ஸ்ரீ꞉ ॥

ஸ்ரீமதே ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம꞉ ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம꞉ ॥

ஸ்ரீ வேங்கடேஶ திவ்ய கண்டாவதாரேண ஸ்ரீரங்கராஜ

திவ்யாஜ்ஞாப்ரவர்த்தநாசார்யபதேந கவிதார்க்கிக

கண்டீரவேண ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரேண

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேஶிகேந

அநுக்ருஹீதம்

ia Desika

மஹாவீரவைபவாபரநாமகம் ரகுவீரகத்யம்

ஸ்ரீ ஶைலகுலதிலக வாதூல ஶதகோடி

ஶிகாமணி, ஸ்ரீ ரங்கநாதாசார்ய விரசிதயா

மணிப்ரவாள வ்யாக்யயா

Renganatha[illegible] (com.)

ஸநாதகம் ஸ்ரீமத்வேதாந்தராமாநுஜ ஸம்யமீந்த்ர

ஹநுமத் கருணாகடாக்ஷ பாத்ரபூத ஸத்ர

கேந, தேந்வூர். மஹாராஜ ஸ்ரீ ராஜ

கோபாலாசார்யேண விரசிதயா

பாவப்ரகாஶிகாவ்யாக்யாஸநாதகம்

தேஶிகஸம்ப்ரதாயவிவர்த்தநீஸபாஸ்ய பக்ஷேண

தி. வ. ஶ. நா. ரா. ஸ்ரீ தாதாசார்யேண

ஸ்ரீ கோஷ்டீபுரேண

ரா. ஶம்பரராஜாசார்யஸ்ய

"ஸ்ரீ கோபாலவிலாஸமுத்ராக்ஷரஶாலாயாம்"

முத்ரயித்வா ப்ரகாஶிதம் ॥

ப்ரமாதி-௵ சித்திரை-மீ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

[illegible]

𑌜𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸

𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨𑍋𑌦𑌯𑌃 ।

𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾

𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌃 ॥

[illegible]

𑌨𑌮𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤𑌾𑌯

[illegible]

[illegible]

ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீ கோமளவல்லீநாயிகாஸமேதாபயப்ரதராஜ பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

* ஜயாக்யவ்யாக்யாஸஹிதம் ஶ்ரீமஹாவீரவைபவம் *

ஶ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

மங்களம் ॥ ஜயத்யாஶ்ரிதஸந்த்ராஸத்வாந்தவித்வம்ஸநோதய: ।
ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர: ॥

வ்யாக்யாநப்ராரம்ப: ॥

ஜயதி [illegible] ॥1॥ [illegible] ॥2॥ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

நிவ்ருத்தயே "ஶம்ஸாராதாரயந்தாநாம் நித்யஸம்பந்நதாத்ருநா"
இதி ஶாஸ்த்ராநுஷ்டிதம் ஸ்ரீமத்தாரகநாமாநம் தமேவோக்தஸம
வதஃ பர்யந்தேஷாந்தவஸ்ய ஶ்ரேயோபாயபாகம் ஸமேதாரக்க
ஷேணை வதநப்ரபவவஸ்துநிஷேதஶாஸ்த்ரகம் ஶ்ருஷம் "ஸ்ரீ
நநவக்ஷியா வஸ்துநிஷேதஶோவாவி தத்ரவத்"தி ஸ்ரீராமந்
ந்யதவஸ்ய வ யம்யவவஸ்லக்ஷணகவாக ஸ்ரீஶஶிஷ்யஶிக்ஷாயெ
நிவேயாதி । ஜயதீதி । (ஸ்ரீ தஸ்ய த்ரஸ்யாஜவிஸ்வஸநோந.
யஃ) ஸ்ரீதாநாம் = ஶேஷதமாக்ஷணக ராவணவயாப ஶார
ணாமதாநாம் தேவஸ்ஜாநாமித்யர்த்தஃ. "வயாயம் வயமாயா
தாஃ தஸ்யவெமநிஷீஸஹ । ஸிம்ஹநவயக்ஷாஸ்த தத்ஸ்வாம்
ஶரணம் மதாஃ । ஸ்வ மதிஃ வரமாதேவ ஸவேஷாஞ்ஃ வர
ஜவ । வயாயதேவஶத்ருணாம் நணாம் ஶோகே மநக்ஷார"
இத்யுக்தேஃ. ஸஞ்ஜரஸஃ = ஸத்யக்ஷத்ராஸஃ ஸமவேசேதரவி
வெஶரஶெஷேரவரிஹாய ம் "உசேஜயத்ஶோகாம்ஸ்ரீ
நஷ்ஹிதாநு செவஸ்ரீநமத்திஃ । ஶக்ரம் திஶராஜாநம் வய
ஷயிதஷ்ஷிஸ்வதி । ஜஷீநயக்ஷாநுஸம்நவநாந ஸரநவ ராஜ
ணாம்ஸ்ய । கதிக்ராமதிரயஷஃ வரநாநேநவோஹிதஃ ।
வெநம் ஸம்பயஃ வ தவதிவாஸ்வாதிநமாரதஃ । வ
ஶோதிமாஸீதம் ஜ்வஷா ஸமதே ராவிநகம்வசெத । சநஹ
ணோஹயம் தஸ்மாத ராக்ஷஸாக்ஷெவாரதஶநாக" இத்யக்ஷீத்யா
ராவணஜந்யம் ஸவவியம் ஹயம், தஸ்ய மநஷாநத்யேத ஸவ
ஹஸ்தாவஷ்யகாஜிதி ஹாவஃ. தயாவ ஶ்ரீராமாயணே "ஜஶ்ரீ வ
உவாசேவம் க்ருதாஞ்ஜலிர்யமத் தஃ । ஸவணநாமயக்ஷாணாம்
செதத்யாநவரக்ஷஸாம் । ஸவயெ்யாரஹா வஜாயக்ஷ தேவதா
நாஞ்ஜ ஶாஸ்த । நஹிவிஜாமாமேந்யஷ வாணிஷ்வரவம்
மவ । த்ரணஹதாஹிதேமநெ வ ணிநோமாநஷாஜயஃ ।
ஹமவக்ஷஸ்யமாநா ஜஶ்ரீ வெணரக்ஷஸா । உவாச வசநம்
தேவஸ்ஹமெவெஃவிதாமஹஃ । ஹவிஷ தேவ்யவிமதெத்த வ
வொராக்ஷஸவஷ்ஷவ" இதி. தத்ர ப்ரவம் யஸ்யாஜம் = சதகாரஃ
"ஶம்யகாமோராஜவியாம் யாஜம் தத்வஸ் ஜிதிரம் தஃ"இத்யமரஃ. த
ஸ்ய விஸ்வஸநாய = விஶேஷதஃ ஸ்வஸநாயம், பநரநே

षाड्गुण्यानामाविर्भावेति भावः. उदयः = प्रादुर्भावः श्रीरामे क्षेत्रावतार इति यावत्. यद्वा. तथा च श्रीरामायणम् “पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम्, स हि देवै-रुदीर्णस्य रावणस्य वधार्थिभिः । अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुस्सनातनः” इति. अत एव “अजायमानो बहुधा विजायते” इति श्रुतिरभिव्यञ्जिता. तथा च भगवद्वचनम् “अजोऽपि सन्नव्ययात्मा, यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम्, परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे” इत्यादिपुराणानुसारात् स्वच्छया श्रीः परित्राणार्थम्, न तु कर्मपारवश्येनेति भावः. दुष्कृद्विनाशपूर्वसंस्थापनपरावतारं प्रयोजनमेव अत्र साधुपरित्राणार्थं गृहीतं व्याख्यातारः ; दुष्कृद्विनाशपूर्वसंस्थापनपरावतारं निष्कर्षयन्ति. तथा चाह भगवान् मुनिरेवं रावणवधप्रसङ्गे. “शिष्टानां रक्षणार्थाय दुष्टानां निग्रहाय च । संस्थापनार्थाय धर्मस्य परित्राणाय साधूनाम्” इति. (सीतया) सीतेति स्वभावतः प्राप्यमानेत्यर्थः. तथा च श्रीरामायणम् “अयोनिजा कृषतः क्षेत्रं लाङ्गलोद्धारितया । क्षेत्रं शोधयता लब्धा नाम्ना सीतेति विश्रुता” इति. (देव्या) दीव्यतीति देवी = क्रीडापरा. “मायामोहितचेतसः जगत्सृष्ट्यादिलीलाविलासैः” इत्युक्तरीत्या सर्वलोकाधिपत्येन शोभमाना इत्यर्थः. “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म, यस्मिन् ...” इत्यादिश्रुत्या निरतिशयानन्दस्वरूपानन्तकारिणीति भावः. यद्वा, देवस्य ब्रह्मणः पत्नी. “दिव्यो देव एको नारायणः, श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम्” इत्यादिश्रुत्या देवशब्दवाच्यस्य पत्नी. अथवा देवी महिषी, कृताभिषेकेति यावत्. “देवी कृताभिषेकायां तेजनीव प्रभावली” ति कोशः.

तया देव्या, श्रियेत्यर्थः (सहावात्सीः) स्थितोऽसि. या देव्यनपायिनी सीता दिव्य हिरण्मयी सहानपायित्वात् सम्यक् भगवत्स्वरूपाविनाभावः व्यञ्जितः. तेन सर्वेष्व- भगवदवतारेषु तदनुगुणावतारव्यक्तिरूपाः सूच्यन्ते. अत एव «अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा», «एवं यथा जगत्स्वामी देवदेवो जनार्दनः । अवतारं करोत्येषा तथा श्रीस्तत्सहायिनी । पुनश्च पद्मादुद्भूता आदित्योऽभूद्यदा हरिः । यदा च भार्गवो रामस्तदाभूद्धरणी त्वियम् । राघवत्वेऽभवत्सीता रुक्मिणी कृष्णजन्मनि । अन्येषु चावतारेषु विष्णोरेषानपायिनी । देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी । विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषात्मनस्तनुम्» इत्यादिप्रमाणजातमनुसन्धेयम्. (परमव्योमाध्यासः) परमव्योम परमपदं «परमे व्योमन्» इति श्रुतेः. तस्याध्यासः = विवासात् «यस्याध्यासासनं दिव्यं विभाति, यथाहि त्वं तेजः» इत्याद्युक्तेः. तथा च «अत्यर्कानलदीप्तं तत्» इत्युक्तरीत्या अतिशयिततेजोराशेरस्य परमपदस्यापि स्वभासा प्रकाशकः श्रीरघुनायकस्त्वं भगवान् परवासुदेव इत्यर्थः. तथा च परविभवयोरैक्यात् (जयति) सर्वोत्कर्षेण वर्तते. «वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह» इत्यनितरसाधारणतया वर्तमानः. अत एव जयत्येव न संसारचक्षुष्य इति तद्विषयसंस्क्रिया व्यर्थतोऽवसेया. अत «परमव्योमाध्यासः» इति भगवतः निर्याणावसानस्य प्रपञ्चातिशयोक्तिः. «प्रपञ्चातिशयोक्तिस्स्यान्निर्याणावसानकः» इति लक्षणात्. «सन्धानस्याश्रे» त्वत्प्रपञ्चः, «उपमेयतिरोधानं प्रपञ्चक इष्यते» इति लक्षणम्. «सहावात्सीस्तया देव्या» इत्यत्र «शीतयातीयनाथ्यां करचरणाभ्यां च संश्लेषवती । शोभानीवकेशोषस्थाप्यमं

सान्द्रीसरसी" इति वक्ष्यमाणवैयधिकरण्येन च, अनयो-
रूपयोस्सङ्करः। अत्र "जयति" इत्यनेन परत्वं तत्त्वनिय-
तं सिद्धान्त्यम्, "श्रीतत्त्वस्वान्तविश्वंसनो-
दय" इत्यनेनाश्रितरक्षकत्वपर्यन्तं सौलभ्यं तदेका-
न्तासक्तिश्च प्राप्यप्रापकत्वे, "प्रहासासीतये" इत्यनेन
तादृशप्रसादाभिमानाश्रयं, तच्च "वेदान्तार्थस्तव-
ज्ञानं आचार्यवचसि मादृशो दुर्लभ" इत्यभि-
प्रेताशीर्नित्याशीर्विशेषान्नारायणत्व, तत्त्वशक्तिः
पाद्रान्तिशीर्षादिकं व्यज्यते। "श्रीते" इत्यनेनाभि-
व्यक्तः दैवगतः सर्वविषयकः प्रसादः कविगतश्च प्रति-
पादकास्त्र वेदान्ताचार्यः। "वेदान्ताचार्यति प्रसिद्धस्य
सर्वोपासनासारं प्रति" इति लक्षणात्, अत्र दारजधैव-
तात्पर्यगणस्य वादान्तराहत्यद्वयावसानस्य प्रत-
र्कस्य, तथाचोक्तं। "ओसंस्कृतिरपि रागद्वेषं वितन्-
ते सः प्रत्युपरागाद्रतः कीर्तिं वेदान्तार्थं पायं
प्रयतः" इति। किञ्च, प्रयतं जयति शब्दश्रवणात् वर्णा-
रणशाब्द्यादिकलविलसङ्गं, तथाचोक्तं, "दैवतावाव-
कास्त्वाः येवंदायिवावकाः। तेऽसवेऽपेव निर्दया
स्वातिवृत्ति शरणतावि" इति। वृत्तं पाद्यवि-
वाद्यम्। "पथ्यार्थस्त्वयि पाद्यरसाप्रवृत्तिवाद्या
द्वता" इति लक्षणात् ॥ १ ॥

श्लोकं ॥ गुणकारार्थिशियास्यस्य कोटितत्त्वि ।
अनेन्यानादृष्टि तत्त्वेजोजेजीयादाजानाकं ॥

श्रीः

अविवरणं वाजव्याख्यानं प्रारभ्यते ॥

निःस्पृह्यकामादिनिशाचरेन्द्रान् विवेकबाणेन ससैन्यदानं।
श्रीवत्सयोगीन्द्र गुरुत्तमार्यं श्रीरामचन्द्रं शिरसा नमामि॥
सूक्तिकटाक्षितं वेदान्तगुरुपुङ्गवैः ।
हृद्यं श्री रहस्यत्रयं व्याक्रियते मया ॥

அவதாரிகை ॥ "ஜாயமாநோ ஹி ஸர்வோ ஹி நாம க்ஷணஸ்ரஷ்டார: । ததாவித்யாவ்ருதோ ஹ்யேஷ (க) ஶோகார்ணவப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே ப்ராணிகள் அநாதியான அநர்த்தஸந்தோஹத்தையுடைத்தும் தம்மை ஆஶ்ரயிக்காமல் தத்த்வஜ்ஞாநப்ரஶோஷக ஶப்தாதி விஷயங்களில் ப்ரவேசித்து தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களை யறியாமல் கிடக்கிற படிகளைக்கண்டு பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன், "வ்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா । ஶுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் ஸித்திமபீப்ஸதா" என்று நெரிஞ்சிக்காடான வ்ருந்தாவநத்தை "உத்பந்நநவஶஷ்பாட்யம்" என்று சொல்லும்படியும் பொருட்டு பசுமையான புல்லுக்காட்டாக்க ஸங்கல்பித்தாபோலே, அந்த ப்ராணிகளை தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தஜ்ஞாநிகளாக்க ஸங்கல்பித்து, "ததோऽகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா । தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநா" என்று ஜகத்விகாஸத்துக்காக ப்ராசீதிக்கில் ஸூர்யன் ஆவிர்பவித்தாபோலே கீதாஶாஸ்த்ராதிகளாலே லோகத்தினுடைய தத்த்வஹிதவிகாஸத்தையும் பொருட்டு தேவகியின் திருவயிற்றில் அவதரித்தாபோலேயும், "ஸம்ஸாரிதஜநபாகதேயைஸ்ஸாவிதாவதாரேண பரமகாருணிகேந பகவதா பாஷ்யகாரேண" என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகா வாக்யத்தின்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய பாகதேயத்தாலே உடையவர் அவதரித்தாப்போலேயும் ப்ராணிகளுடைய பாகதேயத்தாலே, குத்ருஷ்டிகளாலே கலங்குவார்களுடைய தத்த்வஜ்ஞாநாதிகளை ரஹஸ்யத்ரயஸாராதி பஹுப்ரபந்தங்களாலே அபிவ்ருத்தி பண்ணும்பொருட்டு ஜகதாசார்யரின் திருவயிற்றில் "அக்ருதகவநாபோஜா ஜ்ஞாதாபோஸமேதம் தநய ஜநய

(க) (ஶோகார்ணவப்ரியதர்ஶநம்) ஶோகார்ணவம்—ஒரு வரம். ஶோகார்ணம் ப்ரியம் யஸ்ய, ஶோகார்ணப்ரிய இதிவா. ஶோகார்ணப்ரியம் பகவாந் தஸ்ய தர்ஶநம். யத்வா, ஶோகார்ணம் பராத்பர் தஸ்ய ப்ரியதர்ஶநம், பகவானை ப்ரியமாகப் பார்க்கை. அவனுடைய ப்ரியமான கடாக்ஷமென்னவுமாம்.

ஸ்தாவத் ஸூர்யஶ்ரீமேவ" என்கிறபடியே கிழக்குதிக்கில் உதயன் உண்டானால் ஸர்வஜந்துக்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக இருக்குமாப்போலே உபநிஷத்ஸித்தாந்திகளுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக அவதீர்ணராய், "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந:" என்று பால்யந்தொடங்கி (க) பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடே அணைய திருத்தொட்டிலிடாத போது பள்ளி கொள்ளாத இளையபெருமாளைப் போலேயும், "அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கன்புசெய்வித்து" என்று லோகவ்ருத்தாந்தங்களை அறியாத காலத்துக்குமுன்பே பகவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பெற்ற ஆழ்வாரைப் போலேயும், தவழ்ந்து விளையாடும் பருவத்தில் தாமே அம்மாள் காலக்ஷேபகோஷ்டியில் புகுந்து வீற்றிருந்து காலக்ஷேபத்திலருளிச் செய்யும் அர்த்தங்களைக்கேட்கும்படி பகவச் சக்தியையுடையவராய், "ந ச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:" என்றும் "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்று "தேந விநா ஶாஸ்த்ரார்த்தாவதாரணம் ந ஸம்பவதி, தத: ஶாஸ்த்ரவாந்" என்றும் பகவானாலும் கொண்டாடும்படியான ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரராய், "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்று தேவரீரை விட்டால் பிராட்டியுமில்லை நானுமில்லை. ஜீவிக்கிறதும் முஹூர்த்தமே. ஜலோத்த்ருதமத்ஸ்யம் குறுகுதையுள்ளளவும் ஜீவித்து மரிக்குமாப்போலே அடியேனை நிறுத்திப் போகிறேனென்கிற தேவரீருடைய வார்த்தை வாஸ்தவமென்றறியுமளவும் ஜீவிப்போம் என்று பகவத்விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுவான

(க) "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந:" என்கிறதை உபபாதிக்கிற "ந ச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:" என்கிற மேல்ஶ்லோகத்தில் "பால்யாத் ப்ரப்ருதி" என்கிற பதத்தை அநுஷங்கம் பண்ணிக் கொண்டு அர்த்தஞ் சொல்லவேண்டுகையுசிதமாயிருப்பதாலே, இவ்விடத்தில் "ஸுஸ்நிக்த:" என்கிற பதத்திலிருக்கிற "ஸு" என்கிற உபஸர்க்கத்தின் அர்த்தம் "பெருமாள்" இத்யாதி "கொள்ளாத" என்பது வரையில்.

இளையபெருமாளைப் போலேயும், "எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னை விட்டெ"ன்று எம்பெருமானை விட்டு தரிக்கமாட்டாத ஆழ்வாரைப்போலேயும், "மொழிவார் மொழிவன, ஆர்க்குங்கருணை பொழிவான்" இத்யாதி மும்மணிக்கோவையின் பாசுரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவிதபோகஸ்ப்ருஹாரஹிதராய், (௧) "நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே | ஐச்வர்யம் வாऽபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா" என்று தேவரீருடைய ஸஹவாஸமில்லாதபோது ஸ்ரீவைகுண்டமும், கைவல்யமும், சதுர்முகாதிபோகமும், இவைகளை (௨) ஸமர்ப்பித்து கொடுத்தாலும் வேண்டாமென்ற இளையபெருமாளைப் போலேயும, (௩) "திருவொடுமருவிய இயற்கை மாயாப்பெருவிறலுலகம் மூன்றினொடு நல்வீடுபெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ" என்று ஸர்வத்ரஸாபேக்ஷமில்லாமல் சதுர்முகாதிபோகமான போகத்தையும் கைவல்யத்தையும் மோக்ஷத்தையும், இவையெல்லாவற்றையும் (௪) ஸமர்ப்பித்து

---

(௧) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:, தேவாநாம் பூரயோத்யா" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தேவலோகமென்பது ஸ்ரீவைகுண்டம். அமரத்வம் = கைவல்யம். லோகாநா மைச்வர்யம் = சதுர்முகாதிபோகம்.

(௨) "ஸமர்ப்பித்து கொடுத்தாலு"மென்பது "வாऽபி" என்கிற அவ்யயத்தின் அர்த்தம்.

(௩) திருவாசிரியம் ௩-வது பாட்டு. (திருவொடுமருவிய இயற்கை) ஐச்வர்யஸம்பந்நமான ஸத்யாதிலோகம். இது சதுர்முகாத்யைச்வர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (மாயாப்பெருவிறல்) நசியாதபெரிய பலம், கைவல்யமென்றபடி. (உலகம் மூன்றினொடு நல்வீடு) த்ரிலோகத்தோடு கூடின மோக்ஷமும் (கொள்ளுவதென்றெண்ணுமோ) ஸ்வீகரிப்போமென்றெண்ணமாட்டார்.

(௪) இது "உலகம் மூன்றினொடும்" என்கிற பதத்தாலே கிடைத்த அர்த்தம்.

கொடுத்தாலும் விரும்பாத ஆழ்வாரைப்போலேயும் (க) "நாகே நவஸ்த்ருணம் மந்யே த்ருணமந்யத் த்ருணமபிவா" என்று பதார்த்தவாஜமான ஹோமத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் மோக்ஷத்தையும் ஸாம்ராஜ்யத்தையும் ப்ரத்யேகமாகவும் (உ) ஸமஷ்டித்வங் கொடுத்தாலும் வேண்டாதவராய் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே" என்றும், "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்றும் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் கைங்கர்யம்பண்ண விரும்பின இளையபெருமாளைப்போலேயும் ஆழ்வாரைப்போலேயும் "மாமகீநமகிலம் சேதநாசேதநாத்மகம் । ஸ்வகைங்கர்யோபகரணம் வரத ஸ்வீகுரு ஸ்வயம்" என்று கைங்கர்யப்ரவணராய், "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்றும், "ஆராவமுதே யடியேனுடலம்" என்றும் குணக்ருத தாஸ்யத்தை வஹித்த இளையபெருமாளைப்போலேயும் ஆழ்வாரைப் போலேயும் "தாஸ்யே நிவேசயதி தைவவசே ஜ்ஸ்மரேம" என்று ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களிலீடுபட்டு தாஸ்யத்தை வஹிப்பவராய், "நதத்வபுஸமாயாஜம் வஸ்யமாநொமஹீவதி:" என்றும், "ஆராதகாதலெ"ன்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக ப்ரேமாவையுடைய பக்ருவதியைப்போலேயும் ஆழ்வாரைப்போலேயும் "ப்ரத்யுத்கமணப்ரஸாதஸம்ஸம் பஸ்யே தத்ஷ்டாத்ஸ்மவிஷயாய தத்வப்ரமாமெ" என்று தேவநாயகனைப்பார்க்கப் பார்க்க த்ருப்திவாராத ப்ரேமாவையுடையவராய், "உபமாநமஸேஷாணாம் ஸாதூநாம்" என்று ப்ரஹ்லாதனைப்போலே ஸர்வஸாதுக்களுக்கு மேம்பாநஸ்தராய் "ப்ராதாஹதப்ராதப்ருந்யஸ்வபிதாய மமாவவ:" என்றும்,

(க) (த்ருணம்.) பதார்த்தவாஜஹோமம். (அந்யத்) ஐச்வர்யம் (அந்யத்) மோக்ஷம் (அபி) ஸாம்ராஜ்யம். இந்த அர்த்தத்தை ஸாரஸ்வத காசிகாதிகளில் காணலாம். இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் வேண்டாமென்றார்கள் இவர் அதுக்குமேலான ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலும் வேண்டாமென்று ஒருபடி மேலாக நின்றார்.

(உ) இது "வா" என்கிற பதத்தாலே கிடைத்த அர்த்தம்,

"தாயாய் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்" என்று ஸர்வவிதபந்துவாக இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும் ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றினாப்போலே, மும்மணிக்கோவையில் "தாயுநீயே சாயை தந்துகத்தலின், தந்தையு நீயே முந்தி நின்றளித்தலின், உறவுநீயே துறவாதொழிதலின்" என்று ஸர்வேஶ்வரனையே ஸர்வவிதபந்துவாகப் பற்றுமவராய், "ஸம்ஶ்லிஷ்டம் யஸ்ய பதயோ: ப்ரிமாணவிதாநம் ஸௌஹார்தமேவ மநஸா பிஹிதாம்ப ஹம்ஸா:" என்று ரிஷிகளுமாழ்வார்களும் பாகவதஶேஷத்வத்தில் ஸௌஹார்தத்தை வஹித்தாப்போலேயும் மும்மணிக்கோவை ஸ்வ்யாதஶதகம் முதலிய ப்ரபந்தங்களில் ஸௌஹார்தம் ப்ராப்தராய், "கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: । ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" என்றும், "பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை" என்கிற திருவாய்மொழியிலும் ஶத்ருக்நாழ்வானும் ஆழ்வாரும் பாகவதப்ரவணராப் போலே "ஶ்ரீஜாநாஞ்ஜநமஹோத்ஸவஸ்ரீயாம் ஶ்ரீஜாதவிஜாதிநாம் தேஶேஷு வைஷ்ணவ ஶாஸ்யாஸக்திம் ப்ரஸக்திம் தேஹி" என்று பாகவதப்ரஸாதகாங்க்ஷராய், "இச்சுவைதவிரயான்போய் இந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்றும், "ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே" என்று அர்ச்சையிலீடுபட்டு பரத்வத்தையும் வேண்டாமென்று சொன்ன தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைப் போலேயும் திருமங்கையாழ்வாரைப்போலேயு மில்லாமல் அத்தா ரணிவண எழுந்தருளியிருக்கும் பரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தி லீடுபட்டு "ஸத்யம் ஶபே வாரணஶைலநாத வைகுண்டவாஸேऽபி ந மேऽபிலாஷ:" என்று பரத்வத்தையும் வேண்டா மென்று ஶபதமும் பண்ணினவராய், "தேவுமற்றறியேன்" என்று ஆழ்வாரைக்காட்டிலும் வேறே தெய்வமில்லையென்று சொல் லும்படியான ஆசார்யநிஷ்டையையுடைய மதுரகவிகளைப்போலே "ஆசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதிகாமந்யாம் ந மந்யாமஹே", என்று அப்புள்ளாரைக் காட்டிலும் வேறே தெய்வமில்லை யென்று சொல்லும்படியான ஆசார்யநிஷ்டையை யுடையவரான

வேதாந்ததேசிகன், ஸம்ஸாரஸாகரத்தாலே விக்ஷராய் "விஷாதவைஸாத்ருஸ்யம் விஷயமநுஸந்தாய க்ருஷ்யாம் வினஸ்யதி" என்கிறபடியே விஷயங்களாலே க்ஷுத்ரராய், "மரங்களுமிரங்கும்வகை மணி வண்ணவோவென்று கூவுமால்" என்று ஆழ்வார் அசேதநமான வ்ருக்ஷங்களுங்கூட இரங்கும்படி கதறினாப்போலே "அபி க்ராவா ரோதித்யபி தலதி வஜ்ரஸ்ய ஹ்ருதயம்" என்று கல்லுக்களுங்கூட கதறும்படி தயநீயதஸாபந்நராய் கதறாநிற்க, "நசேதநாவிநாபி ப்ராணம் ஸங்கல்பேந ஸர்வேஷாம் ஆஸ்ரிதஸ்ய ஸர்வதோ பீதஸ்ய ஸ்ரஸ்த்யாதி நலிதம் விநா" என்று ஸர்வாவஸ்தையிலும் தம்பி லக்ஷ்மணனை விட்டுப்பிரியாமலிருக்கும்படியான ஸ்ரீ தர்களிடத்தில் அசக்தனாய், "உதாரஸ்ஸர்வதேவேஷு" என்று தம்பிடத்தில் கைங்கர்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு போகிறவன் எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவன், அவனைக்காட்டிலும் "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று ஜ்ஞாநிதனக்கு ஆத்மா. தம்விநா ஆத்மதாரண மஸமர்த்த: என்னும்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், ஜ்ஞாநிகளான வ்யாஸபராஸரவால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் ஸாஸ்த்ரத்தாலே நம்மை ரக்ஷித்தார்கள், நம்மாழ்வார் ப்ரப்ருதிகள் ப்ரபந்தஸூக்தியாலே நம்மை ரக்ஷித்தார்கள், சக்ரவர்த்திதிருமகனார் பெருமாள் ப்ரபந்தஸூக்தியாலும் ஸ்ரீ ரகுநாதனென்னும் ஸம்ஸ்க்ருதஸூக்தியாலும் நம்மை ரக்ஷித்தார், இந்த தூப்புல்பிள்ளை ஸம்ஸ்க்ருதஸூக்தியாலும் ப்ரபந்தஸூக்தியாலும் வ்யாக்யஸூக்த்யாதிகளாலும் நம்மை ரக்ஷிக்கும்படியான மேன்மையையுடையவராய் ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸராயிருக்க, இவரை நாம்பாராமல் போனாலும் அவர் நம்மைப்பாராமல் போனாலும் "நிந்திதஸ்ஸ்வதேஸ்ஸாத்ஸ்வாதோதிதம் வேதநம் விமஹாத்மி" என்று லோகத்தார் நம்மை நிந்திக்கிறது மாத்ரமன்றிக்கே நம்முடைய ஆத்மாவும் நம்மை நிந்தித்துக்கொள்ளுமென்று பார்த்து "யதாவஜ்ஜிகஸம்ம்ருதோம் ம்ருதோமஸ்யேத மர ஸ்ருவா। மகாஸஸமிதி ஸஹிதோநாவிஜித்ய நிவர்த்ததே॥ ஸந்தோந்தநாமத்ய சக்ரோபயேநவா। ஸர்வாத்மஸம் நவஹித்யம் சக்ரஸம் வரிவஸ்யதி" என்றும் பக்தியையாலே ராவணாதிஜயம்பெற்று விஜயலக்ஷ்மீவரிவஸ்யராய் வீரஸ்ரீயோ

டே ராமனைவந்து நின்று "அபி⁴ஷேகஸமாஸக்தா:" என்கிற படியே அபி⁴ஷேகம் பண்ண தூப்புல்பிள்ளையும் "வீரஸ்ய ப⁴த்³ராஸந: ஸமாஸேத³நே நாராய:" என்று ஸூசித்து "தஸ்ய விஜநாத்ப்ரஹத: ஸஹஸா ஸஹஸ்ரம் தயா | ஸமரே ப்³ருந்த³ ஸம்யக்³வீக்ஷ்ய ஸம்ஸ்பர்ஶஸ்ய ஸாக்ஷரம்." என்கிறபடியே ஸாஷ்டாங்க³மாக ப்ரணாமம் பண்ணி "கண்களால் காணவருங்கொலென்றாசையால்" என்கிறபடியே கண்களாலே பார்க்கும்படி வருவனோ வென்றாசைப்பட்ட ஆசையெல்லாந்தீரக் கண்களாலே ஸேவித்து விஜயலக்ஷ்மீபரிவ்ருதனாய் வந்த வீரஸௌர்ய ப்ரதாபாதி களைக்கண்டு இதுக்கு என்ன கண்ணெச்சில் வருகிறதோ, "கஞ்சன் கருக்கொண்டு நின்மேல் கருநிறச்செம்மயிர் பேயை வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தான் என்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு" என்று கம்ஸன் க்ருஷ்ணநாஶார்த்த²ம ப⁴யங்கரமான பேயை அனுப்பினானென் கிற வார்த்தை ஊரில் கர்ணாகர்ணிகயா காதில் படுகிறது என்று பெரியாழ்வார் பயந்தாப்போலே விரோதிகள் என்னகூத்தும் வைப்பார்களோவென்று ப⁴யந்து தம்முடைய ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தி ப்ராப்திக ஸர்வேஷ்டப்ராப்தி ஸ்வப்ரயோஜநத்தை மறந்து "ஜயஜய" என்று ஜயத்தை ஆஶாஸித்து மங்க³ளாஶாஸநம் பண்ணுகிறார். கிழியறுத்த பெரியாழ்வாரை பாண்ட்³யராஜா யானைமேலே இவரைவைத்து வீதிப்ரதக்ஷிணஞ் செய்விக்கும் போது ஸர்வேஶ்வரன் க³ருடா³ரூட⁴னாயிவருக்கு ஸேவைஸாதிக்க, ஆழ்வார் இந்த ஸௌந்த³ர்யாதி³ கு³ணங்களுக்கென்ன தீங்கு வருமோவென்று கலங்கி க³ஜக⁴ண்டையை எடுத்துத்தாளம் வழங்கி தம்முடைய ஸ்வப்ரயோஜநத்தை மறந்து பல்லாண்டு பாடினாரிறே ||

இதில், ப்ரபு⁴வும் தன்முன்னே ஜயம்பெற்று பிராட்டியோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறார் | ஜயதீதி ||

பதம்.	உரை.
ஆச்ரித	ஆச்ரிதர்களுடைய
ஸந்த்ராஸ	பயமாகிற
த்⁴வாந்த	இருளை [யுடையவரும்
வித்⁴வம்ஸநோத³ய:	போக்கடிப்பதற்காக உத்பத்தியை

ஸீதயா தேவ்யா	ஸீதாப்பிராட்டியினாலே
ப்ரபவாந்	ப்ரகாசமுள்ளவரும்
{ பரமவ்யோம	பரமாகாசத்துக்கு (பரமபதத்துக்கு
பாஸ்கர:	ஸூர்யன்போன்றவருமான ராமபத்
ஜயதி	விளங்குகிறார் [ரன்

உ—வ்யா ॥ விஜயலக்ஷ்மீபரிவ்ருதனாய் வந்துநின்ற நிலையைக் கண்டு ப்ரஹ்ருஷ்டஹ்ருத: "ஜயதி" என்கிறார். "நதேரூபம் நசாகாரோ நாயுதாநி நசாஸ்பதம் । ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே ॥ பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்றும், "ப்ரவீஶஸ்தேந நதேஜஸ்வியம் த்ணா யநம்ஹியத்ருந்த விப்ரகாரணாத்" என்றும் "ஸம்ஹ்ருஷ்டா ஸ்வஸ்திவாதாரஸ்தத்ரஸ்ஸுஸ்வநம் ஸர்வப்ரீதாஜநாஞ் । த்ராதாசைவ நஶோகாவிஷ்ட்யா" என்றும் அவனுடைய ஸத்வத்தும் அவதாரமும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாக இருக்க அவனை யிழந்துகிடக்கிறதே யிந்தஶோகம், நான் அப்படிக்கில்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்றேனென்று ஸந்தோஷிக்கிறார். ஜயதீதி । என்கண்முன்னே ஜயதி. ஶாஸ்த்ரவாஸிகளுக்கு த்ருஷ்டாநுமிதவாரைப்போலே ஆசைதீருமளவும் நான் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கும்படி என் கண்முன்னே விளங்குகிறான். "த்ருஷ்ட்வைவஹி நஶோகாவேக்ஷ்யதி ராகவ:" என்று தர்ஶநமாத்ரத்தாலே ஶோகமெல்லாந் தீரும்படியன்றோ அவனிருப்பது. "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று த்ரிபாத்விபூதியில் ஸூரிகள் முன்புவிளங்குகிறவன்கிடீர் என்கண்முன்னேவிளங்குகிறான். யத்வா, "நஸம்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய" என்று மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாகாதவன் என்கண்முன்னே விளங்குகிறான். என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் அவனிருக்குமிடந்தேடிப்போய் நான் கைகட்டிக்கொண்டிருக்க ப்ராப்தனாயிருக்க, நானிருக்குமிடந்தேடிவந்து என்கண்முன்னே விளங்குகிறான். அவனை நான் காணவேணுமென்றுபட்ட ஆசையெல்லாம் ஸகலைஶ்வர்யமென்னும்படி என்னைத்தான்காணவேணுமென்று மஹாப்ரேமையோடே வந்து அந்தஆசைதீருமளவும் என்கண்முன்னே விளங்குகிறான். ராவணாதி ஜயம்பெற்று பிராட்டியோடே சேர்ந்திருக்கும்பொழு

தும் விபீஷணாழ்வான் "ஸாநாநிவாநராகாணி வஸ்ராண்யாபரணாநிச। பரிதஜ்ஞத்வஞ்சநாஸ்வஹகாஷ்யா" என்று திருவுள்ளம் ஆடியருளவேணும், ஆடையாபரணங்களைச் சாற்றியருளவேணுமென்று பரதிக்க "நமோஸாநம் பஹுமந்தேஹம் விநா கேகயீஸுதம்। தந்தமே ஸாத்ரராஷ்டம் ஸாதம் காரயேதந:" என்று ஸாதவிபோகத்தாலே ஸ்நாநாதிகளில் ஆதரமில்லாமல் ஸாதாழ்வானோடே சேர்ந்தபின்பு "தத: ஸ்ஷேஷாஸாதஸ்தாரோராவ்யராவ:" என்று ஸஞ்ஞாஷத்தை யடைந்தாப்போலே என்னிடத்தில்வந்து என்னை கடாக்ஷித்தபின்பு ஸஞ்ஞாஷத்தாலே ஜயம்பெற்றதாகத் தோற்றிவந்த புகிரைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். வரும்போது ப்ரகாசமான திவ்யதீப்தியோடேகூடின ஆதித்யன் ஸமஸ்தாந்தகாரங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு விளங்குமாப்போலே பிராட்டியுந்தானுமாய் ஆஸ்ரிதவிபாந்தகார நிவர்த்தகனாய் விளங்குகிறானென்கிறார். (ஆஸ்ரிதஸந்த்ராஸவ்யாந்தவிய்ஸனோதய:) ஆஸ்ரித= ப்ரபன்னர்களானதேவர்களுடைய ஸந்த்ராஸ= ராவணாதிகளாலே யுண்டானபயமாகிற,வ்யாந்த= தமஸ்ஸினுடைய விய்ஸந = நிரஸநநிவ்ருத்தியைப்பொருட்டு, உதய = ஆவிர்பாவத்தை யுடையவனான, விய்ஸநாயஞ்ச உதய: யஸ்யஸ:. யதா, விய்ஸநேத்யத்ர கதுர்தீ. விய்ஸகேத்யர்த:. விய்ஸந: உதய: யஸ்யேதி விக்ரஹ:. ஸூர்யோதயமானதாத்தாலே தமஸ்ஸு தானேவே ஓடிப்போகுமாப்போலே இவன் ஆவிர்பவித்ததாத்தாலேயே தேவர்களுடைய பயம் நிவ்ருத்தமாயிற்றென்று கருத்து. இத்தாலே ஸாவபௌமன் சக்ரவர்த்திக்குப் போகும்பொழுது ராஜ்யகார்யத்தை முடித்துக்கொண்டு போகுமாப்போலே அவதாரகார்யமான ராவணாதிகளை முடித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று ஸூசிதம். (தைவ்யாஸீதயா ப்ரஹாஸாநு) தைவியான ஸீதாப்பிராட்டியாலே ப்ரபையை யுடைத்தான வரும். ஸூர்யனுக்கு ப்ரபைபோலே இவருக்கிவளிருக்கிறாளென்றபடி. (தைவ்யா) யாகவும் ப்ரகாசமாய்க்கொண்டு, ப்ரகாசோநயா யென்றபடி. ஜ்ஞாநாமேஸ்யாயிருக்கும்பொழுது ப்ர

காஶநமுமில்லை. “ப்ரஹாம் நக்ஷத்ரராஜஸ்ய காலே ... வார்ஷிகாம்” என்று ஶேஷஶாயியைப்போலே ப்ரகாஶமில்லாமலிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டதிறே. அப்படிக்கில்லாமல் “தாரகாணாதிதப்ரஸக்தாஸாம் தத்காரணஸஹிஷ்ணூநாம் । ... ஜ்ஞாநாம்யஶஸ்விநீம்” என்றும் “... ஶாஸ்த்ரஸ்ம்ருதிஸ்தாநாம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரகாஶாதேயாக விருக்கிறானென்றபடி. அப்படியே பெருமாளும் “தஸ்ய ஹாஸாஸ்வபாவம் விஹாதி” என்கிறபடியே ஹாஸம் கரோதீதி வ்யுத்பத்தியாலே “ஹாஸ்கர:” என்று ஸர்வப்ரகாஶகனாயிருப்பன். “சந்த்ராஹி யாவஸீதா ஹாஸ்யரேண ப்ரஹாயயா, சந்த்ராராவணோஹம் ஹாஸ்யரேண ப்ரஹாயயா” என்றிருவருஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரகாஶாநப்ரஜையோடே சேர்ந்த ஸர்வப்ரகாஶகனை ஸூர்யனைப்போலே ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே உஜ்ஜ்வலகாந்தியையுடைத்தான ஸீதையோடே ஸ்வயம் ப்ரகாஶமாய் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷமான ஸ்ரீ பாதஸேவிக்கும் ப்ரகாஶகனை வக்ஷஸ்தலத்திருமகன் ஸல்லாபஸந்தோஷத்தோடே என்முன்னே விளங்குகிறானென்றபடி. ஸூர்யன் ப்ராக்ருதப்ரகாஶத்திற்குமாத்ரம் ஹாஸ்கரனாயிருப்பன். இவன் அப்ராக்ருதப்ரகாஶத்திற்கும் ப்ராக்ருதப்ரகாஶத்திற்கும் ஹாஸ்கரனாயிருப்பன். இங்கு ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநம் பண்ணினானென்றத்தாலே ஆஶ்ரிதவிஷயே வாத்ஸல்யாதிக ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்ய பரகாருண்யாதிகளும், விரோதிநிரஸநார்த்தம் ஜ்ஞாநஶக்தி ஸத்யஸங்கல்ப வீர்ய ஶௌர்ய தைர்யாதிகுணங்களும் விவக்ஷிதங்கள். உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீ விஶிஷ்டத்வ ரூபவிபவாதி யோகமும் விவக்ஷிதம். முதலில் கடலைப்பார்க்கும்போது ஸமுதாயமாகப்பார்த்து, பிறகு அலைகளையும் பேனங்களையும் ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் மகர ரத்நாதிகளைத் தனித்தனியே பார்க்குமாப்போலே, ப்ரதம: ஶ்லோகத்தில் ஸமுதாயமாக அநுபவித்து, பிறகு ஒவ்வொரு ஸம்போதநத்தாலே ஒவ்வொரு குணங்களை ப்ருதக்த்வேந அநுபவிக்கிறார். ஸங்க்ஷேபவிஸ்தாரங்களும் ராமாயண பாரத பாஷ்யாதிகளிலுமுண்டு

ஆழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலுமுண்டு. ப்ரஸ்துதநிஷேத்யமாதிகளுங்கண்டு கொள்வது. மேல் "ஜயஜய" என்று ஸம்போதநைப்பார்த்து சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகையாலே ப்ரதமஶ்லோகத்தில் ஸம்போதநமாய் நிற்கிறஅவனை ஸந்தர்ஶித்தாரென்று ஸூசிதம் ॥ ௧ ॥

(சூர்ணிகை ௨) * ஜயஜய மஹாவீர. *

ஸம்ப்ர ॥ அயமாஶய: ஶோகஶோகாதிஶோகவ்யக்தத்ரயோதக ஸூசிதம் ஶ்ரீராமாவதாரவைப்ரஹ்மவத: பாரமார்த்தியோதகஸ்ய ஸர்வதோஷாத்ரக்ஷா ரக்ஷகத்வ தநுநாமஶேஷ:கல்யாணாம்ஶ "உப க்ரமோபஸம்ஹாராப்யாஸாபூர்வதாபலம் । அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" இதி ந்யாயேந ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாத்யதயா ஶ்ரீராமஶக்திநாவதீர்ணே ஸகலாத நாராயண ஸர்வஸகலஜகஜ்ஜநாதிகாரண, ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயதாஸ்ய ஸகல வேதாந்தநிஷேதக வேதத்வம் ஶோகாகாஷாயத்வம் பரம் தக்ஷிதி "வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தஶரதாத்மஜே । வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா" இத்யுக்த ரீத்யா வேதவேத்யஸ்ய ஸம்ப்ரதிபாதகாஸார ஶ்ரீராமாயணம் ப்ரதிபாத்ய ப்ரக்ரியயா வேதவேத்யத்வம் யதாஸம்பவம் ப்ரகாஶயிதும் ததோக்தம் ஶ்ரீராமாவதாரம் ஸர்வஜ்ஞம் ப்ரஸாதாத் நாவீர்யஸ்ய ப்ரணம்ய, தத்ராதௌ ஸத்வகுணாதிஶயேந "ஸுவீர்யவாந், நியதாத்மா மஹாவீர்ய:" இதி ஶ்ரீராமாயணோக்தேந ப்ரஶம் வீர்யாதிகுணம் ஸம் போதயதி । ஜயஜய மஹாவீரேதி । யாதோஷநம்; யஸ்ய ஸம்பந்தாவதாரஸ்ய நிஷ்ப்ரயோஜநம் ப்ரதிபாதகேஷு ப்ரமாணம் ப்ராதிகம் தக்ஷிணகாமநா தாதுப்ரமாணஸ்ய வீர்யாதி குணஸாம்யகார ப்ரஸக்தஸம்பந்தநமாவி ப்ரஶம் ஸாக்ஷிணாவயோகிதாத்மஸம்பந்த மஹிமா ஸம்பந்தம். க்ஷத ஜயஜயேதி க்ரியாவத்வஸ்ய ஸம்ப்ரகாரகாதே ப்ரயோக ஸௌலப்யாதிக்ருதத்வேப்யேவ ஸாமர்த்யஸாத்ஸ்யாதிஶய ப்ராப்தி ந்யாயேந "ஜயஜய ஜநார்தந" இதிவேதவாந் விஹிதஸ்துதி ரீதாக ரேண வணர்ணாஸ்யஸ்யமாநப்ரத்யயோரக்ஷா

கௌஸல்யாவிர்ஹிதாவதாரம் ஸத்யதேவதாஸாவத்ருஷ்டம் ஸ்ரீராம
ஹஸ்தம் ப்ரதிபத்யம் ஜயஸ்வம் ப்ராயாஞ்சு தத்ர ஸுமநாநாவாயுஃ.
அத ஜயஜயேதி வீப்ஸாஷ்ரூபாயுர் । மஹாவீரேதி । மஹத்வே
வர்ஜநே இதி மஹாந். "மஹவர்ஜநாயா" இதியாதுஃ.
"வதூஹரேந ப்ரஷ்டமஹ்நக்ஷுஹ ஜந்மஜத்வந்த்வேச" இதிநிவாத
நாத் ராஜ்யவஸிஷ்டஃ. ஸ்வயமேவ க்ருத்ஸ்நு வாராநு விவிதமோஷதி
விஷ்ணுபக்திவீரஃ. மஹாஸங்க்யாஸவீரஸ்ய மஹாவீரஃ. "ஆ
ந்ஹத ஸமரநாயிகாரணே" இத்யாகவம். தஸ்ய ஸகந்தஃ. தயா
ச "ஸந்தோஷஃ ப்ரவ்ராதவீர்யஸ்ய ராஜநீயஸ்ய விக்ரமேஷ."
இதி ப்ரயிதசா வாஜப்ரயதாயேஷுண த்ரி லோகஜ
யிநா மாரயேந ராவணேந ப்ரதிபக்ஷணாபி ப்ரஹ்மாந
நீய வீர்யகுணகேதிஹாவஃ ॥

ஸத்ருஷ்டவாவிதவீர்யாய ஸாரண்யாயாவிஷ்டாதநம் ।
ராமாய ரகுவாஸாஷ்டி கௌஸ்துபாயநமோநமஃ ॥௨॥

௨ வ்யா ॥ இப்படி ரகுவீரன் இவருடையகண்முன்னே வீரத்வ
ரீகுணங்கள் தோன்றும்படி வந்து விளங்கும்போது, அவரைக்
கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் அநுபவித்து இதுக்குக் கண்ணெச்சில் படா
மைக்காக "ஜயஜய" என்று ஸ்ரீஸூக்திமயத்தாலே "பல்லாண்டு
பல்லாண்டு" என்னுமாப்போலே வீப்ஸயா அருளிச்செய்கிறார்.
"ஜநகராஜ ஸந்தே" என்று உத்ஸவிதோஷவசீகாரா
யரும் ஜநகன் ஊஷாமாஸநம் பண்ணினான். வீர்யாதிகளைக்
கண்ட ரிஷிகளும் "ஜயதாம் ராகவஸஸ்தே" என்றார்கள். இப்படி
ஸாமாந்யதஃ குணங்களை யநுபவித்து, ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யே
கம் வீர்யாதிகுணங்களை "ஜயஜய" சப்தத்வயத்தாலே அநு
பவிக்கிறார். வால்மீகிபகவானும் "கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே கு
ணவாந் கஶ்ச வீர்யவாந்" என்று ஸாமாந்யதஃ "குணவாந்"
என்று ப்ரச்நஃ குணஸாமாந்யத்தையுடையவன் யாரென்று
ப்ரச்நம்பண்ணின பின்பு "கஶ்ச வீர்யவாந்" என்று வீர்யாதிகு
ணங்களையுடையவன் யாரென்று ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகம் ப்ரச்ந
ம் பண்ணினார். (மஹாவீர) லோகத்திலிவனுக்குமேல் பட்டவீரன்

ஒருவருமில்லை யென்னும்படி மஹாவீரனாயிருக்கிறான். வால்மீகி பகவான் துவக்கத்தில் “கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கஶ்ச வீர்யவாந்” என்று வீர்யகுணத்தையுடையவனை ப்ரஶ்நம் பண்ண, நாரதரால் துவக்கத்தில் “நியதாத்மா மஹாவீர்ய:” என்று உத்தரஞ் சொல்லப்பட்ட வீரத்வத்தில் ப்ரயுக்த: இவருமீடுபட்டபடி. (௧) “யஸ்ய விக்ரமமாஸாத்ய ராக்ஷஸா நிதநம் கதா:। தம் மந்யே ராகவம் வீரம் நாராயணமநாமயம்.” என்று எதிரிகளான ராவணாதிகளாலே விடுதீட்டான வீரத்வமிறே. இப்படி மஹாவீரனாயிருந்தால் த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதோவென்று கருத்து ॥

(௮-ம்) * மஹாதீரதௌரேய *

ஸம்-வ்யா ॥ மஹாதீரேதி । மஹாந்தஶ்ச தே தீராஶ்ச ததா ஸத்யபி விகாரஹேதௌ நிர்விகாரசித்தா இத்யர்த:. “விகாரஹேதௌ ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீரா:” இதி ஹி கவிஸார்வபௌம:. தேஷாம் தௌரேய = துரந்தர! உத்தமோத்தம தைர்யகுண இதி பாவ:. அத்ர ச ஶ்ரீமத்ராமாயணம் “ந வநம் கந்துகாமஸ்ய த்யஜதஶ்ச வஸுந்தராம் । ஸர்வலோகாதிகஸ்யேவ லக்ஷ்யதே சித்தவிக்ரியா” இதி. அநேந வநவாஸப்ரஸங்கேப்யவிகாரித்வம் ஸூசிதம். ததா ச ஶ்ரீராமாயணே சூர்ணிகாயாம் “ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமுத்ததாராநநோதார த்ருஷ்டிநேத்ரம் ஸ்ப்ருஷ்டவாநகோவா । இந்த்ராமஹேந்த்ர ஸர்வநாயகோவா த்ராதாரம் நஸ்மர்த்தா பரிராமவத்ரம்” இதி ॥

சக்ஷுஷ்மத்தோயேயண ஸக்ஷேஷமஹாஸத்வ: ।
ராமோஹம் ஜ்ஞாதநாஸ்மி நாயவாநுஹவந்த்ரயே ॥௯॥

(யஸ்ய) அவன் ஒருவன் (ராக்ஷஸா:) நாஶத்தையடைந்த ராக்ஷஸர்கள் பலர். (ராகவம்வீரம்) ரகுகுலத்திலுண்டான தசரதாதிகளெல்லாம் நம்மாலே பராஜிதர்களாயிருக்க இவனாலே நாம் ஸஸைந்யராக பராஜிதராகும்படி ஒருத்தனிவீரன் ஜநிப்பதே.

உ-வ்யா ॥ (ஸஹாயீரயளரெய)ஸஹாததூநெதயீராதூஸஹாயீராஃ தெஷாயளரெய ஷஷ்ஷ்ஷ ஸஃஸிஃ. யீரகூமாவது ஶோகவஷ்ஷ ஸவேயாநெசஜுஷிஶோகமில்லாமலிருக்குகை. “கயஜுவீரவெ ஊதி ஸநயொவநலாஸிநஃ” என்று ஜநகராஜன் திருமகள் வ க்ஷத்தை யுடுத்தத்தெரியாமலிருக்கும்பொழுது “சஸ்ராஷ்க கூிவுஸாஜ்ஞ ராசொயஸஜுஹ்ரதாவராஃ। வீரவைவாகஸீதா யாஃ கௌஶெயவெஸ்ராவரிஷயம்” என்று பெருமாள் தாம் ஓடி வந்து வக்ஷத்தையுடுத்த “சஸ்ராம் வீரவஸாநாயாம் நாயவ தஸ்ராஸநாயகஃ। ஹுவகெஶஜராஷவஜூஃ” என்று ஜநங்கள்க தறும்போதும், “சுஜெவைரமதாநாயஜூஃ ஸஸவவஜுராசிநெதஜ ஜம் । வஷநெயம் நியகெஷயம் வநவாஶெ ஸநஷிநீ” என்றுசுஜைஃ வரஜநங்கள் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் கதறிக்கொண்டுநிவாரண ம்பண்ணச்செய்தேயும் “வைவெஙவ தஹாவீரம் ஸிதயாதஷ்ஹ ஶீஷயா” என்று வக்ஷத்தை பிராட்டிக்கு முடுத்தித்தானு முடுத் திக்கொண்டான். இப்படி ஶோகவஷ்ஷ ஸவேயாநத்திலும் நி ஶ்ஶோகனுயிருந்தானிறே. ஸஸஸிதோறும் ஜயஜயவென்று கூந ஷிக்கவேணும். ஸ்யஸஸஸியாலே ஸஹாவீரகூத்தையும், த்விதீயஸஸஸியாலே ஸஹாயீரகூத்தையு மருளிச்செய்தார். இ ப்படி ஸஸஸிதோறும் குணங்களை யருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரா ஸர் வெஹாதேஸஹ்ருத த்தில் ஒவ்வொரு கூயிகரணங்களாலே ஒவ் வொருகுணத்தை “தகுகுணாநகுமருணாதி” என்றுவெளி யிட்டாப்போலும், ஆழ்வார் ஒவ்வொரு பாயைகளாலே ஒவ்வொ ருகுணங்களை வெளியிட்டாப்போலுமிவரும் ஒவ்வொரு ஸஸ ஸியாலே ஒவ்வொரு குணங்களை வெளியிடுகிறார் ॥

(ஸ-௫) * தெவ. *

ஸம், வ்யா ॥ ஸஷவம் ஹஜவதஃ கூஶி தாவநொவயொமிநஃ ஸவ்யாநு கூதிவநகுணாநஹியாய வரகெஸ்ஸவயிகீ ரவவதீ ராஷ । தெவெதி । தீவ்யதி= தெஸ்ராதகெஜதிதெவஃ. தஸ்ஸ ஸஸிஃ. தெஸ்ராதஸாநஷரதெவதஸ்யஜூஃ. “கயஹதஃ வரொ க்ஷிவொஜெஸ்ராதிதீஜுவஸ்ரதெ, யஹாதிதஸ்ரமதம்தெஜஃ, சுவஸெயம்

ஹிதமேத்ஜ:' இத்யாதிஶ்ருதிஸூசித ப்ரதிவஹதிவ்யதேஜோ விஶிஷ்டதிவ்யதேஜோவிக்ரஹதயாவக:. யதா, தீவ்யதி= க்ரீடதி ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிபிரிதிதேவ:. ஸகலஜகஜ்ஜந்மாதிலீலைத்யர்த:. ததாவக்தம் "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" இதி. "க்ரீ ஹேதுஜந்மஜேநஸ்திதிஸம்ஹாராதிலீலே" இதிஹஸ்வாது பாஷ்யகாரஶ்ச. யதா தீவ்யதி= விஜிகீஷதீதிதேவ:. "திவுக்ரீடா விஜிகீஷாயாம்" தியாதா:. விஜிகீஷா: ஜிஷ்ணுஶீதிஹாவ:. ததாச ஶ்ரீராமாயணம் "ஈதியாதா வா ஸதாரா, யதா ஜிதஸஹஸ்ரம் ஸ்ராமேய நம ராவ்யா। ஶகமாஸநிதி ஸமிதா பாவிஜித்ய திவதுகே", இத்யாதி. யதா, தீவ்யதி= வ்யவஹரதீதிதேவ:. ஸர்வவ்யவஹாரதேதுத்யர்த:. ததாஹி ஶ்ரீராமாயணம். "வேஶிராது நீதிராது வாஸ்ந, வேஶிராது ஸமரநாஸ்தி வாமஷாஸ்தி லியம்வத:। உதபோத்யந்தோலாவ வசாவாஸதியுயா" இத்யாதி. யதா, தீவ்யதி= த்யதீதிதேவ:. த்யவஹாதிமதித்யர்த:. "லோக ஸ்வதியதஶுநம், உர்ஜ காஸாநம் ராஜீவ லியதஶுநம், ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" இத்யாதி ஶ்ரீராமாயணவசநாத். யதா, தீவ்யதி= ஸ்துதீதிதேவ:. ஸர்வஸ்துதிமதித்யர்த:. ததாஹி ஶ்ரீராமாயணம். "ஸம்ஸ்ரிதஸமீவீரா, ஜ்ஞாதாதஸாதிநம், விஹாவிதாஸாதிந" இத்யாதி. ஏதத்ஸர்வம் ஸமுச்சிதஸ்வோ "நேகார்த திவ் யாத" நிஷ்ணம் தேவஶப்தம் ப்ரயோக்தத்வாநாஸ்ய. கிஞ்சாத நேந "ஸத்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" இதி ஸர்வதஸ்ய ரோ: பரமஸ்திவ திவ்யகஶ்சதி வ்யக்தஸ்ஜ்ஞாபகே ந தேவஶப்தேந ஸ்வஸ்யசேஷ: பரமஸ்திஸ்ம், தேந விஜயமீஹாநஸ்வம், தேந "காரணந்து த்யேய:" இதி ஶ்ருதி கூவாஸ்வம், தேந "ஶீலஶீதாஸ் ப ஹதமேதாஸஞ்ஜா ஸம்ஸாமீ ஸ்ருஷ்டி வ்யாத:" இதி ஶ்ருதிவசநாத் ஸாதநாரணந ப்ரயேநாஸி வ்யஜ்யதே. ததாச காரணவாக்யஶ்ரயஶ்ரைவ பரமேஶ்வரத்வம் ஸாங்ஸ்ய ரதிஹாவ: ॥

[illegible]

महेन्द्रस्सुरनायको वा तातं न शक्ता यामिराष्ट्रे" इत्यनेन व्यतिपादनात्, किञ्च, "तवाहं च पुत्र क्षेमेण पात्रः परपार्ज्य । सक्षिप्य पारायणाकारु शयनास्यमेवहि । महार्णवेशयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः । पद्मे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यां उत्पाद्य मामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म सर्वं मयि निवेशितम्" इति देवि । प्रजापत्यं कर्म...

[illegible]

माहात्म्यातिशयं यस्य महादेवादिदुर्ग्रहः ।
इति व्यवसिता देवा वादे तं शरणं ययुः ॥ ५ ॥

[illegible]

நிர்ஜர நிர்த்தாரித நிரவதிக மாஹாத்ம்ய” இதி த்ருதீயாஸம்போ-
த்யாது, ஸாரஸ்வதாஸ்து ப்ராசீநபாடம் ஹேமகோசத்ரயம் மாநயந்து-
கிலாத் “தேவ, மஹாதேவஸமரஸஹஸ்ரஸமுதித நிகில நிர்ஜர
நிர்த்தாரித நிரவதிக மாஹாத்ம்ய” இத்யபியோஜிதம் ஶஹி. யத்யம்
பாடம் ப்ராமாணிகஸம்மதம் ப்ரதிபாதயதமிதத்ம் ॥

உவ்யா ॥ (தேவாஸுரஸமரஸமய ஸமுதித நிகில நிர்ஜர நிர்த்தாரித நிரவதிக மாஹாத்ம்ய) தேவாஸுரஸமய = தேவாஸுர யுத்தகாலங்களில், ஸமுதித = ஸஹாயர்களாய் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிற, நிகில நிர்ஜர = ஸமஸ்த தேவர்களாலே, நிர்த்தாரித = நிர்ணயிக்கப்பட்ட, நிரவதிக மாஹாத்ம்ய = நிரதிசய மாஹாத்ம்யத்தையுடையவனே! தேவதைகள் அஸுரர்களோடே யுத்தஞ்செய்து அஸுரர்களை ஜயிக்கமுடியாமல் தளர்ந்து நின்ற போது பெருமான்வந்து ஜயிக்க தேவர்களெல்லாருங்கூடி இவனே நிரவதிக மாஹாத்ம்யஶாலியென்று நிஶ்சயித்தார்கள். ஒருவரிருவராக நிர்த்தாரணம் பண்ணினால் ஸம்ஶயத்தில் அதிஶங்கையுண்டாகும், அப்படிக்கில்லாமல் ஸமுதாய நின்று நிஶ்சயிக்கையாலே அதிஶங்கையுண்டாகாது. நிர்ணேதாக்கள் வ்ருத்தர்களாக இருந்தால் ப்ராந்திஸம்பாவநையில்லாமையாலே அயதார்த்தநிர்ணயம் பிறவாது, அப்படிக்கில்லாமல் நிர்ஜரர்களாகையாலே ப்ராந்திஸம்பாவநைக்குக்குறைவில்லை யென்றபடி. ராவணவதாநந்தரம் தேவர்கள் பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்களென்று மேலே “த்வமக்ஷரம்” இத்யாதியாலே சொல்லப்போகிறதாகையாலே ஸ்தோத்ரவிஷயத்தில் ப்ரக்ருதகாரண நிர்த்தாரணஸாமர்த்ய நிஶ்சயஸாபேக்ஷிதமாகையாலே அதைச்சொன்னபடி. சில கோசங்களில் “தேவ, மஹாஸமரஸமய” என்று பாடமிருக்கிறது. அந்த பாடத்தில் “மஹாஸமர” என்கிறத்தாலே உத்தரகாண்டத்தில் சொன்ன மாலிஸுமாலி ப்ரப்ருதிராக்ஷஸர்களோடு ஶார்ங்கபாணியாய் பெருமான் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்ததைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ராக்ஷஸர்களை ஜயித்ததைக்கண்டு தேவர்களெல்லாமிவனே நிரவதிகமாஹாத்ம்ய ஶாலி, ராவணாதிவதஸமர்த்தனென்று நிஶ்சயித்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்று கருத்து ॥

२-म् ॥ अवतारानुष्ठित दैवतपरिषत्प्रयुक्त
आश्रयणीयत्व.

सं-व्या ॥ एवं भगवत श्रीतावेनावयोमिना वीर्यप्रियोपाधि गुणानुविधाय “अजायमानो बहुधा विजायते, इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः, यदा यदा हि धर्मस्य, परित्राणाय साधूनाम्, नष्टधर्मव्यवस्था तावताकारे च जाकरः । उद्धृत्येतदस्याभये शरणागतस्य” इत्यादिषु शास्त्रेषु परित्राणादिमस्य तदवतारस्य च कृते “सहितेवोपाक्षीणप्रस्य प्रव णस्य पयोधिः । अपितामानुषे मोक्षजज्ञ विषयस्य नातनः” इत्युक्त्या प्रावणप्रयोजदेवगण प्रापितकामः । अवतेनेति । अवतेनन = प्रावणेन सृष्टानाम् = सृष्टिरिताताम्, विमुक्तिकृतानाम्, देवतानाम् = देवानाम्, परिषदा = संसदा, “सर्वज्ञ्यापरिषदः मोक्षीसङ्गसुतिरि संसदः” इत्यमरः. आश्रितः = शरण वरणप्रवृत्तेनायितः, आश्रयणीयः = आश्रयणा त्यकं यस्यसः. तस्यस मोक्षिः. तथाच श्री रामायणं “रावणाविशाश्रयस्य कमलोचनायितवतः च होः । यस्य ऋषस्यपरात्मस्य मेघहिमसमेजसः । तस्यहायमानसति सृष्टोऽहं श्रीकृष्णव्रतमावमव । विश्वासमत्यक सामु कृष्णनाझ्नातनं वदतीयं । तत्यकं मानवीमहाकृष वर्षसमोकलक्षणं । कवल्यं देवदेविप्रविष्टामसमे जहिरावणं । वपायं वयमायातास्तवस्य देव मा नि हिसम । विपरायमयवक्षार्णं ततसां शरणागताः” इति. अथैतनमहत्त्वसंशीयमुहिमुज्जितं ॥

अजायमानाश्रीमानमेनः च यिवमयं ।
प्रादेशाश्रयिजयज्ञतं वन्दे श्री तव त्वयं ॥ ௬ ॥

த-வ்யா ॥ இப்படிப்பட்டவன்கிடீர் தெவர்கள் சுயிஷ்த்தார்க ளென்கிற வ்யாஜத்தாலே விஸஜாதீயமான இந்த மநுஷ்யமொ

கத்தில் உபாயனுக்கு புத்ரனாகவந்து பிறந்தானென்கிறார் ! உபத்ருதேதி । உபத்ருத = ராவணனாலே, உதித = புடைக்கப்பட்ட, தேவதபஸ்விஷு = தேவ ஸமூஹத்தாலே, ஸம்யாசித = யாசிக்கப்பட்ட, ஊர்ஜிதாய = உபாயாவதாரத்தை யுடையவனே ! தேவ ருஷிபு ப்ராஹ்மணர்களையும் தபஸ்விகளுக்கு விக்நத்தைப் பண்ணுமவனையும் உலகத்தை ஹிம்ஸிப்பதை சீலையாக வுடையவனையுமிருக்கிற ராவணனாலே யெப்பொழுதும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் போக்கிடமற்று, தாமரையிலை ஜலம் போல் தளும்பியலைந்து "ஆவாரார்துணை" யென்று வழிதிகைத்து அலமருகின்ற ஸகலதேவர்களும் சக்ரவர்த்தியின் புத்ரகாமேஷ்டியில் "ஸாமவ த்ரு ஹாய்ச தேவஸதேவதாயஸாவிப" என்கிறபடியே திரண்டுவந்து, "தஸ்மிந் ஸதஸிதேவதாः । ஸப்ரு வந் லோககர்த்தாரம் ப்ரஹ்மாணம் வசநம் மஹத்" என்கிறபடியே லோகத்துக்கு காரணனான ப்ரஹ்மாவைப்பார்த்து "பகவம்ஸ்த்வத் ப்ரஸாதேந ராவணோநாம ராக்ஷஸः । ஸர்வாந்நோபாதேதே வீர்யாச் சாஸிதும் ந சக்நும: । உத்வேஜயதி லோகாம்ஸ்த்ரீந் உச்ரிதாந் த்வேஷ்டி துர்மதி: । சக்ரம் த்ரிதசராஜாநம் ப்ரதர்ஷயிதுமிச்சதி । ருஷீந் யக்ஷாந் ஸகந்தர்வாந் அஸுராந் ப்ராஹ்மணாம்ஸ்ததா । அதிக்ராமதி துர்தர்ஷோ வரதாநேந மோஹித:" என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மாவே! தேவரீர் வரங்கொடுத்த உத்தரக்ஷணம் முதல் ராவணன் எங்களை மிகவும் பாதிக்கிறான், அவனை கொல்லுகிறதற்கு ஒரு உபாயஞ் சொல்லவேணுமென்று தேவக்கூட்டங்களால் யாசிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும் ரக்ஷாகாங்க்ஷியாய் ஆவாரார்துணையென்று நிற்கிறவளவிலே "ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி: । சங்கசக்ரகதாபாணி: பீதவாஸா ஜகத்பதி:" என்று ஸர்வேச்வரன் அவகாசம் பார்த்து ரக்ஷணஸந்நாஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணோபகரணங்களோடேகூட கட்டியுடுத்து வந்து தோற்ற, அவனை "விஷ்ணுமாயாதமாலோக்ய ஸர்வே தேவா: ஸமாகதா:" என்று தேவஜாதியிலுள்ளாரெல்லாரும் சரணம் புகுந்து "ராஜ்ஞோ தசரதஸ்ய த்வம் அயோத்யாதிபதே: ப்ரபோ:

விஶேஷாவதாரகாமஸ்" என்று மொக்ஷிதாயுமாக தசரத சக்ரவர்த்தியின் குமாரனாக அவதரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனே யென்றபடி. தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள் ராக்ஷஸர்கள் தின்ற உடம்பைக்காட்டி "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" என்று ப்ரார்த்தித்தாப்போலே தேவர்கள் ராவணனாலே நலிதமான உடம்பைக்காட்டி எங்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்யனாக அவதரிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார்களென்று பாவமும். "ஸஹிதைர் தேவைர்க்ஷீணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: । அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்பதிங்கே யடைவேபதங்களிலே கண்டுகொள்வது. தேவதைகளால் ப்ரார்த்திதனாய் அவர்களுடைய ரக்ஷணபாரத்தை வஹித்தானென்கையால், தேவதைகளை ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்றிச்சையுடையவனானாலும் பகவான் தேவதைகளுடைய ஶ்ரத்தையை நிரீக்ஷித்திருந்து அதுண்டான போது அவர்களுடைய ரக்ஷணபாரத்தை வஹிப்பனென்கிற பாவமும் ஸூசிதமாகிறது. "ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றிறேயிருப்பது. "விஶேஷாவதாரகாமஸ்" என்பது வியாபன்றிக்கே "ஸஹிதைர் தேவைர்க்ஷீணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: । அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றிருப்பதாலே ப்ரார்த்திதனாவா மென்கிற கருத்தாலே "தேவதாப்ரார்த்தித்" என்றார். "ப்ரார்த்தித" என்பதற்கு ப்ரார்த்திதாநந்தரப்ராவேசத்யம் ॥

௩௦ ॥ * ஶ்ரீநகரகாஸாருணமாகர. *

ஸம்ப்ர ॥ ஸர்வம்விரோதியாதயும் விபவாயதனா ப்ரார்த்திதஸ்ய "ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா- ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்ய தர்மஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா" இதி ப்ரக்ருதி ஶ்ரீஸூக்தவிஶேஷத்வேந ஜநரக்ஷகஸ்ய பரமகாருணிகஸ்ய ஸ்வவதி: ஸர்வஸ்வாவதாரமேவஸ்வம் தமேவஸ்ய தவ்ரந்யாமேவ் "மேகஷ

த்ருஷ்யேவஷித்யாதௌ” த்ருதீயாந்தஸ்ய வத்ருதீயயா ஸ
ஹித்வஸம்பந்தயா “ ஸூர்யவம்சப்ரபவாநாம் ராஜ்ஞாம் சாரித்
ரிதஞ்ச । இக்ஷ்வாகுப்ரமுகாநாம் வீராணாம் ஸத்யவாதிநா”
மித்யுக்தரீத்யா ஸர்வோத்தமநரபதிப்ராதுர்பாவயாச ஸ
ர்வோத்க்ருஷ்டஸ்யாபி ஸூர்யவம்சஸ்ய தத்வதாரோணாயபி மதிம
ஹிமா மந்தஸத்க்ருஷ்டாதுச்சாவரோஹிவம் ஜயஸாஹ । மிமதீதி । மந
ஸாரஸ்ய = ஸூர்யஸ்ய, வம்ஶம் = அந்வயம், “ ஸந்ததிர்கோத்ர
ஜநநகுலாந்யபிஜநாந்வயௌ । வம்சோऽந்வவாயஸ்ஸந்தாந” இத்ய
மர: ஸூர்யசப்தஸ்ய ப்ரவர்த்தநாத் வாத்ஸல்ய ஸந்ததி
ஶதியம். யதாஹ “ அவ்யக்தாத்ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மா மாநவ
ப்ரம்ஹாத் ஜயம் । தஸ்மாந்மரீசிஸம் ஜஜ்ஞே மரீசே: காஶ்யப
ஸ்ஸ்மரத: । விவஸ்வாந் காஶ்யபாஜ்ஜஜ்ஞே மநுர்வைவஸ்வதஸ்ஸ்ம்ருத: ।
மநோஸ்து ராஜவர்ஷி: ப்ரவ்ருத்தஷ்க்ஷ்வாகுரஸ்ய ஸுதோऽபவத் ।
தஸ்யாந்வயே ப்ரமதிவந்தாதஸ்ஸ்யுரக்ராமஹீ” இத்யாதி. தமேவ
வம்ஶம் = குலம், ஸ்வஸ்திமாத்ர = ஸ்ருதிதஸ்ய தயாத ஸஸ்மிமிதத
மேஷாம்ததயஷ்டதயதமந் ஸ்பாம்மஸதயதியமேநாஹகஹஸ்தி
தயா ஜாதேஷ்வபி அநந்தீராமேஷு கல்யாணம் கஸ்மாதாத்தாவ
தாரோமேணவ வ்யாதிஹேஜ்ஜிதிஸ்ஸ்வ:. அதமிமநர கல்யாண்ய
கல்யாணப்ரவேணந ஸ்ரஷ்டிவரஸ்ஸ்வஸ்யாபி தமாஷகக்
மேகாநிதாநகாநாதயோமாணா அலிவ்ருஜிதா: கிஞ்ச, கல்யாணமி
நகர ஸம்ஸ்பிகமதமேந தந்மதாமேஜலிகவாவந காய
மோமணாவ்ருஜ்ஜதே. நவமேத ரதாஷ்ம்யதவதமேந “ஸூர்யப்ரப
வோ வம்ச:” இத்யோஸ்யாகாணமதவமேநவாஸ்ய வம்ஶ
ஸ்யாவ்யக்தாகாஶாதிகமயதாத் அவ்யக்தாகாஶப்ரபவயோ: “ஸஞ்சி
ப்ரஹ்மிவேராமோகாதுதயயாஸயமேவதி । தஸ்யாணுவேஶ
யாமோநாம்வம்சம் ப்ராவர்த்தநதி” இத்யந்தாகாண மத
வதவய்ராமோவயா ஸ்மவத்ராகாத் தத்ஸம்பந்திகேந்தாஸ்ய
வம்ஶஸ்ய வ்யவச்சேதமித்ய கயதே ஸூர்ய ஸம்பந்தயா
வ்யவச்சேத: நவதத ஸம்பந்திகஸ்யாபி ஸகாத் தயாவ்யவச்சே
தஜிவாவ்யம்; தத்ப்ரவ்ருத்தாராமாதிநாம் ப்ரஹ்மமநஸ்ய ஸ்ரு
தீ நாமவிதயாநேந தத்த ஸம்பந்தயாபி வ்யவச்சேதாவதே:

[illegible]

யோஜ்யதாம் ॥ யதேகாகீ கர்மணைவ யதாவாரவாவ-ஶ க: । தஸ்மாத்நாவிலம்கிஞ்சித்ஹாஸ்த்ர வ்யாயுதாம் ॥ இதி. ஸ த்ஸ்ம்வத: திவாகரகேந ஸூர்யவம்ஶ்ய கர்மஸ்ய பத்மக ஸூர்யவம்ஶாவேக நிஷ்பத்திகளாக வரம்பிதஸூர்யவகம். «நி யதாரோவணோவாய ஸ்வ்யாஹாரோவ:வோஸ்ய: । தத்ர வம் பிதஸ்» திலக்ஷணாக ॥

யேநவைகதூநோவம்ஶோ விவ்யாதிம் வ்யாநஶேவரம் ।
தேந ராகவதாரேண ரஞ்ஜிதம் ஸூர்யவம்ஶ்யம் ॥ ॥௭॥

உ-வ்யா ॥ திநகரேதி । «விவஸ்வாந் காஶ்யபாஜ்ஜஜ்ஞே மநுர் வைவஸ்வத: ஸுத:» என்று ஸூர்யகுலமாகிற பத்மத்துக்கு திவாகரனாயிருக்குமவனே! ஸம்புத்திதோறும் «ஜயஜய» என்று அந்வயம். ஸூர்யனாலே பத்மத்துக்கு விகாஸம்போலே ராகவதாரத்தாலே ஸூர்யகுலத்துக்கு விகாஸமுண்டான படி. லோகத்திலுள்ள பத்மத்துக்கெல்லாம் விகாஸத்தை யுண்டு பண்ணும்படியான ஸூர்யனும் தத்வத்ருஷ்டாதிகளும் ஒரு பத்மமாய் அந்த பத்மத்துக்கு விகாஸகரமான ஸூர்யனாக விருக்கிறானென்றபடி. குலசேகரப்பெருமாளும் «வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றி» என்று ஜகத்ப்ரகாஶகனான ஸூர்யனுடைய குலத்துக்கு ப்ரகாஶகமான ஒரு விலக்ஷணதீபமாக விருக்கிறானென்றருளிச் செய்தார். «ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி:» என்னக்கடவதிறே. «ஸூக்ஷ்மாத்யயவிதர: ப்ரந்த்யவிதாமஹா: । லோகேஷுலோக: கர்மஜாதஸ்ஸநஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி» என்று விஷ்ணுஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் குலத்தில் ஜநித்தமாத்ரத்தாலே பித்ருக்கள் ஸந்துஷ்டர்களானால் விஷ்ணுவே அவதரித்தால் ஸந்துஷ்டர்களாகுவர்களென்பது கேட்கவேணுமோ. இப்படி யொருவனிருப்பனானல் கண்ணெச்சில் தோஷம் முதலிய வைகல்யமுண்டாகுமென்கையில் ஸந்தேஹமோ? என்றிப்படிக் கலங்கி «ஜயஜய» என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து ॥

௨௮ ॥ [illegible]

[illegible]

𑌸𑌂-𑌵𑍍𑌯𑌾 ॥ [illegible]

யேநாந்ருணோ தசரதோ தேவராஜாஜிஸாஹ்யக்ருத் ।
ஸோऽயமாந்ருண்யஸ்தாகம் ஸம்வியத்தாம் பரேஷ்டாரது ॥

உ—வ்யா ॥ திவஸ்பதி । திவஸ்பதி = இந்த்ரனுடைய, ரண = யுத்தத்துக்கு, ஸஹாய = ஸஹாயம் பண்ணுகிறதில், ஸமர்த = ஸமர்த்தரான, தசரத = சக்ரவர்த்தியினுடைய, சரம ருண = கடைசியான கடனை, விமோசந = விமோசநஞ் செய்த வனே! தாத்பர்யம். இந்த்ரன் தான் ஒருவனல்லாமல் ஸ தேவேந்த்ரராக அஸுரர்களோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயிக்கமுடியாமல் ஸஹாயமாக வரிக்கும்படியான தசரதனானவர், யஜ்ஞாதி களாலே தேவருணத்தையும், வேதாத்யயநத்தால் ருஷிருணத்தை யும் தீர்த்தேன், பித்ருருணத்தைத் தீர்க்கவில்லையே, "ருணோமௌக்ஷ ராநஸ்ய காத்யாயம் நாஸ்திஸௌலாபம்" என்று வ்யஸநம் பண்ண, பகவான் அவதரித்து, "ராமோநாமைஷ ராஹுணஸி விராட் ருணவானாயதே ஸ ஹவ்யேப்யணர்ப்யோ யஜ்ஞஸ்ய ஸௌத்யே ஜயாவித்ருணவாஸாந்ருணோயம்பாத்யௌ ஸஹ வாஸிவாஸ" என்கிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் கடைசியாகச் சொல் லப்பட்ட அவருடைய பித்ருருணத்தைத் தீர்த்தானென்றபடி. "திவஸ்பதி" என்றத்தாலே இந்த்ரன் ஸதேவேந்த்ரராக யுத்த ஞ்செய்தும் ஜயிக்கமுடியவில்லையென்று ஸூசிதம். தசரதர் க்கு ஸமரோத்ஸாஹம் போகும்படியான ஶக்தியுண்டோவென்னில்; அவன் தசரதனுடையாலே ஶக்தியுண்டென்றுகருத்து. தசஸாரதி கதாசரணேயஸ்ய என்று விக்ரஹமாகையாலே உரயுத வேகத்திலும் ஶக்தியுண்டென்று தாத்பர்யம். இப்படி மஹாவீரனையும், "ரணேஷு ஸாரதேஶம்" என்று தனக் கும் உத்ஸாஹமாகச் சொல்லும்படியான தசரதருக்கு பாத்ரு ணுக ஜநிக்கும்படியான ஸௌகர்யம் பண்ணினவன் ஜீவகோடியி லொருவனுமில்லாமையாலே தானே அவதரித்து விமோசநம் பண்ணினானென்றபடி. "சரமருணவிமோசந" என்றத்தாலே மற்ற தேவாதிருணங்கள் யஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநாதிகளாலே தீர்ந்த

தென்று கருத்து. இந்த அர்த்தத்தை (க) ''யதுக்தஸ்ய வதாந்யஸ்ய தேஹவிமுக்தஸ்ய ஜாதஸ்ய । ராஜ்யார்த்தாநஸ்ய சைவ ப்ராப்தஸ்ய ஸதா ஸர்வகா । தஸ்யாதர்ஸநாத் ஸ்தேய ஸ்ரீ கீர்த்திர் வர்த்தயத் । விஶேஷாவதாரஸ்ய ஸ:'' என்கிறத்தாலே வால்மீகிபகவானும் ஸங்க்ரஹித்தார் ॥

௨-௫ ॥ கௌஸல்யவர்த்தகாய ஸர்வாரகலாஞ்சித கார்யகாரண

ஸம்வ்யா ॥ ஸர்வ ஸர்வந்த்ர ப்ரயோஜநாந்தர பரர்களை, ''கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந ஸமஸ்த லக்ஷணஸம்பந்நம் விஶேஷேண ஸர்வ ஸமஸ்த ஸத்பாத்ரம், கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே । ப்ரஸாதேந தேவதாநாம் வாணீ நாராயணா: '' இத்யாதி: ஸ ப்ரஸித்தா வீராணா: கௌஸல்யாயா: ஸர்வவிஶேஷ ஸ । கௌஸல்யேதி । கௌஸல்யவர்த்தகா: = கௌஸல்யாநந்தவர்த்தநா:, கமலாக்ஷ = ஸர்வ ஸேவ்ய, கலஞ்சித: = கலஞ்சித:, திருமேனிகாந்தி காரணகாரண: = ''ப்ரகாஶ ஜகந்நிவாஸ: '' இத்யாதி ஶ்ருதிப் ரஸித்தம் ஜகத்காரணத்வம் யஸ்ய ஸ:. தஸ்ய ஸம்பந்தி: அர்த்ததா: — ஸர்வ லோகநிவாஸ: ப்ரபந்ந தர்த்தஸந்தோஷம் ஸ்ரீ ஜாதிஷ்ட, தஸ்யாஸந்நிதாநாந்தரஸ்ய, தர்ஶநாவஸராயாம்

(க) (யதுக்தஸ்ய) யதுக்தத்தையறிந்தவர். யதுக்தத்துக்கு ''ப்ரயாஜஸம்ஶ்ரவண ஸஹ ஸந்ந யஜ்ஞாந ஜ்ஞாநவ்ய ஶ்ரத்தா '' என்கிறபடியே ஜ்ஞாநபூர்வகாநுஷ்டாந பரத்தை தாதுபூம். (வதாந்யஸ்ய) ஸர்வப்ரதாநம் பண்ணினவன், இந்தவிரண்டு விஶேஷணத்தாலும் தேவாதிகளுக்கள் தீர்ந்துவிட்டதென்று கருத்து. (அயோத்யாயாம் ஸதா ஸர்வகா) அயோத்யாஶ்ரீமாநான கலங்காப்பெருநகருக்கு அதிபதியான பகவான் அவதரிக்கும்படிக்குத்தகுதியுடைய ஸ்தலமும் அயோத்யாபதியான தஶரதனையென்றபடி ॥

கீர்த்திமத்த்வம். ஸ்த்ரீத்வேऽபி ஸமஸ்தப்ரதிஷ்டிதமஹிமா ஸாமர்த்யவதீ ஸாக்ஷிணீ தேவமாதேவ ப்ரஸூதாஸி. யதா ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே தேவகீ தேவதாபி: "த்வம் ப்ரக்ருதி: பரா ஸூக்ஷ்மா தேவகீ தேவதாகணா: । ப்ரஹ்மாணாம் வாऽபி விஷ்ணும் ததா ஷண்ணாம் ஸ்தாவரம் நிர்மலம் । ப்ரக்ருதிஸ்வம் ஸர்வஸர்க்கா ப ஸமஸ்தா ஸத்த்வரா" இத்யாதி ஸ்துயஸந்தேஹே: ஸைவம்ஸேய ஶ்ரீஸமவகேதஸீதி ॥

கௌஸல்யாவம்ஶப்ரஜாதப்ரதாப கல்யாணகுணஸாகர
தேநாபி நிஜாஜ்ஞாதேந ராகவேணாஸ்மஸநாயகாந ॥ ॥௯॥

வ்யா ॥ கௌஸல்யேதி । கௌஸல்யஸுதா = கௌஸல்யாப் பிராட்டியினுடைய, கர்ப்பஸம்பந்த ஸ்வபாவத்தாலே, அலங்க்ருத = அலங்காரம் பண்ணப்பட்ட, கல்யாணாகார = கல்யாணகுணங்களையுடையவனே! கோஸலராஜபுத்ரீ யென்றத்தாலே பித்ருவம்ஶம்போலே மாத்ருவம்ஶமும் ப்ரஸித்தமென்றபடி. குலசேகரப்பெருமாளும் (க) "மன்னுபுகழ் கோசலைதன் மணிவயிறுவாய்த்தவனே" என்றருளிச்செய்தார். நாட்டிலுள்ள ப்ரஜைபோலே கர்ப்பவாஸஞ் செய்தத்தாலும், ஸ்தந்யபாநஞ் செய்தத்தாலும் பதேபதே ப்ரோதநம் பண்ணுகிறத்தாலும் ஸாம்ஸாரிக ஸாத்ருஶ்யத்தாலும் ஜகத்காரணத்வாதிகளை ப்ருதிவி முதலான ஒருவருங்கண்டிலரென்றபடி ॥

ப ॥ கௌஸலேயவம்ஶாவதீர்ணகலாபிகாய.

ஸம்-வ்யா ॥ அதஏவம் ஸமஸ்தாவதாரஶ்ரேஷ்டம் ஸ்ரீ ஹரிணீநிரஸ்தவ்ய, தத்அவதாரஸ்ய ப்ரஶஸ்தம் ப்ரயோஜநமுக்தம் த-

(க) (மன்னு) ஸ்திரமான (புகழ்) கீர்த்தியையுடைய (கோசலை) கௌஸல்யாப் பிராட்டியினுடைய, ஸ்திரமானகீர்த்தியையுடைய கோஸலராஜகுமாரியான கௌஸல்யையினுடைய வென்று தாத்பர்யம். (மணிவயிறுவாய்த்தவனே) இப்படிப்பட்டவளுடைய திருவயிற்றில் அவதரித்தானென்றபடி.

க்ஷ்ருணிரஸநேந்த்ரியேண ஸாயுஜ்ஜந பரித்ராணம் “ஹேவதேவ தாவித ஹக்தஜநஹத்ராரா” இத்யேதேந வாக்யஜாதேந வண்யிஷ்யந்து தத்ராதள “அஹம் நியமோதிஷேஷஸித்யேயும்வா ரஷஷ்டும் । தஸ்யவிஹ்நகரௌஅளகா ராக்ஷஸௌ காமரூபிணௌ । வ தேதே பஹுர்ஶ்ரீணெ ஸமாப்த்யாம் ராக்ஷஸாவிமௌ । மாரீசஶ்ச ஸுபாஹுஶ்ச வீர்யவந்தௌ ஸுஶிக்ஷிதௌ ॥ ஸமாம்ஸ ருதிராளவேண வேதிம் தாமப்யவஷ்டதாம் ॥ அவதூதே ததாபூதே தஸ்மிந்நியமநிஶ்சயே । க்ருதஶ்ரமோ நிருத்ஸாஹஸ்தஸ்மாத்தேஶாதபாக்ரமே । நசமேக்ரோதமுத்ஸ்ரஷ்டும் புத்திர்பவதிபார்த்திவ । ததாபூதாஹிஸாசர்யா நஶாபஸ்தத்ர முச்யதே ॥ ஸ்வபுத்ரம் ராஜஶார்தூல ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் காகபக்ஷதரம் ஶூரம் ஜ்யேஷ்டம் மேதாதுமர்ஹஸி ॥ ஶக்தோ ஹ்யேஷ மயாகுப்தோ திவ்யேந ஸ்வேந தேஜஸா । ராக்ஷஸாயே விகர்தாரஸ்தேஷாமபி விநாஶநே” இத்யாத்யுக்தரீத்யா மாயாவிமாரீசாதிபிர்தாடகாபுத்ராதிபிர் கௌஶிகஸ்ய யாகரக்ஷணமாஹ । கௌஶிகேதி । காமா ஸ்ய ஜயம் கௌஶீ, கௌஶிகீச ஸாகேஶஸ்ய கௌஶிகே ஶி:, பாஶ்ரீநா. “ஷ்த்ரியாஹ் பாம்வஹ” திபாம்வஹ்நாவ:. ததா, கநாயாஷேநேதிஹாவ:. மோவாயித:= ஸம்ரக்ஷித:, கௌஶி கஸ்ய= விஶ்வாமித்ரஸ்ய, அத்வர:= யாக:, யேநஸ:, தஸ்யஸம் பாஸிஹ:. “யஜ்ஞஸ்ஸோமஸ்யராயாகஸ்ஸப்ததாமுகஹ க்ரது:” ரிதி ரேர:. பாஶஸ்ய ஶ்ரீ ராமபத்ரஸ்ய அதிபஶபராக்ரம மாயா விமாரீச விக்ஷேபண ஸுபாஹு ப்ரமாபண நிஶாசர நி ரணபூர்வம் கௌஶிகயாகாவநமேவ பாஶாநாம் கதாகாதிகீர்த்தி திநவ கேவலம் கீர்த்திபூர்வமுகிதி ஹாவ:. அஸ்நாஸ்ய பராக்ரமாதிஶய: பாரேவாவாதிதிய்யந்தே ॥

பாம்ஸவ்யா ஸுபாஹ்வாதிபராஶமணோரணம் ।
யஸ்யாஸீத்ஸ்ப்ருஶ்யா பாதோவம்போ தத்வீத்யதம் ॥

உ–வ்யா ॥ கௌஶிகேதி । இப்படி பாகவாதிகளைக்காணுத்தா மேல விஶ்வாமித்ர் யஜ்ஞரக்ஷணார்த்தம் யாசிக்க “பாமேஹாத்ய

க்ருதவிஷ்வக்ஸேந வேத்ரிவைபவம் । நயனஸரோஜதாஸேவ்யவை வ்யாக்ரிஸஹாராக்ஷஸே" என்று உக்த வதிக்கலங்கவும் வஸிஷ்டருடைய நியமநத்தாலே கொடுக்கும்படியாயுமாயிற்று. கௌசிக மகேந = யாகரக்ஷையிலே, கோபாயித = இரக்ஷிக்கப்பட்ட, கௌசிகாத்வர = விச்வாமித்ரருடைய யாகத்தையுடையனே! பால னான நீ துரும்பெடுத்து விளையாடுமாப்போலே ஸுபாஹு யோடு செய்து ராக்ஷஸர்களை நிரஸித்து யாகத்தை ரக்ஷித்தாயென்ற படி. பாலத்தில் நாணேற்றி பாணஸந்தாநாதிகளெல்லாமிவனுக்கு பால்யக்ரீடையாயிற்று. இந்த அர்த்தத்தை "கோப்தாரம் ந்வஸ்ய கௌசிகஸ்ய" என்று காளிதன் "ஸுபாஹு:" என்கிறவுக்தாலேசொன்னான். இங்கு "கோபாயித" என்று சொல்லப்பட்ட ரக்ஷணமாவது ஸமாப்தம் விக்நமில்லாமல் முடிக்கை. இத்தை "மாமுனிவேள்வியுங்காத்தவ பிரதமாட்டிய வயோத்தியெம்மரசே" என்று விக்நம்வாராமல் விச்வாமித்ரனை ஸமாப்யமாடும்படி செய்தவனேயென்று தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாருமருளிச்செய்தார். விச்வாமித்ரன் பலநாளில் யஜ்ஞந்து டங்கி ஸமாப்யங்கண்டறியானிறே ॥

௭-ம் ॥ ரணாத்வரதுர்ய [illegible]

ஸம்-வ்யா ॥ அத ஸ்ரீராமோத்ஸவ ஸமயேபாஸிதரணா [illegible] ॥ ரணேதி । யத்ர, அயோத்ஸாய [illegible] தஸ்ய "கோநவம் [illegible]" [illegible] । ரணேதி । ரணஸைவாத்வர:, ரண [illegible] ॥ [illegible] கணங்கர:. தஸ்மிந்துர்ய:, துர்ய = துர்யாணி, [illegible] ॥ வ்யாநி =

க்ஷேத்ராணி, "ஸாயகம் ஸகலம் ஸர்வம் காரணம் க்ஷேத்ரமேவ வா" இத்யமர:. ஸுதிவக்ஷஸ் திக்ஷேத்ராணா ஸ யோக்த்ரரஸீஷ் ஸ தாநீதிஸாயக:. "ஸ ததாது ராமாய ஸாகாய காமரூபாது ஸாகாயோது। ஸுஹாணவரமோதாராநி" த்யுக்த:. யதா, ஸத்யாநி= ஸஶ்யாநி, "இமேஸ்ம வரமோதாரா: கிங்கராஸ்தவ ராகவ, இமேஸ்ம நரஶார்தூல ஶாதிகிங்கரவாக்யதே" இத்யுக்த:. ஶத்ருராமாயணம் "தாந்யஸ்த்ராணி ததா விப்ரோ ராகவாய ந்யவேதயத் । ஜபதஸ்தே மஹாத்மாநம் விஶ்வாமித்ரஸ்ய தீமத:॥ உபதஸ்தே மஹாஹார்யாணி ஸர்வாண்யஸ்த்ராணி ராகவம்" இத்யாதி. ஶத்ருணஸ்ய யஶோவிதிவிதாநே திவ்யமதிமாயசகாத்யுரஸாத்யம் தயோரோக்தும் "தாவிமௌ ப்ராக்ஷோமோகே ஸதய்ருணைமஹே திநௌ । பரிவ்யாப்ய ப்ரயாக்தஸ்ய யாஜவாஹிகோஹத:" இதி, ஶத்ருஸ்ய தயோக்தம் "ஜ்யோதிஷாநேந ஸ்வஸ்காயோ யஜேத" இத்யாதி விதிவாக்யஸித்தம். கிஞ்ச ராமஸ்ய பட்டாதர ஶரமேண விஶ்வக்ஷமேண: ஸ மாதாதியஜிஷ்மேத: பரிகமோஸ ஸஹிமேத: பராத்மேஷராநேஷயகாஸ. யக்ஷிணீ தித்ய மேதவி ஸ்வரூப நாஶாவாதகஸாத்யாத்யரஸாத்யம். ஶத்ருஸ்ய தயோக்தம் "ஹிதம் ஸஹித்யப்ரயோஜந விதாம் ஸோமஸ ஸஹாராக்ஷ ஸா: । விநஷ்டஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய ஸத்ய்க்ரதுவிநஶ்யதீ" த்யாதி ஸ தாணஸிம் ॥

ஸ்ருஷ்டாமஶ்வாஶ்ஜஸஸ்யாஸ்ய ஸாஸர்யாத்ரதேஜஸே ।
விஶ்வாமித்ரேண ஶிக்ஷாய விஷயே ஜிஷ்ணவே நம: ॥ ॥௧௧॥

த்ரு—வ்யா ॥ "ஸாமோஹஸ்க ஸ்ருதவிஶ்ருஶ்ச நஸ்வேத்ஸயா ஸமம்" என்று ஸ்வாமிஜ்ஞாநமில்லாமலிருக்க ராக்ஷஸர்களையெப்படி ஜயித்தானென்னில்; ஸ்க்ருதவிஶ்ருனிலும் ஸ்ரவும் விஶ்வாமித்ரனாலே கொடுக்கப்பட்ட ஶஸ்த்ராஸ்த்ரங்கள் "உபதஸ்தே மஹாஹார்யாணி ஸர்வாண்யஸ்த்ராணி ராகவே" என்று ப்ரத்யக்ஷீகரித்து வந்து நின்று "ஊசுஶ்ச முதிதாஸ்ஸர்வே ராமம் ப்ராஞ்ஜலயஸ்ததா । இமேஸ்ம வரமோதாரா: கிங்கராஸ்தவ ராகவ" என்று தேவரீருக்கு நாங்கள் கிங்கரர்கள், நியமித்தகார்யத்தைச் செய்

கிறேமென்ன, அப்போது பெருமாள் "மாநஸா மே பவிஷ்யத்வம் இதி தாநப்யசோதயத் | மாநஸா: கார்யகாலேஷு ஸாஹாய்யம் மே கரிஷ்யத" என்று யுத்தகாலத்தில் உதவிசெய்யுங்கோளென்று நியமிக்க; அந்த அஸ்த்ரங்கள் மாரீசாதியுத்தம் ப்ரஸக்தமானவாறே அடியேன்களை நியமிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துப் பெருமாள் நியமநம்பெற்று ரணத்தில் போய்ஜயித்து வந்து ஸந்நஹநம்பண்ணி ஸவிநயமாக நின்றதுகள்; ஆகையாலே ப்ரதிபக்ஷ ப்ரஸங்காவகாசமில்லையென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ரணேதி ॥ ரணாத்வர = யுத்தமாகிற யாகத்தில், துர்ய = துர்யமான, அதாவது — யஜ்ஞத்தை அரைகுறையாகவிடாமல் ஸமாப்தியாநும் நடத்துமாப்போலே யுத்தத்துக்குப்போய் அரைகுறையாக விடாமல் ஸமாப்தியாநும் முடிக்கை. ரணாத்வரத்துக்கு ஸஹாயமானதொழிய விஶ்வாமித்ரயாகத்துக்கு ஸஹாயமாகாதென்று கருத்து. இப்படி ஜயம்பெற்று வந்தத்தாலே பவ்யமுண்டோவென்னில்; பவ்யமாய்க்கொண்டு ஸேவித்து நிற்கிறதென்கிறார் | பவ்யேதி | பவ்யம் விநயஸம்பந்நம். திவ்யம் = ப்ரகாசமாநம். "திவ்ய"மென்று யுத்தத்துக்குப்போய் ஜயித்து வந்த புகரைச் சொன்னபடி. "மாநவம் பரமோதாரமஸ்த்ரம் பரமபாஸ்வரம் | சிக்ஷேப பரமக்ருத்தோ மாரீசோரஸி ராகவ:" என்றும், "ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ்ததோ ராமமேதிவ்ய மாநேய மூர்த்தம் | ஸபாஹுப்ரவஸி விக்ஷ்ய, ஶேஷாந்து வாயவ்யமாதாயநிஜகாந" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே மாநவாக்நேயவாயவ்யங்களான இரண்டு மூன்று அஸ்த்ரங்கள்போய் ஜயித்துவந்தாலும், திருவடி ஸமுத்ர தரணஞ்செய்து பிராட்டியைக்கண்டு ராக்ஷஸர்களை ஜயித்து வந்தாலும் மற்ற முதலிகளெல்லாரும் அஹமஹமிகயாவந்து "ப்ருத்திமத்பலீதாயா: ப்ரவக்தாரம் ப்ரகர்ஷ:" என்று பெருமாளிடஞ் சொன்னாப்போலே; மற்ற அஸ்த்ரங்களும் பெருமாளிடம்போய் மாரீசாதிஜயத்தைச் சொல்லி ஸவிநயமாக ஸேவித்துக்கொண்டு நின்றதுகளென்று கருத்து. "விஶேஷேண ச மே ஸ்ரீமாந் ஹநூமத்யர்த்த மஹத்வாந்" என்று மஹாராஜரும் பெருமாளும் திருவடியினிடத்தில் விஶேஷாபிமாநங்

களையுஞ் சொல்லி அங்குலீயகத்தைக்கொடுத்து மற்ற முதலி களைக்கூட அனுப்பினாப்போலே; ஞாநவாக்யத்தை உபாய நெஞ்ச அனுப்பி மற்ற அங்கங்களையுங்கூட அனுப்பினாரென்று கருத்து. யதா; "குரங்குகள் மலையை நூக்கக்குளித்துத் தாம்பு ரண்டிட்டோடித் தரங்கநீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணிலும் போலே" என்று பெருமாள் திருவணைகட்டும்போது முதலிகள் மலையைத் தூக்கிவர, அணிப்பிள்ளை பெருமாள் காரியஞ்சடக்கெனத்தலைக் கட்டவேணுமென்று பெருமாளாலே நியமிக்கப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் ஸமுத்ரத்தில் குளித்து மணலில் புரண்டு மணலை மலையில் தூவி கிஞ்சித் கரித்தாப்போலே; மற்ற அங்கங்கள் பெரு மாளால் நியமிக்கப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் ஞாநவாக்யத் தோடே அநுயாத்ராதிகளைச் செய்ததுகளென்னவுமாம். ஒவ் வொரு முதலிகளுக்கும் அநேக மலையைத்தூக்க ஶக்தியுண்டேயா கிலும் முதலிகள் ஸஹ்ருதர்களாகையாலே தங்கள் தங்களுக்கு கைங்கர்யங்கள் வடிக்காமல் போகுமோவென்கிற அதிஶங்கை யாலே ஶிஷ்யர்கள் உபாத்யாயர் வீட்டுக்கு ஸமித்வஹநம் பண் ணினாப்போலும் பலாப்பழத்தில் மக்ஷிகங்கள் மொய்க்குமாப்போ லும் ஒருமலையை அநேகமுதலிகள் மொய்த்துக்கொண்டு வருகிறார் களென்று கருத்து இது "குரங்குகள்" என்கிற பஹுவசநத்தா லும் "மலை" என்கிற ஏகவசநத்தாலும் வடித்தவஶ்யம். தாத்கா லபாநஞ்ஜம் விஶ்வாஸ ப்ரவேஶத்திற்கு முன்பு விஶ்வாஸித்தர் அங்கங்களைக் கொடுத்தாரென்றும், அந்த அங்கங்கள் "கிங்க ராஸ்ஸமுபஸ்திதா" என்று பெருமாள்முன்பு ஸவிநயமாக வந்து நின்றதுகளென்று ஶ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்க, "மோ வாயித களஶிகாஶ்ர" என்று விஶ்வாஸித்த யஜ்ஞ ரக்ஷணம் பண் ணின பிறகு "ஸவ்ய்ஸவ்யாஸஸப்ரதஷிண" என்றிங்கு சொல்லி யிருப்பதாலே கீழ்ச்சொன்னபடிக்கே அர்த்தங்கொள்ள வேணு மென்றபடி. ॥

௨-௫ ॥ ப்ரணதஜநவிஶேஷ விஶ்ய நாகமுக்தித ஸெள ஶுலித தந்த்ர விஶிஷ்ட தாபஸ விபுத விஶ்ராம்யஶ்ராம்ய தாத்காதாத்கேய.

सं—व्या ॥ यथैवं सर्वज्ञस्य भगवतो बादराय-
णस्य दृष्टेर्ब्रह्मसूत्रकारस्य । व्यासेनेति । व्यास-
तज्जनानाम्= स्वाश्रितजनानाम्, अत्र जनशब्देन वर्णित-
वादरादि ब्रह्मसूत्रेण सर्वेषामपि प्रणताना-
मित्यभ्युपगम्यते. भविताः= विरोधिनः, तेषां वि-
शेषे= विशेषेण, हिंसनशीलायाः दृश्यते= नि-
राकृते, दोषि= दोषि, शक्तिः= विस्तृतः, तन्त्रता-
ग्र= अग्र्यांग्र, पर्विश्वः= प्राणः, तस्य विभागेन, वि-
हिता= विधेयविधेयोजिता, विगतासुपारापरावराताकाः
यावन्तो विशारदाः, स्वपातकार्थपरहितावित्र्युपः.
“पाराशर्यवचःसुधा” इत्युक्तः. पाराशर्य= व्यास-
यं सर्वज्ञो, कालेन कालकेयाः= कालकात्कालकाः, ये-
नसः, तत्स्वरूपः. अयमर्थः.— “वेदव्यासगुणपक्षिणा-
मेहरवं ह्यारणांवचः । ह्रियतेऽभ्युपदेश्यो श्री-
रङ्गनां ह्युपानिव” इति उपदेशेन ह्युपयोग-
णात्मनां “वेदं नाराससहस्य यानयश्री तदात्म्य-
स्याद्धि । कालकानाहदर्शते” इत्युक्त्या नारसहस्य ब-
ह्नाभिन्नतया स्वस्यः हिंसकास्तपरहितां, “अज्ञाज्ञनवता-
नित्यं विनाशयति रावण । अङ्गांश्च कपालांश्च कालकाद-
क्षवाणिनी” इत्युक्त्या जनपदोपवत्वं वितमनीं अ-
यापवतीहविताकां “मेरोर्णारविविद्यायसावपात-
कारव” इति पाराशरेण सम्पूज्य तन्त्रान्तर विवाद-
प्रवराकदाचित्पयोग वाचनसरोवरत्. अयथा “य-
न्तात्र विश्वेष्कृहेशेनान्तरित्तः. तन्त्रावरविश्ववि-
तावनरेऽत्र प्रेमवत्कृतं कितेतावत्पयोग इत्युप-
क्ताः. नभवौ सर्वोहारा आश्वाद्धि सकलभियावर व-
राजयस्याश्लिष्टक्कपाः “आनन्दं परमोदारस्वं पात-
हास्यं । विशेषवारक्वासा आश्वोरविरायवः । स-
तेनवरारस्तेना आनवेतसाहतः । संवन्नार्गं यो-
जनयतं कृष्णस्मायरसंवेदे । सन्ध्यहाभ्यस्ं तदेतारा
योद्यादेयस्यमानं । सवोहान्त्रविविक्षेप सविनः

[illegible]

[illegible] श्रीरामायणे, [illegible]

[illegible]

யச்ச்ரோணவீபிதா ஸந்தஸந்தயந்த்யஸாரதம் ।
ஜீவிதேசம் ப்ரஹம் ஜொாZயம் ராகோ காடுௌZஸடுஊபெ ॥கஉ॥

உ—வ்யா ॥ சுஸ்பயத்தாலே ஜயித்தால் பாஹப்யமில்லை யோவென்னில்; சொல்லுகிறார் । வ ணெதி । வ ணதஜந= ஶ்ரீஜநங்களுடைய, விதித= ஶத்ருக்களுடைய, விஶ்யந= ஶ்யநம் பண்ணுகிறத்தில், உடுஸித= உஜ்ஜ்வலமான, தொடுஸித= ஹஸ்தங்களாலே ஶோநாஜுனுயிருக்குமவனே! ஸவிரோதி நிரஸநாபேக்ஷயா ஶ்ரீதவிரோதிநிரஸநத்தில் பஹுயத்திலும் பாவமெடுத்து யத்ஞஞ்செய்கிறத்திலுமிவனுடைய ஹஸ்தங்கள் சுத்ருஸௌஸத்த்தை யுடைத்தாயிருக்குமென்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஔஸத்யமே பாஹுக்களுக்கு அழகேதவிர கடகாதயாஹரணங்கள் அழகன்றென்கிற தாத்பர்யத்தாலே ‘‘உடுஸிதடுஸித’’ என்றருளிச்செய்தார் ॥

ஆனாலும் ‘‘நகயஞ்நகக்ஷத்ரா ஶ்வஹீதய நஷாகயா । பஷிவெ்ரம் விநாஹேதம் ராக்ஷஸாந உணுகாஶ்ரிதாந’’என்று வெரமில்லாமல் ராவணாதிஹிம்ஸநங் கூடுமோவென்னில்; ராவணாதிகள் யஜ்ஞ்உ-டுஷகர்களாயிருக்கிறது மாத்திரமன்றிக்கே சுஜாதஶத்ருக்களான விஶ்வாமித்ராதிகளையும் அடிப்பது கடிப்பது முதலிய ஹிம்ஸைகளைச் செய்கிறத்தாலே அவர்களை தீக்ஷ்ணபாணத்தாலே நிரஸநம் பண்ணினுரென்கிறார் । தநதரெதி । தநதர= சுத்ருதம் ஸூக்ஷ்மமான தீக்ஷ்ணமானவென்றபடி. விஶிவ= பாணங்களுடைய விதாடந = விஶேஷேணதாடநத்தாலே, விவடித= ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட, விஶாரார= சுஜாதஶத்ருக்களான விஶ்வாமித்ராதிகளுக்கு, ஶாரார= ஹிம்ஸகர்களான, தாடகாதாடகெய= தாடகையென்ன அவளுடைய புத்ரனை ராவணனென்ன இவர்களையுடையவனே! விஶதாங்ஃ ஶாரரவெயெஷாஜெ விஶ்வாமித்ராதிமுநிகளுக்கு ஶாரார்க்கள் (ஹிம்ஸகர்கள்) இல்லை யென்றத்தாலே யிவர்கள் சுஜாதஶத்ருக்களென்று ஸூசித்தது. விஶ்வாமித்ராதிகள் யாரையாவது ஹிம்ஸித்தாலன்றோ இவர்களுக்கு சிலர் ஹிம்ஸகர்களாவர்கள், சுஹிம்ஸா

யுத்தத்தை வஹிக்கிறவர்களாகையாலே யிவர்களுக்கு ஸாபராதர்க்கள் கிடையாதென்றபடி. அதாவது அஜாதஶத்ருக்களென்றபடி. அஜாதஶத்ருவான யுதிஷ்டிரன் விஷயத்தில் து:ஶாஸநாதிகள் ஹிம்ஸகர்களானாப்போலே ஜ்ஞாநிகள் பக்கலிலும் ஹிம்ஸகர் களானார்கள் ஶ்ரீவாதிகளென்றபடி. யதா, ஸாபராதவத்வம் ஶாஸ்த்ரமாய்க்கொண்டு ஸாபராதக்ரமம். நிரதம் ஸாபராதகம் யேஷாந்தே தஸ்யாஸ்யு ஹிம்ஸகாஸ்ஸந்த்யேவ. நிரபரா தூணாம் ஸாபராதோ நிரபராதஸாபராதவ:, நிரபராதஸாபராதவஸ்ஸித தாடகாதாடகேயாஸ்ஸ நிரபராதஸாபராத தாடகா தாடகேயா:, நிஶ்ஶிவவிதாநநிவஹிதா: நிரபராதஸாபராத தாடகாதாடகேயா: யேநேதிவிக்ரஹ:. "ஸத்வமேவாவராஜஸ்ய தம், தன் கடல்வட்டத்துள்ளாரை தமக்கிரையாத்தடிந்துண்ணும்" என்று நிரபராதிகளான ருஷிகளை பூமியில் வஸிக்கிறவாக்கத்தையே குற்றமாய்க்கொண்டு ஹிம்ஸிக்கிற ராக்ஷஸர்களை மஹா கோபவிஷ்டனாய் ஸாமாந்யமான பாணமின்றிக்கே அதிதீக்ஷ்ணங் களான பாணங்களாலே நிரஸநம் பண்ணினானென்றபடி. ஸ்வவிரோதிகளை நிரஸிக்கும்போது "கோபமாஹாரயத்தீவ்ரம்" என்று கோபத்தை யேறிட்டுக்கொள்வன். ருஷிதாபராதிகளை நிரஸிக்கும்போது "கோபஸ்ய வஶமேயிவாந்" என்றிருப்பனிறே. "ராக்ஷஸ தர்ஶநம் விஶ்வாமித்ரமிநோ" என்று ரக்ஷணரூபகார்யத்தைச் சொன்னத்தாலே விஶ்வாமித்ராதிஹிம்ஸநரூபமான வளவன்றிக்கே "வ்யவஸ் தம்பகாரணம் ஸ்வயஸிஶம்ஸா நிமக்ஷபது । விஶ்வாமித்ர ஸம்யமதா தஶிதவோஸ்தஸிம்ஸந்தி । ஸ்வயம் மகா உஸாபயம் நிரோதே ஷிஷ்ட வலீக । கஸ்த்ரக்ஷ தேம் ராமஸ் வயதகாமேஸஸிதஸ:" என்கிற ஶ்ரீவாக்யத்தாலும் விஶா. தாடகாவதத்தை வதுவத்துச்சொல்லாதே ஶ்ரீவாதிகளோடே சேர்த்துச்சொன்னது "யஜ்ஞவிக்நகரீயக்ஷீ" என்று தாடகையும் விஶ்வாமித்ரர் யஜ்ஞம் பண் ணத்தொடங்கினபோதெல்லாம் யஜ்ஞவிக்நம் பண்ணினாளென்கைக் காக இப்படி "ஸஹஸ்ராராக்ஷஸாநு வோராநு யஜ்ஞவிக்நு ர வநு:। ஸிஷ்மிவிஜிதஸ்து யயோதி ராவிஜயேவரா"

என்று ஸர்வஜ்ஞனையில ஸர்வவிஜயத்தை யடைந்து ப்ரபந்நர்கள் களாலே பூஜிக்கப்பட்டால் கண்ணெச்சிலுண்டாகாதோ? ஶத்ருக்கள் க்ஷுத்ர ஜநகளைத்தான் செய்யமாட்டார்களோவென்று கலங்கி "ஜயஜய" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிருர் ॥

௯-௫ ॥ ஜகதிவிதிததீர்ஆசார்யமஹதாம் ...
ததநந்தவிபவைஸ்ஸர்வைஸ்ஸம்ஸாரிகள் ...
மஹாஸாரவாதாதிமஹாநதைக்ஷய
ப்ரதிதநிஜவர்ணந ஜஸ்மநைதந்யாரா
வரமதநிவர்யாஸ்திரந்த ।

ஸம்—வ்யா ॥ ஜய ராமாநுஜாம் ஜயகார்யாணாம் ஸமஸ்தா நுபவயம்வ்யாக்த "ஜயராமாநுஜயோஶ்ச்ரேஷ்டாம் ஸாரக்ரியாம்ப்ரதி । விஜயமாநஸமஸ்தாமெளாவாப்யாயஸ்வாநுவ:"
இதி ஸ்ஸூத்ரே நிஜகமாராநுவ்ருத்யெகநந்தாவயவிஷ்ணுநவ்ஜ்ஞ ஸமேதஶ்ச, "தஸ்யவிஜயமாநஸ்ய மதிமஸ்யமஹாத்மந: । ஜஹ்ய ஶமநாஹாதேஜா விஶ்வாமித்ரோமஹாமுநி:" ரிதி ஸ்வகாயத்ராயமாநதே தாதாகவிகவஷ்ட்ரயஹாவவிஶேஷாவிஜ்ஞ "ஜஹம் வேதமஹாத்மநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" இதி ஸ்ரீராமாயணாத்
விதிவிஶாரதை, நிவப்ருதநிஜவந்யோஜநை, "வவம் யதா ஜம் ஸவாஜீ நெவநெவோஜநாதுநம் । ஜவதாரம் கரோதேஷா தராஶீ ஸதஹாயிநீ, விஷ்ணோநெமஹாநுவ்ருந்தாவம்வெவ ஜ கரோதேஷாநந்தநஸநந்தி" த்ராதி வ்யாமணீத்ரா ஜயாதி ஜாதேநாவதீயம் ஸீதாஸீயாதேந "ஜமநுணெவஹிவம்வஜி மாஸிதாஜநகாத்மஜ:" இதி ஶ்ராஸிதஜநகஜமெ நிவஸத்ராக்ஷ மாயதிநுணா ஶ்ரியாஜெவ்ரா மாநுஷம்நம் ஶ்ரீ ராமாதாநம் வராதாநம் ஸம்யோஜயிதம் மெமயிமவோவயொகநவ்யாஜாஜ தாவஜநாவெதித வெஹவஶாம்ஹவஶராஸந நிஶாமநக தமஹதிநா உபாயாதிநாஸாஜம் தியிமாம் வ திமதிஸதி, மெய்யவயம் ஸம்ஹாவிதம் ஹாநீயதீவ்யந்தாஜாதிகமவிஜெஶதஸம் ஶ்ருஹஷ்ணு தியிமொவவமெ மண தமாஶ் ஜெவாவவாரஜநித கொ வாவெமவஶம்வரவதிஶாவஜ்ர்வ வாஷாணாவயூயாக ஹ

ष्ठायाः समस्ताचारविदुरापानेन पवित्रीकरणशीलाः । अकि-
ञ्चनेति । अकिञ्चनस्य = दरिद्रस्य, शाकम् = पत्रं तस्य
याः, अकिञ्चनशाकयोः आस्वादनेपरा इत्यर्थः. "विदु-
रं शाकमपश्यन्" इत्युक्तः. अप्राकृतस्य सर्वज्ञ अपि सन्, क-
दाचित् अप्राप्तपूर्वस्य, यः पतिः = नृत्यकृत्यम्
नेता, सृष्टिरित्यर्थः. तस्य चेष्टितम् = क्रीडाविलासे
अप्राप्ते इत्यर्थः. "सर्वस्तस्य विता पाण्ड्यापाण्ड्य
पार्थस्य श्रुतयः । सर्वमस्ति हरे अप्राप्तं समस्तरे"
इतिश्रीरामायणोक्तेः. नटनटः = नर्तननिर्माणा,
"लोकयज्ञनिर्मितं सत्त्वं नाशयेन्निन्द्यमानस्य । प्रपञ्चनि-
र्माणं प्रपञ्चे अप्राप्तं समस्ते । तत्र लोकमुदितं प्रवर्ती
संप्रदायानुमोदनम्" इति स्मृतेः अनुयायायुक्तम्
लोकावतारसर्वये सृष्टिना अप्राप्तं प्रयोगात् तस्य
समन्वयात् केवलतया तत्त्वं संसारेण इत्यर्थः.
"सासमग्रजाङ्गे गुणावत्" इत्यागः प्रपञ्चस्य
अप्राप्य अपि पञ्चकर्मी नित्यसिद्धः. अप्रा-
प्तिया विभूतयः = देवनदी, मङ्गलत्वार्थः. "देवो
देवानां प्रभुः" इत्याह "सर्वज्ञां सर्वरामये
देवतायाः अपि क्षयाः । देवो सर्वानां मञ्जूषां
पञ्चमं नीमं । यत्र यदेषु सर्वेषां तत्परं लोकपावनम् ।
सर्वपञ्चमं मङ्गलं तत्र लोकस्य सहिताया । प्रतिमास्य
उक्तादेवा लोकसंहितकारिणः । मन्दरापायते स्वर्णकूप
तायामनाराद्धा" इत्युक्तेः. देवकर्मप्रशंसा =
कर्मप्रज्ञा, "प्रपञ्चतत्पुरुषं प्रज्ञा" इत्यर्थः. अयं =
केवलः, तस्य मङ्गलम् = स्वर्णम्, मङ्गलम् = सामग्रम्,
प्रतिदेवनिमम् = पक्षम्, समस्ताचारविदुरस्य मन्दराद्युत्तमा
नक्षत्रशिलाः. तत्र मन्दराया उक्तीत्या हिंसापराधकाः
विष्णुवाराहरूपम् कृपाश्रिताः; सत्यम्; हितेषूत्ता
यावन्त क्षीरवाय्वाताः पद्मरूपाः पद्मरूपाः
ध्यात्वा अनिरुद्धेन मन्दराः पाञ्चरात्रसर्वे अस्

[illegible]

तद्धर्मादृष्ट्वैव महतीं गतमयं प्रवृत्ताः । यस्यां सर्गेण
नरजसा विकृतिं गता साकाकास्यवादरजसा प्रकृतिं
च वेदिषु” इति भोजराजः. “क्षामयादितवचादवक्षेजना
यथारार्द्रषोऽक्षिमञ्जरं । मानवषीकरणपद्मणुमवस्थित
पादयोरिति कथाप्रयोयसी, शिवाकल्पं यत्तुशिवशिवि
यत्के करिनतामहोनारीध्रायामयतिवनितारपवमयते ।
वदत्वं रामे विहवितमन्दे वक्षमसर्गस्यपेयप्रकाबे
याकवहारमदसस्यादृष्टिवयः, वदकमवरजोहिमपस्तवाष
णेद हामवहतय दहम्व्यां गतमोयमपवन्तं । कपिवर
तिविशीर्णपुष्पाविविन्यासव्याद्रिवावेद कतिकतिहविताररस्तावला
दारवर्तः” इत्याहयः. श्रीरामायणव्याख्यातारः श्रीम
हेश्वरतीर्थाः श्रीरामवेङ्कटनाथ कहमयायाश्यावेन
शिवा रजवक्षां श्रीमद्रामायणादेवन्यरजवयतां
तथाहि – “रावणस्य जवं वातहठक्षत्राणि. तव्यक्ष्व
कृताकायपूर्वणेनवभीता, वर्णादिव विक्षशिवा
रजवव्याविद्ध कमाजर्णेति नविरोयः. कत्र शिवा
रजवक्षवतात्ययुकमदेवातहठक्षत्रेन विरोयःस्व
षवहवेतिकेविक. वस्तत्वस्त, कदृशोत्यस्यस्वरजवे
णादृश्या, शिवाव तिमारजवेण सवपूदृशोत्ययुः.
नवतावता वेतन्यहामिरिति. क्षयावीबास्यादेवेत्य
ता वातहक्षा, तदतिरिक्तहामरहावाध्विराहारा, तव्य
क्षेवककमपणेति शेषः. तादृशोविहस्सशायिनी, नत
वृत्तेति नकशिष्विरोयः” इति श्रीरामवंभितः. “शावा
ङ्गं कथयति । यदेति । वोरशिन्येन इदं वनं मन्दिव
जितं हवक्षितिमौतमेन शवृत्तिगत्येते. कतवव “को
वाध्वं महात्मने” त्यक्तं. वनवे त्यागशिष्यति= वा
दविकेक्षवं करिष्यति, तदाश्रीरामवंदृवादारविहरजःकेण
ससशपादेव वपताहविष्यस्तीहवः । तवेत्यति । संव
वपयपारयिष्यस्त्येन वादवर्णकेक्त वाषाणाव
स्याववपृते. तथाहव रववशिव रवक्त वाषाणावस्याम

விஹாய நிஜஶரீரம் ப்ராத்யக்ஷீக்ருதவாந். ததாச பாத்மே "ஸா தத்ஸ்யராமஸ்ய பாதஸம்ஸ்தாநமாஸ்ரித: । அஹம் ஶத்ருவநிதாஸமாக்ராந்தா ஶோகார்திதா" இதி" தி ப்ரபோதயத:. ஶ்ரீகோவிந்தராஜஸ்து "ஏவம் வ்ருத்தயா வால்மீகிவசநேநைவ ஸீதேதி ஶாப: ராமபாதஸம்ஸ்தாக் ஶோகமூர்ச்சிதேதி பாராணகதா க்ருஷ்ணாபதநஸ்யாபி ப்ராயஶ்சித்தி" தி வ்யாசக்யௌ. அத்ர ஶ்ரீராமாம்பிகாத்ருஷ்டாந்தம் ஸாமாந்யத: ப்ரதிபாதி, ஶ்ரீவால்மீகிமுநிப்ரணீத ராமாயண கதாஸம்க்ஷேபக்ருதி ஸ்வபுஷ்பை: கவிபிஸ்ஸ்தைவ வர்ணநாத் 'பாபாங்கஷாதி ராக்ஷஸராஜப்ரஜீவஸ்ஶாயிநீ'' இத்யத்ர "பாபாங்கஷாஶிரா ஹேம்கா மஜ்ஜநாஹஸ்ஶாயிநீ" இதி பாடபேதமப்யாஹ, ஶ்ரீ ராமாயண ப்ரமேயதத்வபோதிநீவ்யாக்யாநே: ப்ரகார ணேஷு பஹுஷ்வதிமோக்ஷம் க்ருஹீதவாநேதத்ஸூசிதி விசேஷேண. அத்ர பதநேவநிநதி பர்ணாமர்காரா:. "மமா ம்ருதவ்யம்ஸாதயேத்" த்யக்தரபாதயா ப்ரயாமயாப்ருவ்யம் ஸாதிமமாஶ்ரயேண உத்தரபாதயாஸ்யாந்வயாநக்ருத ஸ்ய விஷயிணோநிதநஸ்ய ஸம்பாபிராஜஸாமந்தோ வ்யஜ் நோபலக்ஷ்யஸ்வரூப ப்ரக்ருதகாபாவயோஜிஸ்வாஸம்ஹவே ந தத்பும் பதரூபவிஷயாதநா பர்ணதத்வேக்ஷணாத், "பர்ணா: க்ரியாபுருஷ: விஷயீவிஷயாதநா" இதி லக்ஷ ணாத். நச ! "உபஹிதம் வ்யாபராதிபிர்" தி உபஹிதஸமாஸா ஶ்ரயேண பதம் நிதநமேவேதி உபமாஸ்வஸ்தி வாச்யம்,"விபர் யஸ்தீதி பஹுப்ரயோஜநமஸ்தேத்".தி விஶேஷேண வி பர்யஸிதேவ அதிபஹுபி மயூதிமயப்ரவ்யம்ஸகாதிஸமா ஸமேவைவ ஸ்வரஸத: ப்ரதீதே: தத்ஸமாஸேணாத்ராபி த தேவ ப்ரஸாஶ்ரயணீயத்வாத். ஜாதரூபஸமாநா யபாப பாதாநாபேநாபதிக ஸமாஸஸ்வீகார:, "உபஹிதம் வ்யாபாதி பிஸ்ஸமாநாஶ்ரயோகே" இதிஸமாநாதிகரணபோதகவே தத்ஸ்வரஸநாத் அதவர்யம் பர்ணாம:. "அஹீநவஸ்த்ராய ஸதாயநநேநஜ்ஞாதவதீஸ்வாஸீ ஶாஸ்வதிநேந । வஷா ஸிதோஷாஸிதலக்ஷ தோஷாதோஷாய தேஷாம் ந ஸீதயே

ஸ்ராதி" இத்யேதே பதாவயவா:, தத்ர ப்ரதமாவயவாத் ச
த்வாரோ நாயிகாரணாவயவா இதி விஶேஷ:. "ரஜ உபம்ருதித நி
ஜவ்ருஜிந ஜஹதுபல தனுருசிர" இத்யத்ர ஶாபாஹதிதோ
பாயா அஹல்யாயா ஸ்வீயம் ரூபம் ப்ரதிஜஹதுப
லதநுத்வரூப வதாயஸ்ய, தம் ப்ரதி ரஜ உபம்ருதித
நிஜவ்ருஜிநத்வரூப வதாயஸ்ய விஶேஷணத்வாரா ஹே
துத்வாஸ்வாத்யம் ஸூசிதம். தத்ர வ்யவஸ்தாவஸ்தாவிஶேஷ
இதி ஸ்ப்ருஷ்டிவிஶேஷாத். கிஞ்சித் ப்ரகாஶிதஸ்ய ஸ்வபதீய ஸ்வ
நபிநாத்ரேய நிர்பயநாம் ஶைத்தீயஸ்ய உதாஹரணம்: "ஶ்ரோ
த்ராணாம் வாச்யத்வலக்ஷணம்" இதி லக்ஷணாத். "ஜடில நடபதி மகுட
தட நடந படு விபுத ஸரித்" இத்யாதிஷு ப்ரத்யேகம் ஸம
ஸ்வாதுஸ்வாத:. பகாராதே: ப்ருதஙஸ்ய ஸ்வரத்வாத் "ஸ
ஷ்டஸ்வரேஷ்வநந்தாஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்டிப்ரத்யயா: ஶோபநேக
ஸ்வஸ்த ப்ரதிஷ்ட ஸக்ஸ்ய ஸ்வஸ்த்யர:" இதி லக்ஷணாத்
ஸ்வஷ்டாம் ஸம்ஸப்ருஷ்டிரிதி தீக் ॥

உக்ர வத்ஸஜடாஸ்ருஷ்டி ஹ்ருஷ்டாஹஸ்ரீவநாஹரம் ।
பராஶரஜ்ஞீவிதாஸ்த்ராஸ்தாதுவாதா ராகவஷா ஸ்வாஜம் ॥கரு॥

உ-வ்யா ॥ ஜடேதி । ஜடகிரணஶகலதர = ஶீதகிரணனை
சந்த்ரனுடைய கண்டத்தை தரித்தவனும், ஜடா ஸம்பந்தம் பெற்றிரு
க்கிறானென்று தாத்பர்யம், ஜடில = சடையையுடையவனும், நட
பதி = நடனக்ரேஸரனுமான சிவனுடைய, மகுடதட = ஶிரப்ர
தேஶத்தில், நடநபடு = நர்த்தநம்பண்ணுவதில் ஸமர்த்தையான,
விபுதஸரித் = கங்கையாகிற, விபுதாநாம் தேவாநாம் ஸரி
த், தேவஸம்பந்தியான ஸரித். விஶேஷ ஸம்பந்தம்பெற்ற ஸரித்தென்று தா
த்பர்யம். சிக்குப்பிடித்த தலையில் ஜலத்தை தரித்துக்கொண்டு
சந்த்ரகலையை ஜடாமண்டலத்தில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறோமெ
ன்று உத்ஸாஹங்கொண்டு நர்த்தநம்பண்ணுகிற ருத்ரனுடைய த
லையின்மேலறிக்கூத்தாடும்படியாயும் விஶேஷ ஸம்பந்தம் பெற்றவளென்றும்
மாஹாத்ம்யத்தை யடைந்திருக்கிறாள் கங்கையென்றபடி. "தேவே
ந்த்ரம் ஹ்ருதமௌலிஸம்பந்த ஸகலாம்பஸா ஹரேந்து"என்பதற்குமிதுவே

தாதயும். மஹாயமேதத்தை ஸம்பண்ணுகிற வ்யாஜத்தாலே “ஸீதயா ந ஸுரபிதா தேந ரவிஸக்ஸிவோரஸ்வதஸ, ஸ்வர்ணமயீ தீஸ்தோயம் யகிதீதிவகுமுஸா:, யாவநாயும் ஐடீரேயௌ உயாரஸிரவஸாஹரா:” என்று ராமன் யாவநாயும் ஸஹதையை யரித்துக்கொண்டு “வஷீயரா தாநிநுஸம் ஹஸூ ஜேரோவஸ்ராஹரா:” என்று ஸஹதையை விடமனஸ்ஸில்லாமல விரகாலம் யரித்துக்கொண்டிருந்தானென்றபடி. உத்தமமான சரக்கு அகப்பட்டால்விடுவாரில்லையிறே. இவ்வளவயும் ஜரீரவதத்தாலே ஸுதிதம். ராமஸ்ராமனென்று பேரைச்சுமந்த தனக்கு வதிணாயுமில்லையென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமபோலேயாயிருக்கிறது ஸகலமோத மாய்க்கொண்டு வகாஸிக்கிற உத்கவமென்பது “ஸகலயுர” என்பதால் விளங்குகிறது. இப்படிப்பட்ட ஸஹதை அவனுடைய வாதவத்துக்குத் தேன்போலிருக்கிருளென்கிறார். கதிவ ஸுர ஐ = கதிதம்வஹுஐமான, மயா = தேனுடைய, மஹதா = பெருக்காலே, ஐஷித = மநோஜ்ஞமான, வஹஸீந = திருவடித் தாமரையினுடைய, ரஜ: = தூளியினாலே, உவரதீத = போக்கடிக்கப்பட்ட, நிஜவ்ரஜிந = தன்னுடைய வாவத்தையுடையவளும், வாமாமிவரயாவதி = மாநிஸேஷனை மஹாஜருடைய வத்நியாயுமான ஸஹதையாலே, நாத = ஸ்துதிசெய்யப்பட்டவனே! ஸஹதைக்கு மஹாஜஸாவத்தாலே ஸிலாத்வம் வந்ததென்றும், ராமவாத வராமத்தாலே நிவ்ருத்தமாயிற்றென்றும் கஜ்ஜராமாயணத்தில் கண்டுகொள்வது. “ராமஸிலாம்தஜாஸ்வஹ்ரா தாவஸாரத்தவோயநாம்” என்றும் “ஸதோக்ரதாயராஷிஜஜ்ஞிவாஸதேவதாஷ் ஸம்ஸ்ஜஜ:கணாதஸம்” என்றும் சொல்லப்பட்டது. முதலிலெடுத்த ஸ்லோகம் கவிவாக்யம். இரண்டாவதெடுத்த ஸ்லோகம் ஸஹல்யாவாக்யம். வால்மீகிராமாயணத்தில் “ஸதுஸ்யாஹஸ்யாயிநீ” என்று சொன்னத்தைக்கொண்டு வமாணராவஸிலாத்வத்தை ஸவலாபம் பண்ணக்கூடாதிறே. ஸிலாத்வம் வந்தாலும் “ஸதுஸ்யாஹஸ்யாயிநீ” என்பதற்குக்குறைவில்லை. ஸ்ரீபாத்மபுராணத்தில உத்தரவணத்தில் (உஎக) [illegible]

அத்யாயத்தில் "ததஸ்தஸ்ய ப்ரஸாதேந வைஜநேயோ மஹாத்மந: । அதீத்ய நாகம் பரமாம் கதிம் ப்ராப்ஸ்யதி மாமக: ॥ ஸா ஜநிஷ்ய புத்ர தேவி மதநுக்ரஹகாரணாத் । அஹம் ஸ்ரீமதிநாமாஸ்ய புத்ரிதாமஹவா:" என்று அஹல்யையானவள் பர்த்ருஶாபத்தாலே ஶிலையாயிருந்தாளென்றும் ஸ்ரீராமனுடைய பாதரஜஸ்ஸத்திலே ஶாபவிமோசநத்தை யடைந்து பரிஶுத்தையானாளென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஸம்பந்தியாலே விஶ்வாமித்ரயாக ஸம்ரக்ஷணஹல்யாஶாபவிமோசந பர்யந்தம் நடுவுள்ள ஸ்ரீராமசரணாரவிந்தவ்யாபாரங்கள் ஸூசிதங்கள். இப்படிப்பட்ட மஹாத்ம்யத்தையுடைய ஸ்ரீமந் இவன் பாதஸேவையாயும், இவனுடைய பாதபரிசர மஹிமையாலே வந்த ஶாபத்தாலேயுண்டான ஶிலாகாரத்தை நிவ்ருத்தித்து, அநேக காலமானபோதிலும் பரிசுகமில்லாமல் அஹல்யைக்கு ஸ்வரூப ணீயமான பூர்வாகாரத்தையுங் கொடுத்து அவளாலும் ஸ்துதிக் கப்பட்டால் த்ருஷ்டிதோஷமுண்டாகாதோவென்று கலங்கி "ஜய ஜய" என்கிறார் ॥

௨-௫ ॥ காஶிகஸ்த கமித நவஶிஶ்வேதஸா.

ஸம்ப்ர ॥ ஸ்ரீராமசந்த்ரஸ்யாப்யாதிஶயேந பாதாரவிந்தஸ்ய ... ஸாகாதிபி: கௌஶிகப்ரமுகை: கமிதாதிபி: ப்ரமிதாதிபி: கமலாதிபிஸ்ஸம் ஶ்ரிதகமலே । கௌஶிகஸ்யேதி । கௌஶிகஸ்யேந = விஶ்வாமித்ரேண, கமிதா: = கபிலஹீகா:, நவா: = பத்ரமரா:, அத நவகமிதஸ்வபாதபத்மே ஶரணகம். யதா, நவ = நவஸம்ஸ்க்ருதா: ப்ராயாஸேந நவஸம்ஸ்கூஷ்ம ஸ்ஹோதகாஶ், விஷயா: = அநேகப்ரகாரா:, பதிஸ்வாதாரஸ்தவகீர்திதிஷ்டா:. கமா: = பராப்ருத்தாநி, யஶோஸம:, தஸ்யாஸ்ய பூர்வை: கமாஹி-தத்விஷயே ஸ்மாணாம் ரஸ கஷ்டராம கமா (க) அநந்தரம் மஹாதரணஸரயே ஸ்ராயமகமா (உ) தத்ஸ்வம் த ராஸே ணாவ்ருத் வயஜநித ப்ரஸ்மஸதவ்யாதி விஶோவநஸ்யாநே ஶோகாப்ரமா வ்யாநே தேஶே ஸ்வகேதாத நயாயுரஸ்தாட்காலியாநாயா யகஷி

ணே ப்ரவ்ருத்தாயாஃ ஶ்ரமஸ்த்ரவராயாஃ ராக்ஷஸஸமவஸ்த்ர ஸ்த்ரீகயா (௧) வஶ்யாஃ விஶ்வாமித்ரஸ்ய ஶ்ரீ வாஃநாவதார ஃஹா வஷிநியஃநாஷி கயா (௨) அந்தரம் விஶ்வாமித்ரஃஸ் ஶிஷ்யாம் வ திவ்யஸ்தாநஸ்யேயே ஜநகஸ்ய ஸ்வயம்வரஜித யநஃப்ரேக்ஷகயா. (௩) வாநப்ரேரணாக்ருஷ்டமே கௌஶிகேந ஸ்வம்ஶ்யகயா (௪) கய ஶ்ரீதே ஹாஸ்ரயஸ்யாஃ தஸ்ய ஸஜாஃ வாவஜீதஶேஹா தத்யஷேஃ, ஸஶரவாத்ராணாஷு கயா (௫) அதஃ ஜாஹ்நவீதர ணாநந்தரம் விஶாலாயாம் நமயம் க்ஷீராப்தியநாஷேஃ, ஷித தவஸ்யஷேஃதஸ்வாஸ்ரீநர்யஸ்ய ஸாஃதிநாஃகஷேஸ்ய க்ஷாக ஸ்ய ராஜஸ்யகயா. (௬) ததஃவரம் ஶ்ரீதஃராமே அஹமவ்யா ஶாவவிஷோவநாஷிக்யா. (௭) ஐஷேத்யம் வ காரேண தத் தத் கௌஶிகேநாஷிதகயாஹிஃ யமேஃஃவரிவிதவநவாரம் காஸாஃஃவா தாஸஹ ஸாகாஃராஶரீரதயா வாதாதவாஷிகேஶவேஶஸ ஹரக்வகயாவிஷ்ணும் ஸஷா ஸாவேவாவிதம் ஶ்ரீ ராவஸம் ஶஹந ஆரவநமஃநாஷி வேஷஸ்ஷ்க்ஷஃவேி நாஹிஹவேஃ, தயா அஹிரஷி தஜதிஹாவஃ. ‘‘கயாஹிர்ஹிராஃராஹிரஹிராஃளந்யவாத்ஜள । ர ஃயாஃராஸயஃராத்ரா கௌஶிகோஃநிவாம்ஶவஃ’’ இதி ஹிராஃரய ணம். ஶௌனகஃஹாகவிஃ ‘‘வாஷ்வவ்யக்தகயிஷேதஃ வாராவி ஷஸாநாஜஃ ஷித்யஸவஸ்யராவவஃ । உஹ்யஃநஜவவாஹவேநா ஷிதஃ வாஷவாரஃஷேநவ்யஹாவயஃ’’ இதி. யதா, கய ஶிஷ்யா வ ராவள ஸவவேராயஸாஸக்விஜாவ ஜநகஃஹாராஜேந ய யாவியிஸ்வஜிதாஃ ஶாயிநநாஃ ஶ்ருதிஜஃதஶாவ விஷோவநாஷி வ்ருத்தாஷேநாதாஃஃநஷேந ஶதாநஷேந ஃஹ ஷிணா விஶ்வாஷித விஷயேகயிதாஹிஃ கயாஹிராஷோஷிதக்வ ஃஹ ஹஶவதஃஶ்ரீ ராஃஹஷ ஸ்ய । காஶிகேதி । காஶிகஸ்வேதே விஶ்வாஷிதேர்விஷயே, கயிதாஹிஃ= ஸம்வஜிஶதாநஷேநஃஶ்ரு யதாஃஹியாஸ்யாஷி கௌஶிகஸ்யஃஹாத்நஃ । யயாவதும் யயாவ்ருத்தம் தஷேநிஶஷதஸ்ரு ணா । ராஜர்ஷேஃஷேஷயஃராத்ரா ஶீவ காஷஃஸிநஃஃ’’ இத்யாரப்ய ‘‘ஸவம்க்வஷேநஸ்வ ராஹணம்வ ராவம் ராஃஃஹாத்நா । ஸஷஸ்ராஃஃஷிஶ்ரு ஷ்வஸஷிவிஶ ஹவாஃஸ்தவஃ

ஹர்ஷபஶைலவரோந்நதம் வியதுமைஸ்ருஷபராயணம் । ஸகல ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரஜ்ஞ விஶ்வாமித்ரஜாதகஶ: " இத்யுக்தே தஸ்ய ஹ்ருதயம் ஶிதாநந்தஸ்ய ஶ்ருத்வா. நவா: விவிதாஶ்ச கதாயாஶ்ச ஜ்ஞேயம் பாஜி: ॥

ககுத்ஸ்தவம்ஶோத்பவபார்த்திவேந்த்ர ஸ்ரீராமோ நரவீரோ நவதேஶே ।
ஸகௌஶிகஸ்யாஶ்ரமவாஸிநாம் வாக்யாத் ஸ்ரீராமவம்: ॥ ॥ ௧௪ ॥

உ—வ்யா ॥ மேல், மிதிலாபட்டணத்துக்குப்போய் யஜ்ஞவாடத்தில் ஜநகராலே பூஜிக்கப்பட்டு விஶ்வாமித்ரர் விஷயமாக் ஶதாநந்தர்கதைகளைச்சொல்ல, அத்தாலே த்ரிஶங்குவ்ருத்தாந்தாதிகளும் பெருமாளாலே யறியப்பட்டதென்கிறார் ॥ கௌஶிகஸ்ய கதயா விதிதநவவிவிதகத) கௌஶிகஸ்ய= விஶ்வாமித்ரருடைய; கதயா= கதையாலே, ஶாஸநாத். விதித= அறியப்பட்ட, நவ= நூதநமான, விலக்ஷணமானவென்றபடி. விவித= நாநாப்ரகாரங்களான, கதா= த்ரிஶங்குஶுந:ஶேபாதிகதைகளையுடையவனே! ஶதாநந்தர் விஶ்வாமித்ரவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல, அத்புதமான வ்ருத்தாந்தங்களெல்லாமறியப்பட்டதென்றபடி. சிலர் "கௌஶிக ஸ்ரீதகதயா விதிதநவவிவிதகத" என்கிற பதத்தாலே விஶ்வாமித்ரராலே சொல்லப்பட்ட ஶுநஶ்ஶேபவ்ருத்தாந்தாதிகள் பெருமாளாலே யறியப்பட்டதென்பர்கள். தத்விருத்தம். "ஶ்ருத்வா கிரேண" தத்ரோபதேஶத்தாலே ஸ்ரீராமாயணத்திலே வக்தவ்யமாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலே தத்ஸ்வரூபஶாலியான ஶுநஶ்ஶேபாதிகதைகளை ததநந்தரம் சொல்லுகை அயுக்தம். "யஜ்ஞவாடே ஸதஸ்யாநாம் விஶ்வாமித்ரேண தீமதா" என்பதாலே ஜநகபுரத்திலிருக்கும் ஶதாநந்தர் ப்ரஸங்கவஶத்தில் விரிந்து கதாநந்தஞ்செய்கிறாரென்று சொன்னத்தாலே ஶுநஶ்ஶேபாதிமுக்கிய கதைகள் ஸம்க்ஷிப்தமாயிருக்க, அவைகளை சொல்லுகை யயுக்தம். ஆகையாலே ஸர்வஜ்ஞரான விஶ்வாமித்ர வ்ருத்தாந்தங்களும் த்ரிஶங்குவ்ருத்தாந்தாதிகளே யறியப்பட்ட தென்று சொல்லவேண்டியது ॥

[illegible]

ஸுந்தர ஸ்ரீராமசந்த்ர ஸீதாநாத ஸர்வசரண்ய ஜய
இதி வ்யாக்யா ॥

ரூபேணாப்ரதிரூபேண ஸம்மோஹிதவிமோஹநம் ।
திவ்யாவதாரநாரீணாம் நேத்ரசகோரசந்த்ர ஜய ॥௧௫॥

வ்யா ॥ ரூபேணேதி । கீழ் பராக்ரமாதிகுணங்களைக் கண்டுகண்ணெச்சில் படுமோவென்று கலங்கி "ஜயஜய" என்று மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளினர்; இங்கு திருமேனியழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். திவ்யாவதார = திவ்யாவதாரத்தினுடைய, ஸம்மோஹநா = மோஹநமோஹநைகளான, ஸ்த்ரீகளுடைய, நேத்ர = நேத்ரங்களாகிற சகோர = சகோரபக்ஷிகளுக்கு, சந்த்ர = சந்த்ரனாயிருக்குமவனே! "ஸ்வரூபேணாபிரூபேண ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:" என்று பரசுராமன் ஜநகராஜன் கூட விஸ்மயப்படும்படி யௌவநோத்பாஸிதமான திருமேனியழகைக்கண்டு ரஸிகசிரோமணிகளான திவ்யாங்கநாஸ்த்ரீகளெல்லாரும் சாதகபக்ஷிகளாய் சந்த்ரிகைகளாய்க்கொண்டு கண்களாலே பார்த்து ஆநந்திக்கும்படி சந்த்ரனாயிருக்கிறானென்றபடி. "நக்ஷத்ரமாலாவ ஸம்ப்ரீதே ஸர்வாஸ்ய" என்று விசேஷண ஸ்த்ரீகளுக்கு ராஸிக்யமுண்டிறே. "ஸம்மோஹநே" த்ருஷ்டிமோஹநத்துக்கு மோஹநகமாவது—ராமனைக் கண்ணாலே பார்த்தாலுண்டான மலர்த்தி. "யஸ்ய ராமம் ந பச்யேத் யஞ்ச ராமோ ந பச்யதி । நிந்தித: ஸர்வலோகேஷு ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே, ரூபஸௌந்தர்யம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் புமாம்ஸம், கண்டகண்கள்" என்று ராமனைப்பார்த்த கண்களே கண்களென்று ஸ்த்ரீகளை ஸம்மோஹநைகளென்று கொண்டாடினபடி. அவனைப்பாராத கண்கள் உபேக்ஷாவநமிறே. யதா, ஸீதா ஸௌந்தர்யத்தைக்கண்டு அவளுக்குத்தகுந்த புருஷன் இந்த லோகத்தில் இருக்குமோ வென்றெண்ணிக்கொண்டிருந்த ஸ்த்ரீகள் ஸர்வாதிசயமான ராமனுடைய ரூபத்தைக்கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு "ராமோ ராஜீவலோசந:" மென்று ஆநந்தித்துப் பரத்தாலே மலர்ந்த கண்களையுடையவர்களானார்களென்னவுமாம்.

ஈயவா; இங்கு ஸாவொவமெந யென்கிறத்தாலே ,,தமெஷயஜவி தெக்ஷணா'' என்று தன்னேற்றமான கண்ணழகையுடைய ஜநக ராஜன் திருமகளைச்சொல்லுமாம். இவள் ,, ஶுகவாமாணாநு ஸவநஸாநுர பரூணதாஞே'' என்கிறபடியே பெருமாள் மா ணங்களைக்கேட்டு அவர் நம்மை வாணிமுஹணம் பண்ணிக்கொ ள்ளுவரோ, இங்கேவருவரோ, நாம் மடலெடுத்து அவனிருக்குமி டம் போவோமென்றாலும் போகவொட்டாமல் மியிஊநமாத்தில் ராஜாவாலே காக்கப்பட்டிருக்கிறோம், ,, வாயாவஸாராமஜ ராஜாநொ ஜநிவாஜவ'' என்கிறபடியே க்ஷூத்ர ராஜாக்கள் ,,மொஜயாவநூமவமெசவுமி'' மென்று வினவமியை மொ ஜயாவேண்டினப்போலே வேண்டுகிறார்கள். இவர்கள் வந்தாப் போலே பெருமாளும் வரலாகாதோ,,,நாமவதூரவிஜாக்ஷ:'' என் கிறபடியே யவன் வரவில்லையேயென்று,,ஸவமியதீவாஊமொ விநாஷூதஜாநஸா'' என்கிறபடியே ராவவாஷூத ஜாநஸையா ய்க்கொண்டிருக்க, யதுவயா ,,விஶ்வாமிதெ ரஸவி யஜூதாஸ ஹாராஜஸமக்ஷண:'' என்று விஶ்வாமித்ரனோடே பெருமாள் மியிஊ நமரமெழுந்தருள, வாஸாதாஷ்யினையான பிராட்டிகண்டு கூ நறிக்கும்படி அவளுடைய நெதங்களாகிற வகொரவக்ஷிக்கு வமந்ன்போலே யிருக்கிறானென்னவுமாம். அப்போது ,,மெஜமி ஊநமர'' என்பதற்கு ஜநகராஜன் பட்டணத்திலிருக்கிற ராஜாவா லே ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறாளென்று கருத்து. இத்தாலே மடலெ டுக்க முடியவில்லையென்று கருத்து. ஸாவொவநா= ,,தமெஷய ஜவிதெக்ஷணா'' என்கிறபடியே மெஶாஹநமான கண்ணழகையுடை யபிராட்டியினுடைய, மொவநவகொரங்களுக்கு வமந்ன்போ யிருக்கிறானென்றபடி ॥

ஜ-௫ ॥ வணவராமாகொஷவ காணவணந மாணஹாஜஷண

ஸம—ஷ்ர ॥ ஊவம் மியிஊவொஷாநஹாம் தத ஜந கஸ்ரெ ,,யந-௫ரா ஹஸாஸங்க ஷொ விஷெஹெஷாஊா யுஶாஃ। தெவாதஸ ராஜஷெ௩௩ணஸெஷஸஸு ாயகர,

[illegible] पुनरुक्तं दोषाय न [illegible]
[illegible] इत्युक्तेः [illegible]
[illegible] वाक्यं वाक्यविशारदः । [illegible]
[illegible]
[illegible]
इति विश्वामित्रेणोक्ते जनकराजेन "तस्य तन्निशा[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] सीतां [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] इत्युक्त्या [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] इत्या-
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] इत्यादि. [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥११॥

உ-வ்யா ॥ இப்படி விஶ்வாமித்ரனோடே நகரத்தில் திருவீதி யிலெழுந்தருளும்போது "𑌸𑌂𑌶𑌯𑍋𑌽𑌸𑌂𑌶𑌯𑌸𑍍𑌵𑌿𑌯𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌨𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌤𑌾𑌯𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌨𑌵𑍀𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑍀𑌯𑌪𑌾𑌸𑌾 𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌮𑌹𑌿𑌤𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌕𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿" என்கிறபடியே த்ருஷ்டா தாயனமேயான பிராட்டி ராமனைப் பார்த்துப்பார்த்து மஹோ த்ஸவமாய் ராமன் நமக்கு ஸத்ருவாக வடிப்பனோ? "𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌕𑌮𑍋𑌰𑌾𑌜𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂𑌯𑍇𑌤𑍍𑌰𑍍𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀𑌰𑌾𑌮𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃। 𑌕𑌿𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌯𑌪𑌤𑍇𑌹𑍍𑌯𑌹𑌹𑌤𑌾𑌤𑌵𑌣𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌃" என்கிறபடியே யிவனோமங்காரோபதிக்கு, யநர்ஶோ கதிக கோரம், ஐயரோ இந்த யநராரோவணத்தை வணமாகவைத் தார், இவர் கூரோவணம் பண்ணுமல்போனால் ஐயரிவருக்கு நம் மை விவாஹம் பண்ணிக்கொடார், என்செய்வோமென்று பிராட்டி வாதாயனமேயாய்க்கொண்டு ராமனைப்பார்த்துக்கொண்டிருக் க; "𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌶𑌰𑌥𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌕𑌾𑌨𑌕𑍀𑌮𑌤𑌾। 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌦𑌹𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑌾𑌹𑌃 𑌯𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌵𑌣𑍍𑌣𑌾𑌦𑌹𑌾𑌨𑍍" என்றிவருக் கும் கந்தர்ப்பமான த்ருஷ்டம் வடிக்குமோ, பந்தயத்தை வ வமாக வைத்தானே, அதுஇவனாலே ஸாத்யமோவென்று தோ ழியும் வ்யஸநப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, இவர்களுடைய வ்யஸ நந்தீர, ராமனும் "𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌨𑌯𑌨𑍇𑌤 𑌕𑍁𑌯𑍋𑌨𑌾𑌮𑌨𑌾𑌕𑌾𑌮𑌕𑍋𑌪𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌤𑌹𑌰𑌿𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑌕𑍍𑌰𑌣𑌃" என் று வ ரஸாதஷ்டியான ஜாநகியினுடைய கடாக்ஷரஹித வத்ஸ ன் போலிருக்கிற ரூபத்தைப்பார்த்து தன்னேற்றமான கண்ணழகிலீ டுபட்டு யநர்பங்கம் பண்ணுமல்போனாலிவளை நமக்கு விவாஹம் பண்ணிக்கொடாரென்று ஸீதாவிவாஹாய ரும் ஸர்ஜவைத்தாலே யநர்பங்கம் பண்ணினாரென்கிறார் । வஜ்ரவரஶ்விதி । வஜ்ரவர பர = ராக்ஷ னுடைய, கொாதஷவ காண்ட = வாவரோ ஷத்தினு டைய, வண்ட = ஹஸ்தம்பண்ணுவதில், பாணு = ஸமர்த்தமான, ஸர்ஜதஷ = தஷம் போலிருக்கிற ஸர்ஜத்தை யுடையவனே! கம ஸ்ருர் தவோவ்த்தாலே ஸர்ஷ வஷ்ணம் பண்ணினாப் போலவும், வஸிஷ்டர் தவோவ்த்தாலே விஶ்வாமித்ருடைய கவ-

வ்ரதங்களான ஸுகுணங்களை ஸஹம்பண்ணினாப்போலவுமில்லாமல் ஸ்வாபாவிகத்தாலே ப்ரஸந்நம் பண்ணினானென்று கருத்து. "ஸுரோரவயிவா ப்ரபுத்தா வ்ரப்யாசாஸ்தஸ்தநா" என்கிறபடியே ப்ரஸந்நரோவஹம்பண்ணி முறித்தானென்றபடி. குலசேகராழ்வார் "செவ்வரிநற்கருநெடுங்கட் சீதைக்காகிச் சிலையிடையோன் சிலையறுத்து" என்று செவ்வரியோடி நீளாயதங்களான அழகுள்ள நேத்ரங்களையுடைய ஸீதைக்காக சிவனுடைய வில்லை யறுத்தானென்றருளிச் செய்தார் ॥

௪௭ ॥ ஜித்வா ராமாம் ரணே ராமோ ஜாமதக்ந்யம் மஹாரணே
ராமம் கிருபாகராமோ

ஸம் — வ்யா ॥ நிரதிசயஸுக்ருதைகதாத்மாவாஸ ஸ்வாதந்த்ர்யாய ஸ்ரீஸரஸ்வத்யாஸ்யோ ஸுத்ரவ்யஸ்யைஸ்ய "வா க்ஷத்ரியஸ்யாஸ்ய ஸ்வதா ஸம்ஸ்காரவத், ஊர்ந்தஷோடஸ வர்ஷாணி ஸோர் ராஜீவலோசந:" இத்யுக்தப்ரகாரேண ஷோடசவர்ஷேண ராமேண கதம் ஸீதயா ஸஹ ரணாங்கணே ஸஹாநாதிகம் வியாதம் ஸங்கேத்யேக்ஷ்வம் ஸநவிநிபாய "கஷ்டமஸ்ய தர்ஜராதிஷ்ட்யாஹிதரணா:ஸ்ரீவர்ஷா ஸ்யாஸ்ய ஹிரண்யஸ்ஸு: ஹிரண்யகேசஸுரு ஷணவாத்வஹணவ ஸஹவணஹ்ஸம்ஸ்யமாக வ்யாஸம் வரஷ்டிக்காதிகஷ்டீக்ஷ்யரஸ்யாதிதிநாஸேவஹவ வேஹ்ய: வாஹ்ய" இத்யாதித்ருதிரேதாதித வர்ணீகாக்ஷ்யவிதேந தஸ்யாஸ்வேதாஸ்ய ஸ்ரீநாராயண ரூபவாஸ் சிதஸம், வாஸுதே "ஜூதாகஸ்ய தஸ்மிஸ்மாஷா ப்ரஹ்ஸ்தா" இதீஹாஸாத ராஹவ ஸஹ்யம் ஸவதாஹதம் ஸஸ்யஸ் காதுதிந்தீஷஸ்வரகேஸ்வேத்யேவயதாஹ । ஜித்வேதி । யதா,நந்த ஹரியந்தஹ்ருஷ்ட ஷ்யாஷ்டவீயாயஷாஸாபயே வீய்யுஸ்ஸோயாஸ்தாயா: ஸ ஜேயகேஸ்வி"ராமஜிதகந்யா, கந்யாவரயதோரதம்" இத்யாதிநீத்யாஸாசாந்ய: கந்யா ஜநகேந வரணீயஸ்ய ராமஸ்யாஹாவேஸதி "ஜநக ஸ்யகாஷேஜாதா தேவசாயேவநிர்கதா । ஸவ்ஷக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமாஸுதா:, தேவதாஸிஸ்ஸாரமே ஸீதா

ஶ்ரீ: ப்ரியா ருக்மிணீ, தராணீ ருக்மவஸ்த்ரூணா, ஶ்யாமாஸமி ஹஸ்தாத்ரீ, ஶ்ரீரங்கம் ரங்கஸம்ரக்ஷிதா, தைவதேவீ நப்பின்னைப் பிராட்டி ராநவஹாநவ் । தத்வ்யாக்யாநீதஸ்ய ஶாநதேஷ்டா க தாஹமேஷ்வீ'' த்யாத்யாக்தீத்யா விஶேஷத: நிரவஶேஷ ஶாவண்யஸௌந்தர்யாதிநியிஸ்தாநமைஷ கயாகாரம்வ தியாத்ய தாம் நாமேதத்தக்க்ஷ । அப்ஜகிரணேதி । அப்ஜா: = கமலாநி, கிரணா: = அம்ஶவ: யஸ்ய ததா உஷ்ணரஶ்மி:, தஸ்ய பிம்பேந = பிம்பேந, ''பிம்போஷ்ட ஸ்தநபாத மீஷ்வி'' த்யமர:. போதி தாநாம் = விகாஸிதாநாம், புண்டரீகாணாம் = பத்மாநாம், யத்வா ''புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்'' இதி கோஶாத் புண்டரீக ஶப்தஸ்ய ஶ்வேதாம்போஜபரத்வாத்; ததாபி கவிப்ரயோகாத் பத்மபரத்வம் ந்யாய்யமேவ. ''புண்டரீகவிஶாலாக்ஷ:, ராமோ ராஜீவலோசந:, ராம: கமலபத்ராக்ஷ:'' இத்யாதி ஸமாநப்ரகரண ப்ரயோகாத். உபநிஷத்பாஷ்யே து யத்யப்யேகமேவ ''புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்'' இத்யநுஶிஷ்டம், ததாபி ஶ்வேத ஸ்வாதிநா நவஸ்யாப்யே ''ரக்தம் து ராஜீவம் நிருக்தமேவோபஶ்ரீ: கா ந்த:'' இதி விஹிதாயாதிஷ்டே ''ஸ்வர்ணபுண்டரீகாணி பத்மிநீஷு பங்கஜேஷு'' தியாத்ரணாயாஷ்டேதி விஹிதேஷு புண்டரீகேஷு கதி தே ஶத: ப ராத்த்வஸ்ய ''தேஷேஷ்வப்யர்ணீதஹரிதேஷ'' திதி தத்வ்ய தேஹாதேதவ்யாந் புண்டரீகதேஷாம் ஹரிதவேதவ்யாந் ரக்தவேத தீஹிதவ்ய்தி'' த்யாக்ஷ்யாஷ் ரக்தாம்போஜமேவ புண்டரீகமிதி தைஷ்டவ்யதி'' தி ''கப்யாஸம் புண்டரீகதி'' த்யேதத் ரக்தம். வநம் = ஸமூஹ:, சக்ஷ்யாமேவ = ஸாம்யதாயா:, லோசநே = சக்ஷுஷீ, ஸஹத்யஜ்ஞீதத்யயா:. ஶோபநே = நேத்ரயஸ்ய தஸ்ய ஸம்பந்தி:. ஹமேதந ''தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ'' இதி ஶ்ருதிவ த்யுஹிஜ்ஞாவமேகநாஸ்ய ஔபநிஷத ஷாரஷேகவாஹி வ்ருஜ்ஞநாஸ் ஸவடுமே ஸிஷ்டஸா வ்ருத இதிஹாஸ:. ததாபாஸ்ய ஶோபநஶ்ரீ ரேகாமவிம ஶோகஸம்பநநாய, கிமேவ்யாரூவிதிஜ்ஞேந நயநஸௌந் தர்யமேவமிலாவண்ய ஷராகாஷ்டா, கத: ரத்நவாதிஷிரவிஸ் தாநாரூவ்யாஸ் யாத்ரூவமேவை வாதீவஹாநதிதி

ஜநகாதிபஸுதாவிஹார:। ஶோகேப்ய: ஸம்ருத்தேப்யஶ்ச ஸதி நாதிகம் ஶோபாஸம்பத்யதே, நதம் பாஹவ்யம், தத்ராபி பஹூநாம் தேஷாமிதி பஹுவசநம், ஸர்வ்வஶோபாநத்வாத்ருஶ்யமாநத்வாத் நிதேஶஜாகரூகாணாம் புண்டரீகாணாமநேகேஷாம் ஸமுதாயஸ்ய ஸாத்ருஶ்யே ஸம்பவத்ஸு அஸ்மிந் ஸர்வஸமஷ்டிபேயத்வமிதி த்ருஶ்யதே. உபமாநத்வாத் ஸமோஸஞ்ஜ்ஞ: ॥

த்ரா-வ்யா ॥ அம்புஜேதி। உஷ்ணகிரணோதய = உஷ்ணமான கிரணத்தையுடைய ஸூர்யனுடைய உதயத்தினாலே, போதித = விகஸிக்கப்பட்ட, புண்டரீகவந = தாமரைக்காட்டினுடைய, ருசி = காந்திகளுக்கு, லுண்டாக = வளயடும் பண்ணுகிறதான, லோசந = நேத்ரங்களையுடையவனே! "கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிறபடியே ரவிகரவிகஸித புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண வென்றபடி. தநுர்பங்கம் பண்ணினவாறே ஸீதாவிவாஹம் ஸித்தமென்று ஆநந்தாதிஶயத்தாலுண்டான கண்மலர்த்திக்கு ஒன்று இரண்டு தளங்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னால் போதாதென்று நினைத்து புண்டரீகவநத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்னார். ஆழ்வாரும் திருவாசிரியத்தில் "தாமரைக் காடு மலர்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாயெ" ன்று தாமரைக் காடுகளைக் கண்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்னார் ॥

௩-ம் ॥ ஶோஷிதஜநகஹ்ருதயஶங்காதங்க

ஸம்-வ்யா ॥ யதா 'பூதலாதுத்திதா ஸா து வர்த்தமாநா மமாத்மஜா। வீர்யஶுல்கேதி மே கந்யா ஸ்தாபிதேயமயோநிஜா" இதி ஸீதாயா: வீர்யஶுல்கத்வேந ஸ்தாபிதத்வாத் "ததஸ்ஸர்வே ந்ருபதய: ஸமேத்ய மிதிலாமப்யகச்சந் । வீர்யஜிஜ்ஞாஸவஸ்ததா । தேஷாம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் வீர்யம் தநுருபாஹ்ருதம் । ந ஶேகுர்க்ரஹணே தஸ்ய தநுஷஸ்தோலநேபி வா । தேஷாம் வீர்யவதாம் வீர்யமல்பம் ஜ்ஞாத்வா மஹாமுநே । ப்ரத்யாக்யாதா ந்ருபதய:" இத்யுக்த்யா ஶவீரா

வநீதவ்யதிரேகாணாம் ஸீதாவ்யதிரேகேऽபி ஸர்வேஷாம் ராஜகுமாரா
ணாம் ஸீதாயாம் ஶக்ரபர்யந்தாநாம் ரோஷேணாநாத்ருத்யேதி வ்யா
க்யாதவாந் "கதம் மமேயம் ப்ரதிஜ்ஞாஸத்யாஸ்யாத் கதம்வா
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸமுத்ஸ்ரக்ஷ்யந்தி மே" இதி த்ரயம் ரத்நஶக்ராஜநி
தஸ்ய ஜநகராஜாத்மஜஸ்ய தாத்ருஶ ஶக்ரஶராஸநதுஷ்
டேந ஶ்ரீராமசந்த்ரேண நிராக்ருதத்வாத் । மோசிதேதி ।
மோசிதஃ = நிராக்ருதஃ, ஜநகஹ்ருதயஸ்ய = ஜநகராஜாந்தஃகர
ணஸ்ய ஸம்பந்தீ, ஶல்யதஜ்ஞஃ = உத்கரக்ஷேஶக்ராஜநிதஶல்யம்
யேநஸஃ, தஸ்யஸம்போதநம். தயாசாயம் ராமோயதநுர்த
மாரோபயேத்யாந்வா, அநாரோபணே கந்யாம் மோஹயாஷி
தேவஸ்யாத், அதஸ்யஸமுத்விஜேவஸ்யாத், தேநாபி "கமலேணே
வஹிஸம்விதி மாஸிதாஜநகாதயஃ" இதி ச ஶம்ஸிதேऽஸஜ்
காலே மஹத்கீர்த்திமயாஸம்பாதிதாஸ்யாதிதி ஜநகஸ்ய ஶம்
காஜநிதஸீதிஶ்ச சக்ஷேமாக்ஷராஜநிதஸீதிஶ்ச த்ரோஹமவி
ஶ்ரீராமசந்த்ரேண கந்யாநிராக்ருதமோவத்திநாவ. தயாச ஜநக
வசநம் "ஸகவந்த்ருஷ்டவீர்யோமே ராமோதஶரதாத்மஜஃ । அத்ய
த்ரமதமதீஷ்யஞ் நதகிமதிஷ்டம்மயா । ஜநகாநாம் குலேகீர்த்தி
மாஹரிஷ்யதிமேஸுதா । ஸீதாபர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தஶர
தாத்மஜம் । மமஸத்யா ப்ரதிஜ்ஞாச வீர்யஶுல்கேதி கௌஶிக"
இதி, ஸகவாநு வால்மீகிஶ்சாஹ "ராஜாவிமதஸாத்வஸஃ" இதி ॥

நிவாரகரணோஞ்சித ஸம்ஜாதாத்மஜமோசநம் ।
ஜநகாத்மஜஶமநம் ஜாநகீஜாநிமாஶ்ரயே ॥ ॥ ௧௭ ॥

உ—வ்யா ॥ மோசிதேதி । மோசித = நிவர்த்திக்கப்பட்ட, ஜநக = ஜநகமஹாராஜனுடைய, ஹ்ருதயஶல்ய = ஹ்ருதயத்தில் ஸந்தேஹத்தாலுண்டான, ஶல்யஜ்ஞ = வ்யதையையுடையவனே! ஐயோ தநுர்பங்கத்தை பணமாகவைத்தோமோ, அது ராவண னால் ஸாத்யமோ அன்றோ, அஸாத்யமானால் இப்படிப்பட்டவ ரனை இழக்கும்படியாகுமோ, என் செய்வோமென்று ஜநகராஜ னுக்கு ஹ்ருதயத்தில் ஶல்யமிருந்ததென்றும், அதை தநுர்ப ங்கம் பண்ணி நிவர்த்தித்தாரென்றும் தாத்பர்யம் ॥

२६ ॥ परिणतनियमानवस्थितिवर्णजातं
दर्शितक्रमवत् विवर्णसंस्थितिकारणम्

सं—व्या ॥ अथ नवीनां पदार्थानां पारम्पर्येण
साम्प्रदायिकं सिद्धान्तं स्थापयितुं पञ्चभिः श्लोकैः

[illegible]

ஶூராः । யத்வைஷ்ணவேந ஸஹ தேந ஈஶாநேந யுத்தம் ப்ரவ்ருத்தம் । தஸ்மை ச தேவதநுர்வ்யஸ்தாவைஷ்ணவம் ஈஶாநேந ஸஹிதம்" த்யாதீதி. அத ஏவ «அதிஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ய ஸஹதேவைஸ்திதைர்த்ரவ்யம் ஸ்தாநம் ஶிவஸ்ய । விதிதம் தேவராதஸ்ய சைதத்" இதி பதிவ்ரதாயாஶ்ச ஜநகஸ்யாபி பாடநம் தத்த்வாரா யாந ஜநகஸ்ய ஸம்பந்தாதி திஹாஸ:. ஸதாம் ஸ்ரீ ஸாந்த்ரகாண்டே ராவணம் ப்ரதி «அஸ நேஶார்த்தம் ராக்ஷஸ்தேவஸம்பாந்தவா ஜநக: । தஸ்யாம் கந்ய ஏவ ஸ்ரீ ஸுஸ்ஸ்வாஹா தேஜஸா" இத்யாதீந்யத்ர ப்ரமாணாநி. தயாவியாயா ஸீதாயா:, குசதட விஹாரணஸ்ய = ஸ்தந தட க்ரீடாயா:, ஸமுசிதம் = ஸத்ருஶதம், கரதலம் யஸ்ய தஸ்ய ஸம்போதநம். அத்ர நிகிலராஜகாமோர த்ராணராவணஸ்ய ஶராஸநஜ்ஞநாதிதகர்த்ருத்வாதிகுணவத் ஸ்ரீராமம் ப்ரகரணஸ்ய குசதடவிஹரண ஸமுசிதகோமலக்ருத்யாகுசதடஸ்ய தஸ்ய ஸ்தநோபதாநதயாகாதி கடிநகாதிரமணீயகார்யோ கணாஸ்யஜ்யந்தே. விஶாலரமணீயஹஸ்தே க்ரீடாவஶதாஹாரிணீ ॥

உ—வ்யா ॥ பரிஹ்ருதேதி । பரிஹ்ருத = பரிஹரிக்கப் பட்ட, நிகிலநரபதி = ஸமஸ்தராஜாக்களுடைய, வரண = வரிக் கிறத்தை யுடைத்தான, ஜநகதுஹித்ரு = ஜநகராஜன் திரு மகளான ஸீதையினுடைய, குசதட = ஸ்தநப்ரதேசத்தினு டைய, விஹரண = லீலைக்கு, ஸ்தநோபதாநீக்ருதமென்றபடி. ஸமுசித = யோக்யமான கரதல = ஹஸ்தப்ரதேசத்தை யுடை யவனே! ஸ்வயம்வரத்திற்கு முன்பே «அஶிவாத்ர ந்ருபாஜ ஶூராஶக்தாஸ்தஸ்ய தோலநே" என்று மற்றராஜாக்கள் தோலந த்திலுங்கூட ஶக்தியில்லாமலேயோடிபோனார்களென்று சொன் னத்தாலே க்ஷுத்ர ராஜவரணம் பிராட்டியாலே பரிஹ்ருதமாயிற் றென்று ஸித்தமாயிருக்க, ஸ்வயம்வரம் பண்ணினபிறகு «பரி ஹ்ருதநிகில நரபதிவரண" என்று சொல்லுவானேனென்னில்; ஒருக்கால் மற்றராஜாக்கள்போலே ராவணனும் ஸ்வயம்வரம்ப ண்ணாமல்போனால் நம்முடைய ஐயரான ஜநகர் ஐயோ நம்மு டைய ப்ரதிஜ்ஞை நிறைவேறவில்லையே, என்செய்வோம், நம்மு

டைய பெண்ணுக்கு விவாஹமில்லாமல் போகிறதைக்காட்டிலும் ப்ரதிஜ்ஞையைத்தவிர்த்து ஆரையாவது ஒருவனை வரனாகத்தேடிக்கொடுத்தால் "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்கிறபடியே உபாஸ்யரை ஸ்வப்நத்திலுங்கூட நினையாமலிருக்குமதைத்தவிர்த்து விதந்தோ ஹநாநாதிபயான நாம் அவனைத்தானே வரிக்கவேணும், என்செய்வோமென்று சூதஃமுண்டாகக்கூடலாமாகையாலே யநஹ்மமத்திற்குப்பிறகு நிவ்ருத்தமாய் ராமாதிந்ருராஜாக்களுடைய வரஸைத்தைவிட்டாளென்று கருத்து. "தம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் । பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்று பிராட்டி ராக்ஷஸஜயம் பெற்றுவந்த ராமனுடைய வீரத்தைக்கண்டு ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொண்டாப்போலே ருத்ரசாபபங்கம் பண்ணிவந்த ராமனுடைய வீரத்தைக்கண்டு ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ள ஆசைப்பட்ட பிராட்டியினுடைய பாவத்தையறிந்து ராமனும் ஸந்நிதாநஞ்செய்ய ஆசைப்பட, இரண்டுபேர்களுடைய பாவத்தையறிந்து ஜநகமஹாராஜன், பஶ்சாத் காம்ய ஹஸ்தம் பண்ணலாம், இதாநீம் பாணிக்ரஹணஞ்செய்யுமென்று "பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று சொன்ன அபிப்ராயத்தை "கோதண்டவிஹரணஸமோதித" என்கிறத்தாலே வெளியிட்டருளினார். இது "பாணிக்ரஹணஸமோதித" என்று சொல்லாதே "கோதண்டவிஹரணஸமோதித" என்று சொன்னதற்குக்கருத்து. ஜநகஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாலே விஹரணம் பண்ணுகிறவன் கிடீர் சுவயம்வைகஶேஷமான கோதண்டத்தினுடைய விஹரணத்திலாசைப்படுகிறான் ॥

உ௭ ॥ ஶதகோடிஶதஶாணகடிநபரஶ்வத
உதிவரகரபுதநிஜபநதாக்ஷண
ப்ரகாஶிதபரமேஷ்ட்ய

ஸம்-வ்யா॥ அயோத்யாவிஷயகமநதஶைப்ரதிபக்ஷவிபக்ஷ உபர ஶதநாம பரஜயெநாலி வ்யாமாதங்க பரசுராம வ்யாவயஹீ

த்வ வைஷ்ணவம் | யஸ்ய தாம் ஸபத்நைவாநாம் தேஜோராஶிஸ்வா விஶ்ரம:” இதி. இதிஹாஸேஷு ஜ்யாரோபணமாத்ரம் வாஶ்ரூயதே “தேஜோபிஹதவீர்யத்வாத் ஜாமதக்ந்யோ ஜடீக்ருத:” இதி. தேநைவம் வியுஜ்யதே ந, ஸஜ்ஜீக்ருதம் = ஸ்வாதீநீக்ருதம், வாமநேத்ரம் யஸ்ய ஸஜ்ஜீக்ருதம் வாமநேத்ரம், தஸ்ய ஸம்போதநம். வாமநேத்ரா: திஷ்டந்தி வாமநேத்ரா. தஸ்யாபாவ: வாமநேத்ரம் ஸவ்யஸாசீக்ருதத்வம். யதா, ஸஜ்ஜீக்ருதம் = ஜ்யாரோபணேந ஸஜ்ஜீக்ருதம், வாமநேத்ரம் = நிஜவாமகரம் யஸ்ய தஸ்ய ஸம்போதநம். ததாஹ வாமதேவமுநி: “சாபம் தேஜோராஶிம் ஜாமதக்ந்யாத் ஸமாதாய ரகுநந்தநோ வாமஶரதோஷ்டந்ஸ்வாஶ்சைவ | ஸ்வே ஸ்வபத்நீஸு ஸ்திதா நிரீக்ஷந்தே ஸ்வா: ஶரா: | ஶ்ரீவத்ஸ: ஶ்ரீகராணாம் ஶ்ரீ: அம்பராஜே” இத்யாதி ||

உ-வ்யா || இப்படி ஶிவதநுஸ்ஸை ஹரம் பண்ணினரென்கிறது ஒரு ஶ்ருதியோ, வஜ்ராயுதத்தைக் காட்டிலும் நூறு பங்கு கடிநமுள்ள வைஷ்ணவதநுஸ்ஸை பரசுராமனிடத்தில் நின்றும் வாங்கி ஸ்வாதீநமாக்கி ஆரோபணம் பண்ணினதைப் பார்த்தாலென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் | ஶதகோடி ஶதகுணகடிநபரஶுராமமுநிவரகரத்ருத ஊர்ஜநதேவநிஜதநு: ஆக்ருஷ்டஸஜ்ஜீக்ருதவாமநேத்ரம்” என்பதால். ஶதகோடி = வஜ்ராயுதத்தைக்காட்டிலும், ஶதகுண = நூறு பங்கு, கடிந = கடிநமானதும், இத்யாதிகளுக்குக்கூட யதுகுலோகமென்றபடி. பரஶுராமமுநிவரகரத்ருத = முநிச்ரேஷ்டரான பாசுராமனுடையகையில் தரிக்கப்பட்டதும், ஊர்ஜநதேவ = இதரர்களாலே மிகவும் கஷ்டப்பட்டும் வணக்கமுடியாமலிருப்பதுமான, நிஜதநு = தன்னுடைய தநுஸ்ஸினுடைய, வைஷ்ணவதநுஸ்ஸினுடையவென்றபடி. ஆக்ருஷ்ட = ஆகர்ஷணத்தாலே, ஸஜ்ஜீக்ருத = ஸஜ்ஜீகரணம் பண்ணப்பட்ட, வாமநேத்ர = வாமநேத்ரத்வத்தை யுடையவனே ! “ஶரத்ஸ்ஸஹஸ்ரஶரணாஷ: வாமநேத்ரீஹரி:” என்று வாமநேத்ரீயென்று ஹரிவாநுக்குப் பெயர். “சாபம் தேஜோராஶிம் ஜாமதக்ந்யாத் ஸமா

ஸ்த்ரம் । அஸ்த்ரேஷ்வஸ்ய ப்ரபாவஸ்ய ப்ராணஸம்ராக்ஷ:” என்று இதரர்களாலே தொடுவதற்குக்கூட அஶக்யமான இந்த அஸ்த்ரத்தைத் தொட்டபோது த்தாலே நீர் ப்ரபந்நாவென்று அறிந்தேனென்று ப்ரஹ்மாஸன் தானே சொன்னார். இத்தை “ப்ரபந்நஸ்த” என்கிறத்தாலே ஸூசித்தார். “தச்ச வைஷ்ணவம் அஸ்த்ரம் ப்ராஹ்மம் ஸநாதநம் காகஸ்ய ரக்ஷணே அஸ்த்ரமிதம்” என்று ராம அஸ்த்ரத்தைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்மாஸ்த்ரமாயும் அதிகமாயும் அமோக்ஷ்யமுமான வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தை ப்ரஹ்மாவினுடைய கரத்தில்நின்று ஸ்ரீராமன் ஹிக்கவே அவன் நிஸ்ஸாரனாய் ஜயீகந்தனாய்ப் போனபடியாலு மிவனுடைய ஸர்வோத்கர்ஷமும் ப்ரகாஶிதமாயிற்றென்றபடி. ஸநாதநஸாரமிதி ஶ்லோகவ்யாக்யா. (தச்ச) ப்ரபவம் விஷ்ணுஶிவயோ: பராக்ரம பரீக்ஷார்த்தம் “ஹுங்காரேண மஹாதேவ ஸ்தம்பிதோ(அ)த த்ரிலோசந:” என்று தேவதைகளுக்குள்ளே மஹாதேவனென்றும் முக்கண்ணனென்றும் பேர்பெற்ற ருத்ரனை ஸ்தம்பிக்கும்படிசெய்த அஸ்த்ரம். (வைஷ்ணவம்) ஸர்வவ்யாபியான விஷ்ணுஸம்பந்தியான து. ஏதேந ஶிவனுக்குவிஷ்ணுத்வங் கிடையாதென்றும், அவன் அணுவான ஜீவனென்றும் ஸூசிதம். (ப்ராஹ்மாஸ்த்ரம்) ஸர்வாபேக்ஷயா ஶிவாஸ்த்ரம் ஹாஸ்த்ரம், விஷ்ணுவஸ்த்ரம் ப்ராஹ்மாஸ்த்ரம்[அத:] ஆகையாலே (ராமேண அஸ்த்ரேஷ்வஸநாத ஸாரம்வா) ராமாஸ்த்ரத்தோடே ஸமானஸாரமாக ஆகுமா' ஆகாதென்றபடி. இது காகா. “அதிகம் மேநிரே விஷ்ணு” இத்யத்ர விஷ்ணும் ஸர்வாதிகம் மேநிரே, அஸ்த்ரவி ஶிவவாவாபேக்ஷயா அதிகம் மேநிரே இதி கோவிந்தராஜ வ்யாக்யாநம் ॥

௨௭ ॥ க்ரதுஹரஶிகரி கந்துக விஹ்ருத்யுந்முக
ஜகதருந்துத ஜிதஹரி தந்திதந்த
தந்துரோதர தஶவதந தமந குஶல தஶஶதபுஜ
ந்ருபதிகுல ருதிர ஜ²ர பரித
ப்ருதுதர தடாக தர்பித பித்ருக ப்ருகுபதி
ஸுகதி விஹதிகர நத பருடிஷு பரிக.

सा–व्या ॥ नन्दकस्य हृष्टस्य सञ्जातहर्षस्य, कीर्तिशौर्यस्य च हावः, यथावरोहणेनास्य श्रीजापराधयोः सम्बन्धसान्तराश्च च कारणविनिश्चित्ये जावन्वेष्यत इत्यन्वयः । कुन्तलाहारेति । कुन्तलं हारं तीति कुन्तलाहारः = उत्कृष्टपुरुषं वसी रामं इत्यर्थः. वाराहि वसुहवान्ते च राजावतिवतः उत्कर्षविविशेषाः तद्भागवत्सस्य व्यहस्तिसवं नाशयागसारात्मसि, तत्पुन्नायन्नागतायां तस्यात्र्यं सत्र्यं त उपानन्नास् पागविस्पृष्टेहायां सत्र्यं, तद्भवश्चत्य सज्जातः वीरस्य नागेकं सांशाकस्ता वाराषित्राक्ष्यते न उत्कृष्यजक्षजीसन्निधि पञ्चाणिकेयः. तस्य शिवर्स्य पवतः, तद्भावासः शिक्षापासत्यर्थः. सह वन्दकः = कण्टकः, "कन्दकः कण्टकः" इत्यमरः. तेनविहृतः = क्रीडायां, उद्भवः = उत्पत्तिः, यथा, कुन्तलराशिपरिणा कन्दकविहृतावन्तेनेत्यर्थः. तथाच सत्रावणस्य शिक्षासन्व क्रीडासायनमुक्त कन्दकोत्सवमिति भावः. वारागिय रावणेनाविश्रवणं विजित्यावहृतं तदीयं पुष्पकाख्यानं विमानवरमपि राहृत्य शत्रु शिक्षाशेषावशिष्यं सौहितं तं विशाक्य नदीन च हस्तिसति रोषात्तत्त्वं शिक्षासं शत्रुरावासहासेजः कवयासासेति "वन्दवकात्कसि तारास हन्जान्तु च कस्त्यवन्ते । तावपासस्तं शीघ्रं सशिशेषसंकचत" इत्यात्तरकाणेश्वसः. वन्तेनास्यान्जवपसितर सायारणं निविव्ये ते. तथा जगता = पुराकानां, करावतः = सत्रुवीयाकारः, स्वप्रावारेण सावरसारनारीनासिशपित शिपाताक इत्यर्थः. तथाच रासायणे "उत्थाय तिलोकानां वीनि" तत्रात्र्योक्तः. जितस्य = पराजितस्य, हरेः = इन्द्रस्य "यशोनिलाञ्च वाञ्छाकस्य विष्णुर्वासिहा वासवाजित" इति तदमरः. उभीनः = तत्सिगजस्य, शेरावतस्येत्यर्थः. उन्नतः = पाण्डुशालो उद्भिन्निशः रदनौ, "शेरावतविषाणोल्लु रावणेन कृत्वा" इत्युक्तः. नशन्तराः = तिष्ठानयपक्षाः,

[illegible]

शेषाश्वशेषात् प्रस्थानसम्भवः। तेषां तद्वियुताः = निवापाञ्जलिदानादिनाऽऽप्यायिताः, पितरः = निजपितृदेवताः येनैतयोरुक्तः। पराक्रमशालिनो जटायुषेन्द्राराजः कृत्यमेतावदेन वस्तावहत्य काकुत्स्थीयराज्यनवनीता परायतः काकुत्स्थीयराज्यानं हत्वा पानस्थतन्त्रे स्वीत्रयोर्निष्ठिता दशाननव्यपिर्वि निःक्षत्रियीकरणप्रतिज्ञापरिपालं तानु मोहमयतनया नविरानवनिवारणस्य "जातं जातं सहस्रशः पुनरेव जघान ह। त्रिस्सप्तकृत्वः पृथिवीं कृत्वा निःक्षत्रियां प्रभुः" इत्युक्तरीत्या हत्वा तद्ग्रहपरया परिपन्थितेषां क्षात्रक्षेत्रमतेषां सदेवाङ्गादीनां शरासनस्य निजपितृनुतवच्यायामवेति रात्रीया कर्णस्तानां संख्या। तस्य श्रृं गम्भवतः। ह ह्रस्वं शोकतः समस्य परशुरामस्य, गर्वं तत्रति गतयः मोक्षाः, शोकनाम्नां तागतयश्च सर्वगतयः = वहन्वान्नत्राजितं तीव्रं मोका जित्यवः। तासं विहितकराः = पतिवायकः, नतानि = निरग्नानि, परिग्रहिः = गृहयः, यस्त्रयः, उपरिवतमषाम्परिवः, विहितकरः नतपरान्विषा परिवः यस्य तस्य स्वग्नीः। कृत्रारायणं. "रामो रामशयिश्शरोषं श्रूक्षपशरीरत्तं। सहतानु दृश्यराजेण स्वामुमोकां स्थवसाजितानु। जाटशैन्द्रराजमाराश ज्ञोहं दत्तं पवनतोत्तरः" इति। कथं हावः = मैक्रसकं पनव्यातहज्जमायः सङ्कमास्वरजेतारं तिमोकनेतारं ज्ञोहं द ज्ञविरणाजिरेजिमाय, सोऽपि दशवदनः पशुवज्ञश्चः यस्यकारागृहरोपसादयोऽवास, तज्जयि सहसपाहं काकुत्स्थीयराज्यं योऽयगीनयस्तायं निजपरश्वयाजिष्टतां, बाह्वोरणोऽयजिति कारुण्यातस्य सन्ततिरात् विहितकरशरपरसहस्य श्रीरामस्य ज्ञहिरातिशयः वावातमेघवरदति किञ्चवक्तव्यमिति। कथं पश्वाकरास्त्रायोऽयमधिकारानलन्धनीयाः॥

காராக்ருஹே ந்ருபமபந்தயதாத் ஸ பாடம் ।
கைலாஸகந்துகவிஹாரவிசக்ஷணம் ய꞉
ஸந்தம் ஜகாந ந்ருபவம்ஶமவிக்ஷயாய꞉
தத்பார்கவக்நசரணம் ப்ரணமாமி ராமம் ॥

இதி மஹாவீரவைபவே ஜயாங்கிதே
பாலகாண்டார்த்தஸங்க்ரஹ꞉ ॥

ம—வ்யா ॥ வைஷ்ணவதநுஸ்ஸை பரஶுராம னிடத்தினின்றும் வாங்கி ரக்ஷணம் பண்ணினனென்பது ஒரு ஏற்றமோ அந்த ராக்ஷஸ னிருக்குமிடமான கைலாஸத்தை பந்தாக வைத்துக்கொண்டு விளையாடினவனும் திக்கஜங்களை ஜயித்தவனுமான ராவணனை ஜயித்த ஸஹஸ்ரபாஹு என்று பெயர்பெற்ற கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் முதலிய க்ஷத்ரியஸமூஹத்தை வதஞ்செய்து, அந்த க்ஷத்ரியஸமூஹத்தினுடைய ரக்தத்தால்செய்த தடாகத்தில் பித்ருதர்ப்பணஞ்செய்த பரஶுராமனாலே பஹுகாலமாக தபோபலத்தாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புண்யலோகங்களை அவருடைய பாணங்களைக்கொண்டே அழித்தானென்கிற மஹிமையைப்பார்த்தாலென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். “க்ரதுஹரஶிகரி கந்துகவிஹ்ருத்யுந்முக ஜகதருந்துதஜிதஹரி தந்திதந்ததந்துர தஶவதந தமந குஶல தஶஶதபுஜமுக ந்ருபதிகுல ருதிரஜ்ஜரபரித ப்ருதுதரதடாக தர்பிதபித்ருக ப்ருகுபதி ஸுகதி விஹதிகர நதபருடிஷுபரிக” என்பதால் க்ரதுஹர = தக்ஷ ப்ரஜாபதியின் யாகத்தை த்வம்ஸம்பண்ணினவனான ஶிவனுடைய, ஶிகரி = பர்வதமாகிற, கைலாஸபர்வதமாகிற வென்றபடி. கந்துக = பந்தினுடைய, விஹ்ருதி = விளையாட்டில், உந்முக = உத்யுக்தனானவனும், இது “தஶவதந” என்பதற்கு விஶேஷணம். “தோலயாமாஸதம் ஶைலம் ஸஶைலஸ்ஸமகம்பத” என்று ராவணன் கைலாஸத்தை பந்துபோலே தூக்கி யெறிந்து பிடித்து விளையா

டினென்று உத்தரராமாயணத்தில் ப்ரஸித்தம், ஜகதேகவீர = லோகைகவீரனானவனும், ஜித = ஜயிக்கப்பட்ட, ஹரித்தந்தி = திக்கோடியிலிருக்கும் திக்கஜங்களுடைய, ஜிதாஶ்ச தே ஹரித்தந்தினஶ்சேதி கர்மதாரய꞉. ஸ்வேநஜிதா இத்யர்த்த꞉. தந்த = தந்தங்களாலே, தந்துர = நிம்நோந்நதமான அவயவங்களையுடையவனுமான, தஶவதந = ராவணனுடைய, திக்கஜங்களோடு யுத்தஞ்செய்யும்போது திக்கஜங்கள் தந்தங்களாலே முட்டினத்தாலே ராவணனுடைய ஶரீரம் மோடு பள்ளமாய்க்கொண்டு வடுவிட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. இப்படி மஹாஶூரனான பத்துமுகங்களையுடையவனான ராவணனை ஜயித்தான் கார்த்தவீர்யனென்கிறார். தமந = ஹிம்ஸநத்தில், குஶல = ஸமர்த்தனான, தஶஶத புஜமுக = ஆயிரங்கையனான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனை முதலாகவுடைய, ந்ருபதிகுல = ராஜஸமூஹங்களுடைய, ருதிரஜர = ரக்தப்ரவாஹத்தாலே, பரித = பூரிக்கப்பட்ட, ப்ருதுதர = அத்யந்தம் மஹத்தான, தடாக = குளத்தில், தர்ப்பித = த்ருப்திபண்ணிவைக்கப்பட்ட, பித்ருக = பித்ருக்களையுடைத்தான, ப்ருகுபதி = பரஶுராமனுடைய, ஸுகதி = ஸுக்ருதலோகத்துக்கு, விஹதிகர = நாசத்தைப்பண்ணுகிறதும், நதபர்வ = நிம்நங்களாயிருக்கிற ஸந்திகளையுடையதுமான, இஷுபரிக = பரிகம்போலிருக்கிற பாணத்தையுடையவனே, அப்படிப்பட்ட ஸஹஸ்ரபாஹுவான கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் முதலான க்ஷத்ரியகுலத்தை வதஞ்செய்து அவர்களுடைய ரக்தப்ரவாஹத்தால் செய்யப்பட்ட தடாகத்தில் பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணஞ்செய்த பரஶுராமனாலே சிரகாலக்ருத தபோபலஸமார்ஜித புண்யலோகங்களை அந்தபரஶுராமனிடத்தில் நின்றும் வாங்கின தநுர்பாணங்களைக்கொண்டே யழித்தானென்றபடி. இப்படிப்பட்டவனுக்கு ராக்ஷஸஸம்ஹாரமும் ராவணவதமுமொரு ஶ்ரமமோவென்று தாத்பர்யம் ॥

இதி பாலகாண்டார்த்தஸங்க்ரஹ꞉ ॥

𑌮𑍂 ॥ 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌭𑌯𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑌚𑌨
𑌪𑌾𑌲𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯

𑌸𑌂-𑌵𑍍𑌯𑌾 ॥ 𑌅𑌥𑌾𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌨𑍀𑌨𑌮𑌵𑌨𑍀𑌨𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌭𑍇𑌜𑍇
𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌤𑌦𑌵𑌤𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 “𑌸 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 । 𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰 𑌇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃, 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌃” 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑌕𑌲𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌤𑌯𑌾 “𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍋 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌰𑌘𑍁𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍 । 𑌗𑌜𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌛𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌯𑌾 “𑌗𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌥 𑌨𑍃𑌪𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍌𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌹 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌮𑍍 । 𑌶𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌵𑍋𑌽𑌭𑌿𑌷𑍇𑌚𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌸𑍁𑌤𑌃 । 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍀𑌵𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃” 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇, “𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍌𑌰𑌜𑌨𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌨𑍀𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍋𑌭𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍌𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑍍𑌨𑌗𑌰𑌾𑌲𑌂𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌰𑌯𑌾 “𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌮𑍂𑌢𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌭𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌸𑍁𑌭𑌗𑌾 𑌖𑌲𑍁 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌮𑍍 । 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍀𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌚𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍

ஒஒகஒகய்ராம் «கஷ்ராராஜிதஃ கூிவ ௦வநம் வ்ருஸாவயாத்ரஹம் |
யளவராஜெ்ரவஹாரதம் கூிவ ஒஜவாஹிஷெவயெ” ஐதி வ்ருதி
ஜ்ஞாய «ததஃ வராஜவாமெவம் வராஷம் காஜஒஜாஹிதம் | வரள
யொஜஒஜகவயா ஒஷவ தஷா ஷ த்தள ஜ ஷீ வ ஒத | தளதாவஷஹஜ
ஒஷ்ரவ வக்ஷ்ராஜி ஶ ருணஒஜவஃ. | கஹிஷெகஸஜாரஹ்ஜா
ராவவவெஸ்ராவகூீதஃ | கநெநவாஹிஷெகெண ஹரஜொ
ஒஜzஹிஷிவ்யதாம் | யொஜிதீயொ வஸெராஷெவ ஷத்தஃ வீதெநஜ
கூயா | தஷாஷெவாஸரெயஜெ தஸ்ரகாஜொzயஜாமதஃ | ந
வவஞவஷ்டாணிஷ்ணகாரண்ரஜாஸ்திதஃ | வீராஜிநஜடாயாஸ்ரீ
ராஜஜாஸவதததாவஸஃ” ஐதிவராஜயவ்ராஜெந ராஜவ்ருவ ராஜ
நஜாஜெஷ்ர «ஸத்ரஒஜகவஷம்பஹ்ஜ ஸதெ்ரயஜாஃவ்ருதிஷ்ரி
தஃ | ஸத்ரஒஜவாகூயாஜெஷா ஸ்ஸதெ்ரநவாவ்ரதெவ்ரம் |
ஸத்ரம் ஸஜநவதஷ்வயஷிஸதெ்ரய ருதாஜிஃ | ஸவரஸ்ஸெ
ஜொஜஒzஸ்த வரஷொஹ்ரஸிஸ்தஜ | யஜாஷெ்ரஹாஹிகாஜா
யஷம் ஜஜஒஜவாஹிஜொஷநாக | வவ்ருாஜயஸதம்ராஜம் திஃவெ
ஶகாம் ப வீஜ்ரஹம் | ஸஜயஞஜஜாஷெ்ரஜம் யஜிகம் நகரிஷ்ர
ஸி | கமு தஜெஸ்தவரீத்ரக்ஷா வரீத்ரக்ஷ்ராஜிஜீவிதஜி” திதஷகர
ணெ ஸ்வஜரண வ்ருதிஜ்ஞாவஷ்ணவடிகம் வதீம் நிவடிய்நத்ராம், ஸி
தரிஷஶராஜெஷ «நாஶகவதாஶஜநெஜாகதம் வஜிரிம் ஷ கவ்ருதம்
யஜா” ஐதி யஜடிவாஶஸம்யஜெத ஐதிகதடிவ்ரதாஜஷெ வீஹவ
ஒஜஸதி «ஹாதஸ்ஸஹிஷிஜெ்ரதயஷெதஷஹிஷெஷநம் | கூஷ
ஒடி விஹிதம்ராஜ்ஞா ஒதநஸஒஷணராவவ | ஸவ்தஸவ்தஷ வ
ஷடாணிஷ்ணகாரண்ரஜாஸ்திதஃ | கஹிஷெகஜிஜம்த்ரக்ஷா ஜடாஜி
நயரொவஸ” ஐதி ஜாதஸ்ஸவந்த்ராஃ ஒகொகெய்ர வ்யாஹ்ரத
ஜெவ நிஜஸிதரநிஷெஶஜாகமய்ர «ஷ்ணகாரண்ரஜெஷொzஹஜி
ஒதாமஹ்ஹாஜிஸகவரஃ | கவிஷாயடி ஸிதஷவடிாகம்ரம் ஸஜாவஸ்தம்
வததஷடிஶ” ஐதி யளவராஜம்ரம் வரீத்ரஜ்ர ஷ்ணகாரண்ரஜ
ஒநந «யத்தஜயத்தம்வா மஶாஶவஷநஜவஶ்ரம் வஶெ்ரநவஷொத்ர
ணவியெய” ஜிதி வராஜயஜடிம் «டஷ்ரஷாவாதிஶெ்ரஷஃ, ராஜிகு
யஜிடிணியஜிடிஷா” ஐதிஶாஸாக கம்ராணமஷணாஜ்பயிஷடிாஶ
ரஷிஃ ஸ்வாநஷாஒநந ஸ்யாவயாஜாஒஸத்ராஹ | கநுஒதி |

𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍 = 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍, 𑌹𑍇𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌂 = 𑌅𑌵𑌧𑍂𑌤𑌂, 𑌅𑌪-
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌤𑌿, 𑌅𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯-
𑌜𑌤𑌿, 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌹 𑌪𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍. 𑌦𑍃𑌢𑌮𑍍 = 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰-
𑌤𑌰𑌂, 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭-
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑌚𑌨𑌪𑌾𑌲𑌨-
𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑍀𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾
𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌯𑌥𑌾, 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 = 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌰𑌾𑌶𑍇𑌰𑍍
𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯,
𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 «𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌽𑌸𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍»
𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 = 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑌾𑌗𑌮𑌿-
𑌤𑌂, 𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 = 𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌃
𑌅𑌪𑌹𑌾𑌰𑌃. «𑌅𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌸𑍍𑌵 𑌨𑍃-
𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑍍» 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃
𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌸𑍍𑌵, 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰-
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃 𑌤𑌦𑍇-
𑌨𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌿𑌤𑌾𑌽𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨»𑌇𑌤𑌿. 𑌅𑌤𑍍𑌰
𑌯𑍌𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇. 𑌤𑌥𑍋-
𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇 «𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌪-
𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 । 𑌲𑍋𑌕𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌛𑍀𑌤𑌰𑌶𑍍𑌮𑍇𑌰𑌿𑌵 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾, 𑌨
𑌵𑌨𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌸𑍁𑌨𑍍𑌧𑌰𑌾𑌂 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑌿-
𑌗𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾» 𑌇𑌤𑌿. 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵-
𑌦𑍋𑌷𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌤𑍍𑌵 𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌹𑍃𑌦𑌯𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍁𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥-
𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌅𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 «𑌯𑌥𑌾𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵
𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂𑌦𑌂𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌾𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃»
𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍋𑌪𑌵𑌤𑍍 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌸𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌅𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿.
𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌨𑌾𑌟𑌕𑌦𑌰𑍍𑌪𑌣𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌉𑌪𑍍𑌰 ॥ இப்படிப்பட்ட 𑌸𑍌𑌲𑌭𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 கிடீர் «𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿» என்றும், «𑌸𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿

ஶேநஸம்யத:” என்றும் ஸத்யவசநத்தினின்றும் பயந்து “யோ ந்ருஶம்ஸ்ய: கஸ்மிந்ஶ்ச நகோஶஸ்ஸோஸேக: । தஸ்ராதேநாஹ ஸ்வதாம் வஸஸ்வம் நிஜ்ஜகேவநே । ஷ்டயாநிசத்வாரி நாம ராஜ்யகமாநிய । அநாக்ஷஶோகாங்ஷம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞாவா ஜியநயாநந்நியங்களோடே யென்மகன் வநத்துக்குப்போகட் டுமென்று சக்ரவர்த்தி சொல்ல; அதைக்கேட்டு “கைகேயீதிமா ணங்க்ரோஶா” என்று ஶோகாவத்தை கைகேயியானவளுடைய, அப்போது “த்ருக்ஷோமஸ்ய ஸோராஜா வநேந ஜீவத: । கிம்காயஶேநாயாதேண” என்றும், “செவாஹம் ராஜ்யஹிஷாதி நஸாவம் நவஸெயிஷீம்” என்றும் “மைவாய்களிருேழிந்து தே ரொழிந்து மாலெழுந்து வனமேமேவி” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, பித்ருவசநபரிபாலநாயும் ப்ரதிஜ்ஞாவாஜி ஸஹஸ்ரயளவ ராஜ்யாதிகளை விட்டானெனகிறார் । ஸத்யேதி । ஸத்யஸய= ப்ரியாவசநஸயத்தாலே, ஸஷித= ஸம்பந்தமான, ஸ்நேஹய= வித் தத்தையுடைய, பித்ரு= பிதாவானதஶரதசக்ரவர்த்தியினுடை ய, வச= வார்த்தையினுடைய பாலநத்திஜ்ஞா= ரக்ஷணத்தி னுடைய ப்ரதிஜ்ஞையாலே, ஸவஜ்ஞாதயௌவராஜ்ய= திரஸ்கரிக்க ப்பட்ட யௌவராஜ்யத்தையுடையவனே' சக்ரவர்த்தி ஸ்நேஹத்தோ டே ராமனை வனத்துக்குப்போகச்சொன்னானில்லை, ஸ்நேஹமிருந் தாலன்றோ ஸ்நேஹத்தோடே சொல்லுவன், ஸ்நேஹஸத்ய ஸ்நேஹ யத்தாலே களவுகொள்ளப்பட்டதிறே யென்று கருத்து. இப்படி ஸஸ்நேஹமாகச் சொல்லியிருக்கும்போதும் “ஸஹம்ஸ்வாமிநே வத்ஸ்ரோதி” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யௌவராஜ்யத்தையிழந்தா னென்றபடி. இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸமிருந்தால் கண்ணெச்சில் படாதோவென்று கலங்கி “ஜயஜய” என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார் ॥

௨-ம் ॥ நிஷாதராஜ ஸஹ ஸம்ப்ருஷ ஸம்போதித ஸௌஶீல்ய ஸாகர.

வ்யா ॥ அந “கோயஸித்து ஸாம்ப்ரதம் ஶ்ருங்கிபேரமணி ஷாநி” தத்ர ஶமாவஷ்டவேந, ஶரண்யேதே= ஶ்ருங்கிபேரத்தே

[illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌚𑍍𑌚 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵 [illegible] 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂, 𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍. 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌃 [illegible] 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 "𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌵𑌂𑌶𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌜𑌨𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃" 𑌇𑌤𑌿 [illegible] 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌂 [illegible] "𑌗𑍁𑌹𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾" [illegible] 𑌗𑍁𑌹𑍇𑌨 [illegible] । 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑍇𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 = 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂, [illegible] 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌰𑌾𑌜𑌃, "𑌰𑌾𑌜𑌾 [illegible]" [illegible] 𑌗𑍁𑌹𑍇𑌨 [illegible] 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿 [illegible] 𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯 [illegible] 𑌇𑌤𑌿 [illegible] 𑌗𑍁𑌹𑍇𑌨 [illegible] । [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦 [illegible] 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿 [illegible] "𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾 [illegible]" 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯 [illegible], 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑌿 [illegible]

उपनयनस्य [illegible] । [illegible] वाक्य [illegible] । [illegible] । [illegible] निषाद [illegible] । [illegible] निषादाधिपतिः [illegible] । [illegible] निषादस्य [illegible] इत्यादि वचनात् । [illegible] निषाद [illegible] । [illegible] निषादपतेः [illegible] इत्यादि [illegible] । [illegible] इत्यादि [illegible] । [illegible] निषाद [illegible] । [illegible] इति [illegible] । [illegible] इत्युक्तत्वात् श्रीरामायणे [illegible] इति [illegible] । [illegible] निषाद [illegible] । [illegible] इति [illegible] । [illegible] निषाद [illegible] निषाद [illegible]

பரிவர்த்தக்ருத ஸ்வாதீநேந தஸ்ய க்ருதக்ஷஸம்ஸம்பாவித"
இத்யாஹு:. பரமபதே ஸ்ரீ ராமேஷ்ரீநஜாதிநிஷாதேந ஸஹ
ஸக்யம் ஸ்வயம் க்ருதவாநிதி தாத்பர்யம் த்ரஷ்டவ்யம்; நிஷாதாநாம் ஸஹ
வாஸதாரதம்யேந வ்யபதேஜநக ப்ராஹ்மணஜாதிதஸ்சேந ஸ்ரீ
ரோஹவக்ஷ நக்ஷத்ரியஸ்யாச, அதஏவ நிஷாதஸ்தபத்யதிகரணே
"நிஷாதஸ்தபதிம்யாஜயேத்" இதிச்ருதௌ நிஷாதஸ்தபதேர்நாம
ஜாதியதிகாரஸம்பவேத, ஸதேவந்தமேவ நிஷாதஸ்தபத்யதி
கரணே நிரூபணமேகம். அதஏவ ராமேணாஜநாயத்வம் நிஷாதக
தத்வ கார்தநாநயநம் நபிராஸங்க்ருதே. யதுராமேஷு ஹீநவக்க
ரணே நிஷாதவரிஷ்ணநஞ்ச நிஷாதவிசேஷஜாதநாதிதி ந
விரோதய:. தத்ர நிஷாதஸ்ய வ்யவஹாரஸ்த ஹாஸ்த ஜதிதிஸி த்ர
பிவதஷ்தி. ஸதத்தத்ஸதந்நாதீவர்ணீயதிதிவத்திஹாதி ॥

பித்ராதேசவசித்வக்ஷ யளவராஜ்யஸம்வாதயம் ।
குஹஸமாச்லேஷணம் கார்க்ஷ்யம் கமயேத்வஹம் ॥

உ-வ்யா ॥ இப்படி ஸமாச்ரயணகுணத்தைச்சொல்லி ஸௌசீல்யத்தைச்சொல்லுகிறார் । நிஷாதேதி । நிஷாதராஜ = குஹப்பெருமாளுடைய, ஸௌஹ்ருத = ஸ்நேஹவிசேஷத்தாலே, ஸம்பாவித = ஸம்பாவிப்பிக்கப்பட்ட, ஸௌசீல்ய = அதிநீசவ்யக்தி ஹநீரந்த்ர ஸம்ச்லேஷரூபமான ஸௌசீல்யகுணத்துக்கு, ஸாகர = ஸமுத்ர மாயிருக்குமவனே' ஸமுத்ரம் ஜலத்துக்கிருப்பிடமாக இருக்குமாப்போலே ஸௌசீல்யத்துக்கிருப்பிடமாக இருக்கிறானென்றபடி. "நிஷாதராஜ" என்று சொன்னத்தாலே குஹன் ஸ்வயம் நிஷாதனாய் ஏகமாத்ரமில்லாமல் ஸஜாதிகர்களும் நிஷாதர்களாயிருப்பர்களென்றபடி. இப்படி அதிநீசனான குஹன் "வ்ருத்தைஸ்பரிவ்ருதோமாத்யை: ஜ்ஞாதிபிஸ்சாப்யுபாகத:" தான் ஏகமாத்ரங்கிட்டவராமல் நீசர்களான நிஜஜாதர்களான நிஷாதர்களோடே கிட்டவந்ததுமன்றிக்கே "தமார்த்த: ஸம்பரிஷ்வஜ்ய குஹோ ராகவமப்ரவீத்" என்று பெருமாளை ஆச்லேஷணம் பண்ணிக்கொள்ளவும் கலந்து வார்த்தை சொல்லவும்

“ஸோஜாஸ்ரம் ஸாயம்வீநாஸ்ரம் வீயந்து வாக்யூபை வீக! ஜி ஷூராக்ஷரம் ராமவபரூரிதி சுரோபாமம் ஸமவாபமெவ:” என்கி றபடியே சுவிசித்ரமாக என்று பெருமாள் ராமனையாவிஜநம பண்ணிக்கொண்டு காமவ்யஸநம் பண்ணவுமிப்படிப்பட்ட ஸமாநூத்தைப்பார்த்தால் ஸமாஸீஸ்வஸாமாநனென்று நிஸ்சயிக்கவேண்டாமோ, பின்னும் “ராமெணநஸஹிதொராராமே லக்ஷ்மணேநவஸீதயா” என்று ராமனோடே கலந்திருந்தபின்பன்றோ இளையபெருமாளோடும் பிராட்டியோடும் கலந்திருந்ததாகவன் றோ பெருமாள் திருவுள்ளமிருந்தது. ஒருவஸ்துன் நெடுநாள் ஜெமாந்தரம்போனால் மற்ற வஸ்துக்களைத்தாளிகளோடே கலந்திருந்தாலும் ஸகாகியாயிருக்கிறோமென்றும், ஜெமாந்தரம் போன வஸ்துன் வந்து கலந்தபிறகு மற்ற வஸ்த்தாளிகளோடே கலந்திருந்ததாகவுந்தோற்றுமிறே விதாவுக்கு, ஸெஷஸெஷா ஸநவெநதய வஸ்துஸஜூய் திவ்யவாநாஷர்களோடே கலந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகளான ஜீவர்கள் நித்யவிஹதிக்கு வாராத்தாலே தனக்கு ரஹணமில்லாமல் ஸகாகியாக இருக்கிறதாக அவன் திருவுள்ளத்தில் தோற்றுமென்று “ஸ ஸகாகீநரமெத” என்று ஸ்ருதியுஞ்சொல்லிற்று ॥

உ௬ ॥ ஹாஅாஜமாஸநவாிஸ்ரஹீதவித் கஷ்ட மிரிகடகதடரஞ்ாவஸய

ஸம்—வ்யா ॥ விதூவஉநவாஞநாய்ம் வநாயவ்ஹ்ஷாய, தஷிநுதிநோராதி ம ராமஸஜீவெயாவயிகா,வரெக்ஷஸ்வெ ா.தஃ ராமெஹந ஹாதீரயீம்தாரிதஸ்ய ஹஜாயஉநாஸம்மஜெ வண்ணெ வ யாமெவ யிததாதவொஉஹிஉஹநீயம் உநிதஜம் ஹாஅா ஜம் வ்ணிவத்தளிகடெ ராதி உஷிகா வ்ஹாஜெதெநஉஹ ஷிடுணாகதாஸீவஉவநஸ்ய தஷவதிஷெநவயா கதிஉாத், ஸஹஸவித் கஷ்ட மிரிவாகடகதெடஷெ ஸலக்ஷணலக்ஷ ணவரிவஸிதஸ்ய வீதாஸவஸ்ய ஸீ ராஉஸ்ய “வித்கஷ்ட உநவ்ராவ்ய ஹாஅாஜஸ்ய மாஸநாக! ரஹ்ஞாஉாவஸய்ம் க்ஷகா ரஉாணாவிநத்யஃ! ஜெவஸஸவஉஸக்ஷாமாஸ்துத் நவ

ஸநுவர்வ''இத்யுக்தரீத்யா விஹாரணவிஶேஷோஹ । ஹரஆா
ஜேதி । ஹரஆாஜ: = தஞாஉகொாஉநிவஜ்ஜவ:, நாஒதேவு
திவஞஉஹிஉகஜதிஹாவ:. தயாவ நிரக்தம் ''வஷவவஹி
ஆாஜ: । வ ஜாவெவாஜஸ்தாவஷவிஹதிடு யகவிஹதிடுத
ஸாக ஹரஆாஜஐத்யாவக்ஷதே'' ஐதி. ''ஹரஆாஜாஹதி ஹிரா
யஹிடு வ டுஹவயடுஉவாவெ''த்யாதிஶ தயா நிதயெ ஹ
வாரிதாவஶஉநாவ. வதாத்யஶஉஹிஉவ்யாவநாயடுஉவ நிர
வவதம் தஞாஉஶ ஹணம். கயஉவஹரஆாஜ: ''கக்ஷடுஉதிதம்தீ
யடும் ஹரஆாஜநிஶாஉய'' ஐதி வாஜ்மீகிஶிஷ்யதயொக்த: ஹரஆாஜ
ஐதி ஜ்ஞாயதே, தயாவ ஶ்ரீ வாத்காவஸஹவெ ''கஜெவஸ
ஞவரஉவ்கவெஸ்யொஶீவந்யநுவ ஶ்ரஹ்ய விவியாநவதா
விஶேஷாநு । க்ருதஸ்யஷீம் ரவக்கொவிதஉளவவாஹ்யம்
வ த்யஜ்ஜஶாஉ ஹவதீம் ஹாவதாவநீதாம்'' ஐதி. தஸ்யஹரஆா
ஜஸ்ய ஶாஸநேந ''வ விஷீக்தஉஹம் உநேத்யதம் வாஸம் ஹவத
ஸ்வம் । ஶஉ்யதாம் ஹவதாவெஶஷ: ஷித்ரகூடஸ்விஶ்ரதஃ ।
வண்யஶ்ராஉணீயஶ்ர வஹஉ்ஞஹஷாயத:'' ஐதி நிஷெ
ஶேந, வரிஶ்ருஹீதம் = கஹ்யவெதம், ஷித்ராணி = க்ருஶ்ரயடுக
ராணி, கூடாநி = ஶ்ருஜ்ஞாணியஸ்யஸ: ஷித்ரகூட:, ஸஐதி
ஶிரி: வவடுத:, த்ஷ்டஜநாநாம் விஸ்யாவஹ ஶ்ரும்ஶஸஉஜ
ஷிஸம்வஞதயா ஸஸஉஜவஷ்ஷஹதரஷதாஷியதயா
கஷநவஉஶவக்ஷி ஸஉ்ஞணடுதயா தாவஸஜநாவெவித வ
த்யாஸஞ ஶஹஜஷநீரஉணீயதயாவாத்யதம் நிவாஸஸஉ
வித ஐதிஹாவ: '' உஹஷிடுவெவிதஃ வண்யஸவடுதஸ்வ
உஶடுந: । வெஶஷாஜ்ஞஷாநவரிதொ வாநரக்ஷடு நிஷெவி
த: । ஷித்ரகூட ஐதிவ்யாதொ ஶஙஉாஉநஸஞிஹ: । யாவதா
ஷித்ரகூடஸ்ய நரஶ்ருஜ்ஞாண்ய வெக்ஷதே । கஷ்யாணாநி ஸ
உாயதேநவாவெ கரதேஉந:, வண்யஶ்ராஉணீயஶ்ர வஹஉ
உஞஹஷாயத:, ஸஉஞம் ஸரவொாதகம், ஶிஷயஸ்த்ரவஹ
வொ விஹ்யத்யஶரதாம் ஶதம் । தவஸா ஷிவஉாரஞாஉகவாஷ
ஶிரவாஸஹ, ஸரிகவ ஸ வணவ ஸ்யாநு தரிகதுரநிதடுராநு ।
வரதஸ்தயாஸாகடும்நஷிஷ்யதிஉரஸ்தவ, வ ஹ்ருஷ்டகொயஷிக

கோகிலஸந்தேஶவிநுதம் தம் வஸந்தாலயம் ஶிவம் । ப்ரபேதே ஶ்ச பதிம் த்வஹிதாஸ்து கஞ்ஜமேரஷ்யாத்ரி” இத்யாஹ ஶ்ரீராமாயணோக்தே:. தஸ்ய கடகத்வேந = ஸாந்நித்யேந, ரம்யம் = ரமணீயம், ஸர்வஸம்பத்யுக்தம் ஸாகேதாதபி ஶோபாதிஶயேந ரமணீயம் இதி பாவ:. ஆலயம் = நிவாஸஸ்தாநம், ஶ்ரேஷ்டம் யேநஸ:, தஸ்ய ஸம்பந்தி:. அத்ர “ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணா வநே த்ரய:” இதி ஶ்லோகவ்யாக்யாவஸரே “ரம்யாவஸதம்” இத்யநேந ராஜ்யநாஶவநவாஸப்ரயுக்த: து:க்லேஶோऽபி நாஸீத் தஸ்ய ஸாந்நித்யாத் ராகவஸ்ய நாபவத், ப்ரத்யுத ராஜ்யஸுகாதபி வாஸாதி ப்ரயுக்தஸந்தோஷாதபி அதிஶயிதஸந்தோஷவிஶேஷமவாப்தேதி வ்யஜ்யதே. ததா ராமாயணம் “ததாவிவேஶ ஶாலாம் ஸ்வாம் ஸுமஹாம் ஶுபலக்ஷணாம் । தாம் வ்ருக்ஷபர்ணச்சதநாம் மநோஜ்ஞாம் யதாப்ரதேஶம் ஸுக்ருதாம் நிவாதாம் । வாஸாய ஸர்வே விவிஶுஸ்ஸமேதாஸ்ஸபாம் யதா தேவகணாஸ்ஸுதர்மாம் । அநேகநாநாம்ருகபக்ஷிஸங்குலே விசித்ரபுஷ்பஸ்தபகைர்த்ருமைர்யுதே । வநோத்தமே வ்யாலம்ருகாநுநாதிதே ததா விஜஹ்ருஸ்ஸுஸுகம் ஜிதேந்த்ரியா: । ஸ ரம்யமாஸாத்ய து சித்ரகூடம் நதீம் ச தாம் மால்யவதீம் ஸுதீர்தாம் । நநந்த ஹ்ருஷ்டோ ம்ருகபக்ஷிஜுஷ்டாம் ஜஹௌ ச து:கம் புரவிப்ரவாஸாத்” இதி. ஶ்ரீராமாயணே “ந ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶநம் பத்ரே ந ஸுஹ்ருத்பிர்விநாபவ: । மநோ மே பாததே த்ருஷ்ட்வா ரமணீயமிமம் கிரிம், நாயோத்யாயை ந ராஜ்யாய ஸ்ப்ருஹயேऽத்ய த்வயா ஸஹ, யதீஹ ஶரதோऽநேகாஸ்த்வயா ஸார்தமநிந்திதே । லக்ஷ்மணேந ச வத்ஸ்யாமி ந மாம் ஶோக: ப்ரதக்ஷ்யதி” இத்யாஹ. “ஸாம்ராஜ்ய ஶாஸநபரிக்ருஹீதே” இத்யநேந ரமணீயாஜ்ஞாநாம் பதிருக்த ரத்வ்யாதிரிக்த விஶேஷணேந ஸூசித: ॥

ரம்யாவஸதரமணீயாஜ்ஞா ஸ்ருஷ்டேநைகரவப்யபாது ।
ஸாம்ராஜ்யா ஶோபிதாஞ்ச கூடம் தமாஶ்ரயே ॥

உ-வ்ரா ! இப்படி ஸௌஶீல்யஸாமாஞயிருக்கிறதுமாத்ர மன்றிக்கே ஸௌலப்ய மாணாநியுமிருக்கிறுனென்கிருர் ।

ஸுராஜேதி । ஸுராஜஸாஸந = “ ராதர்ரானு தவர்ஸம் வர்ஷாயாம் ஸுராஜோவ வீஜம் । மயாஈ-மவதொவ தம் விதகநபம் வரஜேதிவ ” என்றுசொன்ன ஸுராஜருடைய ஆஜ்ஞையாலே, வரிமஹஹித = வரிமஹிக்கப்பட்ட, விதகநபமிரி = விதகநபவவ்தத்தினுடைய, கடகதட = வயூதே வவகவ தெமத்தில், ராமாவஸய = ரமணீயமான மஹத்தையுடையவனே ! கடகதடத்தை ரமாவஸயமாக உடைத்தாயிருக்கிறுனென்னவுமாம். “ லக்ஷ்ணாநயதாரமணிஸ்நாநிவ ஸராணிவ । காராஷாவஸயம் ஸௌம்ய வலெமாஹிரதம் மந: ” என்று விவியமணிவராநிகுர விரவித லெளஷொவெதமான மஹங்களைவிட்டு மலையடிவாரத்தில் குடிசைகட்டிக்கொண்டு அதை ரமமாகக் கொண்டாடும்படியான ஸௌலப்ய மாணமிருக்கும் படியைக்கண்டு “ ஜயஜய ” என்கிருர் ॥

(உ-ங) கூநந்ஸாவநீய.

ஸம்-வ்ரா । வளவம் ஸ்ரீராமஸ் விதகநபாவஸித்தநஜரம் “ மாஹெநவஸாஜும் தஜெதவஸிதொஜ்ஸி திவஸாநுவஹநு । ஆஶயாயதி மாம் ராமஃவாநஸ்யாவயெத்தீ ” த்ர்க்கஜெண வாநஃ ராமாஹாநஸ்யா மாஹவீவெகதிவிநாநிஸிகா வாரவித்தராமஹராஜாஸிமநவித கநபாவஸாநாதிவஷ்தாஹெந தகஃ வராமகெந ஸாஷம்தெண நிவெதிதொதுஜெ ராஜிதமாரயெ “ விஷயெஜெ மஹாராஜ ராமவஸ்ஸ ந கூஸிஷுகாஃ । கூவிவ்ரக்ஷாஃ வரிமீநாஸவாஷாஷாராகொரகாஃ । உவதவொதகாநந்ஃ வ மு மா மி ஸாரரம்ஸிவ । வரிமாஷவமாமாமி வநாந்வாவநாநிவ ” இத்ராத்ராதீத்ரா கவெதநாநாமவ்திமயிதஜெமாவஹாராமவிர ஹாவஹதயா “ ஹாராமவவ மஹாவாஹொ ஹாமமாயாவநாமந ” இதி ராமெகெமநவெஷெவஹயம்வாவெ, வராதரமா வெதவஷுஸிஷ்டாநஈமத்ரா மாதவை்ஹாதாநீதெ விதித

𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑌿𑌲𑍁𑌲𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌲𑍁𑌬𑍍𑌧𑌕𑍇 𑌹𑌰𑌤𑍇 "𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰
𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌂𑌶𑍇 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍁𑌕𑍇 । 𑌨 𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿
𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍀" 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚
𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑌸𑍍𑌯 "𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁
𑌵𑌶𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃,
𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌤
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌯𑌥𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌪𑌾𑌲𑌕
𑌪𑌤𑌿𑌲𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑌯𑌾𑌲𑍁𑌬𑍍𑌧𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂
𑌸𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌣𑌪𑌤𑌿𑌲𑌨𑌾𑌦𑌿" 𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌿𑌜𑌟𑌾𑌵𑍀
𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑌾𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯 "𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌰𑌤𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍
𑌦𑍀𑌪𑍍𑌵𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃 । 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑌯𑌮𑌲𑌾𑌧𑍍𑌮𑌾" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮
𑌮𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 "𑌪𑌾𑌦𑌾𑌪𑍍𑌪𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌤 𑌹𑌰𑌤𑍋𑌰𑌘
𑌦𑌿" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌕𑌾 "𑌇𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇𑌦𑍍𑌗𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂
𑌨𑌿𑌹𑌤𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌂 । 𑌆𑌨𑌘𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌲𑍁𑌣 𑌯𑌲𑍁𑌜𑍍𑌞 𑌸𑌮𑌭𑌾𑌷
𑌪𑍇𑌃, 𑌗𑌿𑌰𑌸𑌾𑌕𑍍𑌵𑌹𑌿𑌯𑌾𑌪𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌆𑌰𑌘𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌯𑌿 ।
𑌬𑌾𑌧𑌪𑍇𑌷𑌘 𑌸𑌪𑍇𑌲𑍁𑌷 𑌹𑌪𑍍𑌰𑌤𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌮𑌪𑌹𑌸𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌆𑌪𑍇𑌯𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑍃𑌕𑌾𑌵𑌨𑌪𑍇𑌵𑌹𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌃 । 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌗𑌮𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌵𑌤𑌾𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌹" 𑌇𑌤𑌿𑌸𑌾𑌕𑍇𑌤𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑌘𑌗
𑌮𑌾𑌯𑌕𑍍𑌰𑍇𑌤𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍁𑌨𑍇, 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌘𑌲𑍁𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌮𑍋𑌹
𑌕𑍍𑌯 "𑌇𑌹𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑍇𑌣𑍀𑌹𑌗𑍀𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌹𑌲𑍁𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌰𑌪𑌯 ।
𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌘𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌨 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿 । 𑌆𑌨𑌾
𑌹𑌾𑌰𑍋𑌽𑌨𑌿𑌰𑌾𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌹𑍀𑌨𑍋𑌯𑌥𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌗𑍇𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁
𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿" 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌯𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌯𑌾
𑌯𑌵𑌳𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌲𑍁𑌨𑍍𑌤𑌯𑍍𑌯𑌲𑍀 "𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌕𑍃𑌕𑌾
𑌰𑌾𑌮𑌮𑌵𑌦𑌨𑌮𑍍𑌬𑌪𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍, 𑌆𑌕𑍍𑌷𑍀𑌗𑍍𑌵𑌦 𑌯𑌦𑍇𑌯𑌾𑌸𑌾𑌹𑌿𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌿𑌮𑍍
𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌸𑍍 । 𑌆𑌤𑍀𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌗𑌰𑌾𑌪𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌪𑌿𑌤
𑌰𑌿" 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌢𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌮𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯, 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌘
𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌘𑌨𑌹𑌲𑍁𑌰𑌤𑍇𑌨 "𑌗𑌵𑌂𑌪𑍍𑌰𑌘𑌾𑌣𑌂 𑌹𑌰𑌤𑌃 𑌕𑌳𑌸
𑌆𑌽𑌸𑍍𑌯𑌸𑌘𑌤𑌮𑍍𑌬𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍 । 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌽𑌽𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌚𑍍𑌚
𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 । 𑌆𑌯𑌿𑌰𑌾𑌹𑌾𑌯𑌲𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌘𑌕𑍇𑌮𑌹
𑌮𑍇𑌹𑍍𑌯𑌷𑌿𑌤𑍇 । 𑌏𑌨𑌤𑌹𑌿 𑌸𑌭𑌲𑍁𑌮𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌯

𑌸𑍍𑌯𑌤𑌃'' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌲𑍋𑌕𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗
𑌨𑌾𑌥𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯 ''𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇𑌯𑌂
𑌰𑌸𑍍𑌯 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌤𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨''
𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌤𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍀𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗
𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌕𑌲𑌲𑍋𑌕𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌵𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂 ''𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷'' 𑌤𑍍𑌯
𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍, 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥 𑌤𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌯
𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 ''𑌸𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌨𑌸𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇'' 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ।
𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌷𑌾𑌡𑍍𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 । 𑌯𑌦𑍀
𑌕𑍋𑌟𑍀𑌯𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌵𑍇𑌤𑌿
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍇𑌤𑌯𑍋𑌨𑌰𑌃 । 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌵𑌸𑌜𑍍𑌜𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍
𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑍍" 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌜𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯
𑌵𑍇𑌦𑌨𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 ''𑌨𑌤𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌿𑌕𑌶𑍍𑌚𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾, 𑌨𑌤
𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾, 𑌕𑌶𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾'' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍
𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣𑌾𑌹 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾
𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑌃, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾
𑌸𑌨𑍀𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌸𑌿𑌃. 𑌪𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌤 ''𑌉𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌮𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤
𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿'' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾, 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌹𑌰𑌵𑌾𑌜𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑌯𑌾
𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 ''𑌨𑌤𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌿𑌕𑌶𑍍𑌚𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾, 𑌕𑌶
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍, 𑌨𑌤𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾'' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑌕𑌾𑌦𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸
𑌨𑍀𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌹𑌰𑌵𑌾𑌜𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌽𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌦𑍀𑌰𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌦𑌦𑍀𑌰
𑌤𑍍𑌯𑌦𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿
𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌅𑌤𑌿𑌤 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌕𑌾𑌨𑍇𑌨
𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌿 ॥

அநந்யசாஸநீயோ(அ)ஹம் யோ(அ)ஸ்மி ராஜ்ஞா நியோஜித: ।
லோகே ஸ்வாதந்த்ர்யமாபந்நோ யோ(அ)யம் ராமோ(அ)த்ர வர்த்ததே ॥

உ—வ்யா॥ ... யோயர்களைவிட்டு வநுத வ்ருத்தத்தில ருஷிகளோடும் வநசரர்களோடும் வஸித்தா னென்கிறதைக்கொண்டு ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டென்று சொல்லக் கூடுமோ? பித்ருசாஸநத்தாலும் ராஜசாஸநத்தாலு மன்றோ வநத்தில் விதிக்கூட்டத்தில் வஸித்தான். ராஜாவினுடைய சாஸநத்தாலே வைஷ்யன் ஒரு காயஞ்செய்தால் அந்த வைஷ்யனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டென்று சொல்லலாமோ? ஸ்வயமேவ வைஷ்யனைக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனாயிருந்து ஒரு புருஷனுடைய யேவுதலாலே தனக்குத்தகாத க்ருத்யத்தைச் செய்தாலன்றோ ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டென்று சொல்லலாமென்னில்; சொல்லுகிறார். அநந்யசாஸநீயேதி। சாஸிதும் யோக்யம் சாஸநீயம், அந்யேந சாஸநீயம் அந்யசாஸநீயம், அந்யசாஸநீயோ ந பவதீதி அநந்யசாஸநீய: அபரவைஷ்ய இத்யர்த்த:. ஒருவராலும் சாஸிக்கத்தகாதவனேயென்றபடி. இப்படி யொருவருக்கும் சாஸநீயனன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பதாலே இவன் செய்த க்ருத்யங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யென்று கருத்து. பித்ருராஜ சாஸநாதிகளெல்லாம் வ்யாஜ மென்றபடி ॥

(௨௬) ப்ராணதஸ்ய ... வ்யாஜ ...
விஷயக நிவ்ருத்திக்கு வ்யாஜமயோக்யமர்தஸ்த.

ஸம்—வ்யா। அத ஸ்ரீமதோ ... நிவாய்யகார்யாண ராவணஸ்ய நிவ்ருத்திரணீயம் கார்யஜாதம் ஸ்வபாவ ... ஸ்வாதந்த்ர்யேண நிவ்ருத்திமதி அநந்தா, கிந்து ... ப்ராணம் யோக்யம், ... தத்ராபி ... ஸ்வாதந்த்ர்யேண ... ப்ராணதேஸ்தமிதி। ப்ராண

𑌤𑍇𑌨 “𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌯𑌾𑌨𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍, 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌯𑌨𑍍 ।
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚, 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾
𑌯𑌾” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣
𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾, 𑌭𑌕𑍃𑌤
𑌤𑍇 = 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌾𑌨𑍇, 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑍀𑌤𑌿𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍. “𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾, 𑌸𑌰𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌸𑌕𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂
𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑍇𑌕𑌤𑌃, 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌯𑌯𑌾𑌤𑌤𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑌾𑌽𑌽𑌯𑌾𑌯𑌪𑌾
𑌦𑍍𑌰𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃. 𑌪𑌦𑌿𑌤𑌯𑍋𑌃 = 𑌭𑌦𑍍𑌤𑌯𑍋𑌃, 𑌪𑌾
𑌦𑍁𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌘𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌯𑍋𑌃, 𑌅𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑍇𑌣 = 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾
𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑍇𑌣, 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 = 𑌸𑌂𑌘𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃, 𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾
𑌪𑍋𑌗𑍇𑌕𑍍𑌷𑌘𑌃 𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌜𑌃. 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑌾
𑌪𑍋𑌗𑌃, 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌘𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃. 𑌅𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌂
“𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌭𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑍇 । 𑌤𑌦𑍀𑌯𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤
𑌦𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾, 𑌤𑌦𑌾𑌭𑌿𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌯𑌘𑌤𑍍𑌰𑍇𑌪𑍇𑌤𑌿
𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌯𑌨𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌘𑌹𑌾𑌹𑌂 । 𑌸𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂
𑌪𑍍𑌯𑌘𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌭𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍, 𑌅𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌰𑌯
𑌤𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌘𑌳𑌘𑌤𑌾” 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿. 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌘𑌤𑍇𑌨
𑌪𑌾𑌃𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌪𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌶
𑌯𑌿𑌤𑌯𑌿𑌷𑍍𑌣𑌯𑌿𑌷𑍍𑌣𑍇𑌤𑌨𑌯𑌘𑍁𑌕𑍍𑌕𑌾𑌦𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍; 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌦𑌾
𑌭𑍍𑌰𑌜𑌸𑌰𑍁𑌪 𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌃. 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌸𑌮𑌗𑌪𑌾𑌰
𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌭𑌘𑌯 𑌘𑌭𑌿𑌘𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌃; 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌘𑌵𑌿𑌦𑍇𑌤𑌨𑌵𑌿
𑌶𑍇𑌷𑍀𑌕𑌰𑌣𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌿𑌨𑍀
𑌰𑌘𑌣𑍀 𑌭𑌹𑌿𑌷𑍍𑌚, 𑌨𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌘𑌣𑌤𑍁𑌹𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍇𑌽𑌸
𑌵𑌤𑍍. 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇 “𑌪𑌾𑌦𑍇𑌤𑌸𑍀 𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯
𑌯𑍋𑌗𑍇𑌕𑍍𑌷𑌘𑌂 𑌵𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌃, 𑌪𑌾𑌗𑍇𑌕𑍍𑌷𑌘𑌾𑌵𑌸𑌹𑍇𑌪𑍇𑌘, 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌂
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌽𑌭𑌿𑌷𑍇𑌤𑌾𑌯𑌘𑍁𑌃, 𑌤𑌦𑌾𑌹𑌿 𑌸𑌰𑌤𑍇𑌯𑌯𑌾𑌵𑌦𑌿” 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁
𑌕𑍍𑌤𑌂. 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌵𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌯𑍋𑌃𑌪𑌾𑌗𑍇𑌕𑍍𑌷𑌘𑌾𑌵𑌸𑌹𑌾𑌕𑌾
𑌘𑌳𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌪𑍇𑌤𑍇𑌃. 𑌨𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌘𑌾𑌣𑌾𑌘𑍍𑌰
𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌂𑌪𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂; 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌘𑌾𑌣𑌾
𑌘𑌰𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃. 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌾𑌦𑍇 “𑌜𑍍𑌞𑌾𑌕𑌾𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂

தாஹ்ருதஸ்ரமாதஃ ஸுப்திஸம்ரம்பஸா" இதிவ்ருத்தோக்தி: திதிக்ஷ. அத "பக்ஷபாதபரிதவார்த்தாநாமேத்ய" இத்யேந "யாவஜ்ஜீவ ஸாத்ஸாதிசயஸ்யாதித்வத் நாஸ்திதா। ப்ரஸாதாதிஸ்த்ருதி நமேஸ்ராமிஸ்விஷ்ணுமீ" இதி ஸ்வயமேவ ஸாதமஸ்ய ப்ரஸாத ப்ராநரூபாரணமேவ ஸாதநாநா பணிபக்ஷாத்ய ரணதேவதி இத்யுக்தே, ததாச ஸ்ரீஸார்வபௌமஸஹமே "ஸர்வஸ்ரீயபதி பக்ஷிஹரிதேவ்ய ஸ்த்ருத்ய ரதாஸ்ருமோநாரம்ய ஸமேஷ ஸவ்யந்யிஷ்யது। ஸேந்த்ரார்த்தவர்ப ஸஹிதம் ர த ஸ்வ தேதேந ஸாத்மமேயபணி ஸங்கிதிமேஷமமுக்தி" இதி ॥

அவந்யமீ ஸாதம் பதிம் ராஸ ஸதிஜ்ஞாஸமிதிஸஹமீ।
யாஸமார்த்தமேமா ஸ்யாம் விஷ்டயாஸிவந்த்யாம் தாம் பார்த்தாம் நதி
ரகதிஸஹஸ்வ ॥

உக்தம் ॥ இப்படி "அநந்யஸாத்ய" என்று சொல்லப்பட்ட ஸாத்யத்தை "பத்தே பணே ஸமிதி ஸங்கமஸ்த்ராணதி" என்றும், "த்ராணமேவ ஸாமர்த்ய"மென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸாத்யமாக ராஜ்யாதிகாரம் முதலியவைகளாலே வெளியிடுகிறார்। பணமிதி। ப்ரணத = பக்ஷமிஷ்டமதான ஸத = ஸதாழ்வானுடைய, "யாவஜ்ஜீவம் த்ருக்ஷ்யாமி ரக்ஷணா ஸாஹஸம்। ஸேஸேஹிதஸமாதம் நமேஸ்ராமிஸ்விஷ்ணுமீ" என்கிறபடியே ஸமாஸேரகத்தோடே "ஜயம் ஸ்ரவ ஸநம் ப்ராஸ்திம் பதிதம்பரவி" என்று ஸாஸ்திப்யநாய் மரம் முறிந்து விழுந்தாப்போலே அரைகுலையத்தலைகுலைய விழுந்தானென்றபடி. ஹஸ்தியில் கையை ஊனிக்கொண்டு விழுந்தானல்லன், ததாச "பணத" என்கிறத்தாலே பரிபூர்காரீகமேராக ரதிவமான ஸமிகாரத்தோடே காயிகவாசிகமாநஸிக மான பணிபதப் பத்யந்தாநம் பண்ணினானென்று சொன்னபடி. அபவா, பணதனென்கிறது பக்ஷ என்பதற்கு விசேஷணமாக வுமாம். அப்போது "ஸவார்த்தகேஸ்மீணஸ்ய" என்று வார்த்தையை ப்ரஹிக்கும்போது ஸஸ்ய பக்ஷிமேஷணநாநஞ்செய்து

கொண்ட 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑌿ல் 𑌵𑌹𑌨ஞ்செய்தாரென்றபடி. "𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾" என்று 𑌭𑌰𑌤ாழ்வான் 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌧𑌰𑌿த்தார். "𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯𑌾𑌥" என்றும், '𑌤𑌤𑍇𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌃" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤மான 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍈களைக்கொண்டு 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕த்துக்கும் 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮ங்களைப் பண்ணிவித்தானென்றபடி. 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌣𑌂, 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂. ஜநங்களுக்கில்லாத பொருளைக்கொடுத்தும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤மானவற்றை 𑌚𑍋𑌰ர்கள் களவுகொண்டுபோகாமல் காற்று 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿க்கிறதும் 𑌰𑌾𑌜𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯மாகையாலே அந்த விரண்டுகளையும் திருவடிநிலையாழ்வாரைக்கொண்டு 𑌭𑌰𑌤ாழ்வானுடைய 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮மாக நடத்திற்றென்றபடி. 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟𑌤𑌟 = 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦மான 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶த்தில், 𑌵𑌹𑌿𑌤 = 𑌵𑌹𑌨𑌂 பண்ணப்பட்ட, 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯 = 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠மான திருவடிநிலையாழ்வானுடைய, 𑌅𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕 = அபிஷேகத்தாலே, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤 = பண்ணப்பட்ட, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕ங்களுடைய 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮த்தையுடையவனே! 𑌭𑌰𑌤ன், தான் 𑌪𑌟𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕ங்கண்டருளி 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟த்தை 𑌧𑌰𑌿க்கும்படியான 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶த்தில் 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍈𑌯𑍈 𑌧𑌰𑌿த்தாரென்றபடி ॥

௨௩॥ 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌤𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤 𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤 𑌵𑌾𑌯𑌸 𑌤𑌨𑌯
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤 𑌶𑌯𑌨𑌤𑍃𑌣𑌶𑌕𑌲
𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌭𑌯𑌚𑌕𑌿𑌤 𑌸𑌕𑌲 𑌸𑍁𑌰𑌮𑍁𑌨𑌿 𑌬
𑌹𑍁𑌮𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯.

𑌸𑌂—𑌵𑍍𑌯𑌾 ॥ 𑌅𑌥 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑌰𑍇 𑌪𑌵𑌨𑌤𑌨𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌕𑌾𑌸𑍁𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 "𑌶𑍈𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾" 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌶𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌥𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍, 𑌅𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯

பத்ரஶக்திகம் ஸ்வேச்சாஸ்பர்ஶகம் த்ருணீக்ருத்ய ப்ரத்யபிவ்யஞ்ஜநாத் ।
விஶிகேதி । விஶிகே = ஶரே, ராகவா = ராகவேண, விஹி
தம் = க்ருதம், தர்ஶிதம் = ஜநாநாம் ஸந்தர்ஶநவிதாரணரூபம் பா
வம் யேந ஸ: "ததோ ராமஸ்ஸமாயாந்தம் வாயஸம் பாப
காரிணம், நயாதயிஷ்யந் ராமஸ்ஸ ஸந்தர்ஶ்ய பரிஹேஜ
ந:, வாயஸஸ்ய ஹஸ்தாத்ஸ்ய விதாரணஸ்தநாக்ரே" இத்யாத்யுக்தே:.
யத்வா, விஶிகே = விஸ்தாரம் ஶரஸந்தாநதயா ப்ரதிஹாஸஶா
லேந ஸந்தர்ஶ்யத: ஸர்வஶக்திம் வேதயந்தமேவ ப்ராதநாத்ர.
ராகவா = ராகவேண, ரக்ஷிதவாஞ்சித வேதகாமோ ஹாஸ
இதி ததாவலோகநேந்த்யயா, விஹிதம் தர்ஶிதம் யேநஸ:, ததா
ச ஶ்ரீவால்மீகீயே "வேந்த்ரஸ் காகஸ்ஸமஸ்த ஜாநகீம் வீக்ஷ்ய காக
க: । விதாரண ஸ்தநயோஸ்தஸ்யா: ஸீதாநாஞ்சதவயோயர"இதி.
ஸமீக்ஷ்ய உதாஹ்ருத ராமாயணவசநே ராமஸாத் = ராமஸ
காஶாத், த்வந்த்வோபவேஷ்டீ, ஸக்ஷாயீகவேதிஜவாப்யா
ஹார:. ததாபாயம் ஸீதாஸம்ப்ராஷ்டிராஷாத்வாயஸ
ரூபம் ப்ருதா ராமஸக்ஷாயீகவ ஸ்தநாந்தரே விதாரணேதி
ஹாஸ:. ஸவஹூர்த: ய: ஸதிமந்தய: = ஜயந்தாவத்ஜம்
ப்ருத:, ஸஹவ ப்ரஹ்மாஸ்த்ர = வாயஸ:, "ப்ருத: கிலஸ
ஸ்ருஸ்வ வாயஸ: பதிதாம் வர" இத்யுக்தே:. அத ஜயந்த இதி
பவிஷ ஜந்த ப்ருத்யவ வாயஸரூபேணாகத இதி கேசி
தாஹு:. வாயஸரூபவஹாவர:ப்ருத்யஜத்வயே. த
ஸ்யாநந்தர = க்ருதாபராதஸ்ய தஸ்யவாயஸும் வப்ரு
ஷ்டேதாமஹதே, ஸ்தம்பம் = ஸவேகம், "ஸ்தம்போஹஸ்தேஷு வே
கயோரி"தி கோஶ:. "அநந்தரஸ்தம்போ"தி வாக்யப்ய
ரீவாயம்:. ஹாவேக்ஷ்ய ப்ரத்யய:. யத் ஶயநத்ருணஶகலம் = ப்ர
ஹாஸ்த்ரேஷ்ட்ரம் ஹிதம் ஸம்ஸ்தரதர்பவர்ணம், "ஸதர்பம் ஸம்ஸ்த
ராத் க்ருஹ்ய ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண யோஜயத்"இத்யுக்தே:. தஸ்ய
பரிபதநாத் = பரித: பதநாத், ஹயேந = யத்வபஶஸ்ய ரக்ஷ
ணே ப்ராபதிஷ்யாஸீதி, தஹி ஶ்ரீராமோஸ்ய தேஜஸா ஸ்ஸீ
ஸீதா ஸமவிஷ்யாதி இத்யாகாரகஸம்த்ராஸேந, சகிதே: =
ஸம்ப்ராந்தை:, "சகிதம் பயஸம்ப்ரமே"இதி நிகண்டு:. காந்தி

[illegible]

ஸ ஸாமர்த்யஜாதி ஸஹ்யதே. ஏவம் ஸேநாஸ்ய ஸாமர்த்யம் ப்ரத்யக்ஷமநேந ராமஸ்ய விஷயேஸோऽபி ஸாமர்த்ய ஸாமர்த்யவத்தேதி த்யோத்யதே ॥

தாஞ்சுத்வாஸ்த்ரம் வாயஸம் யா ஸக்ருத் ப்ரஜே ।
அநுஸ்ருத்யாஸ்த்ர க்ருத்வா தேவ ஸமீக்ஷ ॥

உ-வ்யா ॥ விசிகேதி । விசிகராஸி = மாம்ஸாசையாலே, விஹித = செய்யப்பட்ட, க்ஷாஸித = பாவத்தையுடைத்தான, வீதாஸ்த்ர விஹாரணாத்தவ பாவத்தையுடைத்தான வென்றபடி. வாயஸநகநய = ஜம்பூவாயுவை, பக்ஷிணாம் = வாயஸத்தை, காகாஸுரனேயென்றபடி. அநுகத = பின்தொடருகிறதும், ஸரஸ = வேகத்தோடுகூடினதுமான, "அநுகதஸரஸ" என்கிற பாடத்தில், பக்ஷிணஃ அநுகதா ஸரஸ ஜகத்ரயீ. பயநதத்ராணபக = த்ரைலோக்யத்திலிருக்கிற த்ராணவஸ்த்ரத்தினுடைய, பதிவதநஸம்வக்த = விழுகிறத்தினுண்டான பயத்தினாலே ஸம்ப்ரமத்தையுடையவர்களான, ஸக ஸுராஸுரர = ஸதேவர்களாலும் ஸமஹர்ஷிகளாலும், ப ஹாஸித = பஹாஸிக்கப்பட்ட, ஸஹாஸ = உக்ரஷ்டாஸ்த்ரத்தினுடைய, ப ஹாஸத்தினுடைய, ஸாமர்த்ய = ஸாமர்த்தியத்தையுடையவனே! ராம்ஸாபேயாலே காகாஸுரன் பிராட்டியினுடைய ஸ்தநத்தைக்கொத்த, அப்போது "ஸமயாபோயிதஃஸ்ரீராம" என்று பிராட்டியாலே எழுப்பப்பட்ட பெருமாள் ஸக்ரோதத்தோடே த்ரைலோக்யத்திலிருக்கும் ஸகலஜ்ஜத்தை ப ஹாஸ ஸங்கத்தாலே ஸந்தாநஞ்செய்துவிட, அந்த த்ரைலோக்யம் காலாக்நிபோலே தவித்துக்கொண்டும் சிறிக்கொண்டும் அதிவேகத்தோடே காகத்தைப்பின் செல்ல, ஸர்வஸர்வஜ்ஞமான ஸகலமானது தன்னை வெகுபண்ணினவனைக்குறித்து ஸக்ரோதத்தோடே அதிவேகமாய் ஓரத்திக்கொண்டு போகும்பொழுது அருகேயிருக்கிறவர்கள் நம்மிடத்தில் விழுமோவென்று பயத்தையுடையுமாய்ப் போலே தேவாதிகளெல்லாரும் பயந்தார்களென்றபடி. யதா, காகாஸுரன் "த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய, த்ராதாரம் நாதிகச்சதி" [illegible]

என்று ரக்ஷிப்பாருண்டோவென்று ஸர்வதோமுகமுஞ்சுற்றிக்கொண்டிருக்க தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸம்ஶயத்தாலேது நாம் காகவிஷயத்தில் ஸாஹாய்யம்பண்ணினால் நம்மிடத்தில் வந்து விழுமோவென்று பயந்தார்களென்றபடி. இப்படி பயந்தமாத்ரமின்றிக்கே என்ன க்ருத்யமென்று ஸாதரமும் பண்ணினார்கள். ஸாதரம் பண்ணாமல் உதாஸீநமாக இருந்தாலுமிவன் காகாஸுரபக்ஷ்யனென்று அவன்மேலிந்த அஸ்த்ரம் விழுமோவென்று பயந்து தாங்கள் அதில் நின்றும் தப்பி பிழைப்பதற்காக பரித்யஜித்தார்களென்றபடி. இப்படி த்ரைலோக்யத்தை பரித்யஜித்ததோடேகூட காகாஸுரன் ரக்ஷிப்பாருண்டோவென்று தச்சன் பண்ணின வாசலெல்லாம் நுழைய யெல்லாருங் கதவையுஞ் சாற்றினார்களென்கையிலே பரிஶோதாத்பர்யம் ॥

மூ॥ த்ருஹிணஹர வஜ்ரேந த்ராதுமக்ஷம்ய ஸமக்ஷம் ॥

ஸம்-வ்யா॥ நநு சக்ஷும் ராகவஸீதயோ: “தேவாஶ்ச தைத்யாஶ்ச நிஶாசரேந்த்ர கந்தர்வ வித்யாதர நாகயக்ஷா: । ராமஸ்ய க்ரோதயநாயகஸ்ய ஸ்தாதும் நஶக்தா: ஸமரேஷு ஸர்வே” இத்யுக்த்யா ஸர்வாந் தேவாந் ஹத்வா, தேஷாம் ஸர்வேஷாம் ராஜ்யம் ஸம்ஸ்ரிதா தேவா:” இதி தேவாநாம் ஸ்வஸ்தகர்த்ருத்வேந ஸம்ஹாரகாரிணோ ராஜ்ஞ:, “ராஜா ப்ரஹ்மணா ஸம்ஸ்ரித:” இதி தஸ்ய ப்ராப்யஸ்ய தத்தத்த்வேந ஸமிந்த: ஸர்வே வர்ணஸ்ய ரக்ஷித்ரா ப்ரஹ்மணா ஸ்ரீராமஸ்ய ப்ரதிஷ்டாநே ஸம்ஸ்தாநம், தஸ்மாத் ஸாம்ஸ்த்யேந ஸம்ஸாரநிதாநஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸர்வஶக்தஸ்ய ஸர்வேஶ்வர ரக்ஷாதிகா விஶ்ருத்தத்த்வத்தாஹ । த்ருஹிணேதி । த்ருஹத்ரி விரோதிஷு இதி த்ருஹிண: “த்ருஹஜிவாம்ஸாயா” இதி யாதஸ் விரோதிநிரஸந நிபுணோ ப்ரஹ்மா, ஹரதி ப்ரஜா ஸர்வமிதி ஹர:, “ஹ்ருஞ் ஹரணே” இதி யாதஸ். ஸர்வஸம்ஹர்த்தா ருத்ர:, வஜ்ரஸாமர்த்த்யாத் வஜ்ரேண:, ஶதிப்ய வஜ்ரஸ்வம்ஸீதேவராஜ:, த்ரயாணாம் த்வந்த்வஸமாஸ:. தைஶ் த்ருஹிணஹர வஜ்ரேஶை: ப்ரதேஶஸமீபேஷு த்ராத

[illegible]

ப்ரஹ்மர்ஷீந்த்ரைர்த்ரஷ்டவ்யம் தேவாயுதரக்ஷணே ।
நக்ஷத்ரை: ஸ்வரதாராநாம் ராத்ராநாம் ததாஸ்ய யே ॥

இதிஸ்ரீவீரவைஷ்ணவே ஜயாக்யவ்யாக்யாநிதே
காகாஸுராக்யாநஸ்ய ஸங்க்ரஹ: ।

வ்யா ॥ இப்படி இந்த்ர தேவாதிகள் செய்தாலும் ஸுத்ருஷ்டம் வஸிஷ்டனை ப்ரஹ்மர்ஷீந்த்ரர்களாவது அவதாநம் பண்ணினார்களோவென்னில்; அவர்களும் கண்மூழித்துப்பார்க்கவில்லை யென்கிறார் । த்ரஷ்டவ்யமிதி । ப்ரஹ்மர்ஷீந்த்ரர்களாலே த்ரஷ்டவ்யபடும் பார்ப்பதற்கு அசக்யமான சாதத்துக்கிலக்கான வஸ்துவையுடையவனே! ஸரத்துக்கிலக்கான வாயஸமானது ப்ரஹ்மாதிகளாலே கண்ணாலே பார்க்கவும் அஸக்யமாய்விட்டது. கண்ணாலே யந்த வாயஸத்தை யிவர்கள் பார்த்தால் பிழைப்பதுமரிது. இந்த்ராதிதேவர்களெல்லாரும் தாங்கள் பிழைப்பதற்காகவும் காகத்துக்கு ஹிதம்பண்ணுகைக்காகவும் தங்கள் வீட்டின் கதவைச்சாற்றினார்களென்று கருத்து. ஆனால் “வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்கிறபடியே ரக்ஷித்த பெருமாள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு காகத்தினுடைய கண்ணையிலக்காக்கலாமோவென்னில்; காகாஸுரன் கண் போக்கற்றுப் போனத்தாலே வந்து விழுந்தானத்தனைபோக்கி ப்ரபத்தாவத்தாலே வந்து விழவில்லை, அத: அபராதநிவ்ருத்தியில்லாததாலே இனி இப்படி அபராதப்பட்டால் வேறொரு கண்ணும்போய்விடுமென்று துர்வ்ருத்தியான காகத்தை ஸிக்ஷித்துவிட்டானென்றபடி. இந்த அர்த்தத்தை அபயப்ரதாநஸாரத்தில் தாமே யருளிச்செய்தார். இப்படி வாக்யங்களாலே ராஜத்ரோஹமும் த்ருணத்தை அஸ்த்ரமாக்கினதுமான ஸாமர்த்யமிருக்குமானால் த்ருஷ்டிதோஷம் படாதோவென்று கலங்கி “ஜயஜய” என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து ॥

இதி காகாஸுராக்யாநஸமாப்தம் ।

𑌮𑍂-௧௪॥ 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌤𑌪𑍋𑌵𑌨𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤 ।

𑌸𑌂-𑌵𑍍𑌯𑌾॥ 𑌆𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿.

[illegible]

𑌅𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌰𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑌾𑌦 𑌬𑌹𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌕𑌾𑌸𑍁𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌪𑌸𑌜𑌨𑍈𑌰𑍍𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍 [illegible]

த்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டமாரண்யே வ்ருக்ஷாஶ்ச பர்யாப்தாஶநா: । உச்சிஷ்டம் வா ப்ரதத்தம் வா தாபஸம் யத்ஸ்வாமிநாம் । தத்ர த்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டமாரண்யே தாஸீமாரய ராக்ஷஸ । ஸர்வபூதாபஹர்த்ரூணாம் ஸமாப்ராப்த ரதாம்வநே । அநேந தே வநே தீர்க்கம் கத்வா ராக்ஷஸகேதக இதி” இத்யேவம் ப்ரகாரேண தயோரநஸூயாத்ர்யோர் நிர்யா ணேந “ப்ரவிஶ்ய து மஹாரண்யம் தண்டகாரண்யமாத்மவாந் । ததர்ஶ ராமோ துர்த்தர்ஷஸ் தாபஸாஶ்ரமமண்டலம்” இதி ஶ்ரீமத்ராமா யணோக்தரீத்யா தண்டகாரண்யம் ப்ரவிஶ்ய பரமதப தாபஸாஶ்ரமமண்டலம் “ஸூர்யாக்நிஸமதேஜோவிஜ்ரம் க்ருத்வா ஸம்ஸ்ஜநம் த்ருஷ்டிவிநயேநாபிமதநஸம்பத்ய “மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:” இத்யுக்தரீத்யா ஸத்காரபூர்வகம் ஸமர்ப்பிதாதித்யேந ஸம்ஸ்துதிக்ஞா “தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந: । நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர: । ந்யஸ்ததண்டா வயம் ராஜந் ஜிதக்ரோதா ஜிதேந்த்ரியா: । ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா ஶஶ்வத் கர்ப்பபூதாஸ் தபோதநா:” இதி தண்டகாரண்யவாஸ்தவ்யதாபஸஜநை: ப்ரார்த்திதஸ்ய பகவத: ஶ்ரீராமபத்ரஸ்ய தபஸ்வித் ருஷ்யாஶ்ரமக்ஷணமாஹ । தண்டகேதி । தண்டகாதபோவநே = தண்ட காரண்யாக்யதபோவநே, தண்டகஸ்யாரண்யே ஜங்கம ஸம்ருத்திதயம் பத்ரஸ்தாபாலதாரண்யஸம்ருத்தஜநார்ச்சிதிதி க யா உத்தாராரோபணாதிபமத்வா. ஜங்கம: = ஸஞ்சரிஷ்ணு:, பாரி ஜாத: = கல்பவ்ருக்ஷ:, தஸ்ய ஸம்போதநம். தேஷாம் தேஷாம் அபிமதார்த்தஸித்திக்கா தேஷாம்தேஷாம் தாபஸஜநாநாம் அபிமதார்த்தப்ரதாநாதிதி பாவ:. ரக்ஷக ஸமுத்கர்ஷஜ்ஞாபந: ॥

த்ரமி॥ “ப்ரவிஶ்ய து மஹாரண்யம் தண்டகாரண்ய மாத்மவாந் । ததர்ஶ ராமோ துர்த்தர்ஷஸ் தாபஸாஶ்ரம மண்டலம்” என்று தண்டகாரண்யப்ரவேசஞ்செய்து ருஷிகளிருக்குமிடந்தே டிப்போய் அவர்களை தர்சனம் பண்ணினாரென்கிறார். தண்டகேதி । தண்டகாதபோவந = தண்டகாரண்யத்துக்கு, ஜங்கமபாரிஜாத = ஸஞ்சரிக்கிற பாரிஜாதவ்ருக்ஷமாயிருக்கிறவனே! பாரிஜாதம்

ஷிரமாயிருந்துகொண்டு தன்னிடத்தில் கிட்டி வந்து சுயிடுக்கு வனுக்கு உஷடவ உாநம் பண்ணும். இந்த வாரிஜாதம் ஜலத்தி லிருக்குமிடமான உணகாரண்த்தைத்தேடிப்போய் சுஹேஷ்டவ உாநம் பண்ணுகிறதென்றபடி. இந்த சுயடும் ஜஷ்ஊஷத்தாலே ஸஙுஷிதம். இந்த ஸஊஷஜியாலே ““உஉமடிராகொ உஷஜடிஷடி ஸாவஸாப ஊஊுமம்” என்று துடங்கி ““தசூவ ஹஹவநவ வும் ஷஹவொாஷதிநாஜிதம் । வஹவிஜி ஊடிஹாஹாவெ வடிாஹவெணரஷவமொஹிதம் । ஸஉ ஷா ராவஸஃரீ ஊாநு தாவஸாப ஊஊுமம் । சுஹாமஹநஹாதெஜாவிஜம் கபகா ஊஹஜநஃ । ஜிவஜ்ஞாநெநாவஸாவே ராஊம் உஷா ஊஹ ஷடியஃ । சுஹாமஷம்ஸமயாவதா வெவெஉஹீஞ யமஷிநீம்” என்று சொல்லப்பட்ட சுயடுங்களை ஸஙூஹித்தபடி ॥

ஊ-ஙு॥ விராய ஹாரிணமாஉடிஙுவ ॥

ஸம்-வஜா॥ சுய வஙுவடிமஉ்ாஹிவ்ஜிதம் தாவஸ ஜநாஹிஊாயடி வஉகூம் ““வஷவிதரிவஷவக்ஷ” ஐதஜெ நமஉஜாதெந விரிம்ஷம்ஸாவஜ உஷமடிஊாரணாநீவ வெம ஸஊெ ““சுஜெநாஉாய வெவெஉஹீ”ஜிதி ஸீதாவஹாரிணஃ வி ராயாஹியாநஸ யாதஷயாநஸ வயஊாஹ । விராயெதி விராயஃ— தணாஊகொதிமாவஜஃ, சுயஞ ரஊாஸகூதயா உவிதாவ ஸரெஷஷெவஊநஸ வெவஷவணவஸ மாவாக்ஷூா வராக்ஷஸஹாவஸஷஊஷரஷநடிாஊமஙவடிஃ. தயாவஸரீ ராஊாயணெ தஉவநம் ““சுவிமாவாஉஹம் வொராம் வவிஷொா ராக்ஷஸிம் தநம் । தஷஊஷரஷநடிாஊமஙவடிஸவொ வெவஸ வணெநஹ । வஸாஉஜாஊநஸஊயா வொரzவ வீநாம் ஊஹாய மாஃ । யஉா உாமரஸீ ராஊஸாம் வயிஷஜி ஸம்யஷமெ । தஉா வகஜிஊாவஷொ ஸவாநு ஸமடும் மஜிஷஜி । ஐதி வெவஸ வ ணொராராஜாரஊாஸகூம் வஷராzநவ । சுநஷவஸீயஊமெநா ஊம் ஸகூஷஷெஜாவஜாஜஹாராஹ ” ஐதயாஜி, ஸவஷவ ஹாரிணஃ = கூஷரஉஃ. ““ஊமெ கூஷரஉவாதாயஷஹாரிணாஜிநயொநயஃ”

இத்யர்த:. ததா ச ஶார்தூல = வ்யாக்ர, இதி ஸம்புத்தி:. «ஶார்தூலத்வீபிநௌ வ்யாக்ரே» இத்யமர:. யத்வா காராஜஸ்ய வ்யாக்ரவத் விராதஸ்ய பயகாரிந்நித்யர்த:. ததுக்தம் ஶ்ரீராமாயணே «தபஸா புருஷவ்யாக்ர ராக்ஷஸோऽயம் ந ஶக்யதே । ஶஸ்த்ரேண யுதி நிர்ஜேதும் ராக்ஷஸம் நிகநாவஹ» இத்யாதி. அத்ர விராதே ஹரிணத்வாரோபணஸ்ய ராமே ஶார்தூலத்வாரோபணம் விஹிதத்வாத் பரம்பரிதம் ரூபகம். «நியதாரோபணோபாய: ஸ்யாதாரோப: பரஸ்ய ய: । தத்பரம்பரிதம்» இதி லக்ஷணாத் ॥

தபஸ்விஜநஸர்வார்த்தவிஶ்ராணநஸாக்ரஹம் ।
விராதஹரிணஶார்தூலம் வைதேஹீவல்லபம் பஜே ॥

ம-வ்யா ॥ விராதேதி । விராத = விராதனாகிற, ஹரிண = மானுக்கு, ஶார்தூல = வ்யாக்ர மாயிருக்குமவனே! வ்யாக்ரத் துக்கு ம்ருகவதம்போலே விராதவதமிவனுக்கு அதிலாகவமாயி ருந்ததென்று கருத்து ॥

மூ ॥ விலுலித பஹுபல மக கலம ரஜநிசர
ம்ருக ம்ருகயாரம்ப ஸம்ப்ருத சீரப்ருதநுரோத ॥

ஸம்-வ்யா ॥ அத «விராதம் ராக்ஷஸம் ஹத்வா ஶரபங்கம் ததர்ஶ ஹ» இதி ஸம்க்ஷேபோக்தக்ரமேண ஶரபங்கஸ்ய மஹர்ஷேராஶ்ரமே «மாமேஷ வரதோ ராம ப்ரஹ்மலோகம் நிநீஷதி । ஜிதமுக்ரேண தபஸா துஷ்ப்ராபமக்ருதாத்மபி:» இதி ப்ரோக்தத்வாத் ஸாநுக்ரஹஸாரேண, ப்ராயிதம் தமேவ்ய «அஹம் ஜ்ஞாத்வா நரவ்யாக்ர வர்த்தமாநமதூரத: । ப்ரஹ்மலோகம் ந கச்சாமி த்வாமத்ருஷ்ட்வா ப்ரியாதிதிம் । த்வயாऽஹம் புருஷவ்யாக்ர தார்மிகேண மஹாத்மநா । ஸமாகம்ய கமிஷ்யாமி த்ரிதிவம் தேவஸேவிதம்» இதி ப்ரோக்தத்வாத் ஶ்ரீராமஸேவாமாத்ரஸமாநஸேந தத்ப்ராகமந பரமஹர்ஷேர்யாசிதேந தேந ஸத்க்ருதஸ்ய, தஸ்மிம்ஶ்ச மஹர்ஷௌ «மாஹுதஞ்ச வஶ்யாத்தாத மாம் । யஜ்ஞஹாஸி ஶாத்ராணி ஜீர்ணாம்பகவதிவோரக: । ததோऽக்நிம்

[illegible]

போணாத் ஸாக்ஷாத் ஸமேத க்ரோதமேவ கௌஶலம் ”இதி கி காண்டஶேஷ:. தாபஸா: ஶ்ராமணகா: ஸஸ்யாநி, தேஷாம் விதூஷிதா: யேஷாம் தே, ரஜநிசரா ஏவ ம்ருகா: தேஷாம் ம்ருகயாரம்பேண = ம்ருகயாரம்பேண, ஸம்ப்ருத: = ஸம்ப்ருத:, சீரப்ருதாம் = வல்கலவஸநாம் தபஸ்விநாம், அநுரோத: = அநுஸரணம், தத்ராக்ருஷ்டசித்ததேதி பாவ:. ஏநத்ஸர்வ ஸர்வாஶ்ரமம் ஸர்வலோகஸம்ரக்ஷணதயாஸ்ய யஜ்ஞவிக்நகர யாதுதாநவதாரம்பேண ஸம்ப்ருதக்ருதஜ்ஞ முநிஜந ப்ராயஶ்சித்தமிதி பாவ:. அத்ர ஶ்லேஷஸாமர்த்யம் ஸமஸ்த விஷயம் ஸாவயவம் ரூபகம். தச்ச ”ம்ருகம்ருகயே”த்யத்ர ஏகதாவகாநாம் ப்ரயோகலக்ஷணேந ஏகாநேகப்ராயேண ப்ரயுக்தாரேண ஸங்கீர்யத இதி விஜாதீயஸங்கர: லக்ஷணோக்தம் ॥

க்ருத்ஸ்நமகயஜ்ஞத்ராணக்ஷணோ ராமவிஷ்ணு: ।
நக்தஞ்சரம்ருகாந் ஹத்வா ம்ருகயா: ப்ராப்தவந்தம் ஸஹஜ ॥

உ-வ்யா॥ கௌஶிகமகமான பயிர்களை யழிக்கிற துஷ்டம்ருகங்களை வேட்டையாடி நாசஞ்செய்தவனை வீரஹஸ்தான க்ருஷீவலன் கொண்டாடுமாப்போலே, கௌஶிகமகமாங்களான யஜ்ஞாதிகளைக்கெடுக்கிற ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்தத்தாலே ஸம்ஸஹ்ருத்துக்களான முநிகளாலே கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறானென்கிறார். விதுஷிதேதி। விதுஷித = அழிக்கப்பட்ட பஹுமஹ = பஹுவான மகத்தையுடைத்தான, மக = யஜ்ஞங்களாகிற, க்ஷேத்ர = பயிர்களையுடைத்தான, ரஜநிசரம்ருக = ராக்ஷஸர்களாகிற ம்ருகங்களுடைய என்றபடி. பஹுமஹாநி யேஷாம் தே பஹுமஹா:, தேஷாம் மகா ஏவ க்ஷேத்ராணி யேஷாம் தே, விதூஷிதா: தாபஸக்ஷேத்ரா: யைஸ்தே ரஜநிசரா: = தாபஸா: யேஷாம் தே ரஜநிசரம்ருகா: தாபஸரஜநிசரம்ருகா இதி விக்ரஹ: ம்ருகயா = வேட்டையினுடைய, க்ரமே = உபக்ரமத்தாலே, ஸம்ப்ருத = ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, சீரப்ருத் = தபஸ்விகளுடைய கஷ்டர்களுடைய, அநுரோத = அநுஸரணத்தையுடையவனே!

சீரமென்று துண்டு வஸ்த்ரத்துக்குப்பெயரென்று நாநார்த்தரத்நமாலையென்றும் நிகண்டுவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது — "வேணுவல்கலசீரோர்ஜிநவாஸஸாம் பரிவேஷ்டிதஃ" என்று ஶேஷபத்ரத்தில் லக்ஷணமாகச்சொல்லப்பட்ட விலக்ஷணகௌபீநம். அதனை தரித்தவன் கைதுகனென்றபடி. "ராக்ஷஸைர்தண்டகாரண்யே பஹுபிஃ காமரூபிபிஃ । அர்த்திதாஸ்ஸ்ம த்ருடம் ராம பவாந்நஸ்த்ராது ராக்ஷஸாத் । ஹோமகாலேஷு (ஸம்ப்ராப்தாஃ பர்வகாலேஷு சாநக । தர்ஷயந்தி ஸுதுர்த்தர்ஷா ராக்ஷஸாஃ பிசிதாசநாஃ" என்று ராக்ஷஸர்கள், ஒரு பீஜத்திலுண்டான கடமே பஹுஸஹஸ்ர கடமாயிருக்குமாப்போலே, ஒரு யஜ்ஞமே ஸௌஸ்வர்யமாய் மோக்ஷாந்தமான ஸகல பலங்களைக்கொடுக்கிற யஜ்ஞங்களுக்கு விக்நத்தைப்பண்ணுகிறதுமாத்திரமன்றிக்கே "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் । ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைஃ" என்று சொல்லுகிறபடியே ரிஷிகளையும் கூதநம் பண்ணுகிறார்கள். அபேக்ஷிதங்களும் பயிரையழிக்கிறதுமாத்திரமன்றிக்கே அவ்விடத்திலிருக்கிற க்ருஷீவலர்களையும் கடித்து பக்ஷிக்கிறதுமாயிருக்கும். ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபேக்ஷித்ரங்களை நிக்ரஹிக்கத்துடங்கவே க்ருஷீவலர்களெல்லாரும் அவனை ஆதரிக்குமாப்போலே; அப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸர்களை நிக்ரஹிக்கத்துடங்கவே "தேவயமேநம் ஸ்வாமி ஸஹாஜ்யவ்ருத்தஃ" என்று முநிகள் வந்தித்து ஆதரித்தார்களென்றபடி. ப்ரதிஜ்ஞையை விரோதமாகப்பண்ணின பிறகு ராக்ஷஸர்களை நிக்ரஹிக்கத்துடங்கினாலும் "தபஸ்விநாம் ரணே ஶத்ரூந் ஹந்துமிச்சாமி ராக்ஷஸாந் । பஶ்யந்து வீர்யம் ருஷயஸ்ஸப்ராதுர்மே தபோதநாஃ" என்று முநிகளுடைய ப்ரார்த்தநாலக்ஷணமே மநஸா நிக்ரஹிக்கத்துடங்கினரென்று கருத்து ॥

௭-ம॥ ஸ்ரீ ஸுதீக்ஷ்ணாஶ்ரமஸவிதயாத்ராவிஸ்ராமஸ்வாஸநம் ॥

ஸம்ப்ர ॥ "ராம ஸம்ஹ்ருஷ்டதந்நரக்ஷ்யாதி ஜீவதாநி ப்ராத்ரா ஸஹ । ஸுதீக்ஷ்ணாபிமுகம் ஸத்ருஷ்டிஷ்டம் ஹிதேஸதா ।

அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் ।
ந ஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஶ்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விஶேஷத:’’
இத்யாத்யுக்தரீத்யா ஸ்வநிஜநவாத்ஸல்யநயா. ததபவதவகாரி
ராக்ஷஸவதே யத்நவத்தஸ்ய ‘‘ததாதஸ்மிந்காகஸ்ய ஶீப்
த்யாஶ்ரு பபந்ந’’இத்யாரப்ய ‘‘ஸ்ரீ ப்ராஸாதஷ்பாஸாம்ஶ்ச ரா
வணோ நயஸத்தவ’’இத்யந்தோக்தரீத்யா உஶராஸ ஸம்வத்ஸரா
ந்திதபநேஹஸபஷிகா வநஸ்தீக்ஷ்ணாநபத்யா வாதாவி
தாவநம் வாவாதீதவெஸம் பஹஷிநுஸஜவெஸவிகம் ஸமவஶே
பமஸ்தபநிம் த த்ரூ ாத ரவெஸவாவத்ருவநுகஸ்ரவெஸவ்ய தஸ்ஸாந
ஹஷேநு: வெஷ்ணவ ஶராஸந ப்ரஹ்மாஸ்த்ராக்ஷயதூணீராத்யா
யுயகநாவம் ஶ்ருயா தநாஜ்ஞயா வஜ்ரவத்ருடயிவஸத:ஶ்ரீராமவ
ஸ்ய ஶத்ருவநுகாராதிவீயித ஶத்ருவநுணவா வ ஸஹைந
ஜநஸ்யாநிஶயே வாதாவாநத்ருஷணாதிவயம் மஹேஶ்வத
ஹிநுஸ்ஸாமா ரஹ்ணாதே ந ப்ரதிஶ்ரவம் ராக்ஷ, ப்ரதிஜ்ஞதி ।
ப்ரதிஶ்ரவ: = தஜ்ஞா ப: வரிஸநாவதே ராக்ஷஸஸ்ய, ப்ர
ஸ்ரீகபவெ = உத்பாரூத யவெ, திதிம் = தப:, ‘‘தந்திஸம்
திதிம்தப’’இத்யப:. தஸ்ய நிராவெஸ = நிராகரணேவிஷயே,
வாஸரகர = ஹாஸ்ரதி ஸ்வபஸி:. ஸுஹ்ருவ:—ஸுதபஸபவ
ஸ்வாவாவெரஜநுமதாம் ஸவநுவ்ருத்திநிரோயகம் ப்ரதி
ரோநாபாநம் ராக்ஷஸவயாநம் நிரஸ்யஹாஸ்ரவஸ்தநாமநு வ
காஶகேதி. ததாவ ஸவிதத்ரதயே ஸுஸகார்நியஜவ ஸமவ
தஸ்ஸ்ஞியாவயம் நகயஞிதவிஸ்யாதம் வ ஹவத்தி. அத ஸமவதி
தாஶரய வாஸ்ரகரகாரோவம் வ ப்ரதிப்ரஸ்ஸ்ரஸ்ஸிதயேதி
திரகாரோவஸ்ய நிதித்தகாக வரபஸிதரவகம். லக்ஷண
பக்தம். நஸ்ய ஸபஸ்தஸ்தவிஷயாஸ்தாவபவாத ருவகாக
கோஹூ:, தத்ராவ்யாரோவெ க்ரோவாஞரஸ்ய நிதித்தகா
ந்திவெக ; உவ்யதே—தத்ராரோவம் விநா கவிஸபவெ ஸிஸ
ஸாதந்ரேஶ்யநாவி க்ரோவாஞரஸிஸி:, கவயவாரோவஸ்ஸ
வ ஸிஸஸாதந்ரஶ்ய பநூகஸ்யாவயவிரூவணஸ்ய வரி
வாஷிகேபாத்ரம், அத்ர தத க்ரோவாஞரே க்ரோவஸாவ நிய

ஶேஷஶேஷதாபிதி. வ்யக்த்யநவ்யாஸஶப்தாக்ஷர:. உபயோ ஸக்ஷர: ॥

௨-வ்யா॥ த்ரிஶிரஸ இதி। த்ரிஶிரஸ்ஸினுடைய மூன்று தலையாகிற அந்தகாரத்துக்கு ஸூர்யனாக இருக்குமவனே! ஸஜ்ஜனங்களுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு நிரோதகமான அந்தகாரத்தை நிவ்ருத்தித்து ஸஜ்ஜனங்களையும் ஸ்வஸ்வவ்யாபாரங்களில் ப்ரவர்த்திக்கும்படி யெப்படி செய்கிறானோ ஸூர்யன், அப்படியே ஸ்ரீராமசந்த்ரன், முனிகளுடைய யஜ்ஞாதிகளை நிரோதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த த்ரிஶிரஸ்ஸென்பவனை நிவ்ருத்தித்து ருஷிகளை யஜ்ஞாத்யநுஷ்டானங்களில் ப்ரவர்த்திப்பித்தானென்றபடி ॥

௨௫॥ தூஷண ஜலநிதி ஶோஷண தோஷித ருஷி
கணகோஷித விஜய கோஷண ।

ஸம்-வ்யா॥ அத தூஷணவதமாஹ । தூஷணேதி । தூஷண: = தந்நாமகோ ராக்ஷஸஸேநாநாயக:. ஸ ஏவ ஜலநிதி: = ஸமுத்ர:, தஸ்ய ஶோஷணேந = ஶுஷ்கீகரணேந, தோஷிதாநாம் = ஸந்தோஷம் ப்ராபிதாநாம், ருஷீணாம் = "ஸ்யாத்ருஷௌ ருஷிரிதி ஸ்த்ரீ" இதி அமரகோஶ:. "வித்யா விஶ்வகதயோ ருஷய:" இதி ப்ரயோகஶ்ச கணேந கோஷிதா = உச்சைஸ்ஸ்வரேண ப்ரகாஶிதா, விஜயகோஷணா = விஜயஹேது:, விஜயவ்யக்திஜ்ஞாபகோ த்வநிவிஶேஷ:, யஸ்ய தஸ்ய ஸம்புத்தி:. அத்ர ஶ்ரீராமாயணம் "தஸ்யாபிபதமாநஸ்ய தூஷணஸ்ய ஸராகவ: । த்வாப்யாம் ஶராப்யாம் சிச்சேத ஸஹஸ்தாபரணௌ புஜௌ, தம் த்ருஷ்ட்வா பதிதம் ஸங்க்யே தூஷணம் நிஹதம் ரணே । ஸாது ஸாத்விதி காகுத்ஸ்தம் ஸர்வபூதாந்யபூஜயன்" இத்யாதி. அத்ர தூஷணேதி நாமநிர்தேஶாத் ஸஜ்ஜநதூஷககர்த்ருத்வம் வ்யஜ்யதே. தஸ்ய ஜலநிதித்வரூபணேந துர்விஜயத்வம் ப்ரயத்நஸாத்யத்வஞ்ச. ருஷி கணேதி ஜ்ஞாபிதம் ஸந்தோஷாதிஶய ஆநாயிதா கணஶப்தேந தத்ஸங்க்யாதிகத்வம். ஜலநிதி ஶோஷணவேந ஸர்வஶோ

க்ஷேத்ராய தூஷணஜலநிதிஶோஷணதோஷிதேந ஶ்ரீராமே
ணேதி ஸம்ஹ்ருஷ்டாதிஶய ருஷிகணகோஷிதஸ்ய விஜயகதி
க்ஷேத்ராத்ருதே. ஸர்வேஷாம் த்ருஷ்டாநாம் ஸம்ஸத்ருஷ்டே: ||

வ்யா || தூஷணேதி | தூஷண = தூஷணனென்கிற ராக்ஷஸனாகிற ஜலநிதி = ஸமுத்ரத்தை, ஶோஷண = ஶோஷணம் பண்ணினத்தாலே, தோஷித = ஸந்தோஷத்தையடைவிக்கப்பட்ட, ருஷிகண = முனிக்கணங்களாலே, கோஷித = கோஷிக்கப்பட்ட, விஜயகோஷண = விஜயத்தை ஸூசிப்பிக்கும்படியான ஶப்தகோஷத்தையுடையவனே! தூஷணனாகிற ஸமுத்ரத்தை ஶோஷணம் பண்ணினத்தாலே ருஷிகள் ஸந்துஷ்டர்களாய்க்கொண்டு "ததோ ராஜர்ஷயஸ்ஸர்வே ஸங்கதா: பரமர்ஷய: | ஸபாஜ்ய முதிதா ராமமிதம் வசநமப்ருவந்" என்கிற படியே விஜயத்தை கோஷித்தார்களென்று கருத்து ஶ்ரீராமாயணத்தில் தூஷணவதம் முன்பும் த்ரிஶிரஸ்ஸின் வதம் பின்பும் சொல்லியிருக்க, த்ரிஶிரோவதத்தை யிவர் முன்பு சொன்னதற்கு அடியேதென்னென்னில்; சதுர்தஶஸஹஸ்ர ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த ராக்ஷஸர்களின் வதத்தை ராவணனோடே சொல்லத்துடங்கி "வீர: ஸ்வயம் ஸ்ரீராமஸ்த்வமேவம் இத்யஹம்" என்று பெருமாளுடைய வீரஸ்வத்திலீடுபட்டு "ஹதஸ்தே ஜநஸ்தாநம் கரஶ்ச ஸதூஷண:" என்று ஹதாவஶேஷனான கரனும் தூஷணாதிகளோடே ஹதனென்று பின்பட்ட கரவதத்தை முன்பு சொன்னான். அப்படியே ஶூர்ப்பணகையும் "ஹதாந்யேகேந ராமேண கரஸ்ய ஸதூஷண:" என்று கரவதத்தை முன்பு சொன்னாள். இத்தையநுஸரித்துக்கொண்டு ராவணனும் மாரீசனோடே "கரஸ்ய நிஹதஸ்ஸைந்யம் தூஷணஸ்ய நிபாதித: | ஹதஸ்த்ரிஶிராஶ்சாபி நிஹதா ஶுப்ராக்ருதா" என்று கரவதத்தை முன்பு சொன்னான். லோகத்தில் ஸாமந்தஜநங்கள் ராஜனுக்கு முன்பும் தகுந்த வதம் பின்பும் வந்தபோதிலும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறவன் ஸமராவஸாநமாக வதத்தை முன்பு சொல்லிக்கொள்ளுமாப்போலே ஶூரவீரனான

ஸர்வ மாண்டானென்று முன்பு சொன்னத்தாலே பெருமாளு டைய வீர்யத்தை த்ருவைவஸ்த்ரமென்னுமதிலே அகத்வநாழிகளிலே பட்டார்களென்பதிலே கருத்தாலுப்போலே தூப்புல் பிள்ளையும் ஸர்வாபேக்ஷயா ப்ராஸஸ்த்யத்தையுடைய த்ரிஸிரஸ்ஸு வதாயி ருந்தென்று கருதியிவன் வதத்தை முன்பு சொன்னார். நான் மூன்று தலையையுடையவனென்று வீர்யங்கோலிக்கொண்டு வந்த வனுடைய மூன்று தலையும் ஸங்க்ரஹிக்கக்கண்ட த்ரிஸிரம்போலே பெருமாளைக்கண்டு இருந்தவிடந்தெரியாமல் ஓடிப்போய்விட்ட தென்று ரகுவீரனுடைய வீரத்தை "அஹோவீர்யமஹோ தைர்யம்" மென்று கொண்டாடி "ஜயஜய" என்று ஸம்பாவிக்கி றுனென்கையில் தாத்பர்யம் ॥

௨௫॥ வரதர வரதாத வத்ஸ வத்ஸல ।

ஸம்॰வ்யா॥ அத ப்ரயாணஸ்ய க்ரமதாரஸ்ய வரஸ்ய ஸம்போதநம் । வரேதி । வரதர: = அதிஸயேந ஸ்ரேஷ்ட:, நிகி லதாபஸோபஸ்த்வகாரித்வாத் । தாத்ருஸ: யஸ்ஸ: = தாவக: ஜநஸ்தாநநிவாஸி ராக்ஷஸாதிபதி:. ஸத்தஸத் த்வோபேதே ராஜ்ஞஸாவாஸம் ஸ்த ராக்ஷஸஸ்யாவ்ர ஹணாயாஜ்ஞாஸ்தநயாஜதி ஸேஷபதே ஸஷ்டம். ததாச தத்ரத்ரவசநம் "யாஜ்ஞவல்க்யஸ்தாராஜ ந்ரபோவேவோ கவிஸ்ரோதா: । வஹ்நி காஷ்டேஹோபே விஜய ப்ரஹ்மணாதேநா: । வரஸ்ய ஜகந்வேஷணஸ்ய தி ஸிராப் ஹவிர்தேநா: । ஸ்வஸம்வேஷா ஞ ஸிஷ்ட்யாஸ்ய வதாஜ்ஞஸ்ய ஸஹஸ்ர யா" இத்யாதி. ஸௌவத ரா: = விடவீ, தஸ்ய வத்ஸே = ஹஸ்தே, வத்ஸல = அநு ரக்தாரதேதி ஸம்பூர்ணி:. அத்ர ஸ்ரீராமாயணம் "ஸவ்யாத வரோஹணீ ஜஹ்ராநஸ்ராஸ்ரநா । ராஜேந்த்ரவைவ விநிக்ஷ் ப்த: ஸ்வதாரணே யதாஜ்ஞக:" இத்யாதி. நவாஹ்நிஜேவஸ்காரணே ஸ்ரீராமாயணே "அயாவதஜ்ஞ: ஸம்ரப்ய க்ருதாஸ்வாராயிரா ஷ்டம் । அவாஸமுக்வ்ருதிவஜ்ஞம் ராக்ஷஸீத விக்ரமை:" இத்ய த்ராவ ஸமுணோக்த்யா ராக்ஷஸ்ய ரணஸீர்ஷதாவஸ்ரோஜ ஜக

[illegible]

[illegible]

ட-வ்யா॥ ப்ரவிசதி। ப்ரசண்ட = அத்யந்தம் க்ரூரமான, ப்ர = காற்றுகிற, தரு = வ்ருக்ஷத்தை, பஞ்ஜந = கண்டிக்கிறதில், சண்டபவந = சண்டமாருதமாயிருக்குமவனே! ஸாமாந்யமான காற்று சில புஷ்ப வ்ருக்ஷங்களை முறித்து பெரிய வ்ருக்ஷங்களை முறிக்

காமல் போனாலும் ஸூர்யோதயத்தின் முன்பு ஶார்வரதமஸ்ஸும் நிற்க மாட்டாமல் விழுமாப்போலே க்ரூரனான ராவணனும் ரகுவீரன் முன்பு நில்லாமல் மாண்டானென்றபடி ॥

௮௭ ॥ சதுர்தஶரக்ஷஸ்ஸஹஸ்ர நளிநவநவிலோலந கலப ॥

வ்யா ॥ அத “கரதூஷணாதிவ்யாபாதநா” இதி வ்யாக்யாதவ்யாபாதநாநாம் கரதூஷண த்ரிஶிரஸாம் வதமபி ஸூசயிதும், சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் “ஹதாந்யேகேந ராமேண மாநுஷேண பதாதிநா” இத்யாதிநா ப்ரஸித்தாநாம் யாதுதாநாநாம் நிரவஶேஷநாஶநே ப்ரஸங்காத்தவ்யம் வதநம் । சதுர்தஶேதி । சதுர்தஶஸஹஸ்ர ஸங்க்யாகாநி ரக்ஷஸாம் ஸஹஸ்ராணி, சதுர்தஶஸஹஸ்ர ஸங்க்யாகரக்ஷாம்ஸீத்யர்த்த: । தாந்யேவ நளிநாநாம் வநம் = பத்மஷண்டம், பத்மாகாரத்வம் விஶேஷணாநாம், “நளிநீ பத்மஷண்டே ஸ்யாத் பத்மிந்யாமபி ஸா ஸ்ம்ருதா” இதி வைஜயந்தீ । காந்த்யாதிஸாம்யாத் பத்மத்வ ரூபணமத்ர । தஸ்ய விலோலநே = விஶேஷேண மர்த்தநே, கலப: = த்ரிம்ஶத்வர்ஷகஜ இதி யாவத் । “கலபஸ்த்ரிம்ஶத்வர்ஷக:” இத்யுக்தே: । ததா ராமாயணே “சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் ஹதாந்யேகேந ராமேண மாநுஷேண பதாதிநா” இதி । யதாஸ்த்ரீ வஸந்த்யாதி கலபஸ்ஸரஸ்ஸு பத்மவநம் ம்ருத்நாதி, ததா ராமஸ்ஸமராங்கணே ராக்ஷஸவநம் ம்ருத்நாதீதி பாவ: । அத்ர வ்ருத்த்யநுப்ராஸ: ॥

ஸ வ்யா ॥ சதுர்தஶேதி । “சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் । ஹதாந்யேகேந ராமேண மாநுஷேண பதாதிநா” என்று தாமரைக்காட்டை யொரு கலபமழிக்குமாப்போலே பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களாகிற தாமரைக்காட்டை யழிக்கிற விஷயத்தில் கலபமாயிருக்கிறானென்றபடி. தாமரைக்கா

ட்டை யழிக்கிறது கஉஹஸ்த்துக்கு ஸாகாரமானாப்போலே பதினாலா யிரம் ராக்ஷஸர்களை யழிக்கிறது ஏதிஸாகாரமாயிற்றென்றபடி ॥

உ-ம்॥ ஏகஸஹாயஸ்ய ।

ஸம்-வ்யா॥ [illegible]

உ-வ்யா॥ ஏகஸஹாயஸ்யேதி । பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர் களையும் கரதூஷண த்ரிசிரஸ்ஸுக்களையும் ஒருவனாய் நின்று ஜயித்தபடியாலே தனிவீரனாயிருக்கிறானென்றபடி ॥

௮-மூ॥ அநபாயஸாஹஸ ।

ஸம்-வ்யா॥ ஸமரே ஶத்ருகாமிநோ வ்யஸ்த காயமபி ஸ்வ்ருத்திர்வாமிநீத்யாஹ । அநபாயேதி । அநபாயம் = அவ்யாஹதம், ஸாஹஸம் = ஸ்வாங்காராக்ருதகாயம் யஸ்ய ஸ:, தஸ்ய ஸம்போதி: "ஸாஹஸந்து ஸ்வாத்காரக்ருதகார்யேऽபி தர்ஷவிஷே" இதி ஶப்த நீ । ஸாஹஸிகாநாம் ஹிகாயமபிஸிரவாக்ஷிகீஷ்யதி. அஸ்யத்வநதயோர்வ்ருத்திஷு ஶதஶஸ்ய ஸ்பஷ்டாந்தீதிஹாஸ: ॥

௮-வ்யா॥ அநபாயஸாஹஸேதி । இப்படி பொருவனுப்புக்கொண்டு ராக்ஷஸஸமூஹத்தில் யுத்தத்துக்கு போகிறது அஸஹ்யஸாஹஸக்ருத்யம். இப்படிப்பட்ட, ஸாஹஸக்ருத்யத்தை மற்றவர்களாராவது செய்தால் நஷ்டராவர்கள். அவர்களுடைய ஸாஹஸம் ஸாபாயம். பெருமாள் ஜயித்து வந்தபடியாலே இவர் ஸாஹஸம் அநபாயமென்றபடி. இப்படிப்பட்ட காரியத்தை பலபல செய்தால் என்ன தீங்கு வருமோவென்று கலங்கி ஜயஜயவென்கிறார் ॥

௯-மூ॥ அஹிதஸஹோதரப்ரஶமநஸம்ஜ்ஞித தேஜஸ்வீக்ருதஶர
வசீர்ஷ்ண விஷமவிரோதீத விக்ரமவீரவ்ரண ॥

ஸம்-வ்யா॥ அத ஶரணாகதவிஷயே ஶ்ரீராமஸ்ய ரக்ஷணவ்ரதமாஹ ஸர்வஜநஸமக்ஷம் கரோதி ஸ: । கோதண்டதண்டேந பஸ்த்ரவிநீயஸர்வகிங்கரஶஸ்த்ரஸ்தம் ப்ரியதீக்ஷாஸ்தோம் தத்துஸ்தாஜ்யலக்ஷ்மீஸஹஸ்ரேஷு ஸவிஶேஷு ஸமேஷு ஸமாஷ்ருஹணீயம் ஸமதுரரக்ஷணேஷு நிதாந்தஸம்ஜ்ஞிதாயாமஸ்காயா: ஸம்ப்ரஹாரேஷு ஸம்விதக்ஷமாஹ ஶ்ரீராமஸ்ய । அஹிதேதி । அஹிதஸ்ய = ஸ்வயமேவாகதஸ்ய, ஸஹோதரஸ்ய = விபீஷணஸ்ய பராஶரணாய ஸமாகதஸ்ய, "ஶரணாகதம் ரக்ஷ"இத்யாஹ: ஶரநேந; யதா, "ஶதம் த்ருஷ்டா ஶததேஜஸம், ராமோத்விர்நாபிபாஷதே"இதி வசநாத்

𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 = 𑌸𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌗𑌜𑌿𑌤𑌂, 𑌸𑌹𑍋𑌦𑌰𑍍𑌯𑌂 = 𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌂 𑌯
𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃, 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌭𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃. 𑌅𑌥𑌵𑌾, 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 = 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌿
𑌤𑌂, 𑌸𑍌𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌜𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌸𑌹𑍋𑌦𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃, 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣
𑌤𑌾𑌹𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃. 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍀
𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 = 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌸𑍁𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌯𑌾𑌃 = 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃
𑌯𑌤𑍍𑌦𑍃𑌶𑌤𑍍𑌵𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 = 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍇
𑌨 = 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣, 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑌾𑌃 = 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌵𑌿𑌕𑌟𑌾𑌃 =
𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌃, 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 = 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌃𑌸𑍍𑌥𑌲𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌨𑌪𑌾𑌣𑌕𑍍𑌷
𑌤𑌾𑌦𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃. 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇
"𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍 ।
𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑍇 । 𑌤𑌤
𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌨𑌕𑌜𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌮𑌕𑍍𑌷𑌤𑌮𑍍 । 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍇𑌨
𑌾 𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌂 𑌸𑍌𑌖𑍍𑌯 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍇" 𑌇𑌤𑌿. 𑌅𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌃.
𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌦𑍋𑌹 "𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌵𑍇𑌦𑍇
𑌹𑌃 𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌯𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 । 𑌰𑌾𑌮 𑌜𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌂
𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾𑌂 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌂𑌪𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌯𑌾𑌃
𑌵𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 । 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌸𑌰𑌂𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌤𑌪𑌤𑍀𑌵 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌃" 𑌇
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑍇𑌦𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌵𑌤𑍀, 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀
"𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌕 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍇𑌯 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑍇𑌶𑍍𑌶𑌰𑍇" 𑌇
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌯𑌾𑌵 𑌸𑍍𑌵
𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌰𑌪𑍁𑌰𑌾𑌕 𑌤𑌾𑌦𑌵𑌤𑌦𑍃𑌷𑌸𑌂𑌹𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌦 𑌅𑌸𑌂𑌹𑌾𑌯𑌤𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌸𑌤
𑌪𑌾𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕 𑌸𑌿𑌵 𑌸𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌶𑍍𑌰𑍀
𑌯𑍋𑌜𑌯𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑌵𑌶𑌾 𑌸𑍋𑌪𑌾𑌸𑌿𑌃
𑌸𑌕𑍀𑌯𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑍇𑌃 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌪𑌣𑌂 𑌅𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌣𑌵𑍀𑌰
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋𑌷𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌸𑌵
𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌜𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑍇𑌦𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌃 ।

𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌵𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌾𑌯𑌶𑌿
𑌰𑌸𑌨𑌪𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌂 । 𑌦𑌿𑌤𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾 𑌜𑌯𑌶𑌿𑌹𑌯𑌂
𑌧𑌿𑌶𑍀𑌵 𑌸𑍋𑌪𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌪𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋𑌷𑌿𑌕𑌂 ॥

உ-வ்யா॥ இப்படி ஶத்ருஜயம் பெற்று ஶரவணத்தோ டே வந்த பெருமாள் அந்த வ்ரணங்கள் திரும்படி ஸுகாவஹங் களான அவயவங்களோடே பிராட்டியாலே ஆலிங்கநம் பண்ணிக் கொள்ளப்பட்டாரென்கிறார். ஸஹிதேதி । ஸஹித = கொண்டா டப்பட்ட, ஸுமஹா = மஹா யுத்தத்திலுடைய, உஶ்ரந = பார்த்ததாலே, ஸ்வஹித = ஸந்தோஷமடைந்த, மைதிலீ = மி திலாபட்டணத்திற்கு ராஜனான ஜநகருடைய திருமகளுடைய, உத்யதராஷாஹி ஸத்வஸஹவ = ஹ்ருதய ஸங்கீர்த்தநஸம்ஸ்பர்ஶியாலே, வி ரோபித = நிவ்ருத்திசெய்யப்பட்ட, விஶுஷ் = விஶுத்தமான, வீர வ்ரண = வீரனுக்குண்டான பாணக்ஷதத்தையுடையவனே! (ஸ ஹித) "அஹோ வைஸமஹத்ஸ்ருஷ்டா ராமேஷ விக்ரிதாத்மந: । அஹோ வீர்ய ஸஹோத்ஸாஹ் விஷ்ணோரிவ ஹிதார்ஜ்யதே । ஜதேஷ்வ ஸுக்ராதேஸர்வே யுத்ஜுவா யஶாம்ஸம்" என்று தேவாதிக ளாலே கொண்டாடப்பட்டிருக்குமிவன் பண்ணின யுத்தம். யதா, (ஸஹித) "நாதஸாநம் ஶராஸநஸ்யேஹம் ஶ்ரீமத்வாத் । மகாஸ்ஸுமம் விகஷ்டுஞ்சம் ராமம் வஶ்யாதி ஸம்யமே । ஹந்தா ஸாநந்தம் தத்ஷந்த்யம் வஶ்யாதி ஶரவ்ருஷ்டிஷி: । ஶராஶரானே ணதஸ்ஷ்த்யஷா ராக்ஷஸாஸாஸ்வேதம் ணம் । ஸவல்லாம் வணாந நாஸஷ்க்ரஸாஷக்ஷ்யதி ஶராக்ஷஸாஸு" என்று எதிரிகளான கரதூஷ ணஶஷணவாதிகளாலே கொண்டாடப்பட்ட தென்னவுமாம். ஶத்திகஷ்டிஷர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநகஷ்டிஷர் வாழும்படி யாயுமிறேயிருப்பது இவன் பண்ணின யுத்தம். யதா (ஸஹித) "ஸி யம் வாஸாஷவிஹாஸம்" என்று உனக்கு ஆண் பிள்ளைத்தனமில் லையென்று பிராட்டியாலே நிந்திக்கப்பட்ட பெருமாள் பிராட்டி முன்பாகத்தான் ஸஹாதியாகவும் ஸகாகியாயுமிருந்துகொண்டு வா ஹநாரூடர்களான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களைக்கொன்று ரக்த வாஹத்தில் கபந்தங்கள் மிதக்கும்படிசெய்த யுத்தத்தைக் கண்டு ஆஶ்சர்யப்பட்டு பிராட்டி யுத்தத்தைக்கொண்டாடி ஸ்துதி தையாளென்னவுமாம். யதா, ஸஹித = ஸ்ரீகளாலும் தே வர்களாலும் கரதூஷணன்முதலான ஶத்ருக்களாலும் பிராட்டியா லுங்கொண்டாடப்பட்ட, ஸுமஹா = பெரிய யுத்தத்தையுடைய

ஸ்ரீ ராமனை, த்ருஷ்ட்வா = பார்த்தத்தாலே, ஹ்ருஷ்டா = ஸந்தோஷமடைந்த, ஶேஷம் முன்போல், ஹிதம் ஹார்யம் அஸ்ய ஸ: ஹிதஹார்ய: ஸ்ரீ ராமஸந்த்ருஷ்ட:. தஸ்ய த்ருஷ்ட்வேதி ஸம்பந்த: ஸகல தேவதைகளாலும் ஸகல முனிகளாலுங் கொண்டாடப்பட்ட யுத்தத்தைச்செய்துவந்த பர்த்தாவை தன் கடாக்ஷமாகிற ஜலத்தாலே வழியும்படி பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்த பிராட்டி ராக்ஷஸவேட்டையாடின பெருமாளுடைய யுத்தாயாஸ க்லிஷ்டமான திருமேனியிலே ராக்ஷஸ ஶஸ்த்ர வ்ரணாபஹமான ஆலிங்கனத்தைப் பண்ணினாளென்றபடி. "தம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் । பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்றிறே ஸ்ரீ ராமாயணத்திலிருப்பது. (வைதேஹீ) இவனுடைய வீரத்வத்தைக்கண்டு பின்புதான் தன்னை ஶௌர்யவீர்யாதிகளாலே சிறந்த க்ஷத்ரியனான ஜநகராஜன் திருமகளாக ஜநித்தாள். லோகத்தில் க்ஷத்ரியவம்ஶங்களாலே சிறந்தவனுடைய பெண்பிள்ளை நிர்வீர்யனான பர்த்தாவை யடைந்தால் தன்னை யின்னாருடைய பெண்ணென்று லஜ்ஜையாலே சொல்லிக்கொள்ளமாட்டாளிறே. பராக்ரமஶாலித்திலீடுபட்டு என்னை பெருமாளுக்கடிமையாகக்கொடுத்த ஐயர் இந்நிலையைப் பார்க்கவில்லையேயென்று விதர்க்கம் பண்ணினாளென்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிற (க)"வைதேஹீ" என்கிற பதத்தின் அர்த்தமிவ்விடத்தில் "வைதேஹீ" என்கிற பதத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. (உத்தரார்த்தம்) "ஶரௌகை: க்ஷதஜார்த்ரவைவர்ண்யஸம்ஶோபநை:" என்று தம்மாலே திருமுடிகளிலே சூடப்பட்ட புஷ்பம் உதிர்ந்து மேல் விழுந்தால் கன்றும் சிவக்கும்படியான திருமேனி ஶத்ருபாணக்ஷதத்தாலுண்டான ரக்தங்களாலே கிம்ஶுகம் பழுத்தாப்போலே சிவந்து வர்ணத்தை யடைந்திருப்பதே யென்று தம்முடைய திருமுலைத்தடத்தாலே

(க) "பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்கிற ஶ்லோகத்திலிருக்கிற வைதேஹீ யென்கிற பதமென்றபடி.

அந்த வ்ரணம் மாறுமளவும் ஸாந்த்வநம் பண்ணிக்கொண்டாள் வ்ரணத்துக்குக்காச்சி யொத்துவாரைப்போலே ஸதௌஷதங்களான தம்முடைய ஸூக்தங்களாலே ஆச்வாஸநம்பண்ணிக் கொண்டாளென்றபடி. (விசுவ) ''ஸர்வஸ்வபூதோ ராஜ்ஞோ வஸிஷ்டோ ப்ராஹ்மணோத்தம:'' என்று பெருமாளுக்கு வஸிஷ்டர் ஸர்வஸ்வமாயிருந்தாப்போலே பிராட்டிக்கும் வஸிஷ்டரே ஸர்வஸ்வமாயிருந்தபடி. அந்த வ்ரணமும் சிறியவைகளாயிராமல் விகடமாயிருப்பதாலே அந்த விக்ஷதமான வ்ரணம் விசேஷேண சோபத்தையடைகிறவையுங்கூட [நிச்சேஷமாக நிவ்ருத்திக்கிற வையுங்கூட] ஸாந்த்வநம்பண்ணிக்கொண்டாளென்றபடி. லோ கத்தில் ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய பர்த்தா பரர்களுடைய கஷ்டத்தை தீர்க்கப்போய் கஷ்டப்பட்டு அடிபட்டு வ்ரணத்தோடே வந்தால், யார் எக்கேடு கெட்டாலென்ன, நீர் அடிபடுவானேனென்று பரர் களையும் பர்த்தாவையும் நிந்தித்துக் காச்சி ஒத்தவுங்கூடமாட்டார் கள்; அப்படிப்போலில்லாமல் பிராட்டி ''தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் । பபூவ ஹ்ருஷ்டா வை தேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே'' என்று துஷ்கரமான வ்யாபாரங்க ளான ரிஷிகளுக்கு சத்ருக்களான ராக்ஷஸர்களை ஜயித்தது ஸந்தோ ஷத்தை யுண்டாக்கினதாலுண்டான பாணக்ஷதங்களைக்கண்டு ''ப்ராணேப்யோऽபி ப்ரியதர: ஸம்ரக்ஷணஸமர்த்த:'' என்று சொல்லும்படியான பிராட்டி பரமஸந்தோஷத்தோடே வ்ரணங் கள் தீருமளவும் ஸாந்த்வநம் பண்ணிக்கொண்டாளென்று பாவ மதாத்பர்யம் ॥

௨-௩॥ ஆதீவ ஆயாஸ்ம்ருதவஸ்த்ரபரிக்லிஷ்டநிஷ்பந்நக்ஷதாஸ்த்ராண ॥

ஸர்வ்வ॥ ஸர்வம் ஜநஸ்தாநவ்யாநசரம் ரணாஜ்ஞார்க க்ஷயம்ஸ்ரீந்த்ரதேகநாகஸ நாஹியாசேந யாதர்யாசேந க்ஷபி தம் ஸ்ஜாம் ஸக்ஸா ஸகஜஸவி வ்ருத்தாந்தவேத்ய ''ப்ரணை ரா ஜந்து யதாவ்ருத்தம் ராஜஸ்ய பஜவளரக்ஷ''இத்யாரப்ய ''ந்தம் வஸ்யஸஹஜதே ஸ்வவெபு தெபுவாஸவெரவீ''த்யந்தேந

ப்ரதிபக்ஷஸ்ய தஸ்யாபி ரக்ஷ்ய த்வமஹம் பக்ஷிப்புக்கும் „தஸ்யாபஹாரஹாயத்ரம் க்ஷம் பரிஷ்கர்த்தும் ஈஹாமஹே । ஸத யாரஹிதஃ காரீராசோ ஹாஸ்ய திஜீவித”மிதி தத்வயோவாய ஸத்த வைதாபஹாரராய லௌகிகமாக, தத்ஸ்ஹாயாயமும் கா ரீவஸீவோமத்த க்ஷிதிவ்த்தாதஸ்ய தஸ்ய ஸ்ரீ ராமவராகர்த்ர ஜூஸ்ய காரீவஸ்ய „ப ஸீகவைஜ்ஞ்யாராக்ஷயேஸம்க்ஷ ஜ்ஞாம் ப ஸஹோரமவ ஸாயமஹ்ஹ ! க்ஷம் லோகஷ்டிகாரேஷ்ட ராக்ஷ்வ நித்ய ராகவ்ஹாயேர்ராம் ரக்ஷாம் வசேஷ்ட”இதி ஸாம்க்ஷவாசே நப திதிவ்ரத்த நிஜவர்ஷம் ப விஷேஷ்டவி தயாவிய ஸ்ரீ ராமவராகர்த்ரோவமோக்ஷ பரமோக்ஷியா ஐங்காம் ப்ராயத்த தத் ஸபரிவாரம் பரகோஸந்நதம் ராவணம் „ததஸ்த்த்ரபந் ணவாதீநா ராவணம் லோகராவணம் । சோத்த்ரெஸ்த ஸங்க்ர ஞா பரஷ்வாக்ரோபேஸ்க ! ப்ரத்யஃ காரஹோமேஷ்ட லோக ரக்ஷ்யோதாநிரக்ஷ்யஃ । ஸகீதஞா ஹயம் பொரம் பொாஞ்சாம் நாவர்க்ஷ்யேஸ்”இதத்ராதிநா ஸஹோரஷ்வஷ்ணஷ்ட்ணந யிக்ஷ்த்த நிஜலோகஸ்த்யஙரண பராதி ஹநநப்ரத்தாநாதி காஹியாய „சைநவசேஷீ நமுஙவீர் நாஸ்ராநம் கிஹரீ । சைநம் ரக்ஷோபாயிநாஸீ ஈ ப்ஷேபல்ஷ்யா ஹீதயே । யஸ்ய ஸீதா ஹவேஷ்ஹாயா யஹஹ ப்ஷோபரீஷ்யேஷு । க்ஷதி ஜீவே தஸ்யேய்ஷ்ட லோகேஷ்வரீ பரமூரா”ஹிதத்ராதி ஸீதாரக்ஷ பஸோ ஆணமேநந தஸ்த்ரோதேநாராம மோஷ்டாஷ்டா கஷ்யஹா ரேண ஸாவகாரப தீகாரஜநத்யோநயா மக்ஷ்யமணவயாவந் நஃ பேப்தாஹிதே வணஷ்வேக்ஷ்ய „வ்யகேஷப்யகேஷ பஸ்யாதி வீரக ப்ஷாஜிநாரம் । ம ஷ்ஹீதயநந்ஷம் ராமம் வாமஹஸ்தி வாஞ்சகதி”த்ரக்ஷ்ரீத்ரா ஸ்ரீ ராமோஸ்ஸீதயா ராக்ஷஸப்ரேத்யா திரேஷ்ட க்ஷவிதகவோரா பரவாரநவ பரதோ பணேத்யா ரணேத்ய „தஜேஷமதாபரம்வாரம் ஸமேத ஸஷ் நீவதேஃ । ஈஈமர்ரம ரதோகாதே ரஹோத்ய பணேஷ்யவநாகரே । தத் க்ஷ்ஷாஜிநயரம் ஐடாவமயாரிணம் । ஈஈமர்நியதாஹாரம் மாரீசம்நாமராக்ஷஸ”இதத்த்ரக்ஷ்ரீத்ரா ஐடாவீராதி தாபஸ ஹிஹாநிப்ரஷா தபோநிரதம் மாரீசமோக்ஷ்ய ராகேந்த்ராவ

காரம் கமயிக்வா தஸ்ய ஹாயமும் ஹதமூும் "ப்ரூணாதக்ஷமு ஸாஹாயெயக்ஷாயமும் வமநஜெஷ" த்யாரஹ்ய "நிராபாயொ ஹரிஷ்யாதீ" த்யேனொக்தக்ஷீத்யா ஷொஷயஷ ப்ரரூபீவ யாரா ணேந ஸ்வஸாஹாயக்யம் வ்யாமயுமயஷாபேநஸதி "ஸாமஹாஃ வாரஷாராஜநு ஸதம் வியவாதிநஃ। கவியஸ்யதாவ யஸ்ய வக்ஷாஸெ ராதாவ ஓமுஹஃ। நநிநம் பாஜ்யெஸ ராஷம் ஷஹாவீயமும் மணொஜதம், ராஜொவிமூஹவாங்ஷமு ஸ்வா யஸ்வதவ்யராகூஷஃ, கவு ஷெயம் ஹிதகெஜாயஸ்ய ஸாஜந காஜா। நக்ஷம் ஸஷயமுஸ்காம் ஹதமூும், கஹஜஸ்ய வஹா வஜெக்ஷா நயாஷம் தெநதெக்ஷஷதி" த்யாதி தக்ஷீகும் ஹிதவவந ஷயக்ஷிதயநஜீகவ்ருத்ய "க்ஷஸாக்ஷ்யதம் ஜீவிதஸம்ஶயவெக்ஷ ஷவ த்யாயமொவொஹ்யக்ஷ்யயா விராஜ்ய। வசதக்ஷயாவகஸ்வ திமஷஹ்யபாஜ்யா யதக்ஷ்வயஸ்யம் காராததயாக்வ"திதி ஸ்வ வநாநஜீகரணெ கஹஷெவ க்வாம் ஹநிஷ்யாதீதி ஸநிமவமுஙம் வொதிதஸ்ய "ஷம் நிஹதயதா ராஷம் நவிராக்ஷாம் வயிஷ்யதி। கவெந கதகவெத்யாதஸ்ஷி யெயக்ஷிணாஹதஃ" இதி ராவ ணஹஸ்வாக்ஷவீ ஸ்ரீ ராஷஹஸ்வாவயஷெவ வரஷிஷநயொநஸ்ய ரா வணொக்தீத்யா "ஸதஷ ரவெம் ஸஷஸ்யாய ஷஹாக்ஷமுதம் ஶமும்। ஷணிவ வர ஶமுஙாஶ ஸிதாஸித ஷவொகுதிஶ்" த்யா க்ஷயக்ஷீத்யாமொஹநீயதா ஷமுரூபிவம் யக்வாதஸ்ய ஸ்ரீரா வஸ்யாஶ ஷக்ஷாரி ஸஞரதெ ஷாரீவஸ்ய ஷஶமுநாதிஸிதயா வீதயா தகஷ ஹணாயமும் வ்யதிமுதெநதெந ஸ்ரீ ராமெஷண வ யஷாஹ। ஷாரீவெதி। ஷாயயா = ஶாஷீரா விஷயா, "ஸ்யாநா யாஶாஷீ" த்யாஃ. ஷமுஶஃ = ஹரிணஃ, ஷாயாரூபொ ஷமு ஶஜதயமுஃ. ஷாரீவஃ = தாடகெய ஸுவஷாயாஷமுஶஃ, ஷாயயா ஷமுரூபிவபாரீ ஷாரீவஜக்யமுஃ. "ஸதஷதாம் ராஷயிதாம் வஶ்யநாயாஷியொஷமுஶஃ, கஸ்ய ஷாயாவிஷெ ஷாயாஷமுரூ விஷம் கமுதம்। ஷாநஷதஷரஷவ்யாவ ஶஙவமுவரஸஞி ஹி" த்யாக்யுக்கஃ. தஸ்யஉஷணா = ஹதஸ்யதஸ்யாஜிநெந வரிகிமுகம் ஸவரிகரீகமுதம், "வெஷாஜிந காஷொகரா" இதி த்யுக்கஃ. கதஷவ நிஷமுரம் = வரிவமுணமும், ஊஷமுரஷ

रणम् = कारणीभावनं [illegible] तस्य सम्बन्धिनः. अत एव उक्तं, तथाहि चरमस्य [illegible] श्रीरामः शरणं नायं "[illegible]" इति शासनात् काकस्य त्राणो वसिष्ठादयः पूर्वं उक्तास्तवानीति, तस्मिन्नवसरे शरणं, विभीषणस्य श्रीरामायणे प्रोक्तवान् सर्वरक्षाः. सुग्रीवोऽपि प्रपन्ने श्रीरामायणे कारुण्येन सम्यग् रक्षणः. दुर्बलस्य रामायणे न तिरोधानाधस्थितवान्. श्रीरामायणे यथाऽश्रुतमा च, तथा च तत्र तद्वचनं "दुर्बलं तत्त्वतस्तत्र राक्षसं परिवीक्ष्य तत्र | वरं सर्वोत्तमाङ्गं वा रावणं जीवितं त्यजतु" इति. तद्यथायं—भार्यं भयाद् दुर्बलेना परित्यक्तं = परित्यक्तसंहितं, परित्यज्य याचनाः "शरणं याचे तवास्मि" इति शरणं प्रतिपद्य तथा भयं निष्पलं. सर्वसम्पत्तयो यथा हि स्त्रीभिः रक्षितं, प्रपन्नपरित्यागः परित्यक्तस्य सम्बन्धिनः. सम्यक् संश्लेषे प्रपत्तिरुपाया शरणागतस्य श्रीरामायणान्तर्गतवि तत्र संशयाः सर्वं तत्र च तिरोधानार्थं समुद्रते. तथा च श्रीरामायणे रावणं तिरोधाय "यदि वा रावणः स्वयम्" इति जीवस्य दुर्बलस्य | अश्रुपूर्णं भवति विपदं जनयिष्यति, जीवस्य पतितस्य रावणं दुर्बलस्य | अजितस्य रावणे राक्षसैः सर्वैः सह निहतस्य त्यागस्य | जाम्बवन्नामकस्य | सुग्रीवं सर्वं विनीतायाः सम्प्रेष्य भाषितम्" इति तथोक्तरत्र श्रीरामायणे "सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते | अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद् व्रतं मम" इति. न चैवंविधं भूतं महात्मनो नित्यं सम्पत्तये चाप्रतिहतमिति पराधीनत्वं स्मृति; तद्यथा दैवसम्पत्तयोऽपि सत्ये सर्वकामार्थे उक्तम् "पिशाचान् दानवान् यक्षान् पृथिव्यां चैव राक्षसान् | अङ्गुल्यग्रेण तान् हन्यामिच्छन् हरिगणेश्वर", सर्वशक्तत्वं भावेष्व

ஸ்வேச்சயா ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் பரிபாலயதீத்யர்த்த:. 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' 'விஶ்வஸ்ருஷ்டிகர்த்தா' இத்யாதி ஶ்ருதிப்ரஸித்தம், தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ருஷ்டி பூர்வகம் ஸம்ரக்ஷணம் ஸித்தம். அதோ மாரீச மாயாம்ருகேத்யாதி ஶ்லோகஸ்ய [illegible] இக்ஷ்வாகுகுலஸ்ய ஶ்ரீராமாயணாதிஷு மஹாவீரசரித [illegible] ப்ரகாரஸ்ய. ஸந்தர்பவிஶேஷ வீராணாம் ஸ்வபாவ:, யதா [illegible] [illegible] இத்யத்ர ஸங்க்ரஹ: । ஶ்லோ ॥ [illegible] மாரீசமாயேதி [illegible] ॥ [illegible] ॥ இதி [illegible] ॥

ஶ்லோ॥ மாரீசேதி । மாரீச = மாரீசனுடைய, மாயா ம்ருக = ஆஶ்சர்யமான காஞ்சந ம்ருகாஜிநத்தாலே பரிஷ்க்ருத = அலங்கரிக்கப்பட்ட, நிஸர்கஸர்வஜ்ஞ = [illegible] மான [illegible]த்தையுடையவனே! ''[illegible]''மென்கிறபடியே [illegible]காலத்தில் [illegible]த்தின்மே

லே க்ருஷ்ணாஜிநத்தைப்போட்டுக்கொண்டிருப்பதாலே க்ருஷ்ணாஜிநத்தாலே உபஸ்தரண ஸௌக்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. மாரீசன் வௌஷ்ட ஜாலிகன்போலே காஞ்சநம்ருகமென்று பஹிஸ்ஸ்ப்ருஷ்டம் தோற்றும்படி மாயையினாலே செய்தானத்தனைபோழிய வாஸ்தவமன்றாகையாலே அஜிநத்வ விருத்தமாயிருக்க "மாயாம்ருகத்வசர்மணா கழித" என்று சொல்லக்கூடுமோவென்று சிலர் பண்ணும் சோத்யம் அஸத்; மாரீசன் தன்னுடைய விசித்ரசக்தியாலே அத்யாச்சர்யமான காஞ்சநம்ருகசரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதில் ஸஹஜமான ராக்ஷஸசரீரத்தை ம்ருகசரீராநுகுணமாக சிறியதாகச்செய்துகொண்டு அந்தர்ப்ரவேசித்து அதிஷ்டாநம் பண்ணினான். ஸ்ரீராமனுடைய பாணமானது முதலும் ம்ருகசரீரத்தை பேதித்து பின்பு ராக்ஷஸசரீரத்தை பேதநம் பண்ணிற்று. இவ்வர்த்தத்தை வால்மீகிபகவான் "சரீரம் ம்ருகரூபஸ்ய விநிர்பித்ய சரோத்தம: । மாரீசஸ்யைவ ஹ்ருதயம் பிபேதாசநிஸந்நிப:" என்றருளிச்செய்தார். அத்ர கோவிந்தராஜீயம் வ்யாக்யாநம் "ப்ரதமம் ம்ருகரூபஸ்ய சரீரம் விநிர்பித்ய, தத: மாரீசஸ்ய ஹ்ருதயம், ததந்தர்வர்த்தி ஸ்வசரீரம் பிபேத" இதி. ஆகையாலே மாரீசன் முதலும ம்ருகசரீரத்தைவிட்டு, பிறகு தன்னுடைய சரீரத்தைவிட்டு ம்ருதனானான். அவனாலே த்யக்தமான க்ருஷ்ணாஜிநத்தைக்கொண்டுவந்து ஆஸநம் போட்டுக்கொண்டாரென்று ஹ்ருதயம். ம்ருகசரீரம் [illegible]யானால் "சரீரம் ம்ருகரூபஸ்ய விநிர்பித்ய" என்று சொன்ன ஸந்தர்ப்பத்துக்கும் சப்தஸாமர்த்யத்துக்குப்போலே கூடாதிறே. "க்ஷத்ரக்ஷாத்ராஸீதம் ப்ருதுபலமதே: பாதரக்ஷஸ்ய ஸாந்த்ர ஸாராங்கஸ்ய ஸத்வம் க்ருதிஜநக்ருஷ்ணஸ்ய சர்மஸேஷம் தியாய ।" என்று மஹாநாடகத்தில் ராவணனைக்குறித்து ஸாரணன் சொல்லுகிற வாக்யத்தினால் க்ருஷ்ணம்ருகத்துக்கு வதம் உண்டென்று வ்யக்தமாகிறது. தேசிகனும் ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் "ரகுபுங்கவஸ்ய க்ருஷ்ணாஜிநாஸ்தரணாஸ்தாம் ரக்ஷ: கவீந்த்ர முகபேஷு நிவேசயோக்யாம் । க்ருஷ்ணாவதார நிவேசவிஸ்ரப்தாம் மாயாம்ருகஸ்ய ரசிதாமிவ தக்ஷிணாக்யாம்" என்

று ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு தர்சநம் உண்டென்று அருளிச்செய்தி ருக்கிறார். ஸ்வசரீரத்தில் ராக்ஷஸசரீரத்தோடே ஸம்பந்தம் வெளிக்காமல் ராக்ஷஸசரீரத்தை ஸம்ஸ்ருஷ்டம் வைத்துவிட்டு ஸ்வ ரூபத்தாலே ஸம்பந்தம் வெளித்தானென்னுகைக்கு ப்ரமாணமில் லாததோடேகூட "ஸர்வதேவமயம் விசேஷ" என்கி றது விரோதமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கு ஸமுதாயாவயவங்கள் கிடையாதிறே, ஸர்வேச்வரன் மத்ஸ்யாதிகளுடைய ஸ்வசரீராநு ப வேஷாநுகுணமாக எடுத்த சரீரம் பேதமாம்போலே ஸாமாவிகமான ஸஹஜத்தை ப்ராப்தமாயிற்றென்று கருத்து. சிலர் மாயாஸீதமென்று பெயரிருப்பதாலே ஸம்ஸ்ருஷ்டாஜிநஸ்வ விஷமென்று சொல்லக்கொறை யென்னென்று சொல்லுவார்கள். இது ஸ்ரீபாஷ்யாந்தாநவிருத்தம், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ஜநகஸ்ய கர்மஜாதாவேவமயேவ நிர்ப்புதா" இத்யாதி ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு மாயாமயத்வம். ஸூக்ஷ்மவாதிகத்தை யருளிச்செய்தா ரிறே. தயாவ ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் திருமேனி ஸத்யமாயு ம்ஸாரமாயிருக்குமாப்போலே மாயாமயம் ஸத்யமாயிருக்கு மாயிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். கிஞ்ச, "மயோமாமமாஜா மாயாவீதா நவஷ்டம்: । தந்நிஷ்டம்நிருத்தம்வரம் மாயயாகா ஞநம்" என்று மயனுடைய விசித்ர சக்தியாலே ஸ்ருஷ்டமான ஸ்வம் ப்ரமேயினுடைய வநமும் திவ்யமாகவேணும். ஜநார் த்தும் ஸீதாசரீரஸத்ருசமாக ஒரு சரீரத்தைத் தன்னுடை ய விசித்ர சக்தியாலே ஸ்ருஷ்டித்து வசஞ்செய்தான். விச்வஜித் னும் ராமசிரஸ்ஸத்ருசமான சிரஸ்ஸைத் தன்னுடைய விசித்ர சக்தி யாலே ஸ்ருஷ்டித்தான். இதுகளும் ஸத்யமே. விரகாரமாயி யாயிருக்காமல் போனதைக்கொண்டு திவ்யமென்று சொல்லக் கூடாது. தத்காலிகக்ஷணிகமான மின்னலையும் ஸத்யமாக ஒப்பு க்கொண்டிருக்கிறோம். ஸாவிகக்ஷணிக பதார்த்தங்களும் ஸத்ய மாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனாலும் "நிஹதம் த்ருஷ்ட ஞாநம் மாம்ஸமாத்ராயராவண:" என்று ஸுந்தரத்தின் தோல் கூடஆகப்படாத்தாலேயன்றோ ரிக்ஷஸஸனைப் போகக்கூடாதென்று ப்ரமாணமாம்ஸத்தைக் கொண்டுவந்தாரென்னில்; ப்ரஹ்மஜாஞன்

வநவாஸம்போய் வரும்பொழுது ப்ராஹ்மணபத்நிகளும் ருஷி பத்நிகளும் தங்களுக்கு ஸ்வர்ணவஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு வருகிறாரென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பர்களென்று ப்ரஸித்தமாகையாலே கநகம்ருகாஜிநம் ஸ்வர்ணமல்லாமையாலே ஸ்வர்ணமான ம்ருகாஜிநாம்ஸத்தைக் கொண்டு வந்தாரல்லது கநகம்ருகாஜிநமகப்படாத்தாலே கொண்டுவந்தாரன்று. ஆனாலும் வால்மீகி பகவான் “ஶரீரம் ம்ருகராஜஸ்ய விநிஹத்ய ஶரோத்தமை: । சர்மவைஸ்த்ரஸ்ரஜம் பிபேதாஸநிஸந்நிப:” என்று ஸ்பஷ்டமாகச்சொன்னாற்போலே அழிய கநகம்ருகாஜிநத்தைக் கொண்டு வந்தாரென்று சொல்லவில்லையே யென்னில்; பெருமாள் திருவணைகட்டும்போது வாநரவீரமுதலிகள் மலையைத் தூக்கி வரும்போது அணிப்பிள்ளைகள் பெருமாள் காயஞ்சடக்கெனத் தலைக்கட்டவேணுமென்று ஸமுத்ரத்தில் குளித்து மணலில் புரண்டு திருவணையில் தூவித்துக்களென்று “மரங்கள்மலையநூக்கக்குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடி தரங்கநீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணிலும்போலே” யென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ததும் வால்மீகியாலே ஸ்பஷ்டமாகக்கூடச் சொல்லப்படாத்தாலே மித்யையாக ப்ரஸங்கிக்கும், ஆகையாலே கநகம்ருகசர்மாவானது வாஸ்தவமென்றே ஸித்தாந்தம் ॥

உ௫॥ விக்ரயமோதாஸ்ஸவிக்ரீதஜீவிதமக்ருதஜ
தேஹஜீயக்ஷாமக்ஷிதஸத்ஜநாக்ஷிணா ॥

ஸம்-வ்யா ॥ அத ஹிரண்ய ஹரிணசர்மாயா வ்யவஹாரஜாதிவிஜாதீயேந தத்யவ்யாபாரேண தம் ராக்ஷஸமேயாகத்ருதிதி ஏகஸ்ய ப்ராணேஹணாவேஹணமேணி ஸ்ரீராமேண ஸத்யாசாரே ஸீதே ஸ்ரீராமவஸுரஸாத்ருஶ்யேந ஹாவஸீதே ஹாமக்ஷணேதிதாரேண ஸ்வரேணாக்ரம்ய ப்ரியசோணேஸதி, க்ருகண்ட்ய விஷ்ணுயா:ஸ்வயஹிதேதாக்திரவி அவிஶ்வஸ்தஹ்ர ஜயாயாஸ்ஸீதாயா: “அநாயக்ராமணாரஹேந ப்ரஶம்ஸகாமேவாம் ஸந । அஹம் தவப்ரியம்மந்யே ராமஸ்ய வ்யஸநம் மஹத்”இத்ய

ग्रहस्य "[illegible]" इत्येन [illegible] राम प्रति [illegible], [illegible] जनकवेषधारिणा विजने जानकीम् [illegible] सीतां विमोचयितुं [illegible] [illegible] श्रीरामाय सीतावृत्तान्त[illegible] [illegible] पारवश्यमाह। विक्रमेति। विक्रमयशसः = अतिशक्तताजन्यकीर्तेः, भावेन = अधिकत्वेन "[illegible]" इति, "भावोऽधिकं भवति" इत्यमरः. यथा विक्रमयशसो भावाय अधिकभावाय विक्रीतं पणितं, "विपणो विक्रयः" इत्यमरः. जीवितं येन सः. [illegible] गृध्रराजस्य = जटायोः, [illegible] "गृध्रराजं [illegible]" इति श्रीरामायणे [illegible] [illegible] इति [illegible]

श्रोत्रियस्य च उपरमेणानन्दितत्त्वाच्च सद्गुरोः आ-
ह संसारविच्छेदकथनादेवोपायानाम् अनिर्वचनीय-
[illegible]

तदन्यस्य निर्विशेषवस्तुनस्साधकस्याभावात् लक्षणदोषस्याभिहि-
तत्वाच्च; तस्य जात्यनपेक्षत्वे "कृत्स्नायाः क्षितावासम्भ-
वात् कृत्स्नसत्तायास्सम्भवेत्" इति शास्त्रेणायुक्तत्वादतद्गत-
त्वाद्भिन्नत्वाद्व्यक्तेश्च तदनपेक्षत्वेन तद्धेतोर्जात्यर्थत्वान्न दोषः
क्वापि. कस्याप्यनुवृत्तेः "सत्तावृत्तिस्तु व्यपदेशात् क्वा-
चित्कोऽनुगतो व्यवहारः" इति वचनेन सिद्धम्. नन्वेकव्य-
क्तिव्यस्य "सम्भवान्वयस्यापि विशेषप्रतीतेरत्र-
गतिः" इति सम्भवेन सामान्याकारं विशेषाय सामान्यस्य
सम्भवानुगमं च व्यवहारः कथमिति चेत्; तथा कथयन्ति
प्रत्यक्षतो वृत्तिः. न च "प्रत्यक्षस्य तदेतत् सम्बन्धाभावा
प्रत्यक्षा । एकाकारेण प्रत्यक्षेण च व्यवहारा । प्रत्यक्षे
प्रत्यक्षविषयत्वे तद्भेदावगमकं । क्वचित्कारणेन
च समानरूपत्वेन । भिन्नत्वेऽपि सामान्यमेव च
प्रत्यक्षस्यान्वयः । यदि तु सामान्ये व्यक्तित्वमेवाप्रत्यक्ष-
तु सत्त्वे वस्तु" इति प्रत्यक्षेण सम्बन्धितत्वाच्च; कृत्स्न-
तादृक्प्रत्यक्षस्यापि प्रत्यक्षत्वे सम्भवाप्ते: कस्यचित् संवेदनस्य सि-
द्धत्वात्, सम्बन्धानवबोधात्, कदाचित्संव्यक्तस्य सं-
प्रतिपन्नत्वात्, उक्तरीत्या तदनुकूलः. प्रत्यक्षसत्तान्तर-
सम्प्रतिपन्नसत्तादर्शने सिद्धत्वात् प्रत्यक्षप्रतिपत्तिविधि-
सत्त्वे अनाकूते, तथा च तत्त्वं सम्भवं "प्रत्यक्षयात्
प्रत्यक्षसिद्धत्वात् प्रतीतः । प्रत्यक्षाद्विदित्वा विषयस्
सत्त्वं प्रत्यक्षविषय" इति. सम्बन्धिः प्रत्यक्षः,
सम्भवाच्छक्यं वा प्रतीयमानत्वात्, तथापि तत्रप्रतीते-
र्वृत्तिकेन वा व्यक्तिविशेषप्रतिपत्तेन वा व्यवहारानन्तर्य-
सामान्यात्. कश्चित् प्रत्यक्षपरोक्षयोः प्रमाणं
नियतिविशेषसिद्धानैकान्तिकत्वेन सम्बन्धस्यैव
प्रत्यक्षत्वात्, "सत्कार्यप्रतिपत्ता सार्वदेशिकाः
सर्वात्मा । विषयात्प्रत्यये न चाति निजस्वरूपमेवायं,
सिद्धान्तसम्बन्धस्यैव प्रत्यक्षसिद्धत्वं, प्र-
कृष्टस्यैव विषयसिद्धं विशिष्टानुभवः, सर्वसम्बन्धा-
भासिद्धं सिद्धमेतन्" इत्यादि शास्त्रव्यवस्थायाः

ஸந்ந்ருத, ஈப்ஸிதாச ஸாஹாய்யார்தா ஸ்ரீவிஷ்ணோரம்ஸ இதி விஜ்ஞாயதே. “ஸ்ருத்யா யோநாஸ்ய ஜாதோ நாதோ நந்த ஆத்மோத்பவஹ” இதி யதார்ஷேஷ்வபி தேநோக்தத்வாச்ச. அதேந ஸ்ரீராமாயணவ்யாக்யாநே ஸ்ரீகோவிந்தராஜோக்தவ்யாக்யே பராமர்ஷ்டீதி திக். அத்ர ஸம்ஸ ஸஹாயத்வாதாந ஹ்ருதிஹிதவநேவ. “பக்திவத்விஶேஷாய ஸந்த்ருத்தாந் ப்ரதீகநம்। விஶேஷவிஷயாகாங்க்ஷாஸ்து தத்த்வவ்ருத்தயஃ॥ அதோ ஜாதேநீர்க்ரஷ்யாஸ்வஸ்வப்ரவாவிநாஶதஃ। ஸாஜாத்யம் விஷஸ்ஸக்தாநாமிதி மந்த்ரிபூஜ்யவஃ॥ வைஷம்யகேபநமாத்ரக்ஷா ஸமாநா மந்திஸ்ஜதம்। ஜாத்யாதிஸம்ஸ்தஸ்யாம்ஸ்யம் மஹ்திகாவேஹவிஷ்யதி” இதி॥

த—வ்யா॥ ஸ்வஶரீரத்துக்கு வ்ரீஹி விக்ரயம் பண்ணுவாரைப்போலே பராக்ரமத்தாலே யுண்டான யஶோராஶித்தையும் பொருட்டு ப்ராணனை விக்ரயம்பண்ணின (க) பெரிய திருவுடையாருக்கு ஸஸ்நேஹதையாலே தம்முடைய பக்ஷபாதாநுவர்த்தித்வத்தை நாட்டுக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தானென்கிறார் । விக்ரமேதி । விக்ரம = பராக்ரமத்தாலேயுண்டான, யஶோராஶி = கீர்த்திஸமூஹத்தையும்பொருட்டு, விக்ரீத = விற்கப்பட்ட, ஜீவித = ப்ராணனையுடைய, க்ருத்ரராஜ = ஜடாயுஸ்ஸினுடைய, ஸிரக்ஷா = ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிற இச்சையினாலே, லக்ஷித = ஜனங்களால் காணப்பட்ட, பக்தஜநதாக்ஷிண்ய = பக்தஜனங்களிடத்தில் தாக்ஷிண்யத்தையுடையவனே! தாக்ஷிண்யம் பக்ஷபாதாநுவர்த்தநம். பெரியதிருவுடையார் பராக்ரமத்தாலே க்ஷணத்தில் ராவணனை ஸவாஹனனையும் ஸஸாரதியாயும் விரதனாயும்பண்ணினவுடன் “ஸாயகஸாயிதி ஸம்ஹதாநி க்ருத்ரராஜேந ஜீர்யதா” என்று யஶஸ்ஸையடைந்ததுமன்றிக்கே, காணத்தக்கமுள்ளதனையும் பிராட்டி ரக்ஷணத்துக்காகத்தன் ப்ராணனை விட்டானென்று ஸாஹாய்யாதிஶயையுமடைந்தார். இப்படிப்பட்டவருக்கு “ஐஶ்வர்யாதி ஶௌரிதே ஸதம்

(க) ஜடாயுவுக்கு பெரிய திருவுடையாரென்று திருநாமமென்பது ஸம்ப்ரதாயம்.

ஸாமேத்ருணாவக்ஷஸா । யா கதிர்யஜ்ஞஶீலாநாமாஹிதாக்நேஶ்ச யா கதி: । அபராவர்த்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரதாயிநாம் । மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் । க்ருத்ரராஜ மஹாஸத்வ ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா வ்ரஜ" என்று ஸ்நாநஹோமயஜ்ஞாநுஷ்டாநபரர்களுக்கும் ஆஹிதாக்நிகளுக்கும் யுத்தத்தில் பலாயநம் பண்ணாமல் யுத்தஞ்செய்தவர்களுக்கும் பூமிதாநம் பண்ணினவர்களுக்கும் எந்த ப்ராப்யலோகமுண்டோ, அவையில் உமக்கிஷ்டமான லோகத்தையடையும், காதேஸ்நப்ந ஸ்வர்க்கலோகத்திலபேக்ஷையுண்டாகிலும் போகலாம், இதரவஸ்துக்களில் அபேக்ஷையில்லையாகில் "விஶ்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷ்வநுத்தமேஷூத்தமேஷு லோகேஷு" என்று சொல்லப்பட்ட அப்ராக்ருத திவ்யலோகத்தையடையும், உம்முடைய அபிப்ராயாநுகுணமாக நாம் ஸம்ப்ரஸ்தாநம் பண்ணுகிறோமென்றார். தத்லோகாதிபதிகள் என்னை நீசஜாதியென்று த்ரிஶங்குவைத் தள்ளிவிட்டாப்போலே தள்ளிவிட்டாலென்ன செய்வதென்னில்; "மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத:" என்று நாம் அநுஜ்ஞை பண்ணியிருக்கும்போது மறுவார்த்தை சொல்லுவாருண்டோ, மேலும் "ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா வ்ரஜ" என்று நாமும்மைத்தொட்டு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணும்போது அந்த லோகாதிபதிகள் உம்மை நீசனென்று ஸநஸாவி நினைப்பாராகில் அவர்களுடைய ஆதிபத்யத்தை நீக்கி சிறையில் போடுவோமன்றோ. அப்ராக்ருதலோகத்திலிச்சையுண்டாகில் ஹஸ்தாவலம்பம் நாம் கொடுத்து நாமே அக்ரயாநனாய் நின்று கைபிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறோம். உமக்குத் திருவுள்ளமானபடி நாம் ஸம்ப்ரஸ்தாநம் பண்ணக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோமென்று பெரியவுடையாருக்கு சொன்னத்தாலே தாம் ஸ்வஸ்தாநப்ரவ்ருத்தியென்று நாட்டுக்குக்காட்டினாரென்றபடி. இந்த ஸ்வஸ்தாநாவதிகத்வத்தை ஆழ்வார் எட்டாம் பத்துக்கு ப்ரதிபாத்யமாக அருளிச்செய்தாரென்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார் ॥

௨௩॥ க்ஷ்வித விபவாஶ்ரய கவாஸாஸிநந்த்த.

ஸூ—வ்யா॥ அஷ்டமே ஜடாயும் ஸாஸ்க்ருத்ய வாஸ: க்ரு

[illegible]

தை: பாத்ருதை:” இதி வாக்யாத் ராமாயணே ச யோமாதுரநவதவாயம் ஸாபாத் ராக்ஷஸதாம் ச ரவதிதி நகோஷவி விரோய:. தா தஸ்ய ஸ்ராவஸ்ய ஸ்ய “தாதாஹஸக்ருதஸ்ய ஸ:, ஸவிய-ஸ்ருயவிதா ராஸ்ய வியஸ்ருமொரஸ்ரிவொத்தித:” இத்யாத்ய க்ருத்யா திவ்ய ரூபேண ஸமுத்ரதீஸ் ஸ்ரீ ராமக த்ஹதாஹ ச ஹாவா திதிவொயந்;” இஹம் தாதப யெ உணொவாநாய த்ஹீதம் “கஷ்ருத விபவயஹாவெ” தி॥

உ-வ்யா॥ கஷ்ருதேதி। கஷ்ருத = ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, விபவஸ்ய = தெய்வத்வத்தையுடைத்தான, கவந்த = கபந்தனாலே, கஷ்ருத = ஸ்துதிக்கப்பட்டவனே! “ஸவிய-ஸ்ருயவிதாராஸ்ய வியஸ்ருமொரஸ்ரிவொத்தித:। கரஜெவாஸஸவிஹஸ திவ்யாம் ஹாஸம் உஹாவம:” என்று கவந்தனானவன் ஸாபத்தாலே வந்த ராக்ஷஸத்தன்மை நிவ்ருத்தமாய் ராமன் தஹநம்பண்ணினபின்பு தெய்வத்தையடைந்துபெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினானென்றபடி॥

உ-ரு॥ கவந்த்ய உதிதஜநஹஜந உதிதஹஷய
கஷஷஸ்ரப்ர ஸொகஷஸாகஷிஹ-ஸ்த॥

ஸம்-வ்யா॥ கஷ “ஸ்ரப்ரீம் யஉதாரிணீம், ஸ்ர ஊணாம் ய உடதிபணாஹிமஸெதிராமவ” இதி கவந்தேநாகதகாரேண “உத்கதநதிதெய்வ விஸ்ருதம் ரவநாக்ந। தஹிநக்ந ஸம் கரெ தெவாரணெயாவஸெவநெ।” இத்யாத்யுக்தஸ்ய காராணீயெ உதஹரணெ தவஹிகநாம் உதஹஸிஷ்யாணாம் உஹாவ ஹாவாணாம் உஹஷ்டணாம் வரியபாவி மெஸ்ஷண வ ரிஸ்ஹகதஸ்ரஸ்ருவாயாஸ்ரபயடா: ஸ்ரீ ரவவாய ஸவயடா உஹிதா ஸதி வ ராதிரஹ। கவந்த்யதி। கவந்த்யா: = கஷி ஷநா:, ஸஹஷாஇதியாவக. உஹிஜாந: ச ஹாவா: யெஷாஞ யொகா:. தயொக்தம் ஸ்ரீ ராமாயணெ “உதஹஸிஷ்யாஸ்த ராஸ்ர ஜஷயஸஸரஹிதா:। தெஷாம் ஹாராஹிதவாநாம் வதா்யொ ஹாராதம் மஹொ”ரிதயாதி. தாது ஸ்ர: யெஉதிஜநா: = “தத்ராவா கரோஷதயொ தெவதாஷஸ்தவா ததீ ஷய்யா

हितत्वा"दिति श्रुत्युक्तेन श्रवणमनननिदिध्यास
नादिवचनो उपदिश्या उपासनीय इत्युक्तः. सदाचार्य
शास्त्रादेव "आयोन्नत विशालवक्ष" इति शास्त्रात् व्यूढोरस्क
स्वीयशरीरस्यानुग्रहं जनेन स्वीकृतः. तेषां सज्जनेन = निर
न्तरोपासनेन, अधिष्ठितं = स्वाधीनीकृतं, हृदयकमलं
= स्वान्तःपद्मविकासप्रचोदितं यथा "यान्तमन्नं वर्त
यामि, यत्र तदेवासङ्ग्रह्यः" इत्याद्युक्तरीत्याऽधि
ष्ठित निजपरिवारसमाः परितश्चैतन्यरूपविष्ट
स्वरूपाख्यया अधिष्ठितं सान्तर्हृदयान्तर्गतरूप
कराचरणादिसर्वाङ्गैः स्वविशेषपरिपूर्णताधिष्ठि
तयोः निर्मलं. सनकस्सनन्दनादि सनातनादेः
सन्निधिकरणं. नवदीप्तोऽयं निरपेक्षस्वरूपस्थिति वा
च्यं; "न तस्य प्रतिमा अस्ति" इति
सुप्रसिद्धेन प्रकारेण वर्णितमा "अणोरणीयान्
महतो"ऽन्तःप्रकाशः विधृतरीत्यनुसन्धाय तन्निजस्वस्व
रूपेण योगादिकाराभिसंस्कारः. किञ्च योगारूढस्य सा
त्त्विकस्य लक्षणीयं, तपस्वितां यद्विधुः स्वभाविनिज
स्याः, तथा चोक्तं "यस्मिन् ज्ञानयोग्यो भूतो भवन्
स्वात्मा भगवान् ते । सन्नुपायस्थसाक्षात्कारः सर्वम्
शरणीयो"ऽसि. तदुपशीयासाङ्गः = निरन्तरसमाधिस्थित
का कामितावाप्ति. साङ्गोऽस्य सिद्धौ गतिः, तदुक्तं नान्योऽप्य
"न्यायाय प्रसूयते जातश्रवसः परिकीर्तितः । उप
निवृत्तधारणीय विकीर्णे तत्त्वदर्शने" इति. "जानताऽपि
षयादि"ति श्रीशङ्करगोविन्दराजः. साङ्गानां — साङ्गं
तद्भेदेन. तस्य यः तेजस्वी = स्वयम्प्रकाश
साक्षीत्येव = साक्षात्कृतः इति सद्भाविः. "स्वतः
सिद्धं स्वप्रकाशं यथावत् । इत्युक्ता ज्योति
र्मयीरूपा जीवात्मा ॥ तद्विन्यस्तेषु साङ्गोऽपि
सर्वं स्वीयं विष्णवे । स्वर्णधातानुगुणेन सम्पूर्ण
ज्ञानं सम्पादयेत् । उपेत्य सकलान् सप्तऋषीन् ज्ञात्वा
गत" इति श्रीरामायण वचनात्. अत्र स्वयम्भुवोऽपि स्वयं

ஸாரீ: "ஸகலஸத்ஸங்கமிஶ்ரேந ... ஶ்ரீஶரணாக³திம் ... ஸகலலோகஸாக்ஷிணம் ... ஸ்வாராத்யநிஷ்டா ... ஶபரீ ... மோக்ஷம் ... ஜாதா ... ஸாக்ஷாத் ... ஶ்ரீராமசந்த்ர ... நாராயணஸ்வரூபம் ... ப்ராப்ய ... ஸ்வர்க³தா ॥

அவந்த்யமஹிமமுநிஜநபஜநமுஷிதஹ்ருதயகலுஷ ஶபரீமோக்ஷஸாக்ஷிபூத ।

...

இதி ஶ்ரீஆரண்யகாண்டகதாஸங்க்ரஹ: ।

அவந்த்ய ॥ அவந்த்யேதி । அவந்த்யமஹிம = அவந்த்யமான மாஹாத்ம்யத்தையுடையவர்களான, நினைத்த காரியத்தை ஸாதிக்கும்படியான ஸாமர்த்த்யஶாலிகளானவென்றபடி. முநிஜந = மதங்காதிகளான முநிஜநங்களுடைய, பஜந = பரிசர்யையாலே, முஷித = போக்கடிக்கப்பட்ட, ஹ்ருதயகலுஷ = மந:காலுஷ்யத்தையுடைய, ஶபரீ = சபரியினுடைய, மோக்ஷஸாக்ஷிபூத = மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாத்த்ருஷ்டாவானவனே! "த்வத்ஸமக்ஷம் ... ஸித்தா: । ... ஶுஶ்ரூஷிஷ்யே ... ஸாக்ஷாத்காரிணம் ... ஶாஶ்வதாந் லோகாந் கச்சேயம் ..." என்று பெருமானிடத்தில் ... மோக்ஷத்துக்கும் ... ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கும் ... யோக்யமான மந:காலுஷ்யங்கள் தமக்கு ... மதங்காதிகளுடைய ஸேவையாலே நிவ்ருத்தமாய், நாம் கொடுத்த ... ஸ்வீகரிப்பதே என்கிற அதிஶயாதிரேகம் ...

ரும் நிவ்ருத்தமாய் பெருமாளை மஹர்ஷிகளாலே பூஜித்த ஶபரியானவள் ராமனிடத்தில் அநுஜ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு மோக்ஷத்துக்குப்போகும்போது எம்பெருமான் ஸாக்ஷாத் த்ரஷ்டாவாக இருந்தானென்றபடி. மோக்ஷப்ரதானம் பெருமாள் ஸித்தோபாயபூதனாய் நின்று செய்திருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷஸாக்ஷிபூத என்றது—“யதேஷ்டவ்யாதயோஸ்தே ப்ரயாதா ராமஸந்நிதௌ । ஸமாதிஸ்தா ஸ்வர்கம் ப்ராப்தா ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா ஶபரீயயௌ” என்கிறபடியே ப்ராப்யபுருஷஸத்தாலே ஸமாஶ்ரயத்தை யடைந்த ஶபரியானவள் பாகவதஸ்வரூபாநுரூப தொண்டுகளாலே ப்ராப்யநிஷ்டையாலே முக்தியை யடைந்தாள், தான் ஸாக்ஷிபூதராய்மட்டுமிருந்தாரல்லது ப்ரபந்நனுக்குப் போலே உபாயாநுஷ்டாநாவஸரம் இருக்கவில்லையென்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக ॥

உதாஹரணப்ரகரணஸமாப்தி: ।

ஸூ॥ ப்ரபந்நத்ரய ஸாவகாஶாஷித ரக்ஷகத்ரய ।

ஸம்—வ்ருத்தம் ॥ அயஶ்ஶ்ரீ கிஷ்கிந்தாகாண்டாதௌ ஸம்ப்ரஹ: ।
ப்ரபந்ந கபிராஜ ரக்ஷிதா தத்வேக்ஷ ஶிஷ்யத்ராவணம் ।
வாதிநம் ஸதயஸ்து ராவணோபஹதே ஷட்பரிவஹுதஸ்தம் ॥

அதைவம் ப்ரதர்ஶிதஜ்ஞாநகாரணத்ரயா ராவணாபஹ்ருதாம் ஸீதாம் விஜ்ஞாத: ஶத்ருஸாமர்த்யம் “ஶ்ரூயதாம் ராம ரக்ஷஸீ”த்யாரப்ய “ஸந்தேஶஹாரிதி த்வம் ஸீதாயா: பரிமார்கணே । ஸக்ஷ்யதி ஸஹாதேஜாஸ்ச ஸோமகேஸரீ: க்ரமா: । ஸுக்ரீவ இதோ ராம ஸுக்ரீவம் தஜுஹாபயம் । ஸக்ருஜ்ஜம் கௌபரக்ஷிவ இதோ மக்காzத்ர ராவணே”தி ஸகல ஸம்பூர்ணோதித ஶரணாகதப்ரபந்நாக்ஷர்த்ர “கபிகுலேந்த்ரம் த்ருஷ்டம் ஸுக்ரீவம் வாநரஷர்ஹம் । தஜ்ஜநம் ஹிதேஸௌ த்ரு ஸீதாயா: பரிமார்கண”மிதி ஸீதாபிமார்கம் ஸுக்ரீவ த்ராக் இத்ருக்ஷோ: பரிஶரணீயே ப்ரியாவிரஹித, தா-ண

[illegible]

“விதாநேந விஜாநாதீ” தி ந்யாயேந தஸ்ய ப்ரபோ: ராமஸ்ய ஸ்வ ஹ்ருதயாநுகூலதயா ஹநுமதோக்தவாக்யை: தத்ர ஸாமர்த்யாஜ் ஜ ஹ்ருதயம் ப்ரவிஷ்டேதி ॥

ஹ்ருதயஸ்தாபித வாயுஸூநுஹநுமத்வாக்ய ஹர்ஷிதை: ।
ரமிதா: ஸ்ம ஸ்மந்நேதே ராமசந்த்ரஸ்ய ஸ்வதா: ॥

உ-வ்யா ॥ ஸ்ம ஹநுமதி । வாயுபுத்ரனை திருவடி ரிஷ்யமூகத்தினின்றும் பிக்ஷுரூபதாரியாய் வந்து “வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகுஶல: ஸுப்ரவக்தா” என்று ரூபமான “ராஜர்ஷிதேவ ப்ரதிமௌ தாபஸௌ ஸம்ஶிதவ்ரதௌ, தேஶம் கதமிமம் ப்ராப்தௌ பவந்தௌ வரவர்ணிநௌ” என்றுப்போலே சில வார்த்தைகளைச்சொல்ல “உபாரயதி கல்யாணீம் வாசம் ஹ்ருதயஹாரிணீம்” என்று அந்த வார்த்தையாலே பெருமாளுடைய ஹ்ருதயம் ரஞ்சிதமாயிருக்கிறதென்றபடி. பின்னும் பெருமாள் விரஹாதுரராய் கபிவாக்யத்தாலே ஸீதாவஷ்டம்பா ஜரைத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது திருவடி வழியிலே வந்து “ப்ரியாக்யாநம் ஸமுபேத்ய ஸீதா ஸமுத்ரமித்ர ஹ்ருதி । தஸ்யைவம் வசநம் (க) வித்தம் மாநஸம் வநஜம்”என்றுப்போலே கைங்கர்யத்தை வர்ணித்தாப்போலே சில வார்த்தைகளைச்சொல்ல பெருமாளுடைய ஹ்ருதயத்ருதும் ரஞ்சிதமாயிற்றென்று பாவதாத்பர்யம்॥

உ-ரு ॥ தரணிஸுத ஶரணாகதி பரதந்த்ர க்ருதஸாதஸ்ய

।

உ-வ்யா ॥ கபே “நக்ஷத்ரேஷ்வக்ஷ்ய, வக்ஷ்யாஸ்ய ஸீதே யேஷ்வஷ்க்ஷ்யே”தி தாத்ருஶ ஶ்ரத்தா நிரவதிகஸா தேந்த்ரியஸ்யாதிஸ்ய ஶ்ரீராமசந்த்ரஸ்ய “ஹநுமந்தம் பாதி ஸீதா வென ஸமாகத” இதி ஹநுமந்தேந ஸீதா

(க) வித்தம் = அறியுங்கோள், ஜொடு ப்ரவ்யபோரஷ்ய லிவசநம்.

ஸகலஜகச்சரணவரணாத்மகம் பாரதந்த்ர்யமாவிஷ்கரோதி । தரணீதி । தரணிஸுதஸ்ய = ஸூர்யஸூநோஸ்ஸுக்ரீவஸ்ய "ஸுக்ரீவம் ஜநயாமாஸ தபநஸ்தநயம் வரம்" இத்யுக்தே: "ருக்ஷராஜஸ்ஸுத:" இதி ருக்ஷராஜஸுதத்வோக்தி: க்ஷேத்ரஜத்வாபிப்ராயேண. "த்ரைலோக்யமணிஸ்துதஸ்ய:" இத்யாதி. ஶரணாகத்யா = ஶரணவரணேந, ஸுக்ரீவகர்த்ருக ஶரணாகதித்வேந. ததா ச ஶ்ரீராமாயணே லக்ஷ்மணவசநம் "ஸர்வலோகஸ்ய தர்மாத்மா ஶரண்ய: ஶரணம் புரா । குருர்மே ராகவ: ஸோऽயம் ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:, ஶோகாபிபூதே ராமே து ஶோகார்த்தே ஶரணம் கதே" இத்யாதி. "ராமஸ்ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" இதி ஹநுமத்வசநஞ்ச, பரதந்த்ரீக்ருதம் = பராயத்தீக்ருதம் = ஸ்வாயத்தீக்ருதமித்யர்த்த:. ஸ்வாதந்த்ர்யம் = ஸ்வதந்த்ரத்வம் இதரநிரபேக்ஷநிர்வாஹகத்வம் யோகநாஹகத்வம் இதி யாவத், தஸ்ய ஸம்பந்தி:. அதஏவ "ஶுத்தாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் தத:" இத்யுக்தரீத்யா நாதநாதஸ்ய லோகநாதஸ்யாபி ஸதோ "லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி । பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீச்சரண்யோ தர்மவத்ஸல: தஸ்ய புத்ர: ஶரண்யஶ்ச ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" இத்யுக்தரீத்யா ஸ்வதஸ்ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ஸதோऽபி ஸுக்ரீவாதீநத்வம் ஸர்வோத்தரம் ஸஹாயாபேக்ஷயா ஶரண்யேதி ராஜநீதிதத்வஸம்ப்ரதாயாநுஸந்தாநாதி ஸர்வதஸ்ஸர்வம் நிதராமாவிஷ்க்ருதம் ॥

ஸ்வதந்த்ரோऽபி ஶரண்யோऽபி லோகஸ்ய ஶரணம் ததா: ।
ஸுக்ரீவம் ஶரணம் யாதோ யத்ர ராமோऽநாதவத்ஸஹ ॥

உ-வ்யா ॥ தரணிஸுதேதி । தரணிஸுத = ஸூர்யபுத்ரனன் ஸுக்ரீவனிடத்தில், ஶரணாகதி = சரணாகதி பண்ணினத்தாலே, பரதந்த்ரீக்ருத = பராதீனமாகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஸ்வாதந்த்ர்ய = தன்னுடைய ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குந்தன்மையையுடையவனே! "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே । ஶோகாபிபூதே ராமே து ஶரணம் கத:" என்று ஸுபுவாதனனஸுக்ரீவனிடத்தில் தான் பண்ணின ஶரணாகதியாலே தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை பராயீநமா

கப்பண்ணினனென்றபடி. யதா, பெருமாளுடைய ஶக்திசேஷ்டையை அறியாதே தமக்கு ஸமரென்றெண்ணி ‹‹பாஹோ ப்ரஷ்டஸ்ய ஸாயகந்தாம் । க்ருஹ்யதாம் பாணிநா பாணிம்›› என்று சொன்ன ஜநகராஜன் ஸத்யஸாம்யப்ரக்ஷங்களை ஹரித்த பின்பு ‹‹தாந்து த்ருஷ்டாஸ்த்ரம் நிஹதாந்ஸ்ராந் ஸாமாந்ய வாநரவாஹ்யம் । ராமஸ்ய ப்ரபேதே விஸ்மயம் பரமம் ஜகதீ । ஸமுத்ரயாநம் தத ஸமுத்ரம் ப ஸ்மீக்ருதஸம்ஹ்ருஷ்டஃ । ஸாஹீ ஸ ப்ரஸீத தோராவசாய க்ருதாஞ்ஜலி:›› என்று ஸர்வத்துக்காக நீட்டின பாணிகளாலே அஞ்ஜலியையும் பண்ணிக்கொண்டு அழுக்குபபடாமல் வைத்துக் கொண்ட ஶுஹாரணங்கள் மண்ணிலுங்கல்லிலும் விழுந்து புரளும் படி ஒருவருக்கும் வணங்காத தலையை வணங்கி உண்ணும் விழுமாப் போலே ஸந்நிதியில் விழுந்து ப்ரணாமதிபண்ண அவர் விஷயத் தில் ஸாத்ஸ்யத்தைவிட்டுத்தான் அவரிடத்தில் மிகவும் ப்ராயீத ளாக விருந்தாரென்றபடி. ‹‹தஸ்ய வஶீகரணம் தத்ராணாந் திரேய›› என்கிறபடியே ஜநகராஜருக்கு வஶம்வதனாய் தம்மு டைய ஸத்ரூஸ்ருதிகளை அவரிட்ட வழக்காய் பண்ணிக்கொண்டி ருந்தாரென்று தாத்பர்யம் ॥

ஜ-ரு ॥ த்ரயம்பகதகேஶவஸம்ரம்பவிகட ஆநந்தி
க்ஷாஸநக்ரந்தம் ஆக்ரோஶவிக்ஷேபத்க்ஷ த்ரக்ஷிணே
தர பாதாஜ்ஞுஷ்டம் ஆசாஜத விஸ்வஸ்த ஸஹஸ்ர
ஆசய ।

ஸட-வ்ய ॥ கும் ஸம்பதா ஆஸாரயிந ‹‹தபோதாஜ்ஞிம் நீ ப்ராதம் தன்வகம்தாஶ்ஶ வ தக்ஷிணம் । ஸஹ்ரீ வோராவ ஶேஷ வயஸஸ்க ஜாவரமதா›› இத்யுக்தரீத்யா வஹ்நிஸாக்ஷி கம் ஸஹ்ரீ வைண ஸஸ்யரேவைஸ்த்ய தியஸ்வஸவஸத்ரு நாகும் நாநந்தரம் ‹‹வாஷி நோஷேஹ்யாதவஸ்த்ய ஸவர்ணகாஹ்யஜா । தராவுக்கதநாயவஸ்ய ஸஸாஜா கதஹஜுஸீ›› தி ஸஹ்ரீ வ வ ராயஹாதீக்ஷீக்ரு த்ய ‹‹ஜநேத்ர வத்ம் ஹரிஷ்ட்ராதிதவஹாய்யா வஹாரிண›› திதி வயஸ்யாயஜம் வாரியெ வதிஜராதேவாதி

[illegible]

நத்வ விஶிஷ்ட உக்திரேந வாச்யமிதி வா, தயா வ்ருத்தௌ "உக்திரேதாவதா ர்த்தேந்" த்வ் யுக்தி: கிம் நாம் ரேதஷீதி ஹம் வரேண்யாஸ்ய தத் தாநார்த்தஸ்ய ஜ்யாதநாயுர். தயாக்யஸ்ய வஸ்வித் வ் வ்யாக்யாஸ். ஸத்வ "ஶ்ரீமதே"தி வதேந "உக்த யிதே"தி வதநேவ ஶ்ரீ நாராயணஸ்ய நாமப்ரஸாதிதம். ஸ தேந "தரவமநே"தே த்வதிதிர்வ்ரிதம். நந "ஸர்வஸ்ய தநம் ஶாஸ்த்ரம் வாதார்தநேஷ வியுர்வாநு । க்ஷிப்தம் உர ஷ்டா தத: காயம் ஸர்வஶ்ரீ ஸ: வர்நாரஸ்வீக"தத்ராஸ்ய "ஸ ஸஸ்ய ஸம்ஶயஸ்தா தஸதஸ்வ யஜ்ஞே । ஸாமவேதஜ்ஞ நி ஷீஜ்ஞாஸ்: ஹவேஸ் த்ரிவ்யோம்வமே । கஸ்யேஸம் காஶமகம் ஸஜ்யம் ஹவிர்ஹவிதிவாயதம் । ஶுகணவர்ணஜாயத் வி ஸ ஜஸதஸரஶர"இத்ருத ஶ்ரீ நாராயணவர்ணேநாக்ஷீத்ரவ வர்ணாயுநாயிக வியாநேzவி ஸம்ஶயாநவாயார்த்தத்வேந ஸர்வ ஶ்ரீ வேண யஜ்ஞாநாயும் வர்ணஸாமநேநவாசநாஸ், உஷ ஞ்ஜிகஷாஉவிக்ஷணதஸ்ய விஶ்வக்ஸேநாக்தி: கயம் ஸஹ வத ஜதிவேஸ்; கத கேவிஸ ஶ்ரீ நாராயணே "நாராவிஷார யஜ்ஞோஷாம் வாமிணமே நகேந வேதோர்தம் । வாமிநம் நிஹதம் தேநாத ஷ்டா ராஜஸ்ய விக்ரம் । ஹதஸ்ய ஶஹிஷ்வஸ்யாவஸி வாஜமேநகேநமக்ஷண । உத்ரதாய வக்ஷிவே வேதார்வா மயநஸ்ஸேதே"இதி ஸர்வஶ்ரீ வராக்ஸ் தேந ஷிதயம் ஜ்ஞாநவி தஸ்ஸம் ஜஹஸமணேதி. தத ஜஹஸமம் "தஜோய யிக்வா ஹஸ்ஸாஹ்ராம் மதஸக்ஸவேதநம் । ஸிக்ஷவயமவாமா ஶீ வேமமேநகேந யோஜந"இத்ருக்தீத்ர வாஶிநாஹஸ்தாஹ்ராம் யாவஷ மஶதஷ்ரத்ராவி ஸகயோஜநவே க்ஷிப்தஸ்ய ஷர்ஜ்ஞ ஹ ஶரீராவஸிகஷ்டஸ்ய ஸகவாதேந ஷியநர்ஶதஷஶ்ராஶத்நிர ஸநவ் ராயுநாயிகதயா ராமேணஶ்ரியா வாஶவார்ஜஷ ஸ ஞ்ஜேநேநவ வர்ணுஷஶயோஜநஷஶ்ரவிக்ஷணேந ஸ த்ரக்ஞ ஜ்ஞாதவேவ, கஸ்யமஸ்ராஜ்ஞாதக்வாத்தூயும் ஸாமவேஹந வேரணேதி ஶ்ரீ ஶோவாயுவாஷாஹிஸாஸி:, தஸ்ய ஜஹஸம ஸ்ஜ்ஞாதகேந "விஶ்வ ஸர்வஹ ராஜாஶயே"த்யுக்திரிதிவ ஷதி. வஸ்தஸ்ய "ரஷ்வவேஶ்வாஸ்ய ஶஹிஶநம் வ்யாவஷே"

इति [illegible] । [illegible] "कृत्स्नं कार्मुकं सज्यम्" इति श्लोकवाक्य [illegible] निष्ठुरत्वात्, [illegible] निहिताः" इत्यत्र [illegible] ॥

[illegible] ।
पादाङ्गुष्ठेन यो दूरं [illegible] ॥

௧௫-வ்யா ॥ (द्रुघणित कैलासकोटि विशङ्कट दुन्दुभिकङ्काल + सुहृदाशय) द्रुघणित = [illegible] பண்ணப்பட்ட, कैलासकोटि = கைலாஸபர்வதத்தின் சிகரத்தையுடையவனும், विशङ्कट = முரடனுமான, दुन्दुभि = துந்துபி என்கிற அஸுரனுடைய, कङ्कालकूट = இலும்பின் ஸமூஹத்தினுடைய, दूरविक्षेप = வெகுதூரமெறிகிறதில், दक्ष = ஸமர்த்தமான, दक्षिणेतरपादाङ्गुष्ठदरचलन = இடதுகால் கட்டைவிரலினுடைய ஈஷச்சலநத்தாலே, विश्वसितसुहृदाशय = விஶ்வஸிப்பிக்கப்பட்ட ஸுஹ்ருத்தான ஸுக்ரீவனுடைய மனஸ்ஸையுடையவனே! "सुग्रीवश्शङ्कितश्चासीन्नित्यं वीर्येण राघवे" என்று பெருமாளுடைய வீர்யத்தைப்பற்றி ஶங்கிதரான (க) மஹாராஜருடைய ஹ்ருதயத்துக்கு "[illegible] विक्षेपे बहवो [illegible]" என்று கைலாஸத்தைக்கட்டிப்புரட்டி கல்லையுருட்டி யத்நம் பண்ணின

(க) மஹாராஜரென்று விபீஷணனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் திருநாமமென்று ஸம்ப்ரதாயம்.

அதிபலிஷ்டனான வாலியினுடைய அஸ்திகூடத்தை வாம பாதாங்குஷ்டத்தினுடைய ஸம்ஶ்லேஷணத்தாலே வெகுதூரந்தள்ளிவிட்டு தம்முடைய பலத்திலே நம்பிக்கை வரும்படி செய்தாரென்றபடி ॥

௨௫॥ அதிப்ருதுல பஹுவிடபிகிரிதரணிவிவர
யுகபதுதயவிவ்ருதசித்ரபுங்கவைசித்ர்ய ॥

ஸம்-வ்யா ॥ அத ஸுக்ரீவ ப்ரத்யயோத்பாதநேந க்ருதம் ஸ்வ பலவ்யாபாரமாஹ । அதிப்ருதுலேதி । அதிப்ருதுலா: = நிதாந்தவிபுலா:, “இமே ச விபுலாஸ்ஸாலா” இத்யுக்தே:. க்ரோஶேந பரிணாஹேந வாதிஶயிதா இத்யர்த்த:. “விஶங்கடம் ப்ருது ப்ருஹத் விஶாலம் ப்ருதுலம் மஹத் । வட்ரோருவிபுலம்” இத்யமர:. பஹவ: அநேகே ச, ஸப்தஸங்க்யாகா இத்யர்த்த:. “பிபேத ச புநஸ்ஸாலாந் ஸப்தைகேந மஹேஷுணா” இத்யுக்தே:. விடபிந: = ஶாகிந:, ஸாலவ்ருக்ஷா இத்யர்த்த:. அத்ர பஹுஶப்தோ விடபிஶப்தேநாந்வீயதே ந்யாயாதிகேஷு வ்யக்தீத்யா விஶேஷவ்யவஸ்தாநம் வ்யாகரணபலாத். தேச கிரிஸ்ச தரணிஸ்ச தயோஸ்ஸாமாஸ்தாஸாம் ஸப்தஸாலாநாம் தஸ்ய கிரேஸ்ச ரஸாதலஸ்ய ச, விவராணாம் = தத்ஸம்பந்திரந்த்ராணாம், யுகபதுதயேந = ஸக்ருதேவ ஸக்ருதேவ ஸகல ஹேதுப்ரயோகேந ஸஜாதீயாஸங்க்யோதயேந, ஸந்தக்ஷணா ஸம்பந்தேந தரணாந் விவரணேநேதி பாவ:. யதா, தத்ஸப்தவிவரேஷு: யுகபத் ஸந்தக்ஷணே, உதயேந க்ருவிஹத்யா யேந, ஸப்தஸாலாதிஹிம்ஸா விவரேஷு ஸந்தக்ஷணஸ்ய பாண ஸ்ய நிர்கமநேநேதி பாவ:. “நிஷ்பத்ய ச புநஸ்தூணீம்” இத்யுக்தே:. விவ்ருதம் = ப்ரகாஶிதம், சித்ர: பாண்ட்: = தாம்ர: யஸ்ய ஸ பாண:, தஸ்ய வைசித்ர்யம் = விஸ்மயகாரித்வம் யஸ்ய தஸ்ய ஸம்போதி:. ததா ச ஶ்ரீராமாயணம் “ஸ விஸ்ருஷ்டோ பலவதா பாணஸ்ஸ்வர்ணபரிஷ்க்ருத: । பித்வா ஸாலாந் கிரிப்ரஸ்தே ஸப்த பூமிம் விவேஶ ஹ” இத்யாரப்ய “ராமஸ்ய

[illegible]

[illegible]

உ-வ்யா ॥ [illegible] = மிக வும் விசேஷங்களான, [illegible] = அநேக வ்ருக்ஷங்களை யென்ன, ஸத்வஸார வ்ருக்ஷங்களென்றபடி. [illegible] = பர்வதோத் தமமென்ன, [illegible] = [illegible]மென்ன, இவையில், [illegible] = [illegible]ணத்தில், [illegible] = ஆவிர்பாவத்தாலே, [illegible] = ப்ரகாசிக்கப்பட்ட, [illegible] = [illegible]மான [illegible]த்தினுடைய, [illegible] = விசித்ரமாயிருக்கையையுடை யவனே' "[illegible]" என்று [illegible] [illegible]யைப்போலே பெருமாளும் ஸத்வஸார வ்ருக்ஷங்களுக்குள்

ணோ ஸங்கல்பத்தை ஸங்கல்பாந்தரத்தால் ஸோதநம் பண்ணுவ ராகில் வாதியை ஹதனென்றெண்ணுவேனென்று சொல்ல, அவ ருக்கு நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக ''ஸ்ரீஸோமவாஸஶ்ச ஸங்க ல்பமேதேநிஸிதாஸ்த்ரா:'' என்று தம்முடைய ஸங்கல்பஸோம மென்று முதலில் சொன்ன வார்த்தையை ஸத்யமாகப்பண்ணு கைக்காகவும், ''ஸாமாந்ய்மாத்ரேஷ்விஷவே'' என்று ஸாமான்யத் தைக்குறித்து பாணப்ரயோகம் பண்ண ''ஸவிஸேஷாவய வதா பாணஸங்கைஸ் ஸரிஸ்ப்ருத: ஸிகாஸாமாந்ய ஸிஸிவே வேஸ ஸந்தர்ஸிநிம் விவேஷஹ'' என்று அந்தபாணம் ஸத்ஸாமாந் களையும் ஸத்பவதங்களையும் ஸ்ருதியையும் ப்ரஸாதமத்தையும் ஸோதநம் பண்ணி ''வ்யவிஷ்டஸ்ச ஸஹஸ்ரேதேநப்ரஸாம் ஸிகா ஸஹாஜவ: । நீஷ்டத்ய்வ வாநஸந்தீம் ஸத்தீம் ஸவி வேஷஹ'' என்று தன்னுடைய தீக்ஷ்ணியை மறுபடியும் வந்து சேர்ந்த பாணத்தினுடைய வைசித்ர்யத்தையுடையவனேயென் றபடி. இந்த பாணவைசித்ர்யத்தை வாஜ்ஞிஸ்வான் ''ஹ'' என்றுச்சரியப்பட்டார். ''பாண:ஸஹஸரிஸ்ப்ருத:'' என்று ஸஹஸ்ராமத்யமானபடியை ''வித வாஜ''என்றார். ''யாமவ தஷ்ய'' என்றத்தாலே ஸாமவஜாதிகளை ஸோதநம் பண்ணி னது க்லேஶம் இல்லாமல் யாமவதாவிஷயத்தாலே என்று சொன்னபடி. ''யுரணிவிவர'' என்றத்தாலே ஸ்ருதியை ஸோ தநம் பண்ணி அந்த விவரணத்தாலே ப்ரஸாதமாதிகளை ஸோத நம் பண்ணித்தென்று ஸூசிப்பித்தபடி. ''ஸதி வ்யயாஜம் ஹா'' என்று சொன்ன வ்யயாஜக பஹுக்கள் விடவிக் கும் ஸிரிக்கும் விஶேஷணம். ஸத்ஸாமங்களையும் ஸத்கா ரங்களையும் ஸோதநம் பண்ணிற்றென்றபடி. ஸ்ரஸ்ஸ்த்தா லே காரணங்களைச்சொன்னபடி. ''ஸத்ஸந்தீஸஸ்ரீநவ ஸாமாந்ய ஹோமஸமாந்ய। ஸபாணோவேஸஸ ஷேணாஸிகாதீ ணீரஹோவிஸக'' என்று ஸத்ஸிரிகளையும் ஸத்ஸாமங்களையும் ஸதம் விதம் ப்ரஸாதமாதிகளையும் ஸோதநம் பண்ணிற்றென்று ஸாங்கபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ''ஹவியார்த்தம் ''ஸ்ரீ ஸோமஸ் ஸத்ஸஸிரீநு ஸஸ்ஸாத்மாநு'' என்றருளிச்செய்தார்.

“ப்ரியோத்ய வாஸுதேவஸ்ய ஸந்தேஹோ நாஸ்தி கேஶவே। ஸ்ரீஸ் ரக்ஷகத்வேந ஜநார்தநோ ஹி தே” என்கிற ஸங்க்ஷேபத்திலிருக்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீயென்று வகுளமாயிருந்தாலும் பூர்ணாதுஸாரத்தாலே ஸமுதாயங்களையுஞ் சொன்னபடி. ரக்ஷகமென்று கூறும் விசேஷாதிகளையுஞ் சொன்னபடி. “ஸ்ரீவத்ஸமான மராமரங்களையும் ஸௌந்தர்யத்தையும் ரக்ஷகத்தையு முருவும்படி செய்த உனக்கு முடியாததுண்டோ” என்கிற ஆராயிரப்படிக்கும் ஸநேக ஸ்ரீஸூக்தத்திலே தான் தாத்பர்யம். ஸௌந்தர்யங்களையுமென்று பாடாந்தரமுமுண்டு. பாணத்துக்கு லக்ஷ்யமாக நில்லாமல் “புணராய் நின்ற மரமேழு” மென்கிறபடியே ஸம்ஹதிநின்ற ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களையும் ஸப்தலோகங்களையும் பேதநம் பண்ணி ரஸாதலத்தை பேதநம் பண்ணி அந்த ஸம்ஹதியினுடைய ரஸாதலத்தாலே ரக்ஷகாதிகளையும் பேதநம் பண்ணி பின்பு தூணீரத்தை யடைந்ததென்றபடி. ஸாவதாந பூர்வகாக்ஷேபத்தாலே தேஹஸௌந்தர்யத்தைக்காட்டி ஸாமாதி பேதநத்தாலே பாணவைபவத்தைக்காட்டினார். ஸ்ரீராமாயணத்திலும் “ஶ்ரத்தாம் ப்ரகாஶ்ய ஸுக்ரீவ ஸௌஹ்ருதாத்ஸுஹ்ருத் । ஸகல ஸம்பந்நஸ்ய ஸாதயத்வை” என்கிற ஸம்பந்தத்துடன் ராமோ மெப்படிப்பட்டதோ, ரணத்தாலேயன்றோ வாலியை ஜயிக்கவேண்டியதென்கிற ஸம்பந்தமுண்டு. ஆகையாலே “ஶரேண ஸுபர்ணோபம் விஸ்ருஜஸ்வ ஸாதாஶரம்” மென்று ஸாக்ஷியாலே ஸாமர்த்ய பேதநம் பண்ணுமென்று சொல்லாதே “ஶரம் விஸ்ருஜஸ்வ” என்றார் ॥

௩௯॥ விமர்தநாஜலதேர்ஜஸ்ர நிபிட நிபீடித
ராவணரணரணத் ஜநகாநந்தநாநயி ஸ்ரீநிவாஸ
ண ஸுதர்ஶநாஸ்த்ரம் ஸஹ ஜய விஶாய
ஶிலாதலே தாரண தாரண ஶிவேஶ ।

ஸம்பந்த்யா॥ கலேயம் ஸமுத்ர நாயிக ஸமுத்ரயோதா தூநந ஸமுத்ராதிதாக்ஷ ஶரணஸ்ய “ஸமுத்ர யநாந்த ஸமுத்ர

[illegible]

हितमेव" इति वाच्ये नारायणे। अयं भावः—योऽयं वर्-

[illegible]

ஶ்ரீமத்ஸீதாம் ராமாய தாஸ்யஸி, ததஸ்த்வ தேவகார்யம் விதாஸ்யஸே ஸேவஸே த்ராக், அத: ஸ்வஸ்தய:. யதா, “ஸுக்ரீவப்ரியவாலிநம் ஸம்ஹாரதாந ஸம்ஹந்தாரம் । ஸுக்ரீவஸ்ய ப்ரியார்தம் ச ஸமேஷ்யந்தீதி” வாலிநே ஸம்ஹர்த்ரே ப்ரதீபமர்யாதாய ஸ்வ ஜந்ம்யம். அயம் ஸம்க்ஷேப: ॥ ஶ்லோ ॥ கதம் வாலிவதோ யுக்த இதி ப்ரஶ்நபக்ஷம் । ஸுக்ரீவஸ்யாபி ஸக்யாத் ப்ராக் ஸுக்ருதா ஸம்ஶ்ரிதா ॥ ஶரணாகதாய ஸுக்ரீவாய ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஶரணாகதஸ்ய ரக்ஷணம் । ஸுக்ரீவாய ஶரணாகதாய ரக்ஷணார்த்தம் ஶத்ருஹந்த்ரு ரக்ஷத்ரே வாலிநே ஸம்ஹர்த்ரே ப்ரதீபமர்யாதாய ஶரணாகதாய வா । அய ஶரணாகத ரக்ஷணம் தஸ்ய தோஷோ நாஸ்தீதி தத்த்வம் ॥ தஸ்ய ரக்ஷணம் ஶரணாகதாய ஶரணாகதரக்ஷணம் । ஸர்வதா ஶரணாகத ரக்ஷணமேவ தர்ம: ॥ ஶரணாகதஸ்ய ரக்ஷணம் ஸ்வதர்ம: । அதோ ந கஶ்சிதபி தோஷ: ஸ்யாதிதி ॥ இதி. இதம் “சதுர்ஜலதி சதுரகபி குலபதி”ரிதி வாக்ய வ்யாக்யாநேந ஸூசிதம். அநேந ஸர்வாஸ்வாதஸ்யோக்தம் ஜ்ஞாதவ்யம் ॥

யோ வாலீ நிஜபாஹுபாஶோபநிப்தராவணோ ரக்ஷோவம்ஶகக்ஷாந்தரநிபீடிதம் விபுலாம்ஸம் ராவணம் ஶ்ரீமான் । லோகாநாமிவ ஶரண்யம் சதுரம்போதிவிஹாரிணம் ஸுக்ரீவாய ஹ்ருதயம் ஜிதவாந் ப்ராணைர்விஶாலம் ராமோ ரணதலே ஜகாந ॥

இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டஸம்க்ஷேப: ।

உ-வ்யா ॥ (விபுலேத்யாதி) விபுல = விஸ்தாரத்தை யுடைய, ஶைலஸம = மலைபோன்ற கைகளுடைய, மூலே = மூலத்தில், கக்ஷத்திலென்றபடி. நிபீட = நெருக்கமாக, நிபீடித = பீடிக்கப்பட்ட, ராவண = ராவணனுக்கு, ரணரணக = மரணபயத்துக்கு, ஜநக = காரணமான, சதுர்ஜலதிவிஹரண = நான்கு ஸமுத்ரத்தில் விளையாடுவதில், சதுர = ஸமர்த்தனை, கபிகுலபதி = குரங்குகளின் குலத்துக்கு அரசனான வாலியி னுடைய, ஹ்ருதய = ஹ்ருதயமாகிற, விஶாலஶிலாதல = விசா

ல்மான சிலாதலத்தினுடைய, தாரண = பிளப்பதில், தாருண = க்ரூரமான, ஶிலீமுக = பாணத்தையுடையவனே! ‹‹ஸராஜ்ஞ ஸோzபி ஜக்ராஹ வாலீ ஸஹஸோத்பவாம்புஜ: | க்ருஹீத்வா கரம் தம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸாதீஶ்வரம் ஹரி: | ஸமுத்பபாத வேகேந க்ருத்வா கக்ஷாவலம்பிநம் | ஸ தம் பீட்யமாநஸ்து வித்ருதம் நகவேகே ஹரி:›› என்று வாலியானவன் ஸமுத்ரத்தில் கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு ஸந்த்யோபாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பராங்முகனாயிருக்கும்போது, ராவணன் மலைபோல் கடினங்களான புஜங்களுடைய புஷ்டமான கக்ஷத்தில் கைகளைக்கொடுத்துத்தூக்க யத்நிக்க, அப்போது வாலீ பாஹுமூலங்களில் காடமாக இடுக்கிக்கொண்டு பீடிக்கப்பட்ட ராவணன் தனக்கு மரணம் வந்துவிடுமோவென்று பயப்படும்படி நான்கு ஸமுத்ரத்திலும் லீலைபோலேயோடின வாலியினுடைய விசாலமான சிலைபோன்ற த்ருடமான வக்ஷஸ்ஸில் ‹‹ராமேண ஸுமஹாபாணோ வாலிவக்ஷஸி பாதித: | ததஸ்து ஸுமஹாதேஜா வீர்யோத்ஸிக்த: கபீஶ்வர: | வேகேநாபிஹதோ வாலீ நிபபாத மஹீதலே›› என்கிறபடியே பெருமாளாலே போடப்பட்டு அந்த வக்ஷஸ்ஸுக்கு பேதகமாயிற்று ஶிலீமுகமென்றபடி. இப்படி ராவணஜேதாவான வாலியை ஜெயித்தாரென்றதாலே ராவணவதஶக்தி ஸூசகமென்று சொல்லித்தாயிற்று ‖

இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டஸந்தர்ப: |

(௨௬) அபாரபாராவாரபரிகாபரிவ்ருத பரபுர பரிஸ்ருத தவதஹந ஜவநபவநபவ கபிவர பரிஷ்வங்க பாவித ஸர்வஸ்வதாந ‖

ஸம்வ்யா ‖ அத ஸுந்தரகாண்டஸ்ய ஸங்க்ரஹ:

ஜயத்யதிபலோ ராம இதி யேநோக்தமுச்சக: |
ஹநூமாந்ரிஷேதோzஸௌ ராக்ஷஸாநாம் ததாஸ்து மே ‖

அத வாலிவதாநந்தரம் ஸுக்ரீவநிதேஶேந ஸர்வாஸு திக்ஷு ஸீதாந்வேஷணாய ப்ரஸ்தாபிதேஷு வாநரயூதேஷு அங்குலீயகேந ஸஹ தக்ஷிணாமாஶாம் கதஸ்ய விஶேஷ்யா

[illegible]

[illegible]

[illegible] 𑌹𑌿𑌤𑌯𑌾 [illegible] 𑌯𑌾 [illegible] 𑌯𑌾 [illegible] 𑌯𑌾
[illegible] 𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯 [illegible] = [illegible]
[illegible]. 𑌯𑌥𑌾 [illegible] = [illegible]; 𑌤𑌸𑍍𑌯
[illegible] = [illegible]; [illegible].
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. [illegible] = [illegible], [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]. [illegible] = [illegible], [illegible] =
[illegible]. [illegible]
[illegible]. 𑌤𑌸𑍍𑌯 [illegible] =
[illegible], [illegible]. [illegible] = [illegible]
[illegible], [illegible], 𑌤𑌸𑍍𑌯 [illegible]. [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍀
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌂 "[illegible] ।
[illegible] । [illegible]
[illegible]" 𑌇𑌤𑌿. [illegible]
𑌭𑌾𑌵𑌃— [illegible] 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌨 [illegible]
[illegible]
𑌰𑌾𑌵𑌣 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤
[illegible]
[illegible]
[illegible]; [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣 [illegible]. [illegible]

[illegible]

பாரம் ப்ராப்த ஏவ ராமஸ்ய த்வாஜ்ஞயா பலப்ராதுர்ப்ப-
வேணா புஷ்பிதஃ । உத்தரக்ஷ்டை ஜாதராபே நிருமம் ரர்ஷம் தரோநாதிமந-
ஸாஸிதாஸம் ॥

இதி ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டஸ்ய ஸங்க்ரஹஃ.

ஆ—வ்யா॥ அபாரபாராவார பரிகாபரிவ்ருத பரபுர பரிஸ்ருத தவதஹந ஜவநபவநபவ கபிவர பரிஷ்வங்கபாவித ஸர்வஸ்வதாந । அபார = அபாரமான, கரையில்லாததானவென்றபடி. பாராவார = ஸமுத்ரமாகிற, பரிகா = அகிழாலே, பரிவ்ருத = சூழப்பட்ட, பரபுர = சத்ருபட்டணமான லங்கையில், பரிஸ்ருத = பரப்பப்பட்ட, தவதஹந = காட்டுத்தீயையுடையவரும், ஜவந = வேகசாலியாயுமான, பவநபவ = வாயுபுத்ரனான, கபிவர = கபிச்ரேஷ்டனான சிறு திருவடியினுடைய (சிறு திருவடியென்று ஹநுமாருக்குப் பெயரென்று ஸம்ப்ரதாயம்) பரிஷ்வங்க = ஆலிங்கனத்தினாலே, பாவித = ஸம்மானிக்கப்பட்ட, ஸர்வஸ்வதாந = ஸர்வஸ்வ தானத்தையுடையவனே! அபாரசப்த ப்ரயோகத்தாலே ‹‹ ததஸ்து ஸ்ரீமா-
நுல்லங்க்ய ஸமுத்ரம் யோஜநாயதம் । அபாரமிவ கம்பீரம் ஸாகரம் மகரா-
லயம்›› என்கிற ச்லோகமானது ஸூசிதமாய்க்கொண்டு, ஸமுத்ரத்தில் போய் ஸ்வயம் ப்ரயத்நத்தாலே ஸுகீர்ணமாம் பண்ணிவிக்கப்பட்டு அவனுடைய தபோபலத்தாலே உத்தீர்ணர்களாய் ஸமுத்ரத்தைக்கண்டார்களென்கிறவர்த்தம் ஸூசிதமாகிறது. பரிகாமாகிற அகிழ்மேல சூழப்பட்டிருக்கிறது இலங்கையென்று சொன்னத்தாலே ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டினாரென்று ஸூசிதம். ஜவந என்கிற பதமானது ‹‹ ததஸ்து வேகவாந் தஸ்ய கிரேர்கிரிநிபஃகபிஃ । நிபபாத மஹேந்த்ரஸ்ய சிகரேபாதபாகுலே›› என்று லங்கநம் பண்ணி வேகத்தோடே ஸமுத்ரத்தை தரணஞ்செய்து மறுபடியும் மஹேந்த்ர பர்வதத்தில் வந்தாரென்று ஸூசிதம். ‹‹ ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமதஃ›› என்று பரிஷ்வங்கத்தைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமில்லை, இதுதான் ஸர்வஸ்வமென்று பரிஷ்வங்கத்தைப்பண்ணி நொந்துகொண்டிருந்தாரென்றபடி ॥ இதி ஸுந்தரகாண்டஸங்க்ரஹஃ ।

[illegible] ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ।

[illegible] ॥ [illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] वानरानीकिनीं [illegible] श्रीरामस्य [illegible] निवेदयति, [illegible] राघवेण, [illegible] विभीषणः [illegible] राघवं शरणं [illegible]

ணீதி ச்ரேஷ்டஸ்ய ப்ரத்யஸ்தவேக்ஷீயோதயம் ராக்ஷஸோ நஸம்ப்ர ச்ரேஷ்டி விரோதாதீநாம் சஷ்டி செளநாதிசாநாம் ஸர்வ வா தீநாம் வஞ்சநீயநஸசயே வ்யக்தீதம் ஸர்வதோ தாஸ்யஸ்யே ஸஸேவாஸ்வராஸ்பதாரம் । விசேதி । விசதஸ்ய = விவக்ஷஸ்ய ஸ்வ தோராஸ்யஸ்ய, ஸமோதாரஃ = கநஜஃ, விதீஷணஜஸ்ய யஸ்மீ. ஸவஸ்வராக்ஷஃ = ராக்ஷஸஃ, ஜநம் ஸர்வ வாதிசேத ஸர்வாஸ்த்ராத்யஸெளதத்தாதிஸ்யஸ்கம்; ஸ்வஸ்த்யஸ்ஸம்வ கஸ்கஸ்வஸ்ய ராக்ஷஸஸ்வாதீதி. தயோ தத்வம் ««ஸர்வ ஸ்ராநயதாமோஸ்ய தே ராக்ஷஸாஃ காரீரப்ராவிணஃ । ஸப்ராரஸ்ய நிக்ரஹிஜ்ஞாஸ்ய தேஷாம் ஜாதநவிஸ்வேஸஸ், க்ஷுத தஸ்ய ஸி வொஃ வக்ஷாஸ், ஸதே ரஸகாஸாதம்வ ரஸ்த»ஜத்யாதி. தஸ்ய வஸிஷ்டஸ்ய = ஸ்வீகாரவிஷயே, விஸம்வாதிநாம் = விவஞ்சாவி நாம், விரோதசாவக்ஷாணாநாதித்யஸ்மீ. விவிதாநாம் = தேந கவ காராணாம், விரோயோஸ்ஸாவவி தியஃஸ்வகாரஸெளஜவகாதி தி ஸாஸ்வஃ. ஸஜீவஜநாநாம் = சஷ்டி செளநாதிசாநாம் ஸர்வ ஸ்வாஜஸ்ப்ராஹஜாம்ஸ்வஜாதீநாம், விஸ்ஸ ஸணஸசயே = விஸ்ராவஸீ காராணாவஸரே, கதேந தேஷாம் செளசநஸ்ராநஜயாய ஸா ஸஜேஸ்வஸ்ராதிசதஸாயதோநாஸ்வீகாரணசஹிவே தம், கந்யா வத்ராஸ்ராதேந தேஷாம் செளசநஸ்ம்ஸ்யாஸ், தத்ஸ்ய வகத்தஸாநிஸ்ஸஹவெஸ். ஸம்ரக்ஷணே = ஸம்ஸ்ஸ்ணே, ««ஸம் ரக்ஷஸ்ஸம்ஸ்ரக்ஷகோவே»ஜத்யுக்ரஃ. விஸதேஸ உஜ்ஜ்வாயஸ்வா நரஸஹிம்ஸநேந ஸர்வோஜநதஜித்தஸாநிஸ்ஸ்யாஸ், ஸ்வராணா மதாரக்ஷண வஸ்தவேவ ஸர்வேஷ்வீ திஸாவஃ. விஜ்ரும்பிதஃ = வ்ய கடீகாதஃ, ஸவேஸ்ஸ்வராஸாவஃ = ஸவஸ்ஸ்வக்திகம், திரஸ்க்ரஸ்வேஸ் ஸ்வயம் யேநஸஃ, தஸ்ய ஸச்சிஜிஃ. கத ஸ்ரீ சஷ்ராசாயணம் ««ஸர்வஷேஷ்வாவஸ்ய உஷேஷாவா கிசேஷ ரஜநீசரஃ । ஸப்ரக்ஷசேஸ்யஹிதம் கதஸ்ரம் சராஸ்த்ரஃ கயஸந । விஸ்வாவாஸ் தாஸ வாஸ் யக்ஷாஸ் வஸ்திஸ்யாஸெளவராக்ஷஸாஸ் । கஜ்ஜஸ்யஸேஸ்ய ணதாஸ் ஸநஸ்ராதிஸ்ஸ் ஸாஸிதணெஸ்வர»ஜதி. கயம் ஸாவஃ— விதீஷணே ««நிவேதயதமாம் க்ஷிப்ரம்»திதி வசஸ்ரேவேந ஸ்ரீ ராமஸ்யம் ஸராணதேஸதி, ««ஸத்ஸ்ர வசநம் ஸ்ர ஸ்கா ஸ

ஶ்ரீவொ ஶவாவிக 2ம் । ஶக்ஷணஸ்யாஹ தொராரம் ஸம்ராஷூஷ
ஷவெ வீக'' இதி ந்யாஸ 2ராவணஸ்ய நபும்ஸகஸ்ய ஹாதா
ஹெ ந்யஷ விஷேஷண'' இதி ஸஜாதிஸஹஜ ஶாஸ்த்ரவத்ராவணவ
ணியிக்வாஜி ஹெதாஹிஸஹ ஹாயராவஹதத்ர ராவணஹாதர
க்ஷம் ஹெதாதயொவநஸ்ய கெவல நிரஸநெகஷே 3ாஜீ
வஷநய்ரகாஜீஸ்யாஷதஸாநாமஸ்யாஸ்யயாஜொ உக்ஷ
காயாஇதி வ்ஜிஜ்ஞவஆநராயிவதிஸாஹீவ, ஸதஜூக்வா
அந்யாநவி ஸவிவாநு ஸ்ம்ஸம் உதஉநாயாஜாநெராவாநநெ
தஸ்ய மாணெஹாஷவரீக்ஷாகாரணீயெதவ்வஷஷஹொ யாவரா
ஜஃ, வரீக்ஷாயாஃ காயெஷா விநியொமம் விநாஃஸஹொஷஹ
ஸாவிநியொமெ ஜிதஹாநவ்யாவதெஶஹ நயாக்ராஹவாவரீ
க்ஷா, அதஸஉயெநவாரெண வரீக்ஷவ்யஸம்ஹாஹயுஇதி ஶாஈ
ஹஸஉஹாஷத, உஹராதயா ஸாம்வதிகஹயாஹாவெநாமஉநவ
யொஜநரஹிதெ ஹெமெ அதவ்யாவஹஸாஜி வரித்யாமாநஹெத
காமெவாமதக்வாக ஸவயாஶஷ்யஸ்வாயம் நவரிஹஹாஹ
இதி ஜமாஷ ஜாஃவாநு, ஹெஉஷஸா ஸவயாஶக்ஷயகெவ ஸா
வொவநதஜிதஹாநிஸ்யாக, அதஃ உயாரெண வவஸாஜ்ஞா
தவாராஷெண ராவணவத்தாஹெ வஹ்யஉாநெ தக்வதிவ
உநெந ஹாவஉஸ்யவிஜ்ஞாய யதாஹம் கியதாஜிதஹாஹ, ஸ
வம் ஸாஹீ வாஜிஹிவிஹீஷணஸ்ய ஸாஹிஉஹெதஹெஹதாஹிர
வரிஹாஹய்கெவஸாயிதஸதி, ஹெதராக்ராநாம் ஹெதஹ
நாஉஹெநகாஹ்யாஜி ஹொஷஷாஷகவாததஉவநாஷய்யாமஷ்ய
கெவாவயாக்ராநு வஸஹவஷநக்வாஜீநு ஹொவவஹஹாநுஹெ
தஹநாவநஸ்ய விஹீஷணஸ்ய ஸம்ஹாஹய்க்வஉா ஸிஉா
ஹயாஉாஸஉதிஉாநு உாராதாதஜொ ஹநாஉாநு, தமாவ தஷாக்
வகாரணெ ஶ்ரீஉஷராஉாயணம் ''கம ஸம்ஸாரஸஉெஹா ஹநா
உாநஹிவொதஉஃ'' இதந்யாஸ ''ஸதாவதா வாரஸதத்ய யா
ஜ்யதெக்வஸ்ய ஸம்ஹஹஃ । யமாமக்உயொக்ஷா ராக்ஷஸஸ்யா
ஜவம்வதி । க்ஷம் வஉாணக்ஷாமெஷஸ்ய ஶாக்வாவாஸி
உதாம்வர'' இதக்ஷம். அமெஶம் ஸசிவெஷா விஸம்வாஜிஷா
ஸக்தா ஸாடம் தக்வதிஹெயெஸதி விஉநாயெரம்ஸ இத்யா

ஶக்ர்யர்த²வ்யூஹநபர்வகம் யத்³யபி ஸுஹ்ருது³க்ததோ³ஷ-
து³ஷ்டஸ்ய ஸ்யாத³நவா, ததா²பி ஶரணாக³தத்வாத³யம் ஸங்க்³ரா-
ஹ்ய இதி ஸ்வமதமுபபத்திஸமர்த²யந் தா³ஶரதி²: «ஆநீயதா-
மிவக்ஷாத³ஸ்த்ரிகாதி³ஸ்ஸ விபீ⁴ஷணம் । ஶ்ரோதாஞ்ஜலிஹஸ்தஸ்யம்
ஸத்³பி⁴ஶ்ச ஶ்ரேயஸிவிஷ்டை: । மித்ரபா⁴வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்ய-
ஜேயம் கத²ஞ்சந । தோ³ஷோ யத்³யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத³க³-
ர்ஹிதம்» இதி. வாநரஸ்ய «ஸுக்³ரீவமிவ பு⁴வநம் நவ
ஸ்வயமுக்தி» இதி விஶேஷஶாஸ்த்ரம் «ஸக்ருதே³வ ப்ரபந்நாய
தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தேப்⁴யோ த³தா³ம்யேதத்³வ்ரதம்
மம» । வ்யஸநேஷு ஸஹ தம் ப்ரஸாதா³
யஜ்வாப⁴த» இதி ததே³தத் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ராநுஸாரம் பரிக்³ரா-
ஹ்யமேவேதி ஶ்ரீராமசந்த்³ரோக்தம் «அதி²ஷ்டா²ஹம்ஸ்வாமீஶ
ஶ்ச» இதி ந்யாயேந ஶ்ரீராமஸ்ய ஸாதி⁴த்ரா கஸ்ய பரிக்³ரஹே
ஸமயம் ஸாபதா³தி³த்யுக்தாநயஶக்திநிஸர்க்³க⁴ர்ஷ லக்ஷணேநஸஹ
ரம் ஶரணம் க³தஶ்ச «தஸ்யாஹம் நிக்³ரஹே» இதி ப
ஹாபா⁴ ஶரணாக³தபரிக்³ரஹம் ப்ரதிஜ்ஞாதவாந் ஶ
ரணாக³தரக்ஷ: ஶ்ரீராமஸ்து ஸ்வப்ரதிஜ்ஞாநிராகரணாய
ஸர்வ ஸர்வஜ்ஞத்வம் ப்ராவீண்யம் «விஶாலாக்ஷ ஆநந்த³ய
க்ஷாத்ரஸ்ய ப்ராஜ்ஞ வராக்ஷஸாந் । ஸுக்³ரீவ ப்ரேக்ஷணதாம்
ஹரிஸர்வஜ்ஞமிதிணேஸ்வரோ» இதி ॥

உ-வ்யா ॥ விரோதீதி । விரோதி = சத்ருவான ராவணனுடை-
ய, ஸோத³ர = அநுஜனான விபீஷணனுடைய, பரிக்³ரஹ =
பரிக்ரஹிக்கிற விஷயத்தில், விஸம்வாதி³ = கெட்ட தர்க்கங்களைச்
சொல்லுகிற, விவித⁴ஸசிவ = அநேக மந்த்ரிகளான ஸுக்ரீவன்
அங்கதன் முதலானவர்களுடைய, விஸ்ரம்ப⁴ணஸமய = விச்வஸிப்பிக்
குங்காலத்தில், ஸம்ரம்ப⁴ = பரபரப்பாலே, ஸமுஜ்ஜ்ரும்பி⁴த = ப்ரகாசம்
பண்ணப்பட்ட, ஸர்வேச்வரபா⁴வ = ஸர்வேச்வரனாயிருக்குந்தன்
மையையுடையவனே! «ஸக்ருத் ப்ராணரக்ஷணம் ஸர்வஸ்ய ஹாதர்
தி³த்ஸதேவி ஹோ । ஜாதஸ்ய ஸ்வேச்வ பக்ஷாஸ் கஸ்ய ஸ்வஹிதம் வி
ஸ்ருஜேத்» என்று ஸோமராஜரும், «ஶுத்³த⁴ஸத்த்வ ஸம்ஸ்க்ருதாஸ்ஸ்வ ப்ரவ்ருத்த

பாபாத்மநஸ்ஸஹ । விஸ்வாஸயோக்யஸ்ஸுஹ்ருதாம் நக்தஞ்சரேந்த்ர விபீஷண:" என்று யுவராஜனான அங்கதனும் சத்ருவான ராவணனுக்கு இந்த விபீஷணன் உடன் பிறந்தவன், விச்வாஸம் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்னதுடன் "ஸ்நேஹதோஷேண ந தீவ்ரேண ஸம்பரீக்ஷ்ய:" என்றும் மந்த்ரிகளோடே விசாரஞ் செய்யவேணுமென்றும், "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து ப்ராதரம் ய: பரித்யஜேத் । கோநாம ஸஹ ஸம்வ்ருத்தம் யமேஷ ந பரித்யஜேத்" என்கிறபடியே இப்படிப்பட்ட ஐஸ்வர்யத்தையடைந்த ப்ராதாவை விட்டவன் யாரைத்தான் விடமாட்டான், காலம் வந்தபொழுது நம்மையும் விடுவனென்று ஸுக்ரீவாதிகளும் சொன்னார்கள். இப்படியே ஜாம்பவதாதிகளான பெரியோர்களும் மைந்த த்விவிதன் முதலானோர்களெல்லாரும் பரிக்ரஹிக்கக்கூடாதென்று விவாதம்பண்ண, ஸ்ரீராமன் தம்முடைய ஸரணாகதரக்ஷணத்தை ராவணாதிகளைப்போலே நிரஸிக்கத்திருவுள்ளமில்லாமல் தன்னுடைய குணத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக விஸ்வஸிப்பிக்குங்காலத்தில் ஸங்க்ஷேபத்தாலே "பிஸாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸா: । அங்குள்யக்ரேண தாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேஸ்வர" என்று தம்முடைய ஸர்வஸக்தித்வ ப்ராபவத்தை "ஸூர்யாதப்யநுகுண்டஸ்ய" என்று அநேகஸத்வங்களை பண்ணுகிறவனும் வெளியிட்டான். பிசாசங்கள் தானவர்கள் யக்ஷர்கள் இந்த விபீஷணனை ராக்ஷஸனைத்தவிர பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள், இவர்கள் அனைவரும் தனித்தனியே வந்தாலும் எல்லாரும் சேர்ந்து வந்தாலும் என்னுடைய அக்ஷணமாத்ரத்துக்குக்காணமாட்டார்கள். ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தில் நகமே ஆயுதமாக இருந்தது, இந்த அவதாரத்திலப்படிப்பட்ட இச்சையில்லை; பாணத்தாலே ஸத்ருவத்யஞ்செய்ய ஸங்கல்பித்திருக்கிறோம். (ஹரிகணேஸ்வர) உம்மை வாநரராஜ்யத்தில் முடி சூடும்படிசெய்தபோது ஸப்த ஸாலங்களையும் கிரிகளையும் பூமியையும் பாதாளத்தையும் ஏக பாணத்தாலே துளைத்துக்காட்டி வாலியை வதஞ்செய்யும்படியான பாணவேகத்தைக் காணவில்லையோவென்று தன்னுடைய ப்ராபவத்தை விஜ்ஞாபனம் பண்ணிக்காட்டினாரென்று கருத்து.॥

உ-ரு॥ ஸக்ருத் ப்ரபந்நஜந ஸம்ரக்ஷண தீ³க்ஷித ।

ஸம்-வ்யா ॥ ஸத்த்வம் ஸுஶிக்ஷ்யப்ரஜ்ஞாநாஹ்வாநாக꞉ ப்ரப-
ந்நபரித்ராண ப்ரதிஜ்ஞாநு ஸாமர்த்²யாதீநு ஸத்யாநு ஸதீதீ
நயாந்திரந்தம்ஶ்ச க்ருத்ய ஶக்த்யா ஶரணாக³தஸ்ய
ஸம்ரக்ஷணேऽஸ்ய பரமோத்ஸவம் தத³க்ஷரேண ப்ரத்யாயநாய
யக்ஷு "ஶ்ரேயதேஹிகவேதேந ஶத ஶ்ரணாந்தே"இ-
தீதிஹாஸவேதே ப்ரபந்நாய தாம் ஶரணமேகந்நிஷ்ட²
க்ஷேமஹ । ஸக்ருதி³தி । ஸக்ருத் = ஏகவாரம், அநேநோபாயா
ந்தரேஷ்வாஸக்ருதா³வ்ருத்திராவ்ருத்தே. "ஸக்ருதே³வ
ஹி ஶாஸ்த்ரார்த²꞉ க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம்" இதி ந்யாயோக்தே꞉.
ப்ரபந்ந꞉ = "அநந்யஸாத்⁴யே ஸ்வாபீ⁴ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வ-
கம் । ததே³கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி꞉ ஶரணாக³தி꞉, ப்ரபத்தி
ஸ்தாம் ப்ரயுஞ்ஜீதஸ்வாங்கை³꞉ பஞ்சபி⁴ராவ்ருதா" இதி ந்யாஸாஸ்த்
ராநந்தோக்த ஸக்ஷோத்³ப⁴வப்ரபந்நோபாஸ்த்ர ஶரணேந்த்
கோபாயத்வ ஜ்ஞாநவாந்ய꞉, ஜந꞉ = ப்ராணிமாத்ரம், நத்வ த்ரை-
வர்ணிக ப்³ராஹ்மணக வர்ணாஶ்ரமாதி³ விஶேஷபாத꞉, அநே
நாஸ்த்ர꞉ ப்ரபத்தேஸ்ஸர்வாதி⁴காரிகத்வம் த்⁴வநிதம். அதஏவ வா
நரவாயஸகபோத மஜேந்த்³ர ஜநகீ ப்ரஹ்லாத³யஸ்ஸம்ரக்ஷிதா
ந்நு. தஸ்ய ஸம்ரக்ஷணே = ஸம்யக் ஸ்வசரணவர்ணிதராமே
நாபி ரக்ஷணே பரிபாலநே, "க்ருதோऽபவாத³ய்யாம் ப்ருஷ்ட꞉ ஸ
ரேஷாம் ஶரணாக³த꞉ । அரி꞉ ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய꞉
க்ருதாத்மநா" இத்யுக்தே꞉. தீ³க்ஷித = வ்ரதவிஶேஷயுத, வ்ர
ஜஸ்தேத்யர்த²꞉. ததா² ச த்வத்³வசநம் "ஸக்ருதே³வ ப்ரபந்நா-
ய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தேப்⁴யோ த³தா³ம்யே
தத்³வ்ரதம் மம" இதி ॥

உ-வ்யா ॥ ஸக்ருதி³தி । ஸக்ருத் = ஒரு தடவை, ப்ரப
ந்ந = ப்ரபத்திப்பண்ணின, ஜந = ஜநங்களை, ரக்ஷண = இரக்ஷிப்ப
தில், தீ³க்ஷித = தீக்ஷையையுடையவனே! "ஸக்ருதே³வ ப்ரப
ந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தேப்⁴யோ த³தா³ம்யே

ஸ்வாஸாஹஸிஷ்யஸி" என்று இந்த விபீஷணனோடே ஸம்வாஸங்களைச்செய்து பாவத்தை அறிந்தபிறகு திருவுள்ளமானபடி செய்தருளுமென்று சொல்ல "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்கிறபடியே அந்தணராகிலும் அந்நியராகிலுமெந்த ஜந்மமானாலும் ஸக்ருத்ப்ரபந்நரானால் அவர்களை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷணம்பண்ண ஸங்கல்பித்திருக்கிறோம், விபீஷணாழ்வானை ப்ருஶம் பண்ணிக்கொண்டு விஸர்ஜித்தோமேயானால் வசநஸ்த ஶரணமென்று சொல்லுவன், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நாம் ஸஹிக்கமாட்டோம், ஸக்ருத்ப்ரபத்திபண்ணினவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணுகிறோமென்கிற ஸங்கல்பம் முன்குலைந்து என் ஸர்வஸ்வமும் அழிந்துவிடும். "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா ।" என்கிறபடியே என் ப்ரியமாக வார்த்தை சொல்லுகிறீர், விபீஷணாழ்வான் ஶரணமென்று சொன்ன உத்தரக்ஷணத்தில் உங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கும் முன்னமே (அஸ்யாபயம் தத்தம்) அபயப்ரதாநம் பண்ணியாய்விட்டது, சீக்கிரமெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவாருமென்று, மஹாராஜர் விபீஷணாழ்வான் திறத்தில் "வத்யதாமேஷ தண்டேந" என்று அத்யந்த க்ரூரமான உக்திகளைச்சொல்லி அபராதப்பட்டதற்கு பரிஹாரமாக, திருப்பாணாழ்வார் திறத்தில் அபசாரமுகமாக அபராதப்பட்ட லோகஸாரங்கமாமுனிவரை ஆழ்வாரைத் தோளிலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரும்படி பெரியபெருமாள் நியமித்தாப்போலே பெருமாளும் மஹாராஜரை நியமித்தாரென்று கருத்து ॥

௨௰॥ ஸத்யவ்ரத

ஸா—வ்யா ॥ அயோக்த்ருஷ்டா ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷண வ்ரதஸ்ய ஶரண்யஸ்ய ஶ்ரீராமஸ்ய "பராவரேஶோ ஜ்ஞேத்ய" இதி க்ரியேந பராவரேஶேந ஸுக்ரீவ "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா । விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம்" இதி தேநைவ ஸுக்ரீவேணாந

ப்ரீதஸ்ய ஸ்வபக்ஷம் ஜேதவ்யஸ்ய ரிபோ ராவணஸ்ய ஸோத₃ரா த்ராணாதி₃கம் தத்₃வசநம் ஶ்ருதவத: “ராக்ஷஸாநாம் வயஸா ஹ்ரம் யஜ்ஞாயாஶ்ச ப யஷ்டுணம் । கல்பிஷ்யாமி யதா₂பூர்ணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமிவ வாஹிநீ”மிதி ராக்ஷஸவத₄ம் ப்ரதிஜ்ஞாதவாநபி தத்ப்ரேஷ்யஸ்ய விபீ₄ஷணஸ்ய “இதி ப்₃ருவாணம் ராமஸ்ய பரிஷ்வஜ்ய விபீ₄ஷணம் । க்ருத்வா வீக்ஷணம் ப்ரீத: ஸௌமித்ரே ராஜகுமாரநய । தேநைவம் ஸஹாவ்ராஜ்ஞ உபதி₃ஷ்டோ விபீ₄ஷணம் । ராஜாநம் ராக்ஷஸாநாம் க்ஷிப்ரம் ச ஸமுத்₃ரே அபி₄ஷேசய । ஸர்வலோகஸ்ய ஸாக்ஷி ஸௌஹார்த்₃ரஷ்டோ விபீ₄ஷணம் । அயோத்₄யாநாமர்த்₂யாநாம் ராஜாநம் ராமஸ்யாஸநாதி₃”தி கா₃ட₄வந்வக்ஷாமாஜேந்த்₃ரஸி செவ நாத₂ உக்தவத்தஸ்ய ஸ்வாநுஷ்டாநபூர்வஸாமர்த்₂யமாஹ । ஸத்ய வ்ரதேதி । ஸத்யம்—யதா₂ர்த₂ம், கா₃டா₄வ்யபி₄சரிதம், வ்ரதம்= நியம:, ஶரணாக₃தரக்ஷணரூபோவ்ரதநியம: யஸ்ய தஸ்ய ஸம்பு₃த்₃தி₄:. ராமோ த்₃விர்நாபி₄பா₄ஷத இதி பா₄வ:. க்ருதாக்ருதே ஜவி ஹேதுபா₃ஹ்யே க்ருதேஙெ க்ருத்யணுவெ க்ருதாவெ வி வரவாரே க்ருஜிதே ஜவிதி ஜொகஜிதிராவணே க்ஷாமாயீ ரேஜவி யஜ்ஞராஜ்ய தத விபீ₄ஷணஸ்ஹிஷிஷேவ்ய: ஸ்ரீராம ஸ்யாதிராநஷ: ஸ்ஹாவாதிஶயோ ஸ்வந்த்யதே ॥

வயேந்த்₃ரஜவி ஜித ஹாவேந ஸம்ப₃ ராவேஷாக்ஷ்யவமமெ ।
இதி வ்யஸிதம் ராமம் விராமம் ஜிஷதாம் ஹமே ॥

உ—வ்யா ॥ ஸத்யவ்ரதேதி । ஸத்யமான வ்ரதத்தையுடையவனே! “ஏதத்₃வ்ரதம்”என்றுசொன்ன ஶரணாக₃தஸம்ரக்ஷணம் நித்யவ்ரதமென்பதை “க்ருத்வா வீக்ஷணம் ப்ரீதஸ்ஸௌமித்ரே ராஜகுமாரநய । ஸாக்ஷாத்₃ஸர்வஸாக்ஷிஸௌஹார்த்₃ரஷ்டோ விபீ₄ஷணம்”என்று அப்போதே கர்மாநுஷ்டாநபூர்வமாக்கி ஸத்யமாகப்பண்ணினு ரென்றபடி ॥

உ—மூ॥ ப்ரதிஶபநஹேதுகா ஹேதுவிஷயவ்யோயீ வாஜிந ।

ஸம்—வ்யா॥ ஸமம் உஸயேண ஸ்வஹாயூராவஹாரிணம்

ராவணஸ்யாபி விபீஷணஸ்யேவ ஸ்வஸ்யைவாஸ்ய ஶ்ரீராகவஸ்ய த்ருஷ்டிவிஷயம் ப்ராபய்ய ஶரணாகதரக்ஷணாதிகமபி யாவத்ஸ்வதஸ்ஸம்பாத்ய ராமபத்ரஸ்ய ஸர்வலோகஶரண்யத்வாய மஹாத்மநே ஸஶரணாகதே: ஸம்பாவிதாதாவம் த்ருஷ்டவதா ப்ராதேந விபீஷணேந 'ஸோऽஹம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமிச்சதீ'தி ஸம்ப்ராப்தராஜ்ய ஸாதநாயைவ தத்விஷயக ஶரணாகதௌ க்ருதாயாம் அப்யேவ ஸாமர்த்யாதிக ஸம்பாதிதாயாம் ஸத்யாம் த்ருஷ்டித்ருஷ்டம் தஸ்ய ஸாதநோபாயாநுஷ்டாநமாஹ । ப்ரதிபந்நேதி । ப்ரதிபந்நம் = உபவேஶநம், 'ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:, ஸாகரஸ்யாபவேஶநம்' இத்யாதி ஸமாநப்ரகரணே வாக்யம், தஸ்யாயம் காயவ்ருத்தி ஸந்நியமவிஶேஷேண ப்ரயோக இவ ஸ்வப்ராஸ்யஸ்வ ஶயநம், தஸ்ய த்ருஷ்டிகயா = ஸாநுஷ்டாநாநுகமநேந வேஷதாரணேந, நதீதத:, ஸ்வதஸ்வ ஸஹாயகாஶ. 'க்ஷேமம் யாஸ்யாமி ஸாகரம் । ஸஹாயம் விஜாநாதீ'த்யுக்தாஶ் ஶுஶ்ரூஷிதம் = ஆஜ்ஞாத்ருதம், உபஸ்தேயம் = ஸாகரஸ்ய, பரிஜநம் = வேஷகதம், 'வேஷகதம் ஸிகதாஸ்யம் । தோயபாதிதம் தஸ்யாஶிநோ' இத்யாத்யர்த:. தத்ரஹஸ்தேஷு ராஶீக்ருதாஸ்திகதா ஜதியாவஶ். யஸ்ய தஸ்ய ஸப்ராஜி:, 'த தஸ்ய ஸாகரஸ்யாயம் ஜலதாநாஸ்த்ர ராகவ: । பாஹம் ஹஜமஹாபாஹுஸ்யயாயாதிஸம்ஜ்ஞந: । கஞ்ஜம் ப்ராஞ்ஜலி: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே'ரிதி ராமாயணம். நவாஸ்ய தேந ரஜதாவஷாயித்யேவ ஶ்ரீராமேண ஸாகரஸ்ய பரஹாமாதிஶயஶோபேதிதாவ:. நநு 'ஜஹஸ்ஸ்யஶ்சபௌரஶீவம் கஶாநாஸ்த்ர ஸாரமே । த்ருஷ்டம் ப்ரத்யபவேக்ஷ்யாஜியாவந்நேந ப்ரஸீததி । அநாஹாரோ நிராலோகாயநஹீ நோயயா'ஜிஜ:+கஶேஶாத்ரஸ்யவஸ்யாவ்ய ஹஞராவேவாஸ்த்ரஸ ஸமயதி'தி ஸ்வப்ரத்யாநயநாயைவம் ப்ரத்யவேஶநேநாவாய விஶேஷேண ப்ரஸாதயஸ்ம் ஹரதம் 'ப்ரஹ்மணோஹ்யகவாஶேந நராது ரோஜாஷிஹாஹதி । நத ஸம்யுராஹிஷிகாநாம் விதி: ப்ரத்யவேஶநே । உத்திஷ்டநரஶார்தூல

ஹிதேந தத்ராணம் வ்ருதம்" இதி தத்ரோக்தவ்ருத்திவிசேஷ ஸ்ய ஸ்வாஹணாஹதேந க்ஷதியாநயிகாரிகக்ஷாதஸாஹிதி ய்ய "ஶாஹ்ஸ்ய தயோஜக" இதி தத்வஹித வ்யாயஶிதவிசே ஷவேஹி காரயது ஶீஜ்யநோzயம் ரவஸ்ருநஃ கஹாஜேவம்வி வேவத்வவிசேஷம் ஸ்யஹேதிஷ்கு. நவஹாதாநேஷுதாகு த்ர் தவிசேஷாஜந்யவாயம் ராஶாநேஷுதாவ்ருதவிசேஷஃ, தத் "வ்ரத்யவேக்ஷ்யாஶீ" தி, கத்ர் "வ்ருதிஶிசேஷ்ய" இதிவ ஶ்வேஹோஜிதிவாவ்யம்; தயாபி ஸ்வரூபவதஃ ஹேஜாஹாவாகு; கந்யா தேதேவ்ருகாரணே "சேசேஷ்ய" இதத்யேநவ்யா வாதஃ வ்ருஸஜ்யத, அத்வ "ஸாமராவேஸ்யாவவேசந" தித்ய வவேசநஶேஜந "ஸம்விவேசே" தி ஸம்வேசநஶேஜந "அ ஶிஶிசேஷ்ய" இதத்யஶயநஶேஜநவ வ்ருக்ஷதவ்ருதிஶயநஸ்ய ஹேஜஸ்யாஜீதிவேகு; தத் "நரஈது ரோஜஸ்ஷி" தி உநஷ்ய விஷயகஸ்ய கத் "வ்ருதிஶிசேஷ்யஶேஹோஜயே" ரிதி ஸ்ஶ ஜ்ருராஜரூவஜேவதாவிஷயகஸ்ய்வ வ்ருதீத்யாவிஷயஹே ஜாகு. நவாஸ்யாபி ராஶஸ்ய ஜேவதாஸாவ்ஹஶேநநோ தோவிஷயஹேஜஸிஷ்யதீதிவாச்யம்; "ஞாநஜாநஷஜேந்ய" இதத்யாநோ உநஷ்யேநாஹி உந்யாஶநகா ஜிதி நகாஹி ஜநவவதிஃ। வஸ்தஸ்த கஸ்யாபி ஶரணாமதி வ்ருஹேஜ தேந தஸ்யாஸ்வயாயிகாரதேநவ நஜோஜ்யஜேசாவகாசஃ, தயாஹி விஶீஷணே, ராஶேணஜாராஜேய்zஹிஷிதேஸதிக ஜாஹிநாரதி ஸஶீ்வாஹ்யாம் "கயம் ஸாமரஶேகாஹ்யம் தரா ஶவரணாஜயம்। வேஸேநேயஃ வரிவ்ருதாஸ்வே ஸாநரா ணாஜஹோஜஸாம்। உவாயஜாயிமஜ்ஜாஶஃ" இதிஸாமரதரணோ வாயம் வ்ருஷேநதேந "ஸஶேஜ்ம் ராவவோராஜாஶரணம் மஜ்ஶேஹேதி। வாநிதஸ்மரேணாய ஶவ்ருஶேயாஶேஹாஜயிஃ। கதஶேஹேதி ராஶஸ்ய ஜாகா ராஶஜஹாஶதி" ரிதி வோவ வதிகம் ஸஶீரிதாம் ராஶகதவ்ருக ஸஶேஜ்ருஶரணாமதிவாவம் ஸஶீ்வோராஶய நிவேஜயதிஸதி, ஶ்ரீ ராஶஃ "வ்ருகவ்ருத்யாய உஶ்ஶீஜஸ்ய ராவவஸ்யாவ்யரோஜதே" த்யக்ஶீத்யாதாஶீ க்ருத்ய "வவஶேக்ஃ காஶரவ்ஶீணேதீரேநஜநீவதேஃ। ஸம்

விவெஶதஃாராசொவெஃ்ராதிவ ஷாதாஶசநஃ, கஜூஇம் ப ாஜூ
வஃ கஷ்க்வா வ்ய திஶிமெஶ்ர சொஷாஃயெ"ரித்ர க்ஷூரீத்ராவ
திஶயநசேுராஸ், த்சூ ந ஶரணாமதிவ்யதிரிக்த உபாயாந்தரம்
ஸவிதா உஷாகி; வ்யாவாதாஸ், ஶரணாமதெரபொவாவக்ரா
ஜூதகாவாஸ், தஷிசு கயஃதியம் ப வத்திநுாஸமஸ்; கஸசயுவிஷய
க்வாஸ். ஸஉயுகாரணிக விஷயாஷி ஶரணாமதிஃ ஸஷாவிநா
ஹாவிநீ. நஙஸசயுவிஷயா ஶரணாமதிஸ்தஃஹிஜெநாவி ரா
ெஶண கஸாஃநஷ்திெததிெவஸ்; «க்ருத்தாநஜாநஷ்ஜெந»
ஐதி உநஷ்ஹாவநயா ஜொகஃ ஃ்ராzஸசயுகெஹநாஹிச
ந்ருசநக்வாஸ், கதவைவ ஸ்ரீ உஃாவாயுவாெஷ்ரவ ர்யவ ஆ
நஸாெர ஸ்ரீராசஶரணாமதள ஷஷாவஶ்ரூாவநியசஸ்ராவ்யா
வ்திசாஶக்ஃ்ர தத்ர ஷஷாஸாெவாzஸசயுவிஷயதா நிபோயந
ஐதி வயுஷாரி. ஐதரஃாzத்ர ஶரணாமதிகாஸாவாஃிெத்ரவ
வக்தவ்ரக்வாஸ். நந தஷிசு கிசயுசத்ர ஃஸுாஸ்தரெணாவவா
ஸாஃயஃ வரிக்ணாஉக்தாஃ, ப வத்ராநக்ரு ஸஃஷாஃ்ர
ஃவணங்க ஷ்ரதிரிக்தஸ் வரிகாவிெஶஷஸ் "ப வத்தஃ க
திஃெவ்ரவம் வராெவக்ஷாநவிஃ்ரெத"ஐத்ரநெவக்ஷணாதித்தி
ெவஸ்; கத்ராக்தாஃஸுஶயந தி ராெத்ராவாஸாஃயஃ நப வ
த்ராஜூாநி, கிஞ்சவ்யதிஶயநவ்யதவிெஶஷஸ், கத்ரவைதா
ஃ்ரஶஸ் வரிகாவிெஶஷாக்திஶாஶதாரஷஷாஹிகா க்ஷிஃணஃ
க்ருதுக்காஹிவ்ரஜநவரா. கஸ்த்ரவஷாதாஃ்ரஶவ்யதவி
ெஶஷஸஷக்ரத ஶரணாமதெராதுப வத்ர்ஹி வ்யஜுககவ
சஜுஸுரந்ராஸ வ்யஜுககவதிவ ஹாதஶரணாமதிப காெண.
கஜுஸ்தாஃ்ரஶக்வஞ கஜூஜிெவஸெவzஙத்ராஷ்ராவாயுவா
ெஃெரவ. நவாத்ர «வ்யதிஶிமெஶ்ரசொஷாஃயெ"ரிதி தாஃ்ர
ஶப திஶயநாவ்ர வ்யதவிெஶஷெஸ்ரவாக்தெகநு ஶரணா
மெதரவாஷுராணாஸ் ஶரணாம.திவாஃவைவ நஸஹ்வதீதிவா
சம்ரஃ; «கஜூஇம் ப ாஜூவஃ கஷ்க்வா ப திஶிமெஶ்ரசொஷாஃ
யெரி"த்ரத்ராஜூஶுபௌந ப்ரவத்ரவமசநாஸ். கஜ்ஜுமெஃ
ப வத்திமஸுகவஞ «கஜூஃ வரசாசஃ்ராக்ஷிப ெஃவ ப்ர
ஷாதிநீ, கஞெரணாஜூஇம்வேய்ா ஜக்ஷணவஸ் ப்ரஸாஃநா"தி

ஶரணாகதி ... ஶரணாகதிவர்ணநம் ... ஸ்ரீரங்கநாதஶரணாகதி ... "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி" ... ஶ்ரீ ... ஶரணாகதி ... "ஸ ... ஶயநம் ..." ... ஸமுத்ர ...

உபாயாஸ்த்ரவேலாயாம் நவரத்நேந்து ஶோபிநா ।
ஸமுத்ரஸ்ய புலிநம் பாதுகாப்யாம் ப்ரஸாதிதம் ॥

உ—வ்யா ।। வ்யத்யயேந ... ஶயநஸம்பந்தி ... = ப்ராயோபவேசவேஷத்தாலே, ... = அலங்கரிக்கப்பட்ட, ஸமுத்ர புளிந = ஸமுத்ரத்தின் புளிநத்தையுடையவனே! "... ராகவ: ... ப்ராங்முக: ... " என்கிறபடியே "ஶயநம் ... ஶாயிநம் ..." என்று ஶயநத்தில் பிராட்டிக்கு உபதாநமாகும்படியான திருக்கையைத் தான் உபதாநமாகப்பண்ணிக்கொண்டு தர்ப்பாஸ்தரணத்தில் "... ஸாகரஸ்யேவ" என்று கடற்கரையில் மற்ற ஒரு கடல் கிடந்தாப்போலே ... பண்ணி ஶயநித்துக்கொண்டிருப்பதாலே ஸமுத்ர புளிநம் பூஷிதமாயிற்று. ... ஶயநவேஷத்தோடே கடற்கரையில் ... ஶயநம் பண்ணிக்கொண்டது ஸமுத்ரபுளிநத்துக்கு பூஷணமிட்டாப்போலேயிருக்கிறதென்று கருத்து. சிலர் ஸமுத்ர ராஜனைப்பெருமாள் ஶரணாகதி பண்ணும்போது ... களைகள் கண்டிருப்பதாலே ... அந்த ... ங்கள் ... என்று ... ப்பார்கள். அது, ஶரணாகதி

அன்று, ப்ரபதநமே, ஆகையாலே அந்த நியமங்கள் அங்கே அபேக்ஷிதங்கள். பின்னும், உபாயாநுஷ்டாநஸமயத்தில் ப்ரதானமான ஆகிஞ்சந்யமாகிற அதிகாரமில்லாததாலே ஸமுத்ரராஜனைக்குறித்துப்பண்ணினது ப்ரபத்தி அன்று, "ஸாபராதஸமுத்ரே" என்று ஸாபராதத்வாயத்தாலே ஸாதிக்கும்படியான ஸாபேக்ஷத்வமிருக்கிறதிறே. ஸ்ரீதேசிகனும் "தத்ஸாகரே வருணமாம் உபாஸ்யநாஸீர ப்ராவஹ: । பாணம் ஸமஜகாமரஸாந்தக்ஷ்மயா யாசிதஸ்யோப்தி: । சருஷம் ப்ராக்ஷ்வ: சக்ரவா ப்ரதீசீதேசே ஹோமயே:" என்று பெருமாள் ஸமுத்ரத்தைப்பற்ற சரணாகதி பண்ணினவிடத்திலும், "ஸர்வஜாவரஸ்வமேவ தேவதேஷஷ்டோத்ஷா । சரணம் ப்ரபத்யே ஸத்ரோ நாராயணம் ஹரிம் । ஸம்ஹிதா நிராஹாரஸுப்தேன ஸமாயத: । ஜநஸ்யா ஜநஸ்யேஜா தேவம் நாராயணம் ஹரிம்" என்று ஸப்ரத்யேய ப்ராந்தத்திலே ப்ரஹ்மதத்வரிதத்திலும் சொன்ன ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமன்று, இவ்விரண்டிடமும் ஸவிசேஷப்ரதிபத்யதநாதி ப்ரயாணமாகையாலே அங்கு அந்த நியமங்கள் சொல்ல ப்ராப்தம்" என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பரமபோகாதிகாரத்திலும் ப்ரதிபத்யநந்தான் ஸாத்யமாகப்பெருமாளாலே செய்யப்பட்டதென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார் ॥

ஸ-ஸ॥ ப்ரஜயதிரிவஸ்த விதிவதிவாஸோபிதா
கந்வர வாரிதே ।

ஸம்-வ்யா ॥ அத ஸ்ரீ ஊர்ஸரயிநா வாநரஸேநா தரணா
யத்ஸ் ஸர்வ்ஜ்ஞஸ்ய ப்ரியஸேந த்ரிராத்ரேணாவஸிதே ஜலாஶயே
பாராவாரே ப்ரஸாதகீஷ்டதிஸதி, கோபேந "க்ஷயோஹி
லோகஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸராயம் । அஸம்யத்தம் விஜாநாதி யீக்ஷ
ரீக்ஷ்ரமேஜிதே, ஸாபஸாநய ஸாகரே ஸ்வாஸாம் ஸாஸீவிஷோபம
ராது । ஸாஸம் ஸோஷயிஷ்யாமி வஹ்நிம் யாதம் வருணம் ।"
இதி வாவா கம் வரீக்ஷ்யவாநம் "ஸஷீஷ்ய யநாவோஷ்ணம்

[illegible]

[illegible]

உ-வ்யா || [illegible] = ப்ரள யாக்னிபோலே க்ரூரமான, [illegible] = பாணக்ரத்தாலே, [illegible] = சோஷிப்பிக்கப்பட்ட, [illegible] = ஸமுத்ரஜலப்ரவாஹத்தையுடையவனே! [illegible] ”என்று [illegible] பண்ணியும் [illegible]” என்று ஸமுத்ரராஜன் [illegible] வத்தைக்காட்டாதிருந்தவாறே. [illegible]” என்று பெருமாள் [illegible]ராய் கண்கள் சிவந்து [illegible] | [illegible]” என்று

தனக்கு ஸபத்நீமாதாவான ஸுமித்ரையின் புத்ரனை ஆஶீவிஷஸத்ருஶங்கள்போலே அதிதீக்ஷ்ணங்களான பாணங்களை ஸபத்நீமாத்ருத்வ ப்ரயுக்த ஔதாஸீந்யத்தைக்காட்டாமல் ஶீக்ரம் கொண்டுவாரும்; நமக்கு முன்னோர்களான அநேக ஸகரபுத்ரர்களாலே வர்த்திதமென்கிற உபகாரத்தை அதிக்ரமித்து நானொருவன் ஶோஷணம் பண்ணுகிறேன். வாநரவீர முதலிகள் ஸ்தலசாரிகளாகப்போகட்டுமென்று சொல்லி «ஶரௌகவி ஶிவாநந்த்ராந் வஜ்ராநிவ ஶதக்ரது:» என்று அதிதீக்ஷ்ணங்களான பாணங்களை ப்ரயோகம் பண்ணிவிட «தேஜஜ்வலிதோத்ஸாஹா வேகாத்வேகஜவா ஸாயகோத்தமா: | ப்ரவிஶந்தி ஸமுத்ரஸ்ய ஸலிலம் த்ரஸ்த பந்நகம்» என்று அந்த பாணங்கள் ஸமுத்ரத்தில் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ப்ரவேஶித்து உஷ்ணித்து ஜலத்தை ஶோஷிக்கும்படி செய்தனவென்றபடி. அப்போதும் ஸமுத்ரராஜன் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டாதிருந்தவாறே «ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண ஸம்யோஜ்ய ப்ரஹ்மதண்டநிபம் ஶரம் | ஸம்யோஜ்ய தநுஷி ஶ்ரேஷ்டே விசகர்ஷ மஹாபல:» என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரஸந்தாநம் பண்ணவே «க்ருதஸ்தம் ராகவக்ரோதம் வேகம் ப்ரக்ஷோப்ய தாருணம் | ஸௌமித்ரிராத்ரு ஸர்வஜ்ஞம் ஶரஶக்தியோக்தா யந்த்ராயதே» என்று இளையபெருமாள் கையைப்பிடிக்கச்செய்தேயும் திமிரிக்கொண்டு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணவே, ஸமுத்ரராஜன் ஐயோ, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரப்ரயோகமாயிற்றே, இதர பாணங்கள் போலன்றே, இதர பாணங்கள் ஜலஸ்தக்ஷுத்ரஸத்த்வமாத்ரங்களை நாஶம் பண்ணி ஜலத்தையும் க்ஷோபிதமாகும்படி செய்து ஜலத்தை சில அம்சங்களை சோஷித்தன, இந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமோ நிஶ்ஶேஷமாக ஜலத்தை சோஷணம் பண்ணி ஜலஸ்த்ராதிகளையும் நிஶ்ஶேஷமாக அழித்து நம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் உஷ்ணிக்குமே என்று அநாதவத்தாய் ஓடிவந்து வணங்கி ப்ரணாமம் பண்ணி அமோகமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை தன் ஶத்ருக்களான ஆபீரஸம்வாஸிகளிடத்தில் ப்ரயோகஞ்செய்யுமென்று ப்ரார்த்தித்தானென்று கருத்து. இவ்விடத்தில் சிலர் ராமாயணத்தில் ஸமுத்ரஜலம் நிஶ்ஶேஷமாக சோஷிதமாயிற்றென்று சொல்ல

வில்லை, பின்னும் "யோஜநம் வ்ருத்திகர்மாணி வேலாந்ருத்த ஸம்ப்லவாத்" என்று வேலையை அதிக்ரமித்துப்போயிற்றென்று சொல்லியிருக்கிறது. பின்னும், "ஸஹஸ்ரஶோ தேஶஸேதுபாயோதி:" என்றுஞ்சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிக்கிருக்க "விஶோஷிதஜலதி: வாஸவாநிவ" என்று விஶேஷண சோஷிப்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லக்கூடுமோவென்று ஶங்கிப்பார்கள். அந்த ஶங்கை ஶ்ரீராமாயணாஶயாஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதம், ஒரு ஸந்தப்தாய:பிண்டத்தை ஹாண்டஜலத்தில் போட்டால் கிஞ்சிஜ்ஜலத்தை ஆகர்ஷிக்கும், அநேகதப்தாய: பிண்டங்களைப்போட்டால் ஸகலஜலத்தை சோஷிக்கும்படிபண்ணிக்கொதிப்புக்கண்டுமேலும் பொங்கிவரும்படிசெய்யும். இது அக்நிக்கு ஸஹஜம், பாணங்கள் ஸாமாந்யம்போலே உஷ்ணித்துக்கொண்டுபோனால் தங்களுக்குச்சக்தியுள்ளமட்டில் ஜலத்தை ஆகர்ஷிக்கும். அக்நிக்கு இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ஜலாகர்ஷகத்வத்தைக்கவி சொல்லாததாலே ஸாமாந்யஶரபாணங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தை ஶோஷிப்பிக்கவில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. ஜலத்தில் கொதிகண்டு மேலே பொங்கிவருகிறதைப்பற்றி "உத்திஷ்டந்தி ஜலாத் ஸ்ருஷ்ட்வா ஸந்தப்தாஶ்ச ஜலாஶயா: | விஸ்ருஜ்ய ஸுமஹா ஶோஷம் ஸமுத்ரஸ்ய ஸம்ப்லவம் ஶர:" என்று கவி சொன்னார். இப்படி உத்தர பாணங்களாலே நிஶ்ஶேஷமாக ஸமுத்ரஜலம் ஶோஷிக்கப்படாமலிருக்கிறதைக்கண்டு பாணாந்தரமெடுக்கத்துடங்கினார், அதுகண்டு இளையபெருமாள் கலங்கி தநுஸ்ஸைப்பிடித்தார், அதையுந் திமிரிக்கொண்டு பாணத்தில் ப்ராஹ்மாஸ்த்ர யோஜநஞ்செய்தார். ஸந்தாநமாத்ரத்தாலே ஸமுத்ரம் ஸம்க்ஷோபத்தையடையும்படியாயும் ஸத்வஜந்துக்கள் ஸந்தாபத்தையடையும்படியாயும் "யோஜநம் வ்ருத்திகர்மாணி வேலாந்ருத்தம் ஸம்ப்லவாத்" என்று அநேகயோஜநதூரம் கரைக்குக்கீழே ஜலம் வடித்துப்போய்விடும்படியாயுமாயிற்றென்று கருத்து. யோஜநமாத்ரம் ஜலம் ப்ரஸ்ருதம் என்று வ்யாக்யாத்ருவ்யாக்யாதம். யோஜநம் ஶோஷித்துப்போய்விட்டதென்று தாத்பர்யம். "யோஜநம் வ்ருத்திகர்மாணி" என்கிறதற்கு வேலாதிக்ரமயோஜநதூரம் போய்விட்டதென்று அர்த்தஞ்சொல்லும்போது தாபத்தாலே கொதிப்புக்

கண்டு பால் பொங்கி பெருகுமாப்போலே பெருகிற்றென்று கருத்து. அப்போதும் சத்ருக்கு சோஷகத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே ஸமுத்ர ஜலம் சோஷத்தையடைந்ததென்பது அபிப்ராயம். ஒருபடி பால் காய்ச்சினால் முக்கால்படிபால்தான் தேறும், கால்படி சுஷ்கமாகவே தான் சோஷிதமாகும். இப்படி யோஜநவ்யூஹம் சோஷிதமாகவே ஸமுத்ரராஜன் க்ஷணகாலத்துக்குள்ளே வந்து ஶரணாகதி பண்ணினபோது நிஶ்ஶேஷமாக சோஷிதமாய்விடும். "ஶுஷ்யம் யாஸ்யதி ஸாகர:" என்று மணல் தரையாலே முதலிகள் நடந்துபோகும்படியாய்விடும். இப்படி நிஶ்ஶேஷ சோஷணத்துக்கு உசிதமானபடியை நினைத்து "விசோஷித" என்று விசேஷேண சோஷிக்கப்பட்டதென்று அதிசயோக்தியாகச்சொன்னபடி. லோகத்திலும் ஸர்வாங்கீணமாய் தைத்யதூதனாய் ஜீவித்தால் செத்துப் பிழைத்தானென்று வ்யவஹாரமுண்டு. அதிவரும்படியான அவஸ்தையைக்கண்டு விசோஷிதமென்று சொல்லுக்குறையில்லையிறே. முன்பு "ஸமயவிவேசவிஶிக" என்று "அமோகவிஶிகாஸ்த்ர" என்று ஸம்போதிதம் விட்ட பாணங்களையும், பிறகு "ஸமுத்ரைகபாணஸம்யோஜ்ய ஸமுத்ரநிரஸ்ய"என்று ஸம்ஹாரோத்யுக்தமான பாணத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறது. சில கோசங்களில் "வி" என்கிற உபஸர்கமில்லாமல் "சோஷிதாகூபாரவாரிபூர" என்று பாடமிருக்கிறது ॥

௨௫॥ ஸமுத்ரநிர்மாணஸம்பத்பிரகாஶித ஸ்வகீர்த்தி ஸேதுபந்தக்ரிய ஸாயித
ஸேதுபந்தப வீராவீர்யஶக்தித ஸமுத்ர ।

ஸம்-வ்யா॥ அநந்தரம் ஸமுத்ரஸம்யோஜ வ்யோம விபத்வோ நிமிஷ ஸ்ரீ ராகவ ஸம்யோஜ்ய "ஸமுத்ரஸ்ய வாயுபுத்ராணாம் ஆவோ ஜ்யோதிஸ்ச ராகவ ! ஸ்வபாவ ஸௌத்ரிதைர்த்தி ஶாஸ்தம் ஆம்நோஸ்மி தா:" இத்யாதியில் நந்தந ஸம்யோஜநாம் ஸ்வகீயதா ஸர்வேஷு

[illegible]

ஸமுத்ரஸ்ய நீத்வா ஸம்வத்ஸரம் ।
ஸம்ப்ராப்தா வநதீக்ஷ்யம் தம் ஜாநகீஜாநிராஶ்ரயே ॥

[illegible] மஹா பலசாலிகளான, [illegible] = ராவணாதி ராக்ஷஸ [illegible]த்தினுடைய, [illegible] = யுத்தத்தில் ஆசை

யாலே, சடுல = சாஞ்சல்யமுடையவர்களான, கபிகுல = வாநரஸமூஹங்களுடைய, கரதல = கைகளாலே, தூலித = வரிஷ்டிக்கப்பட்டு, ஹ்ருத = அபஹரிக்கப்பட்ட, ஸமூலமாக பிடுங்கப்பட்டவென்றபடி. கிரிநிகர = பர்வதஸமூஹங்களாலே, ஸாதித = கட்டப்பட்ட, ஸேதுபதஸீமா = ஸேதுமார்க்க ஸீமாவாலே, ஸீமந்திதஸமுத்ர = இரண்டு பாதியாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஸமுத்ரத்தையுடையவனே! சத்ருக்கள் உபாலம்பநீயர் களாயிற்றேயென்று கொஞ்சமேனும் மதியாமல் "கபிசேதும் ஸாரணஸ்ய ஸ்ருதாஸ்துதஸஸம்ஶ:" என்று மலைகளைக்கொண்டு வந்து அணைகட்டிமுடியவேணுமென்று பரபரப்புடனே அரை குலையத்தலைகுலைய மலைகளைக்கொண்டுவந்து கட்டப்பட்ட ஸேதுவாலே "ஸீமந்தே இவ ஸாகரே" என்கிறபடியே விபஜிக்கப்பட்ட ஸமுத்ரத்தையுடையவனே என்றபடி. ஸமுத்ரமானது ஸேதுவாலே இரண்டாக ஆயிற்றென்று தாத்பர்யம். சில கோசங்களில் "கபிகுலதூலித" என்று பாடமிருக்கிறது. அப்போது த்ருடமான கிரியையும் பஞ்சுபோலே லகுவாகக்கொண்டுவருகிறார்களென்று கருத்து. தூலம் க்ருதம் தூலிதமிதி விக்ரஹ: ॥

௫௨॥ த்ருதகதி தரும்ருகவரூதிநீநிருத்த லங்காவ
ரோதவேபதுலாஸ்யலீலோபதேஶதேஶிக
தநுர்ஜ்யாகோஷ!

ஸம்ஸ்க்ரு॥ அத ஸேதுநிர்மாணாநந்தரம் "வாநரா ணாம் ஸமுத்தீர்ணா வாஹிநீ ஸேதுநா" இதி ஶ்ருதத்வாத் ஸேதுநா வாநரவாஹிந்யா ஸமுத்ரம் தீர்த்வா ஸுவேலாவநோபஶோபிதே ஶைலே ப்ரதிஷ்டாயாவஸித ஸ்வ ஸைந்யஸம்ஸ்தாநாதி பரிஜ்ஞாநாய ப்ராஸாதஶிகரமாருஹ்ய ஶுகஸாரணாப்யாம் சாராப்யாம் ப்ரதர்ஶிதேஷு வாநரஸேநாநீகேஷு பலவீர்யாதிகயுக்தேஷு ப்ரஹஸிதாம் வாநராநீகிநீமவேக்ஷ்ய தஶாநநோ ராவணோ "ஸீதாம் வா ப்ரயச்சாமோ யுத்தம் வா ப்ரதீயதாம்" இதி ஶ்ருத்வா...

विज्ञापितं स्वव्यवसायादिकं विदित्वा किञ्चिज्जातकोपेव मद-
या दृष्ट्या निस्सरन्त्या शरव्यवधानादिभिरचितेव स्वस्मिन्नेव
न्त्रासं "त्वद्धस्तं रामचन्द्र सायकैः शरीरेण रावण ।
यद्यप्यर्दितयुक्तोऽस्मि वीतायासेऽस्मि प्रियतां" इत्यादि विदि-
तं हितावहेशनक्षिकृत्य याचामेवाह कृत्ये न
रावणेन कृतं अज्ञानमपत्तिविधानादिकं विहंगमेन्द्रवत्
तिष्ठन्नेव पुष्पकाराकैत्रनयादिभिरवगत्य सर्ववृत्त-
स्य अज्ञातनामायव सर्वत्रमेव शरीरोपगताश्वेन स-
कोपेन सर्वेवाज्ञायां मोचाख्याद्रिवन्धितं स
त चारोपादिभिरुपचारैश्चरितं रावणं दृष्ट्वा
क्रुद्धायामेवेन सहसोच्चैस्त्यक्त्वा रावणं तं तृणीकृ-
त्य तद्वक्त्रहेतुःस्थापनाय किञ्चिच्छायं नियामकत्वेन्द्रः
पुष्पदुर्गस्थितं महिनाद्वय सत्वसीव वायवे
आविशति श्रीरामस्य ततः बहूनि यानि ह्रिमानि
विक्रीय सवनस्वगामावत्रीयम् "तासां समरे
अत्युष्णं रामेवाक्य दृष्टौशताः । यथाक्रमं संजी-
व्यन्त विमुक्तवानकस्यः" इत्युक्तत्वात् वानरेष्वज्ञा-
परायणेषु "रामस्य पद्मशोभं मुखं प्रयच्छतिकुमु-
मानसम् । मतङ्ग च निरुष्टस्य निरोधमन्तवि"
इति वीतोक्तत्वात् पद्मशोभेन अज्ञानेन चमत्काम । अ-
तेति । अत्र = मुक्ता, मतिः = मदनं येषामेव तयो-
क्ताः, "अद्भुतरूप्य मिमिमद्भिराणि ओष्ठस्य अशिराकाश ।
स्वयमेवप्रताप्यज्ञानं विदुप्यतेरणे ॥ मिवरेव
विप्रियात्रेपाम् अज्ञाम् अविष्ठिमेवा । इति सत्यमेव
पेरापादिहारिस्थाः" इत्युक्तनयात्या कथञ्च
मेत "वानराश्वमाद्रिनः, तेवापमेवगवणाः" इत्यु-
क्तोक्ततया तिश्व मदना इति भावः । येतामात्राः =
मायाजाताः, तेषां वरप्रयिन्यः = सेनया, रक्षा,
"वायवयुगन्धराद्यासाद्य नीरोहारिपरिवार्यती"त्यप्य-
वक्रोध्य "वानरोऽपवयिमद्भि पत्येपवनाभिः ।
संवृतावृत्योऽज्ञा आज्ञैवमायावि वायान" इत्यु

ஶோகேந உபலக்ஷிதா, லங்கா = ராவணராஜதாநீ, அவரோதஃ = அந்தஃபுரஸ்த்ரீஜநஃ, தஸ்ய வேபதுஃ = பயநிமித்தஃ கம்பஃ, ஸ ஏவ லாஸ்யா = ந்ருத்யக்ரியா, தஸ்யா உபதேஶே தேஶிகஃ = நாட்யாசார்யஃ, தநுர்ஜ்யாயாஃ = தநுஷ்யாரோபிதாயாஶ்ஶிஞ்ஜிந்யாஃ, கோஷஃ = டங்காரஶப்தஃ யஸ்ய தஸ்ய ஸம்புத்திஃ. யத்யபி ஜ்யாஶப்தேநைவ “மௌர்வீ ஜ்யா ஶிஞ்ஜிநீ குணஃ” இதி கோஶாநுஸாரேண ஸ்வார்த்தமாத்ரபோதகஃ ஸித்ததே; ததாபி தநுர்ஜ்யாஶப்த ஸமபிவ்யாஹாரஸ்வாரஸ்யாத் த்ருடதநுஷ்கத்வம். யதா ‘அநவரத தநுர்ஜ்யாஸ்பாலநக்ரூரபர்வம்’ இதி பட்டே. இதர்த்தம் சாஹ “தநுர்ஜ்யாயுகள தநுஶ்ஶ்ருதிராஶிரஸோந்தியோ” இதி. “விதீர்ணராஹிதேவாராதிகராகேஷராக்ரா । தநுர்ஜ்யாகிணவிகேந தோஷாவிஷாஸிதம் தவ” இத்யாஹ்ருத்ய “அத்ர தநுஶ்ஶப்தஃ கார்முகவாசகஃ, அந்யத்ர “ஜ்யாபாஸஸ்திஷ்டநுஹாஜநயஸ்ய விநிஶ்வஸதஃ க்ஷவர்த்தேரேண” இத்யத்ர கேவலஜ்யாஶப்த இதி காவ்யே காலே கேஷடஹேடநாவ்யாக்ய. வ்யர்த்திசரமகேஷராஃ ॥

க்ஷயோதயேந்நாட்யவிதாயிதீயதநுர்ஜ்யாநிநாதம் கம்பீ-ரமீயாது । லங்காவரோதவேபதுலாஸ்யோபதேஶிக்ஷயந்தம் வ-ணேஶ்ரிராமம் ॥

தேஶ்யா । த்வரிததரதி । த்வரிததர = மிகவும் சீக்ரமான, கதி = கதியையுடையவர்களான, ஹரிவரூதிநீ = வாநரர்களாகிற ஸைந்யத்தாலே, நிருத்த = நன்றாகத் தகையப்பட்ட, லங்கா = இலங்காபட்டணத்தினுடைய, அவரோத = அந்தப்புரஸ்த்ரீகளுடைய, வேபது = சரீரகம்பமாகிற, லாஸ்ய = நர்த்தன லீலையுடைய, உபதேஶ = உபதேசிக்கிற விஷயத்தில் தேஶிக = ஆசார்யனாயிருக்கிற, தநுர்ஜ்யாகோஷ = தநுர்கோஷங்காரத்தையுடையவனே! தாஸிகளுடைய நடனத்துக்கு நட்டுவன் உபதேஷ்டாவாக இருக்குமாப்போலே லங்காவரோதஸ்த்ரீகளுக்கு பயத்தாலேயுண்டான தேஹகம்பத்துக்கு ஜ்யாகோஷம் உபதேஷ்டாவாக இருக்கிறதென்றபடி. ஜ்யாகோஷத்தைக்

கேட்கவே ஸ்த்ரீகளுக்கு பயத்தாலே தேஹத்தில் நடுக்கமுண்டாயிற்றென்று கருத்து. சீக்கிரம போய் யாகஞ்செய்யவேணுமென்கிற ஹர்ஷத்தாலே திருவணைமார்க்கமாய் [illegible] நடந்துபோகிறதுமன்றிக்கே "[illegible]" என்று கூறி[illegible] அணைமார்க்கமாய் நடந்துபோகிற [illegible]மும் ஸஹியாமல் [illegible] போனார்களென்று "[illegible]" என்கிற [illegible] ஸூசிதம் ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ப்ரபத்திஸ்தாநீயம் ஸஞ்ஜீவிந்யாக்யௌஷத்யா ந்யாஸநாம்நா ஸமந்த்ரஸ்ய வைஷ்ணவோத்தமம் ததிஸதி, ஸ தஸ்மிந்நேவ பாராமைதே வஞ்ச மமேவநிந்நா மந்த்ரமேநக்ருதம் தத்பாரஸ்பர்யஸித்தோபநத ஸ । மமேதி । மந்தர: = க்ருஷ்ணபக்ஷஸம்பூர்ண:, ய:, கநககி ரி: = ஸுவர்ணமயபர்வத:, தமோமோசிதத்ர்யம், மந்த்ரஸ்ய ஸ்வர்ணமயஸ்வர்ணமயக்ஷாத், தஸ்ய மந்த்ரபத: = மணிமயஸ்ய, தத் ஸ்வருபத்ரயம். “ஜ்வலந்தீவபாதக” இதி ராமாயணோ க்தே:. நிமந்தய: = வேத்ஸ்வதர்வஸ:, “ஸமவேணமணிமந்த் ராதி” த்ரிதி ஶமேத:. நிஜ: = க்ருதீபஸ்ய, ஸதேவதியாபத். “அஹோ ஸமாபே காகஸ்ய விரஹே ராணேபஹிஸ்வர:” இ த்யுக்தே:. ய: மந்த: = மேநோதய:, தஸ்ய மந்த்ரநித்ய ஸ்ய = பக்ஷபநஸ்ய, ஶேந = ஸம்க்ஷிப்தேந மஹிதம் = ஹ்ருஷ்டம், விஷவ்ருநமோரை: = ஸமுத்ரபாதையை:, க ஷநம் = “அஸ்வாமாமஹோவீயமநாவா மஹாபஶா: । ஸ்வாஸ்ஸ்வாமி ஸமயமா: பாஸ்ஸ்த்யஶதக்தம் । நமம் மோக்ஷயிதம் ஶக்தாஶ்ஶரபயம் ஸதாமணம்” இதி த்ருக்தேஸ்த்ய ஸக்தஸமாஸ்த்ராஸ்திர்த மோமாவநீயம் ஹிமஸநம்யஸ்ய தஸ்ய ஸமவஸ்தி: அத்ர ஸ்ரீராமாயணே “ததோ மந்தமஹாத்மாஸ் ம ந்தம் மேநமதயம் மஹாபலம் । வாநராத்ரஸ்ரஸ்யமேய ஜ்வலந்தீவ பாவகம் । தமோமத மஹேதக்ஷ நாமாஷ்க விபக்ஷ பக்ஷ: । பைஸ்தா ஸத்வஷா பஞ்ஜா ஶரஹ்மமேதமம் ஹாபஜா” இத்யாதி. ஜ்வாமோத்ராத்ஸயம் ஸம்பாதயிதம் ஸமயஸ்யாபி ஸ்ரீராமஸ்ய ஜக்திக்ஷதநாமபாஶாநுஷதம் நம் மோக்ஷமோபாதாவார ப வதம் நாய; தஷவதாரஸ்ய யமம் ஸாமாபநாயம்க்ஷாத். ஸதேந ப்ராணாபத்யவிந்யாஸோ ம் ப்ரவ ர்த்தநாம் ஸத்வரஷணாமஹ்யது யாஸ்ம வம் த: அராராஹவதி, அதயாஹத்தாநாத் ஹஸ்மதாப த்யமஸிஸி ரபஸாரத்தி ஸ்ந்யேத. “மமநவர கநககிரி மநிமபரே” த்ய த கநககிரேர மமநவரஸ்யாஸ் ஹவாதஹமோதாபமேத்யா யம் தஞ்சிப்ரமவா: ப ரவீநா க்ருஶ்ஜாமிகா: க்ருபாநிகாஸ்த ஶோகே அஸ்ஹாவிதபேத்யாபமநஸ்யாஸ் ஹவாதஸ் பேக்ஷ பேபதிதி வணயதி ॥

ஸகநகிரிகரிமகரஸதகருத்வேக ஸமநகஷிப்த ஸாரஸ்தக ।
விநோதிதாஸ்வயந்த்ரக வீர ராகவசோகம் ॥

உ—வ்யா ॥ கநககிரீதி । கநகரய = ஆகாசஸஞ்சாரியான, கநககிரி = ஸ்வர்ணமயமான மேருபர்வதத்தினுடைய, கரிம ர = குருவாயிருக்குந் தன்மையைத்தரிக்கிற, மேருபர்வதத்திற்கு ஸமானமான வென்றபடி. நிகம = ‹‹வேதாத்மா விஹகேஸ்வர:›› என்கிறபடியே வேதஸ்வரூபமான, நிஜரத = ஊர்வஸ்வா வாஹந ஸேஸநம்யஜ:›› என்கிறபடியே தமக்கு வாஹநமான, கருத்= பெரியதிருவடியினுடைய (பெரியதிருவடியென்று கருடனுக்குத் திருநாமமென்பது ஸம்ப்ரதாயம்) கருத்நில = பக்ஷத்தின் காற்றின் ஏகதேசத்தாலே, கலித = போயிருக்கிற, விஷவதந ஸர = விஷத்தை முகத்திலுடைத்தான பாணங்களுடைய, கத ந = உபத்ரவத்தையுடையவனே! இந்த்ர ஜித்தானவன் நாகாஸ்த் தாலே பெருமாளைக்கட்டினபொழுது பெரியதிருவடி ‹‹தஹத வக்ஷவாதேந ஸமுத்ரவீசிவ ஸகீந்த்ரஹா: । நிவேதாத்ருக்ஷவிட பாஸ்ஸேஷுஸவணா ஸ்ஸவ›› என்று தம்முடைய பக்ஷவாதத்தாலே ஸஹாவ்ருக்ஷங்களை ஸசெத்தமாக ஸமுத்ரத்தில் தள்ளிக்கொண்டு ஸவணவஸந்தம்போலே ஆகாசமார்க்கத்தில் வரும்பொழு து ‹‹ஸாதேநாதா: காத்ரவேயா: தீக்ஷ்ண தம்ஷ்ட்ரா விஷோல்பணா:›› என்று கத்ருவக்த்ர்களான விஷாயிகஸர்ப்பங்களெல்லாம் ‹‹ஸுபர்ணமாஸ்ஸாஸ்ஸா:, தத்மதஸிஷெருக்ஷ்ய நாகாவேஸ்வ ஊத்பதா:›› என்கிறபடியே கருடனுடைய பக்ஷாநிலவேகதே ஸம்படவேதாளுகவே ஓடிப்போய்விட்டதென்றுதாத்பர்யம். ‹‹ஸ்யாதீர்வ்யாரதம் ஹவஹவிஹாவம் நவிமர்ணம் நகர்ணஸாத க்யம்›› என்று ரதத்துக்குத் தன்னுடைய தீர்க்தியாலே கதிரய மிருந்தாலும் கந்யாஹிதமார்ணகாதி தோஷங்களில்லாதாப் போலே தனக்கு வாஹனமான பெரிய திருவடியாலே இந்த்ரஜித்த ஜநாகாஸ்த்ரம் விதர்க்கமாயிற்றென்பதாலே பெருமாளுக்கு ந்யூந தையில்லையென்றபடி. இந்த அபிப்ராயத்தாலேயே ‹‹நிஜரத›› என்று வ்யபதேசம் பண்ணினது.

[illegible]

[illegible]

ப்ரஹஸ்தாத³ய இதி பா⁴வ:. தேஷாம் வக்ஷ:கவாடபாடநே = உர:ஸ்த²லப்ரதேஶவிதா³ரணே, "கவாடபாடந த³க்ஷ" இத்யர்த²:. பாடிதா = பாடநே, ஸாமர்த்²யம் = ஸாமர்த்²யம், கோலாஹலம் = கோலாஹலோத்³ப⁴வ: ஶப்³த³:. "ஸமரே ஸம்ப்⁴ரமப்⁴ரமணே த³க்ஷிணே ஸவ்யே" இதி விஶ்வ:. அநேந ஶத்ருபக்ஷே ஸர்வப்ரத²ம ஸமர்த²ப்ரதாபப்ரதிஷ்டா²பநாஸமர்த²த்வம் ப்ரகீர்திதம் ப⁴வதீதி த்³ரஷ்டவ்யம். அத்ர கேசித் "ஸக்ருத்³வபநவபநகரணகேஶகேஸரஶோணிதாக்ஷ ஶைலாக்ஷவிராதா⁴க்ஷ பாதா³லிப்தகேஶபாஶாயதலக்ஷ" இதி பாடா²ந்தரம் ஆஹு:. அந்யே து "கேஶகேஸரஶோணிதாக்ஷயாதா⁴க்ஷவிராதா⁴க்ஷஶைலாக்ஷபாதா³லிப்தே" த்யாஹு:, அபரே து, "கேஶகேஸரஶோணிதாக்ஷ பாதா³லிப்தாக்ஷ ஶைலாக்ஷவிராதா⁴க்ஷ ஶோணிதாக்ஷ பாதா³லிப்தே" த்யாதீஶ்ச பட²ந்தி; ததா²பி "ஸக்ருத்³வப நவபநகரண கேஶகேஸரஶோணிதாக்ஷ பாதா³லிப்தே" த்யாதி வ்யாக்²யாத பாட²ஸமீசீந இதி ஸ்தி²திஸ்; பாஷாணோத்³க³த³ ஜாதக ப்ரஸித்³த⁴வீர யாத³வ்ருத்தாந்தஸங்க்³ரஹ ஸமர்த²ஸ்ய ப⁴க்தஸ்ய யாதா³க்ஷஸ்ய ஸக்ருத்³வபநே ஶைலாக்ஷாதி³நா ஸக்ருத்³வாத³ஸ்ய ப⁴க்தஸ்ய ச ஸக்ருதே³வ நாராயணாய ஸம்ப்ரதாநகத்வாத், உபரிநாராயணே வக்ஷ்யமாணபாஷாணோத்³க³த³ ஜாதபாதா³ம் ஶைலாக்ஷாதி³நா ஸம்ப³ந்தா⁴த். கிஞ்ச ஏஷ பாஷாணோத்³க³த³ விஶேஷணோ நாநா கிஞ்சித்ஸம்ப³ந்த⁴கம் இதி ஸமர்தா²நாம் ஸமாஸக்ஷா நாம தேஷாமேவ ஶ்ரீஶைலாதி³க ப்ரதா³நம் பாதா³லிப்தே ஸமாஸக்ஷேதி ஸமாநாஶ்ரயத்வ ப்ரயோக³ ப்ரயோஜ்யதே, ஸமர்த²ஸ்ய ஸர்வஸஹிஷ்ணோ: ஸ்வாயத்தஶ்ரயத்வ ப்ரயோக³ ஏவம் ஸ ப்ரயோ க³நஸஹ்ருத³ய ஹ்ருத³யாவர்ஜக இதி தி³க். அந்யே து ப்ரயோ க³ந்த²யோர்பா³ஹுல்யாத் ॥

கோபாக்³நிநா ப³ஹுலாக்ஷிகோணகோணஸம்ஹதி: ।
ஶோணிதம் ப்ரயு ஹர்ஷாயே ஸஜீவாத்ருக்³ஸ்வவாஸவ: ॥

உவ்யா ॥ ஸக்ருத்³வபநகரண கேஶகேஸரஶோணிதாக்ஷ
ஶோணிதாக்ஷ பாதா³லிப்தாக்ஷ ஶைலாக்ஷ விராதா⁴க்ஷ பாதா³லிப்தே

24

பஹுவிதரக்ஷோபலாத்யக்ஷ + கோபாவலேப ! அக்ருதசர = முந்தி பண்ணப்படாமலிருக்கிற, வநசர = வாநரர்களுடைய, ரண = யுத்தத்தினுடைய, கரண = பண்ணினத்தாலே யுண்டான, வைலக்ஷ்ய = லஜ்ஜையாலே, கூணித = வக்ரங்களான, அக்ஷ = கண்களையுடையவர்களான, ஶோணிதாக்ஷ தூம்ராக்ஷ மகராக்ஷ விரூபாக்ஷ யூபாக்ஷ = சோணிதாக்ஷனென்ன, தூம்ராக்ஷனென்ன, மகராக்ஷனென்ன, விரூபாக்ஷனென்ன, யூபாக்ஷனென்ன, இவர்களை முதலாகவுடைய, பஹுவிதரக்ஷோபலாத்யக்ஷ = அநேக ராக்ஷஸஸேநாபதிகளுடைய, வக்ஷஃகவாட = கதவுபோலிருக்கிற மார்பினுடைய, பாடந = பிளப்பதில், படிம = ஸாமர்த்யத்தை யுடையதான, ஸாடோபகோப = கர்வத்தோடுகூடின கோபத்தினுடைய, அவலேப = மதத்தையுடையவனே ! "அக்ருதசர" என்பதால் இப்படிப்பட்ட யுத்தமொருவராலும் பண்ணப்படவில்லையென்று சொன்னபடி. "ரணகரணவைலக்ஷ்ய" த்ருத ரணகரணேந ஜாதம் வைலக்ஷ்யமிதி ஶாகபார்த்திவாதிவத் ஸமாஸஃ. முதலிகள் தேவரொருவராலும் பண்ணப்படாமல் அதிவிலக்ஷணமான யுத்தஞ்செய்ய, ராக்ஷஸர்களுக்கு ப்ரதியோதஞ்செய்ய ஶக்தியில்லாமல் ஸாத்வஸம் வந்ததை தேவாதிகள் காண அப்போது லஜ்ஜையுண்டாயிற்றென்று "ரணகரண வைலக்ஷ்ய" என்பதற்கு தாத்பர்யம். ததுக்தம் "ஶ்ருத்ஸ்வேதேஷு வேஶேஷு ஜ்ஞாதேஷ்வந்யைஸ்ஸ்வயம் த்ரபா । அவநதமுகதீநவீக்ஷணஸ்த்ரஸ்தஃ" இதி. விலக்ஷஸ்ய பாவோ வைலக்ஷ்யம். "கூணிதாக்ஷ ஶோணிதாக்ஷ தூம்ராக்ஷ மகராக்ஷ விரூபாக்ஷ யூபாக்ஷ" என்கிறதற்கு ஏற்கனவே கண்கள் மகரம்போலவும் யூபம்போலவும் தூம்ரமாயும் விரூபமாயுமிருப்பதோடுங்கூட இப்போது லஜ்ஜையாலே வக்ரங்களாயுமாயிற்றென்று கருத்து. அதிரதமஹாரதர்களான மகராக்ஷன் முதலான ஸேநாபதிகள் வநசரங்களான குரங்குகளாலே அவஜயத்தை யடைந்ததைக்கண்டு தேவாதிகள் ஸந்தோஷிக்க, அத்தாலே லஜ்ஜையுண்டாய் கூணிதாக்ஷர்களாய் விட்டார்களென்று பாவதாத்பர்யம். "பஹுவிதரக்ஷோபலாத்யக்ஷ" என்று எதிரிகள் பெருமாளை ஜயிக்கும்படி ஸாமர்த்யமில்

லாமலிருக்கச்செய்தே வ்யாமோஹோக்திகளைச் சொல்லுகிறபோ லன்றிக்கே "யதா³த்³யஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் ஸ்வஸ்திதாயுத⁴: । த்ரிஶிராஶ்ச க²ரஶ்சைவ தூ³ஷணஶ்சைவ நிஹதாஸ்த்வயா । ஸ்வாஶ்ரிதாஸ்த்வ ஶ்ரேம் ஸேந்த்³ர ப்ரமோதா³ஸ்தாவகாஸ்ததா³ । ஹவிஷ்யந்த்யத்³யைவ பதீக்ஷ்ணதீக்ஷ்ணவாணைர்ப³லா:" என்று ராக்ஷஸர்களை ஜயிக்கும்படி ஸாமர்த்²ய மிருப்பதாலே இப்படி மோஹோக்திகளைச் சொல்லும்படி க்ஷேமமிருந்ததென்று "ஸாடோபகோபாவேவ" என்ப தற்குத் தாத்பர்யம் ॥

உ-ம்॥ கடாக்ஷ கட்டிடுக்ஷ்ப்ரதிக்ஷடாக்ஷோரஸங்க்ஷக விஶிஷ்ட விஶிஷ்டாவந விஶிஷ்ட ஶேக்ஷ வீ ஹ்ரஸ்வ விஶ்வ வஸ்த்ய விஶ்வ ஶேஷ்ய விஶ்வாணந விஶ்வாத விக்ஷு ॥

ஸம்-வ்யா ॥ கமேவம் பஹு-வியராக்ஷஸ வேநாயத்வ க்ஷ ஶரணாக்ஷணாத்வ "ரக்ஷோயிவ: கோயவஶம் ஜமாமே" தி கோயவராவஶஸ்ய ஸ்வயமேவ ரணஹுங்கரிகாமதஸ்ய ஸஹ்ஸ்ரீ வய வபமவாக்ஷாதீந் வாநரவீராந் ஶரவத்யே வராக்ஷவேக்ஷ்ய ஹாநஶேஷவிஹித வ்யஷ்டு ஸ்மிகாணிதகோவஸ்ய யாமோ நவேந மக்ஷணேந அம்ஶீஹ்ய ஶாவவஶாம் நாதேந க்ஷ தே காலோசி பஹுதயாஸ்ரோஷாதயாதஶேஹதஸ்ய தக் கரோஶ்ஸாநக்ஷ்ய ஸ்வாயா-வா-த வஹிதேந வஜ் கயே நச ஷடிவ ஹாரேண "தேந சஷ்டிவஹாரேண ராவணோராக்ஷ ஸேஶ்வர: । ஜாநுப்⁴யாமபதத்³பூ⁴மௌ சசால ச பபாத ச । ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் லப்⁴வா ஶ்ரமஶக்த்யா கோபாத்³ யுயுதே⁴ புந: । விஸம்ஜ்ஞ ஶ்ரீஹிதஸ்தாவஶுஷ்ய ஸவாஶ் ஹ"தி த்ருத்யா விஸம் ஜ்ஞீஹ்ய ஶமஹாத³ஸம்ஜ்ஞாம் வராயு வாநாராயணே யாதொ ராவணஸ்ய "க்ரோதோ³ ரஸ்த ஸ் தாரமாஜமாந வர் ணேந வஜ் ராஶநிஸந்நிபே⁴ந । ஸாஜாதரோஷ்வஸ்ய ஜாதசாபே வஜ்ஞ மராம் ஹவாநிவேஷு: ॥ யோஜ வாதாமஹி ஸணிவாதாஷ்வக்ஷோஹேநாஹவ ஆமராஜா । ஸ்வராஷோணை

𑌶𑌿𑌖𑌰𑍇𑌤𑌾𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌣 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑍀𑌰𑌃 । 𑌤𑌂 𑌵𑌿-
𑌶𑍍𑌵𑍇𑌶𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌉𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑍇-
𑌨𑌾𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌹𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍋𑌪𑌾𑌯𑌿𑌤𑍇𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾-
𑌤𑍍𑌰𑌾" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌥-
𑌸𑍍𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌷𑌤𑍍𑌕𑌰
𑌕𑍇𑌶𑌰𑍀 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 "𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌯𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌮𑍍 𑌸-
𑌤𑌃 𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-
𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌯𑌾𑌤𑌿 ॥ 𑌗𑌜𑌾𑌨𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌾𑌦𑍀-
𑌤𑌸𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 । 𑌕𑍃𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑍁-
𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌪𑌮𑍍 𑌉 𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍇𑌰𑌯𑍋𑌃" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟
𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌤𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮
𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌮 । 𑌕𑌟𑌪𑍍𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌿 । 𑌕𑌟𑌃 = 𑌗𑌣𑍍𑌡𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌵-
𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾, "𑌜𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌕𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍇𑌷𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯-
𑌤𑍍𑌰𑌃. 𑌰𑌟𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 = 𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌸𑌵𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌕𑌟𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 = 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌷𑍍𑌟𑌾-
𑌟𑍍𑌯𑌾𑌃, "𑌕𑍋𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌟𑌨𑍀"𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌪𑌙𑍍𑌕𑌤𑍍𑌰 = 𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾-
𑌰𑍇𑌣, 𑌉𑌟𑌙𑍍𑌕𑌂 = 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌲𑌰𑌂, 𑌕𑌠𑍋𑌰𑌂 = 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌭𑌾𑌯𑌤𑍍, 𑌕𑌾-
𑌚𑍍𑌚𑌙𑍍𑌕𑌂 = 𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌂, "𑌪𑌟𑌙𑍍𑌗𑍋𑌪𑌾𑌦𑌪 𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌕𑍋𑌦𑍍𑌦𑌣-
𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚𑌙𑍍𑌕" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌸𑍃𑌤𑌃 = 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃, 𑌵𑌿𑌶-
𑌙𑍍𑌕𑌟𑌃 = 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌪𑌃 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌖𑌃 = 𑌬𑌾𑌣𑌃, 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌵𑌦𑍍 𑌇𑌤𑌿
𑌹𑌾𑌸𑌃. "𑌪𑍃𑌷𑌤𑍍𑌕𑌬𑌾𑌣𑌵𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾"𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌭-
𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃, 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍. 𑌜-
𑌕𑌟𑌾𑌃 = 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌃, 𑌤𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰-
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯, 𑌹𑌯𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌸𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌕𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾-
𑌵𑌤𑍍. "𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌵𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌯𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌃 = 𑌰𑌾𑌵-
𑌣𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌚𑌸𑌚𑌯𑌸𑍍𑌯 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌚𑌕𑍋𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁 𑌚𑌾-
𑌪𑌨𑌯𑌨𑌕𑌾𑌶𑍇𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌃. 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌣𑍇𑌨 = 𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨, "𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾-
𑌣𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌪𑌰𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍"𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃
= 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌗𑌜𑍍𑌜𑍇 𑌪𑌿𑌶𑍍𑌚, 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 = 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌾, 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌃. "𑌵𑌿-
𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇"𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌃. 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌵𑌯-
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌚𑍍𑌯𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍
𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍇𑌨

ஸர்வ "ஶ்ராவணஜாநகீ" த்யத்ர ஸ்ரீமத்ரா விஶ்ரமஸமய ஶகாநாமந் நாஸ்தீயர் ஶ்ரீராமோதந்த ஸர்வ விக்ரமாதிஶயத்யோதநாத் ஸமாப்யாஸ்ய ணோ ஜநகஸுதா விஶோஷணமித்தி ஸ்ராகம் ॥

> விஶ்ரவஸ்தநயாத் யத்ர விக்ரமம் வீக்ஷ்ய வைரிணம் ।
> மோஹாத் ஸ்ரீரகவராயாயராமோதயம் த்யதாம் வதா ॥

ஏவத்ர ॥ வஸந்ததோ ராவணராக்ஷஸதைத்ய மாருதராமப்ரவபும் ராவணன் யுத்தத்துக்கு வந்து பராஜயப்பட்டுப்போனதை யருளிச்செய்கிறார் । கடூரடங்க்ருதி ॥ கடூரடங்க் = க்ரூரமாயிருக்கும்படி சப்திக்கிற, கடநி = தநுஷ்கோடிகளுடைய, டங்க்ருதி = டங்காரம் பண்ணுகிறத்தில், படுதர = ஸமர்த்தமானதும், கடோர = கடோரமானதுமான, கார்முக = சார்ங்கத்திருவில்லினின்றும், விநிர்கத = வெளிப்புறப்பட்டிருக்கிற, விஶங்கடவிஶிக = அத்புக்ரமான பாணத்தினுடைய, விதாடந = ப்ரஹாரத்தாலே விகடித = பேதிக்கப்பட்ட, மகுட = கிரீடத்தையுடையவனும், விஹ்வல = ச்ரமத்தையடைந்தவனுமான, விஶ்ரவஸ்தநய = விச்ரவஸ்ஸின் பிள்ளையான ராவணனுக்கு, விஶ்ரமஸமய = இளைப்பாறுகிறதற்குக் காலத்தை, விஶ்ராணந = கொடுத்ததாலே, விக்யாத = ப்ரகாசம்பண்ணப்பட்ட, விக்ரம = பராக்ரமத்தையுடையவனே! ஶத்ருஜயத்துக்குப் பெருமாள் ஶார்ங்கத்திருவில்லை ஹஸ்தத்தில் எடுக்க ஸ்ரீ ஶார்ங்கத்திருவில்லும் ஸந்தோஷத்தோடே பெருமாளுடைய ஹஸ்தஸம்பந்தத்தாலே "யஜ்ஞாநிநாதஶ்ரவணாந்தராணாம் வேதாம்ஶிவிருத்தவிஷயாநிவாத்ர:" என்கிறபடியே ஶத்ருஹ்ருதயப்ரஸம்ஸமாக சப்திக்கிறதென்று "கடூரடங்க்ருதி கடிநிதங்க்ருதிவடுதரகடோரகார்முக" என்பதற்குக்கருத்து. "தேநாகர்ணவிக்ருஷ்டமுக்தவிஶிகைர் ஹ்ருத்ரக்ஷோதிபதேஶ்சூடாமணி:" என்று கிரீடத்தை ஹரித்து "தம் விஹ்வலந்தம் வ்ரீடயா ராம:" என்று ராவணனை விஹ்வலனும் பண்ணினார் பெருமாள் என்று "விகடிதமகுடவிஹ்வல விஶ்ரவஸ்தநய" என்பதற்குக்கருத்து. "ஶ்ராவணஜாநகீ ரணாதிவதஸ் ஸர்வ விஶ்ராந்தி ஸுராரஜநாம் । க்ஷமாவஸ்யதி யதாஹி" என்று அதி விஹ்வலனை

யிருக்கும்போது ஆஶ்ரமஸ்தராயும் ஸேவைகொடுத்ததாலே "யஸ்மிந் ஸேவாப்ரஸக்தாநாம் கதா: । தஸ்மிந்ஸ்ரீவைஷ்ணவா வீர நாராயணஸேவநம்" என்று பெருமாளுடைய வீக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் விஸ்தாரமாயிருக்கிறதென்றபடி ॥

உ௬॥ காஞ்சீகண்டம் காவேரீம் வித்வந்தேஶீ ஸேவிதாஸ்ய
த நிஸ்ஸங்கஸங்கவத .

ஸாரம் ॥ ஸர்வஸம்ஸ்காரதீக்ஷிதா ஸாக்ஷிதந்த்ரே விஸ்ஸ ஜீவிதேந ஸ்ரீரங்கநாதேஶ்வராணாம் ஸாஸ்த்ரைகோத்ஸாஹிநாம் வாக்யார்த்த கேண ஸம்வேதநேந ப்ரேமதாநந்தஸ்வரூபஸ்த தேக்ஷணஸ்வரூபஸேவாதகரம்ஸ்ய ரவேதவதீ பாவநத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரபாராயணோபேந ஸாந்த்ய வ்ருத்தீம் ஸ்ம்ருதிமாந்யதி விஶேஷதயா யாதாத்ம்யம் ஜ்ஞாத்வா வர்ணித வ பொதாஸ்யயாத்மவித்தேஷ்டிதஸ்ய வவர்த்தாகாரஶேஷணஶரீரதயா கவீந்த்ரகாந்திஶீகாந் காவர்த்தஸஹிதாந் தாந் வ்யாஹ்ருக்ஷயா ஸக்ஷபத்ஸ்ய யாதோஷேஶஸ்ய ப்ரஹ்மாஞ்சலி ஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வஸ்வம் ப்ரஹ்மீகா ஓங்காரம் திஷ்டதே தேஶேஷ்ட்ர மதம் வ்ருத்ர ப்ரஷ்டயாதயாதமவிஸ்ரவந நிஜஶ்ரீஶ்ரீராவாரம் ஸுமங்கலஸம்ஜ்ஞேந ஸாஜ்ஞாஜ்ஞாநிஸ்ஸங்கேந வரதரவரதநதி க்ருத்தகண்டம் நாஸிகவ வர்த்த நீவ திஸ்வ்ருதக்ருஸிகாமகாதநம் காவேரீணஸ்ய காஞ்சீகண்டஸ்ய ஸ்ரீ ராமவிரவித விஶேஷநஸேவா । காஞ்சீகண்டேதி ॥ காஞ்சீகண்டம் = காஞ்சீகண்டராக்ஷ்ய "வவர்த்தாகார தஸ்தநம், கஸ்ஸாணவிகாஸம் வரா நாராயணாஸ்யாஶா" இதி த்ரதக்ஷக்தோஷேண ஸேநாமீஶி வஸாணாராவணாவரஜேராக்ஷஸ ஶேஷஃ, ஸஃ காவேரீவ = காவேரோவிந்த்யஜவ தயோஷ்க்ஃ, யத்ரவி "ஸஹேந்த்ரபுஸஹஸ்ரஸ்தேஷு ந்ருக்ஷவவந்தஃ । வி ந்யஶ்ர வாஸிபாத்ஶ்ர ஸ்வாஸ்த காமவவந்தா:" இதி வசநேந ஸஹேந்த்ரநாம் ஸ்வாநாஸேவி காமவவந்தக வ்ராத்ரிஃ தயா வ்ருத்த "விஶ்யஸேதுஸஜ்ஞஸ" இதி ராமாயணோக்தாவித்ர வ விஶ்வஃ வஸிஷ்டஹ்ருதே. தஸ்ய விஶ்வதேந = விஶேஷேந

ஶிகரே, வஜ்ரஸாரேண = வஜ்ரவத், "ஶதகோடிஸ்ஸ்வரு: ஶம்போ வஜ்ரஸ்ஸாரஸ்ய பவிரஶநிர்த்வயோ:" இதி "யஸ்து ஶக்ரோ ஹதோ வ்ருத்ர: ததேதம் ஸர்வதேவானாம் ஶ்ரேஷ்டம் வஜ்ரம் விதுர் புதா:" நிஶ்ஶங்கம் = நிர்விஶங்கம், ஶரம் பாணம் யஸ்ய ஸ: நிஶ்ஶங்கம் = ஸகந்தம் ஸாதுவாதை: ஸ்வாகதம் ராமாய வாயவ்யாஸ்த்ரேண ஸஹஸ்ரேதி "வாயவ்யேநாஸ்த்ரேண ... தத்ர ஸைந்யம் ... " இத்யுக்தம். யத்வா, ராக்ஷஸாநாம் கும்பகர்ண வதாத் ராமபாணம் பலிஷ்டம் ராவணம் ... ஶ்ரீராமஸ்ய ஶரேண ராவணோ ஹநிஷ்யதி நிஶ்ஶங்கம் கும்பகர்ணஸ்ய ... கிரிஶ்ருங்கஸ்ய ... உபமா ...

கும்பகர்ண குலகிரேர் ஶிகரே வஜ்ரஸாரம் ஶரம் ।
அஸ்த்ரேண ஸர்வலோகானாம் ராவணஸ்ய வதே நிஶ்ஶங்கம் ॥

டீ–வ்யா॥ கும்பகர்ணேதி । கும்பகர்ண = "கிரிகூடப்ரதிமோ மஹான்" என்றும்படி யிருக்கிற கும்பகர்ணனாகிற, குலகிரி = குலாசலத்தினுடைய, ஶிகரே = ஶிகரத்தில், வஜ்ரஸாரம் = வஜ்ராயுதமாக இருக்கிறதும். ஶதபர்வ, நிஶ்ஶங்க = சங்கையில்லாததுமான, ஶரம் = பாணத்தையுடையவனே! கும்பகர்ணனாகிற மலையை வஜ்ரம்போலே பேதநம்பண்ணினத்தாலே ஸஹோதரனாக ஸஹோதரியான ராவணனை பாணம் பேதிக்குமோவென்று தேவாதிகளுக்கும் பெருமாளுக்கும் சங்கையில்லையென்றபடி. "யேந ஸாயகேந ஸப்தஸாலா நிக்ருத்தா வாலீ ஹதோ வாநரபுங்கவஶ்ச । தே கும்பகர்ணஸ்ய ததா ஶரீரே வஜ்ரோபமா ந வ்யதயாம் ப்ரசக்ரு:" என்று ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களையும் வாலியையும் பேதித்த பாணம் கும்பகர்ணனிடத்தில் வ்யர்த்தமாய்விட்டதே, ராவணவதம் எப்படியாகுமோ என்கிற சங்கை இருக்கக்கூடும், அது நிவ்ருத்தமாயிற்றென்று ஹ்ருதயம். யத்வா, ராக்ஷஸர்களுக்கு கும்பகர்ணவதத்தாலே ராமபாணம் பலிஷ்டனான ராவணனை பேதிக்காதென்கிற சங்கை நிவ்ருத்தமாயிற்றென்னவுமாம் ॥

ஶ்லோ॥ அதிகரணஸஹாய வதநபரிசரண விஷயே ந ஸ
ரஹஸ பரிபத்தபரிஜ்ஞாத கஷ்டவ்யஜ்யம்யு
ஹரிகம்கம்ரவக ஸ்வித ஸ்வயஜீஹிஹநந்க்ய
த்நஜ ஸாக்ஷிகஸாக்ஷஸங்க்யயாஸ ॥

ஸா॰ வ்யா॥ அதைவம் ஸாங்க்யேந விபீஷணேந ராவணேந பைஷிதாநாம் த்ரௌபத்யாதீநாம் ஸாக்ஷாத் நராணாம் ப்ரஹ்லாத ப்ரபந்நாநாம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶாநாம் நிஶாசரவீரா-
ணாம் நியமம், உக்தம் ஹி ‘‘ஸுஹ்ருதாந்மஹாப்ரபந்நாந் ராமேணாப்ரஹ்ம ஸஸ்-
வஜ்ஞேந । யஸ்ய ஶ்ரீராமஸ்ய ப்ரஸாத ராக்ஷஸாநியமம் மதாம் ।
தஜ்ஜேந ஶ்ரீராமஸம்வீரம் நாராயணேநாத்யம்’’ இத்யாதி விஜ்ஞா-
பாகஸஜ்ஞம் தாதபஸ்வாஸ்ய ராமாநுஜேநேத்யுக்த ‘‘ஹநூமத்
ஜநஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஶ்ரீநதம் பக்ஷபாதந’’ இத்யாத்யுக்தீஸ்த்வா ஹநூ
மதாதி வ்யாநம் ஸாநரவம் ராமக்ஷணாய ஸ்வஹஸ்தாஹிதஸ்தி
தேஶ்வரார்த்தேயேஷ்டுதேஹ ஸஹேஷும் ரக்ஷாம் ப்ரதிபாதே
ஸதி, ஜாம்பவதாக்ஷ்யாதித ஹநூமதாநீதளஷ்யாவமஹேந
பாநஜீவிதம் ப்ராவேஷ்டும்ஶக்யத்வேதஸ்ஸாதிஸம்பாநஜ
நீதேஷாபாதிரேகதிநகாரதநயத்ராஸ்தாஹிதேதஸ்ய வாதரோ
ராஜ்ஞாவாக்ஷிமந்த்ரேணநீவநாதீவிதகோவேந ராக்ஷஸபதி
நா யுத்தாக்ஷஹேமாக்ஷாக்ஷ ப்ரஜ்ஞகஸ்தேஸஹ ப்ரஹித
யோ: க்ருஹ்ணாதிஸ்த்ருவயோ: க்ருஹீ க்ருஹயோஜீவஹநம்,
ததா ராவணேந பரவாத் ஸ்வக்ரதக்ஷஸ்ய ப்ரதேண
ஹேதத்யாதிகம் கயாமாஹம் ஸிஷவஸ்கத்யா, பஞ்சாநநேநப்ரஜித
ஸகலகலிகாம் கஷநபதிவக்கம் ஶயாஸீதாவயநாஜ்ஞேநயா
தீந்த ராமேணோ வஜ்ரயிகா ஊர்ஜ்யதிவ்யாஸேநாப்யஹாய நிக்ரஹ்யா
யா ஶாஹிசாரிகவியிநா ஹோதகம் மதஸ்ய வதஸீஜ்ஞவஸரா
ஶரணாகதேந பரமாத்வேந விதிதாரிஶாபேந விபீஷணேந த
த்ராயாதியாநாதிகம் நிவேத்ய பரிஸாங்க்யஹோமஸமாவேத்ய ர
வாமப்ரேபேத்ய ஜிஹ்வாய ரக்ஷணபேஷணம் விஜ்ஞாபிதேந ஸீ
தாபதிநா நிக்ரஹ்யாம் பதி வேஷித ரக்ஷணாநம்ப ஸக
லகலிகாம் கோலாஹலேநாதீணப்ரே யாவேஶாஸ்யதயா ஜூதி

[illegible]

पाकोददसादोपेत्य यज्ञायामतस्य प्रतिहावः । विवर्जितः = सर्वाधिकारवर्जितस्य इति तोकादिवदेवमित्रस्य विजितप्रावणपातस्य देवनाथावस्य, अनेनास्य प्रजापतिवृत्तिम् । अनुशासनकर्तृ = नियन्त्री, यो अनुज्ञः = अनुज्ञा, लक्षण इत्यर्थः । ससाक्षी = साक्षाद्द्रष्टा यस्य तत् इति बाहुव्रीहिकः । तादृशं राक्षसैः = विभीषणादिभिर्दयतव राक्षसैः अनेकानन्तशतलक्षाधिक सहस्रकोटिसहस्राधिकाय, विंशतिसहस्राधिकाष्टशतलक्षाक्षौहिणीकोटिसंख्याकसंख्यातपद्म, षष्टिसहस्राधिकविंशतिलक्षाक्षौहिणीकोटिसंख्याकसंख्यातपद्म, अशीतिलक्षाक्षौहिणीनवकोट्यधिकशतकोटिसंख्याकसंख्यात पदातिरथगजतुरगसहस्रसंख्यं = असंख्यम्, अनेकसंख्येन यज्ञस्थितराक्षसैः । यस्य स्वत्वदर्शिनः । अत्र श्रीरामायणे "दश राक्षससहस्राणि रणे पश्यति राक्षसाः" इत्युक्तरीत्या मन्दस्य स्वभावदोषितत्वेन "इति तत्राक्षसानेव राक्षस्य सदृशानेन । अन्यानन्यं नीताजवर्णसाद्गुण्य व्याप्य वक्तव्यत्वे" इति स्वानेवदत्तसंकल्पात् रावणस्य दिव्यात्मनो "मर्दयति गजानीकं मर्दयति रथानपि । मर्दयति पदातींश्च पादातीनाजिहिम्" इत्युक्तरीत्या मर्दनात् अयं राम इति राक्षसैरन्यान् अन्यं मोहयाता राक्षसान्नभ्यविज्ञातत्वं गम्यते । "अनुज्ञासाक्षिकेत्यने" लक्षणस्याप्येतादृशोऽस्य ज्ञापयितृव्याहिन्दुता व्यज्यते । अतश्च श्रीरामेण तदनिश्चितात् स्त्री विभीषणादीनपि भवेत द्विसप्तकयोनं संगृह्यते । अत्र श्रीरामायणं "अनीकं दशसाहस्रं रथानां वातरंहसाम् । अष्टादशसहस्राणि कुञ्जराणां तरस्विनाम् । चतुर्दशसहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । पूर्णे शतसहस्रे द्वे राक्षसानां पदातिनाम् । दिवसस्याष्टमे भागे शरैरग्नि

ரக்ஷோபிர்வேஷ்டிதோ வதெ: । ஹதாஸ்தே ந்ருசம்ஸேந ராவணேந ரக்ஷஸாம் கணா: ரணேஷ்வதீந:" இதி । ஸஸைதந்யஸ்ய ஸாஹாயகம் ஸாரகம் நித ரணம் ச காரஸி ॥

ஸப்ராவிஞ்ய்ருதாநாமஸ்த்ரேண ஜாநெவஸம்பவஸாஹயெத ।
தத்ராநுத்யமம் ச்யமம் தஸ்ய நாமெஸாரஸ்ய ஸஹம் வசா ॥

உ—வ்யா ॥ அபிசாரமெணதி । அபிசாரண ஹேதவஹ = அபிசாராக்னியினுடைய, (பரஹிம்ஸையை பலமாகவுடைய ஒரு யாக விசேஷத்தை அபிசாரமென்கிறது).பரிசாரணவிலட்ட = பூஜையின் விகடநத்தில், ஸம்ரம்ப = வேகத்தோடேகூடினவர்களாய், பரிபதத = விழுகிற, அபரிமித = அதிகமான, கபிபல = வாநர ஸைந்யமாகிற, ஜலதிஜல ஹரீ = ஸமுத்ரப்ரவாஹத்தினுடைய, கலகல ரவ = கலகலசப்தத்தினாலே, குபித = கோபத்தையடைந்த, மேகஜித = இந்த்ரஜித்தினுடைய, அபிஸந்தந்த = வயத்தைப்பண்ணின, அநுஜ = இளையபெருமாளை, ஸாக்ஷிக = ஸாக்ஷியாகவுடைய, ராக்ஷஸமூலபல = ராக்ஷஸர்களின் மூலபலத்தின் யுத்தத்தையுடையவனே' இந்த்ரஜித்து நிகும்பிலையில் ராமனை ஜயிக்கவேணுமென்கிற இச்சையுடன் அபிசாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, "ஸமாப்தகர்மா ஹி ஸராக்ஷஸாதிபோ ஸவத்ருஷ்யோ ஸஸுராஸுராணாம்" என்று அபிசாரம் முடிந்தால் இந்த்ரஜித்து அஜேயன், அது முடியவொட்டாமல் செய்யவேணுமென்று விபீஷணாழ்வான் சொன்னதைக்கேட்டு பெருமாள் முதலிகளை விக்நம் பண்ணும்படி நியமிக்க "ஹதாஹநீஸேநே ஸமெவமஹீஸம்வ்ருதா:" என்கிறபடியே அந்த அபிசாரத்தை முடியவொட்டாமல் விக்நஞ்செய்துகொண்டு ஸமுத்ரம்போலே வாநரர்கள் கர்ஜிக்க, அந்தசப்தத்தைக்கேட்டு குபிதனாய் அந்த க்ரியாவிசேஷத்தை முடிக்காமலே யுத்தத்துக்கு வந்த இந்த்ரஜித்தை ஜயித்து "பலமேவ ஹ த்ருஷ்டஸம் ஹ க்ஷா மக ஜெதாரமாஹவ" என்று ஆனந்தமடைந்த தம்பிமுன்பாக மூலபலத்தோடே யுத்தஞ்செய்தானென்றபடி. பத்ம ॥

ஸாவேஷ்டநவேஷ்ட்ராணாம் வாதம் வநமதம் யதா । நவேதத்த்ருஶிரேஷாம் த்ருஷ்டௌ ரிவாஹிநீம்" என்றும், "ஹிஷம் ஹிஷம் ஸவேத்ரு ஸ்வு ஹரம் ஸஷ்டி தம் । வுஷம் ராவேணே தத்த்ருஸாநூராணாம் ஸீவகாரிணாம்" என்று உ-குஷவஷயாஜத்தில் ராக்ஷஸர்களாலேயும் வாநரர்களாலேயும் பெருமாள் மண்டலாகாரமாய் யுத்தஞ்செய்யும்போது வேகாதிஶயத்தாலே உருவு மறைந்துபோனபடியாலே காணப்படவில்லை. இளையபெருமாள் மாத்திரம் கண்டாரென்கிற அபிப்ராயத்தாலே "கநாஜலாக்ஷிக" என்று வ்யோமித்தார். ஆழ்வார் "ஒருவரிருவர் மூவரென நின்று உருவுமறைந்து" என்று ஒருவராய் இருவராய் மூவராய் தெரிந்து உருவந்தெரியாமல்போய் விட்டதென்று அருளிச்செய்தார் ॥

உ-ஏ॥ கவ்ருத்தி தம்த வளராஷ ।

ஸம—வ்யா ॥ கவிஷ்யவம்ஷியதிவ்ராஸ்வ யோகவ்க ா ஶீதம் ஹமவதா ராமேஷ்ட்ர ஸ்வ ஸவத்யா ஸவேத்ராத்ருஷ்டகம் "வளராஷேவா வ்ருத்திதம்தஃ" இதி ஷக்ஷணவக ஷயமேவிஹமவா நாவாவேத்ஃநாஸாஸித்த । கவ்ருத்திதம்த வளராஷேதி । கவ்ருத்திதம்தம் = கவ்த்திமம், வேதாராஸம்ஹாவ்ருத்யா ஸத்ருஶக்தியாவக. வளராஷோ = வாராக்ரஃ, வாராஷகம், வாரிஶிஷேதஜதி வ்ருத்தகவ்ருத்யா ஸவேத்ஷாஜேஃ வ்விஶ்ருதியதேத்ருகம் யவஷ்ருதவ்ருவ்ஹூஜிஃ. தயாவேதாதத்ருஶ வளராஷேவ்ருவ் வேதாரவிந்து கவிம்ஶாதவ்ருஸம்ஹவாணிஸமாஹ்ருயிகேதி ஹாவஃ. ஶ்ரீ ஶ்வதஹி. "நததஶமாஹ்ருயிகஶ் தத்ருஶ் வ்ருதகே ஸாஹாவிக்ஞாநவ்ய கித்ருயாவே" தி ॥

உ-வ்யா ॥ கவ்ருத்திதம்தேதி । கஸத்ருஶமான வளராஷத்தையுடையவனே! "கநீகம்தஶ்வஸாஹஸ்ரம் ரதாநாம் வாதாம ஸஸாம । அஷ்டாதஶஸஹஸ்ராணி கஜேந்த்ராணாம் தரஸ்விநாம்" இத்யாதிகளான ஸைந்யங்களை மூன்றேமுக்கால் நாழிகையில் வதஞ்செய்யும்படியான வளராஷத்தையுடையவனேயென்றபடி ॥

மூ-ல॥ த்ரைகுண்யவிஷயிக வேதாராஸாவஸ்ர ।

ஸம்-வ்யா ॥ ததிதமுக்தம், பகவத்கீதாஸ்வபி
ஸ்ரீமத் பகவதா ஸ்வயம் । விஷிஷ்டவிஷ்ணு யமுனாசார்யைர்
வர்ணிதம் । ஜாயமானம் ஹரிர்த்ருஷ்டம் மேத்ரம் அதிமேவ ।
ஸத்வஸம்பந்நம் த்ரைகால்யம் மோக்ஷகாம்யாஇதி ஸ்ரீரா
மைணவ ஸிவஸ்யவேதாந்தஸாரஸித்தா க்ருநாஷி
த்ருத க்ருஷ । த்ரைகேதி । த்ரீணி ஸ்வர்காணி = நேத்ராணி
யஸ்யஸதயோக்த:, தஸ்யாதிநோக்தாநாமிவாகலி ஸமயிக:
காம்யிக:, வேதாநாஸ்ய = ஸத்தாந்யஸ்ய புதிவக்ஷ
ஸ்யாநகஸ்யாஸ்ய, “வேதம் ஹிமம் ஸ்யாநக”த்யர்த:
க்ருமார: = ஸமர்த:, வேமஜதியாவக் “க்ருமாரேஸ்வர
ஸமர்த”ஜதி த்ரிகாண்டமேஷ:. யஸ்யத்ஸ்ய ஸமூல்:
தயாவ “ஸத்தஸம்பந்நம் த்ரைகால்யம் மோக்ஷகாம்யா”ஜதி
தத்ஸம்க்ஷி:. “உவேக்ஷவேவவேஷஹீம் மாநவஷ: பாகஜ
தோயயா । ஜத்ருக்ஷா ஸோகவாமேமேஸ்வஸ்ரம் மோக்
ஸ்யராவஷ: । கபவிதிஸ்யமேஹோஷாநு ராமோயமூஹத்தாம்
வர: । க்ருதாநம் மாநவஷிஜேநராமம் உமராயாதஜம் । யோர்
ஹம் யஸ்ய யதஸ்யாஹம் ஸமவாநு தஸ்வவீதமே”ஜதி வதாந்
நோ மாநவஷயாவநாயீநா. ஸ்ரமவதஸ்ய “ஹஜாமேரணா
மஹாஷேசஸ்ஹிதோய தி வோவநா । ஜஹீதம் தநூநம்ந
ஷாமேஸ்யம் விஷ்வ்யராகமேம: । கயிகஜேதிரே விஷ்வ்மஷ
வாஸ்ஷிடுமணாஸ்யா, ரஹஸ்யேநத்ர ஸிவ்ராஜகோவே”
த்ராஷிவமேநரஸ்ய மம்காரஸமயிகஸ்ய ராவமமநாஷிதி ஹா
வ:. யதா, ஸத்தஸம்பந்நஜிதி வஷேத் பூயமோவாகாரஸ்யாஷ
ஸ்யாவக:. வேதீயிகஸ்ய விகஸ்யாயடுக:. “ஜவ வஷாயயோ”
த்ர்வாயடு உஷ்ணிவநாக “வாஸ்யாஜிகமேஸ்யாவமயோ”ஸிதிகோ
மாஸ். தயாவ ஸத்தக் = ஸத்தாஷ்யம், ஸ்ஸம்பந்நம் த்ரைகால்யம்
யோமவாதரம், மமா = மமேய, த்ரைகஸ்ய “ராஷ்ணாம்
ஸ்ரஜாஸ்ராஸ்”தி ஸ்ரீதாக்ஷீத்ய மஜீமஹித்ஸஹதஸ்ய ஸ்ரஜா

[illegible]

[illegible] ||

[illegible] = ருத்ரனைக்காட்டிலும் அதிகமானதும், [illegible] = பயங்கரமானதுமான, [illegible] = [illegible] பலத்தையுடையவனே! '[illegible]' என்கிறதற்கு [illegible] யோகமிருப்பதைக்கொண்டு [illegible] என்று கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி '[illegible]' என்றார். [illegible] ||

[illegible]

[illegible]

आधूर्णितवाहेन सारथिना “सहसाऽपनीय शीघ्रं त्वा
[illegible] इत्युक्तरीत्या व्याकुलीकृ
त्येति [illegible] सारथिं च
[illegible] रावणं [illegible] ।
सारथीति । सारथिना = सूतेन, “सूतः क्षत्ता च सार
थि” रित्यमरः. हृतः = “यथा च शस्त्रं [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]” इत्यारभ्य “[illegible]
[illegible]” इत्युक्तरीत्या श्रीरामेण [illegible]
[illegible] “[illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]” इत्यादि [illegible]
तः, रथः = [illegible], “[illegible]
रथ” इत्यमरः. [illegible] = [illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible] = शत्रुः, राव
ण इत्यर्थः. “[illegible]
वः” इत्यमरः. [illegible] = [illegible],
[illegible] = [illegible].
[illegible].—[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] “[illegible]
[illegible]” इति संस्मारितवानिति ॥

विरोधिनामपि संश्रयं विकृतापि [illegible] ।
रामं विनाशं [illegible] ॥

உ-வ்யா ॥ ஸாரதீதி । ஸாரதிஹ்ருத = ஸாரதியாலே கொ
ண்டுபோகப்பட்ட, ரத = ரதத்தையுடையவனும், ஸத்ரப = ஆகை
யாலே வெட்கமுடையவனும், ஶாத்ரவ = சத்ருவானவனுமான ராவ

ணாலே, संभावित = ஸவிநயபூர்வகமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட, प्रताप = ப்ரதாபத்தையுடையவனே! "सन्निवृत्तस्सारथिना तावद्रथवरस्स तीक्ष्णम् । सत्येनापि जातस्त्रीन् रौद्रं विद्राविताहवम्" என்று ராவணாஹதனை ராவணன் முகலிருக்கும்பொழுது ஸாரதியானவன் ரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டுவர, அதினாலே ஸஜ்ஜனுய் "सत्येन व्रतवीर्यस्य राक्षसस्य विक्रमेऽ। सत्यधर्मे धर्मात्मा कृतकार्यश्च" என்று ஸாரதியை நிறுத்தும்போது யமாதிகளான ஸகலஸாரணர்களை "महात्मानं पावकं सत्त्वमेव सर्वम्" என்று ஸத்வஸமையைஸஹியாமல் மஹாத்மனென்று சொன்ன ஸத்வான ராவணனும் "वत्सामीप्यस्य राक्षसस्य विक्रमेऽ" என்று பெருமாள் வராக்ரத்தை ஸ்தாபித்தானென்றபடி ॥

८-॥ सितसारकृत गुणनदमानवे दमकवि
तन वानराधमिव तन मदसहितगजमितमा
रतर मानसमय नवनमानवि
वितवतगविवितवराकवासविति व
रसितरयवय ।

व्या॥ अपाता रघोर वारसमेनवह समय
रदमदनाय वीरसुनाथवस्त्र महाभिनोवधीहि
तमुद्गयनातानावनावनिबितमहावस्य निजविज
यापमवितमहिविहसनववीरजातरणदुक्लवस्य रा
रहम वस्य अरण्यविनिहितमदनस्त्रमतनिजमरणस्य
वीयवस्तवहिहि दमयनोमाततोदनमवस्य
महति कोमहदहेनाहे वस्तुरेवलम्बास्य
महिलेनायां वस्त्र मृगतवमरणलेव तदातास्य
वेतिहि विवेकन वितयहिति तायांवस्त्रां, अरमनेयां
पृहदपहरवयोनरकस्य वसंवनवनदेव
रहदेवसति, ॥ भवनवनकतं विहं सिरवां कायवपु
वां । नदेववराणवस्त्रायोदय पयरोत जीवितकृपे"

[illegible]

𑌨𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑌯𑌨𑌨𑌯𑌨𑌜𑌃 = 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌃, "𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌮𑌯𑌃 = 𑌯𑍋𑌗𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍀, 𑌨𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 = 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿, 𑌨𑌵𑌨𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 = 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 = 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌯, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌰𑌾𑌜𑌿𑌭𑌿𑌃 = 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃, "𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌿𑌰𑍍𑌲𑍇𑌖𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌪𑌠𑌿𑌤𑌾 = 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌪𑌠𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑍈𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑍈𑌵𑌾𑌸𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 = 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌚, 𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 = 𑌸𑍁𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍍𑌤𑍃𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂, 𑌸𑍁𑌰𑌤𑌰𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌾, 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌿𑌃 = 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌃, 𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌤𑌃 = 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑍀𑌕𑍃𑌤𑌃, 𑌰𑌥𑌪𑌥𑌃 = 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। "𑌶𑌤𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌰𑌥" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌕𑌾𑌲𑍍𑌕𑌿𑌤𑌦𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌵𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌂 "𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌨𑌦𑌨𑍍𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑌿𑌃। 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌹𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍁𑌸𑍁𑌖𑍋𑌵𑌹𑌃। 𑌨𑌿𑌪𑌪𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇। 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌾 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌵𑌾𑌪𑌾𑌤 𑌰𑌥𑍋𑌪𑌰𑌿" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿। 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌨𑌾𑌯𑌕 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃।

𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌸𑌮𑍍𑌪𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑌸𑌜𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌾।
𑌬𑌿𑌭𑍇𑌦𑌜𑌾𑌤𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇॥

௨—வ்யா॥ ஶிதஶரேதி। ஶிதஶர = தீக்ஷ்ணமான பாணத்தாலே, க்ருத = பண்ணப்பட்ட, லவந = சேதநத்தையுடைய, தஶவதநவதந = ராவணனுடைய பத்துமுகத்தினுடைய, பதந = பூமியில் விழுகிறதென்ன, புநருத்பவ = மறுபடி உண்டாகிறதென்ன, இவையாலே, ஜாத = கொஞ்சம், ஜநித =

போனதும், ஜநித = உண்டானதுமான, த்ராஸ = பயத்தாலே, தரள = சஞ்சலனான, ஹரிஹய = இந்த்ரனுடைய, நயநநளிநவந = தாமரைக்காட்டுக்கு ஸத்ருசமான ஆயிரங்கண்களுடைய, ரோசிஷா = காந்தியாலே, ஸ்தகித = இழைக்கப்பட்டதான, இது “வி ததி”யென்பதற்கு விசேஷணம். வியத = ஆகாசமார்க்கத்தினின் றும், நிபதித = விழுகிற, ஸுரதரு கோரக ஸௌரபித = கல்பக வ்ருக்ஷங்களுடைய புஷ்பஸமூஹத்தாலே, ஸௌரபித = வாஸனை யுள்ளதாகப்பண்ணப்பட்ட, ரதவர்த்ம = ரதமார்க்கத்தையுடைய் வனே, பெருமாள் ஸ்ரீஹஸ்தமான பாணத்தாலே, ராவணனுடைய தலையை சேதிக்க “ராவணஸ்ய சிரச்சின்னம் ஸ்ருஷ்ட்வா ஜ்வலிதகுண்டலம்। தச்சிர: பதிதம் பூமௌ த்ருஷ்டம் லோகைஸ்த்ரிபிஸ் ததா। தஸ்யைவ ஸத்ருசம் சாந்யத் ராவணஸ்யோத்திதம் சிர:। தத் க்ஷிப்ரம் க்ஷிப்ரஹஸ்தேந ராமேண க்ஷிப்ரகாரிணா। த்விதீயம் ராவணசிர: சின்னம் ஸம்யதி ஸாயகை:। சேதநாநந்தரமேவ ஸிரஸ்ஸம் தத் ப்ரத்யத்ருஸ்யத। ததேவாராவ ணஸ்யாநேகாந்ய ஸ்ருஜந்தி சக்ஷுஷே” என்று ராவணன் தலை யை சேதிக்க புநபுநருத்பவமான படியாலே சேதித்து கீழே விழும்போது பயம் நிவ்ருத்திக்கவும் மறுபடி யுண்டாகும் பொழுது பயமுண்டாகவுமிப்படி அடிக்கடி ஹயநாசஸம்பந்த த்ராஸாதிகளாலே சஞ்சலனான இந்த்ரன் ராவணவதமான பிறகு ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே தாமரைக்காடலர்ந்தாப்போலே அலர் ந்த ஆயிரம் கண்களையுடையவனைக் கொண்டு தேவதைகளோடே கல்பகவ்ருக்ஷத்தின் புஷ்பங்களை “நிபபாதாந்தரிக்ஷாச்ச புஷ்ப வ்ருஷ்டிஸ்ததா ததா। கிரந்தீ ராகவம் ரம்யா ஸ்ப்ரஹ்மாணா ஸ்ஸநா தா” என்று ரதத்தின்மேலே வர்ஷிக்க, ஐந்த்ர நயநகாந்தி ஸ்ரீ தமான அந்தப் புஷ்பஸமூஹங்களாலே ரதமார்க்கமெல்லாம் வாஸிதமாயிருந்ததென்றபடி. ஸிக்தமான ராவணனுடைய ஸி ரஸ்ஸு மறுபடியும் உண்டாகும்போது பயத்தையடைந்த இந்த்ர னுடைய கண்கள் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே தாமரைக்காடலர்ந் தாப்போலே யிருக்கிறதென்று சொன்னத்தாலே ராவணவத ரோசகத்வமாகிறது ॥

८८॥ अखिलजगदधिक भुजबलवरबल दशलपन
लपनदशकलवनकृत कदनभरजनितरतिविभव-
मति विबुधवन विहितनवसविषय निकरपरिवार नि-
करविकरणकृतिकार परिपणित ।

व्याख्या ॥ अथ श्लोकद्वयेन रावणवधानन्तरकालीन प्र-
रहस्यं श्रियं तद्विपत्ति जनितशोकाग्निप्रकाशदह्यमानां देवा-
दीनां वरदेवानां दशदेवानां प्रभाकराणां परिदि-
वनाय सीता तद् देवादिभिः विबुधवनविषयीभूतवे-
विशेषाविष्कृतनालेशवागभाषेण उपस्य सायार
वेणुकर्णाशाभिमानस्य श्रीरामस्य नारायणत्व-
प्रतिपत्तु विराजितनिजवितानारायणत्व परबह्मवित्त्व-
विपर्णित निजरवित्वा देवेन्द्रविष्ट कण्ठरागः । अखि-
लेति । अखिलजगदधिका = सर्वस्माच्छ्रेष्ठाः, अत एव जगज्जे-
न तन्त्वज्ञानबकृतिषु. अधिक = उत्कृष्टे, भुजब-
लं = बाहुबलं, विंशतिभुजत्वात्, वरबलं = ब्रह्म-
वरदानकृतं सकल सुरासुराद्य वध्यत्वरूपं
बलमपि तस्य, तयोर्बलयोः. यः = दशमुखः = दशमु-
खः रावणः, तस्य मुखदशकस्य = दशमुखस्य, 'द्यून
लपन मुखजृम्भ'मिति श्रुतेः. लवनेन = छेदनेन, जनितं =
उत्पादितं, कदनं = हिंसा, अस्मात्प्रतापेन लोक जनि-
याभावः. यस्य स्मरणा, तयोः प्रयाणजनितवदनानि यः = रा-
वणवधमात्र, देवेन्द्रप्रमुखाः. तस्य विबुधवनानां =
विबुधवनितानाम्, "विबुधः पविभवन" इति श्रुतेः. सव-
विषयः = तत्कृत्यविषयः, अखिलविषयोऽपि, यः निकरपरिवा-
निकरः = वेदान्तनिचयः. अत्र निकरपरिवाराः तदभिधा-
ब्रह्मण्यत्वेनैव साक्षात्कारेण परिहरणाद् अभिव्यक्तः. अस्य
प्रसिद्धा वेदान्तार्थरूपविषयबोधकानां प्रकाशः श्रीरामाय
णोक्तविषयः प्रतिपादकतया, तथास्य देवादय उपविभ-
वनवन्तानामपि श्रीरामप्रभावः प्रकाशनेन विषय इति
मावः. तथा च श्रीरामायणे तस्य विबुधवनिता "व्य

[illegible]

ஶ்ராவ்ய தத்த்வஸ்திதிஸ்தாவக:. ஸநேதநாஸ்ய ஸஸ்தராஜ்ஞஶ்ராவ்யா ஸோபலக்ஷ்யைதிநாஸவதி. வ்யாக்யாநவே ஸ்மாயிரும்ஶாஸ்த்ரம் ।

பரமேஶாஸ்தே பாஸ்யாநாம் பராணாம் மாணவஸ் த்வஷாம் ।
தியதுரஶரஶிரோமணி த்ருதஞ்ஜி ஸுரம் விஜயதாம் தரோக்ஷ ॥

ஊ-வ்யா॥ அதிஜகதிதி। அதிஜகதஸ்திக = ஸர்வஜகத்தைக் காட்டிலுமதிகமான, ஹஸ்தபல = கையின்பலமென்ன, ஸாரபல = ஸாரத்தின்பலமென்ன, இவையுடைய, தஶவதந = பத்துமுகனான ராவணனுடைய, வதநதஶக = பத்துமுகத்தினுடைய, கதந = கதநத்தாலே, ஜநித = உண்டான, கத = பீடையையுடைய, பரவஶரஜநீசரயுவதி = அநேக ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடைய, விலாபவசந = ப்ரலாபவாக்யத்தோடே, ஸமவிஷய = ஸமாநவிஷயமான, இது "பணித" என்பதற்கு விஶேஷணம். நிகமஶிர = வேதாந்தத்தாலேஶோபாயமான முகங்களையுடைய, ஸுரமுநிபரிணித = தேவச்ரேஷ்டர்களாலும் முநிச்ரேஷ்டர்களாலும் ஸ்துதிசெய்யப்பட்டவனே! தேவர்களும் முனிவர்களும் வேதாந்தவாக்யங்களாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்போது, அந்த ஸ்தோத்ரம் "வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பஶ்யாமி சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம் । க்ருஹீதஶரசாபம் ச பாஶஹஸ்தமிவாந்தகம் ॥ ஸுராஸுரமஹாநாகம் ராமம் ஜஹ்ரே" என்று வேதார்த்தாயத்தைச் சொல்லி விலாபம் பண்ணுகிற மந்தோதரிமுதலான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளுடைய விலாபவசநங்களாலே ஸமவிஷயமாயிருந்த தென்றபடி ॥

ஊ-மூ॥ அபிநதபஹுதஶ ஹஸ்தகர கலித்ரவதி நிர்
ஜதி பரிணதவதநநிமிஷஶ்ருதி ஸுர
பதிநதி உதித ।

ஸம-வ்யா॥ அபிஷேகம் ஶ்ரணம் ஶர்மணே நீவ்ருதிஷ்ராவணம் பராவ்ருஷ்ய வ்யாக்யாதம் பஹுஶ்ருத்யஸ்யாவாய ரவயாத்மி பொ மாதரண்டித்பாய்ஶ்ரைஷிக வியநா பூநஶிப்ஸவதம் ஶங்கா ராஜேந்த்ரஶிஷிரேக்ஷ விஷ்ணோரநுதபரேத ஹநூநேஶ்வரவேதி

த்வஸ்மத்ப்ரவிஜயஶ்ரவணஸமுத்பந்நஹர்ஷிதாநாம்; தந்த்ர
வாமதௌகநாயோக்தத்ஸநாதநீதாநாம் ஸீதாநாம் ஸௌ
க்ஷேமாத்³யபிஜிஹீர்ஷுர்வணார்ணவமௌநாமெபக்ஷிதாயாதத்வம்
அபி த்வம் திஜ்ஞாம் விதாயமஹாதாஸநம் ச விஸ்ருத்ய ஸத்யம்
தஷாக்ஷ ஸம்பாதயதேதத்தோஹேந நஷிஹி தேஷாகசௌதாதௌ:
ஶ் ஹாரஷ நஷிஷிஸ்யவிதஶஸ்தி வசநாராயிதகத்வா ஹஸ்
தேதா ஷாஶாநயே:। அபிமதேதி । அ மதா: = "அபிஜக்³த⁴ஶ்ரா
வண"ஜித்வாத்ஸ்ரீத்வா ஸநாஜநாயத்³பமதா:, யேஶதம
ஹுதவஹ பித்ருபதி நிர்ருதி வருணபவநயக்ஷகி³ரிஶா:
அஷ்டௌ லோகபாலா: தேஷ்வம் = ப்ராரப்³தே பேஷாந்தே,
"ஏவம் நிஸ்வரணைஸ்த்ரைஹ் ப்ராரப்³தவாயயோரவி । ஸாத்³யு
ரே நாடகாரேஷ்ஶமைஷவிவ நவம்ஸகே"ஜதிதேஷீநீ. தயோ
க்தாநாம் ஸம்ரவதீநாம் = தேவதேஶஷாநாம், நந்திபி: =
ஸ்துதிபி:, உத்ஷித = ஸஞ்ஜேஷ்திஸம்ஶ்லிஷ்டி: அத ஶ்ரீராமா
யணம் "ததோ தேவஶ்ரணைராஜாயஶ்ராதித கஶோநம: । ஸ
ஹஸ ராகேஷாசௌஹந்த் ஶ்வவருணஶ்ச பரந்தப: । ஷடுநய
ந: ஶ்ரீமாந் மஹாதேவோ வ்ருஷத்⁴வஜ: । கர்தா ஸர்வஸ்ய லோ
கஸ்ய ப்³ரஹ்மா ப்³ரஹ்மவிதா³ம் வர: । ஏதே ஸர்வே ஸமாக³ம்ய
விமாநைஸ்ஸூர்யஸந்நிபை:। ஆக³ம்ய நக³ரீம் லங்காமபி⁴ஜக்³முஶ்ச ராக
வம் । ததஸ்ஸஹஸ்தாப⁴ரணாந் ப்ரக்³ருஹ்ய விபுலாந் பு⁴ஜாந் ।
அப்³ருவம்ஸ்த்ரித³ஶஶ்ரேஷ்டா: ப்ராஞ்ஜலிம் ராக⁴வம் ஸ்தி²தம் । கர்தா
ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஶ்ரேஷ்டோ ஜ்ஞாநவதாம் வர:" இத்யாதி ।
ஸந்தேந ப்ரஸ்ரவ்வ ராகவாஸ்ய: ப்ரஸந்நித: ।

இத்யாதிவிஶ்வப்ரேஷ்டஸ்தத்³யதோ ந மோக்ஷணம் ।
தேவைர்ப்ரபஞ்சகோரம் ஶ்ரீராமம் ப்ரணதாஸ்ம்யஹம் ॥

உ-வ்யா ॥ அபிமதேதி ॥ அபிமத = வந்திருக்கிற, ஶதமக
= இந்த்ரனென்ன, ஹுதவஹ = அக்நியென்ன, பித்ருப
தி = யமனென்ன, நிர்ருதி = நிர்ருதியென்ன, வருண = வரு
ணனென்ன, பவந = காற்றென்ன, யக்ஷ = குபேரனென்ன,
கி³ரிஶ = சிவனென்ன, இவர்களை, முக = முதலாகவுடைய,

ஸுரபதி = தேவபதிகளுடைய, நுதி = ஸ்தோத்ரத்தாலே, முதித = ஸந்தோஷமடைந்தவனே! ராவணவதமான பிறகு பரபுருஷஸம்ஸ்பர்சதோஷத்தையடைந்த ஸீதாப்பிராட்டியை விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் ஸமீபத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த பொழுது பெருமாள் லோகாபவாதத்தை பரிஹரிக்கவேணு மென்று திருவுள்ளங்கொண்டு பிராட்டியையுபேக்ஷிக்க, பிராட்டி தன்னுடைய பாதிவ்ரத்யத்தை வ்யக்தமாக்கவெண்ணி அக்னியில் ப்ரவே சிக்க, அப்பொழுது, ஸருத்ரகணங்களும் ப்ரஹ்மாவும் ‘‘ஜகாம ஸஹ ராகவம்’’ என்கிறபடியே வந்து அநேகப்ரகாரமாக ஸ்துதித்து ‘‘உபேக்ஷஸே கதம் ஸீதாம் பதந்தீம் ஹவ்யவாஹநே। கதம் தேவகணஶ்ரேஷ்டமாத்மாநம் நாவபுத்யஸே’’ என்று பிராட்டியை உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று சொன்னபொழுது ஸக லதிக்பாலர்களாலே ஸ்துதிக்கதை யிங்கு ‘‘முதிதஸுரபதிநுதிமுதித’’ என்று சொன்னபடி ॥

த்ருஹிணஹர வலமதந துராலக்ஷ்ய ஶரலக்ஷ।

ஸம்ப்ர॥ ஸங்க்ஷிப்தம் ஸாரூப்யேண: ‘‘கதம் தேவகணஶ்ரேஷ்டமாத்மாநம் நாவபுத்யஸே, உபேக்ஷஸே ச வைதேஹீம் மாநுஷ: ப்ராக்ருதோ யதா’’ இதி ஸ்ம்ருதேஸதி, ஸ்ரீராமேண ஜோபேக்ஷிதாயா: ஸீதாயா: ஸ்வசோதநேந ‘‘ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம்’’ இதி ஸமாதாநம் கார்யம் நாம் ஸ்ரீராமவசநாத் பரஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்ரீராமாயணோக்தஸ்ய ஜாநாநாம் ப்ரஹ்மாதி தேவாநாம் ஸ்துதிம் ஆஹ – ‘‘ஸீதா லக்ஷ்மீர் பவாந் விஷ்ணுர் தேவ: க்ருஷ்ண: ப்ரஜாபதி:’’ இதி த்ருஹிணேந யஸ்மின் தேவயோ: ஸர்வேஶ்வரதீகம் லக்ஷிதம், நகாரஸ்ய க்ருத்ஸ்ந ஸ்வரூபே வஸ்ஸாவ்ஹி, சதுர்முகேந ஶ்ரீவத்ஸோரஸ்கஸ்ய ஸஹ ‘‘த்வம் த்ரயாணாம் ஹி லோகாநாமாதிகர்தா ஸ்வயம்ப்ரபு:, ருத்ராணாம் அஷ்டமோ ருத்ர: ஸாத்யாநாமபி பஞ்சம:’’ இத்யாதி ஸ்தோத்ரம் க்ருதம், ‘‘ஜயேஷ்டாயா யஸ்ய வதநே நாகரீக்ஷகஸ்தி க்ஷயாய। ஹரிக்ஷயாய ஸ்ரீவத்ஸே

தமோவிநு ஹிரண்யாதி' இத்யாதிஸ்ரூதேஸ்ச த்ருஷ்டவ்யம்॥ அமிதமதீதி। அமிதா = அபரிச்சிந்நா, மதி: = ஜ்ஞப்தி: யஸ்ய ஸ:, தஸ்யாமந்த்ரணம், 'ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:' இத்யுக்தரீத்யா ப்ரஹ்மவிதாம்வரேண ப்ரஹ்மணா அப்யஜ்ஞாதவீர்யத்வாத். விதிநா = வேதஸா, 'ஸ ஏஷ ப்ரஜாபதிர்வேத்யா விதாதா விச்வஸ்ய ப்ரஷ்டா' இத்யுக்தே:, விதித: = விசேஷேண ஜ்ஞாத:, கதிதச்ச = 'ஸர்வோ நாராயணோ தேவ' இத்யாதிநா கதிதச்ச, நிஜமஹிமேத்யஸ்ய = ஸ்வகீய மஹிம்ந:, ஜலதே: = ஸாகரஸ்ய, ப்ருஷதலவ: = பிந்துகண: யஸ்ய ஸ:, தஸ்ய ஸம்போதி:. யதாஹ ஸ்ரீயாமுநாசார்ய: 'தத்த்வேந யஸ்ய மஹிமார்ணவசீகராணு: சக்யோ ந மாதுமபி ஸர்வபிதாமஹாத்யை:' இதி. ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மணோऽப்ய ஜ்ஞேய: கிமுத ஸர்வஜ்ஞாந்யேந, தத ப்ரஹ்ம ப்ரக்ருதிக்ஷம் அபி ஜ்ஞாதே தேவதீயா இயேவாஸ்மாகம் அதிஸ்தத்ரஷ்டுமஸமர்த: ॥

வேதஸாऽப்யபரிச்சேத்யமஹிமார்ணவசீகர: ।
ஸ்ரீராம கார்ணாவஸிநோ வாமயாஸ்து மதாஸ்யாந் ॥

உ—வ்யா॥ அமிதேதி। அமிதமதி = அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தை யுடைய, விதி = ப்ரஹ்மாவாலே, விதித = விசேஷமாய் அறியப் பட்டதும், கதித = சொல்லப்பட்டதுமான, நிஜ = தன்னுடைய, மஹிம = மாஹாத்ம்யமாகிற, ஜலதி = ஸமுத்திரத்தினுடைய, ப்ருஷத = திவலையினுடைய, லவ = இலேசத்தையுடையவனே! "கதயாமாஸ யோகஸ்ய ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம் வர:" என் கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகனான ப்ரஹ்மாவாலும் சொல்லப்பட்ட தன் னுடைய மஹிமையாகிற ஸமுத்ரத்தினுடைய பிந்துவின் லவ லேசத்தையுடையவனே! "நான்முகன் செஞ்சடையானென்றி வர்கள் எம்பெருமான் தன்மையாரறிகிற்பர், தத்த்வேந யஸ்ய மஹி மார்ணவசீகராணு: சக்யோ ந மாதுமபி ஸர்வபிதாமஹா த்யை:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளாலும் பெருமானுடைய மஹிமைகளும் அறியவொண்ணாதென்று ஹ்ருதயம். "ஏகம் ப்ரமாணஸ்வவிஷ்யாநாம், ஏகம் ஸ்ரோதஸ் ஜ்ஞாநஸம்பத:" என்று சொ

ல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் ஸர்வஜ்ஞனென்று நாமதேயத்தை வஹிக்கிறவனுமான சிவனுக்கும் உபதேஷ்டாவாயும் வேதங்களை ப்ரவர்த்தநாதிகளைத்தனையுமிருக்கிறான் ப்ரஹ்மாஎன்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது "ஜகத்குரு" என்கிற பதம். "ஸர்வ" என்னும் பதத்திலால் சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்தமானது இவ்விடத்தில் நிரபேக்ஷ ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வநியந்த்ருத்வாதி ரூபம். அந்த மஹிமையானது அபாரமானதால் அதை "ஜலதி" என்று ஸமுத்ரமாகச்சொன்னபடி. தாத்ருசமான மஹிமையாகிற ஸமுத்ரத்தில் அதிசயித்தவிஷயமாயிருக்கின்றதை "வ்ருஷகிரிஜ" என்று திவ்யதேசமாகச்சொன்னபடி ॥

௧௯ ॥ * அவிதிதரஹித *

ஸம்பந்த । உக்தஸ்தோத்ரானுஸாரேண ஸர்வஸ்வாதி ஸம்ப்ராப்தி ரூபத்வமும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை வணங்கிய பரமாத்மா ஸர்வஸ்வாமி ப்ரத்யஸ்தமித தாரதம்யம் ஸ்வஸம்பந்த ஸம்ஸ்காராதி ஸிந்தாந்தம், "யஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸர்வவித், யோ வேதஸ்யாதித்வம் ப்ரத்யக்ஷ ஸாமான்யதோ, ஸர்வஜ்ஞத்வாத் ஸர்வஜ்ஞ:" இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிஸித்த ஸர்வஜ்ஞத்வாவகாஹி த்ராஹ । அவிதிதரஹிதேதி । அவிதிதமவிதிதம், ஸாமான்ய: அஜ்ஞாநவித்ய: தேநரஹித = ஸம்ப்ரதீ ! ஸர்வஜ்ஞதியாவஸ. யதா, விதிதமிதிகவேண்யுக்த:. அவிதிதேந = அஜ்ஞாநேந, ஸ்வஸ்வரூபேந ஜீவ: ரஹித = ஸ்வஜ்ஞாநாவிஷயவஸ்துஸம்ப்ரதீதியாவஸ. உக்தஞ்ச ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே "ஸர்வஜ்ஞாநவதாம்வர:" இதி. ததாச ஸீதாவாக்யத்ராதிகஸம் ஸ்வஸமஸ்தஜ்ஞாதவேதி வராஹாவதாரே கடாக்ஷேண பக்ஷாதிஷ்டாவாய ப்ரஹ்மாதிகம் ஸர்வஸ்வாமி ஸ்வர்ணாதிகம் கார்ஷ்ணஸம்ஸ்தாநாரஸோ காராயணாயேதி ஸர்வம். ததாச ஸ்ரீராமாயணே ஸ்ரீராம வசனம் "அஹம் வேத்மி மஹாத்மானம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" இதி । தேவகார்யார்த்தஸம்பூதா ராவணஸ்ய வதார்த்தினா । வா ஸீதாயாம் ஸமுத்பந்நா ராமோ தேவஸுதாத்மஜ:" இத்யாரப்ய 'அத

त्राहमिदयासीता हास्येन वा सायके' त्युक्तम्. एतेन रावणव्यवहाराद्दोषं निरस्तं निवृत्तम् ॥

सर्वज्ञ प्रमाणयोगेन लोकज्ञानतत्परम् ।
प्रियसीतापतिं रामं संश्रये शरणागते ॥

ति-व्या ॥ (अविज्ञेति) अविज्ञात = அறியப்படாததான வஸ்துவினால், रहित = இல்லாதவனே! தன்னுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு அவிஷயமான வஸ்துவினால் ஶூந்யனானவனேயென்றபடி. "யோவேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:, யஸ்ய ஜ்ஞஸர்வவித்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான பெருமாள், பிராட்டியை உபேக்ஷணஞ்செய்ய அப்போது அங்கு வந்த ப்ரஹ்மாவானவர் பெருமாளுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகளைச்சொல்லி, பிராட்டியை உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று விஜ்ஞாபநம்பண்ண அப்படியே பெருமாள் அங்கீகரித்தது லோகாபவாத நிரஸநத்துக்காகவும் லோகரஞ்ஜநத்துக்காகவுமென்று தாத்பர்யம். இந்த ஶ்லோகம் பல ஶ்ரீ கோஶங்களிலில்லை ॥

श्लो ॥ विगतभय विबाध वारिबाष्प विबोधितवी
रशयनशायित वानरवृन्दनाथ ॥

सं-व्या । अथैवं ब्रह्मादिभिः स्तूयमानः श्री सीतारामयोः स्वरूपादि कथयित्वा स्तुवन्ति । सत्त्वगुणप्रधानः सर्वाङ्गं सीतासमेतं स्तौति । अष्टोनाय देवदेहः सत्त्वान्त विहारवान्' इत्युक्तरूप । विशाल बाहुं निष्ठावानं भक्तिप्रदं ईषदरावय । नकिञ्चिदुक्तिमात्र बोधकं वा ज्ञेयाशते' इत्युक्तानि सीतारामाणं नवरत्नं अतिसाक्षिणा सह्यानेन जनकेनेव दत्तां तयारूपां पतिदेवतां प्रेयसीं च तां हरिणा हरितस्यारोहे सत्यं प्रयतनया विराजित धारणेन रावणवपुजनित प्रकोपावशात् बलवता च वधार्हं रावणवंशस्य हाहाकारान्तानां वीरशयनशायितानां वानरवीराणां संजीवनात् । विगतमयेति । विग

தர்ஶயந் = அவேதயந், 'ராவணேநாஹ்ருதம் வேதா' இதி த்யுக்த்யா ஸ்வஸ்ய நிர்தேஶ: ராவண ஶப்தேநாதி வயா வித்யர்த்த:. விபுதபதிப்ருஷ்டேந = தேவராஜேந, 'ப்ருஷ்ட: பதிப்ருஷ்டோவ்ருத:' இத்யமர:. விபோதித: = ப்ரபோதி த:, ஸம்ப்ரபோதநத்ராணேந ஸஞ்ஜீவித இத்யர்த்த:. அத்ர விபோதநம் நிர்ஜீகரணம் தத்ராஸஸ்த்ரீய தாஸ்காதிகமேவ உக் தோதக ஸம்ப்ரஜீநாமே ப்ரபோதக்ஷணம், "நிர்ஜிதோ நிவர்ணாம் மேஶ்வஸ்ய ஹவமேவாஸ்து । அகாலேமவாலிஸ்வர்யாநி உக் தாநிச மமாநிச । நக்ருஷ்ய விஜஸ்த தேஷயாயூ த வாந ர:' இதி ப்ராப்யயா நிர்ஜீகரணாதீநாமேவிக்ருதத்வாத் வீ ரஶயநே = வீரோசிதஸ்தலே, ரணாங்கண இத்யர்த்த:. வீரஶ்ரே ஷ்டகஸதிஷ்டிதிவ்ருத்தத்தே: ஶாயிதாநாம் = ப்ரமாஶரஸ்தத்தயா தீவஜநிஷ்ப்ராஶா ப்ராலிதாநாம், ராக்ஷஸை: ப்ராலிதாநா மித்யர்த்த:. வாநரப்ருதநாநாம் = கபிவாஹிநீநாம், ஓக: = ஸ மூஹ: யஸ்ய ஸ:, தஸ்ய ஸமூஹஸ்ய: 'ஸ்தோமௌகநிகரப்ரா த வாரஸஞ்சாதஸஞ்சயா' இத்யமர:. 'ப்ரதிபயாமேதாகா மேயூ மேஹோந்த்ரோபாகஶாஸந:' இத்யாரப்ய 'ததஸ்ஸ்தூயதா ஸஸ்மேரு ஸம்வேதா ஹரிப்ராதவா:' இத்யந்தம் ஸ்ரீ ராமாயணஸ் த்ரஸாரம். அதேந 'க்ருதப்ரஶஸ்தம் பராபவே:' இத்யுக்த மாநப்ரஶஸ்தம் நிதராம் ப்ரகாஶிதம். வ்ருத்தத் ப்ரபாராஸ்ஶ்ருஷ ஹர்ஷார: ॥

உத்தம் வநவ்ரணாராஶிம் வாஸ்த்ய ஸ்வராணாயம் ।
க்ருதத்ஜநமேதம் காகஸ்யம் கமேயஸுவாம் ॥

உ—வ்யா ॥ (விகதபய விபுதாதிப விபோதித + வாநர வ்ருதநாம) விகத = போயிருக்கிற, பய = பயத்தையுடைய, விபுதாதிப = தேவதைகளுக்கு அதிபனான இந்த்ரனாலே. விபோதித = எழுப்பப்பட்ட, வீரஶயந = வீரர்களுக்கு உசிதமான சயனத்தில், ரணாங்கணத்திலென்றபடி. ஶாயித = படுக்கும்படி செய்யப்பட்ட, யுத்தத்திலடிபட்டு மரணமடைந்திருக்கிறவென்று தாத்பர்யம். வாநரவ்ருதந = வாநரஸேனைக

ருடைய, தேவ = ஸமூஹத்தையுடையவனே! தேவஶத்ருவான ராவணனை வதஞ்செய்ததால் ஒருவித பயமில்லாதவனும் சதிலக்ஷ்மீ யுமான தேவேந்த்ரன் "ஜயேநாநேந ராகவ ராமசந்த்ரவரஹ் வரதஹ்ய ! ப்ரீதியுக்தாஸ் ததாஸ்மோ வயம் ஸர்வே யதநஸஹிதாஸ் த்வயஸ்" என்று நாங்கள் மிகவும் ப்ரீதர்களாய்விட்டோம். அதி ஞலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ண நினைக்கிறோம், தேவரீருடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானதை அடியோங்களிடத்தில் அநுக்ரஹத்தினால் அருளிச்செய்தால் அதைச்செய்து போகிறோம் என்று பெருமாளிடத்தில் விஜ்ஞாபநம் பண்ண, "ஸமரேஷ்வஸ்தேஷாகாவாஸ் த்யக்தப்ராணாஸ் ஸுதர்ஸநாத் யதி தேவர்ஷி ப்ரஸாதஸ் ஸமஸ்த்யேவ ஸுராதிப । ஸமஸ்தா ஜநகாராகூ ராமஸ்ய ஸமர்ப்பிதம் ராஸநம் ஸமுத்திதாஸ்ஸந்து ஹரயஸ் ஸர்வே ராக்ஷஸபீடிதாஸ்" என்ற ப்ரார்த்தனையினால் என்னுடைய நிமித்தமாக எந்த எந்த வாநரர்கள் ராக்ஷஸர்களினால் மரணத்தை யடைந்தார்களோ, அவர் களெல்லாரும் உறங்கி எழுந்திருந்தவர்கள்போல் எழுந்திருந்து நிரோகர்களாயும் ஸத்வவருத்தசாலிகளாகவு மிருக்கவே ணுமென்று பெருமாள் தேவேந்த்ரனைக்கேட்க, அப்படியேயாய் விடுவார்கள் என்று தேவேந்த்ரனுஞ் சொல்ல, "ததஸ்ஸமுத்திதாஸ் ஸர்வே ஸுப்த்வேவ ஹரிபுங்கவாஸ்" என்று ஸகலவாநரர்களும் உறங்கி எழுந்தவர்கள்போலெழுந்தார்களென்று கருத்து ॥

ஏ-ஞ॥ ஸஸைந்யவிஸ்மிதஸ்வாமிவிஸ்மிதவிபீஷணஜாநகீக ।

ஸர்வா ॥ அத ஸ்ரீராமாயணோக்த விமாநஸம்பந்த நாதிகம் லோகரக்ஷணதக்ஷிதயோஷதாசாரசாஸ்த்ர ஸ்ரீ ஸ்ரீராமசந்த்ர யோஸ்ஸீதாராமயோர்ஸ்ஸமாகமே கர்த்தவ்ய, நக்ஷத்ரநாதிவக்த்ர ப்ரக்ஷோ, தயோர்ஸக்தவாக்யங்க, "ஸ பாலாதவாஸதோஸ்ய தேவ ஸ்கோ நாராயணஹ், அநந்தோ ர்ஹிதாகர்ஷி, ஸமஸ்த பாதமோக்ஷாத்யஸ்தி, ஜநகவதீபதிதம், சராசரதயே ஸ்ர்யாய, தேவதியுக்த நாதேஷ்யாதி வேதாவஷ ஸ்ரீயா । ஜநதாஸ்ப்ரகாசாய நவாகஸ் நிமித்தஜா, நிதேதத்வேஷாஜம

𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌨𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀 । 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 । 𑌏𑌵𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 । 𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌤𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 । '𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌕𑌃 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌗𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌾𑌰𑌕 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌵𑌾𑌯' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌸𑌵𑌾𑌯𑌯𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿; 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌪𑌟𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍇𑌷𑌃 । 𑌨𑌨𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌮𑍋𑌹𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌕𑍍𑌵𑌤𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌪𑌰𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌃 '𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌪𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌹𑌹𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌰𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍋𑌃; 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍋𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃 । 𑌨𑌨𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 '𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌧𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍' 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵, 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌰𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍; 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯𑌪𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍈𑌗𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 '𑌰𑍁𑌷𑌾𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌤𑍇𑌃, 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍀𑌯𑌾𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯' 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌹𑍃𑌦𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌧𑍋𑌰𑌵𑍇𑌪𑍍𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌪𑌯𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌨𑌤𑌿𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾, 𑌏𑌵𑌂 𑌉𑌪𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌯𑍍𑌯

ஸமாஸாதேவ ஶ்ரியஃ ‘விஷ்ணுபத்நீ, ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ’
இத்யாத்யுக்தபத்நீத்வப்ரயுக்த பதிவ்ரதத்வாதிகம் ஸர்வதஸ்த்வ
த்வதிகப்ரயுக்த ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகஞ்ச ஹோமவிஶேஷ ஸாஹாய்யம்
தயோரேவ நித்யஸாகாங்க்ஷித்வம். ந ச விநிகமநாவிரஹாத் ‘ஹ்ரீ
ஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ, விஷ்ணுபத்நீ’ இத்யாதிஶ்ருத்யுபாத்தவி
ஷ்ணுபத்நீத்வாநுகுணதயா ‘அஸ்யேஶாநா ஜகதஃ, ஈஶ்வரீம்
ஸர்வபூதாநாம்’ இத்யாதிஶ்ருதஸ்ய தத்தைஶ்வர்யஸ்ய ச
நித்யநிரங்குஶவிஷயதயா ஸங்கோசயிதும் அந்யாய்யத்வாத் நசை
ஶ்வர்யஸ்ய பதிநாதிஶயிதவக்தும் ஶக்யமிதிவாச்யம்; ‘அ
ஜாதஃ ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ரஹ்மண்ய’ இதி ந்யாயஸ்யாத்ர வி
நிவேஶகத்வாத், ததாஹி — பத்நீத்வம் விஶிஷ்டஸம்பந்தவிஶிஷ்டயோர்கேந
ப்ரஹ்மணா — விஶிஷ்டஸ்ய ஸ்வாமித்வஸ்ய பத்நீத்வ
யோகாத். நியந்த்ருத்வரூப ஈஶ்வரத்வம் ஸ்வாமித்வயோர்கே
நாந்தரம், ஶ்ருத்யர்த்தாபேக்ஷயா ஶரீரயோர்த்தா ப்ரஹ்மத்வ
ததாத்ம்யாதிகம், ததா ச விஶேஷவிஶிஷ்டயோர்த்தயா ப
ரப்ரஹ்மணோதேந ‘ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச’ இதி வசநேந ஶ்ருத்யர்த்
கேநாந்தரப்ரஹ்மணஸ்ய ‘ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்’ இத்யா
திவசநஸ்ய ஸங்கோசாயோகாத். அந்தரவசந கண்டோக்தி
ஸர்வபூதேஶ்வரத்வ ஸாதிய்ந ஸ்வாதந்த்ர்ய நிஶ்சிதேஸ
தி தந்நாஸ்தாயேந ‘ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ’ இத்யாதிப
ரப்ரஹ்மத்வ வசநாவஸித பதிபத்நீபாவஸ்ய ஸ்வதந்த்ரயோரவி
தயோ ரந்யோந்யாகாங்க்ஷா நாயீந நிருபணஸ்ய அந்யா
ய்யத்வாத். ஸ்வாமிகஸ்வை ஶ்ரியோऽப்யத்ர ஸர்வபூதேஶ்வர
த்வம், ந ச ‘நதஸ்ய ஶேஷம், நகஸ்யாஸ்த்ரி த்ரீயோऽஸ்தி
ஶாஸ்தா, நதத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே’ இத்யாதிவசநேந
பரத ஸர்வஸ்வாமித்ர நிஷேதாத் ஸஹ ஶ்ரீநிஷேதாச்ச ஶ்ரியஸ்ஸ
ர்வபூதேஶ்வரத்ர வசநஸ்ய பதிவ்யாத்ருத்தியா ஸங்கோச
ஸ்ய ந்யாய்யத்வாதிதி வாச்யம்; உதாஹ்ருதவசநஸ்ய நிஷேத்யவிஷ
யத்வாத், ‘ஸதியஷ்டுணியரார்ஶிஷ்ட்யே’ இதி ந்யாயேந யஷ்ட்ரு
த்ராஹகவ ராணர்வஜீவேவ்ய வாதேஶவ்யத்வாத், யஷ்ட்ருத்ரா
ஹகவராணேநாத்ரீதேத்ர ஸஹயோர்வ்ய விஶேஷேண ஸ

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾; 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾, 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍. 𑌨 𑌚 ‹𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿› 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 ‹𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾› 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 ‹𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿› 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ‹𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃› 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍. 𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂; 𑌤𑌥𑌾𑌸𑌤𑌿 ‹𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍› 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌪𑍈𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌪𑌾𑌦𑌮𑍂𑌲𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ‹𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑌾𑌜𑌗𑌤𑌃› 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚. 𑌅𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌃. 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌕𑌲𑌾𑌪𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃. 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰 = 𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃, 𑌸𑌾𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰 = 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿, 𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 = 𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍀, 𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃. 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌃 𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌹𑍍𑌯𑍋𑌦𑌾𑌹𑌃. 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌵𑌧𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇 𑌦𑌯𑌾𑌗𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍. 𑌯𑌥𑍋𑌵𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇 “𑌅𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌹 । 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌯𑌾𑌯𑌿”𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿, 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 “𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀”𑌤𑌿 𑌪𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌿𑌤𑌂. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌹𑌜𑌾𑌨𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌯𑍋𑌃 ।
𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍀𑌤𑌾𑌰𑌾𑌘𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇𑌰𑌵𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥

உ—வ்யா ॥ ஸ்வேச்சயேதி । ஸ்வேச்சய = தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே, விச்யுத = பிரிக்கப்பட்டும், ஸம்யுத = நன்றாகச்சேர்க்கப்பட்டுமிருக்கிற, ஸஹதர்மசாரிணீக = ஸஹதர்மசாரிணியான பிராட்டியையுடையவனே! இப்படிப்பிராட்டியின் விஶ்லேஷமும் ஸம்ஶ்லேஷமும் கர்மக்ருதமன்றியே தன்னுடைய ஸ்வச்சந்த விஶேஷத்தினாலேயே ஸ்ரீ தவிரஹாயி நிரஸநாயனாகவும் ஸ்ரீ தாரக்ஷணாயனாகவும் செய்துகொண்டானென்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே, இவ்விடத்தில் ஸ்வேச்சம் ஸஹசாரிணியைச்சொல்லுகிறது. பிராட்டிதானே தன்னுடைய ஸ்வச்சந்தத்தினாலே பெருமாளை விட்டுப்பிரிந்தும், ஸம்யுக்தையாயுமிருந்தாளென்றபடி. இவ்விடத்தில் "ஸ்வேச்சய விச்யுத ஸம்யுத ஸஹ்ருதய ஸஹசாரிணீக" என்று சில ஸ்ரீகோஶங்களில் பாடமிருக்கிறது. அப்போது, பெருமாள் தன்னுடைய ஸ்வச்சந்த விஶேஷத்தினாலே பிராட்டியுடன் பிரிந்தும் சேர்ந்துமிருக்கும்போதும், பிராட்டி, ஸ்த்ரீகளுக்கு பதிஹ்ருதயாநுவர்த்தநம் கர்தவ்யமென்பதை நாட்டாருக்குத்தெரியப்படுத்துகைக்காக ஸ்வஸௌக்யத்தை ஸஹிக்காமல் ஸஹ்ருதயையாயிருக்கிறாளென்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே, பிராட்டி தன் ஸ்வச்சந்த விஶேஷத்தினாலே பெருமாளோடு ஸம்யோகத்தையும் வியோகத்தையும் ப்ராக்ருத ஸ்த்ரீகள்போல் கர்மாதிகளாலில்லாமல் ஸ்ரீ தாரக்ஷணார்த்தமாக ஸஹ்ருதயையாய்க்கொண்டு அடைகிறாளென்றபடி. ஸுக்ரீவ ஸக்யம் பண்ணின ஸீதையை வாநரஸ ஸுக்ரீவன் கொடுக்க, அந்தப் பிராட்டியோடே சேர்ந்தபடியை "ஸ்வேச்சய விச்யுத ஸம்யுத ஸஹசாரிணீக" என்றதென்னவுமாம் ॥

உ—ரு ॥ விபீஷணஶரணாகதிஸக்யத்வஜேஸ்ய.

ஸம்—வ்யா । த்ரயஸ்ரீ ராமாயணே "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" இத்யுக்த்வா ஶரணாகதவிபீஷணாய ஆக்ருதிஜ்ஞ தவாநஸி । விபீஷணேதி । விபீஷணஸ்ய = விபீஷண ஸ்ய யத்ராதம் ரக்ஷஸ்வேதி' இதி ப்ரார்த்திதா ய

மூர்த்நா மித்ரபூ⁴தஸ்ய ராவணாநுஜஸ்ய, வஶம்வதீ³க்ருதம் = ஸ்வாயத்தீக்ருதம், ஐஶ்வர்யம் = லங்காராஜ்யம் யேந ஸ:, தஸ்ய ஸம்பு³த்³தி⁴:. ததா² ச ஶ்ரீராமாயணம் ‘ஸ்வராஜ்யே ச லங்காயாம் மயாபி⁴ஷிக்தோ விபீ⁴ஷண: । நக்ஷ்வாம் யஷ்டுயிதம் ஶக்தா ஸ்ஸூந்ர ஸவிதிவளகஸ:’ இத்யாதி³. அத்ர ‘வஶம்வதீ³க்ருதே’த்யநேந விபீ⁴ஷணாய லங்காராஜ்யதா³நம் ஸ்வாஜிதஸ்ய ஶத்ருராஜ்யஸ்ய ஸ்வப்ரதிநிதி⁴ரூபேண ஸ்தா²பநம் ந்யாஸதயா தா³நரூபம், கிந்து, ஸ்வஸ்வத்வநிவ்ருத்திபூர்வக தத்ஸ்வத்வாபாத³நரூபமேவேதி த்³யோத்யதே. யத்³யபி லங்காராஜ்யம் தா³யகரேண ததீ³யத்வாத் ராமேண ப்ரதிபாத³நமபேக்ஷ்யதே; ததா²பி தஸ்ய விபீ⁴ஷணேந ‘பரித்யக்தா மயா லங்கா’ இதி ஸ்வகீயத்வநிவ்ருத்யா, ராமேண விஜிதத்வாத், ஸாமாந்யகாரிணோ ததை³வ தேந ப்ரதிபாத³நம் ந்யாய்யமேவ. அநேநாஸ்ய, ‘அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே, ராமோ த்³விர்நாபி⁴பா⁴ஷதே’ இத்யாத்³யுக்தம் ஸத்யஸங்கல்பத்வமாயிதம் ॥

அ—வ்யா ॥ விபீஷணேதி । விபீஷண = விபீஷணனுக்கு, வஶம்வதீக்ருத = ஸ்வாதீநமாகச் செய்யப்பட்ட, ஐஶ்வர்ய = இலங்காராஜ்யத்தை யுடையவனே! பூர்வமும் விபீஷணாழ்வானுக்கு லங்காராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார், இப்போது ராவணாதிகளிடத்திலிருந்த அந்த லங்காராஜ்யத்தை அவர்களைக் கொன்று இவரிடத்தில் ஸ்வாதீநமாக ஆக்கினாரென்று தாத்பர்யம். ‘வஶம்வதீக்ருத’ என்பதால் விபீஷணாழ்வானுக்கு லங்காராஜ்ய தாநம் ஸ்வாபாதநமேயல்லது, அவரை தனக்குப்ரதிநிதியாய் வைத்ததன்றென்று விளங்குகிறது. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில், ராவண வதாநந்தரம் விபீஷணாழ்வானை லங்காராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தருளினாரென்றும், பிறகு சிறு திருவடியினால் அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்ட ஸீதையை பெருமாள் த்யாகம் பண்ண, அவளும் அக்நியில் ப்ரவேசிக்க, அப்போது தேவர்களும் திக்பாலர்களும் ப்ரஹ்மாவும் வந்து பெருமாளுடைய ஸ்வரூபாதிகளைச் சொல்லி ஸ்துதித்து பிராட்டியையுபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று வி

ஸ்நாபநம்பண்ண, அந்த ஸமயத்தில் ஹநுமான் "ரக்ஷோநாதாய வைதேஹீ தத்வாயாத விஷாதவஸ:" என்று பிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டு பெருமாளிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்க, அப்போது பிராட்டியை பரிக்ரஹித்தார் பெருமாளென்றும் சொல்லியிருக்க, இங்கு "ஸ்வஸமய விஜயித ஸாவஜித ஸஹமயஸஞ்சாரிணீக" என்று முந்தி பிராட்டியோடே சேர்ந்ததைச்சொல்லி, "விபீஷணவஶம் வஶீக்ருதலங்காராஜ்ய" என்று பிறகு விபீஷணாழ்வானை லங்காராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்து அவருக்கு அதை ஸ்வாதீநமாகச்செய்தாரென்று சொன்னதற்கு அடியென்னென்னில்; "விதாயப்ரீதோ ஹநுமந்த ப்ருஷ்டோ வைதேஹ லங்காயா: அபிரேண த்ருஷ்டும் ஸ்மஶாந ஸத்ருஶீமேவ" இத்யாதிகளாலே பிராட்டி லங்கையை ஸ்மஶாநஸத்ருஶமாயாகவேணுமென்று அநேகப்ரகாரமாக ஶபித்திருக்க, விபீஷணனுக்கு நாம் கொடுத்த லங்காராஜ்யமொழம் வஶியாதே, அநுக்ரஹம் பண்ணிவிக்கவும் அவகாஶமில்லாமல் அழிவு வேஶஞ்செய்துவிட்டாளே என் செய்வோமென்று விசாரஸக்தராய் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்க, ஹநுமான் பிராட்டியைக்கொடுக்கவே ஸந்தோஷராய் இவளைக்கொண்டு அநுக்ரஹம்பண்ணிவித்து ஶாபவிமோசநம் பண்ணுவிக்கலாம். நாம் கொடுத்த லங்காராஜ்யம் விபீஷணாழ்வானுக்கு அமோகமென்று பெருமானுகந்தாரென்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிறதற்காக இங்கு அ வ்யத்யாஸமாக அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே தான் பிறகு "லங்காஶீக்ஷஸ்வவைதேஹீ" என்று வஹ்நியும் சுட்ட கண்ணாலே பார்க்கப்பட்ட லங்கையை இப்போது குளிர்ந்த கண்ணாலே பாரென்று பெருமாள் அருளிச்செய்தார். அப்படியே பிராட்டியோடே சேர்ந்தபிறகு இந்த்ர ப்ரஸாதத்தாலே ம்ருதர்களான வாநரவீரமுதலிகள் பிழைத்தார்களென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்க, இங்கு "விமதஸ்ய விபவாயாபிவஶீவ்யாயித வீரஸம்பந்நஸாயித வாநரவ்ருந்தஸ்ய" என்று மஹேந்த்ர ப்ரஸாதத்தாலே வாநரர்கள் பிழைத்ததைச்சொல்லி, பிறகு "ஸ்வஸமயவிஜயித" என்கிற பதத்தினாலே வாநரவீர முதலிகள் பிழைத்த பிறகு பிராட்டியோடே, சேர்ந்தாரென்று சொன்னதுக்

கடியென்னன்னில்; பிராட்டியோடே சேர்ந்திருக்கும்போதும் ஆர்த்தர்களாயிருக்கிற வாநரவீரமுதலிகளைப்பார்த்து பெருமாள்பிராட்டியோடே சேர்ந்திருக்கிறதாக எண்ணவில்லை, இந்த்ரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வாநரவீரர்கள் பிழைத்தபிறகுதான் பிராட்டியோடே சேர்ந்ததாக எண்ணினார். ‹‹த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” என்று ராவணனோடே த்வந்த்வயுத்தஞ்செய்துவந்த ஸுக்ரீவ மஹாராஜரைப்பார்த்து நீர் ஏதாவது ஒரு அநிஷ்டத்தை யடைந்தால் ஸீதையினால் தான் என்ன ப்ரயோஜநம் என்றிறே பெருமாள் அருளிச்செய்தது என்பதை ஸூசிப்பிக்கிறதற்காக இப்படி யருளிச்செய்ததாகத் தோற்றுகிறது. ஆகையாலேயிறே ‘‘காகுத்ஸ்தம் பரிபூர்ணார்த்தம் த்ருஷ்ட்வா ராமம் ஸுரோத்தமா:” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் அருளிச்செய்தது. பெருமாள் ராவணவதமாய் பிராட்டியோடே சேர்ந்த பிறகு பூர்ணார்த்தராக ஆனார். வாநரவீர முதலிகள் பிழைத்த பிறகுதான் பரிபூர்ணார்த்தராக ஆனார்॥

௮௫॥ நிஷ்பந்நக்ருத்ய!

ஸம்–வ்யா । அயோத்யாஸ்ராமாபஹ்ருதஸ்ய ‹ப்ராயஶ்சித்தமயோத்தா ஸ்வஸ்யேவேதிநிஹிதஹ । மித்ரஸ்வபக்ஷாம்ஸ்ததஸ்ஸாம் ஶரணாக்ருதா:’ இத்யுக்தரீத்யா ராவணாதிப்ராயஶ்சிம் ஶரணாகதாநாம் தேவதாநாம் அபிதாயக்காரணாத் க்ருதக்ருத்யதாமாஹ । நிஷ்பந்நேதி । நிஷ்பந்நம் = ராவணாதி ஸம்ஹாராதிவ்ருத்தம், க்ருத்யம் = கார்யம், அவதார ப்ரயோஜநம் யஸ்ய ஸ:, தஸ்ய ஸம்போதநம். ‹ஸஹிதோ தேவகந்யாபி ராவணஸ்யவதார்த்திபி: । அயிராத்தர ஸாநஸேநோ ஜஹிஷ்வ விஷ்ணோ ஸநாதந:’ இத்யுக்தரீத்யா ஸர்வதேவதாப்ரார்த்தித ராவணவதாத்யவதாரகார்ய ஸமாப்தேர் த்வாத். யத்ப்ரதீத்ய ப்ரயோஜநம் யதுஸம்ஸ்தாபந மேவஶிஷ்யதே, வக்ஷ்யதே சோத்தரத்ர; தயாபி தேவஸம்பவ ராயித்த ராவணவதஸ்ய நிவ்ருத்தத்வாத், யதுஸம்ஸ்தாபநஸ்ய ப்ரயோஜநஸ்ய ஸிஷ்டத்வாத் ஶேஷத்வாக்தி: ‹‹க்ருத்யம் நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்” இதி ஸ்ரீராமாயணம்॥

உ-வ்யா ॥ நிஷ்பந்நேதி । நிஷ்பந்நக்ருத்ய = பூர்ணமாய் நிறைவேறியிருக்கிற கார்யத்தையுடையவனே! 'அஹம் ஹத்வா தஶக்ரீவம் ஸப்ரஹஸ்தம் ஸபாந்தவம் । ராஜாநம் த்வாம் கரிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி விபீஷணாழ்வானுக்குறித்துச் சொன்னதை ராவணாதிகளை ஜயித்து அவரை லங்காராஜ்யத்தில் 'ஸஹ்ருஷ்டஸ்த்வயோத்தா ப்ரஶாஸ்தாநம் விபீஷணம்' என்று பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அவர் ஸ்வாயீநத்திலேயே அதை ஒப்பிவித்து நிறைவேற்றினபடியாலே 'நிஷ்பந்நக்ருத்ய' என்று சொன்னபடி. ராவணனோடே த்வந்த்வயுத்தஞ்செய்துவந்த ஸுக்ரீவமஹாராஜனைப்பார்த்து "ஹத்வாஹம் ராவணம் யுத்தே ஸபுத்ரபலவாஹநம் । அபிஷிச்ய லங்காயாம் விபீஷணமதாபி ச" என்று ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று விபீஷணாழ்வானை லங்காராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்துவைத்து "த்யக்ஷ்யே தேஹமஹாஹவே" என்று தேஹத்தை விட்டுவிடுகிறேனென்றருளிச்செய்தார். யதா, ராவணவதார்த்தமாக ப்ரார்த்திதர்களான தேவகணங்களுடைய அபீஷ்டமான காரியத்தை ராவணனைக்கொன்று நிஷ்பந்நமாய்ச் செய்தபடியாலே 'நிஷ்பந்நக்ருத்ய' என்று சொன்னபடி. 'ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: । அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:' என்று பகவான் ராவணவதத்திற்காகவேயிறே அவதாரஞ்செய்தது, அது முடிந்ததினாலே கார்யமும் நிஷ்பந்நமாயிற்றென்று கருத்து. அன்றிக்கே, தண்டகாரண்யவாஸிகளான முனிகள் ராக்ஷஸர்கள் தின்றவுடம்பைக் காட்டி அடியோங்களை ராக்ஷஸர்களிடமிருந்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க 'விப்ரகாரமபாக்ரஷ்டும் ராக்ஷஸைர்பவதாமிமம் । பிதுஸ்து நிர்தேஶகர: ப்ரவிஷ்டோஹமிதம் வநம், தவஸ்விநாம் ரணே ஶத்ரூந் ஹந்துமிச்சாமி ராக்ஷஸாந், பஶ்யந்து வீர்யம் ருஷய: ஸப்ராத்ருஸ்ய தபோதநா:' என்று அவர்களிடத்தில் தேவரீர்களுக்கு ஹிம்ஸகர்களான ராக்ஷஸர்களை நாஶஞ்செய்கிறேன் பாருங்கோளென்று சொல்லியதை பூர்ணமுமாய் நிறைவேற்றினபடியாலே 'நிஷ்பந்நக்ருத்ய' என்றது. ஆஶ்ரிதர்களுக்கு ஒருகுறைவும் வாராம

விருக்கும்படி செய்யவேண்டியதே இவன் க்ருத்யம். அது நிஷ்பலமாயிற்றென்று கருத்து ॥

சூ ॥ க²புஷ்பிதரிபுபக்ஷ.

ஸம்-வ்யா । நநு சத்ருசேஷஸத்வே கத²ம் நிஷ்கண்டகத்வாஸாதிதத்வமத ஆஹ । க²புஷ்பிதேதி । க²புஷ்பித:, க²புஷ்பீக்ருத: க²புஷ்பித: = ஆகாசகுஸுமீக்ருத: அத்யந்தாஸத்விஷயீக்ருத இதியாவத். ரிபுபக்ஷ: = சத்ருஸமூஹ:, சத்ருஸம்பந்திஸேநாபலவாஹநாதி:, யஸ்ய ஸ: ததா. ஸம்போதநம் [illegible] ஸர்வேஷாம் சத்ரூணாம் விநாசாத் ... ஸர்வ ... 'ஹதம் ... ராக்ஷஸகுலம்' இதிவத் கார்யம். ததா ச ஸர்வஸ்யாபி சத்ருபக்ஷஸ்ய ஸமூலகாஷம்கஷணாத் சத்ருசேஷ வார்த்தாயா அபி அநவகாசாத் நிஷ்கண்டகத்வஸாதிதம் இதிபாவ:. அத சத்ருசேஷ க²புஷ்பிதஸ்வரூபணாத் ரூபகாலங்கார: ॥

விபீஷணஸ்தாபிதஸௌதராஜ்யம்
விச்வாஸித்ரஸ்தாநபலீயமாநம் ।
நிச்சேஷநிர்தூதரிபுப்ரபக்ஷம்
நிஷ்கண்டகத்வம் ரகுவம்சதீபம் ॥

த-வ்யா । க²புஷ்பிதேதி । க²புஷ்பித = ஆகாசபுஷ்பமாகச்செய்யப்பட்ட, இல்லாததாக செய்யப்பட்டவென்றபடி. ரிபுபக்ஷ = சத்ருபக்ஷத்தை யுடையவனே! சத்ருக்கள் சேஷமாயிருந்தால் நிஷ்கண்டகத்வமெங்ஙனே வரக்கூடுமென்னில்; ஆகாசத்தில் புஷ்பம் எப்படி அஸம்பாவிதமோ, அப்படியே சத்ருக்கள் அஸம்பாவிதமாயிருக்கிறார்கள், இல்லையென்றபடி. ஆகையாலே நிஷ்கண்டகத்வம் ஸம்பவமென்றபடி ॥

சூ ॥ ஸத்யஸங்கல்பஸந்தோஷிதக்ருத முநிகணாய.

ஸம்-வ்யா । அத² விநீதவிபீஷணாபஸ்ரயாதிதோநாய [illegible]

ஸமுத்ரேண புஷ்பகாரூடேந விமாநேந விபீஷண ஸக்யேந ஸுக்ரீவாதி வாநரமிதேநோக்தம் ஸீதாயை நிவேதிதம் ஸர்வவ்ருத்தாந்தம் தஸ்ய புஷ்பகஸ்ய ‘த்ரிவிஷ்டபம் ஸமாகந்தும் தத் புஷ்பகம் யதா’ இதி புஷ்பகம் தஸ்ய கதிரேவ வேகவதீ தேஸ்ய விமாநஸ்ய । புஷ்பகேதி । புஷ்பகஸ்ய = புஷ்பகாக்யவிமாநஸ்ய, ரம்யேண = வேகேந, ‘ரம்யேஷ்வேகவது’ ரிதி வசநாத். க்ராந்தஸ்ஸமுத்ரஸ்ஸ்மரணாதிக்ராந்த: க்ராந்தம் யஸ்ய ஸ: ஸமுத்ராத = இதி விதாய ஸமுத்ரவிக்ஷேபவ, ஸர்வத்வம் = ஸமுத்ரவ்யோமம், தஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய। ‘புஷ்பகவிமாநகதி க்ராந்தஸ்ஸமுத்ராத்’ இதிரூம் புஷ்பகஸ்ய ரம்யகத்யா க்ராந்தஸ்ஸமுத்ரேதி ஸம்போதநம். த்வீபாந்தரீயா புஷ்பாங்கா ஸமுத்ரார்ணவகஸ்ய: புஷ்பகவேகாந்தீபாந்தரீக்ரீடா: ப்ரமேயார்த்தார: ॥

ஸ்ரீராமச்சந்த்ரராமய விமாநஸ்தேமக: ।
விஷ்ணுஸ்ஸ்வரூபமேவ விதர்க்கோ பாவ: ॥

ப்ரா ॥ புஷ்பகேதி । புஷ்பக = புஷ்பகவிமானத்தி னுடைய, ரம்யகதி = வேகமான கதியினாலே, க்ராந்த மாட்டுக்கொளப்படியாகச் செய்யப்பட்ட, சீக்கிரத்தில் தாண்டப் பட்ட வென்றபடி. ஸமுத்ராத = ஆகாசமாகிற ஸமுத்ரத்தை யுடையவனே! விபீஷணாழ்வான் “ ஸ்நாநாநி சாங்கராகாணி வஸ்த்ராண்யாபரணாநி ச । சந்தநாநி ச திவ்யாநி மால்யாநி விவிதாநி ச । அலங்காரவிதஜ்ஞாச நார்யஃ பத்மநிபேக்ஷணா:। உபஸ்திதாஸ்த்வாம் விதிவத் ஸ்நாபயிஷ்யந்தி ராகவ” என்று ஸ்நாநாதிகள் செய்து வஸ்த்ராதிகளை யுடுத்துக்கொள்ளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்யச்செய்தேயும் ‘ ஸ து தாம்யதி தர்மாத்மா மம ஹேதோ:” என்றும் ‘தம் விநா கைகேயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம். ந மே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணாநி ச’ என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே மம தர்சநத்தாலே வாடுகிறான் தர்மாத்மாவான பரதன், அவனைப்பார்க்கவேணு

மென்றுமனஸ்ஸு குறைப்படுகிறது, புஷ்பகவிமாநத்தை ஸ்வீகரி
ங்கொண்டுவாருமென்று பெருமாள் அருளிச்செய்ய, அப்படியே
விபீஷணாழ்வான் நிர்ப்பந்தத்தினால் வந்த புஷ்பகவிமாநத்திலே
ஸஸீதராய் ஏறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணரோடும் வாநரவீர முதலி
களோடும் மற்ற ஸபரிகரங்களுடனும் ஸமுத்ரம்போல் அதிவிஸ்தீர்ண
மான ஆகாசமார்க்கத்தை அதிசீக்ரந்தாண்டினாரென்றுகருத்து ॥

௮௬ ॥ प्रतिज्ञार्णवतरण कृतक्षण भरतमनोरथ
संहित सिंहासनाधिरूढ

सं–व्या । अयोध्यानगर्यां भरताज्ञाप्रवेशनिवास
तदाज्ञया तदा श्रीरामाभिषेकार्थं भरतप्रेरित
श्रवणसंजात प्रहर्षहर्षित पौरजन सकल
जनं प्रत्युद्गम्य नन्दिग्रामात् सर्वेषां
प्रजानां सम्मतः तस्य भरतस्य सर्वजन
तोषार्थं सीतासहितः रघुनन्दनः । ततः स प्रय
तो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह । रामं रत्नमये
पीठे ससीतं संन्यवेशयत् ॥ वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालि
रथ काश्यपः । कात्यायनो गौतमश्च सुयज्ञो विजयस्त
था ॥ अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना । सलि
लेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा' इत्युक्तरीत्या
वसिष्ठाद्यैर्महर्षिभिः पट्टाभिषेके कृते सति सर्वेषां, त
स्याभिषेकसंभारं यथावत् प्रतिपादितं
नन्दिग्रामे' इति देवतावाक्यरीत्या पूर्वं भरतेन प्रार्थि
तं सिंहासनं तदारूढो भवति इति भगवत्
प्रतिज्ञां समुद्रतरणादपि सुदुस्तरां प्रतिज्ञेति ।
प्रतिज्ञा = 'चतुर्दशहि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्य
हम् । फलमूलाशनो वीर भवेयं रघुनन्दन ॥ तवाग
मनमाकाङ्क्षन् वसन्वै नगराद्बहिः । तव पादुकयो
र्न्यस्तराज्यतन्त्रः परन्तप । चतुर्दशे हि संपूर्णे
वर्षेऽहनि रघूत्तम । न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवे
क्ष्यामि हुताशनम्'' इत्युक्तप्रकारमाविष्कृत्य सेनाणा

க்ஷ: = ஸமர்த்த: உத்ஸாஹவாந், தஸ்ய தரணே = பாரப்ராப் தேந, நிவர்த்தந இதி யாவத். க்ருதக்ஷணேந = உத்கண்டேந சதுர்தஶவர்ஷாணி ப்ரதீக்ஷமாணேந ஸ்ரீராமபாதுகா நாத் ப்ராணப்ரியத்ரயாத்ருவஸிதேநேதி பாவ:. பரதேந = "நமஸ்தே ப்ராதரஸ்ஸாத பவஸி பரதோபம:" இதி வைநாயிவ ப்ரம்ஸிதேந விஶிஷ்டமாநேந பரதேந, ப்ரணயஸம் ஹிதம் = ப்ரீத்யா ஸமர்ப்பிதம் யத் ஸிம்ஹாஸநம் "பாதுகாப்யாம் தத்யாம் ராஜ்யம்" ஸம்பூஜிதம் । ஸுவர்ணஸ்தம்பாங்கிதம் । ஸோத்ஸவம் । யோ: காலநிர்ப்ருத்யா ஸமதே தி த்யாஜிதம் । ஶூந்யமாநத்வேநாத்ர ஸிம்ஹாஸநமாருரோஹ ப்ரதிஜ்ஞா லக்ஷணம், தத்பிரூடேதி ஸம்போதி:. தத்ராவ ஸாகேதராஜ்யாஸ்வீகாரேண ஸம்ப்ரீதஸ்ய பரதஸ்ய பாதேநேதி பாவ: । ரகுவம்ஶஜாதம் ॥

த்ரா ॥ (ப்ரதிஜ்ஞார்ணவேதி) ப்ரதிஜ்ஞார்ணவ = வநவாஸ ப்ரதிஞ்ஞையாகிற ஸமுத்ரத்தினுடைய, தரண = தாண்டுகிறதில், க்ருதக்ஷண = உத்ஸுகராயிருக்கிற, பரத = பரதாழ்வானுடைய, ப்ரணயஸம்ஹித = ஆசையோடுகூடின, ஸிம்ஹாஸநாதிரூட = ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஏறியருளினவனே! பெருமாள் பண்ணின வநவாஸ ப்ரதிஜ்ஞையானது எப்பொழுது முடியுமோவென்று ததேகத்யாநராயெழுந்தருளியிருந்த பரதாழ்வானுடைய ப்ரணயத்திலும் அவரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸநத்திலுமேறி யருளினவனே என்றபடி. பரதாழ்வானுடைய ஈப்ஸிதப்ரகாரம் பட்டாபிஷிக்தனானென்று கருத்து. பெருமாளாலே செய்யப்பட்ட வநவாஸப்ரதிஜ்ஞையானது பரதவாஞ்சா ஸமுத்ரமாயிருக்கிறதென்று திருவுள்ளங்கொண்டு "ப்ரதிஜ்ஞார்ணவ" என்றது. அன்றிக்கே, பெருமாளுடைய வநவாஸப்ரதிஜ்ஞை எப்போமுடியுமோவென்று ததேகத்யாநராயிருக்கிற பரதனாலே ப்ரீத்யா ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏறியருளினவனே என்றபடி. அன்றிக்கே, ப்ரதிஜ்ஞார்ணவ = தன்னால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையாகிற ஸமுத்ரத்தை, "சதுர்தஶ ஹி வர்ஷாணி ஜடா

சீரதரோ ஹ்யஹம் । பலமூலாசநோ வீர பவேயம் ரகு-நந்தந । தவாகமநமாகாங்க்ஷந் வஸந் வை நகராத் பஹி: । தவ பாதுகயோர்ந்யஸ்ய ராஜ்யதந்த்ரம் பரந்தப । சதுர்தசே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேऽஹநி ரகூத்தம । ந த்ரக்ஷ்யாமி யதி த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாசநம்” என்று பதினாலு வருஷம் ஜடாசீரதரனாய் பலமூலாசநனாய் தேவரீருடைய பாதுகையில் வைக்கப்பட்ட ராஜ்யதந்த்ரத்தையுடையவனாய் தேவரீருடைய வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியில் வஸிப்பேன். பதினாலு வருஷம் முடிந்த பிறகு தேவரீரைப்பாராவிட்டால் அக்நியில் ப்ரவேசஞ்செய்துவிடுவேன் என்று தன்னால் பண்ணப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையாகிற ஸமுத்ரத்தை என்றபடி, தரணக்ருதக்ஷண = தாண்டுகிறதில் உத்யுக்தனான, பரத = பரதாழ்வானாலே, அநுராகஸம்ஹித ஸிம்ஹாஸநாதிரூட = ப்ரீத்யாஸேவிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஏறியருளினவனே!

அ௰॥ ஸ்வாமிந்,

ஸம்-வ்யா॥ அநவத்யக்ஷோணீகோணஸந்தாநஶீலைகஶேஷத்வேந ஸாகேதராஜ்யபட்டாபிஷேகம் கோடீஶ்வரஸ்ய ஸர்வாதிகாரிணீவ, ஸகலஸாம்ராஜ்ய ஸம்பூர்ணஸ்ய கல்யாணஶீலக்ஷிண: ஸ்வஸேந பட்டாபாரஸ்ஸந்தரண மிஷேணேவ ப்ராத்ருஜ்யாநந்திதம், தஸ்ய ஸ்வஸ்வரூபஜகதீஶ்வரஸ்வாமித்வஸ்ய யது “யாவதாவர்த்தேதகம் யாவதீச வஸுந்தரா । தாவத்த்வமிஹ ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமித்வமநுவர்த்தய” இதி பரதவச: “அஹம் ஜகத் ஸ்வாமிந் கஸ்ஸ்வஸ்வாமிந்” இதி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரவசநாய ஶோசாயேயவஸ்ய ஸ்ரீ ராமஸ்ய ஸ்வதஸ்ஸித்தம் ஸர்வஜகத்ஸ்வாமித்வ மநஸ்யதே । ஸ்வாமிந்நிதி । அத்ர அதியோக்யநிர்தேசோऽபி ஸர்வஸ்யாபி ஜகத: ஸ்வாமிந்நிதி த்யோத்யதே. கஸ்யசிதவாக். தேந ஸர்வராஜ்யஸ்ய ஶேஷி ஸ்வாமிகாஸ “ஶேஷ நாமயத்விஶேஷோத்பூர்ணம் ஸகலம் தஸ்மிந்நேவ ஶாயக । நியதஸ்ஸ்வ”மித்யாக்ஷத்ரா தவ நியதஸ்வரூபம் ஶோம் ஸுஸ்வஸ்தேதா ஸ்வய ஶேஷ வவத்யபீதி பாவ:, அநேநார்த்த பரக்ரமம் ॥

உ—வ்யா ॥ ஸ்வாமின்னிதி । ஸ்வாமின் = ஸ்வாமியானவனே! ஸகலஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே என்றபடி. "யாவதா³வர்த்ததே சக்ரம் யாவதீ ச வஸுந்த⁴ரா । தாவத்த்வமிஹ ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமித்வமபி⁴வர்த்தய" என்று ஸூதாழ்வான் இந்த காலசக்ர மிருக்கும் வரையில் ஸர்வத்துக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கவேணுமென்று ஆஶீர்வதித்தபடியே பட்டாபிஷிக்தனாய் ஸகலத்துக்கும் ஸ்வாமியாயிருந்தபடியை "ஸ்வாமின்" என்று சொன்னது ॥

மூ॥ ரக⁴வரஶ்ரேஷ்ட².

ஸம்—வ்யா ॥ ஸர்வஸ்மாத்பரஸ்யாபி மஹத: ஸர்வேஶ்வராத: ஶ்ரீஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்²யமஜதி த்³ருஷித வாதீய யாவ தத்³யேதவார்த்²யம் । ரக⁴வரஶ்ரேஷ்டே²தி । ரகோ⁴ர் வம்ஶாவதம்ஸம் வார்யாம் ரக⁴வ: ஸஶ்ரேஷ்ட² ஜ்யாரக⁴வஶ்ரேஷ்ட², யதா², ரகோ⁴ர்வம்ஶாவதாராணிவார்ணம் ஸ:, ரக⁴வ: தேஷாம் ஶ்ரேஷ்ட²:ரக⁴வஶ்ரேஷ்டே²தி ஸமாஸ:. "ஸத்யார்த்த²தவர்த⁴ தயா வபத்³மஷ்யாம கார்ணர: । ஶ்ரேஷ்ட²ஶாஸ்த்ரஶ்ரமநாமார்த்த²: வாம்ஶிஶ்ரேஷ்டா²ய மோக்ஷா"இத்யூர: கபே⁴ந ஸௌலப்⁴ய ஊர்த்³த்⁴வம்.உஷோஶுஷாஷ: ॥

ஜ்யாயான் ஶ்ரேஷ்ட²ஜக³த்ஸ்வாமின் ஜ்யாய: ராக⁴வவம்ஶஜ ।
ஜயஸீதாபதே ராம ஜயாஸ்து காமதே³வத ॥

இதி ஶ்ரீ மஹாவீர வைப⁴வே ஜயாந்தே யாஸகாண்டா⁴ய ஸம்பூர்ண: ॥

உ—வ்யா ॥ ரக⁴வரேதி । ரக⁴வர = ரகு குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குள், ஶ்ரேஷ்ட² = ச்ரேஷ்டனானவனே ரகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குள் ரகுவம்ஶாய வீர்யஜ்ஞானாதி ஸர்வகல்யாண குணங்களால் சிறந்தவனிவனொருவனே என்றபடி. ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்குக்கொடி யெடுத்த ரகுவம்ஶத்தில் ஶரணாகத ரக்ஷணம் பண்ணினவரிவர்போலொருவருமில்லை என்னவுமாம். ராவண வத⁴ார்த்த²மாக ஶரணாகதர்களான தேவர்களுடைய கார்யார்த்த²

த்தி செய்கிறதற்காக ஶரணாகத ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்த ரகுவம்ஶத்தில் பிறந்து ஶரணாகதர்களான காகவிபீஷண பரதாதிகளை ரக்ஷித்ததால் ராகவஸிம்ஹமாக ஆனாரென்றபடி.

இதி பாலகாண்ட:।

௩௫॥ ஹாடககிரிகடகலடஹபாதபீட நிகடதட பரிலுடித நிகிலந்ருபதி கிரீடகோடி விவித மணிகண கிரணநிகர நீராஜிதசரணராஜீவ.

ஸம்வ்யா॥ அயோத்யாகாண்டார்த்தஸங்க்ரஹ:

உத்யதேஷு த்ரிபுராரீக்ருத ஸாயகேஷு
ஆதீயமாந விஹஸம் நிமேஷதோஷை:।
உத்ஸ்ருஷ்ட வந்தநயநம் ஸுமோஸமாய
த்ருந்தாவனே யஸ்ஸாக்ஷி பாவம்ஸ்மீமே॥

அயோத்யாயாம் வேதி நாமஶ்ரி தஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஸமஸ்தவிபவ்யம்ஶாவதீர்ணஸ்ய ப்ரயாண ஸாம்ராஜ்யத்ராணாத் தத் த்ருஷ்டிஶ்ரவஸநவிபவம் ஸ்வஸம்ஸாரவத அயோத்யாகாண்டஸ்த்ரீ வஹணாதியாஸ்யம் ஸ்தாவக் யதாவக் படாபிஷேகாநந்தரம் தத்ஸாஜநாய் ஸகலக்ஷித்ர ஸம்ஸமதே தை: கத்திரராவணார்த்த வ்ருத்தி பஜாஷிவ்ருத்தாயேத்தே ஆஜ்ஞஸ்திரஸ்ய வேத: நவாநேத்ரா ராக்ஷஸாநுஹந்தா ஸர்வாரீந் தேவகண்டகாந் । ஜிதநாராயணம் தேவம் ஶஜ்ஞவகம் மஹாயஶம் । ஸவாஞ்ஜாரா யஜ்ஞாதேவ' இத்யாதி ப ஶம்ஸிதஸ்ய, 'தயாவரிஷ்ட தோராஜா ஶ்ரீ தீக்ஷிதீஷிமுக்யஜ: । ராஜஹிஸ்த்வ தேஹாவீரோர யஜ்ஞாநோரஶ்ச ஸராக்ஷவேவை: । யதா தேவேஶ்வரோநித்ய தூஷிதஸ்ய தேவாஸ்யதே । அஸிதவேத்ரநாரதேவண ஸஹஸ்ராக்ஷாஶிரோரவதே' இத்யாத்ர்தீத்ர ஶுஷ்ராந்தரம் ஸாதிஶயம் விராஜமாந ஸ்ய ஶ்ரீ ராமஹஸ்ய வாரவிதிதவரிதேந ஹரதேந ராவண வயாய தேஷ்ராஜிதை: ஸகேஷளஹிண்த்ராஹிதத்ராவநு ராவவாயேஷ ஸமேத்ரதா: । ஹரதஸ்யாஜ்ஞயாநேகா: வஹ்ஹ

ष्टबहुवाहनाः' इति व्याख्यातृप्रयोज्यायां वदन्ति
केचिन्नरेन्द्रराजश्रेष्ठ संसेवितक्षेमा । सामा-
न्येति । यथा, 'स्वोचितज्ञानप्रविशेषावसानायिका' इत्य-
त्रैव यथाकार्यसंसाधनसमर्थ्यः. 'साक्षिणि' इति व्या-
ख्यातृकारणायसंभवः. स्वरूपसत्यवश्यः. तथाहि —
कदाचित् वेदान्तप्रयोजन उपद्रवपरीक्षणमायस्य स्व-
तःसिद्धं साकेतराज्याधिष्ठितस्य श्रीरामस्य प्रशि-
ष्टं धर्मसंस्थापनार्थमवतीर्णस्य सम्पूर्णपुण्यप्रदस्य
तु 'स्वराज्यस्य रामस्य राक्षसानां वधेच्छया । श्रुत-
शब्देषु स्वस्य रावणं स्वत्यजन्ते' इति व्याख्यातृ-
तस्य तिरस्कारायां नानाविधम् व्यवहारमत्वे तदास्या-
व्याख्यातृ बहुवचनमपि प्रसज्य प्रधानत्वं प्रत्याख्यान-
शेषः प्रावरणादिप्रयोजनपदेन । 'न्याये व्यापार-
क्षणात् सत्त्वा स्वाराङ्गे देवगणानां । तत्र तत्र नारायणं
देवं शरणं गत्वा प्रयोजनाद्देवस्य ताद्रूप्य-
सहस्रनामः । प्राकृत सत्त्वान्तरं देहा-
स्य मोक्षाः स्वरूपस्य । नष्टप्रायस्यस्यापि कर्मकर्म-
येव जायते । उत्पत्तिस्थितिसंहारादि प्रमाणानुवृत्तिः' इ-
ति व्याख्यातृ स्वप्रवृत्तिप्रदम् सर्वप्रकाशात्मा ।
साक्षिणि । साक्षी = स्वप्रकाशत्वो, इत्यस्य द्रष्टा. 'सा-
क्षी च सर्वस्य वृत्तिमान् । अविनाशि नित्यो वा स्वरूपः
परिशुद्धोऽविकारः' इति श्रुतेः. अत 'साक्षिणि' इत्यनेन
जीवविरहितेऽपि 'अज्ञानशक्तिरूपस्य प्रत्यक्षस्य प्रमेयस्य
सिद्धिः । अविद्या प्रायस्य स्वरूपे इतरप्रयोजनायेति' इ-
ति व्याख्यातृ अन्योन्याश्रयात् साक्षिणि प्रत्यक्षसिद्धिः. तथा
च 'वचनं निर्विशेषं, प्रमाणप्रतिपन्नस्वरूपस्य,
प्रमाणस्वरूपप्रतिपादनम्, स्वप्रकाशस्वरूपस्य' इत्या-
दिश्रुतिप्रसिद्धा व्याख्यातृ स्वतःसिद्धसाक्षिणि प्रवृत्तिः. अ-
तएव स्वयंप्रकाशत्वं नाम निर्विशेष निर्धारणम्
परिच्छिन्नं तस्य स्वस्य स्वाभाविकी, अप्रमाणस्य
अविद्यायाः साक्षिणि प्रवृत्तिः । अतएव स्वरूपस्य प्रत्यक्ष-

𑌕𑍇𑌤𑌰𑍍𑌕𑍇𑌣𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌊𑌰𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑍍𑌰-
𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹 । 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 । 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿-
𑌯𑌤𑍍𑌨𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌾𑌨𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌪𑍁𑌂-
𑌷𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌹. 𑌅𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤-
𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌹𑌪𑌰𑌿𑌪𑌦𑍍𑌮𑌨𑌾𑌭𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍-
𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮, 𑌯𑌥𑌾𑌹 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍
“𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌂 । 𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌕𑌂
𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 । 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑍍𑌯
𑌸𑌕𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑌣-
𑌕𑍁𑌲𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶
𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌰𑌵𑌿𑌚𑍋𑌰
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌚𑍋𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌕𑌾𑌮𑌹 । 𑌹𑌾𑌟𑌕𑍇𑌤𑌿 । 𑌹𑌾𑌟𑌕𑌮𑌯
𑌶𑍋𑌭𑌨 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌶𑍃 𑌹𑌾𑌟𑌕𑌗𑌿𑌰𑌿𑌃 = 𑌹𑍇𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌃. “𑌮𑍇𑌰𑍁𑌸𑍍𑌸𑍁𑌮𑍇-
𑌰𑍁𑌹𑍇𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌸𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌾𑌲𑌯𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. “𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂
𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌕𑌨𑌕𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍇𑌮𑌹𑌾𑌟𑌕𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌚. 𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌕𑌟𑌕𑌵𑌤𑍍 = 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌵𑌤𑍍, “𑌕𑌟𑌕𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌨𑌿𑌤𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌽𑌦𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌨𑍁𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌸𑌾𑌨𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌃. 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌪𑌂 = 𑌸𑌭𑌾𑌗𑍃𑌹𑌂, 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌪
𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌽𑌯𑌮𑍍𑌬𑌰𑍍𑌤𑍇. 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌕𑍍𑌤𑌶 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇𑌣 𑌮𑌾𑌣-
𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍 𑌹𑌵𑌲𑌿𑌤𑍇𑌨 “𑌕𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌣𑌵𑌲𑌭𑌿𑌕𑌸𑍍𑌸𑌹𑍋𑌮𑌾𑌵𑌾
𑌕𑌨𑌕𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿, 𑌕𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 “𑌮𑌣𑍍𑌡
𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭” 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑌰𑌾𑌗𑌿𑌰𑌃. 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌹
𑌮𑍇 “𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌡𑌶𑍍𑌚
𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌸𑍍 𑌦𑌿𑌶𑌿𑌦𑌿𑌶𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌹𑍇𑌮 𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌸𑍍𑌤𑌾𑌬
𑌨𑍀𑌯𑌃” 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌪𑍀𑌠𑌂 = 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌸𑌨𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌕𑌟𑌤
𑌏 𑌸𑍀𑌪𑌦𑍍𑌰𑍇𑌦𑍇𑌶𑍇, 𑌪𑌰𑌿𑌖𑌾𑌤𑌃 = 𑌵𑌿𑌶𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃, 𑌕𑌹𑌮𑌹𑌿
𑌕𑌯𑌾 𑌪𑌣𑍍𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌪𑌸𑍍𑌸𑌜𑍍𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌯𑌃, 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌮
𑌨𑍃𑌪𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 = 𑌕𑌦𑍍𑌮𑌾𑌵𑌨𑍀 𑌪𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌬𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾, 𑌯𑍇 𑌕𑌿𑌰𑍀-
𑌟𑌾𑌃 = 𑌮𑌕𑍁𑌟𑌾𑌃. 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌷𑍁 = 𑌕𑌗𑍍𑌰𑌭𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃,
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑌣𑌿𑌗𑌣𑌃 = 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌰𑌤𑍍𑌨𑌨𑌿𑌚𑌯𑌃. 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌵𑌰𑌤𑍍𑌨𑌦𑍀-
𑌤𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌰𑌣𑌨𑌿𑌕𑌰𑍇𑌣 = 𑌮𑌯𑍂𑌖𑌨𑌿𑌵𑌹𑍇𑌨, 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌮𑍇𑌽𑌮𑍇𑌨𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃. 𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑍇 𑌚𑌰𑌣𑌰𑌾𑌜𑍀𑌵𑍇 = 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌦𑍍𑌮𑍇

நே யஸ்ய, தஸ்ய ஸம்புத்தி:. பட்டாபிஷிக்தம் ராஜாநம் ஸா-மந்தந்ருபா: ஸ்வஶீர்ஷகதீபிகாபிர் நீராஜயந்தி, தத்வத் ராஜாநம் ஸர்வத: ப்ரணமந்தீதி ஸமுதாயார்த:. ததநுஸாரேண ஸங்க்ருஹீதம். ததா ச பட்டாபிஷேகஸமயோத்ஸவாநந்தரம் ஸமாஸ்தாநீமகதஸ்ய ஶ்ரீராமஸ்ய பாதபீடஸமீபே ஸமாகதா: ப்ரணமதாம் பார்திவாநாம் மணிகிரீடகோட்யாதிஷு ஸம்கடிதாநாம் ஶ்ரேஷ்டாநாம் நவரத்நாநாம் காந்திப்ரரோஹா: காஞ்சநக்ருதாபி: க்ரியமாணா: நீராஜநாவஸரா இவ ப்ரகாஶந்த இதி பாவ:. அத்ர «கடகலலாம பாதபீடே» தி «சரணராஜீவே» திசாப பாடாந்தராணி. «கிரணநிகரநீராஜிதே» த்யத்ர ரூபகம். வ்ருத்த்யநுப்ராஸஸ்ய பாஹுல்யாத் ஸர்வேஷாம் ஸம்ஸ்ருஷ்டி:. ராஜமதஸ்யா-பிஷேகஸாவஸ்ய கவிமதத்வம் ச த்ருஷ்டவ்யம் ஸூக்ஷ்மார்த்தவேதிபிர்ஜ்ஞேயம் ॥

மந்நீந்த்ரமாத்ர வொரூரவஸி ஶ்ரீராமவேதவக்ஷஜம் ।
கமேஷ ஜகதீபாய வஞ்சபாவீபம் ஸ்யாம்யஹம் ॥

வ்யா॥ ஹாடகேதி। ஹாடககிரி = ஸுவர்ணமயமான மேருபர்வதத்தினுடைய, கடக = தாழ்வரை ப்ரதேசம்போல், லலாம = மனோக்ஞமான, பாதபீட = திருவடியின் ஆஸநத்தினுடைய, நிகட = ஸமீபத்திலே, பரிலுடித = புரளா நின்றிருக்கிற, நிகிலந்ருபதி = ஸகல ராஜாக்களுடையதான, கிரீட = கிரீடத்தினுடைய, கோடி = கோடிகளிலிருக்கிற, விவிதமணிகண = நாநாவிதமான ரத்நஸமூஹங்களினுடைய, கிரணநிகர = காந்தி ஸமூஹங்களினாலே, நீராஜித = நீராஜநஞ்செய்யப்பட்ட, சரண ராஜீவ = தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற திருவடியையுடையவனே! பெருமாள் பட்டாபிஷேகோத்ஸவங்கண்டருளியிருக்கும்போது அநேக மஹாராஜாக்கள் அநவரதம் பெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தார்களென்று தாத்பர்யம் ॥

௨௩॥ திவ்யபௌமாயோத்யாதிதைவத.

ஸம்வ்யா। அத கியாநய மதுசாரம், பரமயோமி வா ஜநவஸா பரிவேஷ்ட்ய ஸ்வர்க்கலோகாவ் ஸ்வாபிமத விஷய விஷ

த்ராநந்த ஹோத்ரஹோமோபகரண ஹோமஸ்தாந ஸமூஹாநந்தா த்யயநாநந்த தாநாபிமாநாநந்த பரிணாம நித்யநிர்வாஹ்ய நிரதிஶய ஶ்ரீவைகுண்டநாதஸ்ய, “ஸர்வாந்தராவ்யாப்தி ஸர்வாவஸ்திதி ஸ்வ வ்ருத்திஹேதோ ஶேஷ ஶேஷைகதாரதிரூபநித்ய நிரவத்ய நிரதிஶய ஜ்ஞாநக்ரியைஶ்வர்யாத்யநந்த குணகணாஶேஷ ஶேஷாஶந கருடப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகள” இத்யுக்தரீத்யா தாத்ருஶ நித்யஸூரிஸ்வ்ருத ஸம்ஸேவநீய சரணாரவிந்தஸ்ய ஸம்வதோ ராதேஹ தேவத்வஸித்த்யே நாஹ । திவேதி । யதா, அயோத்யா ஶ்ரீராமதேவஸ்யாஸ்ய விஶ்ருத்யாயிதேஹ । திவேதி । திவ்யாவ பௌமாவ திவ்யபௌமேதி விஶேஷணாஸ்ய பதகமேயா ராய:. திவிபவா திவ்யா அயோத்யா, ‘தேவாநாம் பூரயோத்யா, யஸ்யைவ ஸ்வஸ்ரீஸம்பூர்ய:, பரேணநாகம், யாயோத்யா த்வராஜிதேதி விதிதாநாகம்பரேணஸ்திதா” இத்யாத்யுக்தே:. பூமௌபவா பௌமா ஸாகேதா, ஸாகேதமித்யபி: “ஸாக்ஷாத்ஸாகேதமயோத்யாயா” மித்யமர:. தாத்ருஶீயா, அயோத்யா = பரமபதம் ஸாகேதமேதத்யபி:. தஸ்யாயிதைவத = அதீஶ்வரேதி ஸம்போதி:. ததாச ‘ஸஹஸ்ரஸ்யேண விபேதத்ருஶ உத்யத்வதேவாநாமயிதேவ க்ருஷ்ண’ இத்யாத்யுக்தரீத்யா தத்தாத்ருஶ திவ்யலோகாதீஶ்வரஸ்ய ‘யஸ்மிஷ்தேவா பஞ்சஸாமஜ’ த்யாத்யுக்தரீத்யா விபுஸ்வநகாதி ஸகலதேவதாராஜ்யஸ்யாஸ்ய பகவத: கியதிதம் கேவலம் பூயிஷ்டவாம் தேவநோபசாராதிகமிதி பாவ: ॥

ஸ்வாமிந் ஸகோஸல்யவிம்ருதி விஸ்மும் ஸவதும் ஸாகேதநாயஜ இதி ஸர்வதேஹீதேஹோதோ: । ஸம்ஸேவ்யோத் சரணாப்ஜ இதி ஸ ஜஸ்து ஜிதே திரோதவ பிஹேதி தயாசலி பாந்யு: ॥

தீபா ॥ திவ்ய = ச்லாக்யையான, பௌமாயோத்யா = பூமியிலுண்டான அயோத்யைக்கு, அதிதைவத! தேவதையாயிருக்கிறவனே! ஸர்வஸ்வர்க்கவைகுண்டாதிஸ்ரேஷ்டமான ஸாகேதராஜ்யத்துக்கு தேவதைபோன்றவனே என்றபடி. ஸர்வானுடைய

அவதாரத்தாலுண்டான ஸௌலப்யத்தையைச் சொன்னதாகவுமாம். அன்றிக்கே, திவி = ஆகாசத்திலிருக்கிறதும், ஸ்ரீமி = பூமியிலி ருப்பதுமான, அயோத்யாயாம் தேவத = அயோத்யைக்கு தேவ தையாயிருக்கிறவனே! "தேவாநாம் பூரயோத்யா, யாயோ ஜ்யோதிஷா வ்ருதா, யஸ்யாம் ஹிரண்மய: கோஸ: ஸ்வர்கோ ஜ்யோதிஷாவ்ருத:" என்று சொல்லுகிறபடியே பரமபதமென்று சொல்லப்பட்ட பரமவ ஞமென்கிற ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்யநகரத்துக்கும் பூமியிலிருக்கு மிந்த அயோத்யாபுரிக்கும் தேவதையாயிருக்கிறவனே! என்றபடி ||

ஶ-௪|| ஷித்யுபாகர்ஷித பரமார்த்திவிஷிந நி ரூபஸநந க்ஷநவந்ரதுகாமஸத்த்வாம வ்ருத்ஷாஷிதயாதிக்ஷ ராமவம்ஶ.

ஸாம்வ்யா || அத ஸ்ரீரமவதா: ஷாவதாரமவிதிக்ருதவ ஹ்ருதாநநம் "ஸம்ஸாரஶ்லேஷநிவர்த்திக்ரம வ்ஜாநாமெஞவ வாஶந் | ஸ்ரீஶ்ஜேஷா பரஹணாநாஞ ராஜ்ஞாம் ஶெஷயஶ ஸ்மரம் பரம், அவதாரஸ்யீயாநாம் யத்வெஹக்ஷவாராஜிநா: | தம்ஶரஹம் தணயெஷ்ராஜா வொரஹக்ஷ்வெஷாஹிஸ: | க்ஷத்ரியொ ஹி வ்ஜாரஞ்ஞு ஶஷவாணி: வ்ஷஞவாநு | நிஜிக்ருதம்வர வெஹஸ்ராநி க்ஷிதிம் யஶெக்ஷ வாஷயெக்ஷ | யொயொ வணக்ரா ஜவஹியெதயஶ்ராஷெக்ஷ ஶநவ்வெஜக்ஷ | தம் தம்ஹ்ருஷ்ட்வா ஸதொ ஶாமக்ஷ வவ்யதம் ஷாவயெதஶி | வணக்ராநாஶரஶ்ராணக்ஷ ஞராஜா ஹவதி வாஷக: | ஸ்வெஸ்வெ யஶெக்ஷ நியாஞ்ஜாநஶ் வ்ஜா: ஸ்வா: வாஷயெத்ஷா" இதரதி பராஶொக்தரீத்யா யஶாவக வணக்ராஶ ஶயஶக்ஷ வரிவாஷநெந யஶக்ஷஸம்ஸ்தாவநம் காவக்ரா ணஸ்ய ஸ்ரீராஶஸ்ய "ராஜ்யாஶாநு ஶதஹாணாநு ஸ்தாவயிஷ்யதி ராகவ" இத்யுக்தரீத்யா தாஷ்ஶ ராஜ்யம்ஶ வ்த்ஷாவநஶா ஹ | ஷிதயுபெதி | ஷிதா: = ஸ்வஜநகஸ்யஜநேசெர்ஷ:, ஷயெந காதக்வியக்ராஜக்ஷநவாக்ருதெநவயெந, காஷிஷ: = கஷஷ:, ய: பரஶராஶநி: = ஹாஶக்வொராஶ:, தெநவிஹிதம் = க்ருதம், நருவாநாம் = க்ஷத்ரியாணாம், ஹநநக்ஷநம் = த்ரிஸ்ஸப்த

க்ருதேஷா ஸமந்தபஞ்சகஸம்ஸ்தா யஸ்மிந் ஸ:, ததா²விதோ⁴ ய: பூர்வகால: = க்ஷத்ரியவத⁴ப்ராரம்ப⁴பூர்வ: கால:. பரஶுராமஸ்ய க்ஷத்ரியவதா⁴த் ப்ராக³வஸ்தா²க:. தது³க்தம் ஸ்ரீமஹாபா⁴ரதே ‘‘க்ஷத்ரியாணாம் ஹவிஷ்யாதி ராமேண ஸ்வயம் கர்மணா ஜிதம் । க்ஷத்ரியைர்ஹதாநி த்ரிஷ்ஷ ஸப்தக்ருத்வஸ் ஸம்யக் ப⁴ஜமாந” இதி. யேந தச்சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்திதமிதி ஜ்ஞாயதே; யத: க்ஷத்ரியாஸ்த்ராதி³தவாந் ஜாமத³க்³ந்ய:. தஸ்மாத³பி ஶதகு³ணம் யதா² ப⁴வதி ததா², அத்ர ஶதஶப்³த³: அநந்தவாசக:. தது³க்தம் ‘‘ஶதம் ஸஹஸ்ர மயுதம் ஸர்வமாநந்த்யவாசகம்” இதி । ப்ரதிஷ்டா²பிதா: = ஸ்வஸ்வராஜ்யே ப்ரதிஷ்டா²ம் ப்ராபிதா:, தா⁴ர்மிகா: = த⁴ர்மபராயணா:, ராஜவம்ஶா: = க்ஷத்ரியாணாம் அந்வயா:, யஸ்ய ஸம்போ³தி⁴:. அத்ர ‘பித்ருவத⁴ குபித பரஶுத⁴ரமுநிவிஹித ந்ருபஹநநகத³நபூர்வகால ப்ரப⁴வ ஶதகு³ண ப்ரதிஷ்டா²பித தா⁴ர்மிக ராஜவம்ஶ” இதி பாடே², ந்ருபஹநந கத³நாத்பூர்வபூர்வகால: = யஸ்மிந் காலே ஜாமத³க்³ந்ய ந்ருபஹநநம் க்ருதவாந் தஸ்மாத³பி பூர்வகால:, க்ருதயுகா³தி³ரித்யர்த²:. ப்ரப⁴வ: = காரணம் பூர்வோக்தே. ப்ரப⁴வத்யஸ்மாதி³தி ப்ரப⁴வ: காரணம். யத்³வா பூர்வகாலே ப்ரப⁴வ: = உத்பத்தி: பூர்வோக்தோ தாத்³ருஶ:, ஶதகு³ணம் யதா² ப⁴வதி ததா² ப்ரதிஷ்டா²பிதாஶ்ச தா⁴ர்மிகராஜவம்ஶா யேந ஸ:, தஸ்ய ஸம்போ³தி⁴ரித்யர்த²:. ததா²ச க்ருதயுகே³ உத்பந்நா: ஸூர்ய ஜாமத³க்³ந்ய க்ருதேந த்ரிஸப்தக்ருத்வ: க்ஷத்ரியஹநநேந உத்ஸந்நப்ராயா தா⁴ர்மிகா ராஜவம்ஶா: பஶ்சாத் க்ஷத்ரியாம் ப்ராஹ்மணஸகாஶாத் ஸமுத்பந்நேந ஶ்ரீதா³ஶரதி²நா ராமேண ஶதகு³ணம் ப்ரதிஷ்டா²பிதா இதி பா⁴வ:. ரோஷாகுலஜாமத³க்³ந்யாஸ்த்ரை: க்ஷத்ரம் ம்லாநாயமாநம், காருண்யாகரோ தா³ஶரதீ² ராமஸ்து ஸ்வராஜ்ய ஜநபத³ஸ்ய ப்ரத்யுத்தோஷப்ரஹாஸாய தா³நப்ரதத்பூர்வகாலேந ஶதகு³ணம் ப்ரதிஷ்டா²பயாமாஸ, அஹோ அஸ்யாந்ருஶம்ஸ்யமிதி ॥

த்³ரா–வ்யா ॥ பித்ருவதே⁴தி । பித்ரு = தன்னுடைய பிதாவான ஜமதக்னியினுடைய, வத⁴ = வதத்திலே, குபித = கோ

ப்ரமடைந்த, பரஶுராமேண = பரசுராமனாலே, விஹித = செய்யப்பட்ட, ந்ருப = ராஜாக்களுடைய, ஸஹஸ்ர = ஸஹஸ்ரரூபமான ஹிம்ஸையையுடையதான், பூர்வகால = த்ரேதாயுகாரம்பமான காலத்தைக்காட்டிலும், ஶதகுண = நூறுமடங்கு அதிகமாக, ப்ரதிஷ்டித = ப்ரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட, யாதுகாராஜவம்ஶ = யாதுஷ்டர்களான அரசர்களுடைய குலங்களையுடையவனே! பரசுராமாவதாரத்துக்கு முந்தினகாலத்தைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமாக ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட யாதுகாராஜவம்ஶத்தையுடையவனே என்றபடி. கோபங்கொண்ட பரசுமுனிவனால் ஶதயாவாகச்செய்யப்பட்ட ராஜவம்ஶத்தை க்ருதயுகத்தில் எப்படி யாதுகர்களாக இருந்தார்களோ அதைக்காட்டிலுமதிகமாக யாதுகர்களாயிருக்கும்படி செய்து அவர்களுக்கு ஒருவித பயமில்லாமலிருக்கும்படி செய்து நிலைநிறுத்தினனென்று தாத்பர்யம். இதனால் "க்ஷத்ரஸம்ஸ்த்வம் ப்ரஶாஸிதா:" என்பது நன்றாக ப்ரகாசம் பண்ணப்பட்டது ॥

௪-ஶா। ஶாஹரத ஹரத வஶீக்ருதவருண ஸ்ரவண யஶ்
யஶீத விஜயப்ராயாஶத.

ஸம்-ப்ரா ॥ ஜய 'நிஜீக்ருத ப்ரபௌஸந்ந்ராஸிக்ஷிதம் யஶேஷுண பாஶுபே" இதி க்ருதக்ஷீதத்ர ப்ருதிவீபாஶநாஷ்டஹதம் ப்ரதிபக்ஷ பராஜயபேஷிதாஸ்ராம் ஶஸ்த்ராஸ்த்ர ஶரஶரயந்து க்ஷாவிக நிஜஶாதாமுயாயாஜிக்ஷ ப்ரஷ்டகஸ்ர ஹாதாநிஷ்பொஶா நாதாமொநஸஹ ஸிரூநாஶக நஷ்டாஹயகரமுவதிஷ்டா ஶருவிஷபெஷா வகபோநாந்து பெஶமுரஷ ஸாதாந்து த்ரிகோடிஸக்ஷ்ராகாந்து ஶருவுாந்து தஜ்ஜாத்ர நாரதுவப்ரா்வாராஹிரதாந்து வியாய ஹாஶ ஆயாதஶக்ஷா தெஷா ஜெஶஷா ஸ்வபாத்ராளாதக்ஷபாஷக்ஷுளா ப்ரதிஷாவ்ர பாநரயொஜ்ஞாம் ப்ரத்ராஶதெந ஹாரதெந விரஹித பாஷொபஸெவநஸ்ர ஹஶவதொர ஶஹக்ஷ ஸ்ரதெஶருமுபெபீதம்ஶாணஶணஸ்தவஶாஹ। ஶாஹாரதெதி। ஶாஹெ = ஶாஹகரொ ஸவுயா ஹாத்ர நாவதநாரவெகஶுணீ, ரதெந = க்ஷஸ்தெந, ஹாரதெந =

பௌரோத்தரேண ஸ்நாநேந, ருத்தாநாம் = நிருத்தத்ருப்தாநாம், கந்தர்வாணாம் = ஸ்வர்கலோகஸ்தாநாம் தேவயோநிவிஶேஷாணாம், யூதேந = ஸங்கேந, கீதம் = காநவிஷயீக்ருதம், விஜயகாதாநாம் = ராவணாதி விஜயப்ரதிபாதககாதாநாம், காதாநாம் "ஶேஷாகாதாஸ்வக்ஷிஷ்டஶ்லோகஶ்லோகயோருக்திதா:" இதி லக்ஷணா. "பத்தம் பாரதஹஸ்தாஸ்வ ஸ்வாரோஹஸ்மி ஸம்ஜ்ஞிதா। ஜலபத்தம் தஸ்மீயம் பஞ்சம விஹஸ்ஸ்வகாஹா:" இதி லக்ஷணாச்ச. ஶதம், க்ருத ஶப்த க்ருதந்த ப்ரயோக:. யத ப்ரயோக:, தத ஸம்ப்ரத்யய:. ஸாத நிருத்தகந்தர்வ: ஶ்ரீராமம் தத்த்வஜ்ஞாநம் ப்ரதிபாதக காதா விஶேஷேஷு ஶ்ரோதவ்யகீர்த்தி:. ஏவம் கந்தர்வக்ருத ஶ்ரீராம காநமாநஸ்ய ஶ்ரீராமாயணஸ்ய ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ரதிபாதிதாநாம் த்ருஷ்டா. தேஷாம் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டாக்ஷரம். ஸர்வோஷ்டாக்ஷரஸ்ய ॥

௨௭ ப்ர ॥ ஶாஸேதி । ஶாஸிதே நல்நடைத்தையில், ஸக்த = ஆஸக்தரான, ஸாத = பரதாழ்வாநாலே, ருத்த அடக்கப்பட்ட, த்ருப்த = கர்வத்தையுடையவர்களான கந்தர்வயூத = கந்தர்வக்கூட்டங்களாலே, கீத = பாடப்பட்ட, விஜயகாதாஶத = ஜயத்தைச்சொல்லுகிற அநேகபாடல்களையுடையவனே! ஸிந்துவென்றுபெயருள்ள நதியினுடைய இரண்டு கரையிலுமிருக்கிறவர்களும் பரதனால் அடக்கப்பட்ட கர்வத்தையுடையவர்களுமான கந்தர்வர்களாலே ஸ்தோத்ரஞ்செய்யப்பட்டவனே யென்றபடி ॥

௨௮॥ ஶாஸித ஜயார்த்த ஶத்ருக்நஸேவித.

ஸம் ப்ர ॥ ஶாஸித ஜாதர்விஶ ஶ்ரோத்ராவணாதி ஜயவ்ருத்தாந்தேஷு ப்ரத்யேகநாதீரவாஸிஹ்யாஷ்டவப்ரநாதிஸ் ஜய ஹாஷ்டிஸ்த்ரஹ்மாஶத்ரு சாவஸஜநாவதூவகாரிணோ ஜய ஸார்தஸ்ய ஶ்ரவணார்ஸார்ஸ்யயோ: ஜ்யோத்ஸ்நாயாம் க்ரு தாயாம் ஹாதக்ருநியோஷிதேந ஶத்ருக்நேந ஜயாராவாரே ஜ்வ யோ பௌஷணேந ஶரேண தம் நிஹத்ய தத்கதஜ ஸாரஷட்பதகணாநக்ருத்ய ஸு திவஶே தத்ரைவ ஜயாரா

நகரே த்வாதஶவத்ஸராந் ப்ரஜாபரிபாலநம் விதாய ஶ்ரீரகுவரசரணாரவிந்தஸேவாவிரஹாஸஹதயா புநரயோத்யாம் ப்ரத்யேத்ய ஸ்வஸம்ஸேவிதசரண ஶ்ரீராமசந்த்ரஸ்ய । ஶாஸிதேதி । ஶாஸித: = நிஹத:, மதோ: = மதுநாமகஸ்ய தாநவஸ்ய ஸுதஸ்ய, ஸுத: = புத்ர:, லவணாஸுர இதி யாவத், யேந ஸ:, ததோக்தேந ஶத்ருக்நேந ஸேவித = உபாஸிதேதி ஸம்புத்தி:. பரதஸ்ய ஸஹோதரத்வாவிஶேஷேऽபி ஸ்வதஸ்ஸ்வஸ்யாக்ரஜ ஜ்யேஷ்டாஜ்ஞாநுவர்தநேந தத்ஸோதரஸ்யாபி ஸிம்ஹாஸநஸ்த்ரீஷு தத்ஸேவாவிதரணாகர்ஷக: ப்ரயத்நாஜ்ஞாபேக்ஷாயாம் ஸத்யாம் ப்ரத்யேகமிதி ஜ்யேஷ்டாஸ்வ ப்ரஸங்கேந ஶேஷவிநாஶஸ்ஸித்தி: ஸ்ம்ருதே ॥

த்ரா-வ்யா ॥ ஶாஸிதேதி ॥ ஶாஸித = கொல்லப்பட்ட, மது ஸுத = மது என்னும் அஸுரனுக்குப்பிள்ளையான லவணாஸுரனையுடைய, ஶத்ருக்ந = சத்ருக்னராலே, ஸேவித = ஸேவிக்கப்பட்டவனே! யமுநாதீரத்திலிருக்கிற முனிவர்களுக்கு ஹிம்ஸகனான லவணாஸுரனை அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையின்பேரில் ஶத்ருக்நாழ்வானாலே வதஞ்செய்யும்படி செய்தானென்று கருத்து ॥

௨௫॥ குஶல குஶலவ பரிக்ருஹீத குஶீலவா
ஹூப்பாயாவிஶேஷபரிணதஶூர்பணகி சுவி
வரரசித நிஜசரித நிபந்தநஶ்ரவண நிவ்ருத்த.

ஸம-வ்யா ॥ அதாஸ்ய ஶ்ரீராமஸ்ய அஶ்வமேதயாகாநுஷ்டாநாவஸரே ஶிஷ்யஸமம் ஸமாகதஸ்ய ஶ்ரீவால்மீகிமஹர்ஷே: ஶிஷ்யாப்யாம் குஶலவாப்யாம் கீயமாநஸ்ய நிஜசரித நிபந்தநஸ்ய ஶ்ரவணேந ஸந்துஷ்டசேதஸ: । குஶலேதி । குஶலவாப்யாம் = அபிஜ்ஞாப்யாம், "தௌ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ, தௌ து காந்தர்வதத்வஜ்ஞௌ ஸ்தாநமூர்ச்சநகோவிதௌ" இத்யுக்தரீத்யா ஸர்வஶாஸ்த்ரகோவிதாப்யாம் இதி யாவத். குஶலவாப்யாம் = குஶேந லவேந ச ரக்ஷாயாம் நிமித்தாப்யாம்

स्य सम्बन्धे. तस्य "कृपापात्रविशेषः" इत्युक्तलक्षण स्वरूपविशेषकाः. अतएवैतेषामन्तरङ्गतीयः. कस्मिंश्चि दपि विरोधे तद्भावं परित्यजन्, रचितं निजं = जनितवान्स्य ताकाले क्वाचिदत भविष्यति" इत्युक्तरीत्या रघुवंशोत्तमैः न्तविधानात् त्वत्, "निजं सीयेव सत्ये" इति चोक्तिः. चरितस्य, "सीतायाश्चरितं महत्" इत्युक्तरीत्या सीतायाः स्व प्राणवल्लभायाः चरितस्य, निबन्धनं = चरितप्रतिपाद कप्रबन्धः, तस्य निर्माणेन निवृत्तेति. तथा च सी ताचरित्रगानपरं तद्रामायणस्य श्रीरामस्य वि, भाविनादोपायम् तदीय चरित्र श्रवणं सम्बन्धे तावत्. वि रोधिनोऽपि स्वभावचरित गायाश्रवणेन श्रावयन्त्य वीतपापाः. अपि च, तदीय नायकस्य विरोधाव स्थायामपि नतद्विस्मृतकान्ता वृत्ताने श्रवणं पुन रुक्तम्, किञ्च रघुविभीषणवानराः तत्सम्भाषण प्रवृत्तिमत्त्व, अतिहृष्टाः कृतिनः. तथाहि तल्लक्ष णं "दशास्येऽपि दृष्टः कृपापात्रविशेषः । स्वयं निगृह्य हस्तेन रोषाद्रोषात्तद्दृष्टवतः" इति. "प्रह्लादे विश्वरूप सत्यविशेषाकारणे" इति प्रह्लादे लक्ष णम्. नान्यत्र वेदोक्तत्व विरोधो विशेषकवैशेषिकः. अस्यानेनस्यैव स्वभावपूर्वं सम्भाषणेन कृतस्वापनेवं वर्ततो, नतु सर्वविदितसामर्थ्यं सम्भाषणक्रमेण, अ नेन्द्रवाक्ययोरिष्टानृतविरहितस्य स्वप्रतात्म श्रवणे, अन्यया "जगत्सर्वं परितस्यात्र्यहम्, विलपन्तु प्रलपन्तु रक्षन्तु वा । अद्येदं समुत्पन्नं सान्त्वयन्तु विभीषणम्, अहं रामस्य राक्षसं हरिप्रवराः" इत्या दुक्तं सम्भाषणक्रमं, "योऽहमस्य प्रत्यक्षं सत्यं स्म वीतामि । इति ब्रह्मणा कथाक्रमेण बहुभावितम्. वरः । अभिवीक्ष्य राजा सत्यं सत्यं वारा क्रूरं । श्वानजनेनायमेव श्री रामस्य चरितम् यदावि भूतः । जनकस्य सुताया रामस्य सङ्गतिः । स्य

[illegible]

[illegible] 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿 [illegible]
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌨𑌤𑍁 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾-
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 [illegible] 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂
[illegible] 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 [illegible] 𑌮𑌹𑌾𑌯𑌶𑌃 । [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿. [illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

3-ம்|| [illegible]

ஸம்—வ்யா|| [illegible]

[illegible]

[illegible]

3—வ்யா || குசலவாவிதி | குசலவ = குசனென்னும் லவனென்னும் பெயருள்ள தன்குமாரர்களால், பரிக்ருஹீத = க்ரஹிக்கப்பட்டதும், இது நிபந்த என்பதற்கு விசேஷணம். கார்ணாஹ = காயகர்களுக்கு யோக்யமான, காநத்துக்கு யோக்யமான வென்றபடி. சோகாவிசேஷ = சோக விசேஷமாயிருக்கும்படி, விதிவச = ப்ரம்ஹா

வின் ஆக்ஞையினால், பரிணதேந = பரிபாகத்தையடைந்திருக்கிற, ஸுரோஹணிதி = தேவவாணியையுடையவரான, கவிநா = கவிச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானால், ரசித = செய்யப்பட்டதும், நிஜசரித = தன்னுடைய சரித்த்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதுமான, நிபந்த = ஸ்ரீராமாயணரூபமானப்ரபந்தத்தினுடைய, நிசம = கேட்பதால், நிவ்ருத்த = ஸந்தோஷத்தையடைந்த, ஸகலஜந = ஸர்வஜநங்களாலே, ஸம்பூஜித = கொண்டாடப்பட்டவனே! "மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மநியோகத்தினாலே ஸரஸ்வதியினாலே வரிக்கப்பட்டதினால் கவிவரரான ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், "தந்நிஷ்ய ஸமீபிதம், வாசே ச்ருணுஷ்வ ராமகம்" என்று சொல்லுகிறபடியே காநயோக்யமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தைச்செய்து "தஸ்ய சிஷ்யௌ சமோபேதௌ ஸுஷ்டு ஜ்ஞாநவிசாரதௌ । ஸுஷ்டு ஸ்வரேண ஸம்பந்நௌ கிந்நரௌ சைவ மூர்ச்சநௌ ॥ வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ । வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவ க்ராஹயத ப்ரபு:" என்று காயகர் தத்வஜ்ஞர்களாயும் ஸ்தாநமூர்ச்சநா கோவிதர்களாயும் ப்ராத்ருத்வர்களாயும் ஸாரஸ்வதர்களாயுமிருக்கிற குசலவர்களுக்கு அத்யாபநஞ்செய்து வைத்து, ஸ்ரீ ராமனுடைய அச்வமேதயாகஞ்செய்யும்போது "ஸதோர்ணாயாம் ஜந்மபூமௌ ரமணீயே । ஸ்வஸ்திஷு ஸுஜ்ஞ ராமஸ்ய வால்மீகிர் முநிபுங்கவ:" என்கிறபடியே குசலவர்களுடன் யஜ்ஞவாடத்திற்கு எழுந்தருளி, "வஸிஷ்டாநாம் ப்ரவீணா ச்ரேஷ்டா யாவாம் காம ஸமாஹித: । க்ருத்ஸ்நம் ராமாயணம் காவ்யம் காயதாம் பரயா முதா ॥ ருஷிவாடேஷு புண்யேஷு ப்ராஹ்மணாவஸதேஷு ச । ரத்யாஸு ராஜமார்க்கேஷு" என்று சொல்லுகிறபடியே ராஜமார்க்கத்திலும் யஜ்ஞவாடத்திலுமிவை முதலியவிடங்களில் நீங்கள் இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை காநம் பண்ணவேணும் ஒரு நாளில் இருபது ஸர்க்கம் காநம் பண்ணவேணுமென்று வஸிஷ்டர்களான குசலவர்களை நியோகஞ்செய்ய, அப்படியே அவர்களும் ஸ்ரீராமாயணத்தை ச்ருதி மதுரமாயிருக்கும்படி காநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அதைக்கேட்டு ஸ்ரீ ராமன் ச்ருதிஸந்துஷ்டராய், "ச்ரூய

கவீந்த்ராந் ராஜராஜாஹ்வய மஹாமதீந் । ப்ராஸ்தாநிகாம்ஸ்ச ஸந்த்யாய: ஸ்ரேணீதாம்ஸ்சைவ வாணிஜா:' இத்யாதியால் சொல்லுகிறபடியே ஸகல ராஜர்களையும் ஸ்ரேணிகர்களையும் ப்ராமாணிகர்களையும் நீதிநிஷ்டர்களையும் ஸர்வஜ்ஞர்களையுமிவர்கள்முதலான ஸர்வஜநங்களையு மழைப்பித்து, இந்த காவ்யவர்களை காநம்பண்ணும்படிசொல்ல, 'தௌ ச ஸம்யக் ததா காவ்யம் ஜகது: ... । ... ப்ரீத்யா ... காநம் ॥ ... மதுரம் ... காந்தர்வ ... ' என்று சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் அதிமதுரமாயிருக்கும்படி காநம்பண்ண அதைக்கேட்டு ஸதஸ்யர்களான ஸர்வஜநங்களாலும் பஹுமாநிக்கப்பட்டவனே என்றபடி. இங்கு "பரிஷத்" என்றதிஞலே "ஸோ ஸஹ: ஸோ ... ஸபா ..." என்கிறபடியே இவர் பாலிய ... ல்லாமை தோற்றுகிறது. 'விப்ரநிஷ்ட்ரூ ... ப்ரத்யக்ஷமிவ ... தம்' என்கிறபடியே பஹுகாலத்திற்கு முன்திநடந்ததை ப்ரத்யக்ஷமாய் அநுபவிக்கிறப்போலே காவ்யவர்களாலே காநம்பண்ணப்பட்ட ஸதீர்யமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தைக்கேட்டு, பெருமாளுடைய குணங்களை நினைத்து நினைத்து ஆநந்தத்தை யடைந்திருக்கிற ஸர்வஜநங்களாலே பஹுமாநிக்கபபட்டவனே என்று கருத்து. யதா, காவ்யவ நிஷ்ட்ரூத 'என்று ஒருபாடம், 'ஸர்வஜநஸ்ரா நித' என்று ஒருபாடம். அப்போது, ஸரஸ்வதியிஞல் ஸ்வயம்வரமாய் வரிக்கப்பட்ட ஆதிகவியான ஸ்ரீ வால்மீகியிஞலே செய்யப்பட்டதும் தன்னுடைய சரித்த்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதுமான ஸ்ரீ ராமாய ணத்தைக்கேட்டு 'ப்ரபோதந்தாம் ... ஸஞ்சிதாம் । பௌராஹ்ராம் ராமவ ... க்ஷா காந்தர்வ ... ஹர்ஷ:' என்று சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தானென்றபடி । ஸர்வதீ ! ஸர்வஜநங்களாலே கொண்டாடப்பட்டவனே, ராகவன் யஜ்ஞவாடத்தில் காவ்யவர்களாலே ஸ்ரீபாராயணமான ஸ்ரீ ஸுந்தராயணத்தைக்கேட்டு ஸ்ரீ ராகவனுடைய குணங்களாலே ஆக்ருஷ்டர்களான ஸகலஜநங்களாலும் பஹுமாநிக்கப்பட்டவனே யென்றபடி. 'யஜ்ஞவாடஹா ...

யேயம் ஸம்யாநஸ்ய ஸம்ஜ்ஞா" என்று சொல்லுகிறபடியே யதுவம்ஶாவதம் பண்ணுகிறதாலே ஸகலஜநங்களும் பெருமாளை ப்ரஶம்ஸிக்கிறார்களென்னவுமாம். இவ்விடத்தில் 'குஶலவபரிக்ருஹீத குலகாதாவிஶேஷ,' என்றும், 'விவிதவர்ணோச்சாரணநிபுண கவிவரரசித நிஜசரிதநிபந்தந நிஶமந வ்ருத்த' என்றும் பாடமிருக்கிறது. அப்போது, குஶல வ = குசனென்றும், லவனென்றும் பெயருள்ள தன்குமாரர்களாலே, பரிக்ருஹீத = பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட, குலகாதாவிஶேஷ = தன் வம்ஶத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶ்ரீராமாயணமென்கிற ப்ரபந்தத்தையுடையவனே! ஶ்ரீ வால்மீகியின் நியோகத்தினால் குஶலவர்களால் கற்கப்பட்ட ஶ்ரீ ராமாயணத்தை யுடையவனே யென்றபடி. ஶேஷம் ஸ்பஷ்டம் ॥

௨௫॥ ஸந்ததஸம்பாவித விதாநவரவிஶ்ராணநவீ
ணிதயோஶ்ச விஶ்ராணிதயஶ ப்ரபவ.

ஸம்—வ்யா ॥ அயேயம் ஹாதக்ருஸ்தைக ப ஜாயதே
ண பரிபாலயதா ப்ரதோஷஹரிதேந ஸங்கதா ஶ்ரீ தாஶரதி
நா ராவணம் விஜித்ய ப்ரயாக்ருத்ய ப்ராப்ய ப்ரத்யாவ்ருத்ய நந்தரம் யதாவஸரம்
குலோசிதாசாநாய ப ஹிதே வீதேந தேந ஸந்ததவி
வாவஸநாயா தந்ததோஷ கதாவிதவராஹஸதேயோ
த்ர்யாதமத்ர வ்ருத்தாந்தி நிவேதநஸம்பாவ்ய தாதவரிஹ ஹதேய
யதோ ஸ்பஷ்டமாஹியாதே விதாதே யந ததாநகம்ப்ரேப்யநாஞ்
க்ருத்ய ஶப்தஸம்யாநந்தரம் ததாவஸவ ஸந்ததவித்தீரண்யஸ
தி, தேநாஸ்ய யஶஸ்ஸம்ஜ்ஞாகவிப்ராவிதோத்தஹஸதீத்யாஹ।
ஸந்ததேதி। ஸந்தம் = ஸம்ப்ரேயுஷி, உபஸ்தாவிதஸ்ய = ஸ
தஸ்வாவிதஸ்ய குலோசிதயாக்ஷஸ்ய, விதாநவரஸ்ய = ஸ்ரேஷ்
டாஸ்யவிதாநஶ்ரேஷ்டஸ்ய, விஶ்ராணநேந = தாநேந, ஸம்ப்ரயம்
ப த்யபூஜநேந த்யஜேத். “விஶ்ராணநம் விதரணம் ஸ்பர்ஶ
நம் ப திவாதந”மித்யமர:. வீணிதம் = ஸந்தோஷிதம், யம்
யேவ ஶ்ரவணம் = குலோபம், தேந விஶ்ராவிதம் = விஶ்ராவிதம்,
யஶ: ப்ரபவ: = கீர்த்திவிஸ்தாரம் யஸ்யாஸ:, தஸ்ய ஸம்போதந:,

புநராஸாதிதவிமாநவர விஸர்ஜநேந ப்ரீணிதேந வைச்ரவணேந விச்ராவித: யச:ப்ரபஞ்ச: விஸ்தாரயாமாஸ கீர்த்திம் யஸ்ய ஸ: ததோக்தம் — குபேரஸ்யாயம் புஷ்பக: ஸ்ரீராமாயணாநந்தரம் ப்ரத்யர்ப்பித: ததோ 'வாயுவேகஸமம் யாநம் ப்ராப்த: புஷ்பகம் ராமாய வைச்ரவண:' இதி ஸாவஸர: ப்ரேஷித: । ஸர்வாண்யேவ புஷ்பகம் வைச்ரவணஸ்ய இதி கேசித் । கலசோதரம் த்ரைலோக்யநாதஸ்ய ப்ரதி ஸ்வாமிந: புஷ்பகம் ராமாய இதி । விலக்ஷணமகரோதுல்கம் ஸர்வவிதமிதி பூர்வமிதி ஸ்ரீராமாயணவசநாநி ஸாக்ஷ்யாணி. வ்யக்தம் நாம வாஸுதேவாக்ஷராணி. ப்ரியதமாக்ஷராணி ॥

உ- வ்யா ॥ புநரபி । புநராஸாதித = மறுபடியும் தன்னுடைய ஸ்வாதீனமாக வந்திருக்கிற, விமாநவர = விமானச்ரேஷ்டமான புஷ்பகவிமானத்தினுடைய, விஸர்ஜந = கொடுப்பதினாலே, ப்ரீணித = ஸந்தோஷிப் பிக்கப்பட்ட, வைச்ரவண = குபேரனாலே, விச்ராவித = கேட்பிக்கப்பட்ட, யச: ப்ரபஞ்ச = கீர்த்தியின் விஸ்தாரத்தையுடையவனே! விபீஷணாழ்வானால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட புஷ்பகவிமானத்தில் ஸகலவாநரவாஹிநியுடனே ஏறிக்கொண்டு அதிசீக்ரமாய் ஆகாசமார்க்கத்தைத்தாண்டி ஸாகேதத்திற்கு வந்துவிமானத்தினின்றும் கீழே இறங்கி "அப்ரவீத்தத்ர ராமஸ்தத் விமாநமநுத்தமம் । வஹ வைச்ரவணம் தேவமநுஜாநாமி கம்யதாம் । ததோ ராமாப்யநுஜ்ஞாதம் தத்விமாநமநுத்தமம் । உத்தராம் திசமாகம்ய ஜகாம தநதாலயம்" என்று குபேரனை உபாஸியென்றுபெருமாள் புஷ்பகவிமானத்தை ஆஜ்ஞாபித்து குபேரனுக்குக்கொடுத்திருந்தபோதிலும், மறுபடியும் குபேரன் அந்த விமானத்தை ராமசந்த்ரனை உபாஸியென்று நியோகம்பண்ணி ஸ்ரீராமசந்த்ரனிடமனுப்பிவிக்க, ஸ்ரீராமசந்த்ரனும் அப்படியே அங்கீகரித்து ஸந்தோ-

ஸ்வஸ்தாநம் திரும்பவும் குபேரனை ஸேவித்துக்கொண்டிருவென்று நியோகிக்க, அந்த விமாநமும் ஸ்ரீராமசந்த்ரனுடைய ஆஜ்ஞையை ஶிரஸாவஹித்து குபேரனிடஞ்சென்று வ்ருத்தாந்தத்தைச்சொல்ல, குபேரனும் பெருமாளுடைய நியமநத்தைத் தட்டக்கூடாதென்று நினைத்து புஷ்பகவிமாநத்தைத்தன் ஸேவார்த்தமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு பெருமாளுடைய யஶஸ்ஸை வ்யாபநஞ்செய்துகொண்டிருந்தானென்று கருத்து ॥

௨௫ ॥ ம்ருதமாப்தத்விஜகுமாரக ஸஞ்ஜீவநார்த்த

ஸார்த்த்ரா । ஆயுஷ்மாந் ஸம்ப்ராப்ய ஜநபதே ப்ராஹ்மணஸ்ய ஶைஶவ ஏவ பாலகோ மரணமாப்த: தஸ்ய ஜநகோ பாலமாதாய ராஜத்வாரி "ராஜ்ஞோऽஸ்ய ராமஸ்ய தோஷேணைவ மம புத்ரோऽயம் பாலமரணமாப்த:, அஹமபி பத்ந்யா ஸஹ தேஹம் த்யக்ஷ்யாமி" இதி ஶோகமாப்நுவந் ப்ராலபத் । ததா தத்விஷயே க்ருதாபராதம் தபோऽதிகாரரஹிதம் ஶூத்ரம் தபஸ்யந்தம் ஶம்பூகநாமாநம் ஶிரஶ்சேதநேந ஹத்வா ராமோ ப்ராஹ்மணபுத்ரம் அஜீவயத்' இதி நாரதோக்திம் ஶ்ருத்வா ராமேண ஸஞ்ஜீவிதம் புஷ்பகாரூடோ தக்ஷிணஸ்யாம் திஶி கஸ்யசித் ஸரஸஸ்தீரே ஆயோதநம் குர்வாணம் ஸஹஸ்ரஶீர்ஷேண ஸம்யுக் ப்ராப்தகாமநயா தபோநிரதஸ்ய ஶம்பூகாக்யஸ்ய ஶூத்ரஸ்ய ஶிரஶ்சேதநஸ்ரீராமசந்த்ரேண க்ருதம் ப்ராஹ்மணபுத்ரோஜ்ஜீவநமாஹ । ம்ருதேதி । ம்ருதம் = மரணம், ஆப்தஸ்ய = ப்ராப்தஸ்ய, ஆப்தகாமமேவ ப்ராப்தஸ்யேத்யர்த்த:. த்விஜகுமாரகஸ்ய = ப்ராஹ்மணபுத்ரகஸ்ய, குமாரகேத்யநுகம்பாயாம் கந். உபநீய பாலஸ்யேதி யாவத். ஸஞ்ஜீவநார்த்த = புநர்ஜீவநே ஸம்பாதநமேவேதி ஸம்பந்த:. அத்ர ஸ்ரீராமாயணம். 'தத: கதிபயாஹஸ்ஸு வ்ருத்தோ ஜாநபதோ த்விஜ: । ம்ருதம் பாலமுபாதாய ராஜத்வாரமுபாகமத்' தத்ராஹ 'ஸர்வம் ந ஶ்ருணோதி காகுத்ஸ்தஶ்ஶூத்ரோऽயம் விநிபாதித: । ஸர்வம் ந ஶ்ருணோதி பாலோऽயம் ஜீவிதேந ஸமாயுஜ்யத । ஸ்வஸ்தி

ப்ராணோஹிதஸ்ஸ்ம்ருதே ஸாமாயாஜாதிரஷ்டயே' த்யுக்தம். ராமு
தாணாநுஜ்ஞாத: ॥

உ—வ்யா॥ ம்ருதேதி। ம்ருதஸ்ய = மரணமடைந்திருக்கிற, ருஷிபுத்ரஸ்ய = முனிபுத்ரனுடைய, ஸஞ்ஜீவநே = பிழைப்பிக்கிற விஷயத்தில், அம்ருத = அமுருதம்போலிருக்கிறவனே. "ந வ்ருத்தா பாலாநாம் ப்ரேதகார்யாணி குர்வதே" என்னும் படியிருக்கிற தன் ராஜ்யத்தில் ஶம்பூகனென்றும் ஒரு சூத்ரன் தபஸ்ஸுபண்ணி, அத்தாலே ப்ராஹ்மண புத்ரனிறந்துபோக, அப்போது "சிறு தவச்சம்புகன் தன்னைச்சென்றுகொன்று செழுமறையோனுயிர்மீட்டு" என்கிறபடியே சம்புகனென்றும் சூத்ர தாபஸனைக்கொன்று ப்ராஹ்மணபுத்ரனை பாலனைப்பிழைப்பித்தானென்று தாத்பர்யம் ॥

உ௫ ॥ த்ரேதாயாம் வர்த்தமாநாயாம் காலே க்ருதயுகோபமே.

ஸ—வ்யா। ஶம்பூகவதேந ப்ராஹ்மணபுத்ரஸஞ்ஜீவநேந ப்ரஸந்நேந ஸுரைஸ்ஸஹிதேந ப்ரஹ்மணா ஸம்பூஜித: ஸ்ரீராமோ வாமநாவதாரவத் அக³ஸ்த்யாஶ்ரமம் க³தவாந் 'ராஜாகாமஸ்ய காரணம்' இத்யுக்தரீத்யா ஸ்வகாமஸ்ய வாக்யமுக்தவாந் । த்ரேதேதி । த்ரேதாயாம் = த்ரேதாயுகே, ஸ்ரீராமஸ்ய அவதார ராஜ்யகாரணாத் த்ரேதாயாமபி க்ருதயுகத்வம். தது³க்தம் ஸ்ரீகோவிந்தராஜீயே 'ஸர்வேஷாம் ஸத்த்வாநாம் த்ரேதாயாம் க்ருதயுக³ஸ்ய । ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி ஸர்வேஷாம் ஜக³தீம்' இதி. ஏவம் க்ருதயுகோபமேதி வசநம் த்ரேதாயுகமபி ஸ்ரீராமஸம்பந்தாத் க்ருதயுகஸத்ருஶமிதி ஸ்ரீஸுதர்ஶநாசார்யை: ப்ரஸித்தம். யதா தத்ர ஸ்ருதம் 'ராமராஜ்யஸ்ய தத்ர ஸர்வதோநாதி நித்யதஸ்ஸித்தி । க்ருதயுகமேவ ப்ரவர்த்ததே ராமே ராஜாநி ஶாஸதி' இதி ஸ்மரணாத் 'த்ரேதாயாம் ராமே ப்ராஜ்ஞே ஶாஸதி க்ருதயுகம் வர்த்ததே' । க்ருதயுகே ஹி ஸர்வே ஸத்யதர்மபராயணா: । த்ரேதாயாமபி ஸந்தோஷகாரணம் ராஜாநுஶாஸநம் । வர்த்தமாநம் ஸம்பந்தேந ப்ரவர்த்ததே' இத்யுக்தம். தாத்பர்யேணைவ வர்த்தத:=

𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑌮𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌚 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃, 𑌕𑌾
𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃= 𑌕𑍃𑌤𑌯𑍁𑌗𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀, 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃= 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑌕𑍍𑌯, 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇
𑌗𑌾𑌮𑍍𑌭𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃. 𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀. 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀-
𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌰𑌾𑌜𑌕𑌾-
𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵-
𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌸
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌜𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇-
𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌜𑌕𑍇 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 ॥ 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰-
𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍇 ॥ 𑌜𑍀𑌤𑌵𑌸𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯-
𑌤𑌿𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌗𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌃 । 𑌵𑌿𑌯
𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑍃𑌷𑌿𑌪𑌶𑍁
𑌪𑌾𑌲𑍀 𑌗𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌷𑌾𑌪𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 । 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤-
𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ॥ 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌜𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍇𑌵-
𑌲𑌂 । 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌭𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌾-
𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌥𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌤𑍀 𑌨𑌂𑌶𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌂𑌶 𑌮-
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍇𑌤𑌾 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌅𑌯𑌮𑍁𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌾𑌂𑌶
𑌸𑍍𑌥𑍀𑌨𑌂𑌶𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌕𑍃𑌷𑌿𑌪𑌶𑍁𑌪𑌾𑌲𑍍𑌯𑌵 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍 𑌗𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾-
𑌷𑌪𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 ॥ 𑌅𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌲𑍁𑌮𑌨𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤-
𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌪𑌰𑌂𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌕𑌾𑌮𑌸𑌂𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑍃𑌷𑍀-
𑌪𑌿𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍 𑌗𑌵𑌤𑍍𑌯𑌲𑍁𑌗𑌮𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿-
𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑌗𑍃𑌹𑌿𑌪𑌃 ॥ 𑌚 𑌜𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋𑌮𑍇𑌨-
𑌚 𑌵𑌿𑌤𑍁𑌤 𑌤𑌥𑌾𑌕𑌯𑌃 । 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌵𑌪𑌮𑍁𑌗𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌗-
𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌶𑍍𑌚 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑍍𑌯𑌵𑌤𑍇
𑌮𑌨𑌃 । 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌕𑍃𑌷𑌿𑌗𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌯𑌾𑌯𑌾 ॥
𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌃 । 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾-
𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤 ॥ 𑌜𑍀𑌤𑌵𑍋𑌨𑌸𑍍𑌸𑌵𑌾𑌸-
𑌵𑍇 𑌗𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌿 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾 । 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰

வர்ணமாநாம் ஸர்வத: । ப்ரதமஸ்து பவேத் த்ரி யதேவ ப்ரதமயுக: ॥ த்விதீயஸ்து பவேத் த்ரேதா ந ப்ரஸம்ஸாஜாயதே ப்ரஜா । க்லிஷ்டந்தி ப்ரஜா: க்லிஷ்டஸஸ்யம் ப்ரரோஹதி । ரஸாஸ்வாதம் யாதி யதாநேந திமிஹ்ருத்பவ: । ப்ரஜாஸம்ரக்ஷிதம் ஸம்யக் தண்டநீதி ஸமாஹித: । ராஜா க்ருதயுகஸ்ரஷ்டா த்ரேதாயா த்வாபரஸ்ய ச । யுகஸ்ய ச சதுர்தஸ்ய ராஜா பவதி காரணம் । க்ருதஸ்ய காரணாத் ராஜா ஸ்வர்கமத்யந்தமச்நுதே । ப்ரவர்தநாத் த்வாபரஸ்ய யதாபாகமுபாச்நுதே । கலே: ப்ரவர்தநாத் ராஜா பாபமத்யந்தமச்நுதே" இதி. அதஏவ த்ரேதாயாமபி கார்த்ஸ்ந்யேந கார்தயுகதர்மப்ரவர்தநாதஸ்ய கார்தயுகப்ரவர்தகத்வமிதி பாவ:. இதஞ்ச ஸ்ரீராமாயணே "ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோ லோகஸ்துஷ்ட: புஷ்டஸ்ஸுதார்மிக:" இத்யாரப்ய "தர்மவர்ணாச்ரமோபேதம் ஸ்வஸ்வதர்மநியோக்த்ருத்வம்" இத்யேந ஸங்க்ஷேபதஸ்ஸம்ப்ரவர்தநேந, "நபர்யதேவந்விதவா ந ச வ்யாலக்ருதம் பயம் । ந வ்யாதிஜம் பயம் வாபி ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி" இத்யாதி ப்ரதிபாதிதம். அதோநாஸ்ய ராஜ்யவர்ணநமேவ ஸம்ப்ரதர்சிதமித்யாத்யதே ॥

க்ருத்ஸ்நம் கார்தயுகம் தர்மம் த்ரேதாயாம் ஸம்ப்ரவர்தயந் ।
இயாஜ விவிதைர்யஜ்ஞைர்யஜ்ஞம் ராமோ மஹாயசா: ।

ம–வ்யா ॥ த்ரேதேதி । த்ரேதாயாம் = த்ரேதாயுகத்தில், ப்ரவர்தித = பரவச்செய்யப்பட்ட, கார்தயுகவ்ருத்தாந்த = க்ருதயுகத்தின் நடவடிக்கைகளையுடையவனே! த்ரேதாயுகத்திலும் க்ருதயுகத்தின் தர்மங்களை கார்த்ஸ்ந்யேந நடத்தினவனே என்றபடி. "நபர்யதேவந்விதவா ந ச வ்யாலக்ருதம் பயம்" என்று உபக்ரமித்து "ஸர்வே லக்ஷணஸம்பந்நா: ஸர்வே தர்மபராயணா:" என்னுமளவாகவும், "ஹ்ருஷ்டபுஷ்டஜநாகீர்ணம் புரம் ஜாநபதைஸ்ததா" இத்யாதியாலும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பரக்கப்பேசப்பட்ட ராமராஜ்யத்தின் பெருமையை அநுஸந்தித்தபடி ॥

ம–௫ ॥ அவிகலபஹுஸுவர்ண ஹயமகஸஹஸ்ர
நிர்வஹண நிர்வர்தித நிஜவர்ணாச்ரமதர்ம.

ஸம்-வ்யா ॥ அதாஸ்ய ஸ்ரீராமஸ்ய "ஸர்வமேதாந் மஹாமேதீயாந் வாஜபேயாந் யஜ்ஞாநாஹரத்" இத்யுக்தரீத்யா ஸ்வாநுஷ்டாநேந லோகஸ்யாபி ப்ரவர்த்தகத்வமாஹ । அகிலேதி அகிலா: = ஸம்பூர்ணம் யதா பவதி ததா, யத்வா, அந்யூநாதிரிக்தம், பஹூநி ஸுவர்ணாநி தக்ஷிணாயாம் ஸுவர்ணாநி யஸ்ய ஸ:, தாத்ருஶம் ப்ரபூததக்ஷிணமித்யர்த்த:. "அஶ்வமேதஶதைரிஷ்ட்வா ததா பஹுஸுவர்ணகை: । ஶதாஶ்வமேதாநாஜஹ்ரே ஸதஶ்வாந் பூரிதக்ஷிணாந்" இத்யாத்யுக்தே:. "பஹுஸுவர்ணக: = க்ரதுவிஶேஷ: "ஸுவர்ணபஹூநி ஸுவர்ணாநி யஸ்மிந் ப்ரகரணகத: । வித்தே ஸத்ர தத்ஸம்ஸ்தா: ஸ்யு: பஹுஸுவர்ணக" இதி வசநாத்" இதி கோவிந்தராஜ:. ஹயமேதாநாம் = அஶ்வமேதாநாம், ஸஹஸ்ரம், அத ஸஹஸ்ரஶப்தோ(அ)த்ர பஹுத்வோபலக்ஷக:. ஹயமேதஶப்தஶ்சாத்ர யாகமாத்ரோபலக்ஷக:. "தஶவர்ஷஸஹஸ்ராணி வாஜிமேதாநயாஜயத் । வாஜபேயாந் தஶகுணாந் ததா பஹுஸுவர்ணகாந் । அக்நிஷ்டோமாதிராத்ராப்யாம் கோஸவைஶ்ச மஹாதநை: । ஈஜே க்ரதுபிரந்யைஶ்ச ஸ ஶ்ரீமாநாப்ததக்ஷிணை:" இத்யுக்தே:. தஸ்ய நிர்வஹணேந = ஸ்வயமநுஷ்டாநேந, நிவர்த்தித: = நிஷ்பாதித:, நிஜவர்ணாஶ்ரமதர்ம: = ஸ்வீயவர்ணாஶ்ரமாநுகுணதர்ம: யேந ஸ:, தஸ்ய ஸம்போதி:. அநேந, நிரபேக்ஷேணாபி ஸதா லோகஸங்க்ரஹணாய ஶாஸ்த்ரார்த்தாநி நித்யநைமித்திகாநி நிஜவர்ணாஶ்ரமாநுரூபாணி கர்மாண்யவஶ்யம் அநுஷ்டேயாநீதி நீதிர்ப்ரதர்ஶ்யதே. யதுக்தம் பகவதா "நமே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந । நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி" இதி ॥

த-வ்யா ॥ அகிலேதி । அகில = பூர்ணங்களான, பஹு ஸுவர்ணக = அநேக ஸுவர்ணங்களை தக்ஷிணையாகவுடைய, ஹயமேத = அச்வமேதயாகங்களுடைய, ஸஹஸ்ர = ஆயிரத்தினுடைய, நிர்வஹண = செய்துமுடிக்கிறதினால், நிவர்த்தித = நிறைவேறப்பட்ட, நிஜவர்ணாச்ரம தர்ம = தன்னுடைய வர்ணத்

த்துக்கும் குலஶீலத்துக்கும் அநுகுணமான தர்மங்களையுடையவ னே! அங்காதிகளால் ரஹிதமல்லாத அநேகாஶ்வமேதாதி யஜ்ஞாநுஷ்டாநத்தாலே ஸ்வஜாத்யாஶ்ரமோசிதமான யஜ்ஞங்களை நிறைவேற்றினவனே யென்றபடி. ‘‘இஷ்டவாந் ஸுமஹாந் வாஜிமேதை யாநயாகமேராஸ ! வாஜபேயாநு ஏமஷாணாநு தயா பஹூ ஸுவர்ணாம்ஸாநி’’ த்யாதி ஸ்ரீராமாயண வசநங்களிங்கே அநுஸந்தேயங்கள். ‘‘அயமேவ ஸஹஸ்ர’’ என்கிறவிடத்தில் ஸஹஸ்ரஶப்தம் அநந்தவாசகம். ‘‘ஶதாஶ்வமேதாநாஜஹ்ரே ஸதஶ்வாந் ஸுதக்ஷிணாந்’’ என்கிற ஸ்ரீராமாயணவசநத்திலுள்ள ஶதஶப்தமும் அநந்தவாசகந்தான். பெருமாளுக்கு ஜாதிவர்ணங்களும் கர்மவஶ்யதையும் கர்மங்களாலுண்டாகும் பலத்தில் ஆசையில்லையாகிலும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக தாம் அவதரித்த ஜாத்யாஶ்ரமோசிதயஜ்ஞங்களை யதாவத்தாக அநுஷ்டிக்கிறரென்னுமிடம் ஸ்ரீகீதையில் ‘‘நமேபார்த்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந । நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவச கர்மணி ॥ யதிஹ்யஹம் நவர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: । மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ:’’ இத்யாதியால் ஸ்ரீகீதாசார்யன் பரக்க அருளிச்செய்தார் ॥

௪-௫॥ ஸர்வகர்மஸமாராத்ய.

ஸ - வ்யா ॥ அவம் ஸர்வத: ஸ்ரீராமஸ்ய வர்ணாஶ்ரமோசிதாநுஷ்டாநாதிக மேவமேவ ‘யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்தேவேதரோஜந: । ஸயத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்ததே ॥ நமேபார்த்தாஸ்தி கர்தவ்யம் + வர்த ஏவச கர்மணி ॥ யதிஹ்யஹம் நவர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: ॥ மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ: । உத்ஸீதேயுரிமே லோகா நகுர்யாம் கர்மசேதஹம் । ஸங்கரஸ்யச கர்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:’’ இத்யுக்தரீத்யா லோகே ஸமாசாரப்ரவர்தநாய மேநயோக்த வேதாராதநம், ஸர்வேஷ்வபி ஸர்வகர்மஸமாராத்யஶ்சாஸ ‘‘அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தாச ப்ரபு

रेव । ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सहुता-
शनान् । सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते । म-
द्भक्तभक्तमेकस्" इति त्र्यादृतेश्चित्रम् । सर्वेषु
सर्वेषु = समस्तेष्वपि, कर्मसु = विहितेषु धर्मेषु त-
दाराधनरूपेषु, समाराध्य = समाराधनीय इति भाव इत्यर्थः
दिव्यभूषणः. अयमर्थः. यथा हि देवदत्तादि शरीरेषु ब्र-
ह्मज्ञोऽपि अप्रतिहतरूपेण अन्तर्यामी देहिनः तद्-
धिष्ठितशरीरपोषणादिद्वारा तत्तच्छरीरिणम्. देवतान्तरेष
श्वैव प्रीणयति, तथा इन्द्रादिदेवताविशेषनामान्या-
धायकशरीरकेन्द्रादि देवताख्याधारा ताद्रूप्यशरी-
रेन्द्रादि शरीरकं सर्वान्तर्यामिणं नारायणमेव प्री-
यति. किञ्च "स्वाधीनप्रियरूपं प्रजानि" इति ब्रू-
वाणेन्द्राद्याद्या अपि देवताः परमेश्वरस्वतन्त्रादीना-
मप्यतिशयवत्त्वे नारायणादिरूपेण भगवन्तं प्रीतं व-
दन्तेव पोषयन्ति, अतस्सर्वशरीरकेण सर्वश्रेष्ठाय
तेन भगवान् श्री पीताम्बरधरः परमात्मा सर्व-
कर्मसमाराध्य इति. अत्र "तपस्विश्रेष्ठाः सर्वे ब्रह्म-
तेजस्विनः । वेदवेदाङ्गविदो वेदविदां वरा-
न्तरात्मनः । तपस्विनस्तथा ब्रह्मा तपस्वी महात्मा भग-
वान् । देवादिदेवस्यैव स्वयंभुवो महात्मनः । तेषां
तद्वित्तत्तस्समार्चितो महाभागाः परमात्मनाः । श्रीवैष्णवादि
तद्वर्णवं परमं तपोनिष्ठम् । ब्रह्मदेवं सर्व-
गतेव जिताजिं परतत्त्वं महाश्चर्यमिति श्री नन्दमहारथ
पिण्डं महानुभावं प्रत्यवनमन्, "श्रीमद्भागवते श्री
महाभिष्टे सर्वकर्मसु श्रीरथचर्याय सर्वं महापुरुषः ।
यदेव जनार्दनः" इत्यादिभिः श्री महावीरश्रीमान्त्र्यवद
नान्द्रायणस्मरणाम्. सुदेवायसेयुः श्री दत्त महाप्रसाद
सारस्वतैर्मुक्तादयः श्री सुप्रतिष्ठे. प्रत्यक्षस्वि श्री द-
त्तप्रत्यगात्मके "श्रीकृष्णाभिषेकस्वरूप पिनाकसमाव-
त्तिविनयधर्म । सर्वदेवता कल्पं समाधिविशिष्टं भगवन्-
तं कृष्णं कर्मफलदं" इति ॥

ஸர்வகர்மஸமாராத்ய ப்ரய: கர்மாணி ஸர்வஶ: ।
லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தம் தம் நமாமி பகவந்தமம் ॥

க—வ்யா ॥ ஸர்வகர்மேதி । ஸர்வகர்ம = எல்லா க்ரியைகளாலும், ஸமாராத்ய = ஆராதனம் பண்ணத்தகுந்தவனே! சுருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சோதநங்களைச்சொல்லி அவர்களை யாராயித்தாலும் அதெல்லாம் பரமாத்மாவான ஸர்வனுடைய ஆராதநமாகவே ஆகுமென்றபடி. ‹‹யேப்யந்ய தேவதாபக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா: । தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் । அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச'' இத்யாதி ஸ்ரீ கீதாவசநங்களும் தத்தாத்பர்யவ்ருத்தி காரிகளுமிங்கே அநுஸந்தேயம் ॥

க—ரு ॥ ஸநாதநயஜ்ஞ.

ஸம்—வ்யா ॥ ஏவம் ஸர்வயஜ்ஞ ஸமர்த்தகே ஸர்வயஜ்ஞஸமாராத்ய ஏவ தாத்பர்ய பரமயஜ்ஞ இதி ஸம்பந்தோ த்ரஷ்டவ்ய: । ஸநாதநயஜ்ஞேதி । ஸநாதந: = ஸநாதந:, ஸநாதந:, யஜ்ஞ: = யஜ்ஞஸ்வரூப:, தஸ்ய ஸ்வரூபம் ‹‹நாராயணபரா வேதா யஜ்ஞ:, ஸர்வே யஜ்ஞா இவாபர'' இத்யாதிக ஸ்ம்ருதிஸ்வார ஸ்யம் ॥

உ—வ்யா ॥ ஸநாதநேதி । ஸநாதந = நித்யமான, அதாவது ஒருநாளுமழிவில்லாததான, அநாதியானவென்றபடி, யஜ்ஞ = தர்மமானவனே! அநிஷ்டோமாதிகள்போல் க்ஷணத்வம்ஸியாயில்லாமல் ஸமயத்தைக் கொடுக்கிறவிஷயத்தில் வேறொன்றைச் சொல்லுக்குமதன்றிக்கே நிரபேக்ஷமாய் ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாகையாலே ‹‹க்ருஷ்ணம் யஜ்ஞம் ஸநாதநம், நாராயணம் ஸநாதநயஜ்ஞ:'' என்கிறபடியே தானே ஸகலயஜ்ஞங்களுமா யிருக்கிறானென்றபடி அமொளிக ஸ்வஸாதநங்களா யஜ்ஞமுக்ஷணமாகையாலே ‹‹யேயே யஜந்தி தாநுஷிதாநு, இறையவரவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே'' என்கிறபடியே ஸர்வஸமஸ்தநங்களும்பெருமாளுக்கேயாகையாலே யஜ்ஞபின்னத்தட்டில்லையென்றபடி ॥

८५॥ साकेतजनपदजनिधनिकजन्तुजातदिव्यगतिदानदर्शितनित्यनिस्सीमवैभव

सं-व्या॥ अथैवं सर्वत्र कृतिरतस्य सर्वस्य कृतार्थकरणार्थं श्रीरामस्य श्रीरामस्य सायुज्यजनवा-
ञ्छितार्थकवितरण योजनं निर्वाह्यावतारसमाप-
नावसरे स्वविषयवासिनश्चराचरात्मकस्य कृत्स्नस्य ज-
न्तुजातस्य परमदिव्यस्थानेन प्रकाशितं निरतिशय-
माहात्म्यं वर्णयति । साकेतेति । साकेतजनपदे =
अयोध्याख्यनिवेशे, उत्तरकोसलदेश इत्यर्थः
"स्यात् साकेत अयोध्यायाम्, नीवृज्जनपदो देशविष-
यौ" इति चामरः. जनिः उत्पत्तिः. येषां ते, तादृशा धनिकाः
श्रेष्ठाः, जन्तवः = चराः, तदितरे = तेभ्योऽन्ये धनिकजन्तु-
भ्योऽन्ये च, तृणादि स्थावराश्चेति यावत्. ये जन्तवः =
प्राणिनः, तेषां जातस्य = समूहस्य, दिव्यगतेः
= उत्कृष्टलोकस्य, सान्तानिकलोकस्येति यावत्. दानेन
दर्शितं प्रकाशितं, नित्यं = स्वाभाविकं, निस्सीम = निरव-
धिकं, वैभवं = माहात्म्यं येन सः. तस्य सम्बुद्धिः.
तथा च "सान्तानिकवयः क्रूणामप्राप्तान्य ज्ञानतिर्यग्वा
जन्महीनेप्यः । सन्तेषां केन परमोत्तरको-
सलस्थाः चण्डालपर्यन्तजन्तवस्सा॰" इत्यु-
क्तरीत्या सर्वेषां ब्राह्मणक्षत्रियादि वर्णभेदं, अनु
वैकल्पिकं वक्ष्यमाणाधिकारिविशेषं अनादृत्य चरा-
चरादि स्वरूपभेदं विषयवासमात्रं स्वस्मिन्नाश्रित्य
मात्रेण सर्वस्यापि जन्तुजातस्य दिव्यलोकप्रदानेन
स्वाश्रयसम्बन्धवैभवातिशयोऽभिव्यक्तः प्रकाशि-
तः इति भावः. अत्र श्रीमद्रामायणं "रामस्य दक्षिणे पा-
र्श्वे सपद्मा श्रीरुपाश्रिता । सव्ये तु श्रीर्महादेवी
व्यवसायस्तथाऽग्रतः" इत्यारभ्य "यानि भूतानि नगरे
ऽप्यन्तर्धानगतानि च । राघवं तान्यनुययुः स्वर्गाय
समुपस्थितम् । यानि पश्यन्ति काकुत्स्थं स्थावराणि चरा-

ணிச । ஸர்வாணி ப்ராஜமஸம்பந்தேந த்ருணஜங்கமாதீந்யபி ।
நாவஸத்தஸ்யோஜ்ஜ்யாயாம் ஸாஸம்பூர்ணவி த்ருஶ்யதே । கி
யத்யேதாநிமதாஸ்மாபி ஸர்வப்ராணிநவ தாஜ்ஜநத்ருஷம். “அய
விஷ்ணுமயஸ்ஸ்தேஜா: விதாமஹ மஹாதாமஹ । ஸஹதாம் லோகம்
ஜநளவாநாம் தாதாமஹமயஸ்வாநுக்ருத । ஜமேஹிவ மேவமேவ
ஹாநாமநாயாதர மநஸ்விந: । ஸக்தாஹிஸஜிதவ்யாஸ்ஸத்ருக்தாத
நஶ்ச மத்க்ருதே । தத்ஜ்ஞாமஸ்ரவிஷ்ணுவசநம் ப்ரஹ்மலோகமாராம:
ப்ரஹ்ம: । லோகாநாஸஜ்ஞாநிகாஸாயாஸ்ருஷீம் ஸமோமதா: ।
யச்சதிமுஷ்டம் கிஞ்சிஸ்தாமேவ மநுஷிஜயாநு । ப்ராணாம் ஸ்தாக்ஷ்ய
திஸக்ஷ்யமேவதஸ்ஸாமேநிவஸஹதி । ஸமேவம்ப்ரம்ஹமஹாமேண
மமஸ்த்ரே ப்ரஹ்மலோகாநஜேர’’ஜதிவ. ஸமேதநாஸ்ய ஸவம்
ஸாத்ரஸ்வா ஸகஸ்வஸ்ப்ரதாதுஸ்வஸ்வ ஹ்வமிதம் । வத்தத்ம்ய
ப்ராஸஸ்ஸ்பஜ்ஞாராஸ: ॥

ஸாகேதவாஸிஸ்தாவர ஜங்கமஜாத ஸந்தாநலோகஸம்
பாவித வைபவம் கம் । ஸந்த்யஜ்ய ஸம்ஸ்ருதிபயாநககா ஊ
தேவம் ஶ்ரீராகவம் கதமோऽபரமாஶ்ரயேத ॥

ஸ–வ்யா । ஸாகேதேதி । ஸாகேதஜநபத = அயோத்யா பட்டணத்தில், ஜநி = பிறவியினால், தநிக = தநிகர்களான, ஜங்கம = ஜங்கமங்களாயும், ததிதர = அதைக் காட்டிலும்வேறான ஸ்தாவரங்களாயுமான, ஜந்துஜாத = ப்ராணிஸமூஹத்துக்கு, திவ்ய கதி = உத்க்ருஷ்டமான கதியினுடைய, தாந = கொடுத்ததினாலே தர்ஶித = காண்பிவிக்கப்பட்ட, நித்ய = ஆதிஅந்தமில்லாததான, நிஸ்ஸீமவைபவ = அளவற்றவைபவத்தையுடையவனே! அயோத்யா பட்டணத்தில் பிறவியினால் தநிகர்களான ஸகல சராசரங்களுக்கும் விஷயவாஸமாத்ரத்தைக்கொண்டே ஸாந்தாநிக திவ்ய லோகத்தைக் கொடுத்ததினால்ப்ரகாசிதமான அளவற்ற மாஹாத்ம்யத்தையுடையவனேயென்றபடி “திவ்யகதி,, என்கிறவிடத்தில் பரமபதம் க்ரமத்தால் பரம்பரயாக ஆகக்கடவது. அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள் கார்யவைகுண்டமான ஸாந்தாநிக லோகத்தையடைந்து அங்கே பக்தியோகாநுஷ்டாநத்தாலே

மோக்ஷமடைந்தார்களென்று ஸாமாந்யமாக “ஸித்திம்” என்பதற்கு உக்ருஷ்டஸித்தியென்று அர்த்தமாகையால் ஸாக்ஷாத்தாக ஆக்கக்கடவது “தஸ்மை [illegible] வந்தநம் ஸம்ஸாரமோக்ஷ [illegible] மோக்ஷநாதாதிகாம் [illegible]” என்று ஸ்ரீராமாய ணவசனமிங்கே யநுஸந்தேயம் “ஸாகேதாதிகாந் = ஸாகேதாதிகாந் [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ருஷ்டி” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மோக்தம். பெருமாள் இப்படிப்பட்ட ஸித்தியை ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்கு அதுகளுக்கு ஸம்பந்தத்தில் பிறவியைத்தவிர வேறொரு கைம்முதலில்லை என்பதை [illegible] “ஸர்வேஷாம் [illegible]” என்கிற பதம். அந்த ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்கு ஒரு விசேஷமான உபாயத்தை அபேக்ஷிக்காமல் ஸித்தியைக்கொடுத்ததால் பெருமாளுடைய மஹிமை ஸர்வோத்க்ருஷ்டமென்று கருத்து ॥

௭௫॥ [illegible]

ஸாரம் ॥ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீராமாதி [illegible] ஸ்ரீமந் நாராயணனே [illegible] [illegible] ஸம்ஸாரஸ்ய, [illegible] = [illegible], [illegible] = [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] “[illegible]” [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] पीतनिचोलवाससं ॥ किरीटहारकेयूरकट-
कादि विभूषितं । शार्ङ्गशङ्खगदाचक्राक्षवलयाङ्कितं ।
वरदाभय[illegible] कौस्तुभविभूषितं । [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] सूर्यकोटिसमप्रभं । इन्दीवरदलश्यामं वि-
शालाक्षं सुलक्षणं । [illegible]
विराजितं । सनातनं [illegible]
तं । [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
जितं" इत्याद्युक्तप्रकारेण ध्यानयोग[illegible]
[illegible] 'रामः कमलपत्राक्षः' इत्युक्तरीत्या [illegible]
[illegible]
[illegible] 'रूपौदार्यगुणैः पुंसां [illegible]' इत्यु-
क्तरीत्या [illegible]
[illegible]
[illegible]" इत्युक्तरीत्या [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] सीतासमेत श्रीराम[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

உபவநேசேவவந்தம் ஸம்ப்ரகாஶ்யோருசேதா
ஶ்ரமஹரவிபுலஶ்ரீ: பாதபச்சாயயைவ ।
பவதபநஸந்தப்தா பக்தஸங்காஸ்ஸமாஸ்தா
நிர்வ்ருதிமதியாநம் ஸம்ப்ரதாநிர்வ்ருதஶ்ரீ ॥

இவ்வர்த்தம் பவதபநேதி । பவ = ஸம்ஸாரமாகிற, தபந = ஸூர்யனாலே, தாபித = தபிக்கப்பட்ட, பக்தஜந = பக்தஜனங்களுக்கு, பத்ராராம = மங்களகரமான பூந்தோட்டமானவனே! க்ரீஷ்மகாலத்தில ஸூர்யனாலே தபிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு யாத்ரிகர்களாலே காண்பிக்கப்பட்டதும், ஸ்பர்சத்தில் நிர்மலஸ்வச்சமான ஜலத்தையுடையதும், மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான ஸுகங்களையுடைய வ்ருக்ஷங்களினால் சோபிதமானதும் சந்தன ஸால வ்ருக்ஷங்களினால் சீதளமானதும், அம்ரகாசோகம் முதலிய புஷ்ப வ்ருக்ஷங்களினால் தர்சநீயமானதும், மல்லிகை ஜாதி முதலிய கொடிகளினால் ஸாந்த்ரமானதும்; ஸர்வர்த்து பலஸமாகீர்ணமானதும், சீதளமாக வீசாநின்றதுமான ஒரு உத்யானத்தை யடைந்து சந்தோஷத்தையடைவார்களோ; அப்படியே, ஸம்ஸாரமாகிற காந்தாரத்திலே ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களினாலே ஸூர்யனாலேபோல தபிக்கப்பட்டவர்கள் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருத விசேஷங்களடியாக ஆசார்யஸமாச்ரயம்நேர்ந்து அவராலே ஸர்வஸ்வாமி ஸர்வரக்ஷகனாக உபதேசிக்கப்பட்டவர்களாய், ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஷ்டித்து வருமாதாவினிடத்தில் பக்தர்களாய் சேஷித்வத்தில் ஸுகாஸீநமாக ஸகலவித ஸம்பந்ந ஸம்ஸாரதாபங்களையுமடைந்து ஸ்வஜாதி வாஸம் ஸாக்ஷாத் "மோக்ஷமிச்சேத் ஜநார்தநாத்" என்கிறபடியே ஸர்வ ஸமர்ப்பணம் ஸாநந்தஸ்வரூபமான அளவற்ற ஆனந்தத்தை யடைகிறார்களென்றபடி. இங்கு "பத்ராராம" என்றதால் கேவல உத்யானம்போல் தாபநிவாரணமாத்ர மன்றிக்கே "விடாய்த்தவன் ஸ்நானம் பண்ணினால் தன்னடியே தாபம் போகுமோ" என்றருளிச்செய்தாப்போலே விஷயஸ்வபாவத்தாலே போக்யமான ஸர்வாதிசாயித்வத்தைக் கருதின தாரதம்யமான 'உத்யானவனமென்று வ்யஞ்ஜிதமாகிறது ॥

௨-ம் ॥ ராமாநுஜ

[illegible]

பாவாஸீத:” இத்யாதி ப்ரஸித்த ப்ரஸித்தாநபாய ஸ்ரீஸம்ஸ்ரு ஷ்டோ பராக்ரம இத்யர்த்த:. உபஸம்ஹார: ॥

அதைவம் ப்ரணதஜந ரக்ஷணாவதாரஸ்ய அவதீர்ணஸ்ய அநுஸ்ம்ருதிப்ரயோஜநம் ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தாதிவத் ஜய ஶப்தேந மங்களாஶாஸநாய (ஜயஜய) இதி. வீப்ஸா ஸாதராதிஶய த்யோதநாய. பரமோத்கர்ஷம் வா ப்ரார்த்தயதே ॥

யம் போத்ரோ ஹ்ருத்யவக்ஷ: கணிகாயா ஸ்ரீவராஹரூப நிஜவிஷோபநம் । ப்ராயஶ்சித்தம் ஸேவ்யம் ஸர்வஸம் ஸர்வதம் ஸோயம் விபாதஹ்ருதயே ஸ்ரீ பராக்ரம: ॥

உ-வ்யா ॥ பராக்ரமேதி । பராக்ரமஶ்ச ஸர்வஜனங்களுக்கு ரக்ஷிதாவாயும் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயும், ஜ்யோதிஷ்மானுயுமிருக்கிறவனே என்றபடி. இதற்கு "ஜயஜய" என்கிறத்தோடே அந்வயம். ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே விஹ்வலரான தம்முடைய கண்முன்னே ஸீதாலக்ஷ்மணபரிவ்ருதனாய் வந்து நின்ற பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்யத்தில் தன்னுடைய ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக பரமை ஸ்வர்யாதி ஸ்வபாவத்தை மறந்து, "யந்மங்களம் ஸஹஸ்ராக்ஷே" என்ற கௌஸல்யை போலவும், "ஸ்வஸ்தி தே" என்ற யசோதை போலவும், "ரக்ஷது த்வாமசேஷாணாம்" என்ற நந்தகோபர் போலவும், தஶரதவஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ர ஸாகேதஜ நபத்ஜாநபதவாஸிநி ஜநஜாதீயாதிவ்யூஹ ப்ருதிகள்போலவும் விஷயத்தில் தாய்மார்களும் தகப்பன்மார்களும் எப்படி உபலாலநாதிகள் செய்தார்களோ அப்படியே உபலாலநாதிகள் செய்த பெரியாழ்வாரைப்போலவும், தன் கைக்கடங்காத மாணிக்கத்தைப்பெற்றவன் அது ஸ்வாதீநமாயிருக்கச்செய்தேயும் அதுக்கென்ன தீங்கு வருமோவென்று காற்று அசங்கிலும் பயப்படாநிற்குமாப்போலே காலுஷ்யாதி ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்துக்கு என்ன தீங்கு வருமோவென்று பயப்பட்டு தத்பரிஹாரத்துக்காக "ஜயஜய" என்று ஜயத்தை ஆஶாஸித்தாராயிற்று. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே விஹ்வலராயும்

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி யறிந்துமிருக்கிற இவர் ஸர்வஜ்ஞஸர்வசக்தனாய் ஸர்வநியந்தாவான பர்த்தாவைக் கண்டால் தம்முடைய ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஸர்வாபீஷ்டப்ராப்திகளை ப்ரார்த்திக்கவேண்டியிருக்க, அதைச்செய்யாமல் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தையும் மறந்து அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோவென்னில்; கர்மவாஸநமான விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ த்யாஜ்யமாக வேண்டுவது, இது விஷய வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலும் அவ்வைலக்ஷண்யமுள்ளளவும் அநுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது. ஶேஷஶேஷிபாவஜ்ஞாநமுண்டானதிற்குப்பிறகு ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்க ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநாதிகள் பண்ணுகை ஶேஷக்ருத்யம். தன்னையழிய மாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியை ஆஶாஸிக்கையிறே அந்த ஶேஷத்வகாஷ்டையாகிறது. “பரப்ரயோஜநேச்ச யஸ்ய ப்ரயோஜநம் ஸஶேஷ:” என்றிறே ஶேஷலக்ஷணம். ஶேஷிக்கு நன்மையும் பொல்லாங்கிலாமையும் ப்ரயோஜநமானால் அதே இவனுக்கு பரமப்ரயோஜநமாகையால் இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ராப்தமேயாம். அன்றிக்கே, ஸர்வஜ்ஞஸர்வசக்தனையும் ஸர்வஜ்ஞனுமான நம்வகுத்த ஶேஷி ஶரணாகதரான நம்மை நிர்வஹிக்கைக்குறுப்பான ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மறைத்து நம்மைத்தாழ்ந்தும் ரக்ஷிக்குமாப்போலே இவரும் அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மறந்து ததேகாநுபவ பரிவென்கிற குணமே நிரூபகமாகப்பெற்றவராகையாலே தத்ஸௌந்தர்யலாவண்யாதி தர்ஶநஜநித ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே அவனுக்கு ஒரு விதமான தீங்குமில்லாமலிருக்கும்படி மங்களாசாஸநாதிகளைப்பண்ணுவதே தன் ஸ்வரூபமென்று தெளிந்தே மங்களாசாஸநாதிகளைப் பண்ணினாரென்றுமாயிற்று. பகவானிடத்தில் ப்ரேமபாரவஶ்யம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிஜ்ஞாநஹேதுவாகையேயொழிய அறிவுகேட்டைப்பண்ணுமென்றுமிடம் ஶ்ரீஶுகஶௌநகவ்யாஸபராஶரவஸிஷ்டவாமதேவாதிகளுடைய ஆசாரத்தினால் ஸித்தம் ||

[illegible]

सोपायनानन्तरकृत्यव्यापारविशेषः। स चाज्ञातिक्रमणदुष्ट-
वर्जननिवर्तन नमस्स्तोत्राचरणादिरूपः कायिक वाचिकादि
भेदभिन्नः, भक्तिविशेषः। यथा (नमः) भरन्यासापरप-
र्यायायाः शरणागतेः भक्तिः। नमश्शब्दस्य शरणागतिवि-
षयकत्वञ्च "भावाभावेनसायेव नमस्कारं प्रयुज्यसा,
तद्वद्व्यसहितास्त्वेव नमस्कृत्यजनार्दन" इति तद्
यद्यादि व्यक्तार्थे व्यक्तितद्व्यापारणाः। अनवधेन्य-
वि नमश्शब्दस्य प्रायः स्वार्थे तत्र निरूपिताः। तथैव श्री-
ञ्जलिपरकाः रहस्यरक्षादिषु श्रीभाष्यकारपादाः श्रीसू-
क्तिष्वप्यवष्टाः। विस्तरभयान्नोच्यन्ते॥ कथाद्युपरिताश-
याः "प न स्व रू प ये या वि न मे न मे त्" इति
न्यायेन पन्नः प्रणमति। पन्नमेन्नमति।
विशेषा "नित्याज्ञप्तिपात्राद्द्यानन्दमुदात्ता वा-
रीनः" इति वक्ष्यति भक्तिपरिकष्टुदीवत्यक्ति। तत्र श्रुतिः "नमो
नमस्तेस्तु सहस्रकृत्वः, नमस्तेस्तु नमस्ते, नमो न-
मोवाकं नमस्तिरोवे, सर्वतुरिबरसदेवाय श्रीमते
नारायणाय नम इति प्रणम्यामयावन्मः प्रणम्य,
पंसेवरप्रेषुचेक्ष्य नमस्कृतां स्तुतिं, नमो
नमो यान्त्राय यात्राय नमोनमः" इत्यादिषु। तथा
च श्रुतिनमस्कारपराध्यायश्च श्रीरहस्यरक्षायां श्रीभाष्यकार-
पादैरेव 'प्रणम्यकृष्णं सहसा पपात सन्तिष्ठेत्
तथा। निष्कपशक्तिः ... पाणिसन्नाम। द-
मुदसंसारकान्तारदावारदिवावताम्। अतः कृष्णस्का-
रो दत्तीरस्येशिकः; अनिकोऽपि कृष्णेसाकृतः
प्रणामोद्धरामोप्यावक्रेयेनतायः। द्वारोप्योपे-
नरेति जन्म कृष्णं प्रणामीन पानहवाय, नमस्कारः कृ-
तायजस्वयज्ञातजोतदः" इत्यादि प्रणमन्नाव-
न्यायेसः प्रतिवादितः। कृत नमस्शरणागतिविषयको
भावकृतिः "सत्यंसत्यं पुनस्सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्य-
ते" इत्यादिवदन्तकायदृष्टीकरणायेति श्रीभाष्यकार-
पादाः॥

ம. வ்யா॥ நம இதி। தே = தேவரீரையும் பொருட்டு, நம: = ஸேவிக்கிறேன். பூய: = மறுபடியும், தே = தேவரீரையும் பொருட்டு, நம: = ஸேவிக்கிறேன். இங்கு நமஸ்ஸப்தத்தாலே வாசிககாயிகாதிஸர்வவிதமான ப்ரணிபதநநமஸ்ஸப்தோச்சாரணாதிகள் விவக்ஷிதங்கள். யதா ஶரணாகதிபரமாக ஆகக்கடவது. "ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்று பெருமாளுக்கு மங்கலாயுமாக எல்லாத் தேவர்காலிலே விழும் அயோத்யாவாஸிஜநாதிகள் போலன்றியே "நமஸ்தே" என்று பெருமாள் காலிலேவிழுந்து "ஜயஜயமஹாவீர" என்று அவருக்கு ஜயாஶாஸநம் பண்ணுகிறானென்னவுமாம்॥

இதி மஹாவீரவைபவே ஜயாங்கிதே உத்தரகாண்டார்த்த ஸங்க்ரஹ:.

மூ॥ சதுர்முகேஶ்வரமுகை: புத்ரபௌத்ராதி
ஶாலிநே । நமஸ்ஸீதாஸமேதாய ராமாய க்ரு
ஹமேதிநே ॥

ஸம்-வ்யா॥ அதோக்தமேவார்த்தம் ஶ்லோகேந ஸங்க்ருஹ்ணந் புந: ப்ரணமதி । சதுர்முகேதி । (சதுர்முகேஶ்வரமுகை:) சதுர்முகோ யஸ்ய ஸ: தயோக்தஸமஸ்த ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிகர்த்தா ப்ரஹ்மா, ஈஶ்வர: = அணிமாத்யைஶ்வர்யயுக்தோ ஸர்வஜகத்ஸம்ஹாரகர்த்தா ருத்ர: தௌ முகௌ = ஆதீ யேஷாம் தைஸ்ததோக்தை:, ப்ரஹ்மஶிவாதிபிஸ்ஸகலைர்தைவதை ஸ்ரீகியாவக். அத்ர மாஸவந்யேஷு ஸநகாதய: மரீசிகாஶ்யபாதய: வஸிஷ்டஶக்த்யாதய: அநேகே தேவம்விஜாப்ரஹ்மஸந்ததயோ க்ருஹ்யந்தே. ஸர்வேஷாம் ப்ரஹ்மபுத்ர ஆவிர்பூதத்வாதி ஈஶ்வராதிக்ரஹணம் தஸ்ய ஶங்கித பரதேவதாவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் (புத்ரபௌத்ராதிஶாலிநே) புத்ரபௌத்ராதிஶாலிநே இதி யோஜ்யம். அத்ராதிஶப்தேந நப்த்ராதிபரிக்ரஹ:, ததா ச யதாக்ரமம் ப்ரஹ்மஶிவஸநகாத்யா: ஸந்தி புத்ரபௌத்ரா நப்த்ராதிஷ்வ ப்ரத்யாஸந்ததிகாயே தித்ஸாவ:. அத்ர ப்ரஹ்மணோ ஶைவத்தே "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்". யதா ஶிவஸ்ய ப்ரஹ்மபுத்ரத்வம் ஜாவதிவிஶ்வஸ்ருஷ்டிஸ்ருதிவை:, ப்ர

ஹிவெப்ரஹாணம் வாக்ஷுரெzஸ்யூஜக, சஜஸ்ய நாஸாவயெவ்
கஜவீஷ்டம் யஷிஹீதம் விஶ்வம் ஹவநஜயிஶ்ரீதம் விஶ்வகஜ்ராஹவ்
ஜகிஷ்டதேவஃ, நாராயணாஸ ப்ரஹாஜாயதெ, நாராயணோ
ஹாயொதீ ஶங்காஶங்கவிவர்ஜிதஃ । ஸஸஜ்நாஹிஜம்வாத்ரம்
ப்ரஹாணஸித்வ்யூஹம், யத்தத்வ ஸர்வத்ரவ்ம் தத்ர ப்ரஹாவ்யஜா
யத, தவாஹம்வர்வகெஹாவெ வாத்ரூவெரவாரஜய, ஜஹா
ணவெஶயாநொz ஸூரம்க்ஷம் வர்வஜீஜநஃ," இத்யாதீநி,
தயாஸ்வஸ்ய ஹஶவ்ளத்கெஷ "ப்ரஹாணஃ வாத்ரயஜெவ்
ஷாயமெரூஷாயநஃ, ஹர்தாநாம்வதி ஸம்வஸ்ர உஷஸிரெ
தாzஸிஹுஸ ஸம்வஸ்ரெ கார்ரொரஜாயத வொzரொதீஸ தம்
வ்ஜாவதிரப்ர வீஸ காரர கிம் ரொஷிஷி யவ்ஜதவெவொz
யிஜாதாஸீதிவொப்ர வீஸ சநவஹதவாவ்வா சஹஜஸிஹ
ஜநாரநிஜெஷிதி, ஹர்காடீகாழிநாத்க்ஸ்ய முமாடீகஸ்கெர
யதீஷிதாஸ । ஸர்வத்ஸுஷ்சாரரெத்ரா ஜயவ்ராஹாகூ ஸஜவ்ர
ஹஃ । சஷநாஶீநரவாஃ வுவணொzதிஶீரவாநு, கஶாஷா
வாத்நஸ்ரூவ்ம் ஸாதம் வயவ்ாயதஸ்தஃ । வரஷாரவீத்ரு
ஹொரஷெக்ஷ காரொராநீஜொஹிதஃ । ராரொஷஸாஸ்ரம்வொர
z ஒவாஷ வஸ ஷிஜஸ்தஜ । கிம் ரொஷிஷீதிதம் ப்ரஹாரஷஜம்
வ்ரதவ்வாவஹ । நாஜெஷிஹீதிதம்வ்ராஹ வதவ்வாவவ்ர
ஜாவதிம் । ரஷ ஸ்ரா ஷெவநாஜாஸி ஜாரொதீஃவெஷ்யஜாவஹ,
நாராயணஃ வரொஷெவஸ்ஸாஜாதஶ்ரதஜ்வஃ । தஸாஷ
ஷெ ரzஸவஷிவீ ஸவஸவஜ்ஜூதாம்மதஃ, தத ஸாஷஸ்வஷெவ
ஸவ் நாஸளவஷஜஹர்நஹஸ । தஸிநஷெஜஹாஸாம வெஷவெ
ஷாஷவாரமஃ । ப்ரஹொரதஸ்ஸெதெ நாக்ஃ வ ஜாஸ்ப
ஜஜஹாஜெதெ । ஸஸஜக்ஷாதிரெரஹாஸம் மெதா நாராய
ணஃவ்ர ஹாஃ । தயெதவ்க்ஷாஸதம் ஷெவம் விஷ்ணம்
ப்ரஹாயஶீஹுயநு । க்ஷுவெஷ்கிஹிஜமஜெதாஃ நாயவ்மவதகி
ஜ்ஞ । தாவத்ஸ்யஜஹாரொஷஃ ப்ரஹணொzஹர்நஹாதநஃ ।
தெதாவாஹஸஜத்ஸ ஸஸ்யாக்ஷெரொஷஸஜவஃ । ஸரஷஷா
ஶீதவெஸ்ந ப்ரஹணாzவ்யக்ஜர்திநா । நாஜெஷிஹீதிவெதவ்யக்ஷ
ஸ்ஸவ்ய ரஷெத்வ்யஸளஷஷள" இத்யாதிநிச வஜணாநவ்ந

[illegible]यामि । सर्वमिदं पातिव्रत्यादि सम्प्रतिपन्नवती
कस्य सदृशीत्याह । सीतेति । (सीतासमेताय) सीता
रूपवती सहचरित [illegible]. “ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च
पत्न्यौ, राघवत्वेऽभवत्सीता, सीता लक्ष्मीर्भवान् विष्णुः” इ
त्याद्युक्तेः. अत एव “सीतासमेताय, पातिव्रत्यादि[illegible]
[illegible]” इति सविशेषव्याहारात् श्रीविशिष्टस्यैव भगव
तः जगज्जन्मादिहेतुत्वमिति बोध्यते. (रामाय) रामेण
[illegible] (रघुवंशे[illegible]) रघुवंश्याय,
श्रीरामत्वेन रघुवंशे जातः इति [illegible]. अत्रायं
सङ्ग्रहः — [illegible]
[illegible] नारायणजन्मत्वं “[illegible]
कोटिसहस्राणि [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
तः” इत्यादि “[illegible]
[illegible]”
इत्यादिभिः [illegible], ब्रह्मणः, ब्रह्मा
[illegible]
[illegible]
[illegible] नारायणः [illegible]” इत्यादिभिः संहार[illegible],
[illegible]
[illegible] ब्रह्मजन्यत्वं “नारायणाद्ब्रह्मा जाय
ते, [illegible] नारायणो [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

शास्त्रपाताः, प्रतिदिवसमेव प्रवृत्ते प्रयाणप्रतिष्ठां तावत्कृते, संसारार्णवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसाम् । विष्णुपोतं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्" इत्यादिवचने प्रतीक्षितदृढवृत्तिनिर्णयाः, तथैव संप्रदायकारणकोपाध्यायावत्साद्यः "श्रीशस्तुतिश्च सुसंस्तुता", अथैव प्रानाजपत्तोऽविष्णुदेवोत्तंसः, श्रुत्याद्युवाचकोप्यत्र, नारायणः परो देवो जगत्स्रष्टा जनार्दनः । सर्वापत्तोहितपरीक्षणयोर्देवेशः श्रियासह, श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः, अजेतव्यः विभाव्यः नवप्रवर्तितम्; नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी । यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम, श्रिया सार्धं जगत्पतिः, अक्षुण्णसम्बन्धिनी, षाड्गुण्यं तत्त्वं सम्पूर्णशक्तिपरिपूर्णम् । पद्मासनादिनिवासं भजते, तथा सदा सीतानन्दहेतोर्ति, शार्ङ्गी नन्दकी मालाधरः स्थिररम्यं × परगोपायत्वात्मनिति, स्वामिश्रीरूपधारीश्वरोत्वं × सर्वोपेशकरप्रद्युम्ना, श्रीदेवस्मर्तव्यापनपर्वतं मनः । अङ्गीकारविवर्णनोपक्लृप्तायदक्षप्रकृतोऽनृजुः, यज्ञदंष्ट्रः प्रभाण" इत्यादिविवक्षितसंप्रदायानुगतप्रमाणमहत्त्वमुपदिश सर्वकारणसर्वात्मत्वार्थ अधिकारिणां श्रिया विशिष्टतयैव संप्रतिपत्तव्यः सश्रीकनारायणपरब्रह्मपरमात्मस्वरूपादिविषयं परन्तु सिद्धमिति. प्रत्यक्षानुमानस्वरूप नित्यकर्माणां । सार्वज्ञः ॥

अविज्ञातजन्मवैरादिनिवृत्तकाङ्क्षा प्रवृत्तिदाय तदाश्रीविराजितमाहात्म्यं । प्रसन्नसंस्कारविशिष्टं प्रत्यक्षं विनयजनैः प्रतिपत्तव्याधिकारिसर्वं स्वयं चेतसा ॥

உ—வ்யா । ப்ரஹ்மருத்ராதி । (ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகை:) ப்ரஹ்ம = பிரமனென்ன, ருத்ர = சிவனென்ன, ப்ரமுகை: = இவர்கள் முதலானவர்களாலே, (ப்ரத்யக்ஷாதிபி:

ஷிதே) புத்ர = பிள்ளையும், பௌத்ராதி = பேரன்மார்கள் முத லானவர்களை, ஶாலிநே = உடையவரும். இங்கு “ஸுத” என்னும் ஶப்தத்தாலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வாங்கிக்கொள்வது. “ஆதி” பதத்தாலே நப்த்ராதிகளை (கொள்ளுப்பேரன் முதலானவர்களை) வாங்கிக்கொள்வது. ப்ரஹ்மாஶிவன் ப்ரஹ்மருத்ரன் முதலானவர்களை புத்ரபௌத்ரநப்த்ராதிகளாக உடைத்தாயிருக் கிறானென்றபடி. இங்கே “ ஆதௌ நாராயணோ தேவ ஸ்தஸ்மாத் ப்ரஹ்மா ததோ பவ: । தேவ: ப்ரஜாபதிர் ஜாத: தஸ்மாத் ஸ்தாணுஸ்தத: ஸதேவி, நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். “ஏதௌ த்வௌ விபுத ஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ । ததா தர்ஶித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ” இத்யாதிகளால் ப்ரஹ்மா விடத்திலிருந்து ஸாக்ஷாத்தாகவே ஶிவன்ஜநித்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதால் ஶிவன்புத்ரனாயிருக்க, இங்கு “ப்ரஹ்ம ருத்ரௌ புத்ரபௌத்ராதிஶாலிநே”என்று சிவனை பௌத்ரனாகச் சொல்லியிருப்பது கூடுவதெங்ஙனே யென்னில்; “ப்ரஹ்ம ருத்ரௌ ஸநாதநௌ” என்பதால் ருத்ரன் ஸாக்ஷாத் புத்ர னென்பது கல்பாந்தரவிஷயமென்று சொல்லியிருப்பதா லும் “நாராயண: பரோ தேவ ஸ்தஸ்மாஜ்ஜாதஶ் சதுர்முக: । தஸ்மாத் ருத்ரோ பவத்தேவி ஸ ச ஸர்வஜ்ஞதாம் கத:” இத்யாதியான அநேக ப்ரமாணங்களால் ஸுதனான ப்ரஹ்மாவினிடத்திலிரு ந்து ருத்ர னுண்டானானென்று சொல்லியிருப்பதாலு மிங்கு பௌத்ரனென்று ருத்ரனைச்சொன்னதற்கு ஒருவிரோதமில்லை. இங்கு ப்ரஹ்மாவை ஸுதனென்றும் சொன்னதால் இதர தேவர்களாலே பரதேவதையாக ஒப்புக்கொண்ட ப்ரஹ்மருத்ரா திகளுக்கு பரதேவதாத்வமில்லை என்று சொல்லித்தாயிற்று.

(ஸீதாஸமேதாய) ஸீதையோடே கூடினவரும், (ராமாயமஹா ஜேயினே) ராமரென்கிற மஹாஜைரையும்பொருட்டு (நம:) நம ஸ்காரஞ்செய்கிறேன். "ஸர்வலோகஶரண்ய:" என்கிறபடியே ஸ கலலோகங் களுக்கு மொருகாட்டோர்ப்பாயிருக்கிற ஜாநகீவல்லபனை நா யகனை பெருமானையும்பொருட்டு ஸேவிக்கிறேனென்றபடி. இத னால், பரதேவதாத்வம் ஸமஸ்தர்க்குனை பெருமாளுக்கேயென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று ॥

உ௯ ॥ கவிகதககவிஸிம்ஹகல்பிதம்
கலோரவஸ்காரஶ்ருங்கைஸ்ஸ்வர்ணம் ।
ஸுஜநஶேவஷலநசேதஸ
பாதமஹாவீரவைபவம் ஸமாப்ய: ॥
இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய
க்ருதிஷு ஸ்ரீமஹாவீரவைபவாபரநாமகம்
ஸ்ரீ ர கு வீ ர க த் ய ம்
ஸம்பூர்ணம் ॥

ஸம்—வ்யா ॥ ஸதஸம் பவாம் பரிஸமாப்ய "கவிகா வ்யயஶம்ஸாதிகாவ்யேவம் வியோயதே, ஸ்தநகீதவேஸ காவ்ய கவி: காவ்யவிலக்ஷண:" இத்யபியாந்யாஸ் வேக்ஷா வர்த்தவத்பே ஸ்வநாத ஏகநாதா நிவேஶ்யேசஸ் ஸ்வம்ந க்ருதாநராணாம் ஸமேவ்யமிவ்யுஜ்யஸ்ய வித்ஜநவாதிஜ ஜம் பாயேயதே ஸமவாநாவாய: । கவீதி ! கவயந்தீதிகவ யா: மொகொத்ரவணநாதகாவ்யநிபாதார:, ஸதேந "ந ரஸம் தரமம் மொகே வித்யாதத்ர ஸர்வம்ஹா । கவிஸ்வம் தரமம் தத்ர ஶக்திஸ்தத்ர ஸர்வமஹா" இதி ப்ரூக்தேப்ர யோஷாம்தரமஸ்வம் தரபீதம். கயந்தீதி கயகா: வாவதரு கா:, கவயஶ்ச கயகாஶ்ச கவிகயகா:, தேஷு ஸிம்ஹ: லேர ஷ: கவிகயகஸிம்ஹ இதி ஸ்வரவிக்ரஹ:. யதாஹ் ஶரஸிம்ஹந "ஸ்யாமரத்ரவவேத்யாய பாஜவஷ்டஹகாஹ்ணர: । ஸிம்ஹமா

ஷடுர்குணநாமாஷ்ர்யா: பரம்ஸிரேஷ்டாயுமொவராட்’’ இதி. த
யாவ தாத்ருஸகாவ்கத்ர்ப்ரகெபந தத் ஷொஷோக்ஷாவகாநு
பதிவாதிநஸ்ஜீவீநயாக்ஷிதி: ப திகெஷ்வநுகெபநவயெ பஹி
ஸாஷ்ட்வஷ்டஷி ஸ்ரேஷ்ட இத்யயுக்: யதா, கவிஸ்சாவள கயகஸ்ச
தி விசேஷணொஹயவதஸரோவ:, ததஃ கவிகயகஸ்ஷி இவெ
த்ர்யவஜித ஸரோஸ்ச, ஸவஹ ஸிஹாயயாஜ ப்ரஸ்ரேஷ்டஸ்த
யாசயஜலி கவிகயகஸ்ரேஷ்ட இதிஹாவ:, கயவா கவிகயகாநாம்
ஸிஹ:, கவிகயகஸிஹ இத்யகதெசவிவக்ஷிபு ருஷகம்; கஸ்ய
ஸிஹகபுருஷெணநவ தெஷாம் மஜெம்த்ரகபுருஷணஸ்ய
மஜ்ர்யாநகாக. ஸதெநாஸாக கவிகயகா: கணீரவாஷிவ மஜெ
த்ர ாபிஹ்ய்ஷீதி யந்த்ர்யெத. தஷக்தம் பதிவாஷியதரா
வெயுக்: ‘‘கவிதாகிகக ஸஹவ இகபெசக்யதி ஸிஹம். கவிவா
ஷிகபிஸிஹகப்ரதி ரத்திமகம், கவிதாகிகஸீரஷவஸபசவை:’’
இதயாஷி. இஷஸாவய்பிரஷநாஜ ஸ்ரீ வாஷகாவஸஹஸ ஸ
வணவஜ்ஞாதஹஷ்டு ஸ்ரீ ரஜரஜணவஜலிடுதஜிதி வெஷவ
காசிகாவாயபு மஷ்ய்ரஷள வ்க்ஷம். ‘‘ரஜாயிவெபந ஸஜ்ஜ்ஷ்கா
வதாவநிஸ்தகிம் ஷீத்ர்ய । கவிதாகிகஸிஹகம் ஷக்தம் ய
வெஷ மஷரபுத்ரம் வெவெ, ஸகயாஜிநீயாஜநிஜுத வாஷகா
வஹஸ ஸ வணவஜ்ஞாதவிஷயாரஜெசவிச ரணித கவிதாகிகு
கஸிஹஸஜாவ்ரவிவ்ரதவெஷய்’’ இதி. கதெந்ர்த தா
ஷ்ரஸஹ ஙஸ்ஸ வணவிஸித விஉஜநவிதீணுஜிதி வணுயஷி.
ஸதெநாஸ் கவிகவெஹதஹபுதஸக்வ்யவதத்ர்யாஷிக ஜநி
தாரஸாயாரணஜிதி யந்த்ர்யெத. தெந ஸவுஜக்ஷமாஸ் வ்
ஜ்யெத. உவ்யதஹி ‘‘ஜடாவணுவவுரஷ்ர்யெநகவ காரத்
யீமக்ஷணொவ்ாரணெ வ்ராஸகஷ்: । தயாகஷ்ஸபுத்ரபயொ
மாஷ்ர்யஹிஜெஜ்ஞா ஜயத்ர்யஙஹம் ஸவுதஜ ஸதஜ: ॥ ஹரஉாஜ
மாண்ஷ்ஹ்ய ஹாரீதஜவ்ய்ஷ்பதிவொஜ ஸபுகஷாயுநிணீதி
ஷக்ஷ: । பரமாணாமஜாஷிஷ்ஸாயாரண ஸ்ரீ ஸஹதொஹாதியொ
கெஷ்நஜாயுஸபுரெ: ॥ ஜெய்ராதிஸ்ஹமபெஸாஷ்வ வீண:
காவ்ய்ரேணீநாடகாஷ்ப்திஜஷ்: । ஜீஜாம்ஸாயாம் பஹஷஜகநா
திகாயாம் ஸ்ஷ்டாஸாக்ஷாத்ஸவுதஜ ஸதஜ: ॥ ஸாஜெஷ்ய்யொ

[illegible]

ஷ்டாஷ்டாரீதயோர்கேஸரஹ்ருஸ்ர ஸாகாரமேசகேஸரிணீ”
த்). இதி காவ்யாலங்காரஸூத்ரே ஶ்ரீ பாஷிதவாமநலக்ஷிதலக்ஷ-
ணாநி த்ரிவிதாந்யபி கத்யாந்யத்ர த்ருதாந்யாமாயபூர்வகேண,
யதா «ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமச் சக்ரவர்த்தி, ஸகலபுவநஸாம்ராஜ்ய” இத்யா-
தி வ்ருத்தகந்தி ந:, «ஜயஜய மஹாவீர, மஹாதீரதௌரேய, தேவ,
அநந்யஶாஸநீய, ஸுஸஹாயஶர, ஸநாதஸாஹஸ, வீர,
ஸத்யவ்ரத, ப்ரதிபந்நஹ்ருதிகாஹ்ருஷித பரிபாலிதஜந,
ஸ்வாமிந், ராகவஸிம்ஹ” இத்யாதிவர்ணஸ்ய, «ப்ரணதஜந-
தாபஹேய, ஜலக்ரண-யாதவதிநாத, ஶதகோடி-பாரமே-
ஷ்ட்ய, க்ருதஹார-இஷ்வாபிவ, விஶிதஶரஸ்வி-ஸுஸலமா-
யாஸ்ய, விஸ்மேருஷ்ட-ஶ்ரீமேவ, ஸகலதவர-காமதேக, ஸஹி-
வரண-அம்ஜ்யாஜ, ஶிதமர-ரயமய, ஹாடகஶிரீ-வர-
ணராஜீவ” இத்யாத்யுத்கலிகாப்ராயஸ்ய கத்யஸ்ய ஹேதுவேஸ்யா-
பரிபாடநாத் கலோரவாககோரகீர்த்தி ஸுவர்த்தி. கலோரவா-
காமர் கீர்த்தஞ் தஸ்கம்பீரஞ் தயோர்க்தி பாநவிர்மேஷ-
ணோஹப பதகஸ்யாபரப:. கம்பீரம் வ்யுத்பத்த்யவ்யாபத்தயா
மதுமதிஹேதுபரவகாஹ ஹ்ருத்யர்ய:. 'ஸ்வநிமித்தாதகம்பீர்யக்ருத்யோ-
க்தே:. ஸ்ரேநாஸ்ய ப்ரத்யகாவ்யம் ஸ்வநிதம். ததாசோக்தம் "இஷ-
மத்மதிஸ்ரீநிவ்ருஜீவா வ்யாஸ்யநிபூமேயே: ஸுமிதம், ப
த்ராயப்ரஸுபோவாதமயு மபஸஜநீக்ருதஸ்வாயஷ் । வ்ய-
க்த: காவ்யவிஶேஷஸ்ய நிரிதிஸம்ரிஹி: ஸுமித:” இதி "கவி-
கயகவிஹ்ருகமித”இதி ப்ரேந வாக்ரப்ரேவலக்ஷண்யமுக்தா. ஸ்நே-
நகாவ்யப்ரேவலக்ஷண்யம் வ்யஞ்ஜிதம். ப்ரயோஜநமாஹ । ஹவேதி
(ஹவஹயஹேஷஜம்) ஹவஸ்வாஸாரவணவ ஹபம் = ஹீதிஸ்யாநம், தஸ்ய
ஹேஷஜம் = ஔஷதம், தஜ்ஜிவதமுக்தி யாவக். யதா, ஹவேவஸ
ஹ்ராவ்யநிஹபாநிக்ருத்தாதீயேஷஹாஜர மமகாராஹிர-பவாதாரஹி
மாநா:, தேஷாம் ஹேஷஜம், "அக்ஷரஸ்த்ரஹவேந்த்ரத்ரஸ்ய
க்ஷரம் ஸஹ்ருண: பதம் । மமேதிச க்ஷேரம் த்ரந்தமமேதிவ
ஶாஶ்வதம்” இத்யுக்தே:. ஸுயவா, ஹவஹவாநி ஹயாநி = ஹயஹே
தாஹதாநி = வைஹமௌகிகவாரமௌகிக விவியபேரயம் ப
திஸ்யாநி ப்ராரப்தமூரயீந வாண்யவாவாநி, தேஷாம்

[illegible]

𑌨𑌾𑌮 𑌹𑍇𑌤𑌵𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨 [illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 [illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃. (𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃) 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍 (𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑌵𑍈𑌭𑌵𑌮𑍍) 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 = 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑍇𑌃 𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯, 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌭𑌵𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑍀 ; 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑍀. 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌰𑌃. 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍. 𑌮𑌹𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍌 𑌵𑍀𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑌃. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌜𑌨𑍀𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃. 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 [illegible] 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾- [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌭𑌵𑌃 = 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂, [illegible] 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑌵𑍈𑌭𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 [illegible], 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 [illegible] 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍, [illegible]. 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍈𑌭𑌵𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂 [illegible]. 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀 [illegible] । [illegible] ॥ 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣 [illegible] 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂, 𑌤𑌥𑌾 [illegible] 𑌇𑌤𑌿. [illegible]. 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 [illegible] "𑌉𑌪𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌯𑌸𑍍𑌵 [illegible]" 𑌇𑌤𑌿. [illegible] । 𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯 [illegible]" 𑌇𑌤𑌿. [illegible] "𑌉𑌦𑌾𑌰 [illegible]" 𑌇𑌤𑌿. [illegible] '𑌨𑌾𑌯𑌕𑌗𑍁𑌣 [illegible]' 𑌇𑌤𑌿. [illegible] 𑌨𑌾𑌯𑌕 [illegible] " 𑌇𑌤𑌿.

सत्त्वञ्च श्रीपराशरभट्टैर्गुणदर्पणे सत्त्वनाथस्यास्य शक्त्यैव प्रयुक्तस्य सम्वेद्यत्वप्रकृष्टेऽपि कीर्तिस्तव्यः सृष्टिः सर्वः । प्रयोगं श्रीपतिरामायणस्य "नवाहेन प्राज्ञमहाविष्णो नाम प्रयोगादङ्गवानप्यर्पिते" इति । (भा॰प्र॰) मैत्रेयोपनिषद्ज्ञानिनां, तथा सत्त्विकस्य तामसीरावणी इति प्रायशः, तदाशेषमहिम्नोऽपि विशारदस्य तापस्य । (प॰त॰) शास्त्रात् सत्त्वं न पञ्चविंशकस्य तन्निष्ठानां गुणदोषानिवेदयतीति प्रायेणायं बोधः । अयं भावः सौविज्ञानः महत्त्वसाधित कविताकितक्वविमहाभिधेये- महाभिधेयमायामहत्त्वोपासनायां सत्त्वं तत्र श्रीपराशरभट्टगुणदर्पणे प्रतिपादितं शब्दार्थ- मणीयकाधिष्ठितं व्याख्यायामहत्त्वं प्रत्यक्षाद्यनुसारेणैव विरोधं महावीरवैभवावताराः प्रतिपादिताः सर्वसम्मतं वदतीति । तथा, सुगुणवानसि सत्त्ववैशिष्ट्यगतिः । (महापु॰यः) सुधाप्यः (सत॰) उक्तिषु (महावीरवैभवं प॰त॰) प्रमाणत । अस्य नैकविधश्चायमापादकमिति । अतः "सापेक्षं प॰ते"ति सम्भवप्रमाणात् सर्वत्रैकसम्भवं कस्यापि तदेतद्भावेनापि गुणकत्वाविशेषविषयत्वेनाङ्गीकारेण तत्र प्रवृत्तायाः । अत्र व्यक्तस्य मनःप्रत्ययात् सम्भवानुरोधात् "गुणविशेषितेषु" तदात्मा तदेतत् प्रतिपादकानामयोग्यता- पुरस्कारेण विशेषणादेव महाकारः । "सर्वस्य सेवकः" इति प्रत्यक्षेण गुणदोषनिवृत्तिः । प्रत्यक्षानुमानयोः विशेषणयोरप्य- तद्बुद्धेर्विशिष्टावगाहनात् प्रमाणाभ्युपगमात्मनः वृत्तिकाङ्क्षाया विषयः । "अपेक्षया विषयवासनायामपि शेषेण" इति लक्षणात् । अस्य "सेवनं सेवकः" इति प्रत्यक्षविषयत्वं प्रत्यक्षेण सम्भवप्रवृत्तिः । प्रत्यक्षस्य सेवकस्य रूपेण सहकारिकारणं बोधसमर्थकत्वं प्रत्यक्षस्य नाशकः ॥

गुणाश्रयत्वाद्विशेषणसाधारणविशेषाः परिष्कृतेन तारं विशेषणीयं वस्तुतः । प्रत्यक्षाप्रत्यक्षस्य

ஜலஸம்ப்லவ: ஜநநீஸம்வர்திக்ருஷ்ண: ஶ்ரீபாது கவிகுலகவிஸ்தோ விஜ யதாம் ॥

ஸகலம் ஶ்ரீமத்பாஷ்யார்ணவகோஶஸம்வர்ண்யஸ்த்ரீ வேதேஷு வ்யவஸ்திதாயாம் கல்பத்ருமே; ததாஹி. —ஶ்ரீமா ஶ்ரேயஸ: பரமாத்மந: "தேவ, மதாகம்யவேத்யாகமவே" ரித்யாதிநா ஸ்வஜ்ஞஜ்ஞாதி ஹேதுத்வஸ்ய "ஸதாஸஸ்" த்யாதிநா தத்வாத்மகத்வஸ்ய "விஶ்வயோநிராஹ, கவந்த்ய்ரோஹிஶ, ஸாகேதஜநவந, ஸவதவந" த்யாதிநா ப்ரக்ஷவத: ப்ர ப்ராப்யாபாயகேவநஸஹ ஸகலஸம்பவ உக்தஸ்யாவஸ்யாபாயநாச "காரணத்வ ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபாதந" த்யாக்ஷரா ரீரக மதப்ரய்யாய்யநுகாஸித்வஜ்ஞித: கயதஸ்ஸஹ: ।

நிதாநத்வம் பாயாத்ப்ரவஹதிதவீயஸ்தயைவ ப்ரயாநோ பாயத்வம் ஸகலஸம்ஸதாத்ம்ப்ரதிச । பரமேஷ்டிகாத்மம் ஶ்ரு திஶிரஸ்ஸந்த ராதிஶதிதம் ஸ்ப்ரஷ்டம் ஸீதாநந்தநிர்ணயப்ர ரஸிகஹ்ருதய: ॥

கிஞ்ச "பூதாநாம், ஜநகிரண, ப்ரஹிணஹரவஸ்பயோந, த்ப்ரகஸப்யிகே" த்யாதிநா ஶ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ய ஸமஸ்த தே நாராயணஸ்ய பரப்ரதிபாதநே ததிதரஸ்ய நி ஷீநத்வாவிஷ்கரணேந ஶங்கராதிபரப்ரவாதிந:பராஸ்தா: ॥

ரஹஸ்யஸ்ய பரத்வம் ரஜ்ஞராதீநாம் நிஷீநதாம் । கஸா ஸிஜாதயாரஸ ஶ்ருத்யுக்தஸ்ஸிந்து ஸரபஸ்தப: ॥ கவிச ॥ ஸ ப்ராயதேந: பரம்தத்வம் நஸ்யாஹிதபந்த: । மதாய்யூஹி: பரஸ்யாஶ்ரு த்யபஸதஷிஹாவிதம் ।

அந்யச்ச । "கணபரக்ஷணமாபாயிதகளஶிகாயுர" த்யநேந "ப்ரஸ்க்ஷாஸ்ஸிஜ்ஞாநாய ஸமரஸஶோஹிஸ்தோத்" த்யந்தர்கீத்யாப ஹவித்யாயிமஸாயம் ஸஹாவாயோவஸதநத ஹிஶ்ருஷ்டாதிகம், "கமஶிகஸமதகயிதே" த்யாதிநா "தஸ்ஸஸ்விதாநமவஸஞாயஸஸ்க" இத்யாதந்த்ரா ரீத்யா ஸப்ரமாவிதாதாவாயநாச ப ஹவித்யாப்ராவ்ருத்தி:, "விதவ்வநவாஶநே" த்யநேந "ததப்யேஹ கபுவிதோ

𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾 [illegible] ॥

[illegible] 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌣𑌂 ।
[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑍀𑌯𑌂 ॥

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌗𑌿𑌰𑌾𑌂 [illegible] ॥

விஸ்ரம்பஸ்வாந்தவிப்ரு விஹிதஸஹிதாயாம் ஸந்தஸாம்
ஜயாக்யாவ்யாக்யேவேஷா ஜயது கவிஸேநேஸ்வரஸ்ய ।
ப்ரஸாதாத்வ்யாக்யாதாம் ஸகலபரிசீலயந்த்வ மஹாந்தம்
தமேதம் ஸ்ரீமாந் வ்யக்தி கவிதஸிம்ஹம் ஸததமயம் ॥

ஜயது ஜயது ஸீதாராமசேதோப்ரமாணாம்ப்த்:
ஜயது ஜயது வாக்யம் வேதவேத்யார்த்தரூப: ।
ஜயது ஜயது ராமோ வேத்யோ நயோஸஹிஷ்ணுஸமர்த:
ஜயது ஜயது லோகம் வ்யாக்யாதி ஸஞ்ஜயாக்யா ।
ஸேஷவ்ருத்த்யர்ப்யவ்யாஜ வ்ருத்த்யா வ்யாக்யாநயா
ஸூக்தியாஜ்ஞாநவதி ந்யாஸ்யதாம் ஜாநகீஸவ: ॥

இதி ஸ்ரீ ஸதேவராஜராமாநுஜ ஸம்யமி ஸார்வபௌம கருணா
கடாக்ஷஸம்வர்த்திதஸத்தாகேநசேதஸ்ய ஸ்ரீ ராஜகோ
பாலாசார்யேண விரசிதா ஸ்ரீ மஹாவீரவைபவ
வ்யாக்யா ஜயாக்யா ஸமாப்தா.

2-வ்யா ॥ கவீதி । (கவிகதககேஸரிகதிதம்) கவி = கவிகளுக்குள்ளும், கதக = ஸத்வாதம் பண்ணுகிறவர்களுக்குள்ளும், கேஸரி = ச்ரேஷ்டரான, வேதாந்ததேசிகராலே, கதிதம் = சொல்லப்பட்டதும், ஒருயாமத்தில் செய்யப்பட்ட வாதகதாஸஹஸ்ரத்தைக்கேட்டருளின ஸ்ரீ ரங்கநாயகனாலே பிரஸாதமாகக்கொடுக்கப்பட்ட. கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமென்ற திருநாமதேயத்தையுடைய நிகமாந்ததேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றபடி. இதனால் உபாதேயத்வப்ரயோஜகமான வக்த்ருவைலக்ஷண்யஞ்சொல்லித்தாயிற்று. (கடோரஸுகுமாரபந்தகம்பீரம்) கடோர = கடினமாயும், ஸுகுமார = ம்ருதுவாயுமிருக்கிற, பந்த = பதத்தின்சேர்த்தியையுடையதும், கம்பீரம் = கம்பீரமாயுமிருக்கிறதும், சிலவிடத்தில் ஸப்தரசநைகள் கடிநமாயும், சிலவிடத்தில் ம்ருதுவாயும், அர்த்தத்தையறியப்புக்கால் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாததாயுமிருக்கிறதென்றபடி. இதனால் ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யஞ்சொல்லித்தாயிற்று, (பவபயபேஷஜம்) பவ = ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிற,

பய = பயத்துக்கு, பேஷஜம் = மருந்தாயும், நிவர்த்தகமாயுமிருக்கிறதென்றபடி. ஸம்ஸாரத்திலுண்டான ஆத்யாத்மிகாதிதாபங்களை இந்த க்ரந்தத்தை படிக்கிறவர்களுக்குப்போக்கடிக்குமென்றபடி. இதனால் ஶ்ரோத்ருஜநங்களுக்கு பலத்தையுஞ்சொல்லித்தாயிற்று (ஶ்ரீமந்மஹாவீரவைபவம்) மஹாவீரவைபவமென்று பெயருள்ள இப்ப்ரபந்தத்தை, அன்றிக்கே, பெருமாளுடைய ப்ரபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த ரகுவீரகத்யத்தை, இதனால் விஷயவைலக்ஷண்யத்தையுஞ் சொல்லித்தாயிற்று. (ஹே ஸுதிய:), நல்லஞானத்தையுடையீர்காள்! ஸகலவிஷயத்தில் ப்ரதிபந்நஜ்ஞாநத்தையுடையீர்காளென்றபடி, அன்றிக்கே "ஸுதிய:" என்று தன் ஶிஷ்யர்களைப்பார்த்து ஸம்போதநம். (ஶ்ருணுத), படியுங்கோள்.

இதி ஶ்ரீகௌஶிககுலதிலக வாதூலவம்ஶ ஶ்ரீ குமார
தாத தேஶிககுமார ஶ்ரீ வேங்கடேஶாசார்யதநயேந ஶ்ரீ
பட்டராயகுலவம்ஶ்யேந, ஶ்ரீ ஶ்ரீநிவாஸஸம்யமீந்த்ர
சரணாரவிந்தத்வந்த்வ ஸேவநபராயணேந, ராகவ
தாஸாபிதேந விரசிதம் ரகுவீரகத்ய
ஶ்லோகவ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்.

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலிநே ।
ஶ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஶ்ரீ: ।

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா.

பக்கம்	பங்க்தி:	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்
௧	௧௧	மயூரம்	மயூர:
,,	,,	ஸாந்த்வஶப்த	ஸாந்த்ரஶப்த
௨	௨	தஸ்ய	தாஶ்ரக்ஷ
௩	௨	கநநாபஜ	கநிபாஜ

பக்கம்	வரிக்கி:	அசுத்தம்	சுத்தம்
,௫	௧௮	வ க்ஷ்ரொமொக்ஷ த்நாநு	வ வக்ஷ்ர மொzக்ஷ த்நாநு
௭	௧௨	நநெ	நதெ
,,	௧௮	ஸவ௵	ஸவ௵
,,	௨௭	ரிணீஜிதீ	ரிணீதி
௮	௭	வஜுஸம்	வஜுஸம்
,,	௨௩	க்ஷிவ்ரஜ	க்ஷிவ்ரதஜ
௯	௧௧	ஈஜுக்ஷாஈ	ஈஜுஜிதி
,,	,,	ரஜுமெஈ	ரஜுவெஈ
,,	௧௫	வயம்	வயஃ
௧௬	௨௭	ஞுஶிக	ஞுஶி க்
௧௮	௧௬	ஸஞாஸ	ஸஞ ாஸ:
௨௦	௧௯	வீக்ஜரதர	வீகரதர
௨௨	௯	வாரா	வாரா
,,	௧௫	ராஃ	யீராஃ
௨௭	௨௬	யாஃஸெ	யாஜாஸெ
௨௮	௩௦	ஶாஶி	ஶாஶ்ரீ
௩௦	௨௨	ரக்ஷாகா	ரக்ஷகாகா
௩௩	௧௦	ஜெஶக்ஷ	ஜெஶ
௩௫	௭	யர்காரணேவ	யர்காவ்ரணேநவ
,,	௨௧	ஜெவஹரஃ	ஜெவெஹரஃ
௪௧	௨௧	ஹாஸாரீயாத்ஜ தெஜஸெ	ஹாஸாராத்ஜீய தெஜஸெ
௪௩	௫	பேரலே	பேரலேன்
,,	௯	யலேயி	யணேயி
௪௪	௨௪	வொதரஹெஜெந	வெ”திவஜெந
௪௫	௩	ஜாநவாஃ	ஜாநஸாஃ
,,	௨௩	ஹரதாநு	ஹரதாஃ
௪௬	௯	விதரக	விதீக
௪௭	௨௨	தாடந	தாஶந

பக்கம்	வரிக்கு	அசுத்தம்	சுத்தம்
௫௧	௬	ஞானாவா	ஞானாத்வா
,,	௨௫	யஜுஉவ	யஜுவவ
௫௨	௪	த்ரியாவி	த்ரியாவிக்ரஸ்ஸேதாவீ
,,	௩௰	நிஜிருதாயாத்	நிஜிருதாயாத்ரா
௫௩	௬	கிஞ்சிதம்	கிஞ்சிதம்
,,	௧௭	க்வாதஸ்ரு	க்வஸ்ரு
,,	௨௮	ஷாஸ். தயெபெயக	ஷாஸ் க
௫௪	௨	கடஷு	கடஸ்ஷு
௫௬	௧௬	உத்	உத்
,,	௨௫	சிககு	சிக்கு
,,	௨௮	யாயும்	யானவென்றும்
௬௭	௩	நீதஸ்ரு	நீத்ஸ்ரா
௬௮	௧௭	உருஷா	உருஷா
,,	௨௫	சுவஸ்ருவா	சுஸ்ருவா
௭௰	௨௭	நிஜெருஸே	நிஜெஸே
௭௨	௭	லேயநஷு	லேஅது யநஷு
௭௩	௧௧	சுமநம்	சுமிநம்
௭௪	௨௨	மென்	மானவென்
௭௭	௧௬	தாஷ்ருஸா:	தாஷ்ருஸம்
௭௮	௬	யிவீம்நி	யிவீநி
௮௧	௨௰	ஷவஸ்ரு	ராஜஸ்ரு
,,	௨௮	ஸ்ருதி	ஸ்ருவி
௮௨	௪	யொஜெ	யளஜெ
௮௩	௧௬	ஞிதஃ	ஞிதம்
௮௫	௪	வஞ்ஜீ	வாஞ்ஜீ
,,	௧௪	ஜிட்	ஜிதிட்
௮௭	௧௪	கடஷும்	கடஸ்ஷும்
,,	௨௬	தஃ''தா	தஃ''என்றுதா
௮௬	௨௧	ஐநவ	ஞாவ

பத்ரம்	பங்க்தி:	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்
௯௦	௨௪	[illegible]	[illegible]
௯௨	௪	[illegible]	[illegible]
௯௯	௧௯	[illegible]	[illegible]
,,	௧௭	[illegible]	[illegible]
,,	௨௭	ஜாலாய	[illegible]
,,	௨௮	[illegible]	[illegible]
௧௦௦	௪	[illegible]	[illegible]
௧௦௨	௧௯	[illegible]	[illegible]
,,	௨௫	[illegible]	[illegible]
௧௦௭	௨௮	[illegible]	[illegible]
௧௦௮	௧	[illegible]	[illegible]
,,	௨	[illegible]	[illegible]
௧௧௦	௨௯	[illegible]	[illegible]
௧௧௧	௯	[illegible]	[illegible]
,,	௧௫	[illegible]	[illegible]
,,	௫௦	[illegible]	[illegible]
௧௧௪	௧௫	[illegible]	[illegible]
,,	௨௦	[illegible]	[illegible]
௧௨௦	௮	[illegible]	[illegible]
௧௨௨	௧	[illegible]	[illegible]
,,	௭	[illegible]	[illegible]
௧௨௫	௨௭	[illegible]	[illegible]
௧௨௯	௧௨	[illegible]	[illegible]
,,	௧௯	[illegible]	[illegible]
௧௨௭	௧௯	[illegible]	[illegible]
௧௨௮	௧௭	[illegible]	[illegible]
௧௩௦	௯	[illegible]	[illegible]
,,	௨௫	[illegible]	[illegible]
௧௩௨	௭	[illegible]	[illegible]
,,	௫௧	[illegible]	[illegible]
௧௩௩	௧௫	[illegible]	[illegible]

பக்கம்	பங்க்தி:	அசுத்தம்	சுத்தம்
௧௩௭	௮	ஶிஷ்ட	ஶிஷ்டாஷ்ட
,,	௧௦	பரிமிதீ	பமிதீ
,,	௧௬	ஹவாக்ஷி	ஹவஸ்யாஜீகாயநபாக்ஷி
௧௩௮	௨௨	ஸாந்தவாந்த	ஸாந்தவாந்த
௧௪௦	௩௦	ஜோரா	ஜோரா
௧௪௨	௮	நாகேஸ்ர	நாகேஶ்வ
,,	௨௭	கஸய	கஸ்ரய
௧௪௬	௧௬	வத்	வதத்
௧௪௯	௮	ணஸ்வண்டு	ண்ஸ்வணடு
௧௫௦	௧௪	ணிபி	ணிப்பி
,,	௨௦	ஜெய	ஜய
,,	௨௩	ஸ்வாஏ	ஸ்வ'ஏ
௧௫௨	௧	யம்வா	யம்ஸகல ஸாநாஸ்ரா உபநிஷத்வாக்யவா
௧௫௩	௩	உயடும்	உயடும்
,,	௧௪	உயிவ	உயிவிஹாரணவ
௧௫௪	௧௮	ஜெயி	ஜயி
,,	௨௬	தகாஸ்யெ	தகாக்ஷ்யெ
௧௫௫	௪	விதாம்ஜ	விதாம்தாம்ஜ
௧௫௯	௧௪	ஸம்மானிக்கப்	எண்ணப்
,,	௨௩	தமானது	தத்தாலே
௧௬௦	௨	யஸம்ஹகவி	யஸம்ரம்ஹவி
,,	௪	க்ஷாணா	க்ஷாண்ணா
,,	௬	யக்ஷா	யக்ஷா
,,	௧௬	ஸஹ்ரகா	ஸஹகா
,,	௨௬	தஸ்ர	தஸ்ஸ்ர
௧௬௧	௨௨	க்ஷ. ஸா	க்ஷ. ததஸ்ஸா
௧௬௭	௧	வ்ருக்ஷம்	வ்ருக்ஷம்
,,	௪	வயம்வு	வியெஸாஹ்ரம்வு

பத்ரம்	பங்க்திஃ	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்
௧௬௭	௧௭	உஷிஷிஷெ	உஷிஷெ
௧௬௮	௨௧	வயாய	வயாய
௧௬௯	௨௭	ஸ ஜ்ஞாகா ராஜ	ஸ ஜ்ஞாதெஃ காயஜ
௧௭௦	௯	ஷ்ஷ்ராஸ	ஷ்ஷ்ராஸ
,,	௨௦	ஶஸ வஶிகா ஷிஶெ	ஶஸவஶிகாவ தவிஶெ
௧௭௧	௭	ஸ ஸ	ஸ ரஸ
௧௭௨	௨௪	ஷிதெஜ	ஷிதெவிஜ
௧௭௬	௧௫	ம்ருங்	இங்
௧௭௯	௮	ஸஊரூ	ஸஉஊரூ
௧௮௦	௨௪	வரயிநீ	கவரோய
௧௮௧	௯	தம	த்ம்
௧௮௨	௨௬	வதஃ	வதோ
௧௮௩	௨௭	ஜித வ	ஜிஷ வ
௧௮௪	௪	ஸா–வ்ரா	ஸம்–வ்ரா
,,	௯	ஷம்ஷா	ஷம்ஷா
,,	௨௨	நஹவஃ	நஹாவஃ
௧௮௫	௨௯	உரர	உரவநஉரர
௧௮௭	௧௭	யஷஶி	யஷணஶி
௧௯௦	௫	கம்ஹ	கம்ஹ
௧௯௬	௧௭	யாஸ	யாஸ
,,	௨௦	கும்ய	கும்வாய
௧௯௭	௫	உதி	ஐதி
௧௯௮	௫	ஶொஸாப	ஶொஸாய
௧௯௯	௧௮	ஹிஹாவ	ஹிஹாவ
௨௦௦	௪	ரம்த	ரயம்த
௨௦௪	௪	வரஉ	வரஉவஉ
,,	௧௨	ரஉ	ரஉவரஉ
௨௦௬	௨௧	களாலே	களோடே
௨௦௭	௨௫	ஶ்ரீவ்ய	ஶ்ரீவிய

𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌂	𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃	𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂	𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂
௨௧௦	௧௫	𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌨𑍇	𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌨
௨௧௧	௧	𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂	𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿
,,	௨௫	𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌤𑌂	𑌪𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂
௨௧௨	௬	𑌨𑌿𑌰𑌂	𑌨𑍀𑌰𑌂
,,	௭	𑌨𑌿𑌂	𑌨𑍀𑌰𑌂
,,	௧௦	𑌨𑌿𑌰𑌂	𑌨𑍀𑌰𑌂
,,	௧௧	𑌵𑍀𑌰𑍇𑌶	𑌵𑍀𑌰𑌾𑌶𑍇
௨௧௩	௪	𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌨	𑌯𑌦𑍍𑌵𑌨
,,	௧௦	𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌯𑌃	𑌕𑌾𑌰𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌃
௨௧௪	௪	𑌤𑌯𑌾𑌃 𑌸	𑌤𑌯𑌾𑌸
௨௨௦	௧௧	𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌯𑌃	𑌕𑌾𑌰𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌂
,,	௩௦	‘𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁 𑌨𑌿	𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁 ‘𑌨𑌿
௨௨௨	௧௪	𑌪𑌪𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵	𑌪𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵
,,	௨௬	𑌸𑌕𑍍𑌰𑌤𑍍𑌰	𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌰
௨௨௩	௫	𑌪𑍁𑌤𑍀𑌮	𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮
௨௨௬	௧௮	𑌨𑌪𑌾	𑌨𑌪𑌾𑌰𑌣𑌪𑌾
௨௩௦	௨௦	𑌵𑌿𑌚𑌸𑍍𑌸𑌾	𑌵𑌿𑌚𑌜𑍍𑌜𑌾
௨௩௬	௨௯	𑌪𑍇𑌹𑌤	𑌪𑍇𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑍇𑌹𑍇𑌵𑌤
௨௩௭	௭	𑌹𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿	𑌹𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿
௨௩௮	௨	𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑌿𑌕𑌿	𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿
,,	௧௮	𑌤𑌂𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌯𑌾𑌵𑌿	𑌤𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌕𑍇𑌸𑍇𑌨𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍. 𑌸𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑍇𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌶𑌃
௨௩௯	௧௩	𑌦𑍇𑌶𑍍𑌰 𑌵	𑌦𑌶𑍍𑌰𑌵
௨௪௮	௧௪	𑌪𑌾𑌗𑌕𑌾	𑌪𑌾𑌗𑌕𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾
௨௫௦	௧	𑌪𑌶	𑌪𑌾𑌸
௨௫௩	௧௦	𑌪𑍁𑌤	𑌪𑍁𑌤𑍀𑌪𑌾𑌨𑌾 𑌕𑍃𑌜𑍍𑌰𑌪𑌾𑌰𑌾 𑌪𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌸𑌵𑌿𑌸𑍁𑌗𑌾𑌃 𑌤
௨௫௬	௧	𑌰𑌾𑌜𑌗	𑌰𑌾𑌗𑌗
௨௫௮	௧௨	𑌗𑍇𑌨𑌾𑌸	𑌗𑍇𑌨𑌾𑌗𑍇𑌨𑌾𑌸𑌰
௨௫௯	௨௦	𑌨𑌾𑌨𑌂	𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂
௨௬௧	௧௬	𑌉𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾	𑌉𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾

ப்ருஷ்டம்	பங்க்தி:	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்
௨௬௨	௮	நஷ்டம்	நாஷ்டம்
௨௬௪	௧௫	வ்ருத்தா	வ்ருத்தா
,,	௨௫	த்ராவ	த்ராவ
௨௬௬	௨௪	தாவ்ரு	தாக்ஷ வ்ரு
	௨௮	ரவ்ருந	ரந
௨௬௯	௬	ஷோவயா	ஷோவயா
	௧௨	யா, தத்வ	யா ஸம்ப்ரிதம் பஹூயா யாதம்வஶ்யந் யயாதத்வ.
௨௭௦	௧௫	காரிணீம்,	காரிணீம்
௨௭௧	௨௬	ஷட்டா	ஷட்டா
௨௭௪	௯	நவதே	நதே
,,	௧௬	பிஷ்வ்ருத்தி	பிஷ்வ்ருத்தி
௨௭௫	௫௧	ஶம்ஸ	கம்ஸ
௨௮௦	௨௨	ஸ்ரா	ஸா

௬—ப்ருஷ்டே—௨—பங்க்தௌ “ஶாஸ்த்ரநந்தஶ்ச்ருதி: ஶ்ருதி தரக்ஷணாய த்ம் தமேவ்ய” இத்யத்ர “ஶாஸ்த்ரநந்தஸ்ருதம் தமேவ்ய” இதி பட்நீயம்.

௨௪. ப்ருஷ்டே—௬—பங்க்தௌ “த்ரிவிக்ரமாவிஜ்ஞஷயோரபி” தியாதா:” இதேத்ரத்யத்ராஜ்ய.

௪௧—ப்ருஷ்டே. ௭ பங்க்தௌ அத்ர ராமாயணத்ரயே‌வத்வமபி “த்ரிவ்ராதி= ஶ்ரேஷ்டாநிவ யாந்த்யஸ்தாணி அஸ்த்ரநா:, “ஹஹா ராமாய ஸம்வீதோ த்ரஶ்ரஷ்ட்ரநாத்ஸ”இத்யுக்தே:. தாத்காவயவ ரிதாஷ்டு விஶ்வாத்ரோ ராவஜிஷ்டு ஞ்ரஶாஶ்வாவஸ்த்ராவஸ்த்ரநாயிஷா த்ரெவதாஇதி யாவத். தேஷாம் வ்யேதேந = நிஸ்ராமேந், வர்த்த= நஸ்க்யேதி ஸம்பாஸி:. “ராமம் வா ராஜயபஸ்த்ரா, த்ரி வ்ஹாவரஹேஷோ ஸ்வேதி த்தஸம்வவா ரா:, ராமோ வா ராஜ்ய யோகஸ்ய”இத்யாஹ்யாக்ஷ்க த்ரோதிர்ஷிரஸ்வதோஷே ரஹிவர்த்தி தேதி ஹாவ:”இதி ஸம்யோஜ்ய பட்நீயம்.

௬௯—ப்ருஷ்டே—௧௪ பங்க்தௌ “ஶக்ராஜநிதஸ்வ வக்ரேவர்த ஶக்ராஜநிதஸ்திஶ்வ த்யாஹபஸ்வே” த்யேதத்ஸ்தாநே ஶக்ராதஜ நிதஸ்திஶ்வ த்யாஹபஸ்வேதி பட்நீயம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ வேங்கடேஶ திவ்ய கண்டாவதாரை: ஸ்ரீ ரங்கராஜ
திவ்யாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசார்ய பதை: [illegible]
[illegible] கருணாகடாக்ஷ [illegible] ஸர்வ
தந்த்ர ஸ்வதந்த்ர இதி பிருதை: கவிகதக
கண்டீரவை:
ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகை:
அநுக்ருஹீதா

* ஸ்ரீ வரதராஜ பஞ்சாஶத். *

ஸ்ரீ [illegible]
ஸ்ரீ [illegible] தாத தேஶிக வம்ஶ ஸமுத்பந்ந
ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிக சரணாம்போஜ [illegible]
ஶிஷ்யேண, ஸ்ரீ ரங்கநாதாசார்யேண
விரசிதயா [illegible] வ்யாக்யயா ஸாகம்

தேஶிக ஸம்ப்ரதாய [illegible]
தி. வ. ஶ. ந. ரா. ஸ்ரீ தாதாசார்யேண
ஸ்ரீ [illegible]
ரா. [illegible]ராஜாசார்யஸ்ய
“ஸ்ரீ ஶாரதாவிலாஸ முத்ராக்ஷரஶாலாயாம்”
முத்ரிதா ஸதீ ப்ரகாஶிதா.

ஆனந்த—ஞு ஆனி—மீ
1914-ஞு ஜுன்-மீ

[illegible]

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீ கோமலவல்லீநாயிகாஸமேதாராவமுதாக்ய
பரப்ரஹ்மணே நம: ||

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸவ்யாக்யா வரதராஜபஞ்சாஶத்.

ஶ்ரீமான் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||

|| ம-ம் || [illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

[illegible]

த்விபஞ்சாஶந்தயாஸிந்துஶ்லோகம் காஞ்சிதைவதம் |
ஶ்ரீநிவாஸகுருப்ரோக்தம் [illegible] வரப்ரதம் ||
நிகமாந்தகுருப்ரோக்தம் [illegible] |
[illegible] ||
ஶ்ரீமச்ச்ரீநிவாஸார்ய [illegible] |
ஸ்துதிம் வரதராஜஸ்ய வ்யாகரோமி [illegible] ||

வ்யாக்யாநதந்த்ரே ஸதி ச ப்ரகாமம்
வ்யாக்யா க்ருதீயா பவ்யஜநீயா ॥
யஸ்யாம் ப்ரஸாதாத்ஸதி சோக்தவாக்யா:
விநிஸ்ஸ்ருதாஸ்ஸூக்தயோ ஹி ஸந்தி ॥

அவதாரிகா ॥ நிர்ஹேதுக க்ருபைகதாநனாய் ஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணனான ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியான எம்பெருமான், ப்ராணிகள் தம்முடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யதாவஸ்திதமாக அறியாமல் ஸம்ஸாரஸாகரநிமக்நர்களாய் கரையேற விரகில்லாமலிருக்கிறபடிகளைக்கண்டு, காருண்யத்தாலே ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாம் கதனாய்க்கொண்டு ஹஸ்திகிரிமுதலிய ஸ்தலங்களில் வந்தவதரித்திருக்கும்போதும் நம்முடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையறியாமல் "கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் । நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" என்கிறபடியே ஜநங்கள் பாஷண்டோபஹதர்களாய்ப் போனபடிகளைக்கண்டு பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயர்களைக்கொண்டு திருத்தத்திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வார்களையவதரிப்பித்து, ஜநங்கள் ஸுலபமாக பராவரதத்வங்களையும் ஹிதபுருஷார்த்த ஸாதநாதிகளையுமறியலாம்படி ஸர்வருக்கும் அதிகரிக்கலாம்படியான பாஷையாலே ஸித்தாந்தத்தை நடத்தியும், பின்பு காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே அது உத்ஸந்நமாய்ப்போனவாறே நாதமுநிகளைக்கொண்டு நாட்டுக்கு ப்ரகாஶிப்பித்திருக்குமபொழுதும் தழைந்துவாராமல் குத்ருஷ்டிகளாலே உபரோதம்வர, பின்பு திருவனந்தாழ்வானையழைத்தருளி " காணாதபாஶுபதபாஷண்டை: ஸ்ம்ருதீயபௌத்தாதிபிர்வைதிக: । த்ரிதண்டதாரிணா ரூபேணம் விஶ்வம் நாரக்ஷிதா த்வயி " என்று முன்பு நாம் பாஷண்டாதிகளாலே வைதிகபதத்துக்கு ஹ்ராஸம்வந்தவாறே த்ரிதண்டதாரியானயதியாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயராக அவதரித்து ரக்ஷித்தாப்போலே நீரும் த்ரிதண்டதாரியானயதியாக அவதரித்து குத்ருஷ்டிநிரஸநஞ்செய்து வைதிகபதத்தை நிலைநிறுத்துமென்று நியமித்

தார் இப்படி நியமிக்கப்பட்ட* திருவனந்தாழ்வான் உடையவராக அவதரித்து பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிராஸநம்செய்து ஸித்தாந்தத்தைத் தழைப்பும்படி ஜகத்தெல்லாம் வைஷ்ணவர்களாக ஆகும்படிசெய்தருளினார். இப்படி வைஷ்ணவீபூதர்களான ஜநங்கள் ஜகத்தெல்லாம் வ்யாபரித்துக் கொண்டிருக்கிறபடிகளைக்கண்டு பவிஷ்யத்ஜ்ஞாநமுடைய நம்மாழ்வார் ஸாக்ஷாத்கரித்து நிரதிசயஹர்ஷயுக்தராய் அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஐந்தாம்பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழியில் மங்களாசாஸனம்பண்ணினார். இப்படித் தழைத்துவந்த வைதிகஸம்ப்ரதாயத்துக்குக் கலியின் கொடுமையாலே சிலகலக்கம்வர, அது கண்டஎம்பெருமான் தம்முடைய திருமணியாழ்வாரையழைத்தருளி, முன்பு நாம் "பிதரம்ரோசயாமாஸ" என்று தஶரதனை பிதாவாகவும், கோஸலவம்ஸோத்பவையான கௌஸல்யையை மாதாவாகவுங்கொண்டு அவதரித்து வைதிகமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தினாப்போலே, அநந்தஸூரியை பிதாவாயும் யதீந்த்ர ஶாஸநவிதவம்ஸோத்பவையான தோதாரம்பையை மாதாவாயுங்கொண்டு அவதரித்து தர்ஶநஸ்தாபநம் பண்ணுமென்று நியமிக்க, திருமணியாழ்வானும் "அயோத்யா மதுரா மாயா காஶீ காஞ்சீ அவந்திகா। புரீ த்வாரவதீ சைவ ஸப்தைதா மோக்ஷதாயிகா:। இதி ப்ரதிதா தீர்த்தேஷு காஞ்சீ ஶ்ரேஷ்டா ந ஸம்ஶய:" என்றும் "முத்திதரும நகரேழில் முக்கியமாங்கச்சி தன்னிலே" என்றுங்கொண்டாடப்பட்ட காஞ்சீநகரத்தில் ப்ராணிகளுடைய பாக்யோதயத்தாலே அநந்தஸூரி திருமகனாய் அவதரித்து தூப்புல் பிள்ளையென்றும் ப்ரஸித்தியையடைந்து ஸர்வதந்த்ரமேலிட்டு ஸர்வஶாஸ்த்ரஶ்ரேஷ்ட வித்யாவைசாரத்யராயுமான வேதாந்த

---

* ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சேஷாவதாரமென்பதை குருபரம்பராப்ரபாவம்முதலிய க்ரந்தங்களிலும் "ராமாநுஜாய முநயே நம: ஶேஷாஜே ஶேஷாய ப்ரத்யக்ஷமாதிமைர் ஸுவர்ணாங்கு । யோ ஸௌ ப்ரஸாதநவி க்ருபாந்து பரிவாதகாஜோ ஹ்ருதாவதார யாதுநிதயோ ஹ்ருதோ" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் காணலாம்.

தேசிகன், ஸகாஞ்சீசமான திருவஹீந்த்ரபுரத்திலெழுந்தருளி தேவநாயகனை தேவநாயகபஞ்சாசத் முதலிய ப்ரபந்தங்களாலே ஸ்துதித்து அநுபவித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராயிருக்க, இந்த அநுபவம் ஸாதிக்கைக்காக தேவநாதன் ஏறவாங்க, அது ஸஹியாமல் திருக்கோவலூருக்கெழுந்தருளி ஆயனாரைத்தொழுது ஸ்துதித்து, "மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணாவோவென்று கூவுமாலெ"ன்று அசேதநமான வ்ருக்ஷங்களுமிரங்கும்படி ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே ஓ மணிவண்ணாவென்று ஆழ்வார் கூப்பிட்டாப்போலேயும், "கஜாக்ருஷ்டே தீவ்ரநக்ர க்ருஷ்டே கஜேந்த்ரே" என்று நக்ராக்ராந்தனான கஜேந்த்ராழ்வான் "நாராயணா ஓமணிவண்ணா நாகணையா"யென்று நாணிப்பாடுபடாநிற்க தேவரீர் திருவனந்தாழ்வான் மேலே திருக்கண்வளர்ந்தருளுவதே, "வாராய் என்னுறிடரைநீக்காய்" என்று என்னுடைய யிடரை நீக்கவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டாப்போலேயும் "ஸ்தவ்யநீதிவிஸ்ருஜ்யமாநாம் தேவேஶ த்வயீஶ தேவநாதவிலோகயேதா: | நாதே ஸத்யங்கே ந க்ஷமயாஶ்ருதே கிந்நே ஸஹேத கரணாகரணாத்வதீயம்" என்கிற ஶ்லோகத்தில் அசேதநமான கல்லுக்களும் கதறி ப்ரலாபம் பண்ணும்படி தயநீய தஶாவஶராய்க்கொண்டு தேவதேவேஶ என்னுடைய அவஸ்தையையுனுடைய கருணையானது ஸஹித்துக்கொண்டிருக்கிறதே என்று ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில் இந்த ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு எம்பெருமான் குளிரக்கடாக்ஷித்து ப்ரஸாதம்பண்ண, அதை "தேவதேவேஶஸ்ஸ்வரதயாஹரிரேசரவாரேஜ்யோ(ப)ராவம் விநாஶவிவேகவிவேகி ப்ரஸாதம்" என்கிற (உகூ-வது) ஶ்லோகத்திலருளிச்செய்தார். இப்படி தம்மிடத்தில் ப்ரஸாதம்பண்ணி ரக்ஷித்தாப்போலே ப்ரஜைகளையும் ரக்ஷிக்கவேணுமென்று அப்ராஜக்ருபையாலே "விஶ்வஸ்யாதஸ்வ்யாக" என்கிற (உஎ-வது) ஶ்லோகத்தில் ப்ரார்த்தித்தார். இப்படி எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரஸாதம் பெற்று ஆநந்தாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க இந்த ஆநந்தாநுபவம் "அனைத்துலகமுடையவரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாளெ"ன்றும், "முநியே நான்முகனே" என்கிற

திருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸந்தோஷமற நிஷ்
ஷஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அநுபவித்து க்ருதார்த்த
மாக ப்ரபந்நாரவிந்தத்தில் கைங்கர்யமும் பண்ணிநாலொழிய தரிக்
கவொண்ணாத வைவஸ்யத்துடலாயிற்று. அது கிடையாத்தாலே நி
விண்ணராய் ஸம்ஸாரமோகாந்தகாரத்தில் ப்ரமிக்கப்பட்டுக்கொ
ண்டிருக்கிற நமக்கு எம்பெருமான் மிகவும் ப்ரஸந்நநாய் அபீஷ்
டஸாதநம் பண்ணுகைக்கு இந்த ஸூக்தியொழிய வேறொரு
உபாயமில்லை, இந்த ஸூக்தியே ஸர்வஜ்ஞஸர்வேச்வரநாராய
ணப்ரஸாதநம் பண்ணவேணுமென்று ,, ஸம்ஸாரஸாகர நிமக்ந
மோஹமயகாரார்த்தம் க்ருதார்த்தம் விசிஷ்டம் ப்ரஸந்நம் ஸுதர்சந
நக்ஷீ' என்கிற நிகமநச்லோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து க்ருதார்த்தரோடே
தலைக்கட்டினார். இப்படி பரமார்த்த தாத்பர்யத்தாலே விஷ்ணு
ரானதூப்புல்பிள்ளையை எம்பெருமான்கண்டருளி ,, யஸ்ய ப்ரஸா
தம் தேவீம் ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதம் । அநாஹூய ப்ரவிஷ்டாஸி
தோஷவஸ்தநம்ஸ்வேஷ ॥ மத்தோஷிணிதத்தேயம் ராஜேந்த்ரீய
ஸஹிநீ । பரித்யாணமேவிது ஸ்ரீஜாநகீ ஜீவிதம் தத்ரஜேஷு '' என்கி
றபடியே இவரை நாம் ஸமாதாநம்பண்ணுமல்போனால் பின்னும்
அசேதநமானகல்லுக்களும் கதறப்படி குதூஹலத்தாலேகதறு
வர் , இப்படி ஸதேவதே கதறுனிவரிடத்தில் ப்ராணனும்
நில்லாது , இப்படி அசேதநமானகல்லுக்களும் கதறி ப்ராவம்
பண்ணினால் ஸ்ருஷ்டியில் சேதநருள்ளவர்கள் என்படுவார்க
ளோ? முடிந்தேபோவர்கள், இப்படி ஸ்ருஷ்டியிலுள்ளார்முடிந்தால்
ஹவ்யகவ்யங்களிடுவாரில்லாமையாலே ஹவ்யகவ்யபோக்குக்களான
தேவர்களுடைய போகமும்முடியும் , ,,யஸ்யேஷஸ்யாஸநாத்
ஸர்வம் பரிஜநம் ஸர்வதஸ்ததேவஹோமிதபரிவ்யாயா
ஜ்ஞாபயந்த்ர '' என்று சொல்லுகிறபடியே தத்தத்கைங்கர்ய
ங்களில் பரிஜநங்களை ஆஜ்ஞாபிக்குமவளாய் பாரார்தகார
ஸ்ருஷ்டியான பிராட்டியும் நமக்கு உபகாரங்கொடாமல் உபால
ப்பள் , ஆஜ்ஞாபிக்கிறபிராட்டியின் உபேக்ஷிதங்களைக்கண்டு ப
ரிஜநங்களும் பரிவாரணம்பண்ணாது , இப்படி ஸர்வ ப்ரகார
த்தாலும் உபயவிபூதிக்குங் குறைவுநேரிடும், பின்னும், ,, ரா

… … … … "… …" என்று … யான வார்த்தையை
… த்திற்குப் போகவிட்டு பின்புநாம் புலம்பினுப்
போலே … த்தாலே யிவரை முடியும்படிசெய்து பின்பு
நாமே புலம்பும்படியாகும், "… … …
… । … …
… …" என்று திருவடி விண்ணப்பிக்க பிராட்டிக்கு … மானவா
க்குக்களைச்சொன்னாப்போலே ஸர்வேச்வரனும் ஓ தூப்புல்பிள்
ளாய்! உம்முடைய ரக்ஷணார்த்தமாகவே உமக்கு ஜந்மபூமியா
ன காஞ்சீநகரத்தில் … த்தில் நீர் அவதரிக்கும்முன்
பே நாம்வந்து அவதரித்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்,
ஆழ்வார்கள் என்னைக்கண்களாலேகண்டு அநுபவித்து …
… குணங்களிலேபட்டு … ர்களாய் மோஹித்து
… திக்க … ரல்லாமல்போனாப்போலன்றிக்கே, நீரிங்கேவ
ந்து என்னுடைய குணங்களை யநுபவித்து மோஹத்தையடை
யாமல் … என்னை ஸ்துதித்துஉம்முடை
ய அபீஷ்டத்தை யின்னதென்று சொல்லுமென்றருளிச்செய்ய,
தூப்புல்பிள்ளையும் … இந்த வா
ர்த்தையைக்கேட்டு சடக்கென திருக்கோவலூரில்நின்றும் பேர்ந்து
காஞ்சீநகரத்துக்கெழுந்தருள உபக்ரமித்து அவனுடைய ஔ
தார்ய … குணங்களையும் … ஸம்ஸ்மரித்துக்கொண்டு
"… … …
… யா" என்று பிராட்டி சொன்னாப்போலே இந்தவார்த்தை ஸ
த்யமாகவேணும், … முண்டாகவேணுமென்றும் "…
…" என்கிற ச்லோகத்தை … த்தில் வாயோயமாகச்
சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளி … த்தில் எழுந்தரு
ளியிருந்த தேவப்பெருமானைப்போலன்றிக்கே … யோடே
ஓலைப்புறத்தில் கேட்டுப்போகாதே கண்ணாலே யெல்லாரும் காண
லாம்படி … த்தில் … யோடே யெழுந்தருளி
யிருக்கிற … எம்பெரு
மானைக்கண்டு அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநிதநிரவதிக ப்ரீதி

ஷ்டியாலே உபோத்காதஸங்கதமாக த்விதீயச்லோகம்முதல் ஹஸ்திகிரீசனை நின்று ஸ்துதிசெய்து பின்புதம்முடைய அபீஷ்டத்தை வெளியிடுகிறார், இதை “நிவேதயிஷ்யே [illegible] ஸ்வதந்த்ரஸ்ய வாஹ:” உத்க்ருஷ்டிகளிலே காணலாம். இதில் ப்ரதம ச்லோகத்தில் “கமயதாகாரமம்ந:” என்று ஸம்க்ஷேபமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ரமத்தில் சொல்லிக்கொண்டுபோருமென்றும், த்விதீயச்லோகமுதல் கர்மமென்று ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லுகையாலே ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஹஸ்திகிரீசனை நின்று சொல்லுகிறாரென்றும் வ்யாக்யாதாக்கள் பண்ணினபடி. தொட்டையாசார் செய்தருளிய வைபவ ப்ரகாசிகையில், திருக்கோவலூருக்கெழுந்தருளி தேஹளீசனை ஸ்துதிசெய்தருளினபின்பு பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி வரதனை ஸ்துதிசெய்தருளினாரென்று சொன்னதைக்கொண்டும், தேஹளீசஸ்துதியின் சரமச்லோகத்தில் “தேஹளீசஸ்துதிம்:” என்னும்போலே வரதராஜபஞ்சாசத்தினுடைய ப்ரதமச்லோகத்தில் “காரமம்ந:” என்று ஸர்வேச்வரவைபவத்தாலே அநேகரையுங்கூட்டிக்கொண்டு சொன்னபடியாலும், தேஹளீசஸ்துதியின் சரமச்லோகமும் வரதராஜபஞ்சாசத்தினுடைய ப்ரதமச்லோகமும் ஏகவ்ருத்தமாயிருப்பதாலும், ப்ரபந்தார்த்த ப்ராஸங்கிக ஸம்கதியிருப்பதாலும் தேஹளீசஸ்துதிக்கு அடுத்த ப்ரபந்தம் வரதராஜபஞ்சாசத்தென்று வ்யாக்யாதாக்கள் பண்ணினபடி. ஆழ்வார் ஸம்பந்தஸம்பஜநித நிர்வேதிக வ்ருத்தியாலே பேசும்போது “சோக:ச்லோகத்வமாகத:” என்கிறபடியே ஸந்நிதாவ்ருத்தாதிலக்ஷணஸம்பந்நமாயும் தமிழறிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியாயும் தத்வஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமாயும் ஸூக்திகள் வெளிப்புறப்பட்டாப்போலே, தூப்புல்பிள்ளை ஸ்துதிக்கும்போதும், ச்லோகரூபங்களாயும் காவ்யலக்ஷணஸம்பந்நங்களாயும் சாஸ்த்ரக்ரமத்தின்படியே தத்வஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதக

ங்களையும் அர்த்தவைசித்ர்யங்களையும் ஸமாஸங்களையும் ஸ்வாரஸ்யங்களையும் ஸப்தஸித்த ரஸங்களையும், "ஸாரஸ்வதஸுதா ஸாரம்" என்றும், "செவிக்கினியசெஞ்சொல்" என்றுஞ்சொல் லுகிறபடியே ஸ்ரவணமதுரங்களையும் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களையு மான ஸூக்திகள் வெளிப்புறப்பட்டதுகள் ||

பதம்	உரை
கரிகிரிஶிகரி	ஹஸ்திகிரியினுடைய
ஸீம்நி	அக்ரபாதேசத்திலே
ஸத்மவாந்	க்ருஹத்தை உடையவரும்,
ஸரஸிஜயோநே:	பரம்ஹாவினுடைய
துரகஸவந	அச்வமேதயாகத்தினுடைய
வேத்யாம்	வேதியில்
ஶ்யாமல:	நீலவர்ணமான
ஹவ்யவாஹ:	அக்நியாயிருப்பவரும்
துக்தஜலதி	திருப்பாற்கடலினுடைய
கந்யா	திருமகளான லக்ஷ்மியாகிற
வல்லீ	கொடியோடே (சேர்ந்த)
கல்பஶாகீ	கல்பவ்ருக்ஷம் போன்றவரும்
காருண்யராஶி:	காருண்யத்துக்கிருப்பிடமானவருமான
கோऽபி	ஒருபுருஷன் (பரமபுருஷன்)
ந:	அடியோங்களுக்கு
க்ஷேமம்	க்ஷேமத்தை
கலயது	கொடுக்கட்டும்

வ்யா || தன் ஸ்வாமியை ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணுகிற அஶ்வமேதத்தில் ஹவிஸ்ஸை அக்நிமுகமாக க்ரஹிக்காமல் ஸாக்ஷாத்காரமாக நேரில் க்ரஹிக்கவேணுமென்கிற வ்யாஜத்தாலே ப்ராணிரக்ஷணார்த்தம் " உத்தரவேதிக்குள்ளே யுதித்தார்வந் தார் " என்கிறபடியே திவ்யதேஜோமயமான திவ்ய நீலமேக ஸ்வரூ ஹத்தோடே அவதரித்து "விசேஷேண தேஜஸா ஸ்ரீஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷமாயாவிர்பூதரான

த்தில் திருநாட்டிலெழுந்தருளும்படியான அவதாரங்கள் போல ன்றிக்கே தர்ஶநாதி ஸௌலப்ய ஸாரமான அர்ச்சாவதா ரத்தை ஸ்வீகாரம்பண்ணிக்கொண்டு, பெருமாள் ஸேதுகட்ட த்தில் எழுந்தருளியிருந்து "நாயோத்யாயை ந ராஜ்யாய ஸ்ப்ருஹயே" என்றாப்போலேயும், பிராட்டி "ஸ்நாநாநுலேபநாஹோ ஹோமாநு ராவணஸ்ய நிவேஶநே" என்று அஶோகவநத்தை விட்டு திருவயோத்யையில் ஆதரம்வைத்தாப்போலேயும், ஸகலஸௌபாக்யராஶியாய் அயோத்யாதிஸர்வஸ்வமான கலங்காப் பெருநகரிலே வானிளவரசாய்க்கொண்டு வாழ்கிறவாழ்விலும் ஆதரமின்றியே ஸ்வஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்ரீயோடே சேர்ந்தாப்போலே பெரிய பிராட்டியாரோடு ஹஸ்திகிரியில் ஆதரம்மிக்க நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பேரருளாளன் அடியேனுக்கும் அடியேனோடு ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கும் நிஶ்ஶேஷஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகபரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தாதி ஶ்ரேயங்களான ஸர்வஶ்ரேயங்களைப்பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். அ ரேகதி। (அரதஶிவஶிவஸ்நா) அரதஶிவஶி = "க்ஷீராப்தௌ ஶேஷ ஶ்ருதஸ்து ஸர்வாவிஷ்ட ஸநாதந:। ததோ ஹஸ்திகிரிநாத ஸ்ஸ ஸ்வாதிராஜஸ்நஹாகிரே:" என்று ஶ்ருதங்களாலே ஸர்வா னிந்தவஸ்துத்தில் ஆவிர்பூதப்பட்டானென்று சொல்லியிருப்ப தாலே ஹஸ்திஸம்பந்தமுடைய வஸ்துத்தினுடைய, ஹஸ்திகிரி யென்று பெயரையுடைத்தான வஸ்துத்தினுடைய வென்றபடி. ஸ்நா = அநுஸாரத்தாலே. அராதாநாம் ஶிவஸ்திஷ்டத்வம் ரக்ஷ: ஷஷ்ட்யர்த்தஸம்பந்த:, ஸம்பந்தஶ்சாத்ர ஸ்வாராத்ய ஸர்வ தாயாரக்ஷாரூபம். ஸ்நேதிதத்ருதியா ஹேது:, தஸ்ய ஸர்வாநிதத்ர ஸர்வநத்யய: ததாச அரதஶிவஶிஷ்டஶிவஶி ஸ்நாஶிஷ ஸர்வாநிதத்யயவோய:. வைஶிஷ்ட்யஞ்ச ஸ்வாரா த்யஸர்வஸம்ரக்ஷணாரூப ஸம்பந்தம். பெரியோனுடைய அநுஸார த்தைத் தீ ஸ்ரமமாகக்கட்டிக்கொண்டிருக்கிறானென்றபடி. லோ கத்தில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஊரில் ஸ்ரமமில்லாதபோது குடியி ருப்புகரிக்காது, அப்படிக்கில்லாமல் ஸ்ரமமிருப்பதாலே ஸ்தாயி யாகவிருக்கிறானென்றபடி. ஸ்நாத்தைஸௌலஹோமமாக ஆளுகி

ஜவோரோஷின உரோஷர்கள்சேர்ந்துகொண்டு ஹிம்ஸித்து ஓடிப் போகும்படிசெய்து தாங்களே அந்தராஜ்யத்தை யாண்டுகொண் டிருக்கும்பொழுது அந்தவரோஷன் ஸமயவ தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டிருந்த ராஜ்யத்தில் வெகுதூரத்திலிருந்து, ஒருக்கால் அந்தஉரோஷர்கள் நம்மைநினைக்கிறார்களோ, அந்தராஜ்யம் நம்முடையதென்றுதான் நினைப்பார்களோ, ஒருகால்விசேஷத்தில் ஸ்வாந்தாரிடத்தில் ராஜ்யத்தைக்கொடுப்போமென்று நம்மைத்தேடினால் அப்போதுநாம் ஸந்நிஹிதனாயிருந்தால் க்ஷணத்துக்கெலாம் அந்தவ்யூஹம் மாறிப்போகும். ஆகையால்நாம் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கவேணுமென்றெண்ணி அந்தவரோஷன் ஜாஹ்ரத்தனாயிருக்குமாபோலே ஸம்ஸாரஸ்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களான ஸர்வஜகத்தையுந் தங்களுடையதென்று வேதநர்கள் க்ஷேத்ரித்துக்கொண்டிருக்க. காலவிசேஷத்தில் நமமுடையதென்று நினைப்பர்களோ, தாஸ்யமென்றுதான் கொடுப்பர்களோ, அபபோது நாம் அவர்கள் கண்ணில்படாமலிருக்கக்கூடாதேயென்று எம்பெருமான் நினைத்து ஸர்வஜநங்களும் எபபொழுதும் காணும்படி ஸர்வதாஹ்ரத்தில் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறானென்றபடி. (ஸதியோநிஷ்டா) நாஸிகாக்ரத்தை உத்திஷ்டமாகவுடையவ ஹாவிஷ்ணுடைய (தாரமஸவ நஸௌக்ர்யம்) ஸ்வரூபயவெளியில் (ஸ்ரீஷை) நீலமேகமான (ஹஸ்த்ராஹ) ஸத்தை வஹிக்கிற ஸூர்யாகளிருக்குமவனை, "ஹேமஜ்யோதிஷம் ஸோரூபம் தேஜஸா ஹரூபம்"மென்று ஸூர்யனுக்கு ஜோதிஷரூபவஸ்யாவிகமாகையாலே அதில்லாமல் ஸதா ஸேவிப்பார்களுக்கு நெஞ்சுங் கண்களும் குளிரும்படி நீலமேகமான ஒரு விலக்ஷணஸூர்யனாக இருக்கிறானென்றபடி. வேஷா தன்னுடைய வேதனைகையாலே ஸ்வரூபத்தில் அவனாலே கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸ் ஸூர்யஸ்வமாக இல்லாமல் நேரில்வாங்கவேணுமென்று ஹஸ்தாஹஸ்தனாக வந்தானென்றபடி. ஸூர்யனுக்குப்போல் ஹஸ்ராஹஸ்தமும் ஔஜ்ஜ்வல்யமும் "ஸஹிதாவஸ்கோஜ" மென்கிற படியே விரோதிவிஷயத்தில் ஔஷ்ண்யமுமிருப்பதாலே ஹஸ்ராஹ கேவல சொன்னபடி. ஸதாஸர்வனுக்கும் ஆராத்யனென்று

சொன்னத்தாலே புருஷகார வைபவமுக்தமாயிற்று. இப்படி புருஷகாரமுள்ளவனைக்கிட்டி ஆச்ரயிக்கலாமோ ? உபாயபூதரும் ஆச்ரயணீயரும் ஆனவர் ஒருவருண்டோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸந்நிதியாலே) ஸ்வரூபத்தை நட்டுககடையும்போது க்ஷீரஸாகரம் ஸந்நிதாநமாயிருந்தபடியாலே ஸந்நிதியென்று பெயருடைய திருப்பாற்கடலின் திருமகளான பெரியபிராட்டியாகிற ஸ்ரீதேவிக்கு ஸந்நிதாநமாயிருக்கிறவனை ,,ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தகுலநந்தநகல்பவல்லீம் ஸ்ரீரங்கராஜஹரிசந்தநயோகத்ருச்யாம்” என்று ஸ்ரீ ரங்கநாயகியோடே சேர்ந்திருப்பது ஹரிசந்தந வ்ருக்ஷத்தோடே கல்பலதை சேர்ந்தாப்போலே யிருக்கிறதென்றருளிச்செய்தபடியாலே இங்கும் ஸ்ரீவைத்துக்கு ஸந்நிதியென்று நாமம் பண்ணினபடி. வநலதையோடும் ஸந்நிதிவ்ருக்ஷஞ்சேர்ந்தாலும் ஸந்நிதலதையோடே வநவ்ருக்ஷஞ்சேர்ந்தாலும் அநநுரூபமாயிருக்கும், அப்படிக்கில்லாமல் ஸந்நிதிவ்ருக்ஷத்தோடே ஸந்நிதலதை சேர்ந்தாப்போலே யிருக்கிறது பெருமாளும் பிராட்டியுஞ் சேர்ந்துகொண்டிருக்கிறதென்றபடி. ஸ்ரீக்கு உபாயபூமிருந்து பரமாத்மனுக்கு அதில்லாமல்போனாலும் பரமாத்மனுக்கிருந்து ஸ்ரீக்கில்லாமல்போனாலும் சேதநர்களுக்கு இஷ்டஸித்தி யுண்டாகாது, அப்படிக்கில்லாமல் உபாயாதிகளிருவரும் ஸந்நிதிபோலும் ஸந்நிதிவ்ருக்ஷம்போலுமிருப்பதாலே சேதநர்களுக்கு இஷ்டஸித்தியுண்டாகுமென்றபடி, ,,தாஸ்யஸி ஹேதும் யஸ்ய த்வம் ப்ரணேதா ஸகலம் தயா। ஸகணோ ஹயம் தேவஸ்ய ப்ரஸீதத்வ ” என்று தாஸஸ்ய நம்பண்ணுகிறவனுக்கு மோக்ஷத்தையுங்கொடுத்து பின்பு அவனுக்குக்கடன் பட்டவனாவேனென்பது அவன் ஸ்வபாவமானால், ,,மௌஸ்பரேக்ஷாமதிம் பாரம் வா கமலே விஷ்ணுஸ்ஸம்ஸாரம் வஹதேவிதீர। கமலேஷூநகிஷ்ணுஸதம் க்ருதஜ்ஞா ஸா ஜகத்ஸ்ய கோபாஹாரா:” என்று தாஸஸ்யநங்கூடவில்லாமல் ஒரு அஞ்ஜலிபண்ணினவனுக்கு மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தையுங்கொடுத்து பின்பு அவனுக்கு நாமொன்றுங் கொடுக்கவில்லையேயென்று லஜ்ஜைப்படுகையிவள் ஸ்வபாவமாகவிருக்கும். பின்னு

ம், "நகஸ்சிஞாவராய் ரதி" என்றிவள்சொன்னால், அவன் "என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல நன்றுசெய்தார்" என்று சொல்லுவன. ஶரணாகதனான விபீஷணாழ்வான் திறத்திலே ஸா திசயமாத்ருத்தை ரக்ஷித்த மஹாராஜரை க்வோபிதாவாக்யாநத் தைச்சொல்லியிவன் திருத்திலே, அவள் க்ரூராவராயிகளா ன ராக்ஷஸிகளை திருவடிநலிபடுக ஈக்ஷவாக்யோவாக்யாநத் தைச்சொலலித திருத்துவள். "விஷ்ணவ க்ஷஸ்யஸ்யா" மென்று வ க்ஷஸ்ஸினுடைய கௌரவத்தையிலீடுபட்டு இவள் திருமாலை ஸ்தாநமாகச்கொண்டால், அவனும் 'மலராள்தனத்துள்ளான் , நீஹாரஹாஸஸ்பிரதீஸ்தம்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, யவளுடைய ஸ்தநத்தை யிருப்பிடமாகக்கொளவன். அவன் "தர்மஸவநவேதா" மென்று பெரநிவஸ்ஸ்யமில்லாமல் உதாரவெழிபில் அவதரித்தால, இவளும் "கமலஜமயிகநா" என்று பெரநிவஸ்ஸ்யமில்லாமல் திருப்பாற்கடலில் அவதரித் திருப்பள் அயிநகளவிஷயத்தில் கல்பவ்ருக்ஷம்போலே யவனி ருந்தால் இவளும் கல்பவல்லிபோலேயிருப்பள். இப்படி ஒரு தி வ்யதம்பதி ரஸித்துச்சேர்ந்து கொண்டிருப்பதாலே ஶ்ரீ தன்கிட்டி ஸ்மாயிக்கலாமென்றுகருத்து. (கொzவிகா ரணதாரம்ஸி:) ஜொகத்திலுள்ள காரணமெல்லாம் ஸ ஹ்ருதய சேர்ந்துகொண்டு இப்படிப்பட்டதென்று வாக்குக்கூ ட சொல்லநிலமில்லாமல் அநிர்வசநீயமாய் ஒருவடிவுகொண்டு வந்தாப்போலேயிருக்கிறார். "காரணதாரம்ஸி:" என்று ய தீதஜ்ஞகளை அபேதித்தசொன்னதாலே அதிஶயிதகாரணம் வாணென்று காரணேதிஶயஞ்சொல்லப்பட்டது. "கா ரணவ்யாஸ்தி ரயவாமஸீர்தினீ" என்னக்கடவதிறே ஸ்ப்ரு ரஸ்யா உஜ்ஜ்வலிக்குபடிநின்றால் "ஸந்நதோநராயண விஹிதே" என்று தன்னுடையவாவங்களையும் ஸ்பர்ஶ க்வக்தையுங்கண்டு அதுவேனறுநினைத்து தன்னுடைய அதி ஶயிதகாரணமதோன்றும்படி யிருக்கிறேனென்றபடி. இங்கு "கொzவி" என்றதை கொzவிஹஸ்தவாஹ: கொzவிக்ஸ்யரா ஸீ, கொzவிகாரணதாரம்ஸி: என்று மூன்றிடத்திலும் அந்வயி

க்கவேணும். அப்போது "தவைவ ஹஸ்தே நாதாதிவஸும் த
ஸ்த்ராஸாரஸர்வஸ்வம் விஹாதி" என்று ப்ரகாசமான ந்ருத்ரா
திகளுக்கும் ப்ரகாசகத்வமுண்டு கொண்டு நிரதிசயதீப்தியுக்த
னாயிருக்கிறானென்று சொன்னபடி. இப்படி காரணத்வமும்
மான நிரதிசயதீப்தியோகத்தைச்சொன்னதாலே காரண
த்வாவசிஷ்டமாய்விட்டது நிரதிசயதீப்தியோகம் காரணத்வத்து
மென்னுமிடத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "ஜகத்காரணாத்வாத
நாத்" என்கிற அதிகரணத்திலே காணலாம். இப்படி காரண
த்வஞ்சொன்னத்தாலே சாரீரகசாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிகா
ர்த்தம் ஸங்க்ருஹீதமாயிற்று. ப்ரதிபாதிகத்தில் அபாயிதகார
ணத்வமன்றோ ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது "கோத்வைகவ்ய ஸாவீ"
என்றவிடத்தில் த்ரிவர்ணஹேதுவுமான கல்பவ்ருக்ஷம்போலன்
றிக்கே மோக்ஷாதேஸ்வஹேதுவுமான அருவிலக்ஷண கல்ப
வ்ருக்ஷமாயிருக்கிறானென்று சொன்னத்தாலே "ஹேதுஉபப
த்தே:" என்கிறபடியே உபாயத்வஞ்சொல்லப்பட்டது ஸௌந்தர்ய
மான க்ஷீரஸமுத்ரத்தின் பெண்ணென்று சொன்னத்தாலே
பிராட்டிக்கு ஸௌந்தர்யம் ஸூசிதம் இப்படிப்பட்டபிராட்டியு
ம் விரும்பும்படியிருப்பதாலே யெம்பெருமானுக்கு ஸௌந்தர்யம்
ஸூசிதம். யத்ஸௌந்தர்யதேயமென்றிருப்பதாலே ப்ராப்ய
த்வமும் விவக்ஷிதம். தயாவ உத்தரஅதிகாரமான உபாயஜ்ஞா
பகங்களும் ஸங்க்ருஹீதமாயிற்று. ஸ்ரீதயாவஉபாயதசையிலும்
உபேயதசையிலும் ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யமென்று சொல்லி
த்தாயிற்று. ஈட்டிலும் "ஆச்ரயணவேளையோடும் போகவேளையோ
டும் வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யம்" என்று ஸஹாஸ்ர வசனத்
தில் முதல் ஸ்ரீஸூக்தியில் அருளிச்செய்தார். இப்படிக்கிருக்க பி
ன்புள்ளார் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை புருஷகாரத்வமொழி
மே யென்று சொல்லுகையிட்டின் ஸாரஸிதாயமில்லை. இந்த
ப்ரபந்தத்தில் சாரீரகசாஸ்த்ரார்த்தங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
தென்று ஸ்ரீ சௌம்யஸ்ரீநிவாஸார்யர் வ்யாக்யானஞ்செய்
தருளினபடியாலே அதுக்கு ச்ருதப்ரச்லோகம் ஸங்க்ராஹகமாயிரு
க்கிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் (நிகிலஸமஸ்தகல்யாண)

ஸம்ஸாரதாவத்ருஷ்ணாமோஹவைகல்யாகுலர்களாயிருக்கிற நமக்கு இந்த வ்யாகுலம் தீரும்படி க்ஷேமத்தைப்பண்ணட்டும் அதாவது நிஶ்ஶேஷஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கவேணுமென்றபடி. நான் நிவ்ருத்தஸம்ஸ்ருதிக்குமபடி ஸ்வ திவ்யாஶ்ரவைகல்யத்தை உண்டுபண்ணவேணுமென்றுஞ் சொன்னபடி. இத்தாலே ஶத்ருக்நனுஞ்செய்தருளினபடி. தேஹஸம்ஸ்ருதியின் நிஜாநந்தஶ்லோகத்தில் ஸம்ஸாரதாவத்ருஷ்ணாமோஹவைகல்யாகுலா நாம் என்று க்லேஶப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது காருண்யாதிகுணங்களாலே தன்னை ஸமாஶ்ரயணம்பண்ண அந்த குணங்களை ஶ்லோகத்தில் சொல்லிக்கொண்டெழுந்தருளினாரென்று கருத்து. எழுந்தருளும்போது அநுயாயிகளுங்கூட வருகிறார்களென்று "ந:" என்கிற பஹுவசநத்தாலே ஸித்தம். 'எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வரால்' என்ற திருவாய்மொழியிலும் துணையாகக்கூடவ ஆழ்வாருடைய அநுயாயிகளும ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பிரிந்து படுகிற வ்யஸநத்தைப்பொருக்கமாட்டாமல் ஆழ்வாருக்கு முன்னமே மாய்ந்துபோவர்களென்று சொன்னாப்போலே; தூப்புல்பிள்ளை யெம்பெருமானுடைய விரஹத்தாலேபடுகிற வ்யஸநத்தைக்கண்டு இவருக்குமுன்னமே மாய்ந்துபோகும் ஸஹவாஸிகளான அநுயாயிகளை "ந:" என்கிற பஹுவசநத்தாலே இங்கே சொன்னபடி யென்றுகருத்து. "ஸஹிஷ்யஸி வெஷ்யாஸம் ப்ரவஸாயாவிகேதயா" என்று பரதாழ்வான் என்னொருவன் கண்ணீரைப்பொருக்கமாட்டாத பெருமாள் பலருடைய கண்ணீரைக்கண்டால் மீளாரோ என்று பலரோடே சித்ரகூடத்துக்கெழுந்தருளினாப்போலே "ந:" என்று அநுயாயிகளானபலரோடே எழுந்தருளினபடி. "ஸமாராதாமேஸ்வஹ ஸ்வாயாயாஸ்ஜுஸ்திரிஷ்டிதே । ஸுமஹத் த்வஷ்டம் ஸ்ஞேஹசேத நிநாதம்" என்கிறபடியே ஒதையானது வ்ருக்ஷத்தில் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாய்க்கொண்டு கிளைகொம்புகளில்படர்ந்தாலல்லது தனக்கு ஸ்வரூபமழியுமாப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை விட்டுப்பிரிந்தால் ஸ்வரூபமழியும், அப்படியே "நசஸீதாத்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ" என்கிறபடியே என் ஸ்வரூப

மும் அழியும்படியாகுமென்று ‹‹கூஷரஜஷயிகந்ரா வஷ்ரீகஷ ரவீ›› என்பதால்ஸூசிதமாகிறது ॥ ரக॥

கரிமலையை இருப்பிடமாகவுடையவரும், ப்ரம்ஹாவினுடைய அச்வமேதயாகத்தில் உத்தரவேதியில் நீலவர்ணமான அக்னிபோலிருப்பவரும், திருப்பாற்கடலின் திருமகளான பெரியபிராட்டியாகிற கல்பகக்கொடியோடேசேர்ந்த கல்பகவ்ருக்ஷம்போலிருப்பவரும் கருணைகளெல்லாம் ஒருவடிவுகொண்டு வந்தாப்போலேயிருப்பவருமான எம்பெருமான் அடியோங்களுக்கு க்ஷேமத்தையுண்டுபண்ணவேணுமென்கிறுரென்று திரண்ட பொருள் ॥ * * * * *॥ ௯॥

ஈ—கா ॥இப்படி ஶ்ரமத்தில் விதித்துக்கொண்டு கச்சிநகரத்துக்கெழுந்தருளி ஸவநெகஷெரத்திலெழுந்தருளியிருந்த ஜெஹஷேரனைப்போலன்றிக்கே ஸவஜநங்களுங்காணும்படி வவதாரத்தில் ‹‹உத்தமவமர்த்தல மமைத்ததோரெழில்›› என்கிறபாட்டின்படியே ராவணாதிவதஞ்செய்தவீரக்கமும் நவநீதஹரணாதிகளாலே வந்தஸௌஶீல்யமும் தோன்றும்படி நின்ற எம்பெருமானைக்கண்டு ஶஜஊரஸாஸநம்பண்ணி நிரவயிகவீதியாலே ஸூதிக்கத்துடங்கி வ்யாஸவராசராதிகளைக்காட்டிலும் விஶ்ஷவஶதிகளான ஆழ்வார்களும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்கண்டு மோஹித்துஸூதிக்கமாட்டாமல் கைவாங்கிப்போனார்கள், இப்படியவர்களாலும் ஸ்தோத்ரஶக்யனை நாம் ஸூதிக்கயத்நித்தால் தஊாவஸஹிதரானநமக்கு அவராயம்வாராதோ ? ஸூதிதான் தலைக்கட்டுமோ? எம்பெருமான்தான் வஸாஊம்பண்ணுவனோ ?‹‹ ஸமெரஷஶஸுஊாஹிஹதாவிஸஜஜ்ஞ: வவாதஹிஶௌயாயிவாநரெந்த்ர: ››என்று கூஶ்கணலேஅடிபட்டு ஹிஜியில்விழுந்த ஶஹராஜனை ‹‹ஜஹராவஸுரீவஶவிஹஹ்ய›› என்று கூஶ்கணன் ஹஹித்துக்கொண்டுபோகும்போது, திருவடி ‹‹யோதஶோக்ஷிதஸ்ர ஸ்ரீ ஸுரீவஸ்ரஶஹாத்நஃ। கவீ.திரஸ்வெகக்ஷாகீதிநாரஸாரத: ›› என்று ஶஹராஜனுலே ஜெதஶஸக்யனை வனை நாம்ஜயித்து ஶஹராஜனைவிடுவித்தால் அவராயம்வரு

மென்று நிவ்ருத்திக்கவில்லையோவென்று விசாரித்து, பின்னையும் நிரூபித்து, க்ஷாந்திமானமிருப்பதாலே அபராதங்களை க்ஷமிப்பனென்றாலும், அபராதப்பட்டால் க்ஷாந்திமானங்களைக்கண்டு க்ஷாபணம் பண்ணிக்கலாமத்தனையொழிய க்ஷாந்திமானமிருக்கிறதென்று அபராதப்படலாமோவென்னில், ஸ்துதியாதபோது என்னுடைய ஸத்தை நில்லாது, அப்போது ஸர்வதஸத்தாயோகஸத்தாகனான அவனுடைய ஸத்தாவும் நில்லாது. இப்படியிருவருடைய ஸத்தாஜீவநார்த்தமாக ஸ்துதித்தால் அவன் க்ஷமிப்பன், உத்ஸ்துதிக்கு நிஷித்தமான ஸாஹஸங்களாதிகளும் அபராதகோடியில் சேராமல் ஸுஸம்ஸமாய்விட்டது. ஆழ்வாரும் "யானுமெம்பிரானையே யேத்தினேன்யானுய்வானே" என்று ஸத்தாஜீவநார்த்தம் ஸ்துதித்தார்? ஆகையாலே ஸத்தாஜீவநார்த்தம் ஸ்துதித்தால் அபராதம்வாராமல் க்ஷாந்திவிஷயமாகுமென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் :—

உஉ॥ யஸ்ய மாஹாத்ம்யமவகந்தும் அசக்தா

மோஹம் வ்ரஜந்தி முநயோ நிரவத்யபோதா: ।

தமேவ தே ஸ்துதிஷு ஸாஹஸமாதிதாந:

க்ஷந்தவ்ய ஏஷ பவதா கரிசைலநாத ॥ ॥உஉ॥

பதம்	உரை
ஹே கரிசைலநாத	ஏ கரிசைலத்துக்கு நாதனாயிருப்பவனே!
நிரவத்ய போதா:	(ஓரிடத்திலும்) தடையில்லாததான க்ஞானத்தையுடையவர்களான
முநய:	முனிச்ரேஷ்டர்கள்
யஸ்ய	யாதொரு வாதனுடைய
மாஹாத்ம்யம்	மாஹாத்ம்யத்தை
அவகந்தும்	நன்றாக அறிகைக்கு
அசக்தாஸ்ஸந்த:	சக்தியில்லாதவர்களாய்க்கொண்டு
மோஹம் வ்ரஜந்தி	மோஹத்தை யடைகிறார்களோ

ததேவம்	அப்படிப்பட்ட
தே	தேவரீருடைய
ஸ்துதிஷு	ஸ்தோத்ரங்களில்
ஸாஹஸம்	ஸாஹஸத்தை
ஆரூடவாந்	அடைந்திருக்கிற
அயம்	இந்த அடியேன்
த்வயா	தேவரீராலே
க்ஷந்தவ்ய:	க்ஷமிக்கத்தகுந்தவன்

வ்யா॥ ஹே தேவ! (ஹே கரிசைலநாத!) திசு க்குக்களான ஜனங்களும் அவிழ்க்கும்படி நின்றதுமன்றிக்கே அவிழ்த்தவிடமான இந்த மலையை சுதராதிசயத்தாலே நித்யவாஸஸ்தானமாய் பண்ணிக்கொண்டாய், இப்படி ஸ்ரீ தவக்ஷமாத மிருபபதாலே என்னுடைய அபராதத்தையும் பொறுப்பாயென்று கருத்து. (அஹம்பூர்விகயா) அபி திஹதவைஷியையுடையவர்களான, “நாராயண சுபாதிகோ” என்று சொல்லி பின்பு காடே மோடேயென்று சுற்றின வ்யாஸாதிகளுடைய ஆனந்தத்துக்கு அபிஹதி வந்தாப்போலே மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய ஆனந்தத்துக்கு அபிஹதி கிடையாதென்றபடி. பின்னும், அபரிச்சேத்யமான ஸர்வஜ்ஞத்தை பரிச்சேதிக்கத் துடங்கின வேதபுருஷனும் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று தன் சக்தியுள்ளளவும் போய் பல்லுடைபட்டு நின்றான். ஆழ்வார் துவக்கத்திலேயே “உயர்வறவுயர் நல” மென்று அபரிச்சின்னமென்றே அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானாதிக்யத்தைப்பற்றி “அஹம்பூர்விகய:” என்றார். (உதீர்ணஸாத்விகா:) உதநம்பிமார்களுக்குள்ளே ச்ரேஷ்டர்களான ஆழ்வார்கள். சரகு தின்றிகளான ஜீவிகளைக்காட்டிலும் “உண்ணுஞ்சோறுபருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே கண்ணனையே யாரகபோஷக போக்யமாக உடையவர்களாகையாலே உதீர்ணச்ரேஷ்டர்களென்றபடி. (யஸ்யா நாதவ அபிமதம்) யாதொரு வர்ணதாதிபூஹாருனுடைய ஏகஹாதத்த்தை ஸம்ப்ரண்டமாக அறிகைக்கு (அஸ்ஸ்ருஷ்டவைஸ்ஸ்ஷ: உதஹாத்

ஷீ) முக்தியில்லாதவர்களாய்க்கொண்டு மோஹத்தையடைந்தார்க
ளோ. ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ப்ரதிஹதியில்லாமலிருக்கிற ஜ்ஞா
னத்தையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் அநேக குணங்களிருக்க
ஏககுணத்தையாவது ஸம்பூர்ணமாக அறியமாட்டிற்றிலர்,
மற்றவர்களாலே எங்ஙனே யறியும்படி என்று கருத்து. ஸர்
வகுணங்களை யறிந்தன்றோ பின்பு ஸ்துதிக்கவேண்டுவது,
அறிகையே அஸாத்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. ஆழ்வார்கள் ப்ரஹ்
ஸ்ணக்கண்ணாலேகண்டது மாத்திரமேயொழிய ஸௌந்தர்யாதி
குணங்களை ஸம்பூர்ணமாக அறிந்துபாடவில்லை, கண்டமாத்
திரத்தாலே மோஹத்தை யடைந்தார்களென்று பாவார்த்தம்.
(தவெஸ்வதெ ஸ்துதிஷு) அப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய
ஸ்தோத்ரங்களில் (ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தம்) ஸாஹஸத்தை யடைந்
தவனை, ஆழ்வார்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாயகாதிகளை
வெளிவேர்நெந்ந ஸ்துதிக்கத்துடங்காமல் எந்த ப்ரஹ்மனுடைய
ப்ரபாவத்தை யதாவத்தாக அறிகிறதற்குக்கூட முக்தியில்லாமல்
ஆழ்வார்கள் கைவாங்கிப்போனார்களோ, அந்த ப்ரஹ்மனுடைய
மாஹாத்ம்யத்தை ஸ்துதிக்கலாமென்று ஹித்து யத்நிக்கிறேன்,
இதென்ன ஸாஹஸம்? அயோக்யனைக்கொண்டவன் மஹாமேரு
வைப் பேற்றுக்கொண்டுவருவோமென்று யத்நித்தாப்போலவும்,
வெநபேத்ய பக்ஷியாலே தாண்ட அஸாத்யமான ஸமுத்ரத்தை
வாயஸம் தரணஞ்செய்யத்துடங்கினாப்போலவுமாயிற்று; ததா
ஆழ்வார்கள் எவரை ஸர்வஸம்பூர்ணமாக அநுபவித்
தும பின்பு வாசாஸ்துதிக்கவும் க்ஷமர்களல்லாமல் போனார்களோ;
அவரை இவர் ஸ்துதிக்கலாமென்று ஹித்து யத்நிக்கிறாரென்று
கருத்து. இப்படி ஹித்து ஸ்துதிக்கத்துடங்கினார் யாராவது
உண்டோவென்னில்; உண்டு ஆழ்வாரே ஹித்து ஸ்துதிக்கத்
தொடங்குகிறேனென்று நாலாம்பத்து மூன்றாவது திருவாய்மொ
ழியில் "உரைக்கவல்லேனல்லேன்" என்கிற பாட்டில் அருளிச்
செய்திருக்கிறார். "ப்ரணயிகாதி குணங்களை யநுபவித்த
மாத்ரமொழிய பேசித்தலைக்காட்டமாட்டுகிறிலேன், ஆகில் பேசு
மம்சத்தைப்பேசீரென்ன; உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரண

யிக்ஷமாணத்தால் வந்த கீர்த்திஸாகரத்தினுடைய கரையிலேதான் செல்ல முடியுமோ ‘ ஆகில் பேச உபக்ரமிப்பானென்னென்னில்; ஸக்திவாரஸ்யத்தாலே ஏத்தும்படி ஐச்சமுடையவனுனேனென”ன்று வரகாஸ்ஸாதி வ்யாக்யாநம் . பிள்ளானும் ஊஹிநிவேஸாதிஸயத்தாலே பிச்சேறி ஏத்தினேனென்றருளிச்செய்தார். அந்தபபாட்டில் ‘‘மேன்மக்களேத்தயானுமேத்தினேனெ” ன்று நிதர்ஸநிகள் ஸாமாந்யமாக ஸ்துதிக்க நாமும் ஸ்துதிக்கலாமென்று ஸ்துதித்தார் ஆழ்வார். இவர் ஆழ்வார்களாலே ஸ்துதிக்கமாட்டாமல் போனவனை நான் ஸ்துதிக்கிறேனெனகிறார். இதென்ன ஸாஹஸம்? இந்த ஸ்லோகத்தினால் ஆழ்வார்கள் கண்ணாலே கண்டது மாத்ரமொழிய அநுபவித்து வாசாஸ்துதிகளில்லை யென்கிற அர்த்தம் கிடைக்கிறபடி எங்ஙனே யெனனில்; ஸமுத்ரத்தைக்கண்ணாலே பார்த்து பின்பு அதினுடைய மஹிமைகளைக்கண்டால் ததர்ஸநமென்று நினைப்பும் பிறக்குமல்லது ஸமுத்ரம் அஜ்ஞாதமாயிருந்தால் அஸேஷ நினைப்பும் பிறவாதிறே. அபபடிப்போலே ஆழ்வார்களும் முன்பு வராஹனைக்கிட்டிக்கண்ணாலே அநுபவித்து பின்பு ஸர்வோத்தமான அவதாரங்களையும் விஷ்ணுலோகங்களையும் கண்டு ஜோஹித்து யதாவத்தாக அறியமாட்டாமல் கைவாங்கிப்போனார்களென்றே அர்த்தங்கொள்ளவேணும். ‘‘ஸம்வாதேவதம் ஸகர ஹரயோராவணக்ஷயம் । ஹ்ருஷ்டாஸ்ஸர்வேஜக்மு ஸ்வர்கம் நக்ஷத்ராணி” என்று ‘‘முதலிகள்” ஐஹலோகம் உதாரராவணம்ஜாநகீம்தயா” என்று ஸமுத்ரவநத்தைக்கேட்டு ராவணனுடைய நிலையானவைகையை உபதேஸித்து ஸமுத்ரத்தை ஸீதாஜாநகீகளாய்கொண்டு ஹர்ஷத்தோடே சென்று ‘‘ஆகாஸமிவாஸ்ஷாரம் ஸமுத்ரம்வேஷ்யவாநராஃ । விஷேதுஸ்ஸஹஸாஸர்வேகாஸ்யம்திவேசவந்” என்று துஷ்டாரமான ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்தபிறகன்றோ என்செய்வோமென்று விஷண்ணரானார்கள். ஸமுத்ரத்துக்கு நூறுயோஜனையென்று ஒருவாரிதியிருக்கக்குள்ளே அயிகவராக ஸோதியான

திருவடி ஸமர்த்தநஞ்செய்தார், அப்படிக்கில்லாமல் "தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியானை" என்கிறபடியே தன்னாலேயும் தன்னுடைய மஹிமைக்கு பரிச்சேத்யமில்லாமையாலே ஸர்வஜ்ஞராயிகளான ஆழ்வார்களும் அறிந்து ஸ்துதிக்கமாட்டாமல் மோஹித்தார்கள். உத்தரார்த்தத்தாலே யதாபாடவில்லையென்பது ஸுவ்யக்தம், எங்ஙனேயென்னில்; ஆழ்வார்களாலே யதாவத்தாக அறிந்து யதாவத்ஸ்துதிக்கப்படாமலிருக்கும் வரதனை இவர் நான் ஸ்துதிக்கிறேனென்று சொன்னால் மாத்திரம் ஸாஹஸமாமத்தனையல்லது அவர்களாலே பாடப்பட்டவனை ஸ்துதிக்கிறேனென்றால் ஸாஹஸமாகாது, "க்ஷந்தவ்ய:" என்று க்ஷாபணமும் பண்ணவேண்டா. ஆகையாலே வரதனை ஆழ்வார்கள் பாடவில்லை என்பது ஸுவ்யக்தம். ஆழ்வார்கள் வரதனை மங்களாசாஸநம் பண்ணவில்லையென்னவுமொண்ணாது. யதா பாடினாரென்று சொல்லவுமொண்ணாது. "ப்ரயமஸதகெ வீக்ஷ்ய வரதம்" என்றார்களத்தனையொழிய "ஸ்துதவா" என்று அருளிச்செய்யவில்லை. "வீக்ஷ்ய வரதம்" என்றவிடத்தில் "வரத" மென்கிற பதத்திற்கு யோகரூடியாலே பேரருளாளனென்று அர்த்தங்கொள்ளவேணும். இவ்விடத்தில் சிலர் "வீக்ஷ்ய வரதம்" என்பதற்கு வரம் ததாதீதி வரத: என்று யோகவ்யுத்பத்தியாலே அர்த்தத்தைச்சொல்லி மோக்ஷப்ரதனாயுள்ளவனென்று அர்த்தஞ்சொல்லுவார்கள்; ததாஹி "பரகாலமுக்யகவிஸ்ரீவாணஸக்தா மோக்ஷப்ரதானே ஸேவாயோக்யம் ப்ரத்யக்ஷதஸ்து வீக்ஷ்ய வரதம் । தவைவ ஸாதத்யகாநபி யஸ்ய ஹோக்தம் ப்ரவஸிதம் வரேண்யம் த ஸ்வ ப்ரயோஜனீயம் ப்ரயதி" இந்த ஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே முதல்பத்து உபாயபரமென்றும், உத்தரார்த்தத்தாலே இரண்டாம்பத்து உபேயபரமென்றுமருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் உபாயஜ்ஞாநவிஷயங்களாக மோக்ஷப்ரதத்வ உபாயத்வத்தை யருளிச்செய்திருப்பதாலே இங்கு "ஸேவாயோக்யம்" என்பதாலே உபாயஜ்ஞாந விஷயங்களான உபாயத்வத்தையும், "வரதம்" என்கிறத்தாலே மோக்ஷப்ரதத்வத்தையு [illegible]

ச்செய்தார். இதி. "ஸ்வயமேவ தவேக்ஷ்ய வக்த்ரம்" என்கிறவிடத்தில 'வக்த்ரம்'' என்பதற்கு யோஜநாந்தரத்தியோடேகூட ரூப விசேஷத்தாலேயுக்த விலக்ஷணவிசிஷ்ட ஸவிசேஷகுணாஸ்பதனான ப்ரமாதாதிஸ்வாமியைச்சொல்லி, அவனைக்கண்ணாலே கண்டதுமாத்திரமேயொழிய பாடவில்லையென்றும், "ஸஹஸ்ரேஷு விஜ்ஞாபநேஷு ஸர்வேஷு" என்கிறபடியே விஜ்ஞாதீதகலிஷ்டாஹீரஸ்வாதி குணக்ருதமான ஸாஹஸ்ரத்தையறியமுடியாமல் மோஹத்தையடைந்தார்களென்றும் சொன்னால் ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்வயம்வ்யக்தாதிகளான மற்ற எம்பெருமான்களுக்கு சௌசீல்யாதிகள் கிடையாதோவென்னில் உழக்கரிசி அன்னத்தை புஜிக்கிறவனுக்கு பதக்கரிசி அன்னத்தை இட்டுத்திணித்தாப்போலில்லாமல் ஸ்ரீரங்கநாயகாதிகள் காலேக்ஷேத்ர தங்களுடைய சௌசீல்யாதி குணங்களை ஆழ்வாருக்கு ப்ரகாசித்துக்காட்டாமல் கொள்ளுமளவும் ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க ப்ரகாசிப்பித்துக்காட்டி தாங்களும் அநுப்ரவேசித்து நின்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு தங்களைப் பாடிக்கொண்டார்கள். வரதன் அப்படிக்கில்லாமல் காலேக்ஷேத்ர சௌசீல்யாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்தபடியாலே ஆழ்வார்கள் மோஹத்தையடைந்தார்கள். ஆழ்வார்களை அநுப்ரவேசித்து நின்று தங்களைத்தாங்களே பாடிக்கொண்டார்களென்பதை ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில் காணலாம். "தன் சொல்லால்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயனென்முன் சொல்லும்மூவுருவாமுதல்வனே" என்று எனக்கு உபதேஷ்டாவாய் நின்று எனக்குமுன்னே சந்தையிடநான் பின்னேசொன்னேனென்றாராழ்வார். "ஸாஹஸ்ரஜ்ஞஸஹஸ்ரயாமியோஸாநிஸாவஹாஸாரா:" என்பது வ்யாஸாதிகள் விஷயமென்று சொல்லுவது வ்யாஸாதிகள் ஸ்ருஷ்டிஸாஹஸ்ரம் முதலிய க்ரந்தங்களைப்பண்ணி ஸ்துதித்திருப்பதாலே யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை, இத்யலம்விஸ்தரேண, ப்ரக்ருதமநுஸராம:. (ஸதஷ:) இப்படி ஸ்துதியாதபோது ஸ்தாநில்லாதிருக்கும்படியான ஸ்வபாவமுடைய இந்தநான். ஸத்வைத்துக்கு பாஹ்யவிஷயதாவச்சேதகாவச்சின்ன ஸக்தியாகையாலே "ஸதஷ:" என்கிறவதுத்திற்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக இப்படியர்த்தஞ்சொன்

னபடி.(ஸவதா) தேவரீராலே, க்ஷமி தவ்யாபிவமழிந்தால் தன் வ்யாபிவமழியும்படியான ஸ்வபாவமுடைய தேவரீராலேயென்றப டி. (க்ஷந்தவ்ய:) க்ஷமிக்கத்தகுந்தவன். ஸ்தநந்தயஶிஶுவாலே உபத்ரவப்படுமளவிலும் ஶிஶுபட்டிணி கிடந்துபுலம்பினால் தன் வ்யாபிவம்அழியும்படி ஸ்வபாவமுடைய தாயார் க்ஷமித்துக்கொ ண்டிருக்குமாப்போலே: என வ்யாபிவமழிந்தால் ஸவ்யாபிவமு ம்அழியும் ஸ்வபாவமுடைய தேவரீராலே நான் க்ஷந்தவ்யனென்ற படி. ஶ்ரீஹாராஜனுலே ஜெதஶோகனை காகுஸ்தனைத் தி ருவடிஜயித்து ஶ்ரீஹாராஜரைவிடுவித்தால் ‘‘ஸத்ஸி வஸ ஶ்ரீஹா ததமு । அவீ தீஹரவெஸக்ஷ்டா’’ என்று ஶ்ரீஹாராஜருடைய ஸவீ திவருமென்றன்றோ திருவடிநிவ்ருத்தியடைந்தார் அப்படிப் போலே ஆழ்வார்களாலே ஸ்தோத்ரஶோகனைவனை இவர்ஸ்துதித்தால் ஆழ்வாருடைய ஸவராயம்வருமென்று அதுக்குக்ஷா வணம் பண்ணவேண்டியிருக்க, ஹமவஉவராயம்வந்ததென்று அதற்குஹமவானிடத்தில் க்ஷாவணம் பண்ணிக்கொள்ளக்கூடு மோவென்னில், ஹாமவதாவராயத்திற்கும் ஹமவானிடத்தில் க்ஷாவணம் பண்ணிக்கொள்ளலாமாகையாலே இவர்பண்ணின ஸாஹஸத்தாலே ஆழ்வாரிடத்தில்போலே ஹமவானிடத்தி லும் ஸவராயம்வருகையாலே இரண்டுக்குமாக ஹமவானிடத்தி ல் க்ஷாவணம் பண்ணிக்கொண்டபடி ॥

எந்த வரதனுடைய மாஹாத்ம்யத்தை யறிகிறதற்கே சக்தி யில்லாதவர்களாய்க்கொண்டு முனிச்ரேஷ்டர்களான நம்மாழ்வார் முதலானவர்கள் மோஹத்தையடைந்தார்களோ, அந்த வரதனை ஸ்துதிக்கத்தொடங்கின இந்த அடியேன் க்ஷமிக்கத்தகுந்தவனாக ஆகிறேனென்று திரண்டபொருள். * * * ॥உ॥

ஸவ ॥ யவெஸ்த்ரஷி ஐந்துஶ்லோகம் உவொதாதம். ஶா ஸ்த்ரகஶாஸ்த்ரத்தில் வதஸ்ஸித்தியாலே வரதத்ரஹாவாக்ஷிக ளாலே ஶாஸ்த்ராரம்ஹங்கூடாதென்று ஶங்கித்துக்கொண்டு ஸமாதா நம்பண்ணி ஶாஸ்த்ராரம்ஹங்கூடலாமென்று சொன்னாப்போலே, ஆ ழ்வார் ஸூக்திகளாலே ஸ்தோத்ரஶோகனைஸ்துதித்தால் ஸவ

ராயம்வாராதோ? உதாஹ்ருதிஸங்க்யைகளாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணக்கூடாதென்று ஶங்கித்து க்ஷாந்திகுணமிருப்பதாலே ஸ்தோத்ரமும் பண்ணலாமென்று இந்தஶ்லோகங்களாலே ஸமர்த்திக்கத்தொடங்கி க்ஷாந்திகுணமிருப்பதாலே ஸ்துதிக்கலாமென்று இரண்டாவதுஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார்; மூன்றாவதுஶ்லோகத்தில் அநாதியாகப்பண்ணின ஸமஸ்தஸாவத்யாபரா த்ரவ்யாபாரங்களாலே எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ்சீறியிருக்க நிர்ப்பயனாய் கிட்டி ஸ்துதிக்கலாமோவென்னில்; "அவிஜ்ஞாதா" என்கிறபடியே தோஷாநபிஜ்ஞஸ்வரூபமான வாத்ஸல்யகுணமிருப்பதாலே கிட்டி ஸ்துதிக்கலாமென்கிறார்.

॥ஶ்ரீ॥ ஜாநந்நநாதிவிஹிதாநபராதவர்காந்
ஸ்வாமிந் பயாத்கிமபி வக்துமஹம் ந ஶக்த꞉।
அவ்யாஜவத்ஸல ததாபி நிரங்குஶம் மாம்
வாத்ஸல்யமேவ பவதோ முகரீகரோதி ॥ ॥௯॥

பதம்	உரை
ஹே ஸ்வாமிந்!	ஏ ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே!
அநாதி	அநாதிகாலமாக
விஹிதாந்	செய்யப்பட்ட
அபராதவர்காந்	அபராத ஸமூஹங்களை
ஜாநந்	அறிந்தவனாக
அஹம்	அடியேன்
பயாத்	பயத்தினாலே
கிமபி	ஒரு வார்த்தையும்
வக்தும்	சொல்லுகிறதற்கு
ந ஶக்த꞉	சக்தியில்லாதவனாக இருக்கிறேன்.
ஹே அவ்யாஜவத்ஸல!	ஏ வ்யாஜமில்லாமலிருக்கிற வாத்ஸல்ய குணத்தையுடையவனே!
ததாபி	அப்படியிருந்தாலும்

ஹவத:	தேவரீருடைய
வாத்ஸல்யாதேவ	வாத்ஸல்யமென்கிற குணந்தானே
மாம்	அடியேனை
நிரங்குசம்	தடங்கலன்றியே
ஸ்வீகரோதி	ஸ்துதி செய்யும்படி பண்ணுகிறது.

வ்யாஜாநபிஜ்ஞாதி (அநாதி) அநாதியாக, உஉம் ஸிஷம் வஉம் விஹிதாநிதத்ர வியாநக்ரியா விசேஷணம். (விஹிதாநு) பண்ணப்பட்ட, (அபராதமநு) ஒவ்வொன்றாகப் பண்ணாமல் கூட்டங்கூட்டமாகப்பண்ணபபட்ட அபராதங்களை, அதுவுமின்ன காலத்தில்பாபம பண்ணத்தொடங்கினேனென்றில்லாமல் அநாதியாகப்பண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்றபடி (ஜாநநு) இப்படிப்பட்ட பாபங்களை அறிந்தவனை, க்ருதமான பாபத்துக்கு ஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஹயம் வாராது அதுவுமில்லை, ஜ்ஞாதமாயே யிருந்து கொண்டிருக்கிறதென்றபடி. (அஹம்) அடியேன், இந்த ஜந்மத்தில் தானே பண்ணின பாபங்களில் சிலது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாமல் போகிறது, அப்படிக்கிருக்க ஜந்மாந்தரக்ருதங்களான பாபங்களெல்லாம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகுமோவென்னில்; இப்போது ஸத்ஸந்தாநஸந்ததி ஸதாசார்ய ஸம்பந்தி முதலியவைகளை நான் அடைந்திருக்கச்செய்தேயும் பண்ணின பாபங்கள் எண்ணித் தொலையாது, ஸத்ஸந்தாநஸந்ததி முதலியவைகளில் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற ஜந்மாந்தரங்களில் பாபம் பண்ணமலிருப்பேனோ வென்று அநுமாநத்தாலே ஸாமாந்யமாக ஜந்மாந்தரத்திலும் பாபங்களைப்பண்ணினேனென்று அறியக்கூடுமென்றபடி. பிராட்டியும் “மயைவ து:க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹதஸ்தி நஸம்ஸய:” என்று தான் படுகிற க்லேசத்தாலே ஜந்மாந்தரக்ருத பாபத்தை அநுமித்தாளிறே. (ஸாக்ஷாத்!) புரம்புசெய்கிற பாபங்களை ஸாக்ஷிவிஷயத்தில் செய்தால் ராஜத்ரோஹம் போலே அதிகக்ரூரமாயிருக்குமிறே. (ஹயாத் கிமபி வக்தும் நஸக்த:) பீதியாலே ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிறதற்கு சக்தியில்லாமலிருக்கிறேன். “ஸந்த்ராஸ ஜநநம் தேவ தேவ சந்த்ராஸ்யாதி” என்கிறபடியே அபராதங்களைப்பார்த்து ஹயத்தாலே ரக்ஷிக்கவேணுமெ

ன்று ஒரு வார்த்தைசொல்லவுங்கூட க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறாரென்றபடி. (தயாவதி) இப்படி பீதனாயிருந்தபோதிலும் (அவ்யாஜவத்ஸல! அவ்யாஜேநவத்ஸலம், தவ த்வம்பேக்ஷி. ப்ராணிகளிடத்தில் தேவரீருக்கிருக்கும் வாத்ஸல்யம் சில ப்ரயோஜநாந்தரத்தை உத்தேசித்து வாத்ஸல்யமுடையவர்கள்போலே வ்யாஜஸாபேக்ஷமன்று, நிருபாதிகமாயிருக்குமென்றபடி. வ்யாஜாபேக்ஷை உண்டாகில அது அடியேனால் செய்யமுடியாது, அப்படிக்கில்லாமல் நிர்வ்யாஜவாத்ஸல்யமிருப்பதாலே கிட்டலாமென்றபடி. அநேக தோஷங்களிருந்தபோதிலும் அதை மறந்து ஆதரிக்கும்படியான ப்ரீதிக்கு வாத்ஸல்யமென்று பெயர். "நஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா" என்று வால்மீகி பகவான் அருளிச்செய்தார். (பவத: வாத்ஸல்யமேவ) தேவரீருடைய வாத்ஸல்யமென்கிற குணமே (நிரபேக்ஷம்) தடங்கலன்றிக்கே, இது க்ரியாவிசேஷணம் (மாம்) இப்படி அபராதபயத்தாலே பயந்த அடியேனை (முகரீகரோதி) உபதேசேன உத்கோஷித்துத் தட்டுத்தடங்கலில்லாமல் ஸ்துதிசெய்யும்படி பண்ணுகிறது. "வாத்ஸல்யமேவ" என்கிற ஏவகாரத்தாலே என்னுடைய ப்ரயத்நஸாபேக்ஷத்துமில்லை என்று ஸூசிதம். ஸ்வப்ரயத்நமிருந்தால் ஒருக்கால் ப்ரதிபாதி ப்ரத்யக்ஷ சங்கை வரக்கூடும், பகவத்குண க்ருதமாகையாலே அந்த சங்கையில்லை என்றபடி. அதினாலே உபாதேயத்வம் இந்த க்ரந்தத்துக்கு ஸூசிதமாயிற்று. ||

அநாதிகாலமாகச் செய்யப்பட்ட அபராதஸமூஹங்களையிப்பொழுது அறிந்துகொண்டிருக்கிற நான்பயத்தாலே ஒன்றுஞ்சொல்லுகிறதற்கு சக்தியில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் தேவரீருடைய வ்யாஜாபேக்ஷையில்லாமலிருக்கிற வாத்ஸல்யமென்கிற குணந்தானே அடியேனை தடங்கலன்றிக்கே ஸ்துதிக்கும்படிசெய்கிறதென்கிறாரென்று திரண்டபொருள் ||௩||

அவ. || இப்படி பயனுக்கு க்ஷாந்திவாத்ஸல்யாதி குணங்களிருப்பதாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கூடினாலும் உமக்கு பகவானுடைய குணங்களை யறியும்படி ஜ்ஞாநம் வேண்டாவோ? அயம்பவ்யா பூர்வாபரவநா என்றிருப்பதாலே குணங்களை அறிந்தன்றோ ஸ்துதி.

க்கவேணும்; பின்னும், ஸ்துதிக்க வாக்வைபவமும் வேண்டாவோ அவைகளெல்லாமுமக்கில்லாமலிருக்கும்போது ஸ்தோத்ராதிகள் கூடுமோவென்னில்; அஜ்ஞாகிஞ்சனனான அடியேனுக்கு பரமபுருஷனான தேவரீர் தானே உபாயாந்தரத்தில் நின்று ஜ்ஞானசக்திகளை உண்டாக்கவேணுமென்று ஔதார்ய குணத்தைப்பற்றாசாகக்கொண்டு ப்ரார்த்திக்கிறார்.

உ ॥ கிம் வ்யாஹராமி வரத ஸ்துதயே கதம் வா
கத்யோதவத் ப்ருʼஶ ஸங்குசித ப்ரகாஶ: ।
தந்மே ஸமர்ப்பய மதிஞ்ச ஸரஸ்வதீஞ்ச
த்வாமஞ்ஜஸா ஸ்துதிவிதௌ யதஹம் யதிஷ்யே ॥ ॥உ॥

பதம்	உரை
ஹே வரத!	ஏ வரதனே!
கத்யோதவத்	மின்மினிப்பூச்சிபோலே
ப்ருʼஶ	மிகவும் அல்பமாயும்
ஸங்குசித	ஸங்கோசத்தை யடைந்ததாயுமிருக்கிற
ப்ரகாஶ:	விஷயத்தினுடைய ப்ரகாசத்தையுடையவனான
அஹம்	அடியேன்
தவ	தேவரீருடைய
ஸ்துதயே	ஸ்தோத்ரத்தின் பொருட்டு
கிம் வ்யாஹராமி	எத்தை யறிந்து சொல்லப்போகிறேன்.
[தவ ஸ்துதயே	தேவரீருடைய ஸ்தோத்ரத்தின் பொருட்டு]
கதம் வா வ்யாஹராமி	எப்படி வ்யவஹரிக்கப்போகிறேன்.
தத்	ஆகையாலே
மதிம்	புத்தியையும்
ஸரஸ்வதீம்	வாணியையும்

மே	அடியேனுக்கு
ஸம்விதேய	கொடுக்கவேணும்
யத:	எதினாலே
அஹம்	அடியேன்
ஸ்துதிபதை:	ஸ்துதியை ப்ரதிபாதிக்கிற பதங்களினாலே
த்வாம்	தேவரீரை
ப்ரீணயாமி	ப்ரீதிபண்ணிவைக்கப்போகிறேனோ

வ்யா ॥ "ஸதம் விவக்ஷுர்கதிதம் ஹரே: ஜ்ஞாநகாந்தஸ்ய ஸமஸ்தவஸ்துவஸ்தித: । க்ருதாஞ்ஜலிம் ஸுதம்யநக்ஷ நா ஸம்ஸ்துவாநம் க்ருபயாகரோது" என்று நிஜஸஹ்ருதயாஹ்லாதகேதநாதநக்ஷமோதாயத மோதநனாய் கத்ருஜகிர்தாஸநவதநனாய் நீலாத்தலஹ்ருதயவிஹாரிவிலஸனாய் ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப பீதாம்பரவநமாலாதி விராஜிதனாய் மஹாபாரதிஜனாய் வந்ததேவரீரை அநுஸ்தாஸ்துதியாமல்போனால் கூத்யாரணாக்ஷிணாய்ஸ்துதிக்க ஜ்ஞாநஸக்திகளில் ஒன்றுமில்லாமல் தடமாறியேங்கிநின்ற த்ருவனுக்குஸங்கத்தாலே கபோலத்திலேதுடைத்து ஜ்ஞாநவாக்குக்களையுண்டாக்க, "ஸம்ஸார நந்த ஹ்ருதம் ஸமஸ்தவாஹ்ருந்த வ்யுத்பத்தி: । அர்பஸாதித ஹரிமேஸ: ஸோதிகோஸேவதி த்ருவ:" என்று ஸ்தவந ந்த ஹ ஸம்ஸாரவைராதி ஸம்ஸத்தையுடையவனைக்கொண்டு த்ருவன் அநந்தரோத ஸோகங்களாலே ஸ்துதித்தாப்போலே; தேவரீரை சீக்கிரமாக திவ்யஸோகங்களாலே ஸ்துதித்து ஆநந்திப்பித்தாலொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய் அதுக்குத் தகுந்த ஜ்ஞாநஸக்திகளொன்றுமில்லாமல் தடமாறி நிற்கிற அடியேனுக்கு ஜ்ஞாநவாக்ஸ்வாதிகளைக் கொடுத்து ஸ்துதி செய்விக்கவேணும், இப்படி இல்லாதவரையில் வஜ்ராதபக்ஷமம்போலே அதுஜ்ஞாநத்தையுடைய நான் எந்த முணத்தைக் கண்டு எப்படி ஸ்துதிப்பேன், அதஜ்ஞாநமில்லாமல் போனால் அவித்துப்போலே நிற்கலாம். அப்படிக்கில்லாமல் அல்ஜ்ஞாநமிருப்பதாலே ஸ்துதியாமலிருக்குவுமொட்டுகிறதில்லை என்கிற க

ஷிவ்யாயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். கிமிதி । (ஹே வரத) எவ்வளவு வ்யாயித்தாலும் ஹஸ்வஞான் பண்ணுமலிருக்கும் க்ஷுத்ர வஸ்துக்கள்போலன்றிக்கே "என்ன வரந்தருமென்று நம்மைத்திகிரித் திருமால்" என்கிறபடியே ஸக்தர்களுக்கென்ன வரனைக்கொடுப்போமென்று ஆசித்துக்கொண்டு நிற்கிறாய், ஆகையாலே வ்யாயிக்கிறேனென்று கருத்து. (வந்த்ராதவஸ) மின், மினிப்பூச்சிபோலே (வஸ்வாதிவஸ்துஷ்டிதவ்யகாசஃ) அத்யந்தமூயும் ஸக்ஷ்ணமாயுமிருக்கிற விஷயவ்யகாசத்தையுடையவனை என்றபடி. ஸாவதாந ஜ்ஞானமிருந்தால் ஸாதிக்கலாம். ஜ்ஞானமாத்ரமிருந்தால் அவித்துப்போலே யிருக்கலாம், அல்ப ஜ்ஞானமிருப்பதாலே ஸாதிக்கவுந்தெரியவில்லை, ஸாதிக்காமலிருக்கவுமொட்டுகிறதில்லை என்று கருத்து (ஸாதயே கிம் வ்யாஹராமி) தேவரீருடைய ஸாதநத்தின் பொருட்டு எத்தை வ்யவஹரிப்பேன், நீர் ஜ்ஞானத்தைக்கொடுக்காமல் போனால் எதை யறிந்து வ்யவஹரிக்கப்போகிறேனென்றபடி. வதநாவலீ வைத்யஃ. ஒரு பதார்த்தத்தையும் விசேஷித்து அறிந்து வ்யவஹரிக்கமாட்டேனென்றபடி. இங்கு, வ்யவஹாரமாத்ரத்தைச்சொன்னதற்கு வ்யவஹாரஹேதுபூதஜ்ஞானமாவேதநீயம். (கிம் வ்யாஹராமி) நீர் உதியைக் கொடுக்காமல் போனால் ஒரு பதார்த்தத்தையு மறியமாட்டேனென்றபடி. ஸர்வத்ர வ்யவஹாரமாவம் பொருளானபோதிலும் அயமேத வ்யவஹாரநாதனம் ஜ்ஞானமாவேதநீயம். அதவா, ஸர்வதவ ஜ்ஞானமாவஸிதியுண்டு, எங்ஙனே யென்னில்; வ்யாஹ்ருதிவக ஹாரகியாதொட ஜ்ஞானாயக்கமாகையாலே "கிம் வ்யாஹராமி" என்பதற்கு என்னதை யறியப்போகிறேனென்று அயமுஞ்சொல்லலாம், இப்படி ஜ்ஞானமாத்ரத்தைச்சொல்லி வாக்வ்யாபாரத்தைச்சொல்லுகிறார் அயமிதி। (ஸாதயே அயாவ்யாஹராமி) ஸாதய உத்ரவஸகாகாஷிந்நயேந உபயதாவ்யயஃ. வ்யாஹராமீத்ரவ்ய நாநாஷ்டஃ, நீர் வாணியைக்கொடுக்காமல் போனால் எப்படி வ்யவஹரிக்கப்போகிறேன். வாணியைக்கொடுத்து வாக்வ்யா

ஸாதிகளை யுண்டாக்கினால் வ்யவஹரிக்கலாமென்றபடி. கிம் வ்யாஹாரார்த்தத்வே ஜ்ஞாநாபாவஸ்யேத்யுமென்றும், முக்யம் வ்யாஹாரார்த்தத்வே ஸாக்ஷாத்வ்யவஹாரார்த்தவ ஸாபேக்ஷ்யாபாவம் முக்யமென்றுஞ்சொன்னால், அநவஸ்தாக்ஷய வ்யவஹாரார்த்தித்வஸ்ய விரோதாபாவத்வம் ப்ரஸஜ்யாதோவென்னில்; அது தோஷாவஹமன்றென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ஸர்வேஷாம் ஸர்வ ப்ரஹ்மத்வவத்" என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்தார். ததாஹி, "நவியத் அஸ்ருதே:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஆகாசத்துக்கு உத்பத்தியில்லை என்று பூர்வபக்ஷம் வர, "ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" என்று ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசத்துக்கு உத்பத்தி சொல்லியிருக்கிறதென்று ஸித்தாந்த்யேகதேஸி ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினான், "ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" என்கிறவிடத்தில் ஸம்பூத ஸப்தம் கௌணம், ஸ்ரூயமாணமன்றென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான். அப்போது "ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:, ஆகாசாத்வாயு:" என்கிற விடத்தில் ஸம்பூத பதத்தை அநுஷங்கம் பண்ணிக்கொண்டு "ஆகாசாத்வாயுஸ்ஸம்பூத:" என்று முக்யஞ்சொல்லவேண்டியது. அங்கு ஸம்பூத பதத்துக்கு உத்பத்திபரத்வ முக்யஞ்சொல்லவேண்டுகையாலே ஸம்பூத ஸப்தத்துக்கே பூர்வம் முக்யத்வம் அநுஷங்கே முக்யத்வம் ஏகத்ர ப்ரயோகே வாராதோவென்று ஆக்ஷேபிக்க அது பாதகமன்று, கூடலாம், "தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நஞ்ச ஜாயதே" என்று ஏகஸ்தாநத்தில் அமுக்யதயா ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஸப்தத்துக்கு அந்த ப்ரகரணத்திலேயே "தபஸா சீயதே ப்ரஹ்ம" என்று முக்யார்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதுபோல் இங்குங்கூடலாம். ஆனால் ப்ரஹ்மஸப்தம் அந்த ஸ்ருதியில் உபயத்ர ஸ்ரூயமாணமாயிருக்கிறது, இங்கு அநுஷங்கமன்றோ பண்ணவேண்டியிருக்கிறது, அப்போது முக்யவிரோதங்கூடுமோவென்னில்; அநுஷங்கத்துக்கும் ஸ்ரவணத்துக்கும் பேதமில்லை என்று அருளிச்செய்தார் (தஸ்) தஸ்மாத், அவ்யயம் ஆகையாலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாஸ்ரயங்களிருப்பதாலே என்றபடி. (உத்பந்ந ஸம்ஸர்க்கீணு) ஜ்ஞாநத்தை

யும் வாணியையும், நான் ஸம்பூர்ணமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி தடங்கலற்ற ஆநந்தத்தையும் வாக்ஸாமர்த்யாதிகளையுமென்றபடி. (ஸர்வஜ்ஞ) ஸர்வஜ்ஞனாக வேணும் என்று ப்ரார்த்தனை. (யஸ்) யஸ்ராசிஹக (ஸ்ரீ) ஸ்ரீஸ்தவாதி ஸ்தோத்ரங்களாலே விசிஷ்டனாயும் ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீரை (ஸ்துதிவசநை:) ஸ்துதிவாக்யங்களாலே, யதா, ஸ்தோத்ரமாம், ஸ்ரீபாஷ்யம். ஸ்துதிக்கிற ஶ்லோகங்களில் பஞ்சலக்ஷணாதிகளைப்பார்த்து வேதாந்த ஸாரார்த்தங்களும் அயர்வறுமமரர்களும்தேவரீரும் ப்ரீதி பண்ணும்படியாக இருக்கவேணுமென்றபடி. (ஸத்ஸா) சீக்கிரமாக (ப்ரநோதி) வசனம் ஸரஸ்வதீ. வீணை யிருப்பதாய். வீணாநம் பண்ணிவைக்கப்போகிறேன். அத்ருஷ்டம் ஸ்தோத்ருக்கு உத்தரக்ஷணத்தில் ஸ்வாதீநமில்லாமல்போனால் ப்ராணன் போகுமாப்போலே தேவரீரை அதிசீக்ரமாக ஸ்துதிக்காமல் போனால் ப்ராணன் நில்லாதென்றபடி. அதிமதுரங்களான ராமாயண ஶ்லோகங்களாலே குசலவர்கள் கானம் பண்ண, அதுகேட்டருளுகைக்காக பெருமாள் “ஆஸீந: காஞ்சநே திவ்யே ஸ ச ஸிம்ஹாஸநே ப்ரபு:। உபோபவிஷ்டை: ஸசிவைர் ப்ராத்ருபி: பரந்தபை:” என்று திவ்யகாஞ்சந ஸிம்ஹாஸநத்தில் ப்ராத்ராதிகளோடே எழுந்தருளியிருந்தாப் போலேயும், ஆழ்வார் பாடின பாட்டைக்கேட்டருளுகைக்காக ஸர்வேஶ்வரனும் திருவாரன் விளை என்கிற திவ்ய தேசத்தில் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தில எழுந்தருளியிருந்தாப்போலவும், தேவரீர் ஹஸ்திகிரியில் ஶேஷஶேஷாஸந வைநதேய ப்ரமுகர்களோடே ஸஜீவ திவ்யபார்ஷதர்களோடே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நான் அதிமதுரங்களான சொல்களாலே ஸ்துதிக்கவேண்டாவோ? நீர் அது கேட்டு ஆநந்திக்கவேண்டாவோ வென்றபடி. இங்கு பூர்வார்த்தத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டு “ஸர்வஜ்ஞ” என்று ப்ரார்த்தனையைச்சொன்னது ப்ரார்த்தநாமதி ஶரணாகதியாயிருக்கை தாத்பர்யம். “அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே” என்று ஆகிஞ்சந்யத்தைச்சொல்லி “தேவதாவாயகா

யாந்" என்று ஸ்வாத்மநியைச்சொன்னதற்கு ஸ்வாத்மநாஸ்தித ஹாநி ப்ரஸக்தேநைவ ஸாதுபாமென்கிற கருத்தாலே "ஸாத்ரா ஸம் யாந்நாஸ்தி ஸகதித்வ ஸ்தவம்" என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரகாரத்தில் அருளிச்செய்தாரிறே ॥ * * *

பகவானிடத்தில் க்ஷமை வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களிருப்பதாலே ஸ்துதிசெய்யலாமென்று சொன்னாலும், உமக்கு பகவானுடைய குணங்களை யறியத்தக்க ஞானமும் ஸ்துதிக்க வாக்பாடவமுமுண்டோவென்னில்; சொல்லுகிறார். ஏ வரதனே! தேவரீரை ஸ்துதி செய்கிறதற்கு மிகவும் அல்பமான ஜ்ஞானம் முதலியவைகளையுடைய வடியேனுக்கு ஜ்ஞானமும் வாக்பாடவமுமில்லை. ஆகையாலே தேவரீராலே கொடுக்கப்பட்ட எந்த ஜ்ஞானம் வாக்பாடவம் முதலியவைகளாலே மஹான்களாலே புகழக்கூடியதான ஸ்தோத்ரத்தைச்செய்து சீக்கிரமாக தேவரீரை ப்ரீதி பண்ணிவைப்பேனோ. அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானத்தையும் வாக்பாடவத்தையும் தேவரீரே கொடுக்கவேணுமென்கிறாரென்று திரண்ட பொருள் ॥௪॥

அவ ॥ மேல் பகவானுக்குத்தம்மிடத்தில் விசேஷ க்ருபாவ்ருத்தியையடையும் பொருட்டு அசக்தத்வத்தை வெளியிடுகிறார்:—

௫॥ உபசிதஸகல பலேந மதிஸாமக்ர்யம்
ஶக்ரேண வா தவ கரீஶ மதிஸ்ஸமக்ரம் ।
யத்ர ஸ்துதிம் ஸாமயேயா ததிஹ ஸ்வயம் வா
கிம்வா பவேச் சுபதி கிஞ்சிதநீஹமாநே ॥ ॥௫॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ!	ஏ கரீசனே!
உபசிதஸகல பலேந	அடியேனுடைய சக்திமுழுமையும் எண்ணினாலும்
இஹ	இந்த ப்ரபஞ்சத்தில்

ஶக்யம்	சக்யமானது
கிமஸ்தி	என்னதானிருக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை என்றபடி).
ஶக்யேந	தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தினால் சக்யமானால்
தவ	தேவரீருக்கு
ஸாத்யம்	ஸாதிக்கவேண்டியது
கிமஸ்தி	என்னதானிருக்கிறது.
யத்யஸ்தி	இருக்குமானால்
மயா	அடியேனாலே
ஸாத்யம்	செய்யவேணும்.
ததபி	அடியேனால் செய்கிறதும்
த்வயைவ	தேவரீராலேயே செய்கிறதாகவே ஆகும்
பவதி	தேவரீர்
கிஞ்சந	ஒன்றையும்
அநீஹமாநே பவதி	இச்சியாதபொழுது
கிம் வா	எதுதான்
பவேத்	உண்டாகும்

வ்யா || ஶக்யமிதி || தேவரீர்ஸஹகரியாமல் அடியேனுடைய ஶக்தித்தைக்கொண்டு ஸ்துதிசெய்வோமென்று என் ஶக்தியை விஜ்ஞாபனம் பண்ணும்போது என்னுடைய க்ஷுத்ரஶக்தியாலும் ஸாத்யமானது ஒருவஸ்துவுமில்லை, நீர்ஸஹகரித்தால் ஒருக்கால்ஶக்யமாகலாம், அத்தாலே ஸர்வஸர்வஜ்ஞனான தேவரீருக்கு ஸர்வஸாத்யமானது ஒரு ப்ரயோஜநமுமில்லை, நீர் என்னை ஸ்துதித்து க்ருதார்த்தமடைகிறதே எனக்கு ப்ரயோஜநம், அதற்காகவே நான்ஸஹகரித்து உம்மைக்கொண்டு ஸ்துதியை ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறேனென்னில்; ஆனால் என்னைக் கொண்டு ஸாதியும், என்னைக்கொண்டு ஸாதிப்பதும் தேவரீர்

அசேஷ்டாச்ரயமாக நின்று ஸாதிக்கையாலே ஸுகருமாகவே ஆகிறது, "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்கிற படியே நான் அநுஷ்டித்து நான் ப்ரயோஜகனாய் நின்று காயத்தைச்செய்கிறேனென்று தேவரீர் ஸங்கல்பியாதபோது எந்த காயமுந்தானுண்டாகுமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். (ஏவம்விதஸ்ய மம) கிம் ஸ்ரீயதே கார்யம். தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தாலே அடியேனுடைய சக்தி ஸாமர்த்யத்தைச்சிந்திக்கும்போது, அய்யா, ஸர்வ ஸாதாரணமாய்க் கொண்டு ஸமஸ்தத்தை ப்ரவர்த்திக்கிறது. (ஏவம் ப்ர கிமஸ்தி) இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் சக்யமானது என்னதானிருக்கிறது தேவரீர் ஸங்கல்பித்து ஸஹகரியாதபோது என்னுடைய சக்திமாத்திரத்தைக்கொண்டு ஒரு காயமும் ஸுகமாகாதென்றபடி. (ஸுகே ப்ரவா) தேவரீர் ஸங்கல்பித்து ஸஹகரித்து ஸுகமானால், அத்தாலேதான் (ஸஹகாரீஸ) கரியென்று நாமேக ஸ்ரேயோ நாம ஸஹமாய்க்கொண்டு ஸஹஸ்ரியைச்சொன்னபடி. ஸஹஸ்ரீஸமே என்றபடி. (தவ) அவாப்தஸமஸ்தகாமனை தேவரீருக்கு (ஸாய ப்ர கிமஸ்தி) அவாப்த ப்ரமான ப்ரயோஜநமிருக்கிறதா? ஒரு ப்ரயோஜநமுமில்லை என்றபடி. (யத ப்ரஸ்தி) ஒரு ப்ரயோஜநமிருக்குமானால், அதாவது என்னை நீர் ஸ்ருஷ்டித்து ஆச்ரயணம் பண்ணுகிறதே எனக்கு ப்ரயோஜநம், அதற்காக நான் ஸஹகரித்து உம்மாலே ஸ்ருஷ்டியை ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறேனென்னிலென்றபடி. ஆனால் என்னாலே ஸ்ருஷ்டியை ஸாதியுமென்கிறார். (ஸாயயமே தி) "ராயயமே" என்பது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையன்று, எம்பெருமானுடைய அபிப்ராயத்தை யநுவதித்தபடி. என்னைக்கொண்டு ஸாதிக்கிறதும் ஸுகருமே யென்கிறார் "தவ ஸ்வதா" என்று, வாகாரவதவகாரார்த்தே, அதினாலே உதாஹரணம் ப்ரயோஜகத்வ ப்ரதிஷேதம். நான் ப்ரயோஜகனாக நின்று காயத்தைச்செய்கிறேனென்று நீர் ஸங்கல்பியாதபோது எந்த காயமுந்தானுண்டாகுமென்கிறார். கிஞ்சி. (ஸர்வதி) தேவரீர் (கிஞ்சி நீஹஸ்ரேயதி), க

த்ராவாக நின்று நான் கார்யத்தைச்செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பியாதபோது (கிம்வா ஸ்மவேத்) எந்த கார்யந்தானுண்டாகும், ஒரு காரியமுமுண்டாகாதென்றபடி. இந்த ச்லோகத்தாலே எம்பெருமானை இந்த ஸ்தோத்ரத்துக்கு ப்ரயோஜக கர்த்தாவென்றும், ஸ்துதியைக்கேட்டருளுகையே தனக்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜநமென்றும் சொல்லப்பட்டது இந்த ச்லோகத்தில் இளந்தலை சுமக்கிறவனுக்கு ப்ரபலன் ஸஹகரிக்குமாப்போலே; எம்பெருமானுடைய ஸஹகாரித்வமாத்ரத்தைப்பற்ற சாகச்சொன்னார் ||

அடியேனுடைய சக்தியினால் மாத்திரம் சக்யமானது ஒன்றுங்கிடையாது, தேவரீர் இவருக்கு ஸஹகரித்து ஸ்துதியைச் செய்துவைப்போமென்று ஸங்கல்ப்பித்து ஸஹகரித்தால் ஒருக்கால் சக்யமாகலாம், உலகில் ஒரு ப்ரயோஜநத்தையுத்தேசித்தே தான் ஸஹகரிப்பர்கள். அவாப்த ஸமஸ்தகாமரான தேவரீருக்கு அப்படி யடையவேண்டியதொன்றுமில்லையாகையாலே ஸஹகரிப்போமென்று ஸங்கல்ப்பிக்கமாட்டீர். ஆகையாலே என்னாலே ஸ்துதிசெய்யமுடியாது, ஆனாலும் தேவரீர் உம்மை ரக்ஷிக்கையே எனக்கு ப்ரயோஜநம், அதற்காக ஸ்துதிசெய்யாதபோதில் ஆத்மதாரணக்ஷமரான உம்மைக்கொண்டு ஸ்துதிசெய்விக்கிறேனென்னில், ஆனால் செய்யும், தேவரீர் ஸங்கல்பியாதபோது ஒரு காரியமுமுண்டாகாதாகையாலே தேவரீருக்கே இதில் ப்ரதான கர்த்ருத்வமென்கிறாரென்று திரண்ட பொருள் || * * || ௫ ||

௪௭ || ஓ பிள்ளாய்! ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரஹிதர்களாய் ஸர்வஜ்ஞர்களாயுமான அயர்வறுமமரர்களும் முக்தர்களும் ஸ்துதிவ்யாஹாரோக்திகளாலே என்னுடைய ப்ரீதியும்பொருட்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ண நிற்க ப்ராக்ருதிவசராய் அத்யல்பஜ்ஞாநரான நீர் நான் ஸஹகரித்தபோதிலும் விரஸமான உக்திகளைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரீதியும பொருட்டு ஸ்துதிக்கிறது எனக்கு ஸஹ்யமாகுமோ? இது ஆச்சர்யமன்றோ? இப்படி ஸொக்த்

த்தில்தான் கண்டதுண்டோவென்னில்; ஸ்வாரஸிகமாய் ஜ்ஞாநலவரஹிதமான ஶுகஶாரிகாதி³கள் ஶிக்ஷகாதீ⁴நமாக வந்த சொற்களைத் தட்டுத்தடமாறிக்கொண்டு சொன்னாலும் அதை ஶிக்ஷகர் மது⁴ரபா⁴ஷணமாகக்கொண்டாடிக்கொண்டு ப்ரீதி பண்ணுமாப்போலே அடியேனுடைய பா⁴ஷணமும் தேவரீருடைய ப்ரீதியையும் பொருட்டு ஆகலாம், இது ஆஶ்சர்யமன்று என்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ॥ ஸ்தோத்ரம் மயா விரசிதம் த்வத³தீ⁴நவாசா
த்வத்ப்ரீதயே வரத³ யத்ததி³த³ம் ந சித்ரம் ।
ஆவர்ஜயந்தி ஹ்ருத³யம் ஸஹ ஶிக்ஷகாணாம்
மஞ்ஜூநி பஞ்ஜரஶுகாதி³விஜல்பிதாநி ॥ ॥௯॥

பதம்	உரை
ஹே வரத³!	ஏ வரதனே!
{ த்வத³தீ⁴ந	தேவரீருக்கு அதீநமான
வாசா }	வாக்கையுடையவனான
மயா	அடியேனாலே
விரசிதம்	செய்யப்பட்டதான
ஸ்தோத்ரம்	ஸ்துதியானது
த்வத்ப்ரீதயே	தேவரீருடைய ப்ரீதியைப்பொட்டு
[ப⁴வதி	ஆகிறது]
[இதி	என்று]
யத்	யாதொன்றுண்டோ
ததி³த³ம்	அதுவானது
ந சித்ரம்	சித்ரமன்று
{ பஞ்ஜர	கூட்டில்கட்டியிருக்கிற
ஶுகாதே³	கிளி முதலான பக்ஷிகளுடைய
விஜல்பிதாநி }	விருத்தமான சொற்களும்
ஶிக்ஷகாணாம்	ஶிக்ஷைசெய்து வைத்தவர்களுடைய

ஹ்ருதயா — மனஸ்ஸ
ஆஜ்ஞாபயிஷ்யந்தி — ரஞ்சிப்பிக்கின்றனவன்றோ

ஸூ॥ ஸ்தோத்ருதி। (ஸம்வாத' ஸமீசீநவாசா) தேவரீருக்கு ஸமீசீநமான வாக்கையுடையவனை, "என் முன்சொல்லு"மென்று நீர்முன்னே சந்தையிட பின்னே நான் ஸ்துதித்தேனென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாப்போலே; தேவரீர் முன்னே சந்தையிட பின்னே நான்சொல்லும்படி சத்ருசம் ஸமீசீநமானவாக்கையுடையவனை யென்றபடி. (மயா) அடியேனாலே, ஸ்வக்ருதிபைஸ்ஸுப்ரஜ்ஞனை அடியேனாலேயென்றபடி. ப்ரஸ்தாவத்தில் பூர்வாக்ஷரஸம்பந்தத்துக்குச் சொன்னத்தாலே ப்ராதிபதிகத்திலும் ஸ்வக்ருதிபைக்ஷுஸ்வப்ராகல்ப்யம், பின்னும் ஸத்ப்ரஜ்ஞானமுடைய ஸம்பந்தப்ரஸ்தாவத்தாலே ப்ராதிபதிகத்திலும் ஸத்ப்ரஜ்ஞத்வம் விவக்ஷிதம். ததாச ஸமீசீந வாக்காயும் ஸ்வக்ருதிபைக்ஷுயும் ஸத்ப்ரஜ்ஞானுமான அடியேனாலே என்றபடி. (விநிதா) ஸம்யகாயதா செய்யப்பட்ட, உபாத்யாயர் சந்தையிடச்செய்தேயும் மந்த ஶிஷ்யன் தப்புச்சொல்லுமாப்போலே நீர் முன்னே சந்தையிட்டுச்சொல்லச்செய்தேயும் நான் தப்பாகச்சொல்லுகிறேனென்றபடி. ப்ரஸ்தாவத்தில் விஜ்ஞாதா நீ என்று இருப்பதைக்கொண்டு இங்கு இப்படி ஸம்பந்தம் சொன்னபடி. (ஸ்தோத்ரம்) ஸ்துதியானது [மந்தஸ்ய] அநேகார்த்தமாய்க் கொண்டு உத்தராத்தத்திலிருக்கும் "மந்தமதி" என்பதை ஸ்வகவசனமாக்கிக்கொண்டு இங்கும் ஸம்பந்தித்தபடி. (ஸங்கல்பதயே) தேவரீருடைய ப்ரீதியைப்பொருட்டு [ஸம்பத்தி] ஆகிறது. ஸம்பத்தி ப்ராதுர்ப்பாவம். (நகியத்) என்று யாதொன்றுண்டோ, (தத்ரூபம் நவிதா), அது வானது ஆச்சரியமன்று. (பூர்வாபராக்ஷவிஜ்ஞாதாநி) கூட்டியிருக்கும் பூர்வாபரிகாதி பக்ஷிகளுடைய விவிய ஜல்பனங்களும் ஶிக்ஷகன் ஶிக்ஷிப்பித்திருக்கச்செய்தேயும் ஸ்ஜாதீயத்தாலே ஸ்வாபாவிகமான ஜல்பனங்களுமென்றபடி. (ஶிக்ஷகாணாம் ஹ்ருதயா) ஶிக்ஷகர்களுடைய மனஸ்ஸை (ஶிக்ஷகா

ணாம் மநோஹாரிணீ) ஶிக்ஷகர்களுக்கு மநோஜ்ஞங்களாய்க்கொண்டு, ஶிக்ஷகவாக்யாநுக்ருதி மநோஜ்ஞங்களாயிருக்கின்றனவென்றபடி. (ஆவர்ஜயந்தி மந:) ஆவர்ஜநம் பண்ணுகிறதனவோ. ஸம்வ்ருத்தி ஸம்ஸித்திஸூசகம். ரஞ்ஜிப்பிக்கின்றனவென்றபடி. கூட்டில கிளியை வைத்து அதினுடைய ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகிற ஶிக்ஷகனுடைய வ்யக்தாபிப்ராயத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது "ஸந்தோஷாவஹ" என்பது. ஶிக்ஷகனுடைய வ்யக்தாபிப்ராயமன்றோ ஜ்ஞாநமாயொழ்ந்மானதிலுங்கூட ஜ்ஞாநத்தையுண்டுபண்ணி ஶிக்ஷகனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக்கொடுக்கிறது. அதுபோலவே ஸ்துத்யஸ்வாமீயமான ஶரீரத்தை யடைவித்து ரக்ஷித்து வ்யாப்தம் பண்ணுகிறதற்கு கிஞ்சிதபி ஶக்தியில்லாமலிருக்கிற என்னாலே ஸ்துதியை தேவரீர் பண்ணுவித்ததால் தேவரீருக்கு ஸந்தோஷம் அவஶ்யமுண்டாகுமென்று கருத்து ॥ * * *

கூட்டில் கட்டியிருக்கும் கிளிகளுடைய அஸம்பத்தங்களாயும் விருத்தங்களாயுமான சொற்களும் சிக்ஷகர்களுக்கு மநோஜ்ஞமாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தையும்பொருட்டு ஆகிறதோ; அதுபோலவே தேவரீருக்கு அதீநமான வாக்கையுடைய அடியேனாலே செய்யப்பட்ட ஸ்துதியானது விரஸமாயிருந்தாலும் தேவரீருக்கு ஸந்தோஷத்தையுமபொருட்டாகுமென்கிறாரென்று திரண்ட பொருள் ॥ * * ॥௬॥

௬௭ ॥ இப்படி ஐந்து ஶ்லோகங்களாலே ஸ்வாபாவிகதோஷங்கூடலாமென்று சொல்லி, மேலே ஸ்துதிக்கத்தொடங்குகிறார். கீழ் ஶ்லோகங்களுக்கு ஸ்துத்யத்வமிருந்தபோதிலும் உபோத்காதத்வமே நோக்கு. மேல் ஶ்லோகங்களுக்கு ஸ்துத்யத்வமோத்தம். ஸ்துதிப்ரவ்ருத்தி தத்வமீத ஸ்பாஷாயஶ்ங்களை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். உபாயோபேயதஶையிலும் திவ்யநிர்ஹேதுகஸஹஜவைபவமதிமாகையாலும்விஷ்ணுஸ்வாதீநதத்துக்கு ஸாதகமாயிருப்பதாலும் "ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷ பீஜாய ஸர்வஸாதாரணாய ச ப்ரதாத்ரே வ்ருஷ்டிரூபாய நமஸ்துப்யம் ஹ்ருதே" என்று ஆகஷ்டக்கவசி

ருப்பதாலும் முந்துற ப்ரத்யக்ஷ விக்ரஹ யோகத்தை யருளிச் செய்கிறார்.—

ச்லோ॥ யம் சக்ஷுஷாமவிஷயம் ஹயமேதயஜ்வா
த்ராகீயஸா ஸுசரிதேந ததர்ச வேதா: ।
தம் த்வாம் கரீச கருணாபரிணாமதஸ்தே
பூதாநி ஹந்த நிகிலாநி நிசாமயந்தி ॥ ௪௭॥

பதம்	உரை
ஹே கரீச!	ஏ கரிமலைக்கீசனே!
ஹயமேதயஜ்வா	அச்வமேத யாகம் பண்ணுகிறவரான
வேதா:	ப்ரம்ஹாவானவர்
சக்ஷுஷாம்	ப்ராக்ருதமான கண்களுக்கு
அவிஷயம்	அவிஷயமான
யம்	யாதொரு தேவரீரை
த்ராகீயஸா	மிகவும் பெரியதான
ஸுசரிதேந	நல்ல கர்மத்தினாலே
ததர்ச	பார்த்தாரோ
தம் த்வாம்	அப்படிப்பட்ட தேவரீரை
தே	தேவரீருடைய
கருணா பரிணாமத:	கருணையின் பரிணாமத்தினால்
நிகிலாநி	ஸமஸ்தங்களான
பூதாநி	ஜந்துக்களும்
நிசாமயந்தி	பார்க்கின்றன.

வ்யா॥ "ந ஸம்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய, ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே" என்று நேத்ராவிஷயபூதனை தேவரீரை சதுர்முகன் சிரகாலக்ருத ஸுக்ருதபூயஸ்த்வயா லும் தத்காலத்தில் அச்வமேதம் பண்ணின ஸுக்ருதத்தாலும் தேவரீரைக்கண்ணாலே கண்டான், அப்படிக்கிருக்க, ஸாதாரண்ய

மான நிகிலப்ராணிகளும் கண்ணாலே காணும்படி அம்பலத்தில் அவல்பொரி யவிழ்த்தாப்போலே ஆயிற்றே; இதென்ன கருணை என்று "ஹந்த" என்று காணாது கண்டாப்போலே ஆஸ்சர்யப்படு கிறார். (ஹயசிரஸா) ஹயசிரஸ்ஸாம் பண்ணுகிறவரான (தேவ: ஸ:) ஸர்வேஸ்வரனானவர் (ஜ்ஞாநமய:) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான, ஜ்ஞாநத் தானமென்றபடி. (ஸாஸ்த்ரேண) ஸாஸ்த்ரத்தாலே, "ஹய சிரஸா" என்கிற விசேஷணஸாமர்த்யத்தாலே ஹயசிரஸ்ஸாம் பண்ணி ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸாமவேதத்தாலே என்று தாத்பர்யங்கிடைத்தபடி. ஸுஸ்பஷ்டார்த்த ப்ரகாஸகமான தத்வோபதேசாதி ஸாஸ்த்ரத்தாலேயுமென்றவுமாம். (சக்ஷுஷாம்) ஸாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு அவிஷயமாயிருந்தவனை வென்றபடி. (யம்) யாதொரு தேவரீரை (தத்ஸ்வ) பார்த்தாரோ, ஸாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸாலே தேவரீருடைய அஸாஸ்த்ர வேத்ய விக்ரஹத்தை ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாகவும் ஞானாநந்தமயமாகவுமே ஸாக்ஷாத்கரித்தாரென்றபடி. "நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே, நாபி வாசா" இத்யாதி ஸ்ருதிகளினால் ஞானாநந்தமயமான திவ்ய விக்ரஹமானது ஸாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு அவிஷயமென்று சொல்லியிருப்பதாலே ஸர்வேஸ்வரனானவர் ஸாஸ்த்ரமான சக்ஷுஸ்ஸாலே ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாயும் ஞானாநந்தமயமாயுமிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தார் என்று எங்ஙனே சொல்லக்கூடுமென்னில்; "நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா" இத்யாதி ஸ்ருதிகள் நிரதிசய ஸாஸ்த்ரக்ருத திவ்ய ஸாக்ஷாத்காரத்வ விசேஷ ரஹித ஸாஸ்த்ர சக்ஷுர்க்ராஹ்யத்வாபாவ பரங்களென்று திருவுள்ளம். ததாச ஸர்வேஸ்வரனானவர் தத்வோபதேசாதிக ளாலும் ஹயசிரஸாம் பண்ணினத்தாலுமுண்டான நிரதிசய ஸாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான திவ்யதர்சனத்தினாலே உத்தம மான ஸக்தி விசேஷத்தையுடைய ஸாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸாலேயே தாஸ்ய திவ்ய விக்ரஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தாரொழிய கேவல ஸாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவில்லை, என்ற

ஒரு தாத்ருஸ ஸமஸ்தவிபூதிகளுக்கும் நாதனான ஸர்வஜ்ஞனானவர் ப்ராக்ருத சக்ஷுஸ்ஸாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாரென்பதிலொரு ஆச்சர்யமுமில்லையென்று பாவம் தாத்பர்யம். (ஹே கரிஶ!) அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு ஸம்பந்தமுடையனாயிருந்து வைத்து ஜடமான இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் கரிகிரிக்கு ஸம்பந்தனாய் நிற்கிறாய்; இதென்ன காரணமென்றபடி. (நிகிலா நிஷ்க்ருதகாமி) ஸர்வப்ராணிகளும், இன்னாரினியாரென்றில்லாமல் கண்புடைத்த யாவத் ப்ராணிகளுமென்றபடி. ப்ரஹ்ம ப்ராக்ருத வீக்ஷ்ய ஸ்ருதௌ தேஜஸாம் மெளனவி। தாஸ்ய ஸிதாம் ஸம்ருத்தி ராஜஸோமாஹ தாஜநா:” என்கிற விடத்தில் ஸம்ஹ்ருதமும்போலே இங்கும் ஸம்ஹ்ருதமும் ப்ராணிஸாமாந்ய வாசகம். (தம் த்வாம்) அப்படிப்பட்ட தேவரீரை, ஸர்வஜ்ஞாதிகளும் அகோசரமாதிகளாலே ஸமாதிக்கப்பட்ட ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பார்க்கும்படியாக நின்ற தேவரீரை என்றபடி. (தே காருண்யாவதாரிணா ஸதி) பள்ளத்துக்கு வரிணாம் வந்தால் அதற்குப்போக்கு வீடு விடாதபோது ஸ்வபாவமழியுமாப்போலே காருண்யத்துக்கு பரிணாமம் வந்தால் அதற்குப்போக்கு வீடு விடாதபோனால் உன் ஸ்வபாவமழியும், அதற்காகவே கரிமலையில் ஸகல ப்ராணிகளும் காணும்படி நிற்கிறாயென்றபடி. (நிரீக்ஷந்தி) மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸாலே பார்க்கிறார்கள். (அஹோ) ஆச்சர்யம். சண்டாளன் கூட மஹாஸாக்ஷாத்கரம் பண்ணிப்பார்க்கும்படியான உன்னை ஸாமாந்யஜநங்களும் காணும்படியாயிற்று, இதென்ன ஆச்சர்யமென்றபடி ॥ * * *

அச்வமேத யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ப்ரம்மஹாவானவர் ப்ராக்ருத சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாகாமலிருக்கிற எவரை மிகவும் அதிகமான புண்யத்தாலே பார்த்தாரோ, அப்படிப்பட்ட தேவரீரை ஸர்வ ப்ராணிகளும் தேவரீருடைய கருணையினாலே இப்பொழுதும் பார்க்கின்றன இதென்ன ஆச்சரியம் என்று ஆச்சரியப்படுகிறாரென்று திரண்ட பொருள். ॥௭॥

௪௰ ॥ இப்படி ஸர்வபூதங்களும் கண்களாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி நின்ற வரதனை இவரும் கண்களாலே கண்டநுபவித்து, பின்பு ‘‘பஶ்யந்தி பஶ்யந்த்யேநம் ... ஹ்ருதிஷ்டம் ... ஶ்ருதிஷ்டாயாம் ஸந்நாராயணதக்ஷ்ய ... வி்ஷ்ணுமநோரதம்’’ என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதி ரஸாநுபவத்தில் ஸ்ப்ருஹையையுடையவராய்க்கொண்டு வரதனை நோக்கி ஸர்வபூதங்களும் தேவரீரைக்கண்களாலே கண்டாப்போலே நானும் கண்டேன், அது எனக்கு அமையாது பின்னையுமக்கு வேண்டுவதென்னென்னில்; ப்ரஹ்மதேவனுக்கு உன்னைக்காஞ்சீநே அநுபவிக்கும்படி தந்தருளினாப்போல் எனக்கும் தந்தருளவேணுமென்றிவர் சொல்ல, அஶ்வமேதாதி யாகங்களைப்பண்ணின ப்ரஹ்மதேவனுக்கு என்னை அநுபவிக்கும்படி தந்ததைக்கொண்டு ஸாத்ருஶ்யமில்லாமலிருக்கிற நீர் கேட்கலாமோவென்னில்; ஸாத்ருஶ்யமில்லாமலிருக்கிற தேவாதிகளும் காஞ்சீநகராநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க நான் யாதும் ரஸாநுபவம் பண்ணக்கூடாதோவென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்;—

(௪௰) தத்தத்பதைருபஹிதேபி துரங்கமேதே
ஶக்ராதயோ வரத பூர்வமலப்தபாகா: ।
அத்யக்ஷிதே ஸதஸி வேதஸி தத்ர தேவ
த்வாமேவ ஶக்ரஹவிஷாம் ப்ரதிக்ருஹ்ய வந்து ॥ ௪௰ ॥

பதம்	உரை
துரகமேதே	அச்வமேதயாகமானது
தத்தத்பதை:	இந்த்ரன் முதலானவர்களைச்சொல்லுகிற சப்தங்களாலே
உபஹிதேபி	கூடியிருந்தாலும்
ஹே வரத!	ஏ, வரதனே!

அப்ராப்தபாகா:	அடையப்படாமலிருக்கிற தங்களு டையபாகத்தை யுடையவர்களான
ஶக்ராத்யா:	இந்த்ரன் முதலானதேவர்கள்
யஜ்ஞபதே	யக்ஞத்திற்குப்பதியான
த்வயி	தேவரீர்
ப்ரத்யக்ஷிதவதி	ஸாக்ஷாத்க்ருதனாயிருக்கும்பொழுது
வேதஸா ப்ரஹிதம்	ப்ரம்மஹாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட
ஹவிஷாம்	ஹவிஸ்ஸுக்களுடைய
ரஸம்	ரஸத்தை
அந்வபுஞ்ஜத	அநுபவித்தார்கள்.

ப்ரஹ்மா கேவலஸாம்வத த்ருஷ்டியை உபதேசித்து அஶ்வமே தம் பண்ணும்போது ஸ்ரீருத்ராதிதேவதைகளாலே கூப்பிட்டு ஹவிஸ் ப்ரக்ஷேபம் பண்ணச்செய்தேயும் "ஸர்வம் ஸ்வீக்ஷம் ப்ரஹ்மா" என்று ஸாவதானே ஸர்வேஶ்வராஜ்ஞையாலே அவனே அக்ஷ ஹிதனாய்நின்று ஹவிஸ்ஸை ஸ்வீகரித்தபடியாலே தங்களுக்கு ஸா மர்த்யமில்லாமையினாலே வீணரான ருத்ராதிதேவர்கள் ப்ரஹ்மாவினு டைய யஜ்ஞஶாலையில் ஸர்வேஶ்வரன் அதிஸாந்நித்யயுக்த திவ்ய விக்ரஹத்தோடே அவதரிக்க, அந்த திவ்யவிக்ரஹத் தைக்கண்டு "ஶோபநாஹ் ப்ராணவிஶதி" என்கிறபடியே ஜீ வேஷபாலே ஸர்வாஸ்வாதநம் பண்ணினாப்போலே த்ருப்தியை யடைந்தார்களென்கிறார். (ஹேவரத!) தேவரீர்வரதனாகையாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு வரங்கொடுக்க அவதரித்தபோது அத்ருப்தரான தேவதைகளுக்கும் த்ருப்தியைக் கொடுத்தீரென்றபடி (தத்த்வ தேதே:) தேஷாம் தேஷாம் வதே: தத்த்வதேதே: ஷஷ்டிப்ரியாம் ப்ரதிவாதஸஸ்வா. இந்த்ராதி தத்த்வதேவதா ப்ரதிவாதகாஸாயா நஸாஸ்வங்களாலே யென்றபடி. அதாவது இந்த்ரயஸ்வீவதே யென்றாப்போலேயிருக்கிற அநந்யாஸ்விஜ்ஞீவ ஸூக்தம் வஜ்ஜ க்களோடேயென்றபடி கேவலா ஸ்ரீருத்ராதி ஶப்தங்கள் "ஸோக்ஷாத் ப்ரவிஶாமாஸாதி" என்கிற ஸூக்தத்தின்படியே அஸு ரநாதி பொருள ப்ரவர்த்திபாலே ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் ஆராதகங்களை

கையாலே இந்த்ராதிகளுக்கு அபயமில்லாமல்போனாலும் இந்த்ராய ஸ்வீவதயே என்றுசொன்னால் அபயமுண்டாகலாம், எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வீவதிகளாதிகள் ஸம்ஹர்த்தாவுக்கில்லாமையாலே, “அவத்யோ தேவர்ஷிகந்தர்வைः” என்கிற ஸம்ருதத்தின்படியே ஸ்வீவதியான தேவஸ்ரீபகவத்ஸம்ஹர்த்தாவே உபேந்த்ரனுயிருந்த போதிலும ப்ராஜாபத்ய ப்ராஹ்மணன்போலே இந்த்ராதிகளுக்கும் த்ருப்திவரக்கூடும், இந்த ஸர்க்கத்தில் ஸாமான்யமாக வத்தில் ப்ரத்யக்ஷதः ஆவிர்ப்பவித்து நின்றும் மற்றஸாமான்ய த்தில் அந்தர்ஹிதனாய் நின்றும் ஸாக்ஷாத்தாகவே இந்த்ராய ஸ்வீவதயே என்று கூப்பிடும்போதும் தானே ஸம்ஹாரணம் பண்ணினபடியாலே தேவர்களுக்கு ஸம்சயமில்லாமல் போய்விட்ட தென்று கருத்து. தயாஹ அநந்யஸாதாரணப்ரத்யக்ஷ ததேவ தாபத்திவாதக ஸம்பங்களோடே யென்றபடி. (உபஸ்தித) ஸம்ஹிதமாயிருக்கிற (தேவஸ்ரேயோப்ரதமி) ஸர்க்கத்திலும், கேவலநாராயணாதி ஸம்பங்களாலே ஆராயிக்கப்பட்ட ஆராயண த்தில் இந்த்ராதிகளுக்கு அபயமில்லாதாய் போலேயாய்விட்டது அநந்யஸாதாரணப்ரத்யக்ஷ ஸம்ஹிதமான ஸர்க்கயாமத்திலு மென்று அபிஸம்பத்தாலே ஸம்ஹிதம். (ஸம்ஹத்ய) தேவ ரீர் ப்ரத்யக்ஷமாக அவதரிக்கும் முந்தி (அஸம்ஹாரம்ः) அடை யப்படாமலிருக்கிற ஸம்ஹாரத்தை யுடைத்தான, (ஸகாதா யः) இந்த்ராதிதேவர்களெல்லாரும், ஸாமான்யத்தில்மட்டும் ப்ரத்யக்ஷமாக நின்று ஸம்ஹாரணம் பண்ணினர், மற்ற இடங்களில் அந்தர்ஹிதனாகவே நின்று இந்த்ராதிஸாரமாக ஸம்ஹாரணம் பண்ணினரென்று சொன்னால், அப்போது ப்ராஜாபத்யந்யாயேந த்ருப்திவராமாகையாலே அஸம்ஹார்ய கூடாது. தேவர்களுக்கு ப்ரயோஜந ஸாமங்கிடைக்காத்தாலே கூடலாமென்னில்; இதுமற்ற ஸாமான்யங்களுடையவும் ப்ராதுர்பாவருடையவும் யாகத்துக்குப்பொதுவாயிருக்கும்; இந்த ஸர்க்கத்திற்கு ஒருவற்றஞ் சொன்னதாகாது. அந்தர்ஹிதரா யாகவே ஸம்ஹரித்தாரென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணு,

மாலும் நிர்தேஶித ப்ரஹ்ம நிர்பந்தாநுபந்தி ஸ்வபரர்களுக்கு ஹவிர் ஸங்கிடைக்கவில்லை யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும், ஆகையா லே அந்நிர்விஷயமாக ஹவிர் க்ரஹணம் பண்ணவேண்டியிருக்க அப் படிக்கில்லாமல் "ஸர்வேஷாம் ஹவிஷாம்" என்று தானேவ ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்பவித்து ஸர்வ ஹவிர் க்ரஹணம் பண் ணினப்போலே மற்ற ஹவிஸ்ஸையும் அதுவிடுதலைக்கொண்டு வாங்கிக்கொண்டாரென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினபடி. (வேத) "யஜ்ஞாயஜ்ஞவேதிபூஜா" என்கிறபடியே யஜ்ஞவேதி யான (க்ஷிதி) தேவரீர், "யேநயஜ்ஞேந தேவதாஸ்தா யஜந்தேஸ யாநிதா: | தேஷாமேவதேவஹவ்யாநி யஜ்ஞ ப்ரவிஷ்டஹவிர்பூக்" என்கிறபடியே ஸர்வயஜ்ஞத்துக்கும் தேவரீரே பதியாக இருக் கும்போது அந்யதேவதைகள் பண்ணுகிறயாகத்தில் ஸாக்ஷா த்தாக ஹவிஸ்ஸை வாங்கிக்கொள்ளவும் அபீஷ்டத்தை ப்ரதாநம் பண்ணுகைக்காகவும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஆவிர்பவிக்கலாமென்று க ருத்து. இப்படி அந்யாயமாக ஜீவிதரும் இருக்கும்போதும் ஸ ர்வேஶ்வரன் தானே ஹவிஸ்ஸை க்ரஹித்தபடியாலே இதரதேவ ர்கள் தாங்களே யஜ்ஞபோக்தாக்களென்று கொண்ட எண்ணத்தை ப்பொய்யாக்கினானென்று கருத்து. (அப்ரத்யக்ஷதேவதாஸாக்ஷாத்கார மிருக்கும்போது(ப்ரத்யக்ஷதேவதை) நேத்ரத்தாலேயே(ஸர்வாணி ஹவீம்ஷி) அக்நிமுகத்தில் ப்ரஹ்மாவாலே கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸுக்களுடைய (ரஸம்ஸர்வத்தையும்), ரஸத்தையநுபவித்தா ர்கள். ப்ரஹ்மாவாலே கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஹவிர்பாகத்தை தேவதை அடையவில்லையோ அதையே நம் தேவர்கள் ஸ்வாஹம் போலே அடைந்தார்கள். இது "ஹவிஷாம்" என்று சொல்லா மே "ஸர்வாணி ஹவீம்ஷி" என்று சொன்னதாலே ஸித்தம். ததாவா திவ்யக்ஷணமான திவ்ய திருமேனியைக்கண் டவர்களே ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் த்ருப்தியுண்டாயிற்றென்றபடி. "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்றும், "தஸ்யாநநம் ப்ரஹ்மணோ நாஸ்தி" என்றும் ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமிருப்பதாலே திருமேனியில் ரஸாநுபவமுண்டாகலாமென்று கருத்து. ஆனா

லும் ஜிஹ்வயா ரஸாநுபவம் பண்ணலாமத்தனையொழிய சக்ஷு-ஷா ரூபாநுபவங் கூடலாமோவென்னில்; சக்ஷுஶ்ஶ்ரவஸ்ஸான-து ஏகேந்த்ரியத்தாலே இரண்டுவிஷயத்தை க்ரஹிக்கிறாப்போலே சக்ஷுரிந்த்ரியந்தாலேயே ரூபாநுபவமும் ரஸாநுபவமு-ங்கூடலாமென்று கருதது "ஶ்ரோத்ராதி வ்ருத்திவைஷம்யம் வாசஸ்பதிரிவ ஸர்வத: ஶ்ரோத்ர சக்ஷுஸ்ஸமஶ்ரோத்ர" இ-தி தச்ச ஶ்ருதாகர்ணோக்தரீத்யா ஸர்ப்பங்களுக்கு ஏகஸ்தாந-த்தில் உபயேந்த்ரியமிருப்பதால் மாத்திரம் இரண்டுவிஷயத்தை க்ரஹிக்கிறதொழிய ஏகேந்த்ரியமே இரண்டுவிஷயத்தை க்ரஹி-க்கவில்லை, ஆகையாலே சக்ஷுஸாலே ரஸாநுபவம் பண்ணு-ம்படி யெங்ஙனேயென்னில்; "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:" என்று ஸர்வாத்ம சக்ஷுஸ்ஸை அர்ஜுநனுக்குக் கொடுத்தாப்போலே தேவர்களுக்கும் ஸர்வாத்ம சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்தாரென்று தா-த்பர்யம், ஸர்வாத்மேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயநியமமில்லையென்று திருவுள்ளங்கொண்டு தாத்பர்யவ்ருத்தி கையில் "சக்ஷுஷோ திவ்ய-ஶக்த்யா ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணம், அநந்தவீர்யஶக்த்யாதி விஶிஷ்டமே-வைஷ ஸர்வ்ருதி ஸர்வதிக்ஷு:" என்றருளிச்செய்திருக்கி-றார். ஆழ்வாரும் "முடியானே" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு இந்த்ரியமும் தந்தாமுடைய வ்யாபாரத்தையும் இத-ரேந்த்ரிய வ்யாபாரத்தையும் ஆசைப்படுகிறதென்று அருளிச்செ-ய்தார். அப்படியே கூரத்தாழ்வானும் "ஶ்ரோத்ரே த்ருஶௌ நிவஸதி ஜிஹ்வா விஹ்வலாஶ்ச தவ ஸ்துதௌ । நாஸிகா ஸ்பர்ஶதய: த்வத்ப்ராப்த்யாம் கதயிஸம்ஸ்ப்ருஹயஸ்ம:" என்று வரதராஜஸ்தவத்தில் நான் பட்டினிகிடந்தால் கிடக்கிறேன், த்ருஶௌகள் பட்டினிகி-டந்து புலம்புகிறதுகளே நான் என்னசெய்வேனென்று க்ஷுத்-ப்ரபஞ்சத்தில் புலம்புமாப்போலே நான்படுகிறது படுகிறேன் இந்-த்ரியங்கள் படுகிறதற்கு நான்என்னசெய்வேனென்று புலம்பினார். இவர்களுக்கும் விஷயநியமமில்லாமல் ஸர்வேந்த்ரியங்களா-லும் ஸர்வவிஷயத்தையும் அநுபவிக்கும்படி ஸர்வாத்மேந்த்ரி-யங்களை யெம்பெருமான் கொடுக்கததட்டென்ன என்கிற அபி-

த்தில் தாத்பர்யமும் தத்தத்தேவதைகளையும்பொருட்டு கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை தத்தத்தேவதைகள் அடைவார்களொழிய மற்றதேவதைகள் அடையமாட்டார்கள். இங்கு ஒவ்வொரு தேவர்களையும்பொருட்டு கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸினுடைய ரஸத்தை ஸர்வதேவதைகளும் அநுபவித்தார்களென்று "ஹவிஷாம்" என்கிற பஹுவசநத்துக்கு தாத்பர்யம். "சக்ஷூம்ஷி தேவ:" என்கிற பஹுவசநத்தாலே ஜ்ஞாநவ்யாவ்ருத்தி:. இப்படி ஐந்த்ராதிதேவர்களெல்லாரும் தேவரீருடைய அநுக்ரஹத்தாலே திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைப்பெற்று "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே திவ்யதிருமேனியை அநுபவியாநிற்க நான் அநுபவிக்கவில்லையேயென்று தூப்புல்பிள்ளைக்கு ஹ்ருதயாபிப்ராயம். தத்த்வமுக்தாகலாபே புத்திஸரத்தில் முப்பத்தேழாவதுஶ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரே ஸர்வார்த்தஸித்தியில் "த்வக்ச்ருத்க்ருதிவிவாஸதி:" என்கிறஶ்லோகத்திற்கு தாத்பர்யவர்ணநவ்யாகாரேண ஆழ்வாருக்கும் தூப்புல்பிள்ளைக்கும் இந்த்ரியநியதஜ்ஞாநாபேக்ஷையந்நிக்கே அநுபவிக்கவேணுமென்கையில் ப்ரஸக்த தாத்பர்யமென்றும், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களும் பகவதநுக்ரஹத்தாலே இந்த்ரியநியதஜ்ஞாநா அநுபவித்தார்களென்றும் ஸஹ்ருதயர் அறிந்துகொள்வது ||

ப்ரம்மஹா அச்வமேதயாகம் பண்ணும்போது இந்த்ரன்முதலான தேவர்களுக்கு அஸாதாரண வாசகமான சப்தங்களைச் சொல்லி ஹவிஸ்ஸை அக்நியில் ஹோமம் செய்யச்செய்தேயும் ஸர்வஶேஷியாயுள்ள எம்பெருமான் எல்லாஹவிஸ்ஸுக்களையும் வாங்கிக்கொண்டதினாலே ஹவிஸ்ஸை யடையாமலிருக்கிற இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் யக்ஞபதியான தேவரீர் ப்ரத்யக்ஷமாக அவதரித்தவுடனே ஸர்வரஸனாயிருக்கிற தேவரீரை கண்களாலே பார்த்தவுடனே ப்ரம்மஹாவினால் கொடுக்கப்பட்டதும் தங்களாலே அடையப்படாமலிருக்கிறதுமான ஹவிஸ்ஸுனுடைய ரஸத்தை யநுபவித்தார்களென்கிறாரென்று திரண்டபொருள் || ||அ||

அத ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளை ஆச்ரயித்து ஸமீஹிதம்பெறலாகாதோ! அவர்களன்றோ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்களாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிறார்கள், "காரணந்து த்யேய:" என்று காரணவஸ்துவையன்றோ உபாயமாகப்பற்றவேண்டுவது, என்னை அநுஸந்திக்க வேணுமென்கைக்கு என்னிடத்தில் ஸாமர்த்யம் தானுண்டோ? சாஸ்த்ரத்தில் சிலர்கள் ப்ரஹ்மாதிகளை அநுஸந்தித்தார்களென்பதைக்கொண்டு என்னிடத்தில் ஸாமர்த்ய நிர்ணயந் தான் உமக்கு இப்போது பிறக்குமோவென்னில்; நடன் தத்தத்வேஷங்களை பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு நடநமாடுமாப்போலே தேவரீரே ப்ரஹ்மாதிவேஷங்களை பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறீர், ஆகையாலே தேவரீரே ஜகத்காரணம் தேவரீரையே உபாயமாகப்பற்றி உபாயத்வேபியும் ஸாமர்த்யமாக ஹ்ருதயத்தில் இப்பவும் த்யானிக்கிறார்கள், அவர்கள் த்யானிக்கும்போது அநந்யாதிசயத்தாலுண்டான ஸௌந்தர்யாதி வைலக்ஷண்யாதிகளைப்பார்த்தால் த்யேயனான தேவரீர் அதிஸாமர்த்ய ஸம்பந்நனென்று நிர்ணயம்பிறவாதோ? ஆகையாலே தேவரீரே உபாயமும் ஸாமர்த்யமும், இப்படிப்பட்ட தேவரீரைப்பற்றாதே வேறேதேவதைகளைப் பற்றலாமோவென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்;—

(8-ஞ) ஸர்கஸ்திதிப்ரளயவிப்ரமநாடிகாயாம்
சைலூஷவத் விவிதவேஷபரிக்ரஹம் த்வாம் ।
ஸம்பாவயந்தி ஹ்ருதயேந கரீச தந்யா:
ஸம்ஸாரவாரிநிதிஸந்தரணைகபோதம் ॥ ॥கூ॥

பதம்	உரை
ஹே கரீச!	ஏ கரீசனே
தந்யா:	மஹாத்மாக்களான புருஷர்கள்
ஸர்க	ஸ்ருஷ்டியென்ன
ஸ்திதி	இருப்பென்ன
ப்ரளய	ப்ரளயமென்ன இவைகளாகிற
விப்ரம	விளையாட்டாகிற
நாடிகாயாம்	நாடகத்தில்

ஶைலூஷவத்	நடன்போலே
விவிதவேஷ பரிக்ரஹம்	அநேகவிதமான வேஷபரிக்ரஹத்தை யுடையவராயும்
ஸம்ஸார	ஸம்ஸாரமாகிற
வாரிநிதி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
ஸந்தரணை	தாண்டுவதற்கு
கபோதம்	முக்யமான தெப்பமானவருமான (ஸாதநமான வருமென்றபடி)
த்வாம்	தேவரீரை
ஹ்ருதயேந	மனஸ்ஸினாலே
ஸம்பாவயந்தி	நன்றாய்த்யானிக்கிறார்கள்.

வ்யா॥ ஸமஷ்டீதி॥ (ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டேரபி விஷ்ணுநாதிகாரம்) ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிஶ்ச வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஶ்ச ஸமஷ்டிவ்யஷ்டீ, தயோர் விஷ்ணுநாதிகா, ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியங்கள் ப்ரமாண நிஷ்டமாயிருந்தபோதிலும் லக்ஷணயா ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியானந்தர கார்ய வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது. விஷ்ணோர்நாபி ரஜஸம்பவ ப்ரஹ்மா ததாபி பரமாத்மா: வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியானந்தரோக்த வ்யாபார:, ஸர்வஜகத் வ்யாபாராதிஷு நாதிகேத்ய: ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பகவானுக்கு க்ரீடாவஹமாயிருக்கிற தென்றபடி. யதா ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியானாம் விஷ்ணுநேதி ஸம்ஶ்ரீதகள் ஸம்ஸ்தாரேஷ: ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வஸ்வம் ஸர்வஸ்வாத ஜநக ஸ்வரூபம்: ததாபி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியை ஜநகவிஷ்ணு த்யயாஷ்: ஸர்வநாதிகா தஸ்ரீத்யஷ்: (ஶைலூஷவத்) நடன் போலே (விவிதவேஷபரிக்ரஹம்) நாநாவிதமான வேஷபரிக்ரஹத்தை யுடையவரான, நடன் ஸ்ருஷ்டிபேதவித வேஷபரிக்ரஹம் பண்ணுமாப்போலே தேவரீரும் ஹிரண்யகர்ப ஸர்வதாரஸக்ஷ்யாதி அநேக வேஷங்களை பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீரென்றபடி. வேஷோநாம க்ருத்ரிமஶரீரஸம்விதானம், நடன் க்ருத்ரிமஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டு

டநஞ்செய்தால் நடநகது்ரகூம க்ருதி ஶரீரத்தில் துவக்கற்று கதை: இருக்கிற நடனிடத்திலிருக்கு மாப்போலே தேவரீரும் ஹிரண்ய்ரஹாதிவெஷம் போட்டு ஸ்ரஷ்ட்ராதிகளைபபண்ணினல் ஸ்ரஷ்ட்ராதிகதுக்கும் ஹிரண்ய்ரஹாதிகளில் துவக்கற்று தேவரீரிடத்திலேயே வரும், ஆகையாலே தேவரீரே ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ராதி காரணவஸ்துவாக இருக்கிறீர். இப்படி தேவரீரே காரணமெக்யம வ விஸராயிருக்க உதாரதெவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கலாமோவென்று வடாயம். ஆழ்வாரும் “அரனயனெனவுலகழித்தமைத்துளனே” என்கிறபாட்டில் வதமஶரவ ரஷ ராஜஹதநயக்கொண்டு கணாதஹதங்களான வஷாயங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை அவரவர்களுக்குத்தெரியாமல் நின்று எம்பெருமான் தானே செய்தருளுகையாலே அவனே ராஜாதிகளுக்கும் ஶரமஹாரனென்று அருளிச்செய்தார். “ரக்ஷாய ஸவஹதாநாம் விஷ்ணுக்வஶவஜஹிவாநு” என்கிறபடியே தானே ராமக்ருஷ்ணாவதாரம் போலே விஷ்ணுவாக அவதரித்து ரக்ஷணம்பண்ணுகிறன், அதுவும் அவனுக்கு லீலையாகவாகிறது. நடன் அநெகவெஷங்களை வரிஹரிக்காமல் தானகவேயிருந்துகொண்டு நடநமாடினல் தனக்கும் நடநம்பார்க்கிறவர்களுக்கும் ரஸவிஶெஷமுண்டாகாது, அதற்காக அநெகவிய வெஷங்களை நடன் வரிஹரிக்குமாப்போலே தேவரீரும் தனக்கும் ரஸவிஶெஷாதாஷாயம் ஹிரண்ய்ரஹாஷ்ரநெகவெஷ வரிஹரம் பண்ணினது. விஹஶமென்று சொன்னத்தாலே அவாத்காஶகுஞ் சொல்லப்பட்டது. அவாத்ஸவகாஶனை ஸாவஹாஶனுக்கு கதைகாதிவ்ராவாரம் லீலையாகிறுப்போலே ஸவெஹஶரன் அவாத்ஸவகாஶ னுகையாலே ஸ்ரஷ்ட்ரதிகள் லீலையாக ஆகிறதென்றபடி. லொகத்தில் நடன் நாநாவியமான வெஷங்களை வரிஹரம்பண்ணி பார்க்கிறவர்களுக்கு ரஸவிஶெஷத்தையுண்டாக்கினல் அவனுக்கு அயஹாரஹவெ வயொஜநமிருக்கிறதுபோலே அவாத்ஸவகாஶனை ஸவெஹஶரனுக்கு ஒருவருக்கு ரஸவிஶெஷத்தை யுண்டுபண்ணி அவாத்ஸ்ர

மான ஒருவ‌‌‌‌ ப்ரயோஜநமில்லை யாகையாலே எதற்காக நாநாவேஷ ங்களை ஸ்வீகரித்து ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணு கிறுனென்னில்; ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வார்த்தஸர்வகாரணனுகிலும் ஸா வதாவிகாகாரவிசிஷ்டனுய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி ஞல் பார்த்திருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு ரஸவிசேஷமுண்டா காதாகையாலே அவர்களுக்கு ரஸவிசேஷமுண்டானுல் அதிஞ லே தனக்கு ஆநந்தாதிசயமுண்டாகிற தாகையாலே அதற்காக வும் நாநாவேஷஸ்வீகாரம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறுனென்று க ருத்து. இதெல்லாம் "விஹ்ர" என்பதால் கிடைத்தபொருள். ஸ்வார்த்த ஸர்வகாரணுகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாலே உண்டாகிறஆநந்தம் பர்யவஸிதமாயிருக்கவேண்டாவோ, ஸிதமாகில் வாநஸ்ர ஸமயாதிகள் கிடையுமென்னில்; ஸ்வார்த்தஸர்வகாரணமென்பத ற்கு நினைத்தபோது கிடையாதொன்றுமில்லையென்று கருமா கையாலே பர்யவஸிதமானதை ஸங்கல்பித்தால் ப்ரதிஹதியன் றிக்கே ஸாதிக்கலாமாகையாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ண லாமென்றபடி. இவ்வர்த்தத்தை தத்வரத்நாகரத்தில் நாயக ஸாரத்தில் "ஸ்வைரயாரஸஹ ஸ்வீகம் ஸர்வதிக்ஷ்மவதேதாஸ்வார்த்தகாரண த்வாத:" என்று ஒரு ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார். "ஸ்வீ கார"மென்றதாலே இச்சையுள்ளபோது ஸ்வீகரிப்பனெ ன்றபடி. இதிஞலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதிமோக்ஷபர்யந்த வ்யா பாரமெல்லாம் காருணிகத்வமென்று ஸித்திக்கையா லே ஜகத்ஸம் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியானது ஒருக்கால் ஸ்வரூபம் ஹாநியென்று வ்யஞ்சிதமாகிறது. அதிஞலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்வா ரஸ்யமானது நித்யமாயிருந்தால் க்ஷீரதிதி ஸம்ஸார நி வ்ருத்தி யுண்டாகாதென்கிற சங்கை நிவ்ருத்தமாயிற்று. இப்படி கா ரணத்தைச்சொல்லி "காரணஸ்யைவ்ய:" என்று சொல்ல ப்பட்ட உபாயத்வ ஹேதுக்களை உதாஹரித்தாலே அருளி ச்செய்கிறுர். (ஹேதுரீசர்) ஹவிர்மிஹிரநாயனே! (ஸம்ஸாரஸா ரிதிபரஸஞ்சரணைகபோதம்) ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை தாண்டுவதற்கு ஒரேபோதமாயிருப்பவரான, ஹவிர் பக்திகள்,

ப்ராப்யமா யத்தனையொழிய ப்ராப்யோபாயமாக ஆகமாட்டாது யதா, ஸாத்ய ஸாதனத்துக்கு அநேகஸாதநங்களுண்டு. ஸம்ஸாரோத்தரணத்துக்கு “விஷ்ணுபோதம் விநாநாந்ய:” என்கிறபடியே விஷ்ணுவென்கிற ஒருபோதந்தானென்றபடி. இத்தாலே உபாயத்வஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஹாம்) தேவரீரை (யுநாம்) உபாஸகர்களானவர்கள் (ஹ்ருதயேந) “மநஸா த்யாயேந” என்று சொல்லப்பட்ட த்யாநஹ்ருதயத்தாலே. (ஸம்பாவயந்தி) ஸம்ப்ரகர்ஷபாவயந்தி. “த்ருஷ்டாஞ்சரீர நேத்ராம்ப: ஸ்பர்சநைக்யத மாத்ம வாநு । ஸ்வாத்மாநாவிஷ்ட: ஸ்புருஷஸம்ஹிதா:” என்று ஸௌரப்ர்தாக்ரமமான த்யாநாதிசயத்தாலே நேத்ரங்களில் ஸீதளமான அச்ருக்களும் புளகாதிகளு முண்டாகும்படி பாவிக்கிறார்கள். த்யாநஜ புளகாதிகளைக் கண்டால் ப்ரியஸாக்ஷாத்தனை தேவரீர் ஸௌப்ரஸாக்ஷாத்தனென்று நினைப்பிக்கவேண்டாவோவென்று கருத்து. “தத்த்வஸௌம்யாக” இத்யத்ர ஸம் என்கிற உபஸர்க்கத்துக்கு “ப்ராஷாயத்யா க நயஸ்ஸௌம்ய:” என்று பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யானஞ் செய்தருளினார். “ஸம்பாவயந்தி” என்கிற ஸ்ஸம்யோகத்தாலே ப்ரதீதநகாலத்தி லும் பாவிக்கிறார்களென்றபடி. தேவர்கள் ப்ரதிபத்யன்செய்த ஸம்ஸ்காரத்தில் தேவரீரை அநுபவித்ததும் தவிறப்ரதீதந காலத்திலும் த்யாநஸித்தர்களாக சிலர் அநுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் பேறாயந்தர்கள், அவர்களைப் பார்த்தால் தேவரீரே ஸௌப்ரஸாக்ஷாத்தனென்று நினைப்பும் பிறவாதோவென்றபடி. “அஹம்ஸௌ ஹாம:” என்கிறபடியே நான் அப்படி உன்னை அநுபவிக்கும்படி பாம்பண்ணவில்லையே யென்கிறேனென்று இவருக்கு ஹ்ருதயாபிப்ராயம் ॥ * * *

நடன் அநேகவேஷ பரிக்ரஹம்பண்ணி நாட்யமாடுமாப்போலே ப்ரம்மா முதலானவர்களுடைய சரீரத்தையெடுத்துக்கொண்டு லீலையாக ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டிமுதலியவைகளைப் பண்ணுகிறவரும் ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு முக்

யமான ஸாதனமா யிருப்பவருமான தேவரீரை உபாஸகர்கள் விசு த்தமான மனஸ்ஸினாலே நன்றாக த்யானிக்கிறார்களென்கிறானென் று திரண்டபொருள் ॥ ॥௯॥

௰ । இப்படி ஹிரண்யகர்ப்பருத்ராதிசரீர பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டு ஸம்ஹ்ருதி ப்ரளயாதிகளை எம்பெருமானே பண்ணுகையாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு காரணத்வமில்லாமையைக்கொண்டு பரம்பரயா ஸாதகத்வமில்லை யென்று சொல்லக் கூடுமோ? அவர்களும் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தாக்களும் ஸம்ஹர்த்தாக்களும் உபாஸ்யர்களுமாக ப்ரஸித்தர்களாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறார்களே, ஆகையாலே அவர்களுக்கு பரமாத்மத்வங்கூடுமென்னில்; "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே" என்று ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஸம்பவங்காணு கைக்கு ஸம்பந்தமாயிருப்பதாலே வித்யுதாதிகளுக்குப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரம்பரயும் காரணத்வஞ்சொல்லக் கூடுமோ வென்னில்; விஷ்ணுபோதவிவாதத்துக்கு நாகேந்த்ரஸுதாத்ய வதாரம்போலே ஸம்பவாவதாரம் விஷ்ணு என்று உபபத்தி பண்ணுமாப்போலே, "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே" இத்யாதிகளுக்கும் உபபத்தி பண்ணலாமாகையாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரம்பராஸாதகத்வஞ் சொல்லத்தட்டில்லை, ஆகையாலே த்ரிமூர்த்திஸாம்ய பக்ஷத்தைத்தான் ஒப்புக்கொள்ளவேணும், ஆகையாலே ப்ரக்ருதஸ்தோத்ர விஷயபூதனான பகவானுக்கு அதிகம் ஸாம்யமும் ப்ரோக்த மான உத்கர்ஷமும் ஸித்தியாதென்னில்; ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்களாயும் ஸம்ஹர்த்தர்களாயும் உபாஸ்யர்களாயும் ப்ரஸித்தர்களாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறதும் ஸர்வேஸ்வரன் "அஜ: ப்ரவிஷ்ட: ஸம்ஸாரஜநாநாம் யஸ்ஸர்வநிதிஷ்டந்து ஸ்வஸ்தானஸ்தே ரோசயதி" என்று ஸர்வப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக நின்று நியமனம் பண்ணுகிறாப்போலே ப்ரஹ்மாதிக ளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக நின்று நியமனம்பண்ணுகிறது மாத்திரமன்றிக்கே, விசேஷ ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணாதி அநுப்ரவேசித்து,

நின்று அதிஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே, ஸர்வேச்வரன் இப்படி அநுப்ரவேசியாதபோது அவர்கள் நீட்ட முடக்கமாட்டாமல் அசித்கல்பர்களாயிருப்பர்கள், இப்படிக்கிருக்க ஸுராஸுராதிகளாலே ஸூத்ர யந்த்ரத்தைப்பண்ணி ஸர்வாங்கங்களாலே அலங்கரித்து ஒரு புருஷன் அந்த யந்த்ரத்துக்குள்ளே ப்ரவேசித்து ஆட்டும்போது பஹிரந்த:ஸூத்ரத்தாலே ஸஞ்சலிதர்களாய்க்கொண்டு யந்த்ரத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் விழுமாப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பஹிரந்த:ஸூத்ரத்தாலே விமோஹித சித்தர்களாய் ஸூத்ரதார வேறே ப்ரஹ்மாதிகள் வேறேயென்று விவேகம் அறியமாட்டாமல் அதீரர்களாய் ஸம்ஸாரமோஹ ஸூத்ரத்தாலே சட்டைபோலிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளிடத்தில விழுகிறார்கள், ஆகையாலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஸர்வேச்வரனாகமாட்டார்கள், ஆகையாலே த்ரிமூர்த்திஸாதாரண்யம் ஸஹியாது, ப்ரக்ருதவஸ்தாதி விஷய ஹந்தரான பகவானுக்கு ஸர்வாந்தர்யாமியான உத்கர்ஷமும் ஸஹிக்கலாமென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(௫௦) யந்த்ராணீவ வரத த்வதநுப்ரவேஶாத்
பத்மாஸநாதிஷு ஶிவாதிஷு கஞ்சுகேஷு ।
தந்நாத ஸம்ப்ரதி விமோஹித ஸஞ்ஜநீகா:
த்ரைலோக்ய ஸ்ருஷ்டி பிதயோ நிபதந்தி ஸர்வா: ॥ ॥௫௦॥

பதம்	உரை
ஹேவரத!	ஏவரதனே!
த்வதநுப்ரவேஶாத்	தேவரீருடைய அநுப்ரவேசத்தாலே
யந்த்ரோதயேஷு	அடையப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாசத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறவர்களும்
கஞ்சுகேஷு	சட்டைபோலிருக்கிறவர்களுமான
பத்மாஸநாதிஷு	ப்ரம்மாமுதலானவர்களிடத்திலும்
ஶிவாதிஷு	சிவன் முதலானவர்களிடத்திலும்

தத³ந்தர்	சட்டைஸ்தாநத்திலிருக்கிற ப்ரம்ம ருத்ரர்களை மாத்திரம்
த³ர்ஶந	பார்ப்பதாலே
விமோஹித	வஞ்சிக்கபபட்ட
ஶேமுஷீகா:	புத்தியையுடையவர்களும்
தா⁴த்ருருத்³ர	பகவானும் ப்ரம்மாருத்ரன் இவர்களும் ஈஶ்வரர்களென்பதில்
முக்³த⁴	மோஹத்தை யடைந்திருக்கிற
தி⁴ய:	புத்தியையுடையவர்களும்
அதீ⁴ரா:	அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பகவானை யறிகிறதற்கு தைர்யமில்லாதவர்களுமான புருஷர்கள்
நிபதந்தி	விழுகிறார்கள்

வ்யா। ப்ராவேஶாத³தி⁴ஷ்டி²தி। (ஹே வரத³!) "ஶ்ருதிப்ரதத்தா: காமாந் ப்ரேயஸ்விஹிதாந் ஹிதாந்" என்று ப்ரதா³தே³வர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட ஃபலமும் அந்தர்யாமியாக நின்று தேவரீரே கொடுக்கிறபடியாலே தேவரீர் தான் வரத³ன், இப்படி தேவரீரே "ஃபலமத உபபத்தே:" என்கிறபடியே ஸர்வஃபலப்ரத³ராயிருக்க அஜ்ஞாநாத் ப்³ரஹ்மாதி³தே³வர்களை ஃபலப்ரத³ரென்று பற்றுகிறார்களே, இதென்ன ஆஶ்சர்யமென்கிறாரென்று கருத்து. (த்வத³ந்தர்வேஶாத்) தேவரீருடைய அந்தர்வேஶத்தாலே, "அஹம் ஹி விஷ்ணுஸ்ஸ்ரஷ்டா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்று ஸர்வாத்மக்களிடத்தில்போலே ஸ்வரூபத: அந்த: ப்ரவேஶம் பண்ணுகிறதுமாத்திரமன்றிக்கே விஶிஷ்ட விக்³ரஹத்தாலும் அந்தர்ப்ரவேஶித்து அதி⁴ஷ்டா²நம்பண்ணுகிறாயென்றபடி. இதை ஸ்ரீ மத்³ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் தத்த்வத்ரய சிந்தநாதி⁴காரத்தில் "சில ஜீவர்களை விக்³ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஶக்திவிஶேஷத்தாலும் அதி⁴ஷ்டி²த்து அதிஶயிதகார்யங்களை நடத்துகிறதும் விப⁴வபே⁴த³ம்" என்றருளிச்செய்தார். அத்ர ஸாராஸ்வாதி³நீ "விக்³ரஹவிஶேஷத்தாலே அதி⁴ஷ்டி²தர் ஹிரண்யக³ர்பா⁴தி³கள்" இதி. ஹிரண்யக³ர்பா⁴

ஷி ஜீவாதிஷ்டிதஶரீரத்தில் பகவான் விலக்ஷணவிக்ரஹ விஶி ஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸந்நிதி பண்ணி ஸ்திதனாயிருக்கிறா னென்று கருத்து. (ப்ரதிபந்ந இத்யாதி) அடையப்பட்ட ஆவி ர்பாவத்தை யுடையவர்களாயும், தேவரீர் உபயரூப ஸந்நி தியில்லாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாமல் நிஷ்ப்ரயோஜனர்களாயி ருப்பர்கள். ஸந்நிதிவைபவாநந்தரந்தான் அவர்களுக்கு உதயமெ ன்றுகருத்து. ஸ்வாதீந வைபவாநந்தரம் ப்ரதிஷ்டாதி ஸ த்ர்வமும் ஸகலாதிகளுக்கு ஆவிர்பாவமுமென்றபடி. ஸ ம்யா (ப்ரதிபந்ந இத்யாதி) அடையப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாஶத் தை யுடையவர்களாயும், ப்ரகாஶமாவது—தங்கள்தங்கள் கார்ய கரணத்தில் ஸாமர்த்ய ப்ரகாஶிக்கை. இந்த ப்ரகாஶமானது ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு பகவதிச்சாதீநமென்று “வி ஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்” இத்யாதிவசனங்களால் சொல்லப்படுகிறது. “ஸர்வே தேவா: யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ” இத்யாதிஶ்ருதிகளினால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஈஶ்வராதிகளும் பகவதாயத்தங்களென்று சொல்லப்படு கிறது. (கஞ்சுகேஷு) சட்டைபோ லிருப்பவர்களுமான, க ஞ்சுகத்துக்கும் தத்தஸ்தஶரீரத்துக்கும் ஸம்பந்தங்கூடாதாப் போலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸம்பந்த ங்கூடாதென்றபடி. லோகத்தில் சட்டைக்குள்ளே ஶரீரம், அதற்குள்ளே அந்தந்த ஆத்மாக்களிருக்கிறார்கள், அப்ப டிப்போலே யிங்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குள்ளே பகவத்ரூபமு ம் அதற்குள் பகவதீஶ்வரரூப மிருப்பதால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு கஞ்சுகஸாதர்ம்யங் கூடலாம். (ப்ரஹ்மாஸநாதிஷு) “ப்ரஹ்மேஶ வாக்யஸஹஸ்ரா ஸ்ஸ்தாத்ருஶ்ருதி” என்று ஸர்வேஶ்வரனுடைய நாபீபத்மத்தில் உத்பந்நரான சதுர்முகாதிகளிட த்தில். இத்தாலே பகவத்கார்யம் ப்ரஸித்தம். ஆதிஶப்தத்தா லே ஈஶாநாரவிந்த ஹம்ஸ:. விதர்ப்பாதிகளிடத்தில்போ லே தேவரீரிடத்திலும் ப்ரஹ்மாதிகளிடத்திலும் வைலக்ஷண்யம் பண்ணுகிறார்களோ, இதென்ன ஆஶ்சர்யமென்றபடி. (ஶிவாதிஷு)

சிவன்முதலானவர்களிடத்திலும், ஶ்ருதிவசநகாரணங்காதிஷ்வபி ஹம். உக்ஷாதீநாமாதிவசநம் ஹரணஸ்ய தத்த்வஸ்யைக்யம் நியாமகம், காரணங்காதீநாம் "ஶிவாதிஷு" தத்ராதிவசநம் ஹரணஸ்ய தத்த்வம் நியாமகம். இங்கு ஶ்ருதிஶப்தத்தாலே, உக்ஷாதிகளையும் காரணங்காதிகளையுமெடுத்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம், காயத்வக ஸ்வஸ்வ ப்ரகாஶரஶ்ராவாதிகளிருப்பதாலே உக்ஷாதிகளுக்கு ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸாம்யம் ஸித்தியாதாப்போலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸாம்யம் ஸித்தியாதென்றபடி. ஸரிஶப்தத்தாலே இருவரைக்கழித்து பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸான ஒருவனை "முநிவுருவ மெம்மடிகளுருவம்" என்று திருமங்கையாழ்வார் நிஷ்கர்ஷித்தாப்போலே இருவரைக் கழிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே ஶ்ருதிஶப்தம் உக்ஷாதி ஹரணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்று சொன்னபடி "ஶிவேந யஸ்ய ஶிரஸா த்ருதம் பாதோதகம்", என்றும், "தீர்த்தனுலகளந்தசேவடிமேல் பூந்தாமம் சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயன் பெருமை பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவரீருடைய பாதோதகத்தை ஶிரஸா வஹித்தவனும் கஜேந்த்ரனாலே திருவடியில்ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தாமரைபுஷ்பங்களை தன் திருமுடியில் சாத்திக்கொண்டவனுமான ஶிவனிடத்திலும் தேவரீரிடத்திலும் ஸாம்யப்ரஸக்தி பண்ணுகிறார்களே, இதென்ன ஔசித்யமென்று கருத்து. "இது ஶிவாதிஷு" என்று ஶிவபத ப்ரயோகணத்துக்கு ப்ரயோஜநம், "பத்மாஸநாதிஷு, ஶிவாதிஷு" என்கிற இரண்டு ஸப்தமீ பதங்களுக்கும் "நிபதந்தி" என்கிறதையோடே அந்வயம். (தந்த்ராந்தர உபயுக்த விஷயாபிதபூர்வகம்) கண்டக ஸித்தர்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய பராக்ரமத்தாலே மாத்திரம் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாயும், ஶாஸ்த்ரவசந ஸாதநாதிவ்யாப்த்ய: ஸாதநாதி வஸ்துஸம் போய் பார்க்காமல் ஸம்ப்ரத்யயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்க ளென்றபடி. ஸாதநாதி ஸித்தஸாமான்யமறியாமல்.

அஜ்ஞாநாம் த்₄யாநாவஹர்களாயிருக்கிற கேவலப்₃ரஹ்மவாதி₃களுடைய தந்த்ரத்தைப் பார்ப்பதாலே ஸாத்த்விகமான ஸம்ப்ரதா₃ய ஜ்ஞாநத்தினுடைய நிர்வாஹத்தினின்றும் விசேஷ க்ருதமான புத்தியை யுடையவர்களென்று தாத்பர்யம். பாஷண்டாலே அபி₄ஷிக்தஸ்ய ஶ்ரீமதியினுடைய ரக்ஷணீயதையைக் கண்டு ப₄க்திப்ரஸ்தாந தந்த்ரத்தாலே ஸம்ஹிதஸம்ப்ரதா₃யர்களா யிருக்குமாப் போலே ப்₃ரஹ்மாதிகளுடைய க்ஷிப்ரகாரிகாதி களைக் கண்டு பா₄ஷ ஸம்ஹிதமாயிற்றென்று கருத்து. (அஶேஷா:) ஶேஷ மில்லாதவர்களான பா₄ஷ்யகாரர்கள், ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் அஜ்ஞர்களும் போலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கிருக்கிறார்கள், ஸர்வேஶ்வரனே அஞ்ஞாநியாக இருந்துகொண்டு அபி₄ஷேகம் பண்ணுகிறானென்று விவேகம் அறிய ஶேஷ மில்லாதவர்களென்றபடி. (தாத்₃ருஶ முக்₃த₄தயஸ்ஸந்த:) தாத்₃ருஶே முக்₃த₄தி: யேஷாம் தே, முக்₃த₄ யாதா₂ர்த்₂ய ரஹிதா, தாத்₃ருஶ விஷயத்தில் யாதா₂ர்த்₂ய மில்லாமலிருக்கிற மதியை யுடையவர்களாய்க்கொண்டு, ஸர்வேஶ்வர னிடத்தில் ப்₃ரஹ்மாதி₃ தாத்₃ருஶ்ய ஜ்ஞாநம் யாதா₂ர்த்₂ய மன்றென்றபடி. தாத்₃ருஶ்யமாவது அபே₄த₃ம், அபே₄த₃ஸ்தாத்₃ருஶ்யமென்று ந்யாயஸ்ஸேஷ விஶேஷம். ஸர்வேஶ்வரனோடு ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் அபி₄ந்நர்கள் என்கிற ஸதத்₃ருஶஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களாய்க்கொண் டென்றபடி. (நிபதந்தி) நிதராம் பதந்தி, உபாஸ்யரென்று விழுகிறார்கள். அத₂வா, தந்த்ராந்தர த₃ர்ஶந விமோஹிதஶேமுஷீகா: தாத்₃ருஶ முக்₃த₄தய: அஶேஷா: நிபதந்தீத்யந்வய:. ப்₃ரஹ்மாதி₃களை உபாஸநம்பண்ணுகிறதற்கு «தந்த்ராந்தர த₃ர்ஶந விமோஹித ஶேமுஷீகா:» என்று சொல்லப்பட்ட தத்த்வஜ்ஞாநாபா₄வமும், «தாத்₃ருஶ முக்₃த₄தய:» என்பதால் சொல்லப்பட்ட விபரீதஜ்ஞாநமும் ஹேது:. அதஏவ «தந்த்ராந்தரே» த்யாதி₃ விஶேஷண த்₃வய ஹேதுக₃ர்ப₄ம். அத₂வா «பத₃ப₃ந்த₄நாதி₃ஷு ஶிவாதி₃ஷு» என்கிற ஸப்தம்யந்தங்களுக்கு «தாத்₃ருஶ முக்₃த₄தய» இத்யத்ர தாத்₃ருஶ்யாந்வயோ ஜ்ஞேய:. «நிபதந்தி» என்பதற்கு கீழே விழுகிறார்கள், நரகாதி₃களை யடைகிறார்களென்றபடி. அஜ்ஞ

ந விபரீதஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை ப்ர ஹ்மசிவாதிகளை உபாஸிக்கிறதினாலேமாத்திரம் அவர்களுக்குபர மாத்மஹேதுத்வம் கூடாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வத்துக்கும் ஸர்வாதாரத்வத்துக்கும் ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ஸம்பவிக்காது ஸர்வோபாதி பண்ணமுடியாத்தாலே ஸாக்ஷாத் ஸர்வேஶ்வ ரத்வம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சொல்லமுடியாது. ப்ரஹ்மா திகள் ஸர்வேஶ்வரந்தானென்றுசொன்னால் ஸ்ருதிவிரோ தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கும் ஸத்யஶிவம் ஸம்பவிக்காது. ஆ கையாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸர்வேஶ்வரனை யொழிந்த வேறே ஹேதுஞ் சொல்லமுடியாத்தாலே திருவடிதாஸத்வ லக்ஷ்யம் வராது. ஆகையாலே குஹ்யமான ஸர்வேஶ்வரனான ன ப்ரஹ்மாதி ரூபமாக ப்ரயோகிக்கப்படும் ஸம்பவிக்கலாமெ ன்று தாத்பர்யம் ॥

ஏவாதனே! ப்ரம்மருத்ராதிகளை மாத்திரம் பார்ப்பதால் வஞ்சிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களும் ப்ரம்ஹாதிகளுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் அபேதந்தானென்பதில் மோஹத்தை அடைந்த புத்தியை யுடையவர்களும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவை யறிகிறதற்கு ஞானமில்லாதவர்களுமான உபாஸகர்கள்தேவரீர் அநுப்ரவேசிப்பதாலே தங்கள் தங்கள் காரியத்தைப் பண்ணுவதில் ஸமர்த்தர்களாயும் கஞ்சுகம்போலிருப்பவர்களுமானப்ரம்மருத்ராதிகளை உபாஸநம் பண்ணுகிறார்களென்று திரண்ட பொருள். ॥ ॥ ௧௦ ॥

௧௧ ॥ இப்படி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு காயபுஷ்பாதிகள் ப்ரமாண விரோதமாகையாலே ஸர்வேஶ்வரத்வம் கூடாதென்று சொன்னால் "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேஶாநாஸ்ஸர்வே ஸர்வஜ்ஞா:" என்று திருவடிப்ரதிபாதித விஷ்ணுவுக்கும் உக்தி ப்ரமாணவிரோதமா கையாலே ஸர்வேஶ்வரத்வம் கூடாதொழியாதோ, "ததஸ்ஸ்வே ச்சயா ஸ்வலீலயா ஸ்வஸாதநாதநாத: । ஸுக்ஷ்மம் ஸர்வ ஸம்ஹர்த்ரு தாநாம் விஷ்ணுர்ஜிவாந" என்றும், "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ராமக்ருஷ்ணாதி அவதார ம்போலே ஸர்வேஶ்வரனேவிஷ்ணுவாக அவதரித்தான் ஆகையாலே

ஸாதா⁴ர்ம்யங்கூடலாமென்னில்; ஸ்ருஷ்டிஸ்தி²தி ப்ரலயத்துக்குள்ளே மத்⁴யமமான ஸ்தி²த்யம்ஶமும் ப்³ரஹ்மருத்³ரர்களுடைய மத்⁴யத்தில் அவதரித்ததைக்கொண்டு "ப்³ரஹ்மருத்³ரஸமர் தேவரீர்" என்று லோகப்ரஸித்³தி⁴ யிருக்கிறதே, ஆகையாலே ப்³ரஹ்மாதி³களுக்குப் போலே விஷ்ணுவுக்கும் ஸமத்வாதா⁴ர்ம்யங்கூடாது, ப்³ரஹ்மாதி³த்ரிமூர்த்திகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனே பரப்³ரஹ்மஶப்³த³வாச்யன், ஸர்வஜக³த்காரணன், விஷ்ணுவோ ப்³ரஹ்மருத்³ரஸமந்தரனென்னில்; இப்படி லோகத்தார் ப்³ரஹ்மருத்³ரஸமோக ப்ரஸித்³த⁴ம் சொல்லுகிறார்களென்பது ஒரு ஆஶ்சர்யமோ "இச்சா²க்³ருஹீதாபி⁴மதோருதே³ஹ:" என்று கர்மக்ருதமன்றியே விலக்ஷண ஸங்கல்பத்தாலே மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாதி³ ஸஜாதீயா அப்ராக்ருதஶுத்³த⁴ஸத்த்வமய தி³வ்யஸம்ஸ்தா²ந விக்³ரஹத்தோடே அவதரித்த தேவரீரை அந்த ப்ராக்ருதமத்ஸ்யாதி³களாகவே பார்க்கிறார்களே, இதன்றோ ஆஶ்சர்யமும், இதுக்கு காரணம் ஜந்மாந்தரக்ருத மஹாபாபம், ஆகையாலே யதா²வஸ்தி²தஜ்ஞாநப்ரதிப³ந்த⁴கமான அநேக து³ரிதபரம்பரையையுடைய ஜநங்கள் விஷ்ணுவை ப்³ரஹ்மருத்³ரஸமோகப் பார்க்கிறதைக்கொண்டு விஷ்ணுவுக்கு ஸமத்வாதா⁴ர்ம்யங் கூடாதென்று சொல்லமுடியாது, ஸமவாநு ராமொஷ்ட்ர அவதாரம்போலே விஷ்ணுவாக ஒரு அவதாரமெடுத்தார், ஆகையாலே த்ரிமூர்த்திமத்⁴யக³த விஷ்ணுவே ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஜக³த்காரணனென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.—

மூ ॥ மத்⁴யே விரிஞ்சிஶிவயோர் விஹிதாவதார:
ப்ராதோzஸி தத்ஸமதயா ததி³த³ம் ந சித்ரம் ।
மாயாவஶேந மகராதி³ ஶரீரிணம் த்வாம்
தாநேவ பஶ்யதி கரீஶ யதே³ஷ லோக: ॥ ॥கக॥

பதம்.	உரை.
ஹேகரீஶ!	ஏ கரீசனே.
விரிஞ்சி	பிரமனுடையவும்
ஶிவயோ:	சிவனுடையவும்

மத்யே	நடுவில்
விஹிதாவதார:	பண்ணப்பட்ட அவதாரத்தையுடைய
[த்வம்	தேவரீர்] [ய
தத்ஸத்ருசயா	அந்தப்ராம்மருத்ராஸமமாகவே
ப்ரதிதோஸி	ப்ரஸித்தராயிருக்கிறீர்
தத்	இதுவானது
ந சித்ரம்	சித்ரமன்று
யத்	எந்தகாரணத்தினாலே
ஸ்வாபேக்ஷ	தன்னுடைய ஸங்கல்பவசத்தினாலே
மத்ஸ்யாதி ஸரீரிணம்	மத்ஸ்யம்முதலானதுக்கு ஸமானமானசரீரத்தை யுடையவரான
த்வாம்	தேவரீரை
ஸர்வலோக:	அநேகபாபங்களையுடைய இந்தலோகமானது
தாத்ருசம்	ப்ரஸித்த மத்ஸ்யம்போலவே
பச்யதி	பார்க்கிறது.

ப்ர ॥ மத்யே இதி । (ஹே ஈச! விசிஷ்டயோநிமத்யே) ஸஜாதீயர்களுடைய நடுவில் (விஹிதாவதார: த்வம்) செய்யப்பட்ட அவதாரத்தையுடைய தேவரீர், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ரக்ஷணம், ஸம்ஹாரம் ஸம்ஹாரமாகையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தா: ஸஜாதீயயோநிஷு ரக்ஷணாயை விஷ்ணுவாக அவதரித்தீரென்றபடி. "விஹிதாவதார:" என்றத்தாலே "விஷ்ணுரூபம் ஜநிவாந்" என்கிற ப்ரமாணம் ஸூசிதம். (தத்ஸத்ருசயா ப்ரதிதோஸி) அந்த ஸஜாதீயர்களாகவே ப்ரஸித்தராயிருக்கிறீர். உத்பலத்தில் ஒரு ஸாபம் இருந்தால் அந்த ஸாபத்தையும் உத்பலமாகவே பார்க்குமாப்போலே ஸஜாதீயயோநிஷு தேவரீர் அவதரித்ததைக்கொண்டு அவர்களுக்குப்போலே ஜந்மாதிதோஷமில்லையென்றும் கர்மக்ருதனென்றும் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள் ஏத்தனையோ

ஹ்ரிய ஸாக்ஷாத் ஸம்பவ அவதாரமென்று பார்க்கவில்லையென்று கரு த்து. “விஹிதாவதார:” என்பது ஹேத்வம்சம். (தஸ்மாந் நவிதம்) இதுவானது சூந்யமன்று. பூர்வ ஸ்லோகத்திலே ஸங்கல்ப ஸித்தியை யடைந்திருக்கிறீரென்பது சூந்யமன்றென்றபடி. “பூர்வாபிஷ்ட்டாந்த ஸ்ய ஜகத் காரணம் வா | பூர்வாபிஷ்ட்டாந்த ஸ்ய த்வயைவ தத்தீயம்” இத்யாதி ஸ்லோகங்களில் பூர்வார்த்த ஸங்கல்பமிருந்ததாலே ஹேதுவாயிருப்பதாலே ஸம்வாதம் பூர்வார்த்த ஸங்கல்பமென்று ஸ்துதிக்கிறார்கள், ஆகையாலே இதுவொரு சூந்யமன்றென்றபடி. (யோவனேந) ஸ்வஜ்ஞானத்தாலே, “யோதாவயாநஞ்ஞாந” இதிநேவண்கர், கர்மக்ருதமன்றியே “வ்யக்திம் வ்யாயிஷ்ஷாய ஸம்ஸாரோத்தாரயா” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வஸங்கல்ப ஞானத்தாலேமாத்திரமென்றபடி. “ஞாத்ரயா ஸ்வஸங்கல்ப ஞானேநைத்வரூ:” இதி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “ஜந்ம ஸ்வபாவேதி ஸுதஸ்” என்கிற அதிகரணத்தில் வ்யாக்யாதம். (கோராதி ஸம்ஹிணம்) உதக்ரவராஹ உந்ஷ்ட்ராத்ருஷ ஸஜாதீயவிக்ரஹவிக்ரஹவிபிஷணை (க்ஷமாம்)தேவரீரை. (வஷமோகம்) இந்த ஜநமானது, கர்மக்ருதவிக்ரஹ விக்ரஹத்தை ஸவேப்ஸு ஜனுடையதென்று அறியாமலிருக்கும்படி மோஹவாவத்தைப்பண்ணின இந்த மோகமானதென்றபடி. (தாநேவ வஸ்த்ரதி) வஸிஷ்டாதிகளாகவே பார்க்கிறார்கள். பூர்வாதி தவ்யதயா பார்க்கைக்கு பூர்வார்த்த உயத்ஸவதீணம்க்ஷமாவதிருந்தது அப்படிப்பட்ட விஷாதிகளென்றுமில்லாத்தோடுங்கூட “வ்யக்திம் வ்யாயிஷ்ஷாய, கஜஹஸ்வஸஹாவதா” இத்யாத்யநேக வசனங்களுமிருக்க இதுகளையறியாமல் இது ஒரு பெரிய மோஹமென்று மோஹிதரக்ஷ பார்க்கிறார்களென்கிறதைப்பார்த்தால் பூர்வார்த்தாதிஸங்கல்ப பார்க்கிறது சூந்யமோவென்று வட்டாயம் ||

யதாவஸ்தித ஞானத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான அநேக பாபங்களையுடைய இந்த லோகமானது கர்மத்தினாலில்லாமல் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே மத்ஸ்யம் முதலியவைகளுக்கு

ஸமானமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை பரிக்ரஹித்த தேவரீரை ப்ரஸித்த மத்ஸ்யமாகவே பார்க்கும்பொழுது பிரமன் ருத்ரனிவர்களுடைய நடுவில் அவதரித்திருக்கிற தேவரீரை ப்ரம்மருத்ர ஸமமாகப்பார்க்கிறார்களென்பது ஒரு ஆச்சரியமோ, ஆச்சரியமில்லை, ஆகையாலே ஸர்வ ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனே விஷ்ணுவாக அவதரித்திருக்கிறார், த்ரிமூர்த்திகளுக்குள்ளிருப்பவனான விஷ்ணுவே ஸர்வேச்வரனென்கிறாரென்று இரண்டு பொருள்.

௬௨ । இப்படி ஸமஸ்தாகம ப்ரவர்த்தகர்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடு ஸர்வேச்வரனுக்கு ஐக்யமில்லையென்று சொன்னபோதே ஸகலச்ருதி ப்ரஸித்த அபேதவாக்யங்களோடும் ஐக்ய ஸாமாநாதிகரண்யத்தோடும் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஐக்யங்கூடாதென்பது லௌகிக ந்யாயஸித்தமாகையாலே "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்", த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ருத்ர:" இத்யாதியான ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸாமாநாதிகரண்யவாக்யங்களோடே ப்ரஹ்மத்வாதிவாக்யத்துக்கு ஸாமாநாதிகரண்யங்கூடலாமோவென்னில்; ஸர்வ ஶப்தமும் ப்ரஹ்மாநம் ப்ரஶ்ரீரமாகையாலும் ப்ரஹ்மகார்யமாகையாலும் பேதாபேதவாக்யங்களோடே ப்ரஹ்மத்வாதிவாக்யத்துக்கு ஸாமாநாதிகரண்யங்கூடலாம், எங்ஙனேயென்னில்; பதங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யமாவது ஏககார்ய ப்ரதிபாதகத்வம். விசேஷணவாசிபதத்தாலும் விசேஷ்யவாசிபதத்தாலும் ஏகவஸ்துவை சொல்லும்போது இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸம்பவிக்கும். "நீலோத்பலம்" என்கிறவிடத்தில் நீலபதம் நீலரூபவிசிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது, உத்பலபதம் உத்பலத்வவிசிஷ்டத்தைச்சொல்லுகிறது, ததா நீலரூபவிசிஷ்டமும் உத்பலத்வவிசிஷ்டமும் உத்பலரூபமான ஏகவஸ்துவாகையாலே "நீலோத்பலம்" என்கிறவிடத்தில் ஏககார்ய ப்ரதிபாதகத்வரூப ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸம்பவிக்கிறது. அப்படிப்போலே "தேவதத்தோ ஜ்ஞாதா" என்கிறவி

டத்திலும் ஸாமாநாதிகரண்யம். "தேவதத்தோ ஜ்ஞாதா" என்கிற
விடத்தில் தேவதத்தஶப்தம் கேவலதேவதத்தஶரீரவாசகமாகையா
லே தஸ்மாத் தேவதத்தஶப்தத்தோடு ஜ்ஞாநாஶ்ரயபர்யந்தஜீவனைபோ
திக்கிற ஜ்ஞாதா என்கிற பதத்துக்கு எப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம்
ஸம்பவிக்குமென்னில்; அவ்விடத்தில் தேவதத்தஶப்தத்துக்கு தேவ
தத்தஶரீரவிஶிஷ்டஜீவபர்யந்ததயாமாகையாலே தேவதத்தஶரீரி
யான ஜீவனுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வவிஶிஷ்டனுக்கும் ஐக்யங்கூடலா
மாகையாலே "தேவதத்தோ ஜ்ஞாதா" என்கிறவிடத்தில் ஸகலஶ்ரு
திவாதிகஸம்ப்ரதிபந்நஸாமாநாதிகரண்யங்கூடலாம். தஸ்யதேவ
தத்தோ ஜ்ஞாதா என்கிற வ்யவஹாரோபபத்திர்பவதி. ஸர்வேஷாம்
ஶரீரவாசகஶப்தாநாம் ஶரீரிபர்யந்ததாயாஸ்ச லோகஸி
த்தமாகையாலே லோகந்யாயமே ஶாஸ்த்ரத்துக்கு மாகையாலும்
"யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" இத்யாதிகளா
லே சேதநாசேதநஸமஸ்தவஸ்துக்களும் பரமாத்மந: ஶ
ரீரமென்று சொல்லபட்டிருப்பதாலும் இதரஶப்தங்கள் இதர
ஶரீரகபரமாத்மாவை முக்யமாக போதிக்கலாமாகையாலே
"ஸ ப்ரஹ்மா" இத்யாதிகளில் "ஸ:" என்று தச்சப்தவாச்ய பர
மாத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மஶப்தவாச்ய ப்ரஹ்மஶரீரியானவனுக்கும்
ஐக்யங்கூடலாம், ஆகையாலே "ஸ ப்ரஹ்மா" இத்யாதிவ
ாக்யமானது முக்யமாக ஆயிற்று. அப்படியே "ஸந்மூலா: ப்ரஜா
ஸந்த்ப்ரதிஷ்டா:, ஐதாத்ம்யம், ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" இத்யா
திகளில் தத்த்வமஸிகபரமாத்மாவே ததர்த்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்
தியாகையாலே ஸர்வஶப்தங்களோடும் பரமாத்மாவுக்கு ஸாமா
நாதிகரண்யங்கூடலாம், கிஞ்ச, கடாதிகார்யம் ம்ருதேவேதம்
ப்ரத்யக்ஷஸித்தம், கடாதிகள் ம்ருத்பிண்டத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகவே
யிருந்தது என்கிறவிடத்தில் கார்யமான கடாதிகளுக்கும் கார
ணமான ம்ருத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம்போலே ஸர்வ ப்ர
பஞ்சத்தைக்குறித்து பரமாத்மாகாரணமாகையாலே "ஸர்வம்
கல்விதம் ப்ரஹ்ம" இத்யாதிஸாமாநாதிகரண்யங் கூடலாமென்கிற
ஸூத்ரகாரராலே யருளிச்செய்கிறார் —

௫

॥ஶ்லோ॥ ப்ரஹ்மேதி ஶங்கர இதீந்த்ர இதி ஸ்வராடிதி
ஆத்மேதி ஸர்வமிதி ஸர்வசராசராத்மன் ।
ஹஸ்தீஶ ஸர்வவசஸாமவஸானஸீமாம்
த்வாம் ஸர்வகாரணமுஶந்த்யனபாயவாச: ॥ ௧௨ ॥

பதம்	உரை
ஹே ஹஸ்தீஶ !	ஏ ஹஸ்திகிரீசனே !
ஹே ஸர்வசராசராத்மன்	ஏ ஸமஸ்த சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாயுடையவனே !
அனபாய	ஒருவிதமான அபாயங்களில்லாததான வாக்குக்கள்
வாச:	(நிர்தோஷங்களான வேதங்களென்றபடி)
ஸர்வவசஸாம்	ஸமஸ்த பதங்களுக்கு
அவஸானஸீமாம்	பர்யவஸான பூமியாயிருப்பவரும்
ஸர்வகாரணம்	ஸர்வங்களுக்கு காரணபூதராயிருப்பவருமான
த்வாம்	தேவரீரை
ப்ரஹ்மேதி	ப்ரஹ்மா என்றும்
ஶங்கர இதி	சங்கரனென்றும்
இந்த்ர இதி	இந்த்ரனென்றும்
ஸ்வராடிதி	ஸ்வராட் என்றும்
ஆத்மேதி	ஆத்மா என்றும்
ஸர்வமிதி	ஸர்வமென்றும்
உஶந்தி	இச்சிக்கின்றன (ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்றபடி)

வ்யா ॥ ப்ரஹ்மேதி ॥ (ஹே ஹஸ்தீஶ ! ஹே ஸர்வ சராசராத்மன் !) ஸர்வசராசராணி ஆத்மாஶரீரம்யஸ்யேதி விக்ரஹ: அத்ராத்மஶப்த: ஶரீரவாசக:. ஸர்வசராசரங்களையும் சரீரமாக

வுடையவனேயென்று தாத்பர்யம். யதா, ஸர்வஜ்ஞஸர்வசக்தி ஷஷ்டிதந்த்ரஸ்ய ... இது ஹேதுகர்ப்பம். ஸ
ர்வமும் தேவரீருக்கு சரீரமானபடியாலே சரீரவாசகசப்தங்க
ளுக்கு சரீரிபர்யந்தத்வம் ஸித்தமாகையாலே இந்த்ராதி சப்தங்க
ள் சரீரியான பரமாத்மாவை ப்ரத்யக்ஷமாக வேதங்கள் சொல்லு
கிற தென்றபடி. தத்ர ஸமாநாதிகரண்யங்கூடலாமென்று க
ருத்து. (அநபாயவாசஃ) அபாயமில்லாமலிருக்கிறவாக்குக்க
ள். வேதவாக்குக்களென்றபடி. வேதபௌருஷேய மாகையா
லே பௌருஷேயமான வாக்குக்களுக்குப்போலே ப்ரமவிப்ரல
ம்பாதிமூலகங்களான வாயிதாதி பரதந்த்ரங்
களான தோஷங்கள் கிடையாதென்றபடி. (ஸர்வஸப்தாஃ) ஸ
ர்வ சப்தங்களுக்கும், பஹுபஹு தேவதாதி ஸர்வசப்தங்களுக்
கு மென்றபடி. (அவஸாநஸீமாம்) பர்யவஸானமான ஸ்ருதியானவ
ரும் (ஸர்வ காரணம்) ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்துக்கும் உபாதான
காரண மாயிருப்பவருமான, உபாதானமேவ ஸத் காரியகார
ணமென்றவர்க்கும். தத்ர ஸமாநாதிகரண்யங்கூடலா
மென்றுகருத்து (அஹம்) தேவரீரை, தேவதாதிசப்தமானது சரீர
கஜீவபர்யந்த மாகவும்போலேஜீவஸ்வரூபப்ரமாத்மா சரீரி
யாகையாலே தேவதாதி சப்தங்கள் தேவதாசரீர விசிஷ்ட
ஜீவவிசிஷ்ட பரமாத்மா பர்யவஸானமாய்க்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷமா
போதிக்கின்றன வென்றபடி. இப்படியே ஸர்வசப்தங்களுக்
கும் பர்யவஸான ஸ்ருதியாக இருக்கிறானென்றபடி. இவ்வர்
த்தை "பராத்பர ப்ரஸாதாத்ப்ரத்யக்ஷ ஸர்வதேசோ
ஹாதஸம்ஹாராமாதிதாஃ" என்கிற ஸ்ருதி த்தில் "ஹாதஃ"
என்று பதம் பிரித்து பஹுபஹு தேவதாதிகளான பராபர
திவாதிக சப்தங்கள் பரப்ரஹ்மத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக போதிக்கிற
தென்றும், "ஹாதஃ" என்று பதம பிரித்து பஹ்வாதிசப்தங்கள்
பஹ்வாதி சரீரத்தை போதிக்கும்போது மௌணமாக போதிக்கி
றதென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரதிபாதனஞ்செய்தருளினார். த
யா ஸர்வசப்தங்களும் ப்ரஹ்ம திவாதிநே ப்ரத்யக்ஷம். வி

ஶேஷஶ்ச ஸர்வைகத்வஸ்ய ப்ரதிபாதந ஶ்லேஷமென்று தாத்பர்யம். (ப்ருஹதி) "ஸத்யகாம: ஸத்ய ஸங்கல்ப:" என்றும் "ஸர்வம் க்ஷல்விதம்" என்றும் (ஶாண்டில்ய) "ஶிவ:" என்றும் (ஶ்வேதாஶ்வதரே) "ஸ ப்ரஹ்ம ஸ ஶிவ:" என்றும் (ஸ்வாராட்) "ஸ்வராட்" என்றும் (ஆத்மேதி) "ஆத்மா" என்றும் (ஸர்வமிதி) "ஸர்வம் யதயம் ஆத்மா" என்றும் (உபநிஷத்) இத்யாதிகள் சொல்லுகின்றன. ப்ரதிபாதிக்கின்றன. வேதங்களுக்கு ஸாதிஶய ப்ராமாண்யமென்றபடி. "ஸர்வகாரணம்" என்கிற விசேஷணம் ஸமாநாதிகரண்யத்துக்கு கார்யகாரண பாவ ஸம்பந்தமாயும் ஶரீராத்மபாவ ஸம்பந்தமாயும் கூடலாமென்று கருத்து. காரணவஞ் சொல்லும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதி ஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். ஸர்வ ஶரீரகத்வம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதி ஶ்ருதி ஸித்தம். காரணமென்று சொல்லவேண்டுகையாலே "ஸர்வ ஶரீராத்மா" என்று முதலிலும் "ஸர்வ காரணம்" என்று பின்பு மருளிச்செய்தார். இவ்விடத்தில் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தினுடைய விஸ்தாரங்களை ஸ்வாமியருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம் முதலிய இடங்களில் கண்டுகொள்வது. ஆழ்வாரும் "திடவிசும்பு" என்கிற பாட்டில் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தை நிபந்தநமாக அருளிச்செய்தார். இந்த ஶரீரத்தை இந்த ஜீவாத்மா நியந்தாவாய் வ்யாபித்திருக்குமாப்போலே எம்பெருமானும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வவ்யாபியாய் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் ஆதாரபூத ஸத்தையோடு நியந்தாவாய் வ்யாபித்திருக்குமென்றும், ஜீவாத்ம ஶரீரத்துக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் போலே ஸர்வ வஸ்துக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஶரீராத்மபாவமென்று மருளிச்செய்தார். ॥

ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களை சரீரமாகவுடைய தேவாதிராஜனே! ஒருவிதமான தோஷமில்லாததான வேதங்கள் ஸர்வத்திற்கும் காரணபூதனையும் ஸமஸ்த பதங்களுக்கும் முக்யமாக விஷயபூதரான தேவரீரை ப்ரம்மாவென்றும் சங்கரனென்றும் ஸ்வராட் என்றும் ஆத்மா என்றும் ஸர்வமென்றுஞ் சொல்லுகின்றன என்று கருத்து ॥

॥ ௬௨.

அவ । இப்படிக் கீழ் சதுர்முகாதிகளுக்கு பராதீந-
த்வ ஸ்வோக்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யர்களாகையாலும் காயபூர்வகர்
களாகையாலும் பராதீநரான ஸ்ரீமந்நாராயணனோடே தாதா
த்ம்யமாவது ஐகஸ்யமாவது கூடாதென்று சொ
ல்லி, ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வேஶ்வராஜ்ஞாபராதீநர்களாயிருக்கிறார்க
ளாகையாலே பராதீநத்வமும் கூடாதென்றருளிச்செய்கிறார்:—

பூ ॥ ஆஶாதிபேஷு கிரிஶேஷு சதுர்முகேஷு
அப்யவ்யாஹதா விதிநிஷேதமயீ தவாஜ்ஞா ।
ஹஸ்தீஶ நித்யமநுபாலநலங்கநாப்யாம்
பும்ஸாம் ஶுபாஶுபமயாநி பலாநி ஸூதே ॥ ௧௫ ॥

பதம்	உரை
ஹே ஹஸ்தீஶ !	ஏ ஹஸ்திகிரிக்கீசனே!
ஆஶாதிபேஷு	திக்பாலகர்களிடத்திலும்
கிரிஶேஷு	சிவனிடத்திலும்
சதுர்முகேஷ்வபி	பிரமனிடத்திலும்
அவ்யாஹதா	தடங்குதலில்லாமலிருக்கிறதும்
விதிநிஷேதமயீ	இதைச்செய் என்றுள்ள விதிரூபமாயும் இதைச்செய்யாதே என்றுள்ள நிஷேதரூபமாயுமிருக்கிறதுமான
தவ	தேவரீருடைய
ஆஜ்ஞா	ஆக்ஞையானது
நித்யம்	எப்பொழுதும்
அநுபாலந	செய்வதாலும்
லங்கநாப்யாம்	தாண்டுவதாலும்
ஶுபாஶுபமயாநி	ஸுகதுக்கரூபங்களான
பலாநி	பலங்களை
ஸூதே	உண்டாக்கிறது

வ்ரு ॥ ஸூர்யாதிவேஷ்டிதி । (ஹேமஹம்ஸ!) ஏ ஹம்ஸமி ரிக்கு நாயகனான ஸ்வாமிந்! (ஸூர்யாதிவேஷு) இந்த்ரன் முதலான திக்பாலகர்களிடத்திலும் (ப்ரியேஷு) ருத்ரர்களிடத்திலும், பரிவாதீநாம் ஸ்வவ்யேயோதநம் ஸம்ஹாரஸ்ய ஸம்ஹாரவசநம் (ஸகதேஷு வேஷுவி) ப்ரஹ்மாவினிடத்திலும், சதுரவி ஸம்ஹாரவசநம் ஸ்வ ஸ்வதேஹ ஸம்ஹாரஸ்யேத்யாதிகம், இந்த ஸம்ஹாரஸ்யேத்யாதித்க்கா லகர்களுக்கும் தாப்யம். "ப்ரஹ்மாணமிதம் யோகேநவ்யதீதாஃ விதாஸஹஃ" இத்யாதியால் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வ தேஹ ஸம்ஹா ப்பேர்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ப்ரியேஷு" இத்யாதிகளில் ஸம்ஹாரவசநம், ஸகலேதர ஸ்வஸ்திவசனான ஸர்வாதாரோடே கர்மகயேத ஸ்வரூபங்களால ஸ்திதர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சஷேடம் ஸ்வதிவிக்காதென்பதை ஸூசிப் பிக்கிறது. பரிவனுக்கு திக்காவகசமிருந்தபோதிலும் யோகத்தில் விசிஷ்ட ருத்ரனிடத்திலேயே ஸாரோத்கஷ்டமிருப்பதாலே தனிரரஸாய "ப்ரியேஷு" என்று வ்யவசாதநம் பண்ணப்பட்டது. தயாவசூர்யவதம் ஹோவஸ் வடுநந்யாயத் தாலே ருத்ர ஷிஷிதிகாரவப்யம். ப்ரஹ்மாதிகள் கர்மகர்களென்று சொன்னத்தாலே அவர்களுக்கு "ப்ரஹ்மாதிஷு ஸ்ரீநேஷு நவேஷு யோகே உராவரே । ஸகலஸ்திதிவிபாதாஸதா நாராயணஃ ஸஹஃ" என்று சொல்லுகிறபடியே கமிதவ்யமும் எம்பெருமானுக்கு நிதவ்யமுஞ் சொல்லப்பட்டது, ஆகையா லே நித்யரான எம்பெருமானோடே கமிதர்களான இவர்களுக் கு தாரதம்யந்தான் உத்கஷ்டதான் கூடுமோவென்றபடி. திக்கா வஷம் பெற்றவர்களும் ஸேவ்யதைஷ்யதத்தை யுடையவனுக்கூட ஸாதாதிகள்போலே ஸமவதார்ஸார தத்ரர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸாரதத்ரத்தில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் ஹேதமில்லை யென்ற படி (ஸவ்யாஹதா) வ்யாஹதி யில்லாததான, நான் திக்பாலன் நான் நான்முகன் நான் ப்ரீஸனென்று ஸவருங்கொண்டு ஸ்ரீஆஜ்ஞா திவநம பண்ணினுல் ஸ்வோவதாநம் பண்ணி ஸயிகாரத்தை விலக்கி சிறையிலே வைத்து நித்யஸம்ஸாரியாக ஆக்குவான், நந

ப்ரார்த்தநம் பண்ணினால் மிகவும் ப்ரீதனாய் அதிகாராவஸாநத்தில் மோக்ஷத்தையுந் தருவனென்றபடி. ஸதஸ்வாத்மாக்ஷரஸ்வ ஸ்ரு ஸாமஸ்தே ஸாநிடு ஸம்புடஸ்ருத்வாநு ஸுஸௌவித்யு தஸ தித்ருஷ்டி:, ஸ்ரீ ஷாஸ்த்ராஸ்த்ர ஸாத: ஸமஸ்தே, ஸுஹஸ்மயம் ஸஜஸ்ரத்ரம்" இத்யாதி ப்ரமாணமிங்கே விவக்ஷிதம். (விதிநிஷேதயோ:) விதிநிஷேத ஸ்வரூபமான, ஸர்வஸ்ய ப்ரயோஜயிதா (தவாஜ்ஞா) தேவரீருடைய ஆஜ்ஞையானது (நித்யம்) எப்பொழுதும் (அநதிக்ரமணீயம்) இதம் குரு என்பது விதிரூபமான ஆஜ்ஞையாகும், இதம் மாகுரு என்பது நிஷேதரூபமான ஆஜ்ஞையாகும், "அஹரஹஸ்ஸந்த்யாமுபாஸீத, ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" இத்யாதிகள் விதி ரூபங்களான ஆஜ்ஞைகள் "நகலஞ்ஜம் பக்ஷயேத், நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" இத்யாதிகள் நிஷேத ரூபங்களான ஆஜ்ஞைகள் இதைச் செய் என்று சொன்னதை செய்தலும் இதைச்செய்யாதே யென்று சொன்னதை செய்யாமலிருத்தலும் ஆஜ்ஞாநுபாலநம், செய்யென்று சொன்னதைச்செய்யாமலிருத்தலும் செய்யாதே என்று சொன்னதைச் செய்தலும் ஆஜ்ஞாதிலங்கநம். ஆஜ்ஞாநுபாலநத்தினாலும் ஆஜ்ஞாதிலங்கநத்தினாலு மென்றபடி. (ஜந்தூநாம்) ஜந்துக்களுக்கு (ஸாநுக்ரஹநிக்ரஹௌ) ஸாநுக்ரஹ ஸ்வரூபங்களான (ஸம்ருத்தீ) ஸம்ருத்திகளை உண்டாக்கிறது. ஆஜ்ஞாநுபாலநம் பண்ணினால் ப்ரத்யக்ஷ ஸம்பத்தையுங் கொடுத்துப் பின்பு மோக்ஷத்தையுங் கொடுப்பன். ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணினால் ஸௌராஜ்யத்துக்கு ராஜாஜ்ஞையைத் தப்பினபோது தாத்காலிகமான ஸம்பத்துக்களை யுமிழந்து போகிறதுமன்றிக்கே பின்பு தண்டங்களும் வருமாப்போலே தாத்காலிகமான ஸம்பத்தாதி ஸம்பத்துக்களையுமிழந்து பின்பு நரகமும் வருமென்றபடி. "ஆஸநாதிவேஷ்டா ஸ்ரீஸேஷா ஸதாந்நுவேஷ்டஸ்ஸ்ய ஸ்ய ஹதாவிதிநிஷேதயோஸ்தவாஜ்ஞா" என்பதால் ப்ரஹ்மாதிகளான ஸகல சிஷ்டர்களும் ஸர்வேச்வராஜ்ஞா ஸாதகர் ஸ்வஸ்வர்களென்று சொன்னதினால் கைங்கர்யஸ்வர்களான சிஷ்டர்

களுக்கு ஸமவத்தாநாத்ர மெப்படியில்லையோ அப்படியே ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதிகளும் கர்மவஶ்யர்களாகையால் அவர்களுக்கு வாஸோதா தேயங்கூடாதென்று சொன்னதாயிற்று, ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளும் ஸமவதாநாதிகாரிகளென்பதுக்கு நேற்றுதீக்ஷா ஸவநாதி ஸ்தலங்களில் ப்ரஸித்தம். “ யாஜ்ஞகோஷ்டி ஸமவஸ்தாணி விஷ்ணோராரா ய்தஹந்ம: । வர்ணதேஶேஷு யோகம்யஶஸ்ரூஷம் ஸ்ரீ ராவணாதிநி ஶாந்தே, ஶுபாதேவஸவுதேயே ஶுபாத்தாநாதாநம் தேவதேவோபவஸ்தவ” இத்யாதிகளால் ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு தத்தத் ஸ்தலங்களும் ஸமவதாநாயநமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர்கள் ஶாஸ்த்ரங்களினால் ஸமவதாநாயந மிப்படிப்பட்டதென்று அறிந்து அந்த ஸமவதாநாயந ப்ரதேஶங்களாலே ஸமவாஸோ ப்ராயஸ்சித்த தத்தத்யதிகாரத்தை யடைந்து தங்களுடைய் கர்மவஶ்ய வ்ராவாரத்த ஶாஸ்த்ரஸூத்ரங்களில் நின்றுமறிந்து ஸாமயிகார் க்ருத்யத்தை எப்பொழுதும் கிருதவிந்நாதனை யில்லாமலிருக்கும்படி செய்கிறார்கள். “ தநாதஶித்த வந்தாநாஸ்ருஷ்டிவம் ஹமாரஸாரகள் ” இத்யாதிகள் ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளால் கர்மவஶ்ய வ்ராவாரமும் ஸமவதாயத் ஜ்ஞாநாயநமென்று சொல்லுகின்றன. “ ஹிரண்ய ஶுபாவா ஹோமோ ஹம ஶாஸ்த்ரஸாணிகாரய ” இத்யாதி வசநங்கள் ராமஹுக்கு வாஶோவதாதி ஶாஸ்த்ரகர்த்தவ்யமும் ஸமவதாஜ்ஞாயத் மென்று சொல்லுகின்றன. ஸமவதாஜ்ஞாதி கர்த்தத்தில் ஜநநாதிகள் பயந்திருக்கிறார்கள் என்று “ ஸயாதவஸ்த்ர ஸ்தவதிஸயாதவதி ஸம்யக், ஸயாதிந்த்ர ஶம வாயாஶம ஸம்யக் யஜ்ஞரக்ஷ ஶ்வாஸஸ்ஸாம, ஸ்ரீதாஸாஸ வாதஃ வவதே ” இத்யாதி ஶ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. மேற்படுத்த ஶ்ருதிகளில் சில ஶ்லோகங்களை யெடுத்தது ஸ்த்ரீஶூத்ராதிஸர்வ தேவதைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸமவஸ ஸக்தர்களான ஆர்யகாங்க்ஷி ஜநங்களிடத்தி ல் ஆவாரயப்பட்டதினு ண்டான ஜ்ஞாநாதிகரித்தினால் ஶிஷ்யனுக்கு காஶீபுரித ராஜர்ஷிவமான் பெரிய க்ஷயமுண் டாயிற்றென்று ஸ்ரீஹரிவம்ஶாதிகளில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகள் கர்மவஶ்யர்களாகையாலே வாஸோதா தேய

ங்கூடாதென்று சொல்லித்தாயிற்று. ஸஹாஸிஷர்கள் ஸகஜீ வர்கள் என்கிற பக்ஷமும், தனக்கேதன்னுலே ஆஜ்ஞாபநீயகமு ம் ஆஜ்ஞாதிக ரோயீநாநயோஹா க்ருஹம்கமதிஷ்டி ஸம்ஹவி க்காதாகையாலே நிரஸ்தமாயிற்று. ஔபாதிகமேஷம்-ஜீவர்களு க்கும் பரமோத்ராவுக்கு மிருப்பதாலே ஆஜ்ஞாபநீயகாதிகள் ஸம்ஹவிக்கலாமென்னில்: ஸர்வஜ்ஞன பரமோத்ராவுக்கு ஜீவ ர்களிடத்தில் பாரமோயிகமான ஸாமேஷஜ்ஞாந மிருக்கிறதா? இ ல்லையாவென்று விசாரிப்போம், பரமோத்ராவுக்கு ஜீவர்களிடத் தில் பாரமோயிகமான ஸாமேஷஜ்ஞாந மிருக்குமென்று சொ ன்னல், அப்பொழுது அவர்களும் தானும் ஒன்றுகையாலே ஆ ஜ்ஞாபநீயகாதிகள் ஸம்ஹவிக்காது. பரமோத்ராவுக்கு ஜீவர்களி டத்தில் பாரமோயிகமான ஸாமேஷஜ்ஞாந மில்லையென்று சொ ன்னல் ஸர்வஜ்ஞகம் பரமோத்ராவுக்கு ஸித்திக்காது. ஆகையால் ஜீவர்கள் பரமோத்ரஸிஷர்களென்று சொல்வது ஸம்ஹவிக்காது. இங்கு "ஆஜ்ஞா" என்கிற ஸ்ரீஜத்தாலும் "பாம்ஸாம் ஸர்வதே" என்கிற பஷஸமேவ ப்ராஹாரத்தாலும் ஆஜ்ஞையெ ன்கிற உத்தமேஸ்யானவள் பாமோன்களாலே கநாஹதேயாய் க்கொண்டு தக காலத்தில் ஸாவாதிகளையும் ஸக பாதனையும் கொடுத்து பரமதியையுங் கொடுப்பள். ஸ்யைய நாஹவியாமல் போனுல் ஸாவத்தையும் ஸத்தனையுமிழந்து பதிவதை யை உபெக்ஷித்து தெஷித்ததாலே நரகத்தையு மடைவனெ ன்று யூதிக்கிறது. ||

ஸகல திக்பாலர்களிடத்திலும் சிவனிடத்திலும் பிரமனிட த்திலும் தடங்கலில்லாமலிருக்கிற தேவரீருடைய விதிநிஷேத ரூபமான ஆக்ஞையானது எப்பொழுதும் தன்னை பாலனம்பண் ணினவர்களுக்கு சுப பலங்களையும் தன்னை யதிக்ரமித்து நடந்தவ ர்களுக்கு அசுப பலங்களையும் உண்டாக்கிறதென்று திரண்ட பொருள் || * * * || கங ||

௯௨ । இப்படி ஸவூஶப்ஜங்களுக்கும் வாரோத்ஜ வாவகஷ முண்டானபோதிலும் ஸாஜுமான ஸகல வெஜங்களுக்கும் தாத்பய்ய விஷயன் வாரோத்ா என்று ஸிஜிக்காது. எங்ஙனே என்னில்; வெயாகரணர்கள் ஸொடித்தையே ப்ஹமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையாலே ஸூஜுமான வ்யாகரணத்திற்கு தாத்பய்யம் ஸொடப்ஹத்திலே யென்று ஸிஜிக்கிறது. தெவதாஹுர வாங்களான வுராணங்களுக்கு வாரோத்ாவான நாராயணனிடத்திலே தாத்பய்யமென்று சொல்லமுடியாது. இந்த வுராணங்களுக்கு உவஜீவ்யங்களான ஶ்ருதிகளுக்கும் வாரோத்ஜ ஹுதத நாராயணனிடத்தில் தாத்பய்யமென்றுஞ்சொல்லமுடியாது. "ஶெஷமெநாஹி வாரு யஜெத" இத்யாதிகளான கூமிஷ நிவாரணமானமான ஹமங்களுக்கு ஸாயநமானதை வுதிவாதிக்கிற வெஜஹாகங்களுக்கு அந்த கூபூங்களிலாவது அந்த தெவதைகளிடத்திலாவது தாத்பய்யமே யொழிய வாரோத்ாவினிடத்தில் தாத்பய்யமென்றுசொல்லமுடியாது;இப்படியே ஸஹஸ்ஜவஶஜ வதராதிஹுவமான ஹமங்களுக்குஸாயநமானகியாவிஶெஷத்தை வுதிவாதிக்கிற வெஜஹாகங்களுக்கும் அந்தந்தக் கர்மங்களிலாவது அந்தந்த தெவதைகளிடத்திலாவது தாத்பய்யமே யொழியவாரோத்ாவினிடத்தில் தாத்பய்யமென்றுசொல்வதற்கு வுரோணமில்லை, ஆகையாலேவாரோத்ாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸவூவெஜதாத்பய்யவிஷயனென்று சொல்லமுடியாது. கிஞ்ச உஹாவஜயத்தில்வு ரோஷத்தை யடைந்திருக்கிற நித்யமான வெஜத்திற்குவுநஃவ்வதநம்பண்ணி அதை ஸம்ரக்ஷிக்கிறது வாரோத்ஹுதனுயும் வாரகோரண ஹுதனுயுமான வாரப்ஹத்துக்கே ஸஹாவமென்று சொல்லவேணும், வேறொருவருக்கும் அது ஸம்ஹவிக்காது. அது உஹாஹாரதாதிகளில்ஶிவனுக்கே ஸஹாவமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையாலே ஹகவானே ஸவூவெஜ வெஜ்யனுயும் வாரகோரண ஹுதனுயு மிருக்கிறானென்று எங்ஙனே சொல்லக்கூடுமென்னில்; ஸாஜெஜாவாஜுமான ஸகலவெஜங்களுக்கும் வாரோத்ஹுதனை ஹகவானிடத்திலேயே தாத்பய்யமென்று ஸாவஷ்டமாக [illegible]ளிச்செய்கிறார்;

(ஓ-ஹி). த்ராதா(அ)(அ)பதி³ ஸ்தி²திபத³ம் ப⁴ரணம் ப்ரரோஹ:
சா²யா கரீஶ ஸரஸானி ப²லானி ச த்வம் ।
ஶாகா²மதத்ரித³ஶ ப்³ருஹச்ச²குந்தகானாம்
கிந்நாம நாஸி மஹதாம் நிக³மத்³ருமாணாம் ॥௧௭॥

பதம்	உரை
ஹேகரீஶ!	ஏ ஹஸ்திகிரீசனே!
[ஶாகா²	கிளைகளை [கிளைகள் போலிருக்கிற தைத்திரியம்முதலான பாகவிசேஷங்களை]
மத	அடைந்திருக்கிற
த்ரித³ஶ ப்³ருஹத்	தேவக்கூட்டங்களாகிற
ஶகுந்தகானாம்	பக்ஷிகளையுடைத்தாயிருக்கிறதும்
மஹதாம்	பெரியதாயுமிருக்கிறதுமான
நிக³மத்³ருமாணாம்	வேதங்களாகிற வ்ருக்ஷங்களுக்கு,
த்வம்	தேவரீர்,
ஆபதி³	ஆபத்காலத்தில்
த்ராதா	இரக்ஷகராயும்
ஸ்தி²திபத³ம்	இருப்பிடமாகவும்
ப⁴ரணம்	போஷிக்கிறவராகவும்
ப்ரரோஹ:	விழுதாகவும்
சா²யா	நிழலாகவும்
ஸரஸானி	ரஸத்தையுடையவையான
ப²லானி ச	பழங்களாகவும்
[அஸி	இருக்கிறீர்]
நிக³மத்³ருமாணாம்	வேதங்களாகிற வ்ருக்ஷங்களுக்கு
கிந்நாம	எதுவாகத்தான்
நாஸி	தேவரீர் ஆகவில்லை! [ஸர்வவிதமாயுமிருக்குறீரென்றபடி]

வ்யா ॥ த்ராதேதி । வேதங்களை மஹாவ்ருக்ஷமாக ரூபணம் பண்ணி அதுக்கு ஸகலவிதவுபகாரமாயும் பரிகர்தாவா

ண ஸமவானே எழுந்தருளி யிருக்கிறுரென்று சொல்லிக்கொண் டு வேதவேத்யாக்ஷ ஸமேதங்களையும் வரிஹாரிக்கிறுர். (ஹே ஸ!) ஏஷஸ்ரீமந்ந ஷாதிர் (ஸாவாமத த்ரி ஷஸவ்யாஷ ஸ கா ஹகாநாம்) ஸாவா = வேதத்தினுடைய தைத்திரீயாதிசாகை ஸமாமவிசேஷங்களை, வ்ருக்ஷவக்ஷத்தில் கிளைகளை, மத = அடைந்திருக்கிற, த்ரி ஷஸவ்யாஷ = தேவஸமூஹமாகிற, ஸகா ஹகாநாம் = சத்ருஷங்களான வக்ஷிகளை யுடைத்தானதும். ச ஷாயேத்யுகக்ஷீத்யம், ஊஹாவ்ருக்ஷத்தினுடைய கிளைகளுடைய ஊஹக்கத்தைப்பார்த்தால் பெரியவக்ஷிகளும்ஸேகலக்ஷிகங்கள்போலே தோற்றுகிறது. இந்த்ராதிதேவர்கள் "இந்த்ரயஸாராஜே. வாயவ்யே தரோஹே" இத்யாதியான ஸாவாஹாமத்தில் தான் வதிவாத்யகூட இருக்கிறுர்கள், எம்பெருமானே ஸ வத்ந இருக்கிறுன். ஸகலவாக்யங்களுக்கும் வேதகணம் ப ண்ணினுல் வாரோத்தாவான நாராயணனே ஸகலவேதங்களுக் கும் தாத்பர்யவிஷய ஸூதனென்று வியக்கிறது. வ்ருக்ஷத்தி லிருக்கிற பக்ஷிகள் அதிலிருக்கிற ஹலங்களை ஹுஜிக்குமாப்போ லே இந்த்ராதிதேவதைகள் கர்மஹலஹோக்தாக்களா யிருக்கிறுர்க ளென்று "ஸாவாமத" இத்யாதியால் வ்யஜ்ஜிதமாகிறது. இ தினுல் கர்மவஸ்யர்களான தேவதாந்தரங்கள் ஸுதிதாத்பர்ய விஷய ஸூதர்களென்பது ஸம்ஹவிக்காதாகையாலே ஸவஹ தவாதரான ஸமவானே ஸகலஸுதிவாக்ய தாத்பர்யவிஷ யஸூதரென்று சொல்லித்தாயிற்று. (ஊஹதாம்) வ்ருஹத்துக்க ளானதுமான, இந்த வ்ருக்ஷங்கள் நாட்டிலுள்ள வ்ருக்ஷங்கள்போ லன்றிக்கே சுதிஊஹத்தாயிருக்கின்றன, வேதங்களும் "அநந்தா வைவேதா:" என்று ஒவ்வொரு வேதங்களும் அநந்தங்களாயி ருக்கின்றன. (ஆவதி) ஆபத்து வரும்போது (த்ராதா) ர க்ஷகனுகவும், "கோராஹஸ்ய வாராஷம் ஊஷ்டாவ்ருக்ஷா z வி கூதே" என்று கோராஹஸ்ய வாராஷன் வெட்டவரும் போது ஸயந்திருக்கிற வ்ருக்ஷத்தை வெட்ட வொட்டாமல் ரக்ஷிக் குமாப்போலே; "விஹேத்ய ஸுதாமேஷே ஊபயம் வதரி

ஷ ாதி" என்றும், "காணாதஸாக ா வாஷணைணவயவெஉா விஷொவிதஃ । தி தணயாபிணா வ-ஙிவ-ும் விஷ-ஙா ரக்ஷி தாது யீ" என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே வெதங்கள் சுஜ ஜநன் அ வாய-ும் பண்ணிக்கெடுக்கிருனென்று ஸயந்தபோது வ ாவ வராஸராஹிகளாக அவதரித்து "ஐ திஹாஸ வ-ஙராணாஹ ாம் வெதம் ஸமுவவ்ருஹயெக்" என்று உவவ்ருஹணங்களைப்பண் ணி ரக்ஷித்தும், வாஷணர்களாலே ஜொவம் வந்தபோது த தாதெயாக அவதாரம்பண்ணி ரக்ஷித்துமிருப்பதாலே தாதா வாயிருக்கிருனென்றபடி, பின்னும் வ-ஐயகாலத்தில் வ ஸொ ஷத்தை யடைந்திருக்கிற வெதங்களை வ-ஙஃ வ வஷதூநம் ப ண்ணி ரக்ஷிக்கிருனுகையாலே தாதாவாக ஆகிருன். "யொவ்ரூ ஹாணம் விதயாதிவ-ஙிவ-ுஃ யொவெவெதாம்ஸ வ-ஹிணொதி தவெஸ" ஐத ாஹியான வெதங்களால் வரஸாத ஸ-ஙிதனை ஸமவானே வெதங்களை வ வஷதூநம் பண்ணுகிருனென்றுசொ ல்லப்படுகிறது. ஹரதாஹிகளில் ஸிவனுக்கு வெதவ வஷதூக்க அ ஞ்சொல்லி யிருப்பதெல்லாம் ஸ-ஙத ாவிரொயெந உவாஸநா வ-ரொவநாய-ு மென்று சொல்லவேணும். ஆகையாலே ஸிவா திகளுக்கு வெதவ வஷதூக்கமில்லாமையாலே அவர்களே வர ஸகாரண மென்று ஸஜை நிரஸமாயிற்று. (ஸிதிவதம்) இருப் பிடமாகவும், வ்ருக்ஷத்துக்கு ஸ-ஙிதியானது ஆயாரமாயிருக்குமா ப்போலே வெத வ்ருக்ஷத்துக்கு ஆயாரமாயிருக்கிருன். தாதய-ு விஷய ஸ-ஙிதனுயிருக்கிரு னென்றபடி. ஸகல வெதங்களுக்கும் தாதய-ுவிஷயன் எம்பெருமானே யென்றபடி (ஸாரணம்) ஸ ரிக்கிறவரும், வொஷிக்கிறவனு மென்றபடி. வ்ருக்ஷத்துக்கு ஜல ம்போலே வெதத்துக்கு வொஷகனு யிருக்கிருனென்றபடி. இங் கு வொஷககெவ வ ாகரணத்தைச் சொன்னபடி, வெதத்தை க்கண்டபடி சொன்னல் ஸாவண-ு ரெவ-ரீத ாம் வந்து ஸ ர-ஙிவமே யழிந்துபோய்விடும். அப்படிக்கில்லாமல் ஸாரவண-ு வ ாவஸாவநம் பண்ணுகையாலே வொஷகம் வ ாகரணம். வ்ரு க்ஷத்துக்கும் ஜலமில்லாத போது வத வ-ஙஷங்கள் வாடிப்போ

ய் பட்டுப்போகும். தயாவ தேவரீரே வ்யாகரணமாயிருக்கிறீ ரென்றபடி. இங்கு ஸாமா நாயிகரண்யம் வதிவாநு்ய வதி வாநுக ஸாவநிபல நம். வ்யாகரணத்துக்கும் மூலவ்ருத்தி: தேவ ரீரிடத்திலேயே தாத்பர்யமத்தனையொழிய ஸ்வாதந்த்ர தாத்பர்ய ம் இல்லையாதென்றபடி. வ்யாகரணாதிகளுக்கு ஶப்தாதி ஸாதுத்வ வ மெளாயநஆாரா தத்வவபுங்களுக்கு ஸாயூ வஷாணம் வி நாயகக்கிஸிதயூ வெயயதெந தாத்பர்யமும், தயாவ வேதத்துக் கு ஸாரவலிகாயமும் எதுவோ அதிலேயே வேதாங்கங்களான வ்யா கரணாதிகளுக்கும் தாத்பர்யமென்றே சொல்ல வேணுமாகையா லும் வரமோத்தெந்ரவ வேதாநாம தாத்பர்ய மாகையாலும் த தெத வ,வ்யாகரணாதிகளுக்கும் தாத்பர்ய மென்றபடி. இதி னாலே வ்யாகரணாதிகளுக்கு வரமோத்த ஸ்ருதஸவதி தாத்பர்ய மில்லையென்கிற ஶங்கை நிரஸ்தமாயிற்று. (வ ரொஷ:) விழு தாகவும். வரொஷஶப்தத்தாலே ஸ்ம்ருதி வுராணாதி களைச் சொன்னபடி வ்ருக்ஷம் விழுதுக்கு மூலாயாரமாயிருக்கிறாப் போலே ஸ்ம்ருதி வுராணங்கள், வேதமூலகங்களாகையாலே இவைகளை வரொஷஶப்தேந சொன்னபடி விழுது வ்ருக்ஷத்தினு ண்டாய் ஸுதீர்க்கம் வந்து வேர் விழுந்து வ்ருக்ஷத்துக்கு வா தாதிகளாலே சலநம் வாராமல் ஆதாரமாயிருக்குமாப்போலே ஸ்ம்ருதி வுராணங்கள், வேதமூலகங்களாய்க் கொண்டு "இதி ஹாஸ வுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருஹ்மயேத்" என்கிற படியே வேதார்த்த விஶதீகரணம் பண்ணிக்கொண்டு வேதத்துக் கு உபஷ்டம்பமாயிருக்கும். வேதமூலங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ வுராணங்களுக்கு வதிவாநு்ய னாயிருக்கிறீ ரென்றபடி (ஹா யா) வ்ருக்ஷத்துக்கு நிழல்போலே வேதத்துக்கு ஹாயையாக இ ருக்கிறாய். ஆதவதப்தன் வ்ருக்ஷச்சாயையில் வந்தால் தாவநிவ்ரு த்தி வந்து ஸுகமுண்டாகுமாப்போலே வேதாந்தஸாரியாய்க் கொண்டு தேவரீரை ஆஶ்ரயித்தால் ஸம்ஸாரதாவ நிவ்ருத்தி வந்து ஸுகமுண்டாகும். இங்கு ஹாயா ஶப்தத்தாலே வ்யாஸஸ்ருத்த் த ஶாஸ்த்ரத்தையும் ஈஶிஷ்ட நிவ்ருத்தி ஸாதநங்களை வதிவாதிக்கி

ற் வேதார்த்தத்தையுஞ் சொன்னபடி, பாபாநாம் ப்ராயச்சித்தமானது பாபத்தை நிவ்ருத்தி செய்து தாபத்தைத்தீர்க்கும் கலைப் ப்ராயச்சித்தாதி சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தேவரீரே ப்ரவர்த்தகரென்றபடி. (ஸர்வஸாக்ஷீ ஸ்வாமீ) ஸர்வத்தாலும் ஸமமாயிருக்கிறீர், வேதார்த்தாநாம் ஸாக்ஷிக்கு ஸமம்போலே ஸர்வஞனாயிருக்கிற யென்றபடி. ஸமதேவஜ ஸத்யாதி ஸமஸ்த வாத கவேதார்த்தங்களைச் சொன்னபடி. அந்த வாக்ய ப்ரவர்த்தகனும் தேவரீரே யென்றபடி. இத்தாலே ஐஹிக ஆமுஷ்மிக பலங்களான கர்மங்களை விதிக்கிற வாக்யங்களுக்கும் கர்மநிவ்ருத்தி யர்த்த கர்ம விதாயகங்களான வேதார்த்தங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்த சாஸ்த்ரங்களுக்கும் "யஜ்ஞம் ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாநாம் ஹோதாரஞ் ரத்நதாதமம், ஸர்வே தேவதா: கர்மாணி யஸ்யைவ விஹிதாநி ஹிதாநி, தேவதா கர்மகளஞ்ஜய ஜகத்ருஷ்டி ப்ரவர்த்தகம், நமஸ்யாமி ஸர்வதேவ்ய ஸர்வம் ஸாக்ஷிணம்" இத்யாதி ப்ரமாண பலத்தால் தத்தத் கர்மாராத்யனையும் அந்தந்த பலங்களைக் கொடுக்கிறவனுமான பகவானிடத்திலேயே தாத்பர்யமென்னும் கர்மாத்ரிஸ்ருதமாயும் ஸமஸ்த ஆதாரமுமான தேவதையிருக்கிறதே ன்றும் சொல்லித்தாயிற்று. இத்தாலே கர்மாத்ரிஸ்ருதமான தேவதையில்லை யாகையாலே தாத்பர்ய வேதங்களுக்கு கர்மங்களிலேயே தாத்பர்யமொழிய பகவதி தாத்பர்யமில்லையென்கிற பக்ஷமும் இந்த்ராதி தேவதைகளே அந்த ஸ்ருதிகளுக்கு தாத்பர்ய விஷயபூதர்களென்கிற பக்ஷமும் நிவ்ருத்தமாயிற்று. (கூம்) தேவரீர் வேதங்களாகிற வ்ருக்ஷங்களுக்குக் காரணபூதனும் வோஷகனும் ப்ரோஹமாயும் நிழலாயும் பலங்களாயுமிருக்கிற தேவரீரென்றபடி (நிகம க்ஷீரோணாம் கிமாகநாஸி) கிம்பாநஸ்வஸி என்னதாகத்தான் ஆகமாட்டீர், வ்ருக்ஷத்துக்குள்ள ஸர்வாகாரமாயுமாவீர். கர்ம ப்ரயோக பாதம் முதலியவைகளுக்கும் தாத்பர்ய விஷயமாக ஆகிறீரென்றபடி ஆகையாலே ஸாங்கோபாங்கமான ஸகல வேதங்களுக்கும் தேவரீரே தாத்பர்யவிஷய பூதரென்றபடி. ॥

வேத விருக்ஷத்துக்குக் கிளைகள் போலேயிருக்கிற தைத்திரியம் முதலான ... களில் பக்ஷிகள் போலே வந்திருக்கிற தேவக் கூட்டங்களை ... யதும் மிகவும் பெரியதுமான வேதவ்ருக்ஷத்துக்கு மூலாதா... யும் போஷகராயும் விழுதாயும் நிழலாயும் பழங்களாயுமிருக்கிற தேவரீர் அந்த வேதவ்ருக்ஷத்துக்கு என்னதாகத்தான் ஆகவில்லை ஸகல விதமாயுமிருக்கிறீர், ஸகலவேதங்களும் தேவரீரையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று திரண்ட பொருள்॥ ॥ கசு ॥

கஎ । இப்படியானாலும் வேதாந்தங்களாலே யெம்பெருமானே ஸர்வகாரண பூதனென்று நிர்ணயம் பண்ண ஶக்யமில்லை எங்ஙனேயென்னில்; சிலவிடத்தில் ‟ஸதேவ ஸௌம்யேத மக்ர ஆஸீத்” என்று ஸத்காரணமென்று சொல்லியிருக்கிறது, ஸகல வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் ஸத் என்று பெயராகையாலே நாராயணன் தான் ஸத் என்று எப்படி சொல்லக்கூடும். இன்னும் சிலவிடத்தில் ‟ப்ரஹ்மவா இதமக்ர ஆஸீத்” என்று ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாயும் சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஶப்தமும் ப்ருஹத்ராதிகளுக்கும் ஜீவஸாமாந்யத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும், பின்னும், ‟ஆத்மாவா இதமக்ர ஆஸீத்” என்று ஆத்மாவை காரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது, ஆத்மஶப்தம் ஜீவனுக்கும் பொதுவாயிருக்கும், பின்னும் ‟யஸ்ஸர்வாஸ்ஸமஸ்தஸ்ய” என்று ஶிவன்தான் காரணமென்று சொல்லியிருக்கிறது பின்னும் ‟ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே” என்று ப்ரஹ்மாவை ஜகத் காரணமென்று சொல்லியிருக்கிறது; இப்படியிருக்க நாராயணனே ஜகத் காரணமென்று எப்படி நிர்ணயிக்கலாமென்னில்; ஸாரஸ்வதரான இந்த ஸதாதி ஶப்தங்கள் நாராயணனையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், வேறே வஸ்துவை போதிக்காதென்று மருளிச்செய்கிறார்:—

(உ-ரு)　ஸாமாந்ய பு³த்³தி⁴ஜநகாஸ்²ச ஸதா³தி³ ஸ²ப்³தா:
தத்த்வாந்தர ப்⁴ரமகரா: ஸ்²சிவாதி³வாசா: ।
நாராயணே த்வயி கரீஸ² வஹந்த்யநந்ய
லப்⁴யம் வ்யுத்பத்தி பரிகல்பிதமைககண்ட்²யம் ॥　॥ கரு ॥

பதம்　　உரை

பதம்	உரை
ஹே கரீஸ² !	ஏஹஸ்திகிரீசனே !
ஸாமாந்ய பு³த்³தி⁴ ஜநகாஸ்²ச	ஸாமான்னிய புத்திக்கு காரணங்களான
ஸதா³தி³ ஸ²ப்³தா:	ஸத் முதலிய சப்தங்களும்
தத்த்வாந்தர ப்⁴ரமகரா:	விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறொருவன் பர த்த்வமென்கிற ப்ரமத்தைப் பண்ணுகின்றதான
ஸ்²சிவாதி³ வாசா:	சிவன் முதலான சப்தங்களும்
நாராயணே	நாராயண னென்கிற திருநாம முடைய
த்வயி	தேவரீரிடத்தில்
அநந்யம்	வேறொருவரிடத்திலும் ஸம்பவிக்காததும
வ்யுத்பத்தி பரிகல்பிதம்	அர்த்தத்தை யநுஸரித்த தான சக்தியாலே கல்பிக்கப் பட்டதுமான
ஐககண்ட்²யம்	ஏக கண்டமாயிருக்கு கையை
வஹந்தி	வஹிக்கின்றன.

வ்யா ॥ ஸாமாந்யேதி । (ஹே கரீஸ² ! ஸாமாந்ய பு³த்³தி⁴ ஜநகாஸ்²ச) ஸாமாந்யஸ்ய பு³த்³தி⁴: ஸாமாந்ய பு³த்³தி⁴: தஸ்யா: ஜநகா: காரணீபூ⁴தா:, ஸாமாந்ய ஸ²ப்³த³: ஸாமாந்ய பர: ஸாமாந்ய ஸ்வரூப ஷஷ்ட்²யர்த²: ப்ரகாரகம் ஸாமாந்யபர ப்ரகாரக பு³த்³தி⁴ஜநகா இத்யர்த²:. (ஸதா³தி³

[illegible]) [illegible] முதலான சப்தங்கள், [illegible] என்றபடி. "[illegible]" [illegible] ஶப்தங்களைக் கேட்டால் காரணத்வம் நாராயணனுள்பட ஸகல ஸ்தலங்களுக்கும் எல்லாம் [illegible] மென்கிற [illegible] டாக்கின்றன என்றபடி. "[illegible]" என்கிற [illegible] விஶேஷ [illegible] ஜநகங்களாயுமிருக்கின்றன என்று [illegible] சொன்னபடி. "[illegible]" என்று [illegible] விஶிஷ்ட [illegible] வாசகமாயுமிருப்பதாலே "[illegible]" என்கிற விடத்தில் விஶிஷ்ட [illegible] சொல்லும்படியாயிருக்கிறதோடு கூட [illegible] ஶப்தமாயிருந்தாலும் [illegible] நயத்தாலே [illegible] சொல்லுகிறது. அதாவது "[illegible]" என்று [illegible] யாகஞ்செய்ய வேணுமென்றால் "[illegible]" என்று நான்கு காலையுடைய [illegible] எல்லாவற்றிற்கும் [illegible] என்று பெயராகையாலே எதைக்கொண்டு செய்யலாமென்று சங்கைவர "[illegible]" என்று [illegible] சொன்னத்தாலே [illegible] மென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டாப்போலே, ஸகல காரணமென்றால் [illegible] மெதென்று [illegible], "[illegible]" என்று நாராயணனே காரணமென்று சொல்லியிருப்பதாலே [illegible] நாராயணன் தானென்று நிர்ணயிக்கலாம், ஆகையாலே [illegible] ஶப்தங்கள் [illegible] வாசியாய்க் கொண்டும் விஶேஷ வாசியாய்க் கொண்டும் நாராயணனையே போதிக்கின்றனவென்றபடி. அப்படியே [illegible] ஶப்தமும் "[illegible]" என்கிற [illegible] த்தாலே [illegible] போதிக்கையாலே [illegible] ஶப்தம் விஶிஷ்டமும் [illegible] விஶேஷ நயத்தைக் கொண்டும் நாராயண வாசகமாகிறது. இப்படியே [illegible] ஶப்தமும் விஶிஷ்டமும்

ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தாலேயும் நாராயண வாசகமா கிறது. ப்³ரஹ்மஶப்³த³ம் விஶிஷ்ட பரமாத்ம வாசகமென்னு மிடத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் த்ருதீய பாதத்தில் "ப்³ருஹத்த்வாத்³ ப்³ருஹ்மணத்வாச்ச நம்ஸ்வரூபாஸ்" என்கிறஅதிகரணத்தில் "ததை³க்ஷத ப³ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி நம்" என்கிற ஶ்ருதியிலிருக்கிறப்³ரஹ்மஶப்³த³த்துக்குப் ப்ரஸித்³த⁴ நயமான "ப்³ரஹ்மஶப்³தே³ந ஸ்வபா⁴வதோ நிரஸ்த நிகி²லதோ³ஷ: அநவதி⁴காதிஶய அஸங்க்²யேய கல்யாணகு³ணக³ண: புருஷோத்தமோ(அ)பி⁴தீ⁴யதே" என்கிற வாக்யத்தில் காணலாம். த்ருதீயாத்⁴யாயத்தில்சொல்லப்பட்ட ஸகல ப்³ரஹ்மாதி³ ஶப்³த³ங்கள்விஶிஷ்ட நாராயணவாசக மாகையாலேயும் ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தாலும் நாராயணனான தேவரீரைச்சொல்லு கின்றன. "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்கிறகாரணவாக்யத்தில் நாராயணனைகாரணமென்று விஶிஷ்யசொல்லியிருப்ப தாலேமற்றகாரணவாக்யங்களிலிருக்கும் ஸத்³ப்³ரஹ்மாதி³ஸாமாந்யஶப்³த³ங்களும் ஸம்ஶப்³த³ம் ஹாநத்தில் பர்யவஸித்தாப்போலே நாராயணனிடத்தில்பர்யவஸிக்கு மென்றுகருத்து. அப்படியே "ஶிவ ஏவகேவல:" என்கிற காரணவாக்யஸ்த²ஶிவ ஶப்³த³ ப்ரதிபாத்³யன் நாராயணனைக் காட்டிலும் தத்வாந்தரமோ என்று ஶங்கிக்கு ம்படியான ஶிவஶப்³த³மும்இரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் நாராயணனை யே போதிக்கிறதென்கிறார் (தத்வாந்தர ஶங்காஸ்பத³) நாராய ணனைக்காட்டிலும் தத்வாந்தரமோ காரணீஸ்ப்ருதத்வஸ்த² என்கி ற ஶங்கைத்தையுண்டுபண்ணுகின்றதான: (ஶிவாதி³வாச:) ஶிவஶம்பு⁴ ப்ரப்⁴வாதி³சப்³தங்களும். "ஶங்காஸ்பத³" இத்யநேந ஸாமாந்ய ஶப்³த³ஜநகமாயு மிருக்கின்றன என்று ஸூசநாத்³ஸம்ப்⁴வாயகம், ஶிவஶப்³த³த்துக்கு ப்ரதா⁴நவ்யூஹ விஶேஷ நாராயணாதி³ஷ்ட². ப்ரத்யேகவசநி, "யதா²தமஸ்தந்ந தி³வா ந ராத்ரி ந ஸந்நசாஸச்சி² வ ஏவகேவல:" இதி தமஶ்ஶரீரகமான காரணஸ்ப்ருதத்வஸ்த²வுக் கு தமஶ்ஶரீரக ப்ரதா⁴நத்வாக ஸூக்ஷ்மப்ரஸித்³த⁴ "ஶிவஏவ கேவல:" என்று அது ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியாக இருக்கிறதென்று சொ ல்லப்பட்டது. அந்த ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி எதென்று விஶேஷஶ

தைவ, "நவாஸ்ய தைவத்ம் பிவக்தம்" என்றுசொல்லுகிற படியே நிரவதிகமான ஸம்ஸாரபந்தத்தைச் சேதிக்கும் நாராயணனைதைவதமாகச் சொல்லி, அ திகாரஸ்ய "விஷ்ணோர்வா ஸர்வாஸ்ய ஜதீ" திதக இதராகாரமான வர்த்தனை ஸமர்த்தமாகச் சொல்லுகின்ற. "ஓம் தத்ஸதி" என்று ஸதாதி ஶப்தங்கள் விஶிஷ்டமாகச் சொன்னதைப் போலே "ஸர்வ ஸர்வ ஸர்வ ஸ்வ" என்று ஶப்தமும் விஶிஷ்டமாக நாராயண னைச் சொல்லுகையாலே ஸதாதி ஶப்தங்களுக்குப்போலே ஆகார த்வயமுண்டென்று தாத்பர்யம். இப்படி ஆகார த்வயத்தாலும் நா ராயணனையே சொல்லுகையாலே தைவாந்தர ஸங்கம் நிவ்ருத்தமா யிற்றென்று கருத்து. (நாராயணேதி) நாராயண ஶப்தவா ச்யனை தேவரீரிடத்தில் நாராயணனென்று சொன்னத்தாலே "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி" என்று சொல்லப்பட்ட காரண த்வத்தைச் சொன்னபடி. "காரணம் நீயேநாரணனாதலில்" என்ன க்கடவதிறே. ஶிவாதி ஶப்தங்களுக்கு ஸம்ஸாராதி ரூடிவஶாத் ப்ரஸக்தியினாலே ஸமவானிடத்திலே வ்யவஸாநம் போ லே ஸமஸ்தாதி ஶப்தங்களுக்கும் யோகவ்ருத்தியினாலே தைவ தாந்தரத்திலும்வ்யவஸாநம்ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே எப்படி விஶிஷ்ட நாராயணன்தான் பரதைவமென்ற யென்று நி ச்சயிக்கலாமென்கிற சங்கை "நாராயணே" என்கிற பதத்தி னால் நிவ்ருத்தமாயிற்று. எங்ஙனே என்னில்; ஸமஸ்தாதி ஶப்தாந் தரங்களுக்கு யோகவ்ருத்த்யா தைவதாந்தர பரத்வம் ஸ ம்பவித்தாலும் நாராயண ஶப்தத்துக்கு கேவல யோகவ்ருத்த்யா தைவதாந்தர பரத்வம் ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில் யோகவ்ருத்தியி னாலே நாராயண ஶப்தத்துக்கு அர்த்தாந்தரத்வம் சொன்னால் ஸமா ஸ நிர்வசனமாகுமாகையாலே தைவதாந்தர பரத்வம் ஸம்பவி க்காது. ஆகையாலே ரூடாதி ஶப்தங்களுக்கு யோகவ்ருத்தி தியினாலே நாராயண வாசகத்வம் போலே நாராயணவாசக ஶ ப்தங்களுக்கு ரூட வாசகத்வஞ்சொல்லமுடியாதாகையாலே நா

ராயணனே பரதேவதையென்று நிர்ணயிக்கலாமென்றபடி. (அந்யத்) ந விஷ்ணோரந்ய: பர:, யாதொரு வேதாந்தத்துக்கு பரமார்த்தாவைக்காட்டிலும் உத்தரவாக்யமில்லையென்றபடி. வேதாந்தம் ஸதாதி ஶப்தங்களுக்கு நாராயணனைக்காட்டிலும் அந்யத்ர வாராதென்றபடி. (அர்த்த வ்ருத்தி பரிக்லுப்த வேதாந்தம்) அர்த்த = அர்த்தத்தை அநுஸரித்தன, வ்ருத்தி = யோக ஶக்தியினாலே, பரிக்லுப்தம் = பரித: க்லுப்தம், நாநாவித ப்ரமாணங்களை பர்யாலோசனை பண்ணி ப்ரவர்த்தகர்களாலே நிர்ணயிக்கப்பட்டதான (வேதாந்தம்) தாத்பர்யஸாரத்தை (ஸூசி) ஸூசிக்கின்றன. அத்ர அயமாஶய:— “ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமினி:” என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யத்தில “நிருபாதிகஸ்ய காஷ்டாம் ப்ராப்தஸ்ய அயநஸ்ய பரமாத்மநி ஸம்பவாத்” என்று அக்நிஶப்தம் ஸர்வத்துக்கும் மேலான ஸ்ரீவைஶ்வாநரத்தை நயநம்பண்ணி வைக்கையாலே ஸாக்ஷாத். பரமாத்மவாசகமென்று ஸித்தமாகையாலே ஸர்வ ஶப்தங்களும் ஸத்தாவாசகமாய்க்கொண்டு ஸாக்ஷாத் பகவத்வாசகம், இதர வஸ்துக்களுக்கு ஶரீரத்வேந ஸங்கதியொழிய அந்யதா ஸங்கதியில்லை. ப்ரஹ்மஶப்தமும் நிரதிஶய ப்ருஹத்வவாசக மாய்க்கொண்டு பரமாத்மவாசகம், ஆத்மஶப்தமும் நியந்த்ருதயா வ்யாப்திவாசகமாய்க்கொண்டு பகவத்வாசகம் அப்படியே ஶிவஶப்தமும் மங்களவாசியாய் “நமஸ்தேவாய பரமமங்களம், மங்களம் மங்களாநாம்’ என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வமங்களாநாம் மங்களகாரகாதிகளாலே பரம மங்களவாசக மாய்க்கொண்டும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை வாசகம். இதுதான் ‘அர்த்தவ்ருத்தி’ என்கிறதற்கு தாத்பர்யம். இதெல்லாம் இதர வஸ்துக்களுக்கு ஸம்பவியாது. ஸதாதி ஶப்தங்கள் கேவல ஸங்கதி முதலியவைகளைச்சொல்லுகின்றதென்னில ஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே வேதாந்தம் ஸம்பவிக்கிறதென்று கருத்து.

ஸாமாந்ய புத்தியை யுண்டுபண்ணுகிற ஸத் முதலிய சப்தங்களும், நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதேவதை வேறொருவன் ஏ

ன்று ப்ரமத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சிவன் முதலிய சப்தங்களும் நாராயணன் என்கிற சப்தத்திற்கு வாச்யனான தேவரீரிடத்தில் வேறோரிடத்தில் ஸம்பவிக்காததும் அர்த்தத்தை அநுஸரித்ததான யௌகிக வ்ருத்தியாலே கல்பிக்கப்பட்டதுமான ஐககண்ட்யத்தை வஹிக்கின்றன என்று திரண்ட பொருள் ॥ ॥ ௧௫ ॥

அவ ॥ இவ்வளவாலே திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களையுஞ்சொல்லி அந்தகாரண த்வாதிகள் இதர தேவதைகளுக்கில்லை யென்று இதர தேவதைகளுக்கு ஸத்வாதாரதம்யங்களில்லையென்றும் நிரூபித்து ஸ்வ விஶிஷ்டாந்வயியான ஸத்யகாதி ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களையிட்டு திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்யத் தொடங்கி, இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை த்யானிக்கிறவர்கள் “ய தந்த்ரா: பஶ்யந்தி ஶாந்தாயம் க்ருதஜ்ஞம் ஸ்ரீயவாதிநம்” என்கிறபடியே ஶஹாபதந்யர்கள், நான் அப்படிப்பட்ட த்யாநம் பண்ணவில்லை யென்கிற அநுஶயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(ஶ்லோ)
ஸஞ்சிந்தயந்த்யகிலஹேயவிபக்ஷபூதம்
ஶாந்தோதிதம் ஶமவதா ஹ்ருதயேந தந்யா: ।
நித்யம் பரம் வரத ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்
நிஷ்பந்தநந்தமயம் பவத: ஸ்வரூபம் ॥ ௧௬ ॥

பதம்	உரை
ஹேவரத !	ஏவரதனே !
ஶமவதா	சமமென்கிற குணத்தோடே கூடினதான்
ஹ்ருதயேந	மநஸ்ஸாலே
தந்யா:	தனவான்களான புருஷர்கள்
பவத:	தேவரீருடைய
அகில	ஸமஸ்தங்களான
ஹேய	ஹேயகுணங்களுக்கு
விபக்ஷபூதம்	விபக்ஷமாயிருக்கிறதும் (இருப்பிடமாக இல்லாமலிருக்கிறது, மென்றபடி)

சாந்தோதிதம்	சாந்தோதித மென்கிற அவஸ்தை யை யுடையதும்
நித்யம்	நித்யமாயிருக்கிறதும்
பரம்	ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறதும்
ஸர்வகதம்	ஸர்வ வஸ்துக்களிடத்திலும் வ்யா. பரித்திருக்கிறதும்
ஸுஸூக்ஷ்மம்	மிகவும் ஸூக்ஷ்ம மாயிருக்கிறதும்
நிர்த்வந்த்வ	விகார மில்லாததான
நந்தமயம்	ஆநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதுமான
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபத்தை
பச்யந்தி	நன்றாகச் சிந்திக்கிறார்கள்.

யம் । பச்யந்தீதி ॥ (ஸுதிய:) ஸத்குணத்தை யுடைத்தான, விஷயாந்தர ஸஞ்சார மில்லாமலிருக்கிறதான வென்றபடி. (ஹ்ருதயேந) மநஸ்ஸாலே (யதாத்மா:) யதவான்களான, ஜிதமா என்கிற த்ருதீயாய: ஸம்ஸாரோபாய: யதாத்ம த்ருஷ்ட்யேதி யதா: ஸதா: ஸத்குண விசிஷ்ட ஹ்ருதய ஸாதனத்தை யுடையவர்களென்றபடி. யதம்ஸ்வாரோபாத்மா: இதி விக்ரஹ:. ஸாதனம் போலே ஸதி ஸஞ்சலமான ஹ்ருதயத்தை யுடையவன். விஷயங்களில் மண்டாமல் ஸத்குணவிசிஷ்ட ஹ்ருதயத்தைப் பெற்றால் ஜிதாத்மத்தைப் பெற்றவனாவானிறே, யதா, “ஹ்ருதயேந” என்கிற பதத்திற்கு “பச்யந்தி” என்கிற க்ரியையோடே ஸம்பந்தம். “ஜிதவாதம் விஸம்ஸேந” என்றபடியே விசேஷமான மனஸ்ஸாலே த்யானம் பண்ணுகிறவர்கள் ஜிதாத்மர்கள், பாணர்வான்கள், நான் அப்படிக்கு ஸாமர்த்யம் பண்ணவில்லை யென்றபடி. (ஸமஸ்தஹேய விபக்ஷபூதம்) ஸமஸ்தஹேய = ஸமஸ்தஹேய குணங்களுக்கு, விபக்ஷபூதம் விபக்ஷமாயிருப்பதும் ஸ்ருதிக்கு ஸபக்ஷம் ஜிதாத்மம், விபக்ஷம் ஹேயாதி. ஸ்ருதியானது விபக்ஷமான ஹ்ருதயத்திலிருக்காதாப்போலே ஹேய குணங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தில் கிடையாதென்றபடி. ததாவ ஸர்வ்வகாரண ஹேய குணாநாஹித்வ

த்தைச் சொன்னபடி, கஷ்ய ஹேயாநாம் விவக்ஷா ஹேதுத்தில் வி
ரு ஷம். ஷஷ்ட்யபம் வ திரோதிகா விவக்ஷாநாம் கஷாவவ
கார கதிஷ்யவிரேஷ ்ம் ஷஷ ்யப வ திரோதி கஷஸ்ராஹா
லெ கயம். கஷாலெ நிரவாயிகக்வலேதி விவக்ஷிதம். தயாவ
கஷியஹேய வ திரோதிக நிரவாயிகா ஹாவவ காரக நிஷ்
ய விஶேஷ ்ரிதி ஸஷிதம் விவக்ஷாஹேத மென்று ஷிவ த ்ய
மாகச் சொல்லாதே " விவக்ஷாஹேத " மென்று சொனனத்தா
லே நிரவாயிகக்வ வ திவணமாகிறது. " யதாஸஹேதம் த
ஜவாஜீத" என்கிற விடத்தில் ஸாஸஹேதஸஜ்தாலே நிர
வாயிக ஸாரத்தைவிஷயீகரிக்கிற ஸாரதஸஜஙவாஜெயம்"
என்று ஜூவாயபூர் அருளிச்செய்தார். கதுஸாராஸாஜீநீ "ஸா
ரீஸஹேத மென்று ஷிவ த ்யமாக இல்லாமல் " ஸாரஹேத "
மென்றிருப்பதாலே நிரவாயிகக்வம் வ திவணமாயிற்று " எ
ன்று அருளிச்செய்தார். ஸாரீஸஹேத மென்றிருந்தால் வஹேவபூ
வேஸாரமாக இருநது பிறகு ஸாரமாக இருக்கிறதென்று கயபம்.
முன்பில்லாத ஸாராம்ஶம் ஏதொரு ஹேதுவாலே வந்ததென்று
தோற்றுகையாலே ஸொவாயிகக்வம் வ திவணமாகும், அப்படியி
ல்லாமல் ஸாரஹேத மென்றிருப்பதாலே நிரஹேவாயிகக்வம் வ
திவணமாகிறதென்று வஹேவேபூராவாத ஸாராஸாஜீநீ வஷிக்
கு கயபம். அதேமாதிரி யிவ்விடத்திலும் விவக்ஷாஹேதமென்று
சொல்லாதே விவக்ஷாஹேத மென்று சொன்னத்தாலே நிரவா
யிகக்வ விவக்ஷித மாகிறது. வஸதை வேகாஜி வ ்ராவதிம், நி
த ்ர்களுக்கும் வேகர்களுக்கும் ஹேயாஹித ்மிருந்தபோதி
லும் அது ஸமவதஜ ாயீந மாகையாலே நிரவாயிக மன்றெ
ன்று தாத்பயம். இநத ஹேய ரணாஹித ்த்தை " கக்ஷா
யிபாம் க்வரோயம் " என்கிற கயிகரணத்தில் அருளிச்செய்தார்.
ஹேயரண ராஹித ்த்தைச் சொன்னத்தாலே கஷேகஞ்சொ
ல்லப்பட்டது, இங்கு ஸத ்க்வமும் விவக்ஷிதம். "ஸத ்வஜம்
நிரவாயிக ஸதாயோகிவ ஹாஹ, தைந விகாரா ஸஜவெ
தநம் ததம்ஸஷேத நஶவ ்ராவதம் "என்றுஜநாயிகாரண

ஸாமர்த்யாச்ச காரேண ஸத்யஸ்ய விகாராநர்ஹ த்வ தாத்பர்யமாகையாலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தைச்சொல்லவே ஸத்யமுஞ் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. (ஶாந்தோதிதம்) ஶாந்தோதிதாவஸ்தையையுடைத்தானதும், பரப்ரஹ்மத்துக்கு ஶாந்தோதிதாவஸ்தையென்றும் நித்யோதிதாவஸ்தையென்று மிரண்டு அவஸ்தையுண்டு. ஶாந்தோதிதாவஸ்தையாவது—விஸ்ருஷ்டநாமரூபஸ்ஸ்வரூபாநந்ததஶா. நித்யோதித தஶையாவது—ஸர்வவிஸ்ருஷ்டநாமதஶா, இது பாரிஸாக்ஷிகம். நிஷ்ப்ரபஞ்சமென்று ஸம்ப்ரதாயம். இத்தை கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில் "ஶாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம் யத்ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரேஃ" என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்யானத்தில் 'ஶப்தஸ்ஶாந்தோதிதஶா நித்யோதித ஶப்தவாச்யயோஸ்து, தத்ர ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ்வரூபாநந்ததஶா ப்ரதமா, உதாராத்ம விஸ்ருஷ்டநாமதஶா" என்கிற விடத்திலும், பட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் உத்தர ஶதகத்தில் "யோऽஸௌ ஶ்ரீஶேஷ வாதம்ஶய ஜலதி ஸம்பூர்ணமண்டலோ யச்சோதிதநாஶ ஸ்வரூபாந ஶாந்தோதிதஶ்ச ஸர்வேஶ்வரம் ஸ்வஸ்திதவிதரணம்வரதபோஸ்ஸம் வத்ய ஸ்வாத்மீயஸ பரமஹம்ஸாநந்தமஹிதம்" என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்யாநத்தில், "பரமதோநித்யோதித தஶாஶாந்தோதிததஶா வேதிதஶாப்யயோஸ்து, தத்ர ஶாந்தோதிததஶா ஸ்வாத்மாநந்த ஸமஸ்த ஜாதாத்ம விஸ்ருஷ்ட நாம ஸமஸ்தஶா, ஸ்வீக்ருத்ய க்ரோதா நாவிர்ப்பாவயோரேதத் த்ருஶ்யதே "அதிப்ரதிதாயஸ்வ மஹிமா நந்தஸ்வ ஸ்வபக்ஷ ஸர்வத்ர நிஸ்தரஙு ஜலநிதிகல்ப ஸ்ய" இதிஸந்தர பாஹாஸ்தவே. ஶப்தஶேஷயோரஸ்ய ஸ்ரீ யபோ ஹ்ருதி யதியஸ்நாயுக்கேவலி வ்ருத்ரோஸந அவ்ய ஹாரதி, தயோதி ஸ்தவம்" என்கிற விடத்திலும், "ஶாந்தோதிததஶா — "ஶுத்தாநம் வாஸுதேவாக்யம் விந்தயதி" த்ர

த்³ரஷ்டவ்ய: காரணே ஷாட்³கு³ண்யே ப்ரதிபூர்ணே ஸர்வேஶ்வரோ
ந ஸமாஸ்யா ” என்கிற விடத்திலும் காணலாம். தே³ஶிகனும்
“ இதில் ஶாண்டி³ல்யாதி³ விபா⁴க³ங்களுங்கண்டு கொள்வது ” என்
று தத்த்வத்ரய சுலுகமென்கிற ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்திரு
க்கிறார். ஶ்ரீஶாண்டி³ல்யஸ்ம்ருதி நிவாஸக ஸம்ஜ்ஞ விஶிஷ்ட தே³வா ஶா
ண்டி³ல்யதே³வா:, நித்யஸ்ம்ருதி நிவாஸக ஸம்ஜ்ஞ விஶிஷ்ட தே³வா
நித்யாதி³தே³வா இதி வரத³ராஜபஞ்சாஶத் வ்யாக்²யாத்ரூணாம்
ஶ்ரீதே³ஶிக ஶ்ரீநிவாஸாசார்யாணாம் ஆஶய:. (நித்யம்) கால
த்ரயத்திலு மிருப்பதும், இத்தாலே காலபரிச்சே²த³ ராஹித்யஞ்
சொல்லப்பட்டது. (பரம்) ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதும், தே³ஶ
தோ வஸ்துதோ கு³ணதஶ்ச பரிச்சி²ந்நாது³த்க்ருஷ்டமான வென்
றபடி. பரஶப்³த³த்துக்கு காலதோऽபி பரிச்சி²ந்ந ப்ரதியோ
கி³கத்வமும் ஸம்ப⁴வமானாலும் “ நித்யம் ” என்று ப்ருத²க³பி⁴தா⁴ந
மிருப்பதாலே தே³ஶவஸ்து கு³ணக்ருத பரிச்சே²த³ ப்ரதியோ
கி³கோடே: தாத்பர்யம். பரஶப்³த³த்தாலேயே ஸகலபரிச்சே²
த³ ராஹித்யமும் ஸித்³தி⁴க்கும்போது “ நித்யம் ” என்று ப்ருத²க³பி⁴
தா⁴நம் கிமர்த²மென்னில்; உத்பத்திவிநாஶங்கள் த்³ரவ்யத்துக்
கு ஸ்வாபா⁴விகியாகையாலே ப்³ரஹ்மத்³ரவ்யத்துக்கு அப்படிப்ப
ட்ட உத்பத்திவிநாஶங்களில்லாமல் போனாலும் ஜீவத்³ரவ்யமான
ஶரீராதி³களுடைய உத்பத்திவிநாஶங்கள் போலே உத்பத்த்யாதி³கள்
ப்³ரஹ்மத்துக்கும் வரவேண்டு மென்கிற ஶங்காவாரணார்த²ம் “ நி
த்யம் ” இதி ப்ருத²க³பி⁴தா⁴நமிதி வ்யாக்²யாதார: ஶ்ரீநிவாஸா
சார்யா:. தே³ஶபரிச்சே²த³ ராஹித்யஞ் சொன்னத்தாலே விபு⁴த்வமு
ஞ்சொன்னபடி. வஸ்துபரிச்சே²த³ மாவது இத³மித³ம் ப⁴வதீதி ஸா
மாநாதி⁴கரண்யாநர்ஹத்வம்; தத்³ராஹித்யம் இத³மித³ம் ப⁴வதீதி
ஸாமாநாதி⁴கரண்யார்ஹத்வம் வஸ்துபரிச்சே²த³:, ஸர்வதத்த்வஶரீ
ரத்வாதி³நா இத³மித³ம் ப⁴வதீதி ஸாமாநாதி⁴கரண்யங்கூடலாமா
கையாலே வஸ்துபரிச்சே²த³ ராஹித்யமும், நிரதிஶய கு³ணமி
ருப்பதாலே கு³ணபரிச்சே²த³ ராஹித்யமுஞ் சொல்லப்ப
ட்டது. இத்தாலே ஜந்மகால பூர்வாபர காலயோ:த்

த்தைச்சொன்னபடி. “ அநந்தஶ்ச ஶேஷகாயோ வஸுதேவாத்மஜோ ஹரி: ப்ரஹிதஸ்த்வ ஸர்வபூதாந ரக்ஷணாய ”தி ஹரிவம்ஶம். (ஸேவ்ய) தேவரீர் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஆச்சார்யனாகையாலே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கிறோர்களென்று கருத்து. (ஸர்வஸம்மதம்) ஸர்வை: ஸர்வதயா மதம். “ விஶ்வம் ” என்று ஶ்ருதியிலிருப்பதாலே “ ஸர்வஸம்மதம் ” என்கிறதற்கு “ ஸர்வை: ஸர்வதயா மதம் ” என்று வ்யாக்யாநகாரர் வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளினர். இங்கும் ஶேஷவபுஷா ப்ராதுர்பாவத்துஞ் சொன்னத்தாலேயே விஶ்வத்வஞ் சொல்லப்பட்டபடியாலே “ ஸர்வஸம்மதம் ” என்கிறதற்கு ஸர்வை: ஸர்வதயா மதம் என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினபடி. (ஸர்வஸாக்ஷிகம்) ஸர்வஸாக்ஷிகம் பதார்த்தங்களில் ஸந்நிதியன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞமான வென்றபடி. ஸந்நிதி உண்டானால் விஶ்வத்வங்கூடா திறே. இப்படி ஸந்நிதியஞ்சொல்லி அதுகைச் ப்ராப்யமான ஸர்வாத்ம ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி “ ஆநந்தாத்மம் வஶ்யாநந்த ” என்கிற ஶப்தத்தில் ஆநந்தத்தையும் ஸ்வரூப ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமாகச் சொல்லியிருப்பதாலே அதை அருளிச் செய்கிறர். (நிஷ்கந்தாநந்தமயம்) நிஷ்கந்த = ஸந்தமில்லாத, நிர்விகாரமான வென்றபடி. நந்தமய = ஆநந்தத்தை யுடைய தான, நிர்விகாராநந்த ஸ்வரூபமான வென்றபடி. ஜீவனுடைய ஆநந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் ஸங்கோசாதிகளால் விகார மிருக்குமாப்போலே பரமாத்மாவினுடைய ஆநந்த ஸ்வரூபத்துக்கு கதாசித்தபி ஸங்கோசாதிகள் கிடையாதென்றபடி. “ ஆநந்தமயம் ஸ்வயம்பூஸம் ” என்று ஸ்வரூபஸ்வரூபாநந்தத்தைச் சொல்லுகிற ஸூக்தமாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூப்ய வாசகஶப்தத்துக்கு விஶேஷணங்களுஞ்சொல்லுகையில் தாத்பர்யம். தயா “ ஸம்பே ஸுரம்பே ஸுர ” என்கிறபடியே விஶேஷா நந்தஸ்வரூபமான வென்றபடி. தாத்ருஶாநந்த ஸ்வரூப ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைச் சொன்னபடி. “ ஆநந்தாத்ம ” இத்யத்ர ஸாவயவ யாதொ நிரவயவஜ்ஞ ஶ்ருதய காஶிகா. ஆநந் தாநந்தம் ஜ்ஞாநம்பதி ஆநந்த: என்று ஆநந்தஜ்ஞாந ஶாநந்தஶீ

[illegible]கையாலே யிங்கு [illegible] விவக்ஷிதம். [illegible] [illegible]வங்களான இந்த [illegible]களுஞ்சொல்லப்பட்டது. ([illegible]) இப்படி [illegible] [illegible] கனோடேகூடின தேவரீருடைய [illegible]த்தை ([illegible]) [illegible]நிக்கிறார்கள். அவர்கள் [illegible]ர்களென்று கருத்து. நான் அப்படி [illegible]த்து [illegible]த்தைப் பெறவில்லையென்று [illegible]. ஆழ்வாரும் ‹‹ நந்தாவிளக்கே "அளத்தற்கரியாய் " என்றும், ‹‹உணர்முழுநலம்" மென்றும், ‹‹ அமலனெ"ன்றும், [illegible] [illegible] களை யிட்டுப்பலபடியே [illegible]த்தார்கள். ||

ஸகல ஹேயகுணங்க ளில்லாததும் சாந்தோதித மென்கிற அவஸ்தையை யுடையதும், நித்யமானதும் ஸர்வர்களினாலேயும் ப்ராப்யமாக அடையத்தகுந்ததும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானதும் நிர்விகாரமான ஆநந்தப்ரசுரமானதுமான தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தை மஹாதங்யர்கள் சமத்தோடே கூடின மனஸ்ஸாலே நன்றாக த்யானிக்கிறார்க ளென்று திரண்ட பொருள் || *   *   * || [illegible]

[illegible] | இவ்வளவாலே [illegible]த்தை [illegible]த்தார். மேல், [illegible] [illegible]த்தாயிருப்பதாலே ‹‹ [illegible] ” என்கிறபடியே [illegible]ம்போலே [illegible]யுண்டாமலிருக்காதே [illegible]யும்படி [illegible]யிருப்பதாலேயும், ‹‹[illegible] ” என்று [illegible] மாயிருப்பதாலும் [illegible]மாயிருப்பதாலும் [illegible] [illegible]மான [illegible]த்தை ‹‹ [illegible] ” என்கிற ஶ்லோகத்தில் [illegible] சொல்லியிருந்த போதிலும் [illegible] சொல்லப்போகிற [illegible]க்கொண்டு அந்த [illegible]த்துக்கு

ஸ்வரூபத்துக்குப்போலே ஜ்ஞாநாநந்தத்வத்தை ஸாதிக்கிறார். திவ்யமங்கள விக்ரஹம் ஜ்ஞாநாநந்தமோ? ஜடமோ? ஜ்ஞாநாநந்தமாகில் ஸ்வரூபாத் பிந்நமோ? அபிந்நமோ? பிந்நமாகில் அஸ்வதந்த்ரம்போலே ஜடமன்றோவரும், அபிந்நமாகில் ஸ்வரூபத்தைப்போலே விகாரமில்லாமையும் வருமென்னில்; ஸ்வரூபாத் பிந்நமும் ஜ்ஞாநாநந்தமும் விக்ரஹத்துக்கு "யதாத்மகோ தமாத்மகா வ்ருத்தி"யென்கிறபடியே ஸமமாயிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ரத்யக்ஷவிரோத முஞ் சொல்லக்கூடாது. பின்னும், ஸநகாதிகள் த்யாநம் பண்ணுகிற ஹேதுகளும் ஆழ்வார்களும் ஸ்வரூபம்போலே விக்ரஹமும் அஜடமென்றும், "நித்யஸ்வரூபாதி ஜ்யோதிஷி, மணியுருவில் பூதமைந்தாய், சுடரடிதொழுது" என்றிவைகளாலே யருளிச்செய்தார்கள். அவர்கள் அருளிச்செய்ததும் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமாயிருக்கிறத்தைக் கொண்டன்று, தங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்காரத்தில் ஸ்வரூபமும் விக்ரஹமும் அஜடமாகத் தோற்றுகையாலே ஸ்வரூபமும் விக்ரஹமும் பிந்நமோ அபிந்நமோவென்று ஸம்சயம், இப்படி ஸம்சயத்தாலே வந்ததென்று பார்க்க ஜ்ஞாநாநந்தத்வ ஸ்வரூபாதி விருப்பதாலேயென்று நிச்சயித்தார்கள், என்கிற அபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(௩௯) விச்வாதிசாயி ஸர்வஸ்வ யதாத்மகம்
வ்ருத்திம் தரீச தவ தேஹ்யதிகாரஹேதே।
யோநாதிரோதிரஸ ஜீவஸர்வகாநாம்
ஸாரம் தமேவ தவமேதி வித்யுஜோதம் ॥௩௯॥

பதம். உரை.

ஹே ரங்கேச ! ஸ்ரீரங்கேசனே !

ஹே விச்வாதிசாயி ஸர்வஸ்வ ! ஸமஸ்தமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் அதிசயித்திருக்கிற ஆநந்தத்தை ஸ்வரூபமாக வுடையவனே !

த்வம்	தேவரீர்
யாத்ருக்ஷ:	எந்தஸ்வரூபத்தை யுடையவரோ
தே	தேவரீருடைய
விக்ரஹம்	திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை
தாத்ருஶம்	அந்த ஸ்வரூபத்தை யுடையதாக
கதயந்தி	சொல்லுகிறார்கள்
யேந	யாதொரு காரணத்தினாலே
த்வதுபாஸகாநாம்	தேவரீரை உபாஸநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய
புத்தி:	புத்தியானது
ஸா	அந்த திவ்ய மங்களவிக்ரஹமானது,
த்வமேவ	தேவரீர்தானோ ?
தவ வா	(அல்லது) தேவரீருடையதோ ?
இதி	என்கிற
விதர்க்கதோலாம்	ஸந்தேஹத்தினாலே யுண்டான டோலைக்கு [ஊஞ்சலுக்கு] ஸமானமான சாஞ்சல்யத்தை
அதிரோஹதி	ஏறுகிறதோ.

வரத ! விஶ்வாதி) (ஹே வரத! விஶ்வாதிஶாயி ஸௌந்தர்ய!) விஶ்வ = ஸமஸ்த வஸ்துவைக் காட்டிலும், அப்ராக்ருத ரூபங்களான வஸ்துக்களைக் காட்டிலுமென்றபடி. அதிஶாயி = அதிசயித்திருக்கிற, ஸௌந்தர்ய = ரூபத்தை ஸௌந்தர்யமாகவுடைய வரதனே! விஶ்வாதிஶாயிஸௌந்தர்யம் ரூபம்ஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ: விக்ரஹ: லோகத்தில் ஸௌந்தர்யமுள்ள வஸ்துக்களான வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் அதிஶயித ஸௌந்தர்யரூபனாக விருக்கிறாயென்றபடி. "ரூபம் ப்ரஹ்ம ரூபம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே ஸர்வஸ்வரூபமும் விஶ்வஸௌந்தர்யமாகவே யிருக்குமென்றபடி. ரூபஶப்தத்தை விக்ரஹபரமாக யோஜித்தால் விஶ்வாதிஶாயி ஸௌந்தர்யமான விக்ரஹத்தை யுடையவனென்று

தாத்பர்யம். இந்த ஸம்ஹிதையாலே ஸ்வரூபமும் விக்ரஹமும் விலக்ஷண ஸத்வாத்மக மாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. ததா ச "யதாத்மகோ பகவாந் ததாத்மகா வ்யக்தி:" என்கிற வசநாயநபராவா ஸ் திவ்யநாயத்தைவெளியிட்டாராயிற்று. அப்படியே ஶ்ரீ பூர்வாசார்யர்களான ஜீயர்களுமாழ்வார்களுஞ் சொல்லுகிறார்க ளென்கிறார் (பவ) தேவரீர் (யதாத்மக:) ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகஸ்வ ரூப யாத்ருஶ ஸ்வரூபத்தை யுடையவரோ, (தேவ்யக்திம் ததாத்மகாம்) தேவரீருடைய விக்ரஹத்தையும் தாத்ருஶ ஸ்வரூ பத்தை யுடையதாக, "வ்யக்தி" என்று சரீரத்தைச்சொன்னப டி. (கல்பயஸி) ஜீவ்யம் பகவதாஸ்ய ஸ்வகாரணாஸ்யபாஸ்வதி க ந்த்வாத்மக ஸ்வஸ்ருஷ்டாயம். தேவரீர் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாந ந்தாத்மகமாக இருக்குமாப்போலே விக்ரஹமும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மக மாக இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்க ளென்றபடி. ஜீயர்கள் "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" என்று திருமேனி ஜடமான ப்ரக்ருதிவிகார மன்றென்று சொன்னார்கள். கலியன் திருநெடுந்தா ண்டகம் முதல் பாட்டில் "பொன்னுருவாயெ"ன்று ஸ்வரூபத் துக்கு ஜ்ஞாநாத்மகத்வத்தை யருளிச்செய்து "மணியுருவி ல் பூதமைந்தாய்" என்று ரூபாயம் போலே ஸ்வயம் ப்ர காஶமாயும் அத்யந்த ஜடமுமான பஞ்சோபநிஷந்மயமான ஸுப்ர ஸ்ந்தாராஶுத்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனென்று அருளி ச்செய்தார். நம்மாழ்வாரும் "உணர்முழுநல" மென்று ஸ்வரூ பத்தை காஷ்டாந் ப்ரஜ்ஞாநாநந்தாத்மக மென்று அருளிச்செய்து "சுடரடிதொழுது" என்று விக்ரஹத்துக்கு அஜடத்வத்தை யரு ளிச்செய்தார். இதை ஈடுமுதலிய வ்யாக்யாநத்தில் காணலாம். இங்கு அடிசப்தத்துக்கு உபலக்ஷித திவ்யமங்கள விக்ர ஹவிஶிஷ்டன் அர்த்தமாகையாலே விக்ரஹத்துக்கு அஜடத்வஞ்சொ ன்னபடி. "ஜ்ஞாநாநந்தமயோ ஹ்யாத்மா" என்று பஞ்சோபநிஷத்து க்கு ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வம் ப்ரமாணஸித்த மாகையாலே தத்விகார மான விக்ரஹத்துக்கும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. இப்படி ஆழ்வார்கள் ஸ்வரூபத்துக்குப் போலே விக்ர

ஹத்துக்கும் க்ஷயங்களுஞ்சொன்னது ஶ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன என்கிறத்தைக் கொண்டன்று, தங்களுக்கு உந்ந உபெஶயிலிரண்டும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகமாகத் தோற்றுகையாலே யென்கிறார். । யேந ஹேதுநா । (யேந) காரணேந, ஸ்வரூபவிக்ரஹயோ: உபயோரபி ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வமிருக்கிற காரணத்தாலே யென்றபடி, (ஸுதியாஸகாநாம்) தேவரீரை உபாஸிக்கப்பண்ணுகிற வ்யாஸபராஶர ஶுகஶௌநகாதி முநிகளுக்கென்றபடி. (மதி:) புத்தியானது. (ஸா) அந்த புத்தியானது (ஸ்வேவ) ஸ்வஸித்த ஸ்வரூபமோ, (தவ) ஸ்வீயமோ, ஸ்வரூபாவச்சேதக விக்ரஹமோ (இதி) என்கிற (விதர்காந்தோலநம்) விதர்க்கத்தாலே யுண்டான டோலையை, டோலைபோலே சாஞ்சல்யத்தை (அதிரோஹதி) அடைகிறதோ, தேநகாரணேந ஶ்ருதய:, இப்படி புத்திக்கு சாஞ்சல்யம் வரவே இந்த சாஞ்சல்யமத்தாலே வந்ததென்று நிரூபிக்கும்போது ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகஸ்வரூபஸௌஸாத்ருஶ்யமிருப்பதாலே யென்று நிர்ணயித்து ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகத்வத்தையிரண்டுக்கு மருளிச்செய்தார்களென்று பரமதாத்பர்யம். ஆனாலும் கலியன் ஸ்வவிஷயத்தில் தேஹாத்மவாதியாக இருக்கிறபடியாலே ஸ்வரூபாத்மகமென்று விக்ரஹத்தைச் சொல்லக் கூடுமோவென்னில்; திருமங்கையாழ்வார் விக்ரஹத்திலூற்றத்தாலே தம்மை தேஹாத்மவாதியாக வருளிச்செய்வரென்று ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் அருளிச்செய்தார். லோகத்திலும் " ஸாயம்ஶாந்தோ: யுவஸீலைவம் " என்று ஊற்றத்தாலே தேவத்தை ஸந்நிதேஶ சொல்லுகையுமுண்டு ஸ்ரீஶைல ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் " ஆயதி" என்கிற ஶ்ருதிக்கு " யதாத்மகோஹமவாமி " ப்ரகாசந ஶ்ருதிகளை கதாந்வாதியாக அருளிச்செய்தார் அப்போது ஸ்வரூப விக்ரஹங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகமென்றும், பரஸ்பர ஸித்தங்களென்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன, ஆனால் கலியன் ஸ்வரூபஸித்தமாக விக்ரஹத்தை யருளிச்செய்திருக்கிறாரே யென்னில்; அவரும் உந்ந உபெஶயில் இரண்டும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகமாகத் தோற்றுகையாலே விக்ரஹா ஸித்தமென்று சொன்னது ஔபசாரிகமென்று தாத்பர்யம் ॥

ஆனந்தரூபங்களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அதிசயிதமான ஆனந்தத்தை யுடையதான ஸ்வரூபத்தையுடைய வரதனே! எந்தஸ்வரூபத்தை யுடையவரோ தேவரீர், அந்த ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தானதாகவே தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் ரிஷிகள் ஆழ்வார்கள் முதலானவர்கள். [தேவரீருடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகமா யிருப்பதாலே தேவரீருடைய விக்ரஹமும் ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகமாகவே யிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்] எந்தகாரணத்தினாலே தேவரீரை யுபாஸநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய புத்தியானது, திவ்யமங்களவிக்ரஹமானது தேவரீர் தானோ, அல்லது தேவரீருடையதோ என்று சாஞ்சல்யத்தை யடைகிறதோ, அதினாலே அப்படிச் சால்லுகிறார்கள் என்று திரண்டபொருள்॥௩௬

௩௭॥ இப்படி திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லி, இங்கு ஸர்வாஸ்லேஷ்வாதி விக்ரஹத்துக்கு நிரதிசயதீப்தி யோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்:

(௩௭) மோஹாந்தகார விநிவர்த்தந ஜாகரூகே
தோஷா திவாபி நிரவக்ரஹ மப்யுதீதே ।
த்வத்தேஜஸி த்விரதஶைலபதே விம்ருஷ்டே
ஶ்ராவ்யேத ஸப்தஸவநஸ் ஸமஹஸ் ஸாமநோ॥௩௭

பதம்	உரை
ஹே த்விரதஶைலபதே!	ஏ ஹஸ்திக்கிரீசனே!
மோஹாந்தகார விநிவர்த்தந ஜாகரூகே	மோஹமாகிற இருளை விசேஷேண போக்கடிப்பதில் மிகவுமதிகமான ஸாமர்த்யத்தை யுடையதும்
தோஷா	இரவிலும்
திவாபி	பகலிலும்
நிரவக்ரஹம்	ஒருப்ரதிபந்தகமில்லாமலிருக்கும்படி

ஜயஸாதி	விளங்குகிறதுமான
ஸ்வதேஜஸி	தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸானது
விசேஷதஸ்தி	நன்றாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கும் பொழுது
ஸஹஸ்ர பாநோ:	ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனுக்கு
ஸஞ்சய ஸ்வாபஹ்ருத	இருள்ஸ்தானத்தில் வைப்பதான து
ஸ்லாக்யதே	ச்லாகிக்கக்கூடும்

வர்த்தி! பாபஹதி! சஹாஸாந்தகார நிவர்த்தகம்மாய் இராப்பகலென்கிற விபாகமில்லாமல் அஹோராத்ரம் ப்ரகாசிக்கிற தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸை நிரூபிக்குமிடத்தில் ஸஹஸ்ர பாநு வென்று பெயர்பெற்ற ஸூர்யனை பாஹ்யாந்தகார நிலையில் நிறுத்துகை ச்லாகநீய மாயிருக்கிறதென்கிறார். (ஹேதிராஜ ஸேவிதே) ஹஸ்திகிரிக்கு பதியானவனே! (பாபஹா ந்தகார விநிவர்த்தந ஜாக்ரதே) பாபமாகிற அந்தகாரத்தினுடைய விசேஷண நிவ்ருத்தியில் ஜாக்ரதமாயிருப்பதும், பஹிர்தேசத்தின் பாஹ்யாந்தகாரத்தை நிவர்த்திப்பனொழிய பாபாந்தகாரத்தை நிவர்த்திக்கமாட்டான். ஸூர்யோதயமானால் ஸூர்யனிருக்கிற பக்ஷத்திலந்தகாரம் வாராது. ஸூர்யாஸ்தமய மானுலிருள்மூடும், ஸூர்யகிரணம் ஸம்பவித்தாலொழிய இருள் நீங்காது. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த மாத்ரத்தாலேயே பின்னையொருக்காலும் பாபமுதியாதபடி நிவ்ருத்தமாய் விடும், பாபகாரணமான பாவங்கள் நிச்சேஷமாக நிவ்ருத்தமாய்விடு மென்று கருத்து. (தோஷாதிவாபி) அஹோராத்ரம் (நிரவத்யஹம்) ப்ரதிபந்தமில்லாமலிருக்கும்படி (ஜயஸாதி) விளங்குகிறதுமான, பஹிர்தேசத்தின் ராத்ரியில் ப்ரகாசிக்க மாட்டான். பின்னும் ஸூர்யனுக்குராஹு கேது சேவாதிகளாலே ஆவரணமுண்டு, ஸ்வதேஜ: ப்ரகாசத்துக்கு ஒரு வியமான ஆவரணமும் காலநியமமுமில்லையாதென்றபடி. (ஸ்வதேஜஸி) தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸானது (விசேஷதஸ்தி) ஸம்யக் நிரூபிக்க பட்

டிருக்குமாகில் (ஸஹஸ்ர பானோ:) ஆயிரங்கிரணமுடைய ஸூர்ய னுக்கு (ஸம்பவது) அந்தகாரஸ்யாநுவேலமான து (ஸ்ருதௌ) ஸ்ருதிவாக்ய விஷயமாகிறது. இவ்வர்த்தத்தைக் கொண்டு தேஜஸ்ஸைப்பார்த்தால் ஸூர்யதேஜஸ்ஸு அந்தகாரமாக ச் சொல்லலாம். ஸஹஸ்ர கிரணனுக்கு அந்தகாரவ்யாப்தி வருமா கில் மற்ற அக்நிநக்ஷத்ராதிகளுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்ற படி. இவ்வர்த்தத்தை “ ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி: ” என்று ஸூர்யன் முன்பு கத்யோதம் ப்ரகாசியாதாப்போலே தேவரீருடைய தே ஜஸ்ஸின் முன்பு ஸூர்யாதிகள் ப்ரகாசிக்க மாட்டார்களென்று ச்ருதியுஞ்சொல்லிற்று. ப்ரதிபந்தகார நிவர்த்தகத்வமும் இவர பாஸகத்வமும் ஆதித்யன் முதலிய தேஜஸ்ஸுக்கும் பகவானு டைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸாதாரணமாயிருப்பதனாலே ஸமயோசித மாக உபஸ்தித விஷயஸூர்யனை ஆயிரங்கிரணமுடையவனை ஸூர்யன் பகவானுடைய தேஜோதிசயத்தை வ்யாக்யா விக்கும்பொழுது, இருளானது தேஜோவிரோதி ஸ்வபாவமாகையா லே எப்படி ப்ரகாசிக்காதோ அப்படியே ப்ரகாசிக்கமாட்டா னென்றும், இப்பொழுது பகவானுடைய தேஜோதிசயத்துக் கு ப்ரத்யக்ஷமுண்டாகுமாகில் அல்ப தேஜஸ்ஸையுடைய ஸூர் யனுக்கு பகலில் கத்யோதத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷாஸம்பவம்போலே ப்ரத்யக்ஷமுண்டாகாதென்றும், ஸூர்யனுடைய ப்ரத்ய க்ஷ காலத்தில் அந்தகார ப்ரத்யக்ஷ மெப்படி வாராதோ அப்படி யே பகவத்தேஜ: ப்ரத்யக்ஷகாலத்தில் ஆதித்யனுக்கும் ப்ர த்யக்ஷ முண்டாகாதென்றும் தாத்பர்யம். ஸர்வோத்கர்ஷ ஸத்தமானதிற்கு அவரோஹம் வருகிறதைக்காட்டிலும், ஸர்வஸ ஸத்தி ரஹிதமான ஸ்வபாவமே ச்ரேஷ்டமென்று “ ச்ருதௌ ” என்பதற்கு தாத்பர்யம். ஸஹஸ்ர பானோரிதி விவரிவா. (ஸ ஹஸ்ர பானோ:) ஆயிரங்கிரணமுடைய ஸூர்யனைக்காட்டிலும் (ஸம்பவது ஸ்ருதௌ) அந்தகாரஸ்வபாவமானது ச்ருதி விஷயமாகிறது. பகவானுடைய தேஜஸ்ஸானது பாஸிக்கும்

போது அங்காரஸ்வபாவமே யில்லையாகையால் விசேஷணமாய்க் கொண்டு அங்காரமானது க்ரஹிக்கப்படவில்லை, ஸூர்யனே விசேஷ்யனாய்க்கொண்டே க்ரஹிக்கப்படுகிறான், ஆகையாலே அவிசேஷணமாய் க்ரஹிக்கப்படாமலிருக்கிற ஸ்வபாவத்தை யுடையதே ச்லாகிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. இந்த ச்லோகத்தில் சொன்ன நிரதிசயதீப்தியோகம் ஸர்வாஸாதாரணாதிகளான ஸகலதிவ்யவிக்ரஹத்துக்குமுண்டாகையாலும் மேல ச்லோகம் முதல் வ்யூஹாதிகளைச் சொல்லப்போகையாலும் இந்த ச்லோகத்துக்கு ஸர்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தில நோக்கென்று ஸஹ்ருதயர் கண்டுகொள்வது. பின்னும், விபவாதிகளில் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே திவ்யதேஜஸ்ஸுக்கு அபிபவாத்யபாவமுண்டு, ஸர்வாஸாதாரண விக்ரஹத்துக்கு அதாவது ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே கூட அந்யதாபாவமில்லையாகையாலே "தோஷாதிநாபி நிரவத்யமஹோ" என்று சொன்னதிலேயும் ஸர்வவிஷயமென்று காணலாம். ||

மோஹமாகிற இருளை நிச்சேஷமாக போக்கடிப்பதில் அதிசயிதமான ஸாமர்த்யத்தை யுடையதும் இராப்பகலெல்லாம்பொழுதும் ஒருவிதமான இடையூறன்றி விளங்குகிறதுமான தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸானது நன்றாய் நிரூபிக்கப்படுமாகில் ஆயிரங்கிரணமுடைய ஸூர்யனுக்கு இருள்ஸ்தானத்தில் வைப்பது ச்லாக்யமாகிறதென்று திரண்ட பொருள். || || கஅ ||

கவு। ஸாமவேதத்தில் ருக்குக்களும் முதலான ஸம்ஹிதைகளில் ப்ரஸித்தமான விச்வாவஸுவென்று திருநாமமுள்ள ஸாமபேதத்தை நிரூபித்துக்கொண்டு சில அதிகாரிகள் இந்த விச்வாவஸ்வாக்ய ஸாமபேதத்தை உபாஸிக்கிறார்களென்றருளிச்செய்கிறார்

(௪௧) ரூடஸ்ய விக்ரியதயா ஹ்ருதயே கரீஶ
ஸ்தம்பாநுகாரிபரிணாம விஶேஷபாஜ: ।
ஸ்தானேஷு ஜாக்ரதி சதுர்ஷ்வபி ஸத்வவந்த:
ஶாகாவிஹாரசதுரே தவ சாதுராத்ம்யே ॥௪௧॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ!	ஏ ஹஸ்திகிரிமேகமே!
ஹ்ருதயே	மனஸ்ஸில
விக்ரியதயா	ஜ்ஞானத்தின் விகாரமாக
ரூடஸ்ய	மூண்டிருக்கிறதும்
ஸ்தம்ப	கோரையை
அநுகாரி	அநுகரிக்கிற
பரிணாம	பரிணாமத்தினுடைய
விஶேஷ	விசேஷத்தை
பாஜ:	அடைந்திருக்கிறதுமான (விசாக ஸ்தம்பத்தில்)
சதுர்ஷ்வபி	நான்கு விதமான
ஸ்தானேஷு	ஸ்தானங்களிலிருக்கிற
ஶாகாவிஹார	கிளைகளை தங்களுக்கு ஸ்தானமாகப்
சதுரே	பிரிப்பதில் ஸமர்த்தமான
தவ	தேவரீருடைய
சாதுராத்ம்யே	நான்கு திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தில்
ஸத்வவந்த:	ஸத்வகுணத்தை யுடையவர்களான உபாஸகர்கள்
ஜாக்ரதி	வைக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாக ஆகிறார்கள். (உபாஸநம் பண்ணுகிறார்கள் என்றபடி.)

வ்யா । ரூடஸ்யேதி । ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் விஶாக ஸ்தம்பமென்கிறதாக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் ஸர்வாவதாரமாக ஒரு,

ஸ்தம்பமுண்டு. அதில் உபர்யுபரியாயோதாரமாக நான்கு ஸ்தானமிருக்கிறது, அதிலொவ்வொரு ஸ்தானத்திலும் நான்கு திக்குக்களிலும் கோரை முளைத்தாப்போலே நான்கு சாகைகள் (தட்டுக்கள்) இருக்கின்றன, ஒவ்வொரு சாகைகளிலும் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களென்கிற திருநாமங்களுடையவர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்கள், அதில் கிழக்குதிக்கில் வாஸுதேவன் தெற்கு திக்கில் ஸங்கர்ஷணன் மேற்கு திக்கில் ப்ரத்யும்நன் வடக்கில் அநிருத்தன். அதில் கீழ்ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நான்கு திருநாமங்களும் ஜாக்ரதவஸ்தாபந்நர்கள் போலேயிருக்கிறார்கள். அதாவது பஹிரிந்த்ரிய வ்யாபாரங்களை யுடையவர்களாக இருப்பர்கள். அதற்கு மேல்பாகத்திலிருக்கிற ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற நான்கு திருநாமங்களும் ஸ்வப்நாவஸ்தாபந்நர்கள் போலே யிருக்கிறார்கள். அதாவது ஸ்வப்நதசையில் பஹிரிந்த்ரிய வ்யாபாரமடங்கி அந்தரிந்த்ரிய வ்யாபாரமாத்ர மிருக்கும், அப்படிபோலே யிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்பாகத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற நான்கு திருநாமங்களும் ஸுஷுப்தியை யடைந்தவர்கள்போலே அந்தரிந்த்ரிய பஹிரிந்த்ரிய வ்யாபாரங்களான இரண்டு வ்யாபாரமும் அடங்கியிருப்பர்கள். அதற்கும் மேலே யெழுந்தருளியிருக்கிற நான்கு திருநாமங்களும் மூர்ச்சிதர்கள் போலே உச்ச்வாஸ நிச்வாஸமும் அடங்கியிருப்பர்கள். இப்படி யிருக்கைக்கடி ஸாதநாத்ரோபாஸகர்களிடத்தி லிருக்கும் அவஸ்தை. இந்த ப்ரகாரங்களெல்லாம் பரமஸம்ஹிதைகளில் ப்ரஸித்தம். பரமபதாகார ரூபமாய் திவ்யமான விமானஸ்தம்பத்தை தன்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் த்யானரூபமாக ப்ரதிஷ்டை பண்ணிக்கொண்டு ப்ரணவஸ்தம்பாராதனரூபத்தை உபாஸிக்கும்போது ஜாக்ரதவஸ்தைபோலே அந்தரிந்த்ரிய பஹிரிந்த்ரியங்களடங்காமல் பஹிர்வ்யாபாரயுக்தமாயிருந்து கொண்டே உபாஸிக்கும்போது முதல் ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஜாக்ரதவஸ்தாபந்நர்களான வாஸுதேவாதி நான்கு திருநாமங்களும் விஷய

மாவர்கள். பின்பு உபாஸநதீக்ஷை பரிபக்வமாய் பஹிரிந்த்ரிய வ்யாபாரமாத்ரமடங்கி அந்தரிந்த்ரியமடங்காமல் ஸ்வப்நாவஸ்தை போலிருக்கும்போது ஸ்வப்நாவஸ்தர்களான வாஸுதேவாதி நான்கு மூர்த்திகளும் விஷயமாவார்கள். பின்னும் உபாஸநம் பரிபக்வமாய் அந்தர்பஹிரிந்த்ரியங்களெல்லாம் அடங்கி ஸுஷுப்தி போலிருக்கும்போது ஸுஷுப்த்யவஸ்தர்களான வாஸுதேவாதிகள் விஷயமாவார்கள். பின்னும் உபாஸநம் அத்யந்தம் பரிபக்வமாய் ஸுஷுப்தியிலிருக்கும் உச்ச்வாஸ நிச்வாஸங்களுமடங்கி மூர்ச்சிதன் போலே உபாஸிக்கும்போது மூர்ச்சாவஸ்தாபந்ந வாஸுதேவாதிகள் விஷயமாவார்கள். இப்படி ஹ்ருதயத்தில் உபாஸநம் பண்ணுகைக்காகவே ஜ்ஞாநரூபமான விஶாகஸ்தம்பத்தில் நான்கு ஸ்தாநத்திலும், ஒவ்வொரு ஸ்தாநத்திலும் கோரை முளைத்தாப்போலே யிருக்கிற நான்கு ஶாகைகளிலும் வாஸுதேவாதி நான்கு மூர்த்திக ளெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். இதை " ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாத்யஸஞ்சாரீய பா யயாத்ர ஸ்வேதவாஸ்ய: । ஶாகிஸ்வத்த ஶாகாபரிபக்வ ஸூர்யாதயாத்ருஷ்ட்ர " என்று அநுஸந்தித்தார்கள். ஸ்தாநபேதேந வ்யக்திபேதேந குணபேதங்களும் ரூபபேதங்களும் வர்ணபேதங்களுமுண்டு. இந்த அர்த்தத்தை யிந்த ச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (ஹ்ருதயே) மனஸ்ஸில் (விநயதயா ரூடஸ்ய) ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக முளைத்திருக்கிற, ஹ்ருதயமாகிற அம்புஜத்தில் உத்பந்நமான வென்றபடி. அம்புஜத்தில் வ்ருக்ஷம்போலே ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிருக்கிற ஹம்ஸவதநதாரமாய் ஜ்ஞாநரூபியான விஶாகஸ்தம்பம் ஹ்ருத்தாரமாகப் பற்றியிருக்கிறதென்று கருத்து. (ஸ்தம்பாநுகாரிபரிணாம விஶேஷபாஜ:) ஸ்தம்ப = கந்தரூப விசேஷத்தை, கோரையை யென்றபடி. அநுகாரி = அநுகரியா நிற்பதான, பரிணாமவிசேஷ = பரிணதி விசேஷத்தை, பாஜ: = அடைந்திருக்கிற விஶாகஸ்தம்பத்தினுடைய, விஶாகஸ்தம்பத்தில் நான்கு ஸ்தாநத்திலும் நான்கு பக்கத்திலும் கோரைமு

ளைத்தாப்போலே விஶாகஸ்தம்பத்தை யடைந்திருக்கி
றதென்றபடி. (சதுர்ஷ்வபி ஸ்தாநேஷு) நான்கு ஸ்தானங்களி
லும் (ஶாகாவிஶாகவத் இவ) ஶாகா விஶாகங்களான ஶா
கைகளில் ஸமயமான, ... விக்ரஹங்களா
ன ஶாகைகளில் தானும் வாஸுதேவாதிகளாய் விக்ரஹனாய் ஜா
க்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்தி துரீயாவஸ்தைகளிலும் எழுந்தருளி
யிருக்கிறதானென்றபடி. (தவ) தேவரீருடைய (சாதுராத்ம்ய),
விக்ரஹசதுஷ்டயத்தில், வாஸுதேவாதிசாதுராத்ம்யத்தில் (ஸ
க்ஷவ:) உபாஸகர்கள் (ஜாக்ரதி) ஸ்வஹிதத்திலேயே
வைத்துமனஸ்ஸை வாங்காமலிருக்கிறார்க ளென்றபடி. இந்த சா
துராத்ம்ய உபாஸநம் பாஞ்சராத்ர ப்ரஸித்தம் ॥

நான்குவ்யூஹத்தை உபாஸிக்கிறவர்கள், தங்களுடைய மன
ஸ்ஸில் ஞானரூபமாய் முளைத்திருக்கிறதான விசாகஸ்தம்பத்தி
னுடைய நான்கு ஸ்தானங்களிலுமிருக்கும் நான்கு கிளைகளையும்
தங்களுக்கு ஸ்தானமாக விமர்சம் பண்ணுவதில் ஸமர்த்தர்களான
நான்கு வ்யூஹங்களை உபாஸிக்கிறார்கள். ॥ ॥௧௯॥

அவ । இந்த ஶ்லோகத்தில் அந்தர்யாமி ப்ரபாவத்தை யருளி
ச்செய்கிறார்:—

(உத) ஹஸ்த்யத்ரீஶ நிகிலோபநிஷந்நிஷண்ணா
ஜ்யோதிர்ஷிகாஹ்ருதகதம் பரிமிநுதாம் த்வாம் ।
தந் த்ருஷ்டி ஹேதி காபி ப்ரவாஹிநீநாம்
ஸ்வாபாவிகீவ விஹிதா தவ ஸேவஹ்யா ॥ ௨௦ ॥

பதம் உரை

ஹஸ்த்யத்ரீஶ ! ஏ யானைமலைக்கீசனே !

நிகிலோ	ஸமஸ்தங்களான
பநிஷ	உபநிஷத்துக்களுடைய
ந்நீஷா	தாத்பர்யமாகிற
பேடிகா	பெட்டிக்கு
மரகதம்	மரகதப் பச்சைபோலிருக்கிற
த்வாம்	தேவரீரை
பரிசிந்தயதாம்	நன்றாக த்யானஞ்செய்கிறவர்களான
முனீநாம்	முனிகளுடைய
ஹ்ருதி	மனஸ்ஸில்
தநீ	ஸூக்ஷ்மமானதும்
காபி	விலக்ஷணமானதுமான
சிகா	அக்நிசிகையானது
ஸ்திரா	நிச்சலமானதும்
நவமேகமத்யகா	புதிய மேகத்தை மத்தியத்தி லுடையதுமான
ஸௌதாமிநீவ	மின்னல்போலே
பாதி	விளங்குகிறது.

ஸ்ரீ ॥ வேதப்பெட்டியில் மரகதரத்ந மிருக்குமாப்போலே ஸர்வோபநிஷத்திலும் கூடஃ இருக்குமவனாய் ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரனான தேவரீரை உபாஸிக்கிற முனிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் அதிஸூக்ஷ்மமாய் அநிர்வசநீயமாயிருக்கிற ஒரு வஹ்நிசிகையானது மேகத்துக்குள்ளே யிருப்பதுமான வித்யுத்து போலன்றிக்கே ஸ்திரமாயும் தனக்குள்ளே ஒரு விலக்ஷண மேகத்தை உடையதாயுமான விலக்ஷண மின்னல் போலே ப்ரகாசிக்கிறதென்கிறார். । நாராயணமெல்லாம் (ஹே நாராயண !) ஹஸ்திகிரிக்கு ஸ்வாமியாயிருக்குமவனே ! (நிகிலோபநிஷந்நீஷா பேடிகாமரகதம்) நிகிலோபநிஷத் = ஸாந்தோக்யாதி ஸர்வோபநிஷத்துக்களுடைய, நீஷா = ஸமர்ப்யமாகிற, தாத்பர்யமாகிற வென்றபடி பேடிகா = வேதப்

லெக்கு, மரகதம் = மரகதரத்நம் போலிருக்குமவனான, மஞ்ஜூ
ஷிகையினுள்ளே மரகதரத்நமிருக்குமாப்போலே உபநிஷத்த்
வயத்துக்குள்ளே யிருக்கிறான், த்ரய்யந்தவிஷயபூத ஜகத்
யம்: "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" என்கிற ஸ்ருதி
த்தின்படியே அந்தந்த உபநிஷத்துக்களில் தத்தத்வாக்யங்களில்
உபாஸ்யனான நாராயணன்தான் த்ரய்யந்தவிஷயபூதனெ
ன்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக "நிகிலோபநிஷத்" என்றது. ம
ரகதத்தை நிரூபணம்பண்ணாது ஸத்ருஶமான நவமேகஸ
ஹ்யஸௌதாமிநீ ஸாந்த்ரஸம்ஶோபநாயம். (த்வாம்) இப்படிப்பட்ட
தேவரீரை (பரிசிந்வதாம்) உபாஸிக்கிற வர்களான, (முநீ
நாம்) முநிகளுடைய (ஹ்ருதி) ஹ்ருதயத்தில் (தவ) ஸூ
க்ஷ்மமான (காபி) இன்னதென்று சொல்லக்கூடினதல்லாம லிருக்
கிறதான, அநிர்வசநீயமானதென்றபடி. (ருசா) ஸந்நிதி
யெய்யானது (நவமேகஸம்யா) நவமேக = நூதநமான
மேகத்தை, அப்போது நீருண்ட மேகத்தை யென்றபடி. ஸம்ய =
மத்யத்திலே யுடையதான, நவமேகஸ்ஸம்யஸ்ய ஸா. யதா
ஸம்யஸ்வப்ந லக்ஷணயா ஸம்யாநுவர்த்திகாயம் ஸ்வ
க்ருத்ய ஸமாநாதிகரணபஹுவ்ரீஹி: காயம். (நிஹ்ருதா)
நிஶ்சலமான, (ஸௌதாமிநீவ) மின்னல்போலே (ஸ்புரதி) ஸ்பு
ரிக்கிறது. "தஸ்ய ப்ரஶிகாயா மத்யே வஹ்நிஶிகா வ்யவஸ்தித: ।
ஸ ப்ரஹ்ம ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்ர:, நீலதோயதமத்யஸ்தாத்வித்யுல்லேகேவ
பாஸ்வரா । நீவாரஶூகவத்தந்வீ" இத்யாதிகமித்யநுஸந்தே
யம். இதயந்த்ர ரூபம் மநுஷ்யத்வ ஸாதாரணமானாலும் ம
நநஶீலர்களுக்குத்தான் தோற்றுமென்று கருத்து. இங்கு "அ
ங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோமத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி । ஶங்கசக்ரகதா
பாணிஸ்ஸர்வ, பீதவாஸா ஹ்ருதய குகாஶய:, । தஸ்மிம்
ஶ்சேதே, ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்ட:, ஶங்கஸ்வரூ
பதாநாம் ஹ்ருதயே பத்மஸம்ஸ்திதம்திஷ்டதி, கண்கள் சிவந்துபெ
ரியவாய்" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட அநுபாவதா
ரத்தை மாத்ரஞ்சொன்னபடியன்று; அந்த அவதாரத்தை மேல்

ஶ்லோகத்தில் விஶிஷ்ய சொல்லப்போகையாலே, ஏதே ஶ்லோக ள் பரவ்யூஹாதிரூபேண ஶ்ரீஶ்ரீநிவாஸ ரங்கநாயக ப ராந்தர்யாம்யர்ச்சாவதார ரூபேணவா தங்களுடைய ஹ்ருதய கோஶத்தில் த்யானிக்கிறார்களோ, அப்படியே ப்ரதிஷ்டித்து ஸேவிக்கிறானாகையாலே ஸகல ஸர்வ ரூபங்களையுஞ் சொல்லுகையில் இச்ஶ்லோகத்துக்கு நோக்கென்று கண்டுகொள்வது. இதை “வேண்டு வேண்டுருவம் நின்னுருவம், எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றலாவாய்” இத்யாதிகளாலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ॥

ஏ ஹஸ்திகிரிக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கும் பேரருளாளனே! ஸர்வோபநிஷத்துக்களுடைய தாத்பர்யமாகிறபெட்டிக்கு மரகதரத்நம் போலிருக்குமவரான தேவரீரை பரிசீலநம் பண்ணுகிற முனிகளுடைய மனஸ்ஸில் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான ஒருவிலக்ஷண அக்னி சிகையானது அப்போது நீருண்டமேகத்தை மத்தியத்திலுடைய மின்னல்போலே விளங்குகிறது. மனனசீலர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் அக்னிசிகையிலெழுந்தருளி தேவரீர் அவர்களுடைய த்யானத்துக்கு விஷயராக ஆகிறீரென்று தாத்பர்யம். ॥ ॥௨௦॥

௨௧ ॥ பெரியபிராட்டியாருக்கு உத்பத்திஸ்தானமாகையாலே ஸமுத்ரத்தைப்போலே ஶ்லாகநீயமாய் அதிவிஶாலமான திருப்பாற்கடலிலும் “யத்ர தே வரோசிஷ்மந்தோ ஜ்யோதிஷ்மந்தோ விஶ்வத: ப்ரவிஷ்டா: ஸர்வத: ப்ரதிஷ்டிதா: ஸர்வதோ முக்தா: ஸர்வாத்மாந:, ஶ்வேதத்வீபநிவாஸிந:, ஆவ்யக்தம் வைகுண்டநாதம், அவ்யக்தம் ஸர்வதோதிஷ்டந் ஸாக்ஷாத்ஸ்வரூபம்” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய் அப்ராக்ருதமாய் “க்ஷிதி வாரிதஸ்தாத் ப்ரகாஶிதம்” என்று ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைக்காட்டிலும் மூன்றுபங்கு விஸ்தாரமுள்ளதான ஶ்ரீவைகுண்டத்திலுமொரு ப்ரகாரமின்றியே “ஸங்காத ப்ரீதம், புண்ணாக்கை, திண்ணமழுந்தக் கட்டிப்பல செய்வினை வன்கயிற்றால்புண்ணைமறையவரிந்தென்னைப்போரவைத்தாய்புறமே”

என்று சொல்லுகிறபடியே அமேத்⁴யாஸ்ருக்³ஶ்லேஷ்மாதி³பூர்ணமாய் அதிஸூக்ஷ்மமாய் அதிஹேயமுமான இந்த சரீரத்தில் உனக்கு ஆத³ரமுண்டானபடி யென்? இதுக்குக்காரணம் ப்ராணிகளிடத்தில் பக்ஷபாதமன்றோ? இதென்ன வாத்ஸல்யமென்கிறார்:—

(ஹ-ஸ்) ஔத³ந்வதே ஸதி ஸத்³மநி பா⁴ஸமானே
ஶ்லாக்⁴யே ச தி³வ்யஸத³நே தமஸ꞉ பரஸ்தாத் ।
அந்த꞉ஶரீரமித³ம் ஸுஷிரம் ஸுஸூக்ஷ்மம்
ஜாதம் ஹயக்ரீவ கத²ம் ப்ரியாஸ்பத³ம் தே ॥ ௨௧ ॥

பதம்	உரை
ஹேஹயக்ரீவ!	ஏ ஹயக்ரீவனே!
ஔத³ந்வதே	ஸமுத்ரஸம்பந்தியான,
ஸத்³மநி	வாஸஸ்தானமானதும்
தமஸ꞉	ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு,
பரஸ்தாத்	மேலே
ஶ்லாக்⁴யே	மிகவும் ஸ்லாக்கியமான
தி³வ்யஸத³நே ச	திவ்யமானவாஸஸ்தானமானதும்
பா⁴ஸமானே	விளங்கும்பொழுது
அந்த꞉ஶரீரம்	சரீரத்திற்குள்ளேயிருக்கிறதும்
ஸுஸூக்ஷ்மம்	மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானதுமான
இத³ம்	இந்த
ஸுஷிரம்	குஹரமானது (ரந்த்ரமானதென்றபடி)
தே	தேவரீருக்கு
கத²ம்	எப்படி
ப்ரியாஸ்பத³ம்	ப்ரீதிபாத்ரமாக,
ஜாதம்	ஆயிற்று.

ஸ்ரா॥ ஔதந்யதரஸ்தி॥ (ஹேமகஸ்ய । ரஹஸ்தி) விஶாலமானதும், அவனாதிஸர்வ தூர வேக்ஷயாகதிவிஶாலமானவென்றபடி, யதா, ரஹஸ்யமிருக்கிற, "ரஹஸ்யே ஸர்வவேத்யர்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வதா:" என்கிறபடியே ரஹஸ்யமான தேவரீருக்கும் ஶ்ரீயக்கும் பரஸ்பர ஸம்பாதநத்தைக்கொண்டு ரஹஸ்யமிருக்கும் திருப்பாற்கடலென்றபடி. யதா, ஸதாவ்ருத்தியாலே இரண்டும் கவசாதமாகவுமாம். (ஔதந்யதே) உதந்வத்ஸம்பந்தியான, உதந்வதம் ஔதந்வதம் தஸ்மிந் (ஸத்மநி) க்ருஹமானது, "க்ஷீராப்தௌ நிதராந்தரே ஸஹஸ்ரஹாஸநே" என்கிறபடியே நவரத்நமணிதத்வ்ருதே ஸ்தம்பஶோபிதமான க்ருஹமானதென்றபடி (ஶ்லாக்யே) ரஹஸ்யமானதும், "வைகுண்டே துயாஸாத ஸ்தானஸ்வபாராதநம்" என்று ஶ்ரீவைகுண்டத்தைப்பார்த்தால் ஸத்யலோகாதிகளெல்லாம் நரகமென்று சொல்லலாம்படி அதிஶ்லாக்யமானதுமென்றபடி (தரஸௌபாக்யாத்), வைகுண்டத்திற்கும் மேலானதுமான (திவ்யஸதநே) ஸஹஸ்ர ஸ்தூணாதி நிர்மிதமான, திருமாமணிமண்டபத்தாலே அலங்க்ருதமானஸதநமானதும் (ஹாஸநிஸதி) "அயதாகாஸதவஸ:" மென்கிறபடியே வைகாஶிக்கும்போது, ஆயிரந்தீபமேற்றினாலும்வைகாஶியாமல் மாஸாந்தகாராவ்ருதமான ஸர்வஷிரம்போலில்லாமல் ஸ்வயம்வைகாஶமாயிருக்கும்போதென்றபடி. (ஈஷச்சோதரம்) ஶரீரத்துக்குள்ளிருக்கிறதும் (ஸர்வஸம்ஸ்தம்) அதவ்யமானதுமான (தஹரஸர்வஷிரம்) இந்தகாஸார மானது, ஶரீரத்துக்குள்ளிருக்கிற தஹராகாஸத்தினுடைய ஹேயமிதையை வாவாசொல்ல க்ஷமரல்லாமல் "தஹரம்" என்று கைகைக்காட்டினார் (தே) திவ்யாதரணவத்தில் திவ்யகாஞ்சந ஸிம்ஹாஸநத்தில் திருவனந்தாழ்வானென்கிற திருப்பள்ளி மெத்தையில் ராஜதஶிரியில் ராதகஶிர்யிருந்தாப்போலே ஶ்ரீ நீளாஸமேதா, திவ்ய:பரிதிதவாரண யாமளனை வானிளவரசாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும்படியான தேவரீருக்கென்றபடி. (கயம்) எப்படி (கூரணாஸ்யம்) கூரணஸ்தானமாக (ஜாதம்) ஆயிற்று. ஸர்வஷிரத்தில் வஸிக்கிறதுமாத்திரமன்றியே அதுகூரணமாதமாயு,

மாயிற்றே? இதென்ன ஆச்சர்யமென்று தாத்பர்யம் ॥

வரதனே! பெரியதான திருப்பாற்கடலும், இந்தப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் மேலேயிருக்கிற ச்லாக்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருமாமணி மண்டபத்தினாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திவ்யமான திருமாளிகையும் விளங்கும்பொழுது, இந்த சரீரத்திற்குள்ளிருப்பதும் ஸூக்ஷ்மமானதுமான, இந்த ஹ்ருதயகுஹரமானது எப்படித் தேவரீருக்குப்ரீதி பாத்ரமாயிற்று ப்ராணிகளிடத்திலிருக்கும் வாத்ஸல்யமொன்றே, இதற்குக் காரணமென்று பரமதாத்பர்யம் ॥ ॥ உக ॥

உஉ ॥ கீழ் பரவ்யூஹாந்தர்யாமி ரூபங்களை யருளிச் செய்து இனி விபவ ரூபங்களை யருளிச்செய்கிறார்:—

(ஶ்லோ) பாலாக்ருதேர்வடபலாசமிதஸ்ய யஸ்ய
ப்ரஹ்மாண்டமண்டலமபூதுதரைகதேசே ।
தஸ்யைவ தத்வரத ஹந்த கதம் ப்ரபூதம்
வாராஹமாஸ்திதவதோ வபுரத்புதம் தே ॥உஉ॥

பதம்	உரை
வரத!	வரதனே!
பாலாக்ருதே:	பாலனுடைய ஆகாரம்போலேயிருக்கிற ஆகாரத்தையுடையவரும்
வடபலாசமிதஸ்ய	ஆலயிலையினால் அளக்கப்பட்டவனும் [ஆலயிலையிலடங்கி சயனித்துக்கொண்டவனுமென்றபடி]
யஸ்ய	யாதொரு தேவரீருடைய
உதரைகதேசே	வயிற்றினுடைய யேகதேசத்தில்
ப்ரஹ்மாண்ட மண்டலம்	ப்ரம்மாண்டங்களுடைய ஸமூஹமானது

ஆஸீத்	இருந்ததோ.
தத்	அந்தப்ரம்மாண்டமண்டலமானது
வாராஹம்	வராஹஸம்பந்தியான
வபு:	சரீரத்தை
ஆஸ்திதவத:	அடைந்திருக்கிற
தஸ்யைவ தே	அந்ததேவரீருக்கே
கதம்	எப்படி
பர்யாப்தம்	பர்யாப்தமாயிற்றோ?

வ்யா ॥ இந்த ஶ்லோகத்தில் வடபத்ரஶாயி வராஹாவதாரங்கள் ஆஶ்சர்யதாயகங்களாகையாலே சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார். «ந்யக்ரோதம் ஸுமஹாந்தம் வை விஶாலம் ப்ருதிவீபதே । ஶாகாயாம் தஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்ய விஸ்தீர்ணாயாம் நராதிப ॥ பர்யங்கே ... பாலம் பஶ்யாமி பாரத । ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷஸம் ... ஸ்தாவரஜங்கமம் ॥ தத்ரைவ ஶயானம் ஸகலம் தஸ்ய குக்ஷௌ மஹாத்மன: । ஆலினிலையேழுலகுமுண்டன்று நீ கிடந்தாய், ஆலினிலைமீது சேர்குழவி ஆலம்பேரிலை யன்னவசஞ் செய்யு"மென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே இந்தவிடத்தில்முளைத்ததுஇந்தவிடத்தில்வளர்ந்ததுஎன்றுதெரியாமல் ஆலமென்றுபேருடைய ஒருவ்ருக்ஷத்திலையில் திருக்கண்வளர்ந்தருளினதேவரீருடைய திருவுதரைகதேஶத்திலடங்கி யிருந்தவ ப்ரஹ்மாண்டமானது திருவுதரத்துக்கு பர்யாப்தமோ? அபர்யாப்தமோ? அபர்யாப்தமாகில் ப்ரஹ்மாண்டத்தை தேவரீருடைய அல்பைகதேஶமான திருவுதரத்தினுடைய ஏகதேஶத்திலடங்கினது ஆஶ்சர்யமன்றோ பர்யாப்தமாகில் ப்ரஹ்மாண்டத்தை தேவரீரே «ஶதயோஜனவிஸ்தீர்ணம் உச்ச்ரிதம் த்விகுணம் தத: । நீலஜீமூதஸங்காஶம் மேகஸ்தனிதநிஸ்வனம் ॥ வராஹரூபமாஸ்தாய ஶைல: கணகணாயதே" என்கிறபடியே அதிமஹத்தான வராஹாவதாரஞ் செய்யும்போது அந்த மஹத்தான ஸ்ரீவாராஹதிருமேனியானது அல்பமான அண்டஸம்புடத்தில் எறும்புப்பாழியில் மஹாகஜம்போலே யடங்கிநின்றது

ஆஶ்சர்யமன்றோ? இந்த இரண்டும் விருத்தமாயன்றோவிரு ப்பது இரண்டும் ப்ரமாணஸித்த மாகையாலே அத்புதத்தை நிஷேத்ய என்று சொல்லக்கூடாதேயென்னில்; இவையெல்லாம் அசிந்த்யாநந்தஶக்தியாகையாலே கூடலாமென்கிற அபிப்ராயத்தா லே யருளிச்செய்கிறார். இதை தத்வமுக்தாகலாபத்தில் ''விஶ்வாதி வ்ருத்திர்யோऽதரகதோऽபி ஸந் விஶ்வாஸ்மாதி ஸ்தாநா வேதா யேந த்ருஷ்டோ ராஸ்வராஶிர்தேவஜாதம் ப்ரவ்ருத்தி । ஆஶ்ச ர்யாஸ்ஸ்தோ விஸ்திதிநிதே ஸர்வாந்தஸ்ஸி ஸர்வா ஸ்ரவ்யாஸ்ஸ்திதஸ்தேர்ந தாதந் தாந்த்யாஸ்மோ யோஹாதிஸிஸ்யாஸ்'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் அநிருத்தனை வடபத்ரஶாயியினுடைய திரு வயிற்றில் ஸர்வ ப்ரபஞ்சமும் அடங்கிநின்றதென்பது எவரா லே நம்பக்கூடியது, ஆகையாலே இந்த்ரஜாலவித்யைபோலேய ன்றோ காணப்படுகிறதென்னில் அசிந்த்யஶக்தியாலே கூடலா மென்றருளிச்செய்தார். ப்ரமேதி ॥ (ஹே வரத! ப்ரமாக்ருதே:) ப்ரமனுடைய ஆகாரத்தை யுடைத்தான, ப்ரமனை ஸ்ருஷ்டித்த வனனென்றபடி (வடபத்ரஶாயிந:) ஆலிலையில் அடங்கி ஶயநித்துக்கொண்டவனை, வடபத்ரத்தில் அடங்கும்படி அநி ருத்தனை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றபடி (யஸ்ய) யாதொரு தேவரீரு டைய (உதரைகதேஶே) ப்ரமனுயிருக்கிறவனுடைய உதரமு மாயிருக்கும், அதுவும் க்ருத்ஸ்நமுமன்றிக்கே ஏகதேஶத்திலெ ன்றபடி (ப்ரஹ்மாண்டஸம்புடம்) ஒருப்ரஹ்மாண்டமன்றியே அநேககோ டிப்ரஹ்மாண்டமென்றபடி (அபூத்) இருந்ததோ, இதென்ன ஆஶ்ச ர்யம் இதுகூடுமோவென்றபடி, ஸம்ஶயத்தை வரிஶிதமென்று சொல்லலாமோவென்னில்; அதுவுங்கூடாதென்று யுக்தியருளிச்செ ய்கிறார். (அத்ஹ்தம்) ஆஶ்சர்யகரமான, ஶரீரவானது ப்ரம ணந்தமாகும்படியான (வாராஹம் வபு:) வராஹஸம்பந்தி யான திருமேனியை (ஆஸ்திதவதஸ்தேவஸ்ய) அடைந்திருக் கிற அந்த வடபத்ர ஶாயியாயிருந்த தேவரீருக்கு. வராஹாவதா ரஞ்செய்தவர் அநிருத்தன்று, வடபத்ரஶாயியான தேவரீரே வரா ஹனை ஸ்ருஷ்டித்தீரென்றபடி. இப்படி ப்ருஹத்தான திருமே

ணியையுடைய தேவரீருக்கென்றபடி (கச) அந்தகண்டாண்டமானது (ஸர்வம் ஸம்ஹ்ருதம்) எப்படி ஸமாயமாயிற்று, ஸபரிமிதமான திருமேனியானது பரிமிதமான கண்டத்திலே ப்படி அடங்கிற்று, இப்படி யுக்தியாயும் வருகிறத்தாலே ஐந்த்ரஜாலவித்யைபோலன்றோ இருக்கிறதென்ன; இவையெல்லாம் ஸர்வஜ்ஞனாகிய ஸக்தியாலேகூடலாமென்கிற வறையில் ஸ்லோகதாத்பர்யம். எங்ஙனேயென்னில்; "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள்வைத்தான், அன்றென்னைப் புறம்போகப்புணர்த்த தென்செய்வான்" என்கிறவிடத்தில் இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்துக்குகைக்கும் பண்டென்னை ஸம்ஸாரத்துக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஒழிய வேறே காரணம் கண்டிலேன், எனக்குக்காட்டாதே கண்டதுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க; அதுக்கு எம்பெருமான் நிருத்தரனாயிருக்க, ஸ்வாதந்த்ர்ய காரணங்கள்தான் ஸமாந காரணமென்று ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸித்தோபாயஸோதநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே, இங்குமப்படி பரஸ்பர விருத்தஸமாதானம் பண்ணுகைக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வசக்தியொழிய வேறேயுண்டோவென்று எம்பெருமானைக்கேட்க ஸர்வேஸ்வரனும் நிருத்தரனாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸக்தியை நாட்டுக்கு வெளியிட்டாரென்கையிலே ஸ்லோகதாத்பர்யம். இந்த ஸமதிகஸமாநா ஸாமர்த்யத்தை ஆழ்வார் "நல்குரவுஞ்செல்வமும்" என்கிற திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். ॥

வரதனே! பாலனாய் ஆலினிலையில் கண் வளர்ந்துகொண்டிருந்த தேவரீருடைய திருவயிற்றின் அல்பதேசத்தில் அடங்கியிருந்த இந்த அநேகப்ரம்மாண்ட மண்டலமானது ஆச்சரியகரமான வராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளின தேவரீருக்கு எப்படி பர்யாப்தமாயிருந்ததோ? இதென்ன ஆச்சரியம்! இதெல்லாம் தேவரீரிடத்திலிருக்கும் அசிந்த்யாத்புத சக்தியாலே ஸம்பவிக்கலாமென்று திரண்ட பொருள். ॥ ॥ உஉ ॥

௨௫ ॥ வராஹாவதாரம் போலே ந்ருஸிம்ஹாவதாரமும் ஆஶ்சர்யமாகையாலேயும் ஸர்வவ்யாபியாகையாலேயும் அநந்தரம் ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்:—

(உ-ரு)

பக்தஸ்ய தாநவஶிஶோ: பரிபாலநாய
பத்ராம் ந்ருஸிம்ஹகுஹநாமதிஜக்முஷஸ்தே ।
ஸ்தம்பைகவர்ஜ்யமதுநாபி கரீஶ நூநம்
த்ரைலோக்யமேததகிலம் நரஸிம்ஹகர்பம் ॥ ௨௫ ॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ !	ஏகரீசனே !
பக்தஸ்ய	பக்தனாயிருக்கிற
தாநவஶிஶோ:	ஹிரண்யகசிபுவென்கிற அஸுரனுடைய புத்ரனைப்ரஹ்லாதாழ்வானை
பரிபாலநாய	இரக்ஷிப்பதற்காக
பத்ராம்	மங்களகரமான
ந்ருஸிம்ஹகுஹநாம்	நரஸிம்மனென்கிற ஆச்சரியகரமான திருமேனியை
அதிஜக்முஷ:	அடைந்திருக்கிற
தே	தேவரீராலே வ்யாப்தமான
ஏதத்	இந்த
அகிலம்	ஸமஸ்தமான
த்ரைலோக்யம்	மூன்று லோகமும்
ஸ்தம்பைகவர்ஜ்யம்	ஒரு தூணைவிட்டு
நரஸிம்ஹகர்பம்	நாஸிம்மனை கர்ப்பத்திலுடைய தாக இருக்கிறது.
நூநம்	நிசசயம்.

வ்யா ॥ பக்தஸ்யேதி । ஹிரண்யகஶிபுவென்கிற அஸு

ரன் தனக்கு மேல்பட்டவனொருவனும் கிடையாதென்று நிச்ச யித்து, தன் புத்ரனை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு "ஹிரண்யாய நம:" என்று பலதடவை சொல்லிவைக்க, ப்ரஹ்லாதன் ஹரயே நம: என்று சொல்வது கேட்டு அதிகோபாவிஷ்டனாய் அக்நியில் தன் புத்ரனை ப்ரஹ்லாதனைப்போட, அக்நியும் சந்தநபங்கம்போலவே அதிசீதளனாய் நின்றான், விஷத்தைக்கொடுக்க, அதுவும் அம்ருதமாயிற்று, இப்படி ஹிரண்யன் அநேகவிதப்ரயத்நமான உபத்ரவங்களைப்பண்ணியிருக்க, அத்தாலே ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஒரு விதமான க்லேசமில்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் ஹிரண்யன் பண்ணின ப்ரயாஸங்களை நினைத்து அதிகோபாவிஷ்டனாய், பின்னும் நாராயணனெங்கேயிருக்கிறானென்று ப்ரஹ்லாதனை ஹிரண்யன் கேட்க, எங்குமுளன் கண்ணனென்று ப்ரஹ்லாதன் சொல்லவே, நாம் ந்ருஸிம்ஹவேஷதாரியாய்க் கொண்டு ஸந்நிஹிதஸ்தூணாயாம் ஸ்தம்பத்தில் மாத்திரம் ஸந்நிஹிதனாயிருந்தால் இங்கு இருக்கிறானென்று ஹிரண்யன் தூணைத்தான் காட்டுகிறானோ, துரும்பைத்தான் காட்டுகிறானோ, புல்லைத்தான்காட்டுகிறானோ, அங்கே ந்ருஸிம்ஹனாக நாமில்லாமல்போனால், "யத்ஸத்யம்" என்று நம்முடைய ஸ்வரூபமும் நேத்ராவிஷயமாகையாலே ப்ரஹ்லாதன் எங்குமுளனென்று சொன்ன வாக்யம் பொய்யாய்விடுமேயென்று ப்ரஹ்லாத ப்ரதிஜ்ஞாபரிபாலநார்த்தம் ஸர்வப்ரபஞ்சத்திலும் ந்ருஸிம்ஹரூபதாரனாய்க்கொண்டு தேவரீர் அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் ப்ரபஞ்சத்துக்குள் ஒரு ஸ்தம்பமொழிய மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் அப்ராப்தி ந்ருஸிம்ஹனை தேவரீரை ப்ரகாசிக்காமல் ஸ்தம்பத்திலேயேவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! இதென்ன ஸத்யவாக்யம்? என்று விஸ்மிதராய் புகழுகிறார். ஸுதேதி. (ஹே கரீஶ! தாநவரிபோ:) ஹிரண்யகஶிபு வென்கிற தாநவனுக்கு புத்ரனை, (ஸுதம்) "ப்ரஹ்லாதநாரதபராசரபுண்டரீக" என்றும், "ருக்மாங்கதார்ஜுநவஸிஷ்டவிபீஷணாதீன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பக்தர்களுக்குள்ளே அக்ரத்தில் எண்

னும்படியான ஶக்தியை யுடையவரான ப்ரஹ்லாதருடைய வென்ற படி. ப்ரஹ்லாதன் அஸுர புத்ரனென்று அப்ராஹ்மணனுமன்று ப்ரஹ்லாதபுத்ரனென்று விரோதநன் ப்ராஹ்மணனுமன்று, ப்ராஹ்மணர்க்கு ஶக்திர்நியாமிகா, ப்ரஹ்லாதன் ஶக்தரேவ காரணமாகையாலே எம்பெருமானுக்கு அப்ராஹ்மணனுமன்று, இத்தாலே ஸாயுஜ்யபரிக்ரஹணமே அவதாரஸ்யைவ ப்ரயோஜந மென்றபடி. (ஹரே:) தேஹமாயிருக்கிற, கழுத்துக்கு மேலொருபடியும் கழுத்துக்குக் கீழொருபடியுமாக ஒருவன் பிறந்தால் தேஹோத்பாத மாயிருக்கும், அப்படிக்கில்லாமல் தேஹோத்பத்திர்யாக இருக்கிறதென்றபடி. (ந்ருஸிம்ஹகாஹநம்) காஹநாம்ஸம் ஶரீராவயவமாய்க்கொண்டு ஆஸ்சர்யபூதாம் ஸ்ரீ. காஹநாம்ஸம் காஹநாத்பத்திர் ப்ரஹ்மண: கஷணா, தஸ்ய ந்ருஸிம்ஹனென்கிற ஆஸ்சர்யகரமான தேஹத்தியை யென்றபடி. (அபி ஜந்மஷண்டே) அடைந்திருக்கிற தேவரீருடைய, இதற்கு "ஸ்தோத்ரம்" என்கிறத்தோடே அந்வயம். "ஸ்தோ" ஜந்த்ரஷட்ப்ரஸ்ரோண்யா:, ஸப்தஸ்வரா: ப்ரஸ்ருதா:, தேவரீருடைய வ்ராஷ்யையடைந்ததான. தஸ்யாபி ஸ்தோத்ரமும் ந்ருஸிம்ஹனை தேவரீராலே வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. (வாதஸ்தோத்ரம்) இந்த ஸ்தோத்ரமும், ஒரு வஸ்துவுங் குறையாமல் ஸ்தோத்ரம் ஸ்தோத்ரம் ஸகலவஸ்துவு மென்றபடி. (ஸ்தோத்ரவஜ்ரம்) ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைவிட்டு, (அத்யாபி) இப்பொழுதும் (நரஸிம்ஹஹஸ்தம்) நரஸிம்ஹனை ஹஸ்தத்திலுடைத்தானதாக [ஸ்வதி] ஆகிறது. (ந்ருணாம்) நிஶ்சயம். பத்து மாஸத்தில் ப்ரஸவிக்கிறதுபோக அநேககாலமாயும் ப்ரஸவிக்கிறதில்லை, ஹஸ்தத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது, இதுவுமொரு ஆஸ்சர்யம் ॥

ஹிரண்யகஶிபுவென்கிற அஸுரனுடைய புத்ரனும், பக்தாக்ரேஸரனுமிருக்கிற ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய "எங்கு முளன்" என்கிற பாதிஜ்ஞையை ஸத்யமாகச்செய்து அவரை இரக்ஷ

ணம் பண்ணுவதற்காக நரஸிம்ம ரூபத்தை யடைந்து ஸகல வஸ்துவினுடைய கர்ப்பத்தில் எழுந்தருளியிருந்தீர். அப்படிப்பட்ட தேவரீரை ஒரு கம்பம்தான் ப்ரஸவித்ததொழிய மற்றதெல்லாம் இப்பொழுதும் நரஸிம்மனை கர்ப்பத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதென்ன வாச்சரியமென்று ஆச்சரியப்படுகிறார் என்று திரண்ட பொருள். || ||௨௩||

௨௪। தேவரீர் த்ரிவிக்ரமனாய் ஜகத்தை யளந்து கொள்ளுகைக்காக பூமியிலும் அந்தரிக்ஷத்திலும் ஸத்யலோகத்திலும் மூன்று ப்ரகாரமாகத் திருவடியை வைத்தீர். அப்போது கைலாஸவாஸியான ருத்ரன் பாதோதகமான கங்காதீர்த்தத்தைத் தலையில் தரித்து ஶிவனானனென்கிறது. மாத்திரமில்லாமல் இந்தபூமியிலுள்ள மநுஷ்ய ம்ருக பக்ஷி முதலான ஸகல ஜந்துக்களும் தேவரீருடைய பாததீர்த்தத்தை தரித்து ஶுத்த ஶிவர்களாக ஆகிறார்கள், இதுவுமொரு ஆச்சர்யமென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(௨-௫) க்ராந்தும் ஜகத் கபடவாமநதாமுபேத:
த்ரேதா கரீச ஸ பவாந் நிததே பதாநி।
அத்யாபி ஜந்தவ இமே விமலேந யஸ்ய
பாதோதகேந விதுதேந ஶிவா பவந்தி॥ ௨௪॥

பதம்	உரை
ஹே கரீச !	ஏகரீசனே !
கபடவாமநதாம்	கபடமாக வாமநனாயிருக்குகையை
உபேத:	அடைந்திருக்கிற.
ஸ:	அந்த
பவாந்	தேவரீர்
ஜகத்	உலகத்தை

க்ராமந்ஸ்ஸ	அளக்கிறவராய்க்கொண்டு
த்ரேதா	மூன்றுப்ரகாரமாக
பதாநி	திருவடிகளை
நிதத⁴	வைத்தீர்
யஸ்ய	யாதொரு தேவரீருடைய
விமலேந	மலமில்லாததும் (பரிசுத்தமானதும்)
வித்⁴ருதேந	சிரஸ்ஸினால் தரிக்கப்பட்டதுமான
பாதோ³த³கேந,	திருவடித்தீர்த்தமான கங்கையினாலே
இஹ ஜந்தவ:	காணப்படுகிற இந்த ஜந்துக்கள்
அத்³யாபி	இப்பொழுதும்
ஶிவா:	ருத்ரர்களாக (மங்களபூதர்களாக)
ஸந்தி	ஆகிறார்கள்.

வ்யா॥ க்ராமந்நிதி। (ஹேகரீஶ!) ஹஸ்திகிரிநாயகனே (கபடவாமநதாம) கபட = வஞ்சனையாலே, வாமநதாம = ஹ்ரஸ்வமாயிருக்குகையை (உபேத:) அடைந்தவரான, உன்னுடைய ஸ்வரூபமோ “ வ்யாப்ய ஸர்வாந் ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயா ந்” என்று விஶாலமாயிருக்கும், விஶாலமோ ரஜதகிரியில் ஶரதப்ரம் இருந்தாப்போலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே யெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை பராஶர ப⁴ட்டர் வைகுண்ட²ஸ்தவத்தில் அருளிச்செய்த ப்ரகாரம் ஶோபித்தாயிருக்கும், இப்படிக்கிருக்க ஶோபாதி ரேகை மாட்டு மணியாகச் சுருக்கினாப்போலேயும் விஶ்வநாயகனும் பெரிதான திருமேனியை ஹ்ரஸ்வமாகப்பண்ணிக்கொண்டபடி. இதுவுமொரு ஆஶ்சர்யமென்று கருத்து. (ஸ்வயம்வர) அப்படிப்பட்ட தேவரீர், ஶோபத்வஸ் விஸ்ஜனை. தேவரீரென்றபடி. (ஜக³த்) லோகத்தை (க்ராமந்ஸ்ஸ) த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ்செய்து அளக்கிறவராய்க்கொண்டு, ஜக³த்தை அளக்கிறதான ஸ்வஸம்யோஜநத்துக்காக வென்றபடி. தேவரீர் ஜக³தா க்ரமணம் பண்ணப்போக ஜநங்கள் தன்னடியே ஶிவர்களாய் விட்டார்களென்று கருத்து

(த்ரேதா) மூன்று ப்ரகாரமாக (பதாநி ததே) திருவடிகளை வைத்தீர், (ஜகதஶ்ச) இந்த பரித்ருஶ்யமாந ஸமஸ்த ஜந்துக்களுங் கூடவென்றபடி. (விஶ்வேந) நிஶ்ஶேஷமான, விஶதம் ஶுப்ரம் பதாஸ், ஸ்பஷ்டம்விதமான வென்றபடி. அபவா, விஶதம் ஶுப்ரம்பேந, விஶதத்வித கடாக்ஷஸ்ய த்ரய:. விஸ்பஷ்டஸகல ப்ராணிஶேஷேந த்ரயேண:. (வியதேந) ஶிரஸ்ஸில் தரிக்கப்பட்டதான (பத்ர) யாதொரு ஸ்ரீ விஷ்ணுவுடைய (பாதோதகேந) பாதோதகேந ஸ்வர்ந்த்யுதகத்தினாலே, கங்காதீர்த்தத்தினாலே யென்றபடி. (அத்ராபி) இப்பொழுதும், (ஶிவா:) ஶிவர்களாக, ஶுத்தஸத்வர்களாக லௌகிக பாரலௌகிக ஶ்ரேயஸ்ஸாலிகளாகவென்றபடி. (பவந்தி) ஆகிறார்கள். காலவிஶேஷத்தில் ருத்ரன் தரித்து ஶிவனானது மன்றிக்கே ஸகல ஜந்துக்களும் அன்றுமுதல் வர்த்தமாநகாலத்திலும் ஶிவத்வர்களாக ஆகிறார்கள், பவிஷ்யத் காலத்திலுமாகப் போகிறார்களென்று கருத்து. ||

ஏ கரீசனே! கபடமாக வாமனாவதாரத்தைச் செய்த தேவரீர் இந்த ஜகத்தை அளக்கிறவராய்க் கொண்டு மூன்றடியை வைத்தீர். அதில் ஆகாசத்தில் வைத்த திருவடியின் கட்டைவிரலே பிரமன் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவைக்க, அந்தஜலமானது கங்கையைப்ரவஹித்தது, அதை ருத்ரன் தலையில் வஹித்ததினால் சிவனுனன், இப்போது அந்த கங்கையில் நீராடின ஸகலஜந்துக்களும் சிவர்களாக ஆகிறார்கள், (இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் அநேக மங்களங்களை யடைகிறார்கள்) என்று திரண்டபொருள் * * * ||உச||

உரு || ஸூக்ஷ்ம காரணங்களான திவ்யசரிதங்களையுடைய காரணாகார ஸ்ரஷ்டாவதாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்:—

(உ-ரு) யேநாவர்த்த க்ருதிநா ரிபவஸ்ஸமக்ஷாயாஶ்ச

பாராம்பதிம் பரத பத்வம ஶேஷ யஶஸ்வம் ।

தம் வீக்ஷ்ய ஸேதுமதுநாபி ஶரீரவந்த:
ஸர்வே ஷடூர்மிபஹுலம் ஜலதிம் தரந்தி ॥ ௨௫ ॥

பதம்	உரை
தேவராஜ!	ஏவரதனே
த்வம்	தேவரீர்
ரிபோ: க்ஷயார்தீ	சத்ருவினுடைய நாசத்தை அபேக்ஷிக்கிறவனாய்க்கொண்டு
அத்ரிமய்யா க்ருதிநா	மலைகளை மூலகாரணமாக வுடைய
யேந	யாதொரு ஸேதுவினாலே
வாராம்நிதிம்	ஸமுத்ரத்தை
பூர்வம்	முன்காலத்தில்
அதார்ஷீ:	தாண்டினீரோ.
தம்	அந்த
ஸேதும்	ஸேதுவை
வீக்ஷ்ய	பார்த்து
ஸர்வே	ஸமஸ்தங்களான
ஶரீரவந்த:	சரீரத்தை யுடையவர்களான ஸகலப்ராணிகளும்
ஷடூர்மி பஹுலம்	காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மத்ஸரரூபங்களான ஆறு அலைகளினாலே நிறைந்ததான
ஜலதிம்	ஸமுத்ரத்தை
தரந்தி	தாண்டுகின்றன

வ்யா॥ ஸர்வாபீஷ்டப்ரதனான தேவரீர் தேவாத்ர ஶத்ருவிரோதிநிரஸநத்தை ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்யாமல்

உத்க்ருஷ்டஜாதீயனைக்கொண்டு அக்ஷதிக்குத் திருமகனை அவதரித்து, ஶஜதர்மாநுஷ்டாதி ஸம்பூர்ணமான ராஜ்யத்தை யிழந்து விதந்தந ஸந்நிவாஸத்துக்கு எழுந்தருளி விராதவத ஶுதிமாதி வதஞ்செய்தாப்போலே செய்யக்கூடாமல் ஸமுத்ரத்தை துர்த்தமாக உடைத்தான லங்கையில்வஸிக்கிற ராவணாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக "மலைகொண்டலை நீரணைகட்டி மதிள்நீரிலங்கைவாளரக்கன் தலைவன் தலைபத்தறுத்துகந்தான்" என்கிறபடியே லங்கைக்கு துர்த்தரமான ஸமுத்ரத்தை மலைகளாலே திருவணைகட்டி அத்தாலே ஸமுத்ரம் நடந்து எழுந்தருளித்தாண்டினீர், இப்படிதேவரீராலே கட்டப்பட்ட திருவணையைக் கண்ணாலே கண்டு ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் தரித்ரமாக உத்தரணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்கிறார். । யதேதி । (ஹேவரத) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம" என்கிறபடியேயஸ்யமாக ராவணனைவதஞ் செய்கிறேனென்றுதேவர்களுக்கு வரங்கொடுத்தவரேயென்றபடி (த்வம்) தேவரீர் (ஸம்வதம்) அக்ஷதிக்குத்திருமகனை அவதரித்தகாலத்தில் (ரிபுஸஹாயாநீகம்) ரிபு = க்ஷத்ரியவிரோதிகளுடைய, "நதேதேஷு ஸக்ஷஸ்ந" என்கிறபடியே தனக்கு ஒருவரும் தேஷ்யரில்லாமையாலே க்ஷத்ரியவிரோதிகளே தனக்கு விரோதிகளென்றுகருத்து. "பாண்டவா விஷ்ணு ராஜந் ததா பாண்டவா:" என்னக்கடவதிறே, ஸஹாய = ஸக்ஷ்யத்தை, ராவணனை ஸம்ஹரண ஸாதனமாக நிரஸிக்கிறதை யென்றபடி, அயீ = வேண்டினவனைக்கொண்டு (அம்ஶ க்ஷதிநா) மலைகளை உபாதாந காரணமாக வுடையதான, "பஞ்சதாஸ் ஸமுத்ரம்" என்று அநேகவ்ருக்ஷங்களாலே நிர்மிதமா யிருந்தபோதிலும் மலைகள்தான் ப்ராதாந்ய உபாதாநமாயிருந்தபடி. யத்வா, ஒருநாளும் சலநமில்லாத ஸ்திதியாக விருக்கிறதென்னவுமாம். இந்த விசேஷணத்தினாலே

“ஜல-ஹ்ராவாணஃ வூவஷெ” என்கிற ஶ்ருதி ப்ரஸித்த மான ஜத் ராஶ்யஷ்வரிதமானது வ்ருத்திகமாகிறது. க்ஷாவிஜ ஸார-ஷிவத்துக்கு மெஶயிம ரம்வந்தாலும் ஸவித் தரேஸாவத் திற்கு ஒருக்காலும் மெஶயிம ரங் கிடையாதென்றபடி. (மெப) யாதொரு திருவணையாலே (வாராமியிம்) ஸூ-ஹத்தை (ஜஞ ஜயஃ) தாண்டினீர், ஸூ-ஹத்தில் அணைகட்டி அதில் நடந்தெ ழுந்தருளி தாண்டினீரென்றபடி. ஜலத்தில் கல்லுக்களை மிதக்கு ம்படி செய்கிறது முதலிய ஆச்சரியகாரியங்களைச் செய்கிறவர், தானிருந்த விடத்திலேயே யிருந்துகொண்டு ஸஸஹ ஜத்தினு லேயே ஶத்ருவயஞ்செய்ய ஸமர்தர்தான், அப்படியிருக்கச் செய்தேயும் ஶத்ருவயஞ் செய்யவேணும், அதற்காக ஸஹா யஞ் செய்யவேணுமென்று ஜந்ரர்களை யாவிக்கிறதும், அதற்காக வ யத்நகரணமும் ஜத்ராஶ்யஷ் மாயிருக்கிறது என்று “ஶிவ ஸஹ யாயீஷ்” என்கிற வசத்தாலே வ்ருத்திகமாகிறது. (ஸவெஷ்) ஸஸஸங்களான (ஶரீரவஜஃ) ஶரீரம்படைத்த ப்ரா ணிகளும் (தம்வெஸதம்) அந்தஸேதுவை. தேவரீர் எந்தஸே துவைத்காலாலே நடந்தெழுந்தருளி தரணஞ் செய்தீரோ, அந்தஸேதுவை யென்றபடி. (வீக்ஷ்ய) கண்ணாலே பாத்தமா த்திரத்தாலேயே (ஷஃஷிபிஷ்வஹஷம்) காஸெராய மொஹ லொஹஸஹதாரங்களான ஷஃஷிபிஷ்களாலே வரிவஷிணஷ்மா யிருக்கிற (ஜலயிம்) ஸூ-ஹத்தை, ஸம்ஸாரஸூ-ஹத்தை யெ ன்றபடி. ஸூ-ஹத்தில் அநேக அலைகளுண்டானாலும், அவை ஜலாஷிவங்களான வாஜஹவ்யயங்களாக இருக்கும். ஸம்ஸார ஸூ-ஹத்துக்கு ஷஃஷிவங்களான வஸ்துக்களாலே வ்யாபா ரங்களான அநேக அலைகளிருக்கின்றன என்றபடி. (ஜயாநாZ வி) இப்பொழுதும், இந்தகலிகாலத்திலு மென்றபடி. (தரஷி) தாண்டுகிறார்கள். தேவரீர் பூர்வகாலத்தில் ஸேதுவில் நடந்து தரணஞ்செய்த ஸூ-ஹத்தைக்காட்டிலும் ஹேத்தானஸம்ஸார ஸூ-ஹத்தை “மெஸதஷுஷா ஸூஹஸ ரவஹஹத ரம் வ்ரவொஹதி” என்கிறபடியே தேவரீராலே கட்டப்பட்ட ஸே

துவை கண்ணாலே பார்த்துத் தாண்டுகிறார்கள், இதென்ன ஆஶ்சர்யமாயிருக்கிறதென்று கருத்து. ॥

ஏவாதனே! சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்த தேவரீர் ஆச்ரிதர்களுக்கு விரோதியான ராவணனை வதஞ்செய்வதை வேண்டிக்கொண்டு, மலைகளை மூலகாரணமாகவுடைய எந்த ஸேதுவிலே நடந்தெழுந்தருளி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினீரோ, அந்தஸேதுவை ஸகல ப்ராணிகளும் கண்ணாலே பார்த்தமாத்திரத்தினாலேயே காமக்ரோதம் முதலிய ஆறு விதங்களான அலைகளாலே பூர்ணமான ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டுகிறார்கள், இதென்ன ஆச்சரியமென்கிறாரென்று திரண்ட பொருள் ॥ ॥ உரு ॥

அவ ॥ இப்படி அதிமாநுஷ சரித்ரங்களையுடைய சில அவதாரங்களைச்சொல்லி "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந" "க்ருஷ்ணாவதாரே ஸஹஸ்ராணி" என்று சொல்லுகிறபடியே அவனுடைய அவதாரங்கள் அஸங்க்²யேயங்களாகையாலே ப்ரத்யேகஞ்சொல்ல க்ஷமரல்லாமல், ஸாமாந்யத: எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்கள் மித்²யையென்று சொல்லுகிறவர்களை நிந்தித்துக்கொண்டும் ஸர்வாவதாரங்களும் ஸத்யங்களென்றருளிச்செய்துகொண்டும் ஸர்வாவதாரங்களை யநுஸந்திக்கிறார்:—

[ஶ்லோ] இத்த²ம் கரீஶ ப்ரப⁴வஹரண திவ்யஸத்த்வ
ராமாதி³ரூபவிப⁴வாதி³ விஸ்மிதஸர்க்³க³: ।
கேலிஸ்ருஷ்டிசரிதாந் ஸர்வதோ(அ)வதாராந்
ஸத்யாந் ப்ரியாவதாரஸ்ய வத³ந்தி ஸந்த: ॥ உசு ॥

பதம்.	உரை
ஹே கரீஶ !	ஏ யானைமலைக்கீசனே !
இத்த²ம்	இந்த மாதிரிகளானதும்

து³ர்வாரஸ்வ	ஒருவராலும் மறைக்கமுடியாததும்
தி³வ்ய	திவ்யமானதும்
ப⁴வ்ய	மங்களகரமானதுமான
ரூபவா	திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை
நிதஸ்ய	உடையவராயும்
த³யாபரவஶஸ்ய	தயாகுணத்துக்குப்பரவசனாயு மிருக்கிற
ப⁴வத:	தேவரீருடைய
விபு³தா⁴தி³	தேவமநுஷ்யர் முதலியவையான
விபூ⁴தி	தன்னுடைய விபூதிக்கு
ஸாம்யாத்	ஸமானமாயிருப்பதாலே
விசித்ரசரிதான்	விசித்ரமான சரித்திரங்களை யுடையதான
அவதாரான்	அவதாரங்களை
கேசித்ஸந்த:	சில ஸத்துக்கள்
ஸத்யான்	ஸத்யங்களாக
வத³ந்தி	சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா॥ “ஹிரண்மய: புருஷோ த்³ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ரு ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகா²த் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:, ஸஹஸ்ர ஸ்தம்பே⁴ யஶ்சைதா ந்யவயந்த ப்ரதிஷ்டிதா: । தத்³விஶ்வரூபமத்யர்த²ம் ரூபம் ரூபவந்நேத்ரஶிரோமுக²ம், நித்யஸித்³தே⁴ ததா³காரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர, அஜாயமானோ ப³ஹுதா⁴ விஜாயதே” இத்யாதி³ ஶாஸ்த்ர ப்ரமாணஸித்³த⁴ மாகையாலே தி³வ்யமங்கள விக்³ரஹங்களையுடைய தி³வ்யாவதாரங்களை ஸத்யமென்று சொல்லுகிற மஹர்ஷிகளாலும் அபலாபம்பண்ண அஶக்யமாயும் ஶாஶ்வதமாயும் தனக்கும் ஆஶ்ரிதற்கும் போ⁴க்³யமாயுமிருக்கிற தி³வ்யமங்கள விக்³ரஹங்களையுடையவனாய் த³யாபரவஶனாய் ஹஸ்திகிரீஶனான தேவரீருடையதான தே³வமனுஷ்யதிர்யகா³தி³ ஸம்ஸ்தா²னஸஜாதீய ஸம்ஸ்தா²னங்களையும் விசித்ர சரிதங்களையுமுடைய தி³வ்யாவதாரங்களை “அஸ்திபே⁴ஷ்டிதேசேது³ ஸஹ

ஸெநம் தஜெதாவிதா: " என்கிறபடியே ஸூஹஜ்ஞாநமுடைய சி லர் ஸத்யமென்றே சொல்லுகிறார்கள். ஆகையாலே சாத்ரவஷிக ள் சொல்லும்வார்த்தை ஈவ ாரணிகமென்கிற கருத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார் । உதுதிதி । (ஹெகஈரீஸ ! உதுஂ) இப்படி வட வத்ஸாயிவராஹ வாஜநராஜக்ஷணாதி ரஷிவங்களான வென்ற படி. இதற்கு " ஈவதாரரநு " என்கிறத்தோடே ஈஙயம். (ஊஷ ரவஹூவதிவ்ஹவ்ரஷிவாஙிதஸ்) ஊஷரவஹூவ = ஈவலவி தாஜஸக்ர்ங்களான, திவ்ஜஜவிழஹஂ ஸாஷ்ஜவ ாணவி ஷமாகையாலே ஈஷ்ஜவஷிகளாலே ஈவலாவப்பண்ண ஈஸக்ர் மாயிருக்குமென்றபடி. விழஹஂ திமெய் என்றுசொல்லுகிற ஈஷ்ஜவஷிகளையும் தனித்து ஜநஸாகூிக்கு விரோயமில்லாமல் வ ாணத்தைப்பார்த்து சொல்லெனுல் அவர்களும் ஈவலாவம் பண்ணமாட்டார்களென்றபடி. திவ் = வ ாக்ஷதமன்றிக்கே ஸா ஷஸக்ஷயமாய்,ஹவ் = ‹‹ஐஆ ாஜஹீதாஹிஜதாஜஷெஹ:"என் கிறபடியே தனக்கு ஹவ்மாயும், யதா ஆஸ்ரிதஹவ்மாயும், ஆ ஸ்ரிதன் நில்லென்னுல் நிற்கவும் போவென்னுல் போகவும் படுவெ ன்னுல் படுக்கவும் தூதுபோவென்று காக்கையின்கழுத்தில் ஓலை யைக்கட்டிச்சொன்னுப்போலே சொன்னுல் தூதுபோகவும் ஸார ய்ம்பண்ணென்னுல் பண்ணவும், ‹‹யொமெஸாஜதெ ஜ ஃவம் ஊஸயாதாநஜவ்யம்" என்று பெரியதிருமேனியை காட்டென் னுல் காட்டவும், ‹‹உவஸஂஹார விஸாது" என்னுல் பழையபடி யே ஸௌஜ்விழஹத்தைக்காட்டவுமிப்படி ஆஸ்ரிதனுக்கு ஹவ் மாயிருக்குமென்றபடி. யதா, ஜஂஜஉங்களாயும, ஜஂஜஉஸ்ரிவ த்தையுடையதும்ஜஜஉஸாமானதுமென்றபடி. ரஷிவாஙிதஸ் = திவ்ஜஂஜஉவிழஹவிஸிஷ்ணுயும் (ஊயாவாவஸவ்) ஊயாவா தஂதனை, ‹‹ஸாகாஜாெரா ஜஹாஸாஹ:" என்கிறபடியே சுதிஸாகாஜாமான திருமேனியைஆஸ்ரிதஹவ்மாக்குகைக்கும் ஜெவாதிஸரீரஸஜாதீயஸரீரங்களையும் வெஷெ்களையும் அ டைகைக்கும் காரணம் ஊயாவாரவஸ்மென்றபடி. (விவாயாதி விஹஷிதிஸாஜ்ரக) ஜெவஜநாஷ்ராதிகளான விஷஷிதியினு

டைய ஸாத்ருஶ்யத்தாலே, இது "விவித சரிதாநி" த்ர்த் ஹே தாஃ (விவித சரிதாநு) தத்தவதாராநுகுணங்களான சரிதங்களையுடையதான ஸாம்ய ப்ராஹ்மணனாய் பிறந்தால் யாகங்களும், க்ஷத்ரியனாய் பிறந்தால் வில்லெடுத்து யுத்தஞ்செய்யவும், கோவனாய் பிறந்தால் பசுக்களை மேய்க்கவும் கறக்கவும், யுவதியான கோபநியாகப் பிறந்தால் ஸ்தநம் தம்ஸ்ந கருகவிஹாராதிகளாலே லாவண்ய ராகாதிகளையும் கோபிப்பிக்கவும் இவைமுதலிய விவித சரிதங்களை யுடைத்தானவென்றபடி. பின்னும், தேவாத்யவதாரஞ்செய்தால் அவர்களோடே கலந்து நிற்கவும், மநுஷ்யாவதாரத்தில் ஸ்த்ரீயைவிட்டுப்பிறந்தால் புலம்புகிறது முதலிய சரிதங்களை யுடைத்தாயிருக்கிறனென்றபடி (ஸதஃ அவதாராநு) தேவரீருடைய அவதாரங்களை, ஸாவதூ ஷனின் ஸூத்ராதிவேஷம் போட்டாப்போலே தேவரீர் உனக்கு விஹநிதிஹநிதனை தேவமநுஷ்யாத்யவதாரங்களைச் செய்தீரென்றபடி. " உயிரளிப்பா னென்னென்னயோனியுமாய் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா " என்கிறபடியே பலபல யோநிகளில் ப்ராணிரக்ஷணார்த்தம் ஸமாஸ்ரிதனு னாய் கொண்டு அவதரித்தீரென்றபடி. (ஸதாநு) ஸத்யங்களாக (கெவிதஸ்தஃ) ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுடைய சிலர், (வதந்தி) சொல்லுகிறார்கள். ஆகாரத்தில் தண்ணீர்போலே காஷ்யஷ்பஹஸ்மான இந்த ப்ரக்ருதிகளுத்தில் அவதாரங்களை ஸத்யமென்று சொல்லும்படி சிலருண்டாவதே, அவர்கள் ஸத்துக்களென்று கொண்டாடுகிறார். ஸத்துக்கள் சொல்லும்வார்த்தை ப்ராமாணிகமேதவிற அஸத்துக்கள் சொல்லும் வாக்யம் ப்ராமாண விருத்தமென்று கருத்து ॥

ஏகரீசனே! ஒருவராலும் அபலாபம் பண்ண அசக்யமானதும் அப்ராகிருதமானதும், ஆச்ரிதர்களுக்கு அதீனமானதுமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவரும், தமைக்கு பரதந்த்ராரயிருப்பவருமான தேவரீருடையதான தேவமநுஷ்யர் முதலானவர்களுக்கு ஸமானமான சரீரம் சேஷ்டை முதலியவற்றை யுடைத்தா

யிருப்பதாலே ஆச்சரியமான சரித்ரங்களையுடையதான அவதாரங்களெல்லாவற்றையும் சில ப்ரம்ம வித்துக்களான மஹாத்மாக்கள் தான் ஸத்யங்களென்று சொல்லுகிறார்களென்பது திரண்ட பொருள் ॥ ॥ உகூ ॥

கூ। இவ்வளவாலே ஸர்வ ர்வேஹ விஷயவாதர்களை யருளிச்செய்து மேல் கவதாரத்தை யருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார். கூடுவியில் ஸாக்ஷ ஸவஜ்ஞ ஸவஸக்த்யாதி கல்யாணங்களைக்காணுமையாலும், ஸீஷ்ர ஸாக்ஷவாவய்யாதிக ளிருப்பதாலும் கூடுவியும் ஸவதாரமோ? அந்த கல்யாணங்கள் ஸ்வாதநம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்னில்; ஸ்வாதநந்துக்குத்தான் ஐ யோஜநமென்னென்னில்; ஸ்வாதநம் பண்ணுமல் ஸாக்ஷாதிவ காஷம் பண்ணில் ஸாதாந ஜநங்கள் அவனுடைய ஸாக்ஷத்தைக்கண்டு அகலுவர்கள். "அம்மானாழிப்பிரானவ னெவ்விடத்தான் யானர்" என்றும், "அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினேமே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே அவனுடைய ஸாக்ஷாதிகளையும் தங்களுடைய தெஸ்ர்வாதிகளையுங்கண்டு மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களும் அகன்று போனர்களே, அந்த ஜநங்கள் அகன்று போனலென்னவென்னில்; அவர்கள் ஸாக்ஷத்தை யிழக்கிறது மன்றியே எம்பெருமானுக்கு ஜநெஸ்ஹ நீரம்ஸஸெம்ஷா ஸவ ஸௌஸீ ஸ்ர்வ லிஜியாது, தஸ்ர்வமாக ஸாக்ஷாத ர்வய்க கல்யாணங்களை ஸ்வாதநம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்னில்; 'ஷ:ஸக்ஷ தொநித ர்ரநவதெரஸஹ ரவதெவ ஸாய்யக்ஷி" என்கிற ந்யாயத்தாலே அந்த கல்யாணங்களுக்கு கூடுவியிலொருநாளும் ஐ காஷமில்லாத்தாலே இல்லையென்றே சொல்லவேண்டாவோ வென்னில்; ஸாதாந ஜநங்களுக்கு உவஷஹமில்லாமல் போனலும் ஸஹிஷ்ர்களான திருக்கச்சி நம்பி ஸஹர்திகள் ஸ்ர்கக்ஷரிக்கிறார்களென்னில்; அப்படிக்கு ஜொகத்தில் கண்டதுண்டோ வென்னில்; ஜெவாஸ்தமான ஸஷய கிரணங்களை ஸ்ரவஷித

ஜநங்கள் காணாமல் போனாலும் ஸூர்யனுடைய ஸமீபவர்த்திக ளான அருணாதிவ்யக்திகள் பார்க்கிறார்கள், அப்படிப்போலே நம்பி ப்ரப்ருதிகளும் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கிறார்களென்கிற அபிப்ரா யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(ஶூ) ஸௌசீல்யபாவிததியா பவதா கதாசித்
ஸஞ்சாதிதாநவதி குணாந் வரத ஸ்வீயாந் ।
ப்ரத்யக்ஷயந்த்யவிகலம் தவ ஸந்நிக்ருஷ்டா:
பத்யுர்த்விஷாமிவ பயோதவ்ருதாந் மயூகாந் ॥

பதம்	உரை
ஹே வரத!	ஏவரதனே
ஸௌசீல்ய	ஸௌசீல்யத்தாலே
பாவித	இருப்பையடைந்ததான
தியா	புத்தியினாலே
பவதா	தேவரீராலே
கதாசித்	வருத்தப்பட்டு
ஸம்சாதிதாந்	மறைக்கப்பட்டிருக்கிற
ஸ்வீயாந்	தேவரீருடையதான
குணாந்	குணங்களை
தவ	தேவரீருடைய
ஸந்நிக்ருஷ்டா:	ஸமீபத்திலிருக்கிற திருக்கச்சிநம்பி முதலானவர்கள்
த்விஷாம்பத்யு:	காந்திகளுக்குப் பதியான ஸூர்ய னுடைய
பயோதவ்ருதாந்	மேகங்களாலே மறைக்கப்பட்ட
மயூகாந்	கிரணங்களை
[ஸந்நிக்ருஷ்டா இவ	ஸமீபத்திலிருக்கிற அருணன் மு தலானவர்கள்போலே]
அவிகலம்	ஸம்பூர்ணமாக
ப்ரத்யக்ஷயந்தி	ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கிறார்கள்.

ஸௌஶீல்யேந ॥ (ஹே ஸாரதே!) ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தேர் ஹி ஸாதநாநுஷ்டாந ஸாபேக்ஷத்வங்கூடாமையாலே தத்ஸாந்நித்யமாக அந்தஃகரணங்கள் விசிக்கிறதுந்தவிர, ஸந்நிக்ருஷ்டர்கள் ப்ராப்த்ய பேக்ஷிக்கிறார் களென்றபடி. (ஸௌஶீல்ய ஸாவிதயியா) ஸௌஶீல்ய = ஸௌசீல்யத்தாலே, ஸௌஶீல்யம் நாம மஹதோ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ர ஸம்ஶ்லேஷ:, அத்தாலேயென்றபடி. ஸாவித = ஸத்தாம்ஸமீசீநமான, யியா = புத்தியாலே, பார்த்திக்கு ஸமீசீநமே ஸௌஶீல்யமென்றபடி. ததாவ மஹதோ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ர ஸம்ஶ்லேஷம் காரணம் என்கிற ஸௌஶீல்யைக ஸ்ருத்யநுஸந்தாநுஸாரஜ்ஞாநத்தாலே யென்றபடி, இது ஸ்வதந்த்ர விஶேஷணம். “ஸம்ஸாதிதாநி” தத்ர ஹேது:. “ஸாவிதா” என்கிறதற்கு விஶேஷணமாகவுமாம். உஷ்ணீநா வபுஷா ஸந்த: என்றுசொன்னாலும் உஷ்ணேந பாதேநைவ வபுஷா ஸந்த: என்று சொன்னாலும் உஷ்ணத்துக்கு ஸந்தாபஹேதுவாகும்போலே “யியா” என்கிறது ஸ்வதந்த்ர விஶேஷணமானாலும் “ஸாவிதா” என்கிறதற்கு விஶேஷணமானாலும் ஸம்பாதநத்துக்கு ஹேதுவாக ஆகிறது. (ஸாவிதா) தேவரீராலே (கயாமிஸ) வருத்தப்பட்டு (ஸம்ஸாதிதாநி) ஸம்பாதநம் பண்ணப்பட்டிருந்தாலும், ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதிகுணாநுஸந்தானாயுயிருக்கும்போதும் “விஶாலாநு ஹாந பாநு யகூஷாநு ஸூக்ஷ்மவாம் யேவ ராக்ஷஸா: । ஸம்பந்நாநுஸாநு ஸம்ப்ராப்தாநு ஹரிமஸ்ஸ்வா” என்று சொன்னதிலும் நவநீதசௌர்யத்திலே உரலோடே கட்டுண்டு கோவிகளாலே புடையுண்டுஇருக்கும்போதும் யஶோதாஜநகஸத்தாலும் தூது போனவிடத்தில் விஶ்வரூப தர்ஶநத்தாலும் ஸாரத்யம்ப ண்ணும்போது யுத்தகளத்தில் ஸர்வேஶ்வரநாத ஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் ,இன்னும் அநேகவ்யாபாரங்களாலும் பரகம் ப்ரகா ஶமாய்விட்டதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸுக்ருதவ்யாபாரத்தில் ஸுக்ரு தவ்யாபாரநியாய் அவர்களாலேகட்டுண்டு ப்ரதீகாரம்பண்ணமாட் டாமல் ஸேநியாகவும் நிர்வ்யாபாரனாயுமிருந்துகொண்டு ஸஹாவ ருத்தத்தோடு பஹிர்ப்ரகாஶியாமலிருக்கும்படி பரகங்களை

ஸ்வாதீநம்பண்ணினுயென்றபடி. ஆழ்வார் ‘கண்டேனெம்மானே’ என்று நான் கண்ணாலேகண்டேன், ‘‘ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ ப்ரஹ்மணா ஸார்த்தம் ஸ்ரீநிவாஸோ வரிஷ்டதே” என்று சதுர்முகனை ஸ்வாதீநம்பண்ணிக்கொண்டாப்போலே என்னை ஸ்வாதீநம் பண்ணிக்கொள்ளவில்லை. ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவில்லை. அறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன்வினையேன் ,நீ ஸௌலப்யகுணமுடையவன் என்று நான்கொண்டஜ்ஞாநமும் பொய்யென்று ‘‘ஸத்யவ்ருத்தோ நிரந்நதௌ ஜாமஹே ஸௌலப்யஸ்ய யாசு” என்று பிராட்டி சொன்னுப்போலே சொல்லி புலம்பும்போதும் நிர்வ்யாபாரனாய் நிச்சேஷ்டனாய் நிற்கும்படி குணங்களை ஸ்வாதீநம்பண்ணியிருக்கிருயென்றபடி. (ஸ்வீயாந் குணாந்) தேவரீருடைய குணங்களை, இப்படிப்பட்ட உத்தமகுணங்கள் ஸ்வீயமாயிருக்குமத்தனையொழிய தேவதாந்தரங்களுக்கிருக்காதென்று கருத்து. (தவஸநிக்ருஷ்டா:) தேவரீருடையஸமீப வர்த்திகளான, அந்தரங்கர்களான திருக்கச்சிநம்பி முதலிய பக்தர்கள் (ஸவிஷாம்பதே:) காந்திகளுக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸூர்யனுடைய (வயோதயாந்தரந்) ஸேவாவாதிகளான கிரணங்களை (ஸநிக்ருஷ்டாஸ) ஸூர்யமண்டலத்திற்கு ஸமீபவர்த்திகளான அருணாதிகள்போலே, ஆத்யந்திகத்தில் ‘ஸநிக்ருஷ்டா:’என்று சொன்னது த்ருஷ்டாந்தோபமான விஸம். (அவிகலம்) ஸம்பூர்ணமாக (ப்ரத்யக்ஷயந்தி) ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கிறுர்கள். இப்படிநம்பி முதலியவர்கள் குணங்களைக் காண்கையாலே நிதாநதோஷமில்லை. ஆகையாலே பரவ்யூஹாதிகளில்போலே அர்ச்சையிலும் ஸகலகுணங்களுமுண்டென்று தாத்பர்யம் ॥

ஏவாதனே! ஸௌசீல்யத்தாலே யிருப்பையடைந்த புத்தியினுலே தேவரீராலே மிகவும் வருத்தப்பட்டு குணங்கள் மறைக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும் தேவரீருடைய குணங்களை தேவரீருக்கு அந்தரங்கபக்தர்களான திருக்கச்சிநம்பிமுதலானவர்கள் ஸூர்ய னுடைய மண்டலத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்கிற அருணன்முதலா

ஞோர் மேகங்களாலே மறைக்கப்பட்ட ஸூர்யகிரணங்களைப்பார்க்கி றாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகவே பார்க்கிறார்களென்பது திரண்ட பொருள் ॥ ॥ ௨௭ ॥

௨௮. ॥ இவ்வளவாலே தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே ப்ராப்யமாய் ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி [illegible] ஞானாநந்தஸ்வரூபனாய் ப்ராப்யகாரணபூதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திஹேதுக்களான த்ரிவிதபக்தி விரோதங்களையும் ப்ரதிபாதித்து; மேலே ஹிதபுருஷார்த்தங்களை நிரூபிக்கப்போகிறவராய்க்கொண்டு ''ஸௌஶீல்யஹாநிதயியா'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் உபயவிஷயத்தின்படியே உபாய ஸ்வரூபஸ்வபாவ குணங்களை ஸாமாந்யத: அருளிச்செய்து, ''த்ரயீதநி:'' என்கிறபடியே ஸக்ருத்ருஷ்டமான ப்ரபாவ ஶ்ரவண [illegible] அருளிச்செய்கிறார். ப்ரஹ்மஸ்ய விஜ்ஞாநத்வாத் ஸர்வ ஸாக்ஷாத்காரம் வாராதிறே. அதில் ப்ராப்திஹேதுக்கள் த்ரிவிதமாகையாலேயும் விஷயங்கள் தீவ்ரமும் மந்தமுமாய் ஸாதித்தே மூந்தருளினபடியாலும் ஜ்ஞாநிகளுக்கு விஶேஷவிஜ்ஞாநம் விஶதமாய் வாராது. பக்ஷபாதத்ருஷ்டமான வஸ்துவை விஜ்ஞாநம் பண்ணினாலன்றோ விஶதமாய் வருவதென்கிற த்ரிவிதாதிகாரியாலே த்ரிவிதவிஶேஷம் ப்ரத்யக்ஷமாகையாலே த்ரிவிதவிஶேஷ விஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறார்களென்கிறார்:—

(மூலம்) நித்யம் கரீஶ த்ரிவிதேஷ்வபி யோகிஷு
ஸிம்ஹாஸநே ஸததமேவ விஹரத்? விவ்ருதாக்ஷா: ।
பஶ்யந்தி பஶ்யத? ஸதா ஸ்வரூபம்
மாயாநிவ்ருத்தவஶத: [illegible] ॥ ௨௮ ॥

பதம்: உரை:

ஹே கரீஶ! ஏ கரீசனே!

{ திமிரா	பாபத்தாலே [திமிரதோஷத்தாலே]
விலு	கலங்கியிருக்கிற
ஷ்ருஷ்டயொzவி }	யொகதிருஷ்டியையு
	டையவர்களாயிருந்தாலும் [கண்களை
	யுடையவர்களாயிருந்தாலும்]
ஸிஜாஞ்நந	ஸித்தாஞ்சநம்போலேயிருக்கிற
ஸவெெதவ	தேவரீராலேயே
நிதாம்	ப்ரதிதினமும்
விஹ்ஷிதாக்ஷா:	அலங்கரிக்கப்பட்ட கண்களையுடைய
	புருஷர்கள்
உவாஷவாரி	மேல்மேல்
ஸஞ்சாரம்	ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுக்கு
அஷ்ருஶ்யம்	காணப்படாமலிருக்கிறதும்
அயாநிதஹூஸ	அநாதியான அவித்யையாலே மறை
	க்கப்பட்டிருக்கிறதும்
{ அநவாய	ஒருவிதமான அபாயமில்லாமலிருக்கி
{ மஹாநிதிம்	றதுமான மஹாநிதிபோன்றவரான
க்ஷாம்	தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தை
வஶ்யந்தி	பார்க்கிறார்கள்.

வ்யா ॥ நிதாந்தி ॥ வ திஷ்டநம் நிதியிருக்கும் தேசத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வாஷர்கள் திமிரதொஷஷீதர்களாய் அந்த நிதியை பார்க்கக்கூடாமலிருக்கும்போது தெைவாஸ ஸிஜமான ஒரு அஞ்நவிஶேஷத்தை நேத்ரத்தில் போட்டுக்கொண்டு பார்க்குமாப்போலேதேவரீருடைய ஸ்வரூபவிஷயம்ஸவிஷஹமாகிற ஸிஜாஞ்நத்தைக் கண்களில் போட்டுக் கொண்டு அநாஷிவாஸவாஸனையாலே கலங்கியிருக்கிற யொதஷ்ருஷ்டியையுடையவர்களாயிருந்தாலும் மஹாநிதிபோலே யிருக்கிற தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களென்கிறார். (ஹெகரீஶ!) ஹஸ்திகிரியில் ஸதாஸெவிக்கும்படி எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமிந்! (திமிராவிலுஷ்ருஷ்டயொzவி) திமிர = பாப தொஷத்தாலே, அந்ருத திமிரதொஷத்தாலே, ஆவில = கலங்கி

யிருக்கிற, த்ருஷ்டய: = மோக்ஷ த்ருஷ்டியையுடையவர்களான, சுத்த கண்களையுடையவர்களான, சுநாதிவாஸநாஸமயாலே மோக்ஷ த்ருஷ்டிக்குக் கலக்கம்வந்துநிறைவேறாமல் ஸர்வதா வ்யாகுலர்களாயிருக்கிறார்களென்றபடி. இதற்காக ப்ரஹ்மா யதீதநம்பண்ணினால் மோக்ஷ த்ருஷ்டிஸித்தியையடையும். ஸத்ருப்ர்ஸாத விஷ்ணுக்ஷேத்ர ஸேவையாமோக்ஷ ப்ரதமான காஞ்சீவிக்ஷத்தை ஸேவித்து ஸேவநம்பண்ணினால் எளிதாக மோக்ஷ த்ருஷ்டியானது ஸித்தியையடையுமென்கிற கருத்தாலேயருளிச்செய்கிறார். விலோகநேந து॥(ஹஸ்தா) தேவரீராலே, சுத்த ,ஸத்யமான த்ருஷ்டிக்கு ஸத்ருஷ்டிபத்தாலே ஸுலபமானமென்றபடி. (விலோகந) சுஷநத்தை ஸாத்யமாகப்பண்ணவேண்டாதே ஸித்தமே விஷயமாயிருக்குமென்றபடி. யதா, நிழலைப்பார்க்கும்படியான சுஷநமும் விஷயர்களாலே ஸம்வாத்யமாயிருக்குமத்தனையொழிய ஸாதநங்களாலே ஸம்வாதிக்கமுடியாது. விலோகநாதிதி ஷஷ்டீ தத்புருஷ:, ஹஸ்தாக்ரமேவ விஷய தது ஷுநமிதி ஸமாஸ:. இங்கு "ஹஸ்தா" என்கிறதற்கு ஸாமாந்யாந்ய திவ்யவிக்ரஹ மோ தாத்பர்யம். தயா தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தாலேயென்றபடி. ஸ்ரீபாதஸ்தகத்தில் ஸமாநஸ்காரணத்தில் "விலோகநதிவ்ய ஸம் தவ தநு நிஜவிமோசநேஷு க்ஷிபஸ: । ஸ்ரீபாதஸூக்தி நிவாஸம் நித்யநிமித்யம் நியமிவ பரம் த்ருஷ்டி ஸூம்" என்று நீர்மையான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை விலோகநமென சொன்னத்தைக்கொண்டு இங்கும் விக்ரஹத்தை விலோகநமென சொன்னபடி. (நித்ய) ப்ரதிதிநம் (விஹ்ரஷிதாக்ஷா:) சுஷுப்ஸிக்கப்பட்ட நேத்ரங்களையுடையவர்களான ப்ரத்யக்ஷர்கள். "ஸர்வபூதாத்ம ஸ்வஸ்தம் ஸர்வம் ஸஞ்சிதமேவ ஸர்வ । ஸர்வாஸநாஸர்வ ஸர்வ ஸத்ஸ்மாகத்ர நிவஸஸ்யா ॥ ஸர்வோதேஸ்ய ஸர்வாஸ்ய நாஸிகம் ஸ்வம் யும் வேதேஷு" என்கிறபடியே ஸத்ருசாவ்ருத்தி ஸகலஸாத ஸேவித்ததாலேயோஸவ்யாவநிவ்ருத்திவரும்படி"யாயிருக்கஸ்தி தீநமும் ஸேவித்தால் ஸாவநிவ்ருத்தி மெளாத்திகாந்தாயவிஷயே

ன்றபடி. லோகத்திலும் மையாலே நேத்ரங்களை பூஷித்து அலங்கரிப்பார் வ்யதிரேகம் அலங்கரிப்பாரிறே அந்தமையையும் கரித்தாவிடமாட்டார்கள். ஆநந்தாவஹமாயிருந்தால் வெகுவெகு இடுவார்கள். ஸ்த்ரீகள் மையிட்டுக்கொண்டால் அவர்களுக்கு அழகாயிருக்கிறது மாத்ரமன்றியே பார்க்கிற காமுகனுக்கு ப்ரியமாயிருப்பார்கள். அப்படிப்போலே திருமேனியைக் கண்ணாலே ஸேவித்தால் தங்கள் கண்களுக்கு அதுவே பூஷணமாயும் ஆநந்தாவஹமாயும் அலங்காரமாயுமிருக்கிறது மாத்ரமன்றிக்கே எம்பெருமானுக்கும் ப்ரியமாயிருப்பார்கள். "ஸதா ஸுரமணா விஷ்ணோ: த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:" என்று உதாரர்களுக்கும் ப்ரியமாயிருப்பார்கள். (உபயந்தி) மேல்மேல் (யுஞ்ஜதாம்) யுஞ்ஜிக்கிறவர்களுக்கு (அத்ருச்ய:) காணப்படாமலிருக்கிற, "தத்யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா: உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ நவிந்தேயுரேவமேவேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர்கச்சந்த்ய ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் நவிந்தந்த்யந்ருதேநஹி ப்ரத்யூடா:" இதி ச்ருதிரத்ராநுஸந்தேயா. (மாயாநிகூடம்) மாயா = விலக்ஷணஸங்கல்பத்தாலே, நிகூடம் = மறைந்திருக்கிற, பாபிகள் நம்மை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கடவரல்லர்களென்கிற ஸங்கல்பத்தாலே மறைந்திருக்கிறவென்றபடி. யத்வா, மாயயா அவித்யயாலே கர்மத்தாலேயென்றபடி. கர்மவசனான ஜீவன் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடாமல் மறைந்திருக்கிறானென்றபடி. (அநபாயஹேமநிதிம்) அபாயமன்றியிருக்கும் நிதியாக இருக்கிற, லோகத்திலிருக்கிற மற்றநிதி ஸாபாயம் இந்த நிதியானது நிரபாயமென்றபடி. (த்வாம்) தேவரீரை, தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தையென்றபடி. (பச்யந்தி) ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். த்யாந ஸமாதியிலே நம்பண்ணி உபாஸநாபக்தியையடைந்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களென்று ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயத்தை இந்த ச்லோகத்தில் ஸங்க்ரஹித்தபடி.

ஏகரீசனே! லோகத்தில் நிதியிருக்கும் தேசத்தில் ப்ரதிதினமும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் திமிரம்முதலிய தோஷங்களாலே மறைக்கப்பட்ட கண்களையுடையவர்களான

புருஷர்கள் ஸித்தாஞ்சநத்தை கண்களில் போட்டுக்கொண்டு அந்த நிதியைப்பார்க்கு மாப்போலே; அநாதிபாப வாஸநையாலே கலங்கியிருக்கிற யோகத்ருஷ்டியை யுடையவர்களா யிருந்தாலும் தேவரீருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமாகிற ஒருவிலக்ஷணமான ஸித்தாஞ்சநத்தை ஒவ்வொருநாளும் கண்களில் போட்டுக்கொண்டு (ப்ரதிதினமும் தேவரீரை ஸேவித்துக்கொண்டு) அநாதியான அவித்யையாலே மறைந்திருக்கிறதும் அநபாயமானதுமான மஹாநிதியைப் போன்றவரான தேவரீரைப் பார்க்கிறார்களென்பது திரண்டபொருள் ॥ * * * ॥௨௮॥

அவ ॥ இப்படி ப்ரஹ்மாத்யவிஷயீகரணம்பண்ணி ஸர்வஸ்வகல்யாண குணகணைகதாநமாயும் அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனுமான வரதனுடைய உபாஸநத்தாலே ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரம் வரும்படியாகயிருந்தாலும், ஸர்வஜீவராசியான ஜந்துவெல்லாவற்றிற்கும் அதிதீவ்ரயத்நங்களாய்க்கொண்டு ராஜ்யஸாரம்பண்ணின ஸாம்ராஜ்யபதத்திலிருக்கிறவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மாதிபதம் பெற்றவர்களுக்கும் இந்த மோகத்தில ஆஸக்தி விட்டாலன்றோ வரதஸாக்ஷாத்காரம் வரும் மற்ற ஜநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மாதிஸ்தாநவைபவத்தை ஶாஸ்த்ரத்தாலே கேட்டும் ஸாம்ராஜ்யஸம்பத்தைக் கண்ணாலே பார்த்துமிருக்க த்ரிவர்க்கத்தில் ப்ராவண்யத்தாலும் இவையில் பூர்வவாஸநாதிஶயத்தாலும் ஆஸக்தி விடமாட்டாது. ஆழ்வாரும் "கடையரப்பாசங்கள்விட்ட பின்னையன்றியவனையவைகாண்கொடானே" என்கிறபாட்டில் ஐஶ்வர்யாதிபோகங்களில் ஸவாஸநமாக ஆஸக்தி விட்டாலொழியத்தன்னைத் தான் காட்டிக்கொடானென்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே ப்ரஹ்மாதிபதங்களில் ஆசைவிடும்படி யெங்ஙனேயென்னில், "தேயேஶத" இதி ந்யாயத்தாலே நிரதிஶயாநந்தரூபமாக ப்ரஹ்மஸ்வரூபாநந்தா ப்ரஸம்வேத்யகல்யாணகுணைகதாநமாய் ஸர்வாதிஶாயியான தேவரீருடைய ஸ்வரூபவைபவங்களை யதாவத்தாக ஶாஸ்த்ரங்களாலே கேட்டு தேவரீரிடத்தில் பாவத்தைவைத்தவர்கள் ப்ரஹ்மாதிஸம்பதம், ப்ரஹ்

ஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா: । ப்ராணின: கர்மஜநித ஸம்ஸாரவசவர்த்தின: ॥ யதஸ்ததோ ந தே த்யாநே த்யாநிநாமுபகாரகா:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிபதங்களும் நரகதுல்யங்களாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மாதிபதங்களில் அப்போதே ஆசையை விடுவார்கள். யதேஷ்டவிஹாரம் பண்ணவேணுமென்கிற ஔத்ஸுக்யமுடைய ராஜகுமாரனுக்குச் சிறையில் பொன்விலங்கும் து:கஹேதுவாயிருக்குமிறே, ஏவம்விதமான அபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(ஶ்லோ) ஸத்யஸ்த்யஜந்தி வரத த்வயி பத்தபாவா:
பத்மாஸநாதிஷு பதேஷ்வபி பாவபந்தம் ।
கஸ்மை ஸ்வதேத ஸஹஸஞ்சரணோத்ஸுகாய
காராக்ருஹே கநகஶ்ருங்கலயாபி பந்த: ॥ ௨௯॥

பதம்	உரை
ஹே வரத!	ஏவரதனே!
த்வயி	தேவரீரிடத்தில்
பத்தபாவா:	வைக்கப்பட்ட அபிப்ராயத்தை யுடையவர்கள்
பத்மாஸநாதிஷு	பிர்மன்முதலானவர்களுடையதான
பதேஷ்வபி	ஸ்தாநங்களிலும்
பாவபந்தம்	மனஸ்ஸினுடைய வைப்பதை (அதிகமான இச்சையையென்றபடி)
ஸத்ய:	உடனே
த்யஜந்தி	விடுகிறார்கள்
ஸஹ / ஸஞ்சரண / உத்ஸுகாய	ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்பதில் இச்சையுடைய
கஸ்மை	எவனுக்குத்தான் (எந்த ராஜகுமாரனுக்குத்தான்)

காராக்₃ருஹே	சிறைக்கூடத்தில்
கநகஶ்ருங்க₂லயாமபி	பொன்விலங்கிலுமேதான்
ஸ்வயம்	கட்டுதலானது
ஸ்வதே₃த	ருசிக்கும், (ருசிக்காதென்றபடி)

வ்யா ॥ ஸத்₃ய ஜதி ॥ (ஹேவரத₃!) ஸர்வாபீ₄ஷ்டத்தையும் தருகிற ஸ்வாமிந்! (த்வயி) ஸர்வாதி₄க ப்ராணகாரணங்களையுடைய தேவரீரிடத்தில் (ப₃த்₃த₄பா₄வா:) வைக்கப்பட்ட அபி₄ப்ராயத்தை யுடைய பா₄க₃வதர்கள். உத்க்ருஷ்டாசாரத்தோடே கூடின அநுஷ்டா நத்தையுடைய வர்களென்றபடி. (தேதா₃ஸ்தா₃தி₃ஷு ப₃த்₃தே₄ஷ்வபி) ப₃ந்த₄நாதி₃ஸ்தா₂நங்களிலும் (ஸாவதா₄நம்) மனஸ்ஸினு டைய உத்க்ருஷ்டத்தை, அபி₄ருசி வைப்பதை யென்றபடி. (ஸத்₃ய: ஸ்ருஜந்தி) தத்க்ஷணத்தில் விடுகிறார்கள். தேவரீரிடத்தில் அபி₄ருசி பிறவாதவரையில் ப₃ந்தா₄தி₃வஸ்துக்கள் உத்க்ருஷ்டமா ய் தோன்றினபோதிலும் தேவரீரிடத்தில் அபி₄ருசி பிறந்தவு டனே ப₃ந்தா₄தி₃வஸ்துக்கள் நரகங்களாகத் தோன்றுமிறே. வ த₃ர்ஶநாதி₃ஸ்தா₂நாதி₃களை ஆளும்போது தேவரீரிடத்தில் தெ₃ வாக அபி₄ருசியுண்டானால் அப்போதே த₃ர்ஶநஜ்ஞாநம் பிறந் து ஸ்வத₃ர்ஶநாதி₃களில் வ்யவதி₄ப்பர்களென்று கருத்து. (ஸர்வஸம்ப்ரணோத₃ர்காய) வ்யாப்தந்த்ரமில்லாமல் யதே₂ ஷ்டமாக ஸர்வஸம்ஹாரம் பண்ணவேணுமென்று ஔத்₃த₄த்ய முடைய (கஸ்மை) எந்த ராஜகுமாரனுக்கு (கநகஶ்ருங்க₂லயா மபி) பொன்விலங்காலும் (ஸ்வயம்) ஸ்வயமானது (ஸ்வதே₃த) ரு சிக்கும், ராஜஸிம்ஹர்களுடைய வாக்₂த்துக்கு ஸ்வர்ணநிக₃ள மா கையாலே "கநகஶ்ருங்க₂லயா" என்று சொன்னதைக்கொண்டு "க ஸ்மை" என்பதற்கு ராஜகுமாரனென்று அர்த்₂தம்பண்ணின படி. பின்னும், ராஜகுமாரன் சிறையிலிருந்தால் ஸர்வஸம்ஹா ரம் தவிரமைற்ற போ₄க₃ங்கள் குறைவற்றிருக்கும், அவனுக்கு ஸ்வயம்ஸ்ருஷ்டியும் வாராது ; அப்படிப்போலே வத₃ர்ஶ வாதி₃களுக்கு அநேகவித₄போ₄க₃ங் களிருந்தபோதிலும் அவை ஸ்வயங்களாகையாலே கநகஶ்ருங்க₂லயோடே ஸமாநமாயிரு க்குமென்றபடி. ॥

ஏவரதனை ஸுகமாக ஸஞ்சாரம் பண்ணவேணுமென்று ஆசையுடைய ஒரு ராஜகுமாரனுக்கும் பொன் விலங்காலும் கட்டுதலானது எப்படி ருசிக்காதோ, அப்படியே தேவரீரிடத்தில் வைத்தமனஸ்ஸை யுடையவர்களுக்கு பிரமன் முதலானவர்களுடைய ஸ்தாநத்தில் ஆசையிருக்காது. அப்படியிருந்தாலும் உடனே விடுவார்களென்பது திரண்டபொருள் ॥௨௯॥

௩௰ । இப்படி "ஸௌஶீல்ய" என்கிற ஶ்லோகத்தில், ஶாரீரகத்ருதீயாத்யாய த்விதீயபாதத்தில் சொன்ன ப்ரகாரம் ப்ராப்யவிஷய வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்தார். "ஸ்வ" என்கிற ஶ்லோகத்தில், த்ருதீயாத்யாயப்ரதம பாதத்தில் சொன்னப்ரகாரம் இதர வைராக்யத்தினுடைய ஹேயத்வத்தை யருளிச்செய்தார். "நித்ய" என்கிற ஶ்லோகத்தில் உபாஸநபாதத்தில் ஸகலவித்யா ஸாதாரணத்தில் "அயம்" என்று சொன்ன ஶாஸ்த்ரீய விதானத்தையும் த்ருதீயபாதத்தில் சொன்ன உபாஸநத்தையு மருளிச்செய்தார். ஶாஸ்த்ரீய விதானத்தைச்சொன்னது இதரார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம், ததாபி த்ருதீயாத்யாயம் முழுவதும் ஸங்க்ருஹீதமாயிற்று. மேல், உபாஸநாதிகாரிகளுக்கு ஸாத்யமாய் "நாநாஶப்தாதிபேதாத், விகல்போऽவிஶிஷ்டபலத்வாத்". என்று அதிகரணத்திலே விகல்பிக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்:—

(௭-௬) ஹயக்ரீவ ஸுஸ்வவிஷயீக்ருதநாபிமாந
ந்யாஸ ஸம்பத்ஸமாரம்பஸந்த்யே ।
ஸம்ஸ்ருஷ்டஸாத்யஸாத்ய க்ருதகம் நீ
ப்ரத்யக்ஷதீரவஸா தவ நித்ய ஹாஸே ॥௩௦॥

பதம் உரை

ஹே ஹயக்ரீவ! ஏ ஹஸ்திமலைக்கீசனே

துஃகே	துக்கமாகிற
விஷே	விஷத்திலே
திக்³தே	பூசப்பட்ட
ஸம்ஸார	ஸம்ஸாரபலத்தில் (பாணத்தில்)
நைகஸந்தி	ஸம்பந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறதும்
ப்³ரஹ்மாதி³பி⁴꞉	பிரமன்முதல் புழுவரையில
அவாரித	தடுக்கப்படாமலிருக்கிற
ஸ்வக்ருத்யஶக்தௌ	தன் கார்யத்தைச்செய்வதில் ஸாமர்த்தியத்தை யுடையதும்
து³ஷ்க்ருத	துஷ்கர்மங்களின்
ஸங்க⁴வஶாத்	ஸமூஹங்களுடைய வசத்தாலே
து³ரதிக்ரமே	தாண்டமுடியாததுமான
தவ	தேவரீருடைய
நிக்³ரஹாஸ்த்ரே	நிக்ரஹஸங்கல்பமாகிற அஸ்த்ரத்தில்
ந꞉	அடியோங்களுடைய
அஸௌ	இந்த
அஞ்ஜலி꞉	அஞ்சலி பந்தமானது (ப்ரபத்தியானது)
ப்ரத்யஸ்த்ரம்	பதிலான அஸ்த்ரமாக இருக்கிறது.

ஸ்வாமின! இப்படி ஸாதோ⁴பாதா⁴மான ஶக்திஸமத்தாலே ஸர்வஸாக்ஷாத் காரம்பிறந்து முக்தியை யடைகிறார்களென்று சொல்லவே; அப்படிப்பட்ட ஶக்தியோகத்தை, அநுபேக்ஷிக்க ஜ்ஞாநஶக்திகளில்லாமையையும் தாம் பண்ணின ஸ்ஹாவாவத்தாலேயுண்டான "கஷிவாஸ்த்ர ஜய ஸோஹாநு" என்கிறபடியே ஸமவஸ்த ஸ்ஸஜலம் நாராயணாஸ்த்ரம் போலே அமோக⁴மாய் ஸகடும்போலே சீறிக்கொண்டிருக்கிற படியையுங்கண்டு அதி ஶீதராய் ஸந்நிஹிதனை ஸ்வாமினை நோக்கி, விஷதி³க்³தமான பாணாக்³ரத்தில் ஸந்தாநம் பண்ணப்பட்டதும் அத்³ருஶ்யமானகீடத்தாலே தடுக்க முடியாததைப்போலே அதிவர்ஷத்தை ப்³ரஹ்ம

வாலும் தடுக்கமுடியாததும் வஜ்ர தந்த்ரஸங்களாலே வாராயித்வ்யம் க்ருமானதும் மதங்கங்கள் வொராயாஸம் பண்ணும்போது மற்ற சஸ்ஞங்கள் நிரர்த்தமாய்ப்போக அப்போது வஜ்ர யாதகமான நாராயணாஸ்த்ரம்போலே ப்ரஹ்மாவாலும் சுகிவாயம்ரும் துஸ்ஸஹ ஸாரமான ஸம்ஸாரமானதும் ஹாவாவத்தாலேயுண்டானதுமான தேவரீருடைய நிக்ரஹாஸ்த்ரத்துக்கு அடியேன் பண்ணுகிற இந்த சரணாகதியே வஜ்ர தந்த்ரஸமாயிருக்கிற தென்கிருர்.

(ஹேஹஸ்திஸ!) ஸாமுஹொவாயத்தாலே ஹஸ்திகள் கூட சுவிசுக்கலாம்படி ஸ்ஸஸஞய் நின்ற ஷாமிநு! (துஸ்ஸ்வவிஷதிக்தஹ வாணாநபாஸிநி) துஸ்ஸ்வவிஷ = துக்கமாகிற விஷத்தாலே, திக்த = பூசப்பட்ட ஹத = ஷஹஹமத்ருதமான ஸம்ஸாரமாகிற, ஹத வாணாக்ரத்தில், சுநாபாஸிநி = ஸம்பந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறதும், ஹதமென்று வாணாக்ரத்துக்குப் பெயர். துஸ்ஸ்வவெவ விஷம் தெநதிக்தம் ஹதஷேவ ஹதக்ஷிதிவிக்ரஹஸ். ஸம்ஸாரம் துஸ் ஸ்வஸாரமாயிருக்கு மென்று தாத்பர்யம். "ஸஹஸ்ரம் ஸாஸ்த்ரங்க ஹ்ருஹஸ்ரவஹாஸெண நியொஜயக" என்று ஒரு தந்த்ரத்தில் சுஸ்யஷ்ஞத்தை ஸந்தாநம்பண்ணிவிட்டால் அதுவே சுஸஹஸ்ரமாய்க்கொண்டு "ஸ்ரீநுஜொகாநு ஸஹஸ்ரிகஸ்ர" என்று திஜொகநதனையும் சுற்றுப்படியடிக்கும், அப்படியிருக்கக் கேவல வாணத்தில் ஸந்தாநஞ்செய்யாமல் விஷதிக்தவாணாக்ரத்திலும் ஸந்தாநஞ்செய்து விட்டால் மிகவும் ஸஹிக்கக்கூடாதாப்போலே, நிக்ரஹஹதமான ஸம்ஸாரம் திவஸ்ரஸ்ருவஸ்வ ஸாரமாயிருந்தாலே த்வத்பக்ஷங்களாலே ஸஹிக்கமுடியாது அப்படிக்கில்லாமல் துஸ்ஸ்வ ஸாரமாயிருந்தால் ஸஹிக்கக்கூடுமோவென்று கருத்து. "ஜொஜொஹவநிரத்ரஸ்ரீ" என்று வஜ்ரமாகப் போகிற சில சுஸ்ஞங்கள்போலன்றிக்கே நிக்ரஹாஸ்த்ரம் நாராயணாஸ்த்ரம்போலே ஹஸாவஸ்ஹிவரிதமென்று சுநாபாஸிஸ்பத்தாலே ஸூசிதம். இப்படிப்பட்ட சுஸ்ஞத்தை வாராக்ஷமில்லாதவனாலே தடுக்கமுடியாமல் போனாலும் சுதிவ்விஷ்ஞுவாலே தடுக்கமுடியாதோ வென்னில்; சொல்லுகிருர் ! க்ஷுஸ்

ஹேதி । (க்ருஷ்ணகீடம்) பிரமன் முதல் கீடம்வரையில், கீட மென்று க்ஷுத்ர ப்பூச்சிக்குப்பெயர். (அப்ராஹதஸம்ஸோஜ்ம) அப்ராஹத= ஸ்திஹதியில்லாததான, ஸம்ஸோஜ்ம= ஸ்வகாயநிவஹண ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான, நிஹ்ர ஹாஸும் ஸ்வகாயத்தை ஸாயிக்கும்போது அல்ப ஜந்துவான கீடத்தாலே ஸ்திஹதிவாராதாப்போலே அதிஸமர்த்தா கஷ்டஸாத்யியான ஸ்ஹாவாலும் தடுக்கமுடியாதென்றபடி. ஸ்ஹாவும் ஸம ஸஞ்சித ஸஞ்சித்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே உழலாநிற்கிறுனென்று கருத்து. இப்படி ஸ்வஹஸைத்தாலே தடுக்கமுடியாமல்போ னாலும் ஸூக்ஷ்மமான ஸுத்தை ப்ராணாஸ்தாலும் நாஸாஸ்த்தை ப்ராஸாஸ்த்தாலேயும் ப்ராரணம் பண்ணுமாபோலே ஸ்தர ஸஸ்களாலே ப்ராரணம் பண்ணமுடியாதோவென்னில் ; சொல்லு கிருர். ஆவர்த்திக்ருஷ்டி । " க்ருஷ்ணகீடதீ" தஸ்ஸாநுஷ ஜ்ஞ:. அல்பமான கீடத்தாலேபோலே உத்தரோத்தர பரஸாநமுடை ய ஸ்ஹாவாலும் ஸ்தரஸும் விடமுடியாதென்றபடி. ஸ்ஹா திகளும் நிஹ்ரஹாஸுத்தை ஸ்தரஸுத்தாலே அதிக்ரமிக்க ஸக்த ல்லர்களென்று கருத்து. இப்படிபபட்ட அஸும் எஙகளாலே எப் படி அதிக்ரமிக்கக் கூடுமென்று தாத்பர்யம். இப்படிப்பட்ட நிஹ்ர ஹாஸமெததாலே உண்டாயிற்றெனனில; சொல்லுகிருர் (ஆஷ்க ஷ்ட ஸஸ்யவராக). பக்தர்கள் அஸஹ்ரமாய் அதிகோரமா ய் அநிவார்யமுமான யாதநாஷ்டகளைச் செய்யும்போது வேறேம த்ஸரமில்லாமல் அமோகமான நாராயணாஸ்த்தை ஸந்தாநம் பண்ணுவன், அப்படிப்போலே எம்பெருமானெவ்வளவு பொறுத் தாலும் பொறுக்கமுடியாமல் " க்ஷமே " என்ருலும் " அஹமே" என்று திமிர்கொண்டு நான் பண்ணின பாபஸஞ்சயங்கள் எத் தனையாயிரங்கோடிகளோ அறியேன், இப்படிப்பட்ட பாபங்க ளை நான் பண்ணவே நிஹ்ரஹஸங்கல்பம் பண்ணினனென்று கருத் து. ஆஷ்க ஷ்டஸஸ்யவராஜாதேதவ நிஹ்ரஹாஸ்த்ர ஜதஸ்ஸய: ஜாதஜதஸ்ஸாஹாயம். (தவ) தேவரீருடைய, மைற்றவர் கள் யாராவது நிஹ்ரஹஸங்கல்பஞ்செய்தால் ஒழிக்கலாம், அந்த

ஸக்தமும் தேவரீருடையதாகையாலே அஸஹ்யமென்றபடி. (நீ) ஸக்தியோமாதிகளாலே நிக்ரஹஸக்தத்தை மாற்ற அசக்தரான எங்களுக்கு (அஸாவஞ்ஜலி:) இந்த அஞ்ஜலியானது (ப்ரத்யஸ்த்ரம்) ப்ரத்யஸ்த்ரமாக (ஸ்தி) ஆகிறது. வாவாசொல்லும் போதே கைகூப்பிச்சொல்லுகிறுரென்று "அஸௌ" என்கிறத்தாலே ஸூசிதம். விச்வாமித்ரனாலே ப்ரயோகம் பண்ணப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை வஸிஷ்டர்தாங்கினர், அச்வத்தாமாவாலே ப்ரயோகம்பண்ணப்பட்ட நாராயணாஸ்த்ரத்தை தேவரீர் தாங்கிற்று, என்னாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஞ்ஜலியாகிற அஸ்த்ரம் தேவரீராலுந்தாங்க முடியாமல் தேவரீருடைய நிக்ரஹாஸ்த்ரத்தையும் ஸஹநம் பண்ணி தேவரீரைக் கீழேதள்ளி "ஜிதந்தே" என்று சொல்லும்படி செய்யுமென்று கருத்து. அஞ்ஜலியாகிற அஸ்த்ரமெடாதாருக்கு என்ன வெல்லமுடியுமோவென்று அபயப்ரதாந ஸாரத்தில் அருளிச் செய்தார் இங்கு அஞ்ஜலிசப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொன்னபடி. கேவலாஞ்ஜலியானாலும் ப்ரபத்திக்கு நிக்ரஹநிவர்த்தகத்வம் ஸ்கே உபதிஷ்டமாய ஸித்தம் ॥

ஏ ஹஸ்திகிரீசனே! துக்கமாகிற விஷத்தாலே பூசப்பட்ட ஸம்ஸாரபலமாகிற பாணத்துக்ரத்தில் ஸம்பந்தித்திருக்கிறதும் பிரமன்முதல் பூச்சிவரையில் ஒருவராலுந்தடுக்க முடியாததுமான தேவரீருடைய நிக்ரஹாஸ்த்ரத்திற்கு அடியோங்களுடைய இந்த அஞ்சலிபந்தமானது (ப்ரபத்தியானது) ப்ரத்யஸ்த்ரமாக ஆகிறதென்பது திரண்டபொருள் ॥ ॥௯௦॥

௯௧॥ இப்படி "விகல்போऽவிசிஷ்டஃபலத்வாத்" என்றும், "ஸோऽந்யோ வா ய ஏவாத்மத்ராண ஏதே" என்றும் அத்யந்தமான ஸக்தியோகத்துக்கும் அத்யந்தமான ப்ரபத்திக்கும் விகல்பமுண்டானுல் எல்லாரும் ஸுலபோபாயத்தையே பற்றுவாராகையாலே ஸாத்யஸக்தியோகமநுஷ்டாநமுபாஸகமாய்க்கொண்டு சக்திஸாதக ஸாஸ்த்ரத்துக்கு

அஷ்டாங்கம் வாராதோ? பக்தன் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேணும், அசக்தன் ப்ரபத்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேணுமென்று அதிகாரிபேதேந விகல்பமென்னில்! அந்த அதிகாரந் தானெப்படிப்பட்டதென்னில்! ஜ்ஞாந சக்தி விளம்ப க்ஷேப தெய்வணிகக்ஷ ஸமுதாயம் பக்திக்கு அதிகாரமென்னில்; ப்ரபத்திக்கு தத்ஸமுதாயாபாவ மதிகாரமோ? ஏகைகாபாவமும் அதிகாரமோவென்ன; ஏகைகாபாவ த்விகத்விகாபாவ த்ரிகத்ரிகாபாவஸமுதாயங்களுமெல்லாம் அதிகாரமென்கிற அர்த்தத்தையுட்கொண்டு, பக்திக்கு விஷயாபேதேந வைஷம்யாகாரம் வேறுபட்டிருக்குமாப்போலே ப்ரபத்திக்கும் வைஷம்யாகாரம் பின்னமென்கிற அர்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறார்:—

(உ-ம்) க்ஷிப்ரக்தியோக மவலம்பிது மக்ஷமாணாம்
பாரம் பரம் பரம கந்து மசக்திமதாம் ।
கோரம் திதீர்ஷிதவதாம் பவஸாகரம் தம்
ஸாமேவ கந்து மபிதத் ப்ரஸ்புரம் ॥ ௫௧ ॥

பதம்	உரை
தேவாதிராஜ!	ஸ்ரீவரதனே!
த்வத்பக்தியோகம்	தேவரீருடைய பக்தியோகமாகிற தொப்பத்தை
அவலம்பிதும்	அவலம்பிக்கிறதற்கு
அக்ஷமாணாம்	ஞானமில்லாதவர்களுக்கும்
பாரம்	ஸம்ஸாரபாரபூதனை
பரம்	பரமாத்மாவை
கந்தும்	அடைகிறதற்கு
அசக்திமதாம்	சக்தியில்லாதவர்களுக்கும்
பவஸாகரம்	ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை
கோரம்	தன்னிஷ்டப்படி
திதீர்ஷிதவதாம்	தாண்டவேணு மென்கிறஇச்சையுடையவர்களுக்கும்

த்வாமேவ	தேவரீரையே
க³ந்தும்	அடைகிறதற்கு
த்வம்	தேவரீர்
அத³ப்⁴ர꞉	த்ருடமான
ஸேது꞉	ஸேதுவாக (அணையாக)
அஸி	இருக்கிறீர்

வ்யா॥ த்வமிதி। (ஹே வரத³!) அத³ம்ப⁴ ப⁴க்தியைப்பண்ணி ப⁴க்தியோக³த்தை அநுஷ்டி²க்கும்படி வரங்கொடுக்க வேணுமென்றாலும், ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன், நீர் ப⁴க்தியோக³ஸ்தா²நத்தில் நிற்கவேணுமென்று வரங்கேட்டாலும், இன்னுமெந்தவரங் கேட்டாலும் “ஸத்யஸ ப்ராப்யஸேதி” என்கிறபடியே அப்படியே வரப்ரத³னாயிருக்கிறீரென்றபடி. (த்வத்³ப⁴க்திபோதம்) தேவரீருடைய ப⁴க்தியோக³மாகிற போதத்தை, (அவலம்பி³தும்) அவலம்பி³க்கிறதற்கு (அக்ஷமாணாம்) ஜ்ஞாநப்ரபா⁴வஸாமர்த்²யமில்லாதவர்களான பாமரர்களுக்கும், ப⁴க்திஸ்வரூபத்தை அறிந்தன்றோ அநுஷ்டிக்க வேண்டுவது. இங்கு ஜ்ஞாநமாவது — வேதோதி³தஜ்ஞாநம். வேதா³ந்தத்தாலே ப⁴க்தியோக³ஜ்ஞாநம் வரவேணுமென்றபடி. இத்தாலே த்ரைவர்ணிகாதி⁴காரஸ்ஸித்³த⁴ம். (பாரம்) ஸம்ஸார பாரஸ்தி²தனை, (பரம்) பரவ்யூஹஸ்தி²தனை பராத்பரனை, (அபி⁴க³ந்துமீஶ்வராணாம்) அடைகிறதற்கு சக்தியில்லாதவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநமிருந்து ப⁴க்தியோக³த்தை அவலம்பி³த்து பிறகு முழுதிலும் அநுஷ்டிக்க தை⁴ர்யஶக்தியில்லாதவர்களுக்குமென்றபடி. அத²வா “ப⁴க்திபோதம்” என்பதை விப⁴க்திவிபரிணாமம் பண்ணி “ப⁴க்திபோதேந” என்று அநுஷங்க³ம் பண்ணிக்கொள்ளவும். (ப⁴க்திபோதேந) ப⁴க்தியாகிற போதத்தினாலே (பாரம்) அத்யந்தம் து³ஸ்தரமான, து³꞉கே²ந ப்ராப்யமானவென்றபடி (பாரம்) பாரஸ்தி²தனானவனை ஸம்ஸாரஸமுத்³ரத்துக்கு பாரஸ்தி²தனாக “அப⁴யம் திதீர்ஷதாம் பாரம்” என்கிற ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிற ப⁴க³வானையென்ற

ப்படி. (அதிகந்தும் அநீஶ்வராணாம்) அடைகிறதற்கு சக்தியில்லாதவர்களுக்கும், ஸமுத்ரவக்ஷத்தில் அக்கரையைத் தெப்பத்தினாலே தாண்ட சக்தியில்லாதவர்களுக்கென்றபடி. போதத்தை அவலம்பித்து ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையை யடைகிறதற்கு ஸாமக்ர்யாதிகளில்லாதவர்களுக்குப்போலே பக்தியோகத்தை அவலம்பித்து அதை ப்ராரப்தஶேஷஸாவஸாநபர்யந்தம் அநுஷ்டிக்கிறதற்கு ஶக்தியில்லாதவர்க்கு மென்றபடி. (ஶ்ரமவாரிராஶிம்) ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை (ஸ்வைரம்) யதேஷ்டமாக நினைத்தபோதென்றபடி. (திதீர்ஷதாம்) தாண்டவேணுமென்று இச்சையுடையவர்களுக்கும், ப்ராரப்தாவஸாநத்திலென்கிற நிர்பந்தமில்லாமல் தான் நினைத்தபோது ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத் தாண்டவேணுமென்று இச்சையையுடையவர்களுக்குமென்றபடி. விலக்ஷணர்களுக்கென்று தாத்பர்யம். (த்வமேவ) தேவரீரே (த்வாம் கந்தும்) தேவரீரை யடைகிறதற்கு (ஸுத்ருட:) த்ருடமான (ஸேதுரஸி) அணையாக இருக்கிறீர், ப்ராபகனாக ஆகிறீர், உபாயமாக ஆகிறீரென்றபடி. அதவா, த்வாம் த்வமேவ கந்துமித்யந்வய:. தேவரீரையே யடைகிறதற்கென்றபடி. லௌகிகஸேதுவுக்கு ப்ராப்யாந்தர மிருக்குமாப்போலே இந்த ஸேதுவாலே ப்ராப்யாந்தரம் வேறேயில்லையென்பதைச் சொல்லுகிறது ஏவகாரம். லௌகிகஸேதுவுக்கு அபரபாரப்ராபகதாயாம் போதாத்யபேக்ஷையில்லாதாப்போலே இந்த பகவானாகிற ஸேதுவுக்கும் ஸ்வப்ராபணத்தில் பக்தியோகாத்யபேக்ஷையானது ஸேதுஸ்வரூபத்தினாலேயே கிடைப்பதால் "த்வமேவ" என்று அந்வயித்தால் ஏவகாரத்துக்கு வையர்த்த்யம் ஸித்திக்காது. ஜ்ஞாநாதிகளிருந்து ஶக்தியில்லாதபோனாலும் ஶக்தியிருந்து ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமல் போனாலும் இரண்டுமிருந்தும் விலக்ஷணமில்லாமல் போனாலும் பக்திக்கு அதிகாரியாக ஆகாமல் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாக ஆகிறானென்றபடி. இப்படிப்பட்ட அதிகாரம் பதினைந்து ப்ரகாரமாக வருமென்பதை "ஸக்தி த்ரயாதி யோகவ்ருத்தி

ஹிஊ-ாரநிஜாயிக்ரியாஃ ” என்கிற ஶ்லோகத்தில் கண்டுகொள்வது, வ வஹனுக்கு ஹக்திஸ்தாநத்தில் தானேநின்று உவாயமாக ஆகிறு னென்று வெஸ‌தாஶாஸ்த்ரத்தாலே ஸ-ஙிஷிதம். ஹக்தியை வொதமெ ன்றும் ஹமவாநை வெஸதாவென்றுஞ் சொன்னத்தாலே ஶ்லோகத்தி ல் வெஸதாவுக்கும் வொதத்துக்கும் எவ்வளவு வாசியுண்டோ அ வ்வளவு வாசியுண்டு ஹமவானுக்கும் ஹக்திக்குமென்று ஸ-ஙிஷிதம். வொதத்துக்கு ஶஹாவாத முண்டானல் வாஹமஶ்முண்டு, ஶிஊஶ் முண்டானல் ஜலத்தையுட்கொண்டு ஸஶாஊத்தில் அமிழ்ந்துபோ கும், ஸஶாஊத்தில் போகும்போது கல்லுக்கள் தடுக்கினல் ஹஹ மாய் விடும். அப்படிப்போலே ஹக்தியும் ஶாஂஷத்தாவது கநவயா நமெதயிருந்தால் வ-ஙிதிழியடையாமல் போய்விடும். வெஸதா வுககு இந்த உவஊவங்களொன்றுங்கிடையாது. வெஸதாவான து ஜீணழமாயிருந்தால் ஹயமுண்டு, அதுவுமில்லையென்று “கஹ ஊாஃ” என்கிற வஊம் வதிவாஷிக்கிறது. ஹமவானையே உவாய மாகப்பற்றினல் ஹமவாநுகிற உவாயம் கஹஊாமென்றபடி. வ வக்திவிஶெஷக்கு உவாயாஷாஸ்நாவஹஙவா வெஊஶ்ாகாரமெ ன்று வெஸதாஶாஸ்த்ரத்தாலே ஸ-ஙிஷிதம் ॥

ஏவாதமே ! ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஸாதநமான தெப்பத்தைக்கையினல் த்ருடமாகப்பிடித்துக் கொள்வதில் அப் யாஸமில்லாத வர்களுக்கும், தெப்பத்தைப் பிடித்துக்கொள்வதி ல் அப்யாஸ மிருந்தபோதிலும் அந்த தெப்பத்தைக்கொண்டு ஸ முத்ரத்தின் அக்கரையை யடைகிறதற்கு தேஹசக்தி யில்லாத வர்களுக்கும், நினைத்தபோது ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டவேணுமெ ன்று இச்சையுடைய வர்களுக்கும் அணையானது எப்படி ஸாத னமாக ஆகிறதோ ; அப்படியே பக்தியோகத்தை அவலம்பிக்கி றதற்கு ஞானமில்லாத வர்களுக்கும், பக்தியோகத்தை அவலம் பிக்கிறதற்கு ஞானமிருந்தும் அதைமுழுவதிலும் அநுஷ்டிக்க சக்தியில்லாதவர்களுக்கும் நினைத்தபோது ஸம்ஸாரமாகிற ஸ முத்ரத்தைத் தாண்டவேணுமென்று இச்சையையுடையவர்களுக்

கும், தேவரீர் தேவரீரையே அடைகிறதற்கு அபாயமொன்று மில்லாததான அணையாக (உபாயாந்தரஸ்தாநத்தி லிருப்பவனாக) இருக்கிறீர் என்பது திரண்ட பொருள். ॥௩௧॥

௩௨ ॥ இப்படி ஸக்ருத்ப்ரபத்திகாரிக்கு வ்யவஸ்திதஸ்வதோபாயமென்று சொன்னாலும், அந்த வ்யவஸ்தியையும் ஸாதாரணமாக ஸம்பாதித்தால் இழப்பதின்மோ? ஆபத்வ ந்யாயப்படியானது வருவதும் “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மதுஸூதந: । ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:” என்றும், “விஷ்ணோ: கடாக்ஷ ஸம்பாதிதாபிஷ்டப்ராப்திகாரகம் ஸாத்விகம் பாவம் ஸர்வத்ர ஸுலபம் ப்ராப்ய ஸ்திதேஸ்ஸித:” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பகவத்கடாக்ஷாதீநமன்றோ? அதில்லையே யென்னில், அதுவும் வரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்—

(உ-ம்) அஶ்ராந்த ஸம்ஸார ஸமுந்நிதப்த:
ப்ராந்தஸ்ய மே விஷயபோக மரீசிகாஸு ।
ஜீவாதுரஸ்து நிரவக்ரஹமேதமாந:
தேவ த்வதீய கருணாம்ருத த்ருஷ்டிபாத: ॥௩௨॥

பதம்	உரை
ஹேதேவ!	ஏதேவனே?
அஶ்ராந்த	ஒழிவில்லாமல்
ஸம்ஸார	ஸம்ஸாரமாகிற
ஸமுத்	க்ரீஷ்மகாலத்தாலே
நிதப்தஸ்ய	மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவனும்
விஷயபோக	ஸ்திரீபோகமாகிற
மரீசிகாஸு	ம்ருகத்ருஷ்ணிகையில்
ப்ராந்தஸ்ய	ப்ரமணம்பண்ணுகிறவனுமான
மே	அடியேனுக்கு
நிரவக்ரஹம்	ஒருப்ரதிபந்தகமில்லாமல்
ஏதமாந:	வ்ருத்தி யடைகிறதான

கருணா	தேவரீருடையதான
காருண்யாம்ருத	கருணையாகிற அம்ருதத்தாலே
	பூர்ணமான
த்ருஷ்டிபாத:	கடாக்ஷபாதமானது
ஜீவாது:	பிழைப்பையுண்டாக்கிறதாக
அஸ்து	ஆகவேணும்.

வ்யா॥ ஆதபத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவிகாஸத்தில் ஸஞ்சரம் பண்ணுகிற வாராஹனுக்கு தெய்வாத் வர்ஷம் விழுந்தாப் போலே ஸம்ஸாராதபத்தும் ஸ்ரக்சாதிவிஷயஸ்வாதங்களாகிற ம்ருகத்ருஷ்ணிகையில் ஸஞ்சரம் பண்ணுகிற என்னிடத்தில் ஒரு வ்யவஸாயமில்லாமல் மேல்மேல் வ்ருத்தியையடைகிற தேவரீருடைய காருண்யாம்ருத த்ருஷ்டிபாதமானது ஜீவாதுவாக ஆகவேணுமென்கிறார். அப்ராந்தே (ஹதைவ அப்ராந்தஸம்ஸாரண வஹ்நிஸீதஸ்ய) அப்ராந்த = ஒழிவில்லாமலிருக்கிற, ஸம்ஸாரண = ஸம்ஸாரமாகிற, வஹ்நி = தாபத்தாலே, நிஸீதஸ்ய = நிகராம் ஸீதிக்கப்பட்டவனும், அநாதிகாலமாய் ஒழிவில்லாமல் ஸம்ஸாரஸீதனு யிருக்கிறேனென்றபடி. (விஷயஸ்வாதஸ்ரீவிகாஸு) ஸ்ரக்சாதிவிஷயஸ்வாதமாகிற ம்ருகத்ருஷ்ணிகையில், (ப்ராந்தஸ்ய) ஸஞ்சரம் பண்ணுகிறவனுமான, ம்ருகத்ருஷ்ணிகையில் ஜலஸம்பத்தாலே ஓடியோடிப்போய் ஒருவிடத்திலும் ஜலத்தைக்காணாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகஸ்ராந்தியாலேசுற்றிச்சுற்றி வந்தாலும் ஸுகமில்லாமல் தடுமாடுகிறேனென்று கருத்து. (மே) அடியேனுக்கு (நிரவக்ரஹம்) அவக்ரஹமில்லாமலிருக்கும்படி (வர்தமாந:) வ்ருத்தியையடைகிறதான, அவக்ரஹமென்று வர்ஷப்ரதிபந்தகத்துக்குப்பெயர். வர்ஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டு, கடாக்ஷவர்ஷத்துக்கு ஒரு ப்ரதிபந்தகமுமில்லை. யத்யபிகடாக்ஷவர்ஷத்துக்கு என்னுடைய பாபம் ப்ரதிபந்தகமாக ஆகலாம், ஆனாலும் காருண்யாப்ரதிக மாயிருந்தால் ஒரு ப்ரதிபந்தகமுமில்லை, க்ருபைவருகும்போது என்னுடைய பாபம் ப்ரதிபந்தகமா

க ஆகமாட்டாதென்று கருத்து. (கருணாம்ருத வ்ருஷ்டி பாத:) கருணையாகிற அம்ருதத்தோடே பூர்ணமாயிருக்கிற தேவரீருடைய கடாக்ஷபாதமானது, கருணாம்ருதேந பரிபூரித கடாக்ஷ பாதம் ... (ஜீவாது:) பிழைப்பை யுண்டாக்கிறதாக (ஸ்யாத்) ஆகவேணும். ... வான ... வரும்படி தேவரீரே கடாக்ஷிக்க வேணுமென்று தாத்பர்யம். ... ஜீவாதுவாகுமாப்போலே கருணாம்ருத பரிபூரித கடாக்ஷபாதம் ஜீவாதுவாக ஆகவேணுமென்றபடி. "... விஷ்ணோ: கடாக்ஷ ... ஸம்ஸாரஸாகரம் ... " என்கிற ப்ரமாணவசனத்தில் ... உபாயமாகச்சொல்லப்பட்ட ... முதலான ஆறுஉபாயத்தில் "விஷ்ணோ: கடாக்ஷம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஜாயமாநகடாக்ஷத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார். "... " ... ஶ்லோகத்தில் ... உத்தரோத்தரம் காரணமென்று க்ரமமாக நிர்தேசித்திருந்தாலும் எந்த ஜந்மத்தில் ஜாயமாநதசையில் ... உண்டாகிறதோ அந்த ஜந்மத்தில் ... வருமென்று நியமமாகையாலே ஜாயமாநகடாக்ஷமானது ... க்கு ... உபாயமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஜாயமாநகடாக்ஷத்தை முதலில் அருளிச்செய்தார் ॥

ஏ தேவனே! ஸம்ஸார தாபத்தாலே அடிபட்டவனும் விஷயங்களில் மண்டினவனுமான அடியேனுக்கு ஒருவிதமான ப்ரதிபந்தகமில்லாமல் வ்ருத்தியடைகிறதும் கருணையாகிற அம்ருதத்தால் பூர்ணமானதுமான தேவரீருடைய கடாக்ஷமானது பிழைப்பை யுண்டாக்கிறதாக ஆகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்பது திரண்டபொருள். ॥ ॥ ௫௨ ॥

𑌅𑌥 । இப்படி கடாக்ஷிக்கிறதற்கு காரணம் உன்னுடைய காருண்யமும் ஸஹஜஸௌஹார்த்தமுமே என்கிறார்:—

(𑌶𑍍𑌲𑍋) 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑌖𑌿𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃
𑌆𑌸𑍇𑌦𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌕𑌰𑍀𑌶 𑌭𑍃𑌶𑌂 𑌦𑌵𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌯𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌏𑌵 𑌭𑍂𑌯𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀 𑌤𑌵 𑌦𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌃 ॥ ॥ ௧௧ ॥

பதம்	உரை
𑌕𑌰𑍀𑌶 !	ஏ ஹஸ்திமலேசனே !
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 !	ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனானவனே !
𑌅𑌖𑌿𑌲𑌸𑍍𑌯	ஸமஸ்தமான
𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃	ப்ராணிகளுடைய
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃	உள்ளே
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯	அந்தராத்மாக அநுப்ரவேசித்து.
𑌆𑌸𑍇𑌦𑍁𑌷𑌃	ஸமீபத்திலிருக்கிற
𑌤𑌵	தேவரீருக்கு
𑌭𑍃𑌶𑌂	மிகவும்
[𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂	எந்த நான்]
𑌦𑌵𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍	தூரத்திலிருந்தேனோ (தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தையறியாமலிருந்தேனோ)
[𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂	அந்த நான்]
𑌤𑌵	தேவரீருடைய
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀	ஸ்வபாவஸித்தமான
𑌦𑌯𑌾	தயையானது
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌃	ப்ரதிபந்தகமாக
𑌨𑌯𑌦𑌿	ஆகாமலிருந்ததேயானால்
𑌅𑌧𑍁𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿	இந்த ஜன்மத்திலும்
𑌭𑍂𑌯𑌃	மறுபடியும்
𑌸𑌏𑌵	அப்படிப்பட்டவனாகவே (தேவரீருடைய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளையறியாதவனாகவே)
𑌭𑌵𑍇𑌯𑌂	ஆய்விடுவேன்.

'வ்ரா ! ‹‹மாறிமாறிப்பல பிறப்பும் பிறந்து மண்மிசையோனிகள் தோறும்பிறந்தே"ன்கிறபடியே நான் வஹுவஷம் வஸம்ஸாரவக்ஷத்ரநெ கஸரீரவரிஹ ஹம் பண்ணியிருக்கும்போதும் தேவரீரும் ‹‹ அநெக ஜீவெநாதநாநா உவிஶ, யஃவ்யுஷிவரம்திஷ்டிநு, யகூதமிதிஷ்டிநு, யொகிஜ்ஞாநெதிஷ்டிநு, அதையூரா ஃரியிஷெவாஷிஷொகாஷிஷ தஃஊவ வஷெஸாக" ஐதராஷிகள் படியே அதையூராஷியாகக்கூடநிற்க, நான் வஹஊத்ரத்திலிருப்பவன்போலே தேவரீருடைய ஸஹாவங்களை யறியாமலிருந்தேன். இப்போதும் அதஜநத்தில் பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் தேவரீருடைய ஒயெரூம் தேவரீருடைய ஸாரவஸஹாவங்களையறியாமலிருக்க வதிவமகமாக இராவிடில் வநஸ அறியமாட்டேன். ‹‹சன்மசன்மாந்தரங்காத்து"என்கிறபடியே ஐயோ நாம் அநெகஜநங்களில் ஸஷிஹிதனஇருக்கும்போதும் நம்மை இவர் காணவில்லையே, அப்படி இந்த ஜநத்திலும் நம்மையறியாமல்போனல் என்செய்வோமென்று வரிவணைமாக தேவரீர் ஒயெ பண்ணியிருக்க நான் அறிந்தேன் இப்படியறிந்த பின்பும் அறியாதவன்போலே ஆறியிருக்கமாட்டேன். ஈண்டென கடாக்ஷிக்கவேணுமென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிருர். அதெரிதி ॥ (ஹெகரீஶ! ஹெஹமவநு!) ‹‹ ஜ்ஞாநஶக்திவெெஷ வீயதெஜாம் ஸ்ரஶெஷதஃ । ஹமவஊவைவாவ்ரமி விநா ஹெஹெயமணாஷிஹிஃ" என்கிறபடியே ஷாஜணவரி வணுயிருக்குமவனே! நீர் ஸகலவணிகளிடத்தில் அதஃ வவெஶித்திருக்கும்போதும் ஹெயஸம்வமயமில்லாமல் ஷாஜணராஜனுயிருக்கிருயென்று கருத்து. (அவிஜஸஜஹொஃ) ஸஹஸமான வஸஸ்ரமவக்ஷராஷிவணவமத்தினுடைய (அதெஃவவிஶ) உள்ளே அதராதயா அநவ வெஶித்து (சூலெஷஃ) ஸஷிஹிதனயிருக்கிற (தவ) தேவரீருக்கு (ஹஸம்) மிகவும் (யொZஹம்) எந்தநான் (ஒவீயாநு) ஒஹூத்திலிருந்தேனே யொZஹிதஸ்ஸ்ராஹாயம். தேவரீர் ஸஷிஹிதனயிருக்கச்செய்தேயும் ஒஹூத்திலிருப்பவன்போலே கூகஸ்ரவஸஹாவங்

களை மிகவும் அறியவில்லையென்றபடி. 'யஸ்ய ஸ்ரீரூபம் திஷ்டு யம் ஸர்வே நவேது:' இத்யாதி ஶ்ருதிஸித்தமாகவே. (ஸம்ப்ரதி) இப்பொழுதும், தேவரீரையறிகிறதற்கு யோக்யதையில்லாத ஜந்துக்கள்போலன்றிக்கே அறிகைக்கு யோக்யதையுள்ள உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்தில் பிறந்திருக்கும்போதுமென்றபடி. (ஸாஹாய்யம்) ஸமஸ்தமுமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான (தவ தயா) தேவரீருடைய க்ருபையானது, ஏவ ஸாஹாய்யகையன்றிக்கே காரணாந்தரத்தாலே வருமாகில் அந்த காரணாந்தரத்தை என்னாலே ஸம்பாதிக்கமுடியாது. ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதாலே தானே வருகிறதென்று கருத்து. (அகராயத்) ஸந்நிதியகமாக (நயதி) ஆகாமல்போமேயானால் (அஹம்) நான் (ஸர்வ) ஸர்வஜந்துக்களில் தேவரீரையறியாமலிருந்த நாளாகவே (ஹந்த பஶ்யம்) மறுபடியும் ஆய்விடுவேன். (ஸத்யம்) தேவரீர் க்ருபைசெய்யாதபோது இந்த ஜந்மமும் ஸர்வஜந்துக்கள்போலே ஆய்விடுமென்றபடி. ஸர்வஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜாயமாநகடாக்ஷத்துக்கும் நிதாநமான 'ஸௌஹார்த்தம்' என்று சொன்ன ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌஹார்த்தத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

ஏகநீசனே! ஸகலஜந்துக்களிடத்திலும் அநுப்ரவேசித்து ஸகலப்ராணிகளுக்கு ஸமீபத்திலிருக்கிற தேவரீருக்கு வெகுதூரத்திலிருந்தவன்போலே தேவரீருடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம்முதலியவைகளையறியாமலிருந்தேன். தேவரீருடைய ஸஹஜமான கருணையானது தேவரீரையறியாமலிருக்க ப்ரதிபந்தகமாக இல்லாமலிருந்தால் இந்த ஜன்மத்திலும் பூர்வஜன்மத்திலிருந்தபடியேயிருப்பேன். தேவரீருடைய க்ருபையொன்றே என்னை தேவரீரையறியும்படி செய்ததேதவிற என்னாலே ஒன்றுஞ்செய்யப்படவில்லையென்பது திரண்டபொருள் ॥ ॥௫௫॥

௫௬ ॥ இப்படி நிர்ஹேதுகமாக கடாக்ஷ விஷயம்பண்ணினால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யம் வாராதோ, உம்மை திருத்தத்

தான்முடியுமோவென்னில்; ராஜகுமாரன் கமநாஶ ஹ்ருஷ்டனாய் கஹநாரண்யத்தில்நின்று வந்தவழியும் வெளியில்போகிறவழியுந் தெரியாமல் அஸஹாயனும் கமநஶக்தியுமில்லாமல் தடுமாறுமாப்போலே, இந்த கார்யம்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை அடைந்தோம், இந்த கார்யத்தைப் பண்ணினால் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியானது வருமென்று தெறியாமல் அஸஹாயனும் ஹிதஞ் சொல்லுவாரொருவருமில்லாமல் தடுமாடுகிற என்னை, ஸஹஜகாருண்யத்தாலே யாத்ருச்சிக ப்ராஸங்கிக ஸுக்ருதங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அதுமுதல ஸூக்ஷ்மஸ்ரீகாக்ஷ்யஜாவின் திருவம்ஶத்தில் பிறப்பித்து யதீந்த்ர ஸமாநஸிம்ஹவம்ஶோத்பவரான அப்புள்ளாரை ஆசார்யனாகக்கடாக்ஷித்த ஸாஹஸம் நடத்தின தேவரீருக்கு மேலே கிஞ்சிச்சேஷமும் நடத்துகிறது. ஒரு பாரமோ? நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுத்ரத்தை தொண்ணூற்றொன்பது யோஜனையை நடத்தினவனுக்கு ஒரு யோஜனையை நடத்துகிறது ஒரு பாரமாகுமோவென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்:—

(௨-௭) அஜ்ஞாதநிர்கமம் ஆகமவீதிம் மாம்
அந்தம் நகிஞ்சிதவலம்பநமாஸாதயந்தம் ।
ஸந்தாபதீம் ஶமயிதா: ஸ்வதயாம் தயாளோ:
ஶேஷாயுஷோ மம ஶமேந கஜாத்ரிஸார: ॥ ॥ ௫௪ ॥

பதம்	உரை
அஜ்ஞாத நிர்கமம்	அறியப்படாமலிருக்கிற வெளியில் போகிறவழியை யுடையவனும்
ஆகம வீதிம்	வந்தவழியை தெரியாதவனும்
கிஞ்சித்	ஒரு
அவலம்பநம்	அவலம்பநத்தை
நாஸாதயந்தம்	அடையாமலிருக்கிறவனும்
அந்தம்	கண்தெரியாதவன் போலேயிருக்கிறவனுமான

மாம்	அடியேனை
ஏதாவதீம்	இவ்வளவான
பதவீம்	வழியை
நயிதா:	நடத்திவந்தவரும்
தயாளோ:	தயாகுணத்தையுடையவருமானதே வரீருக்கு
ஶேஷாய	மிச்சமான வழியினுடைய
லேஶ	லேசத்தை
நயநே	நடத்திவைப்பதில்
கஸ்தாவகாஶ:	என்ன அதிபாரமிருக்கிறது (ஒன்று மில்லையென்றபடி.)

வ்யா ॥ அஜ்ஞாதேதி । (அஜ்ஞாதநிர்கமம்) அறியப்படாமலிருக்கிற வெளியில்போகிறத்தை யுடைத்தானவனும், அரண்யத்தின் நடுவே அகப்பட்டவனுக்கு வெளியில்போக வழிதெரியாமலிருக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ருத்திசெய்து பஹி: போக மார்கம் தெரியாதவனாயிருக்கிறே னென்றபடி. இந்த கார்யத்தைச் செய்தால் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி வருமென்று தெரியாதவனாயிருக்கிறேனென்று கருத்து. (அநாகமவேதிநம்) ஆகமவேதீ ந பவதீதி அநாகமவேதீ, வந்தவழி தெறியாதவன்போலே ஸம்ஸாரத்தில் வந்தவழியைத் தெரியாமலிருக்கிறேன். இந்த கார்யஞ் செய்ததாலே ஸம்ஸாரம் வந்தது. மேலுமிப்படியே செய்தால் மேல் ஸம்ஸாரம் வருமென்றுந் தெரியாதவனாயிருக்கிறேனென்றபடி. அந்தவத் (அந்தம்) அந்தன்போலே யிருக்கிறவனும், ஸ்வஹிதாஹிதங்களை அறியாதவனாயிருக்கிற வென்றபடி. (கிஞ்சிதவலம்பநம் நாஶ்ரயாநம்) ஒரு அவலம்பநத்தை யடையாமலிருக்கிறவனும், இப்படித்தடுமாடுகிற அந்தனுக்கு அவலம்பநமாக மார்கதர்ஶியானஒரு ஸத்புருஷன் அவ்விடத்திற்குவந்தால் அந்த அவலம்பநத்தைக்கொண்டு அரண்யத்தைவிட்டு க்ராமத்துக்குவந்து சேறுமாப்போலே ஸம்ஸாரத்தில் க்ருத்யாக்ருத்யங்கள்தெரியாமல் தடுமாடுகிறவனுக்கு ஆசார்யஸம்பந்தங்கிடைத்தால் ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ரு

திக்கலாம். அதுவுமில்லாதவனாயிருந்தேன் முன்னே என்று கருத்து. (பா०) இப்படி க்ருத்யாக்ருத்யங்கள் தெரியாமலிருப்பதுடன் "காவியைவென்றகண்ணார், வானிலாமுறுவல், ஆமின்சுவையவை" இத்யாதிகள்படியே ஸ்த்ர்யாதிவிஷயபோகாஸக்தனாகவேயிருந்த என்னையென்றபடி. (தயாஸேதோ) தயாஸேது, இது ஸம்போதனம். (ஸ்தநந்தயம்) இவ்வளவுமயுக்தமான ஜந்மத்தை (பரிதம்) நடத்தினவனான தேவரீருக்கு, இப்படிப்பட்ட அடியேனை யாத்ருச்சிகஸ்ப்ரஸங்கிகமான ஸாம்ஸித்திகஸ்ப்ருஹ்ய ஸாத்ருச்யத்தைக்கொண்டு தயாவேஷத்தாலே "கருவிலே திருவுடையனாய்" என்று ஜந்மத்திலேயே பெரியபிராட்டியாரை கடாக்ஷிக்கும்படிசெய்து பின்பு "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதந:" என்று ஜாயமாநதசையில் தேவரீரும் கடாக்ஷித்து ஸத்வோத்ரேகத்தில் அடியேனுக்கு ஜந்மம் உண்டுபண்ணுவித்து "ஸதாசார்ய ஸம்பந்தலப்தாநுஸந்தேய வேதவேதாந்த தத்த்வஸ்ய" என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ப்ரகாரம் "ப்ரஹ்மவித்யா ஸம்ப்ரதாயவிஹித ப்ரஹ்மோபதேச"என்கிறபடியே பிதாவாய் ப்ரஹ்மோபதேசரான ஸம்பந்தஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு உபநயநாதிகளைப்பண்ணுவித்துவாதிஹம்ஸாம்புவாஹரை ஆசார்யராகவும் கல்பித்துஇப்படி ப்ரஹ்மோத்ரம் வழிநடத்தின தேவரீருக்கென்றபடி. (சேஷாயுச்சேஷமதோ) மிச்சமான ஜந்மசேஷத்தை நடத்துவதில் (கஉவாதிஹார:) என்ன பெரும்பாரமிருக்கிறது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிகளான ஆசார்யலக்ஷணங்களொன்றுமில்லாமல் பசுத்தோல் போர்த்துக்கொண்டு உதரபோஷணாயும் ப்ரதிஷ்டாப்ரதிஷ்டார்களாயும் ஸாம்ஸாரிகாசார்யகம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவாரை ஆசார்யனாகக் கல்பிக்காமல் "விஜ்ஞம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்த்ரியம்" என்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலலக்ஷணஸம்பந்நராயிருக்கிற அப்புள்ளாரை ஆசார்யராக கல்பித்தபிறகும் தேவரீருக்கு அடியேனுடைய சேஷஜந்மநயநத்தில் பாரமுண்டோவென்று கருத்து. அடியேனிடத்தில் விவேகாத்யநுஷ்டாநந்துடங்கி ப்ரஸாதஸ்வதந்த்ரஸ்வஹஸ்தவேதனவத்தும் ஆசார்யரான அப்புள்ளார்

செய்துவித்தால் சுவிசுராதிகளோடே கூடநின்று வழிநடத்தவே ண்டியதைத்தவிர வேறே ஒரு கர்த்தவ்யமில்லையென்று "தெதெவ மஹதவீரெஷு ராக்ஷவெஷு மஹாத்மநா । கிந்த்வத்ர கர்த்த வ்யம் மயா ஸுக்ரீவ யாந ஜாநகீம்" என்று முதலிகள் சொன்னப் போலே சொல்லுகிறார். "த்வதெதராவொத் டுகதெகொபிநிவிதொ வ்யாதெவாவஸ்யகெ ஹ்யதா வாவெஷ்ய வொநுவ விமோஹிதொ வி கூடிநப்ரயாம ஸுமெக்ஷநவிதெஷாவிதஃ । யொ ரஹாநவி கொ ரஹாது யதிவதெ நீத்வஸ்து தத்தாத்ஜாநாவாயத்ர நிதி ஸம்பாயாத்யி தெவ வலவாவஸிவெஷா ஹரஃ" என்கிற ஸ்லோகமிவ் விடத்தில் அநுஸந்தெயம் ॥

ஏகரீசனே! வந்தவழியும் போகிறவழியும் தெரியாத கண் தெரியாதவன் நடுக்காட்டில் தடமாடுகிறஸமயத்தில் ஒருவன் மார் க்கத்தைக் காண்பித்து அவனை க்ராமத்தில் கொண்டுவிடுமாப் போலே ஸம்ஸாரத்தில் வந்ததற்குக் காரணமும் ஸம்ஸாரத்தை விட்டுப்போகிறதற்குக் காரணமும் தெரியாமலும் கார்யாகார்யவி வேகமில்லாமலும் ஒருவிதமான அவலம்பநமில்லாமலுமிருக்கிற அடியேனை ஜாயமானகடாக்ஷம்முதல் பரஸமர்பணம்வரையில் கே வலம் தயையினால் நடத்தின தேவரீருக்கு பாக்கிவழியை நடத்து வதில் என்ன பெரும்பாரமிருக்கிறது. ஒன்றுமில்லையென்பது திர ண்டபொருள் ॥ ॥௯௪॥

௯௫ ॥ இப்படி நீர் ஸர்வஜ்ஞராலும் ஸர்வஸ்வாமிகளும் உத்தராஸங்களும் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்க நரகம் வாராதோ? "நரகம் கஷீயதெகர்ம" என்று ஸ்மரணமில்லையோவென்னில்; ஸரணாகதனை பின்பும் நரகயாதநை வருமானல் "யெந கெநாவி ஸமவத்தாஸும்" என்றும், "ஸமயம் ஸவத்ரஸம்ஜெதஹ்ரா தாதெத்தத்தஜரு" என்றும் "ஸவத்வாமைஹ்ரா ஜொக்ஷயி ஷ்யாமி" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸரணாகதனை ஒருபடிக் கும் கைவிடாமல் ரக்ஷிக்கிறவன் என்கிற விருது அழகியதாக இருக்குமென்று உபாஸம்ஹிக்கிறார்;—

(௫-௫) ப்ரபத்த்யநந்தரமபி ஹந்த வஸதிர்யதி மே ஸ்யாத்
யாம்யாஸு து:ஸ்ஸஹ வ்ருத்திஷு யாதநாஸு ।
ஸம்யக் பவிஷ்யதி தத: ஶரணாகதாநாம்
ஸம்ரக்ஷிதேதி பிருதம் வரத த்வதீயம் ॥௫௫॥

பதம்	உரை
ஹேவரத!	ஏவரதனே!
ப்ரபத்த்யநந்தரமபி	சரணாகதனானபிறகும்
மே	அடியேனுக்கு
யாம்யாஸு	யமஸம்பந்திகளும்
து:ஸ்ஸஹ	ஸஹிக்கக்கூடாமலிருக்கிற
வ்ருத்திஷு	வ்யாபாரத்தையுமுடையதுமான
யாதநாஸு	நரகங்களில்
வஸதி:	வஸிக்கிறதானது
ஸ்யாத்யதி	வருமாகில்
ஹந்த	கஷ்டம்
தத:	அதற்குப்பிறகு
ஶரணாகதாநாம்	சரணாகதர்களுக்கு
ஸம்ரக்ஷிதேதி	ஸம்ரக்ஷகனென்கிற
த்வதீயம்	தேவரீருடையதான
பிருதம்	பிருதானது
ஸம்யக்	நன்றாய்
பவிஷ்யதி	ஆகும்.

வ்யா ॥ (ஹேவரத!) ஏவரதனே (ப்ரபத்த்யநந்தரமபி) ஶரணாகதனானபிறகும் (மே) ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தம்பெற்ற அடியேனுக்கு (யாம்யாஸு) யமஸம்பந்திகளானதும் யமநியாம்யங்களானவென்றபடி. (து:ஸ்ஸஹ வ்ருத்திஷு) ஸஹிக்கக்கூடாமலிருக்கிற து:ஸ்ஸஹவ்யாபாரங்களையுடைத்தானதுமான (யாதநாஸு) ரௌரவாதிநரகங்களிலே (வஸதி:) வாஸமானது (ஸ்யாத்யதி) வருமாகில் (ஹந்த) கஷ்டம். ஶரணாகதன் நரகாநுபவம் பண்ணு

கிறனென்றால் ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் ஜயம் விழுமாப்போலே யன்றோயிருக்கிறதென்று "ஸதா" என்பதற்கு கருத்து. (ததோ) ததபி, இப்படியானலென்றபடி. (ஶரணாகதாநாம்) ஸ்வ ஸ்வர் களுக்கு (ஸம்ரக்ஷிதா) ஸம்ரக்ஷிக்கிறவன் (இதிஸ்வீயம்பிருதம்) என்கிற உன்னுடைய பிருதானது (ஸம்ஹ்ருதவிஷ்டி) நன்று யிருக்கும், வரதனைக்கொடுக்கிறவனென்று திருநாமத்தை வஹிக் கிறீர், ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷகனென்று பிருதத்தை வஹிக்கிறீர், இவையெல்லாம் மித்யையாய்விடுமென்றபடி. ஶரணாகதனுமொரும் மை ரக்ஷித்தால்தான் அந்த பிருதம் ஸித்திக்குமோ ஸ்வஸ்த னுன ஒரு வாரநஷினை ரக்ஷித்தால் அந்த பிருதம் ஸித்திக்கா தோவென்னில்; "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்று தே வரீர் ஸக்ருத் ப்ரபந்நனுக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கிறேன், இதுவும் ஒருவருக்கன்று கிடீர் "ஸர்வபூதேப்ய:" என்று ஸர்வபூ தங்களுக்கும் கொடுக்கிறேன், இது எனக்கு வ்ரதமென்று ப்ர திஜ்ஞை பண்ணி ஶரணாகதர்களை ரக்ஷிக்காமல் போனல், ஸர் வஸ்யாவகர்களுக்கும் அபய ப்ரதானம் பண்ணுகிறேமென்று சொ ல்லி, பின்பு அநேகயாவகர்கள் வரத்துடங்கவேயொருத்தாலேஅங்கு ஸமுத்ரத்திலே ஒளிந்துகொள்கிற ப்ரபுவுக்கு எப்படி அகீர்த்தி வருமோ, அப்படியே அகீர்த்திவருமாகையாலே ஶரணாகதனுன ஒருவனை ரக்ஷித்தாலும், ஶரணாகதனுன ஒருவனை ரக்ஷிக்காத் தாலும் ஶரணாகதஸம்ரக்ஷகனென்கிற பிருதம் ஸித்திக்காது. ஶரணாகதர்களான ஸகலர்களையும் ரக்ஷித்தால்த்தான் "ஶர ணாகதாநாம் ஸம்ரக்ஷிதா" என்கிற பிருதம் ஸித்திக்குமென்ற படி. "ஶரணாகதாநாம்" என்கிற பஹுவசநத்துக்கு இது வே தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. "ஸக்ருதேவ" இஸ்லோ கஸ்யஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாயத வாஸ்மீதி யாசதே அபயம் ஸர்வ பூதேப்ய:, இதி வ்ரதஜ்ஞ இதீத்யனுஸந்தேயம் ஸர்வ த்ர. இப்படிச்சொன்னபடி. ஸ்வமதேயொவ்யாஸ்யாயெட்டிகிலேக வரக்ஷாயாமுநாஸம்ஹதி "யஸ்ஸக்ருதேவப்ரபந்நாயத வாஸ்மீ

ஸ்தவ யாவதே ஆஹ்யந்தாஸீதி, தஸ்ய ஸம்ப்ருத்திதேஹ்ய:, நகே வலம் ப்ரபந்நஸகாஸிஷ்ய ஸ்ய ஸ்ரீ விசிஷ்டணாகிஷ்ய:. ஆஸிக்ஷா த்ருபாவ ராபேஹ்யா ராவண பாபஸாதிஷ்ய்ராவீத்ருக்தம் ஸ்வதீ” தி. ஆத்தேதம் தக்ஷம், ஸஞ்சிதங்களையும் ஆந்ஹ்ருபமதப்ராரப்த்யங்களையும் நசிப்பித்தும் ஆபாஸிபத்தேபுரத்த ராபத்தை ஸம்ச்லேஷிக்காமல் செய்தும் பாஸிபத்தேபுரத்த ராபத்துக்கு ஜாதீஹமான பாபங்களும் நசிக்கவேணுமென்று கோலி ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு பாஸிபத்தேபுரத்த ராபத்தை யுண்டாக்காமல் பண்ணியும், அப்படி ப்ரபத்தி பண்ணுதவனுக்கு பத்தேபுவாபபமத்தாலே உத்தராத்பாப முண்டானால் அதை ப்ராயச்சித்தத்தாலும், அது தப்பினபோது ஆஸ்வமிகேக்ஷயாலும் நாசஞ்செய்தும் ரக்ஷிப்பன், பண்ணின ப்ரபத்தியானது விச்வாஸபோத்ராதிகளாலே பத்திபுயை யடையாதபோது ப்ரஹ்மவிதபராயாத பப பக்ஷ ப்ரதிபந்தக மில்லாத பக்ஷத்தில் அந்த ஜந்மத்திலேயே டத்திபுயை யுண்டாக்கியும் ப்ர பக்ஷப்ரதிபந்தக மிருக்கும்போது “ நபக்ஷ ஹாமபதா யவிஷ்யம் மஹத்தி” என்கிறபடியே யவிஷ்ய மநேமன்றிக்கே பணர்ஷோக ப்ரவ்ருத்தியைக் கொடுத்து ஜந்மாந்தரத்தில் பத்துணுத ப்ர பஞ்ஞுக்கி மோக்ஷங் கொடுத்தும் ரக்ஷிப்பன், ஒருபடிக்குங் கைவிடானென்கிறது அவனுக்கு கைஹாபிராகூ என்று தாத்பர்யம். இப்படிச்செய்கைக்கு காரணம் ஸஹஜ ஸௌஹார்த்த மென்றபடி. ॥

ஏவரதனே ! ஆசார்யஸம்பந்தம்பெற்ற அடியேனுக்கு பிறகும் பொறுக்கமுடியாத வ்யாபாரத்தையுடைய ரௌரவம்முதலானநரகத்தில் வாஸமானது வருமேயானால், சரணாகதரக்ஷகனென்கிற தேவரீருடைய பிருதானது ஸித்திக்காது, ஆகையாலே என்னை நரகத்தில் போடாமல் ரக்ஷித்தால்தான் தேவரீருக்கு சரணாகத ரக்ஷகனென்று பிருதுஸித்திக்குமென்பது திரண்ட பொருள் ॥ ருகு ॥

ஆ । மேல் பராபஷகார வெஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார். ஸாரணாமதனை உம்மை ரக்ஷித்ததாலுண்டான பிராஹாம்

கீர்த்தியும் வேண்டாம், "அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞாஹாநியும் வரட்டுமென்றிருந்தாலோவென்னில் ; நான் து:க்ஸாகரத்தில் அலையிலகப்பட்ட துரும்புபோலே ப்ராமப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கேளாமல் கண்களாலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் ஸமாதானம் பண்ணுமல் தூஷ்ணீமாகவுமிருக்கிறதுமன்றிக்கே, வேறேசிலர் யாராவது என்னைக் கரையேறப்பண்ண வருவர்களோ வென்று அஸஹாவிதங்களை வீக்ஷித்து அவர்களையும் வரவொட்டாமல் கடாக்ஷானத்தோடே கண்கொட்டாமல் நீர் முழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் தேவரீருடைய தயையானவள் தேவரீராலே மிகவுந்தடுக்கப்பட்டாலும் அடங்காமல் வெளியில் புறப்பட்டு என்னை ஸம்ஸார பாரவாரமான மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தில் வைத்து தேவரீருக்கு அவமானத்தை யுண்டுபண்ணுவளென்கிற கருத்தாலே தயாவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்:—

(௪௯) பர்யாகுலம் மஹதி து:க்பயோநிதௌ மாம்
பஶ்யந் க்ருபாம் யதி ஜோஷமவஸ்திதஸ்த்வம் ।
ஸாக்ஷாத்க்ருதா த்வயி நிதாநமபேக்ஷமாணா
பாராய கல்பயதி தாவகதா தயா மாம் ॥ ௪௯ ॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ !	ஏகரீசனே !
மஹதி	பெரியதான
து:க	துக்கமாகிற
பயோநிதௌ	ஸமுத்ரத்தில்
பர்யாகுலம்	நான்கு பக்கத்திலும் அலைந்து கொண்டிருக்கிற
மாம்	அடியேனை
பஶ்யந்	பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற
த்வம்	தேவரீர்
ஜோஷம்	மௌனமாக

சுவஸிமெதாயதி	இருப்பீரானல்
ஸாரெமக்ஷணெ	விசாலங்களான கண்களேயுடைய
கூயி	ஶ்ரீதேவரீர்
நிநி்வெஷம்	கண்கொட்டாமல்
திஷதிஸதி	முழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது
தவ	தேவரீருடைய
ஊயா	தயையானவள்
[தவ	தேவரீருக்கும்]
ஊநிவாரா	தடுக்க முடியாதவளாய்க்கொண்டு
வாரெ	ஸம்ஸாரபாரபூதமான மொக்ஷத்தில்
கரிஷ ்தி	பண்ணுவள்.

வ ்ா । வயாகஹூதி (ஜெக்ஷீஶ ! ஊஹதி) பெரிய தான (ஊவவயொமியள) ஊவஸஊத்தில், ஊவஸ ஊத்தினுடைய ஊஹக்ஷத்தைப் பார்த்தால் மைற்ற ஸமுத்ரங்கள் வலூமாய் தோற்றுமிறே. வ ஸிஜஸஊ ம வ ாணஹாரி யான நகூாதிகளாலே வ ஹாரமாயிருந்தாலும் சில விடங்களில் உத்தமான முத்துச்சிப்பிகளுண்டு, இந்த ஸம்ஸார ஸஊ ஷீஷத்தும் ஸவமெஶமு மில்லாமல் ஊவே வ ஹாரமாயே யிருக்கிற தென்றபடி. (வார ்ாகஷம்) வரிதெர க்ஷகஷம், ஸஊ தாரஊத்தி லகப்பட்டு அலேகிறதுரும்பு காஷவிஶெஷத்தில் கரையில்வந்து ஒதுங்கவும் கூடும். ஸம்ஸார ஸஊத்தில் காஷ விஶெஷத்திலுங்கூட ஒதுங்க இடமில்லாமல் தடமாடுகிறேனென்றபடி. காயக்லெஶாயவ ்யாதிகளேஸஹித்துக்கொண்டு யஊா நஷாநம் பண்ணி ஸூத்துக்குப் போனாலும் எருது பரதேசம்போன கணக்காய் “ஶெவாநாம் வஶஃ” என்னலாம் படி அவர்களுக்கு உழைத்தும் கூஸரர்களாலே வஶெவஶெ புடைபடுகிறதும் “ ஸுமெzவீவாத ஹீதஸ ்” என்கிறபடியே வநஶு கீழேவிழுகிறது முதலான ஊவங்களாலே வ ஹாரமாயேயிருக்கு மென்றபடி. (ஊ) வஜிவஶ்லொகொக்ஷரீத ்ா ஶர

ணாமதனை அடியேனை (பஶ்யந்) கண்களாலே ஸாக்ஷாத் கரித்துக்கொண்டிருக்கிற (ஸம்) தேவரீர் (ஜோஷமேவாஸ்தே தாயதி) மௌனமாக இருப்பீராகில், கண்ணாலே பார்த்தும் பாராதவன் போலே இருப்பீராகிலென்றபடி. (ஸாபேக்ஷணேக்ஷயி) விஶாலங்களான நேத்ரங்களையுடைய தேவரீர் (நிமிஷேஷம்) கண் கொட்டாமல், ஜோஷம் க்ரியாவிஶேஷணம். (திஷ்டதி ஸதி) முழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இவரை கரையேற்ற நம்மைக்காட்டிலும் வேறே எவர்வருவர் பார்ப்போமென்று கண்கொட்டாமல் முழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதென்றபடி. (தவதயா) தேவரீருடைய க்ருபையானவள் (தவதாநிவாரா.) தவைதந்த்ரக காகாக்ஷிந்யாயேநோபயத ஸம்ப்ரதி. ஊர்த்வேநாஸீ வாரயிதாஶேஷசேத்யாய்க் கொண்டு, தேவரீருக்குக்கூட அடங்காமலென்றபடி. (பாரேகரிஷ்யதி) ஸம்ஸாரஸாகரத்துக்கு பாரபூதமான மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தில் பண்ணுவள் என்னைக்கரையேற்றி விடுவள் தேவரீருடைய ஜோஷம் ஸித்தியாதென்றபடி. தேவரீருடைய கண் முன்னேயே தேவரீரை அநாதரம்பண்ணி என்னுடைய கார்யத்தை ஸாதித்துவிடுவளென்று கருத்து. இத்தாலே தயாவைபவஞ்சொல்லப்பட்டது. "ஸ்வாபாவிகீ தவ தயாயதி நாதுராய:" இத்யாதிகளாலே பூர்வம் தயாவைபவஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலே இங்கு தயாஶப்தத்தாலே "ஶ்ரேயஸீம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய கருணாமிவ ரூபிணீம்" என்கிறபடியே தயாமூர்த்தியான ஸ்ரீதேவியைச்சொன்னபடி. ஸ்ரீக்கு பாரதந்த்ர்யகாரஹாவமிருப்பதுடன் "பாரேகரிஷ்யதி" என்று ஸம்ஸாரதரணம் பண்ணுவளென்று சொன்னத்தாலே "ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்", வேறிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே" என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ராபகத்வத்தையும் அத்தலையில் ஸௌஹார்த்ராதிஶயத்தையுஞ்சொன்னபடி ॥

ஏகரீசனே! பெரியதான துக்கமாகிற ஸமுத்ரத்தில் அலைந்து கொண்டிருக்கிற அடியேனை திருக்கண்களாலே நன்றாய்ப்பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிற தேவரீர் மௌனமாக (என்னை இரக்ஷிக்காமல்) இருந்தால், விசாலமான கண்களையுடைய தேவரீர் நன்றாய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தேவரீருடைய தயையே மூர்த்தித்து வந்தாப்போலிருக்கிற தேவியான லக்ஷ்மியானவள் தேவரீருக்குமடங்காமல் அடியேனை ஸம்ஸாரபாராபூதமான மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தில் வைத்துவிடுவளென்பது திரண்டபொருள். ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லாமையால் வந்த ஶங்கை ஸாக்ஷியானவள் ஸ்வதந்த்ரையாக இருப்பதாலே நிவ்ருத்தமாயிற்று ॥ ॥௩௪॥

௩௫ ॥ இப்படி உபாயாபாயநிரபேக்ஷ ஸஹஜஸௌஹார்த்த வாத்ஸல்ய ஸம்பத்தி ஸர்வஜ்ஞஶக்திஸத்யவைராக்யாதிகளிருந்தபோதிலும் ப்ரவ்ருத்தி ரூபாவரணத்தைத் தவிர்த்து அநாதிகர்மாவரணம்பண்ணவேண்டாவோ? ஆகையாலே ஸாக்ஷிநிஷ்டனுக்குப்போலே அநாதிகாலீநப்ரவ்ருத்திநிஷ்டான யாவதாயம் நடக்கிறதா, இல்லையா, நடந்ததாகில் இத்தாலே ப்ரவ்ருத்தியானது நிஷ்பலமாகும். இல்லையாகில் ப்ரவ்ருத்திக்கு நிவ்ருத்தியில்லாத்தாலே ஸாதகங்கொடுக்கக்கூடாதென்றிருந்தாலோவென்னில்; உத்தரகாலத்தில் யாவஜ்ஜீவம்நடக்கிற அநாதிகர்மப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரவ்ருத்தஸம்ஶயமுண்டானாலன்றோ என்னிடத்தில் ப்ரஸாதம் பண்ணவேண்டுவது, உத்தரகாலிக அநாதிகர்மாவரணத்துக்கு ப்ரவ்ருத்தஸம்பந்தமே கிடையாது. ப்ரவ்ருத்த நாஶகஷணாவஸ்தானாதிகர்ம ஸம்ஸர்காதிகளன்றோ ப்ரவ்ருத்திக்கு காரணம், ஆகையாலே அநாதிகாலிக ப்ரவ்ருத்திஸஹகாரியபேக்ஷணத்தாலேயென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. ஸஹகாரியபேக்ஷையுண்டாகில் தேவரீருடையஸம்கல்பமே ஸகலநிவர்த்தனஸஹாயம், ஆகையாலே என்னுடைய அநாதிகர்மப்ரவ்ருத்திகளையும் ப்ரவ்ருத்திகர்மநிவ்ருத்திகளையும் ப்ரதீக்ஷிக்காமல் ஸம்கல்பமாத்ரத்தாலே யடியேனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிற கருத்தாலேயருளிச்செய்கிறார்.

(௩௫) கிம்வா கரோமி க்ருபணே மயி ரக்ஷணீயே
யத்ர ப்ரவ்ருத்திஸஹகாரிகவேஷணேந ।

நந்வஸ்தி விஶ்வபரிபாலந ஜாகரூக:
ஸங்கல்ப ஏவ பவத: நிபுண: ஸஹாய: ॥௫௭॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ !	ஹஸ்திமலைக்கீசனே !
க்ருபணே	அகிஞ்சநனையும்
ரக்ஷணீயே	இரக்ஷிக்கத்தகுந்தவனுமான
மயி	அடியேனிடத்தில்
யஜ்ஞாதி	அக்நிஹோத்ரம் முதலான
பாஹ்ய	பாஹ்யமானவர்களுக்கு (ப்ரபன்னர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான பக்தர்களுக்கென்றபடி.)
ஸஹகாரி	ஸஹகாரியாக இருப்பவையை
கவேஷணேந	தேடுவதினால்
கிம் வா	என்னஸாத்யமிருக்கிறது
பவத:	தேவரீருடைய
விஶ்வ	உலகத்தை
பரிபாலந	இரக்ஷிப்பதில்
ஜாகரூக:	ஸமர்த்தமாயிருக்கிற
ஸங்கல்ப ஏவ	ஸங்கல்பமே
நிபுண:	ஸமர்த்தமான
ஸஹாய:	ஸஹாயமாக
அஸ்தி நநு	இருக்கிறதன்றோ?

வ்யா । கிஞ்சித் । (ஹே கரீஶ ! க்ருபணே) யஜ்ஞாதிகளில் ஶக்தியில்லாமல் அகிஞ்சநனையும் (ரக்ஷணீயே) ரக்ஷணீயனையுமிருக்கிற, ரக்ஷணீயத்வமில்லாத போது அதைப்பண்ணினான், இதைப்பண்ணினானென்று குற்றங்கண்டுபிடித்து கைவிடலாம், ரக்ஷணீயத்வமிருப்பதாலே குற்றங்கண்டுபிடிக்காமல் “என்னடியார்

அதுசெய்யார் " என்று சொல்லிக்கொண்டு ரக்ஷிக்கவேணுமெ ன்று கருத்து. (இதி) அடியேனிடத்தில் (யத்ராதிபோஷ்ய ஸஹகாரிகவேஷணே) யத்ராதி = ஆஸ்ரமாத்யாதியத்நங்களாகிற போஷ்ய ஸஹகாரி, போஷ்யா: ப்ரபந்நா: ஸித்தோபாயநிஷ்டா:, தேஷாம் ஸஹகாரிண: தேஷாம், ப்ரபந்நர்களான ஸித்தோபாயநிஷ்டர்களுக்கு ஸஹகாரியாக இருக்கிறவைகளுடைய, கவேஷணே = தேடுவதிலே, ப்ரபந்நர்களுக்கு " ஸஹகாரிகேசந " என்று ஸஹகாரியாகச்சொன்ன ஆஸ்ரமாத்யாதி யத்நகவேஷணத்திலே என்றபடி. (கிம்வா) என்ன ப்ரயோஜநம், ஸித்திக்குபபோலே ப்ரவர்த்திக்கும் ஆஸ்ரமாத்யாதிகள் ஸஹகாரியாக இருந்தாலன்றோ தேடவேண்டுவதென்று கருத் து. யத்ராதீத்யாதி ஸம்பந்தஸ்வதேசாதிப்ரமாதி ஸ்ம்ப்ரதே. யதா யத் ஸம்பந்நஜ்ஞாநிஷ்டாஸ்ரமாத்யாதிகம் ஸம்ப்ரதே. ஆதிஸம்பந்த ஸம்ப்ராப்தாதிகம். அப்போது போஷ்யா ஸ்தே ஸஹகாரிணஸ்ய போஷ்யஸஹகாரிண:, யத்நாதயஸ்தே போஷ்யஸஹகாரிணஸ்ய யத்ராதிபோஷ்யஸஹகாரிண இதி விக்ரஹ:. போஷ்யஸஹகாரியென்றும் ஆஜ்ஞாஸஹகாரி என்றுமிரண்டு ஸஹகாரி ஸித்திக்கு உண்டு, ஆஸ்ரமாத்யாதிகம் போஷ்யஸஹகாரி, ஸந்த்யாதிகள் ஆஜ்ஞாஸஹகாரி, இதை ஆசார்யா ஸாரஸாரத்தில் காணலாம். இந்த யோஜநையில் ஸந்த்யாதீநாம் க்ரஹணம்வாரவில்லையேயென்னில்; ஸந்த்யாதிகள் ஆஜ்ஞைக்கு கவேஷ்யமாகையாலே அதுகளில்லாத்தாலே ரக்ஷிக்கவில்லைஎன் னில் ஸிஷ்யர்கள் ஒப்பமாட்டார்கள், ஆஸ்ரமாத்யாதிகளில்லை யென்னில் ஸிஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத: தெரியுமாகையாலே அவர்களையும் தப்பிவிக்கலாமென்கிற கருத்தாலே ஸந்த்யாதிகளை எடாதொழிந்தது. உதாஹ்ருதம் (நயஸ்தி) ஸஹாயாபேக்ஷயி ருக்குமாகில் (விஸ்வாஸிவாஸநஜாமா்த்ருக:) ஸமஸ்தஜகத்தினு டைய வாஸித: வாஸநத்தில் ஜாமாத்ருகமான ஸொமஜோக்ஷாதே மான ஸத்வியாரக்ஷணத்தில் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தோடே ஜா மதையை யுடைததாயிருக்கிறவென்றபடி. ஆஸம்யந்தைஸ

ஷன் ஜாட்ய்ரமுடையனாகவிருந்தாலும்ஸபேஷ்ன் ஜ்ஞானமாத்ரனாகையிருந்தாலு முபயோகமில்லை உன்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு இரண்டுமிருக்கிறதென்று கருத்து. (ஸவஸங்கல்ப:) தேவரீருடைய ஸங்கல்பமானது (நிரபேக்ஷஸஹாய:) நிரபேக்ஷமான ஸஹாயமாக இருக்கிறதே, மற்ற ஸஹாயத்துக்கு அபேக்ஷையுண்டு, தேவரீருடைய ஸங்கல்பமாகிற ஸஹாயத்துக்கு ஒருவராலும் அபேக்ஷை கிடையாதென்று கருத்து. தஸ்மாத் ஸங்கல்பமாத்ர ஸஹாயனாகவே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறுரென்றபடி.

ஏகரீதனே! அத்யந்தாகிஞ்சநனும் ரக்ஷணீயனுமான அடியேனை ரக்ஷிப்பதில் அக்நிஹோத்ரம்முதலான தர்மங்களை என்னிடத்தில் தேடுவதிலென்ன ப்ரயோஜநமிருக்கிறது ஒன்றுமில்லை. தேவரீருக்கு அடியேனை ரக்ஷிப்பதில் தேவரீருடைய ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படி ஸமர்த்தமாயிருக்கிற ஸங்கல்பமொன்றே ஸஹாயமாகஇருக்கிறது. ஆக தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தினாலே யடியேனை ரக்ஷிக்கவேண்டியதென்பது திரண்டபொருள். ॥ ௩௭ ॥

௪௰ ॥ இப்படி ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணவிஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நிரபேக்ஷஸ்வாதந்த்ர்யஸம்பந்நாயினும் தத்விஷயா நாதிஸம்பந்நமிருந்தபோதிலும்உபாய விரோதிபாபங்களிருக்கஉபாயப்ரவ்ருத்தியானதுஎங்கே வரும். உபாயப்ரவ்ருத்தியில்லாத்தாலே மோக்ஷந்தானெங்கேவருமென்னில்; மஹாபாபங்கள் ஒன்றிரண்டன்றிக்கே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிறது. ஆனால் அது மோக்ஷ ப்ரதானம் பண்ணும்படி ப்ரதானம் ஸுலபமாகவில்லை. ஸுலபமாயிருந்தால் ஸ்வாபாவிகமும்உண்டாகாது, ஸ்வாபாவிகாதிகள் உண்டாகும்படி சில ஸாமக்ரியுமிருக்கிறது, இதொழவி அபமத்ரவாபங்கள் மோக்ஷப்ரதானம்பண்ணத்துடங்கினுல் உன்னாலும் என்னை ரக்ஷிக்கமுடியாது, ஆகையாலே ஈண்டென மஹாஶக்தியில்லெடுத்துவந்து பாபாங்குரங்களை யொழித்து உபாயநிஷ்டையைப்பண்ணிவைக்கவேணுமென்கிற கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறுர்:—

(3-ம) 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌤𑍇
𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌭𑌵𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌾𑌃 ।
𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌦𑍁𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌸𑌿 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌧𑌨𑍍𑌵𑌨𑌾
𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌕𑌰𑍀𑌶 ॥௧௫॥

பதம்	உரை
𑌹𑍇𑌕𑌰𑍀𑌶!	ஏகரீசனே!
𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 𑌭𑌵𑌾𑌃	நிபிடங்களான பாபங்களாகிற பீஜத்தினின்றும் உண்டாயிருக்கிற
𑌅𑌮𑍀	இந்த
𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌾𑌃	பாபங்களுடைய அங்குரங்கள்
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌂	தடுக்கமுடியாமலிருக்கும்படி
𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍	எவ்வளவுக்குள்ளே
𑌨𑌪𑌰𑌿𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿	பரிணமத்தையடையவில்லையோ
𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍	அவ்வளவுக்குள்ளே
𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍	தேவரீர்
𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌧𑌨𑍍𑌵𑌨𑌾	சார்ங்கத்திருவில்லை யுடையவனைக் கொண்டு
𑌨𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌸𑌿𑌚𑍇𑌤𑍍	அடியேனுடைய ஸமீபத்தில் வராமல் போனீரேயானல்
𑌭𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿	தேவரீராலும்
𑌵𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂	தடுக்கிறதற்கு
𑌨𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂	சக்யமாகாது.

𑌵𑍍𑌯𑌾 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 । (𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌭𑌵𑌾𑌃) 𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰 = நிபிடங்களான, பாபக்கூட்டங்கள் விரல் நுழைக்கஇடமில்லாமல் நிபிடங்களாயிருக்கின்றன என்றபடி. 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 =

அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணங்களான பீஜங்களாலே, ஸவா: = உண்டானவைகளான (ஸஞ்சித ப்ரரோஹா:) இந்த பாபாசாரங்கள், தான்பண்ணினபாபங்கள் தனக்கு ப்ரத்யக்ஷவிஷய மாயிருக்கிறபடியாலே "ஸஞ்சித" என்று கையெடுத்துக்காட்டினார். (நியுத்த ஸம்யயா ஸங்கீர்ணயா) ப்ருதிவ்யாம் ஸம்ப்ரசுரமாயிருக்கும்படி (யாவதனவதிர்ணோதி) எவ்வளவுக்குள்ளே பரிபக்வமாக இல்லையோ, ஸக்ருத்ப்ரஹ்மான கர்மக்களை ஸங்கிலிஷ்டத்ருஷ்யம் அநுபவிக்கும்போது ஸங்கிலிஷ்டதியைப்பண்ண வொட்டாமல் ப்ரதிபந்தகமான ப்ரபலகர்மாந்தரங்களிருக்கின்றன, கர்மவை அநுபவிக்கும்போது க்ருச்சம்ப்ரமாக உத்யோக ப்ரவாஸநம் பண்ணினால் அந்த உத்யோக ப்ரவாஸநம் அந்த கர்மாந்தரங்களை நிவ்ருத்தித்து க்ருதகார்யமான ஸங்கிலிஷ்டதியைப்பண்ணுவிக்கும் அப்படிப்போலே ப்ரஸக்தி ஸங்கிலிஷ்டதிப்ரதிபந்தகப்ரபலகர்மாந்தரங்களை ப்ரதிபந்திக்கும்படி ஒன்றுமில்லாத்தாலே அந்த கர்மாந்தரங்கள் நிராபாயமாக ப்ரஸக்திஸங்கிலிஷ்டதியை ப்ரதிபந்திக்குமென்றபடி. ஆகையாலே தேவரீரே ப்ரபலகர்மாந்தர நிவ்ருத்திமான உபாயவிரோதி பாபங்களை நிவ்ருத்திசெய்து உபாயப்ரவ்ருத்தியைப்பண்ணி வைக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிற்று. இப்போயிருக்கிற பாபங்கள் ஸ்தோகப்ரபலங்களாக இருந்தாலும் மேல்மேல் ப்ரபலதரஸ்தோக பாபங்களை உண்டாக்கிற படியாலே அக்ராசாரமெனச் சொன்னபடி. அக்ராசாரங்களும் ஸ்தோகப்ருக்ஷமாக பரிணமிக்கக் காரணமாயிருக்குமிறே. (ஸௌகரீஸ! க்ஷம) தேவரீர் (ஸாஹ்ருத்யகாஸநு) ஸாஹ்ருத்திருவில்லை திருக்கையிலுடைய வனுய்க்கொண்டு (காவஜ்ஞாவஸஹஸவிவேக) எவ்வளவுக்குள்ளே பாபங்கள் ஸம்பாதந ப்ரவ்ருத்திபரிணாமத்தை யடையவில்லையோ அவ்வளவுக்குள்ளே தேவரீர் கையும் வில்லுமாய் எழுந்தருளாமல் போனீரேயானல் என்றபடி. (க்ஷயாரம்பவிவார யித்வம் நமக்ஷ்யம்) அந்த பாபாசாரங்கள் ஸாவேபாஸாவெகளாய் விட்டால் ஸாஹ்ருத்திருவில்லாலே ஸம்ஹாரவேதநம்பண்ணின தேவரீராலும் சேதநம்பண்ண அஸக்யமென்றபடி.

க்ஷணங்கூட விளம்பிக்கக்கூடாது. இந்த ஸஞ்சிதங்கள் மேல்மேல் மஹாபாதகங்களை யுண்டுபண்ணி பாஷண்டதைவ ஸேவனம் பண்ணிவைத்து “ யேத்விஷந்தி மஹாத்மாநம் நஸ்மரந்தி ச கேஶவம் । ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதிஸ்ஸம்ஸர்கிணாமபி ” என்று தேவரீரிடத்தில் வித்வேஷத்தை உண்டுபண்ணி தேவரீருக்கும் ஸஹிக்க முடியாமல் “ க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ” என்று க்ஷிபாமிஸங்கல்பத்துக்கு விஷயமாகப் பண்ணுமென்று கருத்து. வில்லெடுத்து ஸந்தாநங்களை ப்ரயத்நம் பண்ணினாப்போலேகூட வருத்தம் வேண்டாம், கையும் வில்லுமாக வந்து நிற்கவே ப்ரதேயனைக்கண்ட நாமஸ்ஸம்போலே “ நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாஞ் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே ” என்கிறபடியே என்னுடைய பாபங்கள் ஸபரிவாரங்களாய் ஓடிப்போகும், ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திபண்ணாதே ஶார்ங்கதந்வாதம் நாட்டுக்கு ப்ரகாஶிக்கும்படி வந்து கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதிநிவர்த்தநஞ் செய்தாப்போலே யிங்கேவந்து செய்யவேணும், ஸ்தநந்தயப்ரஜையை மஶகமக்ஷிகாதிகள் மொய்த்தால் ஸ்தந்யங்கொடுக்கிற ஜநநீயே கிட்டே வந்து மஶகமக்ஷிகாதிகளா லுண்டான உபத்ரவங்களை நிவ்ருத்திசெய்யுமாப்போலேயும் இங்கே வந்து செய்யவேணுமென்றபடி. கையுங்கத்தியுமாக எழுந்தருளினால் கத்தியினாலே ஸமீபத்திலிருக்கிறதை ஶோதிக்கலாமொழிய தூரத்திலிருப்பதை ஶோதிக்க முடியாது, வில்லில் பாணத்தை ஸந்தாநம் பண்ணினால் தூரத்தி லிருப்பதையும் ஶோதிக்கலாம், ஆகையாலே “ ஶார்ங்கதந்வா ” என்று ஶார்ங்கத்திருவில்லைத் திருக்கையில் எடுத்துக்கொண்டெழுந்தருளவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்தபடி ||

ஏகரீசனே! பாபங்களாகிற பீஜங்களினின்றுமுண்டானபாபாங்குரங்கள் எவ்வளவுக்குள்ளே பலப்ரதானம் பண்ணும்படி பரிணமிக்கவில்லையோ, அவ்வளவுக்குள்ளே தேவரீர்சார்ங்கத்திருவில்லை எடுத்துக்கொண்டு இவ்விடம் வராமல்போனீரேயானால் தேவரீ

ரால் அந்த பாபங்களைப் போக்கடிக்க முடியாது. ஆகையாலே இப்பொழுது இருக்கிற சில ஸுக்ருதங்களைக்கொண்டே அடியேனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்பது திரண்டபொருள்॥

௫௰ ॥ அடுத்த ஜந்மத்தில் உபாயாநுஷ்டிதியைப் பண்ணிவைக்கிறேன்; பதறவேண்டாமென்னில்; அதிபயங்கரனான யமன் நான் பண்ணின பாபங்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அதிபயங்கரமாக ப்ருகுடீபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ரௌரவாதி நரகத்துக்குக்கொண்டு போக அதிக்ரூரமான கண்களாலே என்னைப் பார்க்கிறதற்குமுன்பே தேவரீர் குளிர்ந்த கண்களாலே குளிரக் கடாக்ஷித்து மேல் நரகாநுபவமுண்டாகாமல் இந்த ஜந்மத்திலேயே உபாயவ்ருத்தி பண்ணவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்:—

(ஓ-ஞ) யாவந்ந பஶ்யதி நிகாமமஸஹிஷ்ணுரேநம்
ப்ரூபங்கபீஷணகராலமுக꞉ க்ருதாந்த꞉ ।
தாவத் பதந்து மயி தே பகவந் தயாலோ:
உந்நித்ரபத்மகலிகாமதுரா꞉ கடாக்ஷா꞉ ॥ ॥௫௧॥

பதம்	உரை
ஹே பகவந்!	ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனே!
நிகாமம்	மிகவும்
அஸஹிஷ்ணு꞉	பொறுமையில்லாதவனும்
ப்ரூபங்க	புருவங்களுடைய பங்கத்தாலே
பீஷண	பயங்கரமானதும்
கரால	தானாகவேபயங்கரமானதுமான
முக꞉	முகத்தையுடையவனுமான
க்ருதாந்த꞉	யமனானவன்
ஏநம்	அடியேனை
யாவந்நபஶ்யதி	எவ்வளவுக்குள்ளேபார்க்கவில்லையோ
தாவத்	அவ்வளவுக்குள்ளே
தயாலோ꞉	தயாகுணத்தையுடையவரான
தே	தேவரீருடைய

உந்நித்ர	விகஸிதமான
பத்மகலிகா	தாமரைப்புஷ்பம்போலே
மதுரா:	மநோஜ்ஞங்களான
கடாக்ஷா:	கடாக்ஷங்கள்
மயி	அடியேனிடத்தில்
பதந்து	விழவேணும்.

வ்யா ॥ யாவதிதி ॥ (நிகாமம், அக்ஷமிணம்) மிகவும் பொறுமையில்லாதவனும், யமன் தர்மராஜனாகஇருந்தாலும் நான் பண்ணின பாபம் அவனாலும் பொறுக்கமுடியவில்லையென்று கருத்து. (ப்ரூபங்கபீஷணகராளமுக:) ப்ரூபங்க = புருவங்களுடைய கௌடில்யத்தாலே, பீஷண = பயங்கரமானதும், கராள = க்ரூராகாரவிசேஷத்தாலும் பயங்கரமானதுமான, முக: = முகத்தையுடையவனுமான, யமனுடைய முகம் ஸ்வபாவதோ அதிபயங்கராகாரஸந்நிவேசத்தோடும் தம்ஷ்ட்ரைகளோடுகூடிக்கொண்டும் அதிபயங்கரமாயிருக்கும், நான் பண்ணின பாபத்தாலேயுண்டான கோபத்தாலே ப்ருகுடிபங்கமுமிருந்தால் மஹாபயங்கரமாயிருக்குமென்றபடி. (க்ருதாந்த:) யமனானவன் (மாம்) மஹாபாபியான என்னை, நிரபராதனானவனுக்கே யமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தால் பயமுண்டாகும். அபராதப்பட்டிருந்தால் பயமுண்டாகத்தட்டில்லையிறே. (யாவந்நபச்யதி) எவ்வளவுக்குள்ளே பார்க்கவில்லையோ, சீதலமான திருக்கண்களாலே தேவரீர் கடாக்ஷித்தால் ஸம்ஸாரவிநாசம் எப்படி ஸித்தமோ, அப்படியே யமன் க்ரூரமான கண்களாலே பார்த்தால் ஸம்ஸாரவிநாசம் ஸித்தம், ரௌரவாதிநரகம் அவச்யம் வருமென்று கருத்து. ஸக்ருதாவ்ருத்தி க்ஷமிக்கவேணுமென்னில் தேவரீர் சிக்ஷாஸங்கல்பத்தை மாற்றி க்ருபாமயோதாரகடாக்ஷங்களாலே ரக்ஷிப்பீர், யமன் அஸக்ருதாவ்ருத்தி ப்ரார்த்தித்தாலும் க்ஷமிக்கமாட்டோமென்று சொல்லிக் கண்களாலே க்ரூரமாகப் பார்ப்பனென்று தாத்பர்யம். (ஹே ஸர்வஜ்ஞ!) ஏ த்ரிகாலஜ்ஞனானவனே! இதெல்லாம் நான் சொல்லவேணுமோ, தேவரீரே அறிந்துகொள்ளலாகாதோ, த்ரிகாலஜ்ஞனன்றோ என்று கருத்து. (தயாளோ:) தயாவானை, யமதர்மராஜனாலே பொறு

க்கமுடியாதென்றால் என்றாலேதான் பொறுக்கமுடியுமோவென்னில்; நிரங்குசனான யமன்போலன்றிக்கே ஸஹாயவானாகையாலே பொறுப்பாயென்று நம்புகிறேனென்றுகருத்து. (தே) ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸர்வஸ்வதந்த்ரனான தேவரீருடைய, யமன் சிக்ஷிக்கத்துடங்கினால் என்றால் ரக்ஷிக்கமுடியுமோவென்னில்; ஸர்வஸ்வதந்த்ரனாய் ஸர்வஸ்வதந்த்ரனான தேவரீர் ரக்ஷிக்கத்துடங்கினால் தடுக்குவாரில்லையிறே. ‘‘ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்’’ என்று யமன் தேவரீருக்கு உபஸேசநபூதனன்றோ இருப்பது. ஆனால் அடியேனுடைய நிமித்தமாக யமனோடே ஸமரஞ்செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, நான் ஸஹாவாஸியானாலும் தேவரீருடைய கடாக்ஷம் பெற்றேனென்கிறத்தைக் கேட்டால் கண்ணெடுத்துப்பாரான். அஜாமிளோபாக்யானத்தில் தம்முடைய தூதர்கள் தேவரீருடைய பக்தர்களாலே பட்டபாட்டைக்கேட்டு ‘‘த்யஜ பட தூரதரேண தாநவாநாம்’’ என்று சொன்னவனன்றோ யமன், ஆகையாலே தேவரீருடைய கடாக்ஷங்கள் அடியேன்மேல் விழவேணுமென்கிறார். (உந்நித்ர பத்மஸுபகா:) விகஸிததாமர ஸுபக ஸௌரப்யங்களான (கடாக்ஷா:) கடாக்ஷங்கள், அப்போதலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பங்கள் ஸௌரப்யஸஹிதங்களாய்க்கொண்டு ஸௌரப்யங்களாயிருக்குமாப்போலே கடாக்ஷங்கள் ஸௌரப்யங்களாயிருக்கின்றனஎன்றபடி. விகஸிதபத்மத்தில்நின்றும் ஸௌரப்யம் பெருகி ஜலத்திலிருக்கும் ஷட்பதங்கள்மேலே விழுந்தால், அந்த ஷட்பதங்கள் ஸௌரப்யத்தை பானம் பண்ணி ஹர்ஷத்தையடையுமாப்போலே என்மேல் கடாக்ஷம் விழுந்தால் ஹர்ஷத்தையடைவேனென்றும் பத்மம் மலர்ந்தால் தேன் கீழே பெருகாதிராதாப்போலே கண்களலர்ந்தால் கடாக்ஷம் வாராமலிருக்காதென்றும் ஸூசிதம். தாய் முலைப்பால் வ்யாதிநிவர்த்தகமாயும் ஸ்வயம் போக்யமாயுமிருக்குமாப்போலே கடாக்ஷங்கள் ஸம்ஸாரவ்யாதிநிவர்த்தகங்களாயும் ஸ்வயம்போக்யங்களாயுமிருக்குமென்றபடி. (ஸபதி தாவதேவ தே) எவ்வளவுக்குள்ளே யமன் பார்க்கவில்லையோ, அவ்வளவுக்குள்ளே அடியேனிடத்தில் கடாக்ஷங்கள் விழவேணுமென்றபடி. யமன் பார்த்தால் அப்போதே நான் பீதனாய்

த்ருதனுப்பிவிடுவேன். பிறகு தேவரீர் கடாக்ஷம்வந்தாலும் உபயோகமில்லை. ஜந்மாந்தரம் ஸந்தேஹியாமல் ஸங்கல்பாவஸாநத்திலேயே ஸாதநம் வரும்படி உபாயபூர்த்தியை யுண்டாக்கி கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து கடாக்ஷித்தாப்போலே வந்து கடாக்ஷிக்கவேணுமென்று இரண்டு ச்லோகத்துக்கும் ஸாரார்த்தம்॥

ஏத்ரிகாலஞ்ஞனை ஸ்வாமின்! அடியேன் பண்ணின பாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மிகவும் பயங்கரமாய் புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டு யமன் அடியேனைப் பார்க்கிறதற்கு முன்பே தயாகுணத்தையுடைய தேவரீருடைய சீதளங்களான கடாக்ஷங்கள் அடியேனிடத்தில் விழவேணும், இந்த ஜந்மத்திலேயே உபாயத்தைப்பூர்த்தி பண்ணுவித்து பரமபலமான மோக்ஷத்தை நான் அடையும்படி செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்பது திரண்ட பொருள் ॥ ॥ ௩௯ ॥

அவ। கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷிக்க வந்தபோதுண்டான ஸாயுதஸம்பத்துக் களிப்பவுமிருக்க, வந்து ரக்ஷிக்க ஸாயுதஸம்பத்தில்லாதவன் போலே இருக்கலாமோ, கதிவேக ஶாலியான பெரிய திருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து சக்ரத்தாழ்வானாலே நக்ரத்தை நிரஸித்தாப்போலே என்னுடைய துரிதங்களை நிவ்ருத்திசெய்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று "வந்தாய்போலே வாராதாய்" என்று ஆழ்வார் கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினப்போலே வரவேணுமென்றபேக்ஷித்தாப்போலபேக்ஷிக்கிறார்:—

(த்ரு) ஸங்கம் ஸுதர்ஶந ஸரோஜ க்ஷதாம்பரீஷ:
சக்ரம் ச தைத்ய ஶமதார்த்த மதாம் ஸ்ம்ருதி: ।
ஸாயாரணே த்வயி கரீஶ ஸமுத்யதேஷு:
காதர்த்தமந்த்ருஷிதா ந விஶேஷமேஷ்ட: ॥ ௪௦ ॥

பதம் உரை

ஹேகரீஶ! ஏகரீசனே!
த்வம் தேவரீர்

ஸ ஏவ	அவர்தான்
ரம்ஹஸ:	வேகத்தையுடைய
த்வதீயவாஹ:	தேவரீருடைய வாஹநமான கருடனும்
ஸ ஏவ	அவர்தான் (அந்தவேகத்தையுடைய வராகவே இருக்கிறார்)
சிதாக்ரம்	தீக்ஷ்ணமான முனையை யுடைய
சக்ரம்	சக்ராயுதமும்
ததேவ	அதுதான்
அஹமபி	நானும்
பால்ய:	ரக்ஷிக்கத்தகுந்தவன்
பவாந்	தேவரீர்
ஸமஸ்த ஜந்தூநாம்	ஸமஸ்தமான ஜந்துக்களுக்கும்
ஸாதாரணே	ஸாதாரணமாயிருக்கும்போது
கரடிமநுஷ்ய பிதா	யானையென்னும் மநுஷ்யனென்றும் பேதமானது
ந விசேஷஹேது:	விசேஷத்திற்கு ஹேதுவன்று.

ஸ்ரீ ! ஸஜதி ! (ஹேகரீச ! ஸ:) பக்ஷிராட் " முதலைமேல் சீறிவந்தாய் " என்கிறபடியே முதலைமேல் கோபத்துடன் சீறிக்கொண்டுவந்து கஜேந்த்ரத்தை ரக்ஷித்தவர் (பவாநேவ) தேவரீர்தான், நான் மலைமேல் உட்காரவுங்கூட இடமில்லாமல் " நிராதாரோ விதத: " என்கிறபடியே அசக்தனான கஜேந்த்ரனுக்கு ஸமனாய் நிற்கிறேன், கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தவன் நித்யஸூரிநிஷேவ்யமாநனாய் கலங்காப்பெருநகரில் 'ஸவ்யம் பாதம் ப்ரஸார்ய'' என்கிறபடியே திருவனந்தாழ்வான்மேலே வீற்றிருக்கிற நாராயணனன்றோ, கஜேந்த்ராழ்வானை வந்து ரக்ஷித்தாப்போலே வரவேணுமென்று என்னைச்சொல்லலாமோ வென்னில்; " க்ருதாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் " என்று சொன்னாப்போலே சொல்லக்கூடாது, தேவரீர்தான் கஜேந்த்ர ரக்ஷகனான நாராயணன்

என்று "ஸர்வநாராயணோ தேவ:" என்று ப்ரஹ்மா சொன்னாப் போலே சொல்லுகிறாரென்றபடி. ஹஸ்திகிரிநாயகனான வரதனே கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தாரென்பதை ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்ய வரதராஜாஷ்டகாதிகளில் காணலாம். "ஸ ஏவ" த்ருதீயஸ்தித ஸர்வகார ஸந்த்ராதா ஸந்நிஷ்ட:. (ரஹஸ:) வேக சாலியான (ஸவநவாஹ:) தேவரீருடைய வாஹநமான பெரியதிருவடியும் (ஸ ஏவ) அந்த பெரிய திருவடிதான், ஸத்வம் கஜேந்த்ர ரக்ஷணாய ப்ரயாதம் போகும்போது "ஆகர்ஷந்து த்விஜ ராஜவேகம்த்விஜவாஹ" என்று அவனையும் நீர் இழுத்துக்கொண்டு போன பெரியதிருவடி தானென்றபடி. ரஹஸ்ஸத்துக்கு ப்ரீதி ஸம்ரக்ஷமுண்டானாலும் நிரோதிஸத்துக்குப் போலே ப்ரதிப்ரவாஸ முண்டென்று ஸ்ரீசௌர ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ப்ரயுக்த ப்ரவ்யாக்யாதம். (ஶிதயாரம்) தீக்ஷ்ணமான தாரையையுடைய (சக்ரம்) திருவாழியும் (ததேவ) அந்த சக்கரந்தான், முதலையின் வாயிலகப்பட்ட யானைக்கு ஒரு தீங்கு வாராமல் முதலைமாத்திரம் மாளும் படி செய்த சக்கரந்தானென்றபடி. தேவரீருக்கு வாஹநமாயிருக்கிற பெரியதிருவடியும் திருக்கையில் தரிக்கப்பட்ட சக்ரமும் கஜேந்த்ரனுடைய வாஹநம்போலும் சக்ரம்போலு மன்றென்றபடி. (க்ராஹக்ரஸ்தவாஸ்ய:) கஜேந்த்ரன் போலே நானும் ரக்ஷிக்கத்தகுந்தவன், வாஸ்யகேவலாவஸ்த்ரமிருக்கிறது. ஒரு முதலையின் வாயிலகப்பட்ட கஜேந்த்ரம் தான் வாஸ்யனோ, ஒரு முதலையன்றிக்கே ஐந்து முதலைபோலிருக்கிற விஷயவர்க்கத்தி னுடைய வாயில் அகப்பட்ட நான் வாஸ்யனன்றோ வென்றபடி. ஆனாலும் நீர் தேவஷ்ரஜாதி கஜேந்த்ரம் திர்யக்ஜாதி, அறிவில்லாத திர்யக் ஜாதியை ரக்ஷித்தோம், அறிவுடையரான நீரே உம்முடைய கார்யமும் செய்துகொள்ளலாகாதோ வென்னில்; தேவஷ்ரனென்றும் திர்யக்கென்றும் பேதமுண்டோ, ஸர்வசேதந ஸமஷ்டிக்கும் தேவரீர் பொதுவன்றோ? "ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத் ஆர்த்தாநாமார்த்திஹந்தாரம். ஆர்த்தாநாம் ஸம்ஶ்ரயஶ்சைவ, ஆர்த்திஹந்தாரம்" என்று ஆர்த்தர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களு

டையகூதியைத்தீர்ப்பாயென்றன்றோ ப்ரமாணங்கள்சொல்லுகிறது ஆகையாலும் நானும் ஸாக்ஷாத்தான் ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறகரு த்தாலே யருளிச்செய்கிறார் ஸாதாரணேதி । (ஸர்வஜந்தோ:) ஜாதிபேத மில்லாமல் ஸகலஜந்துக்கும் (த்வயி) தேவரீர் (ஸா தாரணேஸதி) ஸாதாரண மாயிருக்கும்போது, நான் கரீந் த்ரனாகையாலே கரியை ரக்ஷித்தோமென்று சொல்லக்கூடாது, தே வரீர் ஸகலஜந்துக்கும் பொதுவன்றோ வென்றபடி. (ஸாதக ஸாதகவைஷம்யே) ஸாதகஸாதகவைஷம்யமானது, ஸாதகஸாதக யோ ர்விஷயே விஷமத்வம். (நவிஶேஷஹேது:) விஶேஷ ஹேதுவன்று. ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திவிஶேஷத்துக்கு ஹேதுவன்று, ஆகையாலே தேவரீர் ஈண்டென வந்து உபாயத்தைத் தலைக் கட்டிவைத்துரக்ஷிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். ॥

ஏகரீசனே! கஜேந்த்ரத்தை ரக்ஷித்தவர் தேவரீர்தான், ம ஹாவேகசாலியான கருடனும் அவர்தான், சக்கரமும் அதுதான், நானே ரக்ஷிக்கத்தகுந்தவன், இப்படி யெல்லாமிருக்க என்னை ர க்ஷிக்கக்கூடாதோ, கஜேந்த்ரம் திர்யக் என்றும் நான் மநுஷ்யனெ ன்றும் பேதமுண்டோ தேவரீருக்கு, தேவரீர் ஸமஸ்தஜந்துவுக்கு ம் பொதுவாயன்றோ இருப்பது. ஆகையாலே சீக்கிரம் என்னை ர க்ஷிக்கவேணுமென்றுப்ரார்த்தித்தாரென்பது திரண்டபொருள்।௪०॥

ஸ்வ । ஸ்வப்ரவ்ருத்தும் உபாயநிஷ்டதையை அவிலம்பேந பண்ணி வைக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த இவருக்கு எம்பெருமான் உபாயநிஷ்டதையைப்பண்ணிவைக்க, இங்கு உத்தரகாலத்தில் ஸோத த்திலும் ஸ்ம்ருத்திலும் "க்ஷாக்ஷா" என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ரமேயத்துக்கு ஸாதகஸாக்ஷிபோலே அண்ணாந்திருக்கிறபடி யிரண்டு ஶ்லோகத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்;—

(ஶ்ரீ) நிஸ்ப்ரபயிஷ்யதி க்ஷா கரிஶைலநாதே
தர்ப்பாக்ருதிஸ்ப்ருஶி பராகபயாஷ்டமூர்த்தி ।
ஸ்ராவீ நதர்பணமநே ஸமயஞ்சய க்ஷம:
ஸாதாரவிந்தபரிவாரரஸப்ரவ்ஸ: ॥ ॥௪௧॥

பதம்	உரை
ஹே கரிஶைலநாத!	யானைமலையை வீடாகவுடையவனே!
தவ	தேவரீருடைய
பாதஸரோஜ	சரணாரவிந்தத்தினுடைய
பரிசார	கைங்கரியத்தினாலுண்டான
ரஸாநுபவ:	ஆநந்தத்தினுடையப்ரவாஹமானது
[மாம்	அடியேனை]
ஸாத்மயந்நிவ	ஸாத்மகப்படுத்திக்கொண்டே
மே	அடியேனுடைய
துர்வார	தடுக்கமுடியாத
கர்மபரிபாக	கர்மபரிபாகமாகிற
மஹாதவாக்நீந்	பெரியகாட்டுத்தீயையும்
ப்ராசீநது:கசயாந்	ப்ராசீநதுக்கங்களையும்
கதா	எப்பொழுது
நிர்வாபயிஷ்யதி	போக்கடிக்கப்போகிறது.

ஸ்ரீ ॥ நிர்வாபயிஷ்யதீதி ॥ (ஹே கரிஶைலநாத!) ஹஸ்திகிரியை தாமமாக உடையவனே! வைகுண்டத்தில் நிரவதிக ஸஹஸ்ர ஸூரிகணாலங்க்ருதமான திவ்யஸ்தாநமிருக்கும்போது முண்டும் முரடுமான மலையை தாமமாகப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது க்ருபாதிஶயமாகையாலே நான் கிட்டி ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஒரு மஹோதாரன் ப்ரஜைகள் கஷ்டப்படும் தேஶத்தில் தான் வஸித்து க்ருஹங்கட்டிக்கொண்டு ஐஶ்வர்யமாக ஸுகமிடச்செய்தேனும் பெறுதவன்போலேயும் கடலில வர்த்தகம்போட்டு தண்ணீர்எறைக்கும்போதும்தண்ணீருக்குப்பஞ்சம் வருமாப்போலேயும்தேவரீர்இந்தநாட்டில்வந்துக்ருஹங்கட்டிக்குடியிருந்துஸம்ரக்ஷணம் பண்ணும்போதும் நான் கஷ்டப்படலாமோ வென்கிறுரென்று கருத்து. (தவ பாதஸரோஜ பரிசார ரஸாநுபவ:) தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஸம்வாஹநாதி கைங்கர்யத்தாலே உண்டான ஆநந்தாநுபவமானது, ரஸஸ்ஸ்வாதுஸ்தநுவாஸீ (மாம்) அடியேனை, மாஜித ஸ்ருஹாரம் (ஸாத்மயந்நி

ஸ) [illegible] ஸாதநங்கொடுத்துக்கொண்டே சிகித்ஸை பண்ணுமாப்போலே அடியேனை ஸுகப்படுத்திக்கொண்டே து:கஸாதநத்தை நிவ்ருத்திக்கவேணு மென்றபடி. [illegible] பெருங்காட்டுத்தீயை, [illegible] எப்பொழுது ஶமனம்பண்ணப்போகிறது [illegible] காட்டுத்தீயை ஶமனம்பண்ணுமாப்போலே தேவரீருடைய சரணாரவிந்த கைங்கர்யத்தாலுண்டான ஆநந்த ப்ரவாஹமானது ஸம்ஸாரதாவாக்நியை எப்பொழுது ஶமனம்பண்ணப்போகிறதென்றபடி ॥

ஏ கரிசைலத்தை ஸ்தானமாக வுடையவனே! தேவரீருடைய சரணாரவிந்தத்தின் கைங்கர்யத்தினாலுண்டான ஆநந்த ப்ரவாஹமானது அடியேனை ஸுகப்படுத்திக்கொண்டே அடியேனுடைய பாபங்களாகிற பெருங் காட்டுத்தீயை எப்பொழுது போக்கடிக்கப்போகிறதென்பது திரண்டபொருள் ॥ ॥ ௪௧ ॥

॥ [illegible] ॥ [illegible] ஸுக்ருத து₃ஷ்க்ருத ஶ்ருங்க₂லாப்₄யாம்
[illegible] ।
[illegible] கரீஶ
[illegible] ॥ ௪௨ ॥

பதம்	உரை
ஹே கரீஶ!	ஏ கரீசனே!
அஹம்	அடியேன்
ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ஶ்ருங்கலாப்யாம்	புண்யமென்ன பாபமென்ன, இவைகளாகிற விலங்கினாலே

ஸ்வயம்	தானாகவே
உன்முக்த:	விடுபட்டவனாகவும்
அக்நிபூர்வ்வை:	அக்னியை முதலாக உடைய
ஆதிவாஹிகை:	ஆதிவாஹிகர்களாலே
அதிவாஹிதாத்வா	அழைத்துக்கொண்டுபோகப் பட்டிருக்கிறமார்க்கத்தையுடையவனாகவுமாகி
ஹஸ்திந்	தேவரீருக்கு
ஸ்வச்சந்த	யதேச்சமாக
கிங்கரதயா	கிங்கரனாயிருப்பதாலே
ஸ்வாபாவிகம்	ஸ்வபாவஸித்தமான
மஹாதிகாரம்	மஹாதிகாரத்தை
ப்ராப்ஸ்யே	அடையப்போகிறேன்

வ்யா॥ உன்முக்த இதி॥ (ஹைதுகீம்ஸ । ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ச்ருங்கலாப்யாம்) புண்யபாபரூபங்களான நிகளங்களாலே, ஸ்வயமுன்முக்த:) அடியேனாலே ஒருபடியாலும் திமிரிக்கொள்ளக்கூடாமல் அடியேனைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த புண்யபாபங்கள் தேவரீர் ப்ரஸன்னனால் தானாகவே என்னை விட்டு ஓடிப்போகின்றன என்றபடி. புண்யபாபங்களிரண்டும் நித்யவிபூதிப்ராப்திமோக்ஷத்திற்கு விரோதியாக இருந்ததாலே அந்த இரண்டையும் விலங்காகச் சொன்னபடி. (அக்நிபூர்வ்வை:) அக்நியாதிகளான (ஆதிவாஹிகை:) "ஆதிவாஹிகாஸ்தல்லிங்காத்" என்கிறபடியே அதிகாரம் பெற்றவர்களாலே (அதிவாஹிதாத்வா) அதிவஹநம் பண்ணப்பட்ட மார்க்கத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, சிறைகிடந்த ராஜகுமாரனை விலங்கைவெட்டி மஹாராஜஹோமங்களோடே மந்த்ரி முதலானோர் வழிநடத்தி யழைத்துக்கொண்டு போகுமாப்போலே அழைத்துக்கொண்டுபோயென்று கருத்து. அக்நியாதிமார்க்கமும் [illegible]மாகையாலே அதையும் சேர்த்து ப்ரார்த்திக்கிறானென்று தாத்பர்யம். (ஹஸ்திந் ஸ்வச்சந்த கிங்கரதயா) தேவரீருக்கு யதேச்சமாக கிங்கரனாயிருப்பதாலே (ஸ்வாபாவிகம்) அநௌபாதிகமில்

லாமலிருக்கிற, "ஸாத்விகத்யாகஸ்ச" என்கிறபடியே ஸத்வஸாத்விகமான என்னவுமாம். (அதிகாரம்) அதிகாரா ஜத்தை, கிங்கராதிகாரஜத்தை என்றபடி. (ஸம்வேஹ) அடையப்போகிறேன், ஸத்க்ருதியில் தேவரீருக்கு ஸஞ்ஜாதமற யதேஷ்டமாக நினைத்தபடி கைங்கர்யம் பண்ணக்கூடாமல் விசேஷ்ய ஸாதநஸாதந ஸம்பத்தாநுபவமில்லாமல் கைங்கர்யம் பண்ணும்படி அதிகாரத்தைப் பெறவேணுமென்றபடி ॥

ஏ சுவாமி! அடியேன் புண்யபாபங்களாகிற விலங்கினாலே விடுபட்டவனும் அக்னி முதலான ஆதிவாஹிகர்களாலே நயிப் பிக்கப்பட்டவனுங்கொண்டு தேவரீருடைய கைங்கரியமாகிற பெரிய அதிகாரத்தை யெப்பொழுது அடையப்போகிறேனென் பது திரண்டபொருள் ॥

௧௦ ॥ ஓ அப்புல்பிள்ளாய்! நீர் பௌஷ்கரஸம்ஹிதையின் நிய மனப்ரகாரத்தில் ஆத்ருதியோடேகூட இருக்க, உம்முடைய அபீ ஷ்டத்தை என்னிடத்தில் வந்து ஸம்ஹித்து ஸர்வஜ்ஞநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக நித்யவிபூதியில் போய் கைங்கர்யம் பண்ண வேணும், இதுதான் அடியேனுக்கு அபீஷ்டமென்று சொல்லிமுடி த்தீர், அப்படியே நான் உம்முடைய ஸம்ஹிதையாலே ஸம்ஸாரத்தைக் கொண்டு என்னுடைய ஸமீபத்தில் உம்மை வைத்துக்கொண்டு நிரதிசயபோகத்தைக்கொடுத்து என்னுடைய தாஸ்யத்தையும் கொடுத்தால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்தாலென், இப்படி உம்மையிங்கே வைப்பதும் லோகரக்ஷணார்த்தமென்று எம்பெருமான் அருளிச் செய்ய, இப்படி அடியேனை கடாக்ஷிப்பீராகில் ஸம்ஸாரமும் அடி யேனுக்கு அபவர்கமென்று அருளிச்செய்கிறார் :—

॥ஶ்லோ॥ ஸ்வம் பௌஷ்கரஸம்ஹிதாவாஸி ஸமீபதஶ்ச
ஸ்வயம்ப்ருதி ஹஸ்திநவா கரிஷ்யஸீதி ।
ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டி தவயதி தாஸஜநஸ்ய
ஸம்ஸாரவஶ பரமபதவர்கவத் ॥ ॥[illegible]॥

பதம்	உரை
ஹஸ்திகிரீசநாத!	ஏ ஹஸ்திசைலத்துக்கு நாதனாயிருக்கு [மவனே
ஹே பகவந்	வாராய்ஸ்வாமியே
த்வம்	தேவரீர்
ப்ரஸீதஸி சேத்	ப்ரஸாதம் பண்ணுவீராகில்
தவ	தேவரீருடைய
ஸமீபத:	ஸமீபத்தில்
அஸ்மி சேத்	நானிருப்பேனாகில்
த்வயி	தேவரீரிடத்தில
அநகா	தோஷமில்லாததான
பக்தி:	பக்தியானது
அஸ்தி சேத்	இருக்குமாகில்
த்வதீய:	தேவரீருடையதான
தாஸஜந:	தாஸஜனமானது
ஸம்ஸ்ரியதே யதி	ஸமஸாரத்தையடைவனாகில்
ஏஷ:	இந்த
ஸம்ஸார:	ஸம்ஸாரமானது
அபவர்க ஏவ	மோக்ஷந்தான்

வ்யா ॥ த்வமிதி। (ஹஸ்திகிரீசநாத! ஹே பகவந்!) ஏ ஹஸ்திகிரிக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கும் பகவானே! (த்வம்) ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணாய் என்னுடைய பாபத்தாலே "க்ஷிபாமி" என்று ஸங்கல்பித்த தேவரீர் (ப்ரஸீதஸி சேத்) என்னுடைய ப்ராயச்சித்தமையை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ப்ரஸந்நராக ஆகுவீராகில், (தவ) தேவரீருடைய (ஸமீபத:) ஸமீபத்தில், ஸாயுஜ்யஸக்திகமுக்தி:(அஸ்மி) நானிருப்பேனாகில்(த்வயி) தேவரீரிடத்தில் (அநகாபக்தி:) ஸாதநத்வாப்ருத்தம் வளரும்படியான பக்தியானது ஸாதநபக்தி ஸாதநத்வாப்ருத்தம் வளராதபோது ஸாதநபக்திக்கு அவஸரமுண்டு, அதில்லாதிருக்கிற பக்தியானதென்றபடி, "ஸுது

[illegible]" [illegible] ஸக்தியை [illegible]மென்று சொல்லிற்று [illegible] பண்ணினார் [illegible] ஸக்தியில் இடுக்குகை ஸக்திக்கு [illegible] இருக்குமாகில் ([illegible]) தேவரீருடைய [illegible] பெற்ற [illegible], "பிறருக்கேயுழைத்தேழையானேன்" என்கிறபடியே [illegible] பண்ணாமல் [illegible] இருக்கிற என்றபடி ([illegible]) [illegible]த்தையுமுடையனாகில் ([illegible]) மோக்ஷந்தான். மோக்ஷத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் வாசியில்லை யென்றபடி ॥

ஏகரிசைலத்தை வீடாகவுடைய ஸ்வாமின்! தேவரீருடைய தாஸ்யத்தைப்பெற்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்தாலும் அவனுக்கு தேவரீருடைய அநுக்ரஹமும் தேவரீரிடத்தில் பக்தியும் இருக்குமாகில் இந்த ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமாகவே ஆகிறது மோக்ஷத்திற்குப்போயும் பகவானிடத்தில் பக்தியும் கைங்கரியமுமே அபேக்ஷிதம் அது இந்த இடத்தில் வருமேயானால் இந்த ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமாகவே யாகுமென்பது திரண்டபொருள். ॥

[illegible] ॥ இப்படி [illegible] இருக்குமாகில் ஸம்ஸாரமும் [illegible]மென்று இவரிசைந்தவாறே, எம்பெருமான், தன்னுடைய [illegible]த்தைக்கண்டு நடந்துவர அழகை [illegible]களாலே [illegible]னைக்கொண்டு [illegible] கூடின [illegible]போலே இவருடைய திருவுள்ளத்தில் எழுந்தருளத்தொடங்க, என்னுடைய

சிறுமையைப்பாராதே ஹ்ருதயத்தில் வந்து நிற்கிற தேவரீரை ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே நிரந்தர த்யானம் பண்ணுகிறேனென்கிறார்:—

॥ ஶ்ரீ: ॥ ஆஹூயமாநமநபாய விபூதிகாமை:
ஆலோகத்வஸ்த ஜகதாந்த்ய தமோத்வயம் ।
ஆலோஹிதாம்ஶுகமநாகுல ஹேதிஜாலம்
ஹோமாரணி ப்ரஸவம் ஸஹயநீய ஹவிர்புஜம் த்வாம் ॥ ௨௨

பதம்	உரை
அநபாய விபூதி காமை:	அபாயமில்லாமலிருக்கிற விபூதியை போக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவர்களாலே, அக்னிபரத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையு மிச்சிக்கிறவர்களாலே
ஆஹூயமாநம்	அழைக்கப்பட்டவனும், நெய் முதலியவைகளாலே ஹோமம்பண்ணப் பட்டவனும்
ஆலோக த்வஸ்த ஜகதாந்த்யம்	தன்னுடைய கடாக்ஷங்களாலே போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்தினுடைய அக்ஞானாந்தகாரத்தை யுடையவனும் அக்னிபரத்தில், தன்னுடைய காந்தியினாலே போக்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்தினுடைய இருளையுடையவனும்
ஆலோஹிதாம்ஶுகம்	பீதாம்பரத்தை யுடையவனும், சிவப்பான கிரணங்களை யுடையவனும்,

{ அநாகுல ஹேதிஜாலம்	பரபரப்பைப்படையாமலிருக்கிற ஆயுதஸமூஹங்களை யுடையவனும், புகையினாலே மூடப்படாமலிருக்கிற ஜ்வாலைகளை யுடையவனும்
{ வைராஞ்ச ஹயமேத ஹவிர்புஜம்	பிரமனுடையதான அச்வமேதயாகத்தில் வபாரூபமான ஹவிஸ்ஸை புஜிக்கிறவனும், பிரம்மாவினுடைய அச்வமேத ஸம்பந்தியான அக்நிபோலிருக்கிறவனுமான
த்வாம்	தேவரீரை
அநவரதம்	அடிக்கடி ஸ்மரிக்கிறேன்,

வ்யா || ஆஹூயமாநேதி | (அநவாப்யஸ்ம்ருதிகாலேஷு) நித்யஸூரிகளாலே, ஸர்வேச்வரர்களாலே யென்றபடி. (ஆஹூயமாநம்) அழைக்கப்படுமவனும், "ஸ்த்ரீ... ... ..." என்று கண்ணன் ஸீதையைக்குறித்து வஸ்த்ரத்தைக் கையாலெடுத்துக்கொண்டு ஸீதாம்பரதாரியாக எழுந்தருளும் போது அந்த அழகைக்கண்டு ஸீதை "... ..." என்று மெள்ளமெள்ள எழுந்தருளவேணும், திருக்கண்கள் அழகையும் ஸீதாம்பரத்தின் அழகையும் கையில் பிடித்துக்கொண்ட திருவாழியின் அழகையும் "ஸஞ்சரிஷ்யதி" என்று நடந்துவருகிறவழகையும் நான் ஸேவிக்கவேணுமென்று அழைத்தாப்போலேயும், ஆழ்வார் "தாமரை நீள் வாசத்தடம்போல் வருவானே ஒருநாள் காணவாராயே" என்கிற பாட்டில் ஒரு தடாகம் நடந்துவருமாப்போலே நடந்துவரவேணுமென்றும, "கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே" என்றும அழைத்தாப்போலேயும் ஸர்வேச்வரர்களாலே அழைக்கப்பட்டவனென்றபடி. அபிவக்ஷத்தில், (அநவாப்யஸ்ம்ருதிகாலேஷு) அநவா

ய= அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்ன, விஹ்ருதி= இஷ்டப்ராப்தியென்ன, கா மௌ= இவைகளை இச்சிக்கிறவர்களாலே, விஶிஷ்டாஹ்ருதி:। வி ஹ்ருதி: இஷ்டப்ராப்திரித்யர்த்த:. ஹ்ருத ப்ராப்த விதியாதார்த்த:. (ப்ரஹ்ருதயோநம்) ப்ரஸந்நாக ஹோமம் பண்ணப்பட்டவனும், (ப்ர மோக்ஷார்த்தம் ஜகதாம்) ப்ரமோக = கடாக்ஷங்களாலே, மூர்த்த= போக்கடிக்கப்பட்ட, ஜகத்= உலகத்தினுடைய, அஜ்ஞ= அஜ்ஞாநத்தை யுடையவனும், தேஶிகனுடையவும் தத்தநர்வேதிக ளுடையவும் ஹதவத்ந்ஹ்வவிரோதியான அஜ்ஞாநாதிகளைத் தன்னு டைய கடாக்ஷங்களாலே நிவ்ருத்தித்தானென்கையில் தாத்பர்யம். அந்தர், தன்னுடைய பஸ்லெயாலே மோகத்தின் இருளை நி வ்ருத்திப்பவனும், (ப்ரமோஹித தாம்ஸாகம்) ப்ரமோஹித = கா ந்த்யநவீதமான, அம்ஸாகம்= வஸ்த்ரத்தை யுடையவனும், வீ தாஶரத்தை யுடையவனுமென்றபடி. இங்கு வீதாஶரத்தைச் சொன்னது களஸ்தாஹாதீநாஶர்வலக்ஷணம் அநியும் ப்ரமோஹித மான கிரணங்களை யுடைத்தாயிருப்பன். (அநாகர்மஹோதிஜா லம்) ஸஜீவமில்லாமலிருக்கிற வக்ராஷ்ட்ரயாய ஸமூஹத்தைய டைத்தானவனும், யாகத்துக்குப் போகும்போதன்றோ ஸஸஜீவ மாக இருக்கவேண்டியது, இங்கு தேஶிகனுக்கு வெடெவஸாதி க்கிற வ காரணமாகையாலே அநாகர்மங்களாயிருக்கின்றன ப்ர யாயங்களென்றபடி. அநியும் யஜ்ஞாதிகளால் வ்யாகர்மமில்லாம லிருக்கிற ஜாலெகளுடைய ஸமூஹங்களை யுடைத்தாயிருக்கும். அநி ஜாலெயில்லாதபோது யஜ்ஞாகர்மமாயிருக்கும், ஜலிக்கும் போது யஜ்ஞமிருது, "ப்ரஹ்ருதயோநம்" என்று ஹோமம்பண்ண ப்பட்டிருக்கிறபடியாலே ஜாலெயுண்டாயிருக்கும், ஜாலெ இல் லாதபோது ஹோமம்பண்ணக்கூடாதிறே. (ஹோரண்யஹஸ்த ஹயமேயஹவிஹர்ஜம்) ஹோரண்யஹஸ்த= வதர்த்தவஸநிவ்ய யான, ஹயமேய= அஶ்வமேயத்தினுடைய, ஹவி: = வபாரூவ ஹவிஸ்ஸை, ஹர்ஜம்= அமுதுசெய்தவருமான, அநியான என்று அர்த்தம். (க்வாம்) தேவரீரை (அநர்வரெயம்) வீதிவ்ய கஷ்டத்தாலே வநேவநேவிக்கிறேன். "வைகலும் வெண்ணெய்

கைகலந்துண்டான் பொய்கலவாதென் மெய்கலந்தானே” என்று யசோதை வெண்ணெயைக் களவுகொண்டு ஹூஜித்தாயா என்று கேட்க என் கையைப்பாரு, என் வாயையபாரு, நான் வெண்ணெய்யை ஹூஜிக்கவில்லை என்று பொய்சொன்னாற்போலன்றிக்கே ஆழ்வாருக்கு கையும் வெண்ணெய்யுமாய் வாயும் வெண்ணெய்யுமாய் ஸெவெவஸாஹித்தாப்போலே தெஸிகனுக்கு வவாரஞவஹவிஸும் வாயுமாய் ஸெவெவஸாஹித்தபடி. “வவாவரிஜெஹாஸா ஸ வாஸிதாயாரவஷ்வம்” என்று வஞவ்ரர்களுக்கு வவெவெயவஞவுமமுது செய்த வாஸனையோடே ஸெவெவஸாஹித்தார். இவருக்கு வவெயும் வாயுமாயும் வாஸனையோடேயும் ஸெவெவஸாஹித்தார். இது “ஹவிஹுஜம்” என்கிற வஷஸாரவஸ்ரத்தாலே கிடைத்த கயூம். சூஷ்ரஸ்லோகத்தில் “தாரமவநவெஷ்ராம ஸ்ராஜெஹாஹவ்யவாஹஃ” என்று சொன்னபடி இங்கும் “ஸெஹாரண்ரமஹுஹயஜெயஹவிஹுஜம்” என்று சொன்னத்தாலே இரண்டு ஸ்லோகமும் ஸகககணமாய்க்கொண்டு சூஷ்ரஸ்லோகத்தில் வ ராயிடுத்தபடியே இங்கு ஹஷ உாநம் பண்ணிரென்று ஸஞவிதம். இங்கு “சூஹஞயஜநஜநவாய விஹஞதிகாஸெஃ” என்றத்தாலே திருக்கச்சிநம்பி அம்மாள் வ ஹ்ரதிகளைச்சொன்னால் அது தெஸிகனுக்கு கதீதகாமமாகையாலே “சூஹஞதம்” என்று வ யொமம் பண்ணவேணு மத்தனையொழிய “சூஹஞயஜநம்” என்று வதஹஜநாயஹமாகச் சொல்லக்கூடாது. தெஸிகனுக்கு ஸஜாமவதிகளாய் சில ஐதரர்களுண்டென்கைக்கு வ ஜாணமில்லை, ஆகையாலே இங்கு “ஜநவாய விஹஞதிகாஸெஃ” என்றத்தாலே தெஸிகனையும் தஷநவாஸிகளையுஞ் சொன்னபடி. தெஸிகன் “கஷாவொர கஜெஹாரகாராம ரஹ காஹாரமிமஹதம் காரிஷ ரஸிஜாம்” என்றும், “நிவஹ வயிஷ ரதி கஷாகாரிஸெமயாஜநு” என்றும் பலவிடங்களில் தான் வ ராயிடுத்தார். தெஸிகாநவாஸிகளும் தெஸிகஸஜ ஙயம் பெற்றபடியாலே தெஸிகனுக்குப்போலே தீவ்ர ஜஜஸெஷயுண்டாய் எங்களை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று அழைக்கலாம். கயூவா,

தேசிகாதேசம் ஸமநாய விஹஹிதாகார்களாய்க்கொண்டு ஸாரஸா னோக்கி யழைக்கிறார்களென்னவுமாம். தயாஹி = தேசிகன் ஸஹ வ்ராத்யில்லாமல் விஷராயிருக்க ஸமாஸ்யர்கள் இவரிலும் ஸதிராத வ்யஸநாஹிஷ்டிதர்களாய் ஸாரஸனை நோக்கி இவரை என்செய்ய நினைத்திருக்கிறீர், ஸாஸ்க வீதாஸ்ர ஸமஜாதாஜ்ஞனாய் ஹீஷருக்கு நடந்துவந்தாப்போலே வந்து இவரை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணலாகாதோ, "நிவராவயிஷ்த்தி ஸஹாஸ்மிமேஸ யாஸ்மு உவராரஸ்ய ஸ்விவாஸ்ஹாஸ்வாஹ்ம்" என்று ஸதருளி றோரே யென்று ஸமாஸ்யர்கள் ஆஹ்வாநம் பண்ணுகிறார்களென்ற படி. "ஹவிஷ்யஜ்ஞஸ்வயம் ஸாஜஸாம் ஸஹஸ்ரஷ்டி ஜநவிஜ்ஞாஷிதா" என்று ஸவ்வதஸ்க நிஜநயோகத்தில் ஸமாஸ்யர் களாலே வ்யாயிக்கப்பட்டதை "ஷஷ்டி ஜநவிஜ்ஞாஷிதம்" என்கிற த்தாலே ஸவிப்பித்தருளினார். பின்னும் மும்மணிக்கோவை யென்கிற ப்ரபந்தத்தில் நாயிகாஹாவம் ப்ரவ்ருத்தராய் விரஹாதுரா ராயிருக்கும்போது "ஆர்க்கும் கருணைபொழிவான்". என்கிற ஏழாவது பாட்டில் நிரதிசயஸ்மிவிநீ ஷக்தி யையான இவள் ஸ்ரீ வேராவ விஹாமற ஸஹஜநங்களுக்கும் ஸமாணாவஷியாய்க் கொண்டு ஸ்ரீவத்ஸ திவ்யமான ஒரு விலக்ஷண ஸாஸதேவம் போ லே யெழுந்தருளியிருக்கிற அவனைக்கண்ட வேகாவாலே ஸூந் ஜாஸ்ஸக்களுக்கு ஸஹங்களான நேத்ரங்களில் ஸோகாஸ்ஸ வைப பெருக்கிறாள். ஸ்வீநஸ்யிதஹாமேதேயாக நின்றாள், ஹீவராஷ நிஸ்வாஸவாஸமேகனை விடாநின்றாள், வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தை நினைத்து ஸஜகிதஹாமேதேயாக நின்றாள், பா ர்க்கிறவர்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவோமென்று ஸவிபுலம் பினாள். அப்படியே "வெற்புடனொன்றிய" என்கிற ஒன்பதாவ து பாட்டில் "என் விற்புருவக்கொடிக்கு விலங்காமயல் பெற்றனே" என்று ஸநவாவம்போலே அழகுள்ள புருவங்களையுடைய வளாயும் ஷதேபோலே ஸூஜஸவஹாவெயுமான இப்பெண்பி ள்ளை விஷயத்தில் நான் தீராத மோஹத்தை அடைந்தேனென்று மாதா புலம்பினாள் இப்படி தம்மாலும் ஸமாஸ்யர்களாலும் அ

ழைக்கப்பட்ட எம்பெருமான், ‟ ஸம்வேஶய ப்ரதீப்ஸி ” என்கிற ஶ்லோகத்தில் உக்தமான ப்ராண ஸத்தை யிங்கே கொடுத்து ரக்ஷிப்பீராகில் ஸம்ஸாரமும் அபவர்கமாகுமென்று இசைந்தவாற தேஶிகரிடத்தில் எழுந்தருளத்தொடங்க, அந்த அழகைக்கண்டு ‟ ஸஹஸா ப்ரஹி ஹா முக்த ஜீவித நேத ” என்றுப்போலே தேஶிகனும் அநந்யஸ்களு மழைக்கிறார்களென்றபடி. பூர்வத்தில் ‟ அஸ்மத் ப்ராணநம் ந:” என்று ந: என்கிற பஹுவசநத்தாலே அநந்யஸ்களுக்கும் ஸமுஜ்ஜீவநம் பண்ணவேணுமென்று தேஶிகன் ப்ரார்த்திக்க, இவருக்குமட்டும் ஸமுஜ்ஜீவநம் பண்ணினால் தேஶிகன் த்ருப்தியை யடையமாட்டா ரென்றெண்ணி எம்பெருமான் அநந்யஸ்களுக்கும் ஸமுஜ்ஜீவநம் பண்ணவரவே, அநந்யஸ்களும் ‘ஸஹஸா ப்ரஹி’ என்று அழைக்கிறார்களென்று கருத்து. அன்றிக்கே, தேஶிகனுக்கு ஸேவை ஸாதிக்க வரவே அதுகண்டு அநந்யஸ்கள் எங்களுடைய ஸாதியான தாப்புல் அய்யர் தேவரீருடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தை யடைந்து ஸந்தோஷராகவேணும், அதுவே எங்களுக்கு ப்ரயோஜநம், நாங்கள் உஹாஸஸந்தோஷத்தை யடைவோம் எழுந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தநம் பண்ணுகிறார்கள். கங்குலும் பகலுமென்கிற திருவாய்மொழியில் திருத்தாயார் உத்க்ருஷ்டையான தன் பெண்பிள்ளையைப பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் மஹாப்ரஹ்மத்துக்குள்ளே யிட்டுவைத்து ‟ இவள் திறத்தென் செய்கின்றாயே, இவள் திறத்தென் செய்திட்டாயே, இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே ” என்று ஏ திருவரங்கத்தாய் இவளை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணுகிறாயோ, முடியப்பண்ணுகிறாயோ, என்று பல ப்ரகாரமாக புலம்ப, பெரியபெருமாள் வந்து ஸபூர்ணமாக ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அத்தாலே உஹாஸஸந்தோஷ யான தன் பெண்பிள்ளை யைக்கண்டு திருத்தாயார் ஸந்தோஷ யாளென்று ‘ அடியடையாதாள் போலிவளணுகி யடைந்தனள் முகில் வண்ணனடியே ” என்று சொன்னளிறே. அப்படியே ‘ என் முன்னவர்க்குமாய் வாரலோ ” என்று ஆழ்வாருக்கு முன்னமேமாயும் படியாயிருந்த ஸகியும் ஆழ்வார்

ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே ஸத்ருஶராகவே தாங்களும் ஸத்ருஶரா
கவென்று பலவிடங்களிலும் அருளிச்செய்தார். ||

ஒருகாலத்திலும் ஒருவிதமான அபாயமில்லாததான மோக்ஷத்தில் இச்சையையுடையவர்களாலே கூப்பிடப்பட்டவரும், தன்னுடைய கடாக்ஷத்தாலே ஜனங்களுடைய அஞ்ஞானாந்தகாரத்தைப் போக்கடிப்பவரும் பீதாம்பரத்தைச் சாற்றிக்கொண்டவரும திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய ஆயுதங்களை சாற்றிக்கொண்டவரும பிரமனுடைய அச்வமேதயாகத்தில் வபையை அமுதுசெய்தவருமான தேவரீரை ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்மரிக்கிறேன்॥ ॥சச॥

சரு । "ஸம்வேஶ ச வீக்ஷஸி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ப்ரஜேஶஃ சொன்னபடி ப்ரஸாதம் பண்ணினதை கீழ் ஶ்லோகத்திலருளிச்செய்து "த்வாஸ்தீக்ஷித ஶ்ரேஷ்ட" என்று சொன்ன ஹம்ஸஶீலவாஸத்தையும் "ஸ்வயம் ப்ரஸீதஸி நவா" என்று சொன்ன ஸ்தோத்ரவஶ்யதையையு மிங்கு அருளிச்செய்கிறார். தேவரீருடைய ப்ரஸாதத்தாலே ப்ராப்தமாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வரூபமான திருமேனியை யுடையவர்களாய் திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் முதலான திவ்ய பார்ஷதர்களோடே கூடின தேவரீருடைய திவ்யஸபையை ஸேவித்துக்கொண்டு ஸந்துஷ்டர்களாய் தேவரீருடைய திருவடியை பக்தியோடே த்யாநிக்கிறதுமன்றிக்கே அருகே யிருந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஸுப்ரீதியை உண்டுபண்ணி வைக்கிறார்களென்கிறார்:—

(ஶ்லோ) ஸத்யோபலப்த்யம் ப்ரஸாதஜநிதைர் ப்ரஸாதைர் ப்ரதேஹமாநாஃ
ஸ்வாத்மஸ்வாத்மாநுபவ நதீக்ஷணைர் ஸதிஸதோ தவாஷ
ஸிந்தாஃ ।
யந்த்ராஃ ஸநீர்ஷத ஸபதம் ஸம்ஸதம் ஸத்யஷதஃ
ஸாதோத்ஸவநிஜ நய ஸ்ருதே ஸ்வாதயதே ஹேதோ ॥ சரு ॥

பதம்	உரை
தேவராஜ!	வரதனே!
முஹுர்முஹு:	அடிக்கடி
புலகநிபிடை:	மயிர்கூச்சலினாலே நிபிடங்களான
காத்ரை:	சரீரங்களினாலே
ஸ்பாயமாநா:	வ்ருத்தியடைகிறவர்களும்
நயநமுகுளை:	மொட்டுக்கள்போலே யிருக்கிற கண்களாலே
ஸ்தூலஸ்தூலாந்	மிகவும் பெரியதான
பாஷ்பபிந்தூந்	ஆநந்தபாஷ்பத்தினுடைய திவலைகளை
பிப்ரத:	பரிக்கிறவர்களும்
தே	தேவரீருடைய
ஸம்ஸதம்	ஸபையை
ஸததம்	எப்பொழுதும்
மண்டயந்த:	அலங்கரிக்கிறவர்களுமான
கேசித்	சில
தந்யா:	தன்யர்கள்
அந்த:	உள்ளே
விநய	விசேஷமாக சிக்ஷிப்பதினாலே
நிப்ருதை:	நிச்சலங்களான
ஸ்வாந்தை:	அந்தகரணங்களாலே
தே	தேவரீருடைய
பதம்	திருவடியை
ஸ்வாதயந்தே	(அநயர்களுககு) ருசிக்கும்படி செய்கிறார்கள்.

வ்ரு॥ (தேவராஜ! முஹுர்முஹு:) பலந: பாமேந்த்ரு ந (புலகநிபிடை:) ரோமாஞ்சங்களாலே நிபிடங்களான (காத்ரை:) ஸ்வாமியேந்து ப்ரத்யய:. ஸூக்ஷ்மமான சரீரங்களாலே (ஸ்பாயமாநா:) ஸம்ருத்தர்களும், "தவஸாந்நாஸகே

ந ” என்று உபாய தஶையில் அநுஸந்தாதிகளாலே க்ருஶ மான அங்கம் ஸம்பந் ஸேவாநந்தத்தாலே ப்ரத்யக்ஷமாய் அதிவ்ருத்த மாயிற்றென்று கருத்து. (ஸ்ருக்ஸ்ருவாது) அதிஸ்ருக்ஸ்ருவங்க ளான (பாஷ்பபிந்தவ:) ஆநந்தபாஷ்பபிந்துக்களை (நயந உத்பலை:) உத்பலம்போலே யிருக்கிற நேத்ரங்களாலே (விஹந்த:) தரிப்பவர்களான, நேத்ரங்கள் பாஷ்பங்களாலே தாரிதங்களாயிருக்கும்போது மலர முழிக்கக்கூடாமல் ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸீமிதங்களாயிருக்கு மாகையாலே உத்பலம்போலே யிருக்கின் றன என்றபடி. (கேசித் யதய:) சில யதிகள் (ஸம்ஸாரம் ஸந்ததம் ஸம்ப்ருஷ்யதஸ்ஸந்த:) ஸந்நிதியை யெப்பொழுதும் அநுஸ ரித்துக்கொண்டு தேவரீருடைய ஸந்நிதியில் வந்த உத்தரக்ஷணம் முதல் ஸர்வகாலத்திலும் ஒரு க்ஷணங்கூட ஸந்நிதியை விட்டுப் பிரியாம லிருக்கிறார்களென்றபடி. (அந்தர்விநயநிக்நசேத:) அந்த: = உள்ளே, விநய = விஶேஷண நயநத்தாலே, நிக்ந சேத: = நிம்நங்களான, (ஸ்வாசேத:) அந்த: கரணங்களாலே ப்ராஹ்மணர்கள் ஸம்பந்தஸந்நிதியில் வந்து ஸம்பானை ஸேவித்து ஆநந்தாதிஶயத்தாலே தங்களுடைய சித்தத்தை ஶரீராதவ்யதிரிக்த ஜீவஸ்வரூபத்தையுடைய ஸம்பானிடத்தில் சேர்த்து அந்யத்ர பட்டிமேயாமல் நிம்நமாய் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷத்திலிருக்கிற வரதனை தங்களுக்கு அந்தரங்க விஷயத்தை ஸம்ஹமென்று உத்தரத்ரையை அநுபவிக்கிறார்களென்றபடி. உப நிஷத்தில் அந்தர்யாமி ஸம்பந்தமென்பதை “ அந்தர்ஹிதே வாநந்த ஸம்ஸ்காரா: ” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில காணலாம். யத்வா, அந்த: = உள்ளே, விநய = விநயஸம்பந்தத்தாலே, நிக்நசேத: = நிம்நங்களான, அந்தர்விநயமில்லாமல் பாஹ்யே விநயஸம்பந்தம் பண்ணினால் ஸ்வாந்தத்திற்கு விஷயவைராக்ய மிருக்குமேதவிர ஏகாக்ர்ய முண்டாகாது. அந்தர்விநய மிருப்பதாலே ஸ்வாந்தத் திற்கு வாஸநா ராகமில்லாமல் ஏகாக்ர்ய முண்டாயிருக்குமென்று கருத்து. (தேவ:) தேவரீருடைய திருவடியை (ஸ்வாஶ்ரயதே) அந்யர்களுக்கு ரக்ஷிக்கும்படி செய்கிறார்கள். அந்யாஶ்ரிதஶ்ச

ஹாரார்த்ரம். இவர்கள் யத்நம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறதைப்பா ர்த்தால் பாமரர்களுக்கும் ஸம்ஸாரவைராக்யத்தில் அபி ருசி உண்டாகிறதென்று கருத்து. ஸந்தேஸ ஸந்தேச யாதவத் தில் “ க்ஷேத்ர காஞ்சீ ஸமாஸ்ரம் ” என்று ஸ்வாமிக்கிருப்பிடமாக சின்ன காஞ்சியைச் சொல்லியிருப்பதாலே ஸ்வாமிகள் வாஸமாய் ஸாத்விகர்கள் அத்ருஷ்டமாயிருக்கிறபடியாலே “ தேவிஸ ” என் றார். “ தேவிஸ ” என்கிறத்தாலே திருக்கச்சிநம்பி அம்மாள் அப் புள்ளார் முதலானோரைச்சொன்னபடி. இவர்களைசசொன்னால்அவ ர்கள் அதீதகாலத்திலிருந்தபடியால் “ ஸூதயதே ” எனகிற வர்த்தமாந ப்ரயோகம் விரோதிக்குமென்னில் ; ஸாவதாந அபேக்ஷித்தா லே கூடலாம். “ விரதிவ்ருத்தேஷு ப்ரஸித்த தத்த்வம் ஸ்ருதிஷ்விவ அதிஷ்டி தம் ” என்று சொல்லப்பட்டதிறே. “ தேவிஸ ” என்கிறத்தாலே தானும் அநுஸந்தித்தார். தேசிகனுடைய அநுபவாஸ்யிகளைச் சொ ன்னதாகவுமாம். “ ஸம்ஸாரபஞ்ஜரவிமோசந வேதநாவேதநாத்மகம் ஸம்ஸ்காரயோவகாரணம் வரதஸ்வரூபஸ்வபம் ” என்று ஸம்ஸார் வேதநாஸ்ரித வேதநர்களைக்கொண்டு ஸம்ஸாரயோகங் கண்டருளவே ணுமென்று தேசிகனுமேலே ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட வரதன் தேசிக ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களை கடாக்ஷிக்க, அவர்கள் ஸம்ஸாரநிஸ்தாரம் பெற்றார்கள், இவர்களைக்கண்டு பாமரர்களுக்கும் நாமும் தேசி கஸம்பந்தம் பெற்று இபபடிப்பட்ட பதத்தை அடையவேணுமெ ன்று அபிருசி உண்டாயிற்றென்று கருத்து. “ தேவிஸ ” என் றத்தாலே தேசிகாநு ப்ரயோகங்களைச்சொல்லுகிற தென்பது “ அ ஹம்தேவி: ” என்கிற பதத்தாலும் ஸூசிதம். எங்ஙனேயென் னில் ; அஹம்தேவித்வ அஸ்மாயோகாது ப்ரத்யய:. அஸ்மா தேஹித்யய: க்ருபாதேஹ ரிதிபாவஸ். தேசிகன் ஸம்வஸ்ரம் ஸேவாஸத்தாலே உண்டான ப்ரஸாதத்தாலே க்ருபாஹி ஸ்ய யோகாக்ஷுவைப் பெருக்கிறாரென்றும் வித்நிதாசரியிருக்கி றாரென்றும் தேவ்யாஷ்டிஸாஸ பாஸமேரயை விடுகிறாரென்று ம் மும்மணிக்கோவை ப்ரபந்தத்தில் “ ஆர்க்குங்கருணை பொழி வான் ” இதயாதி பாசுரங்களில் சொல்லியிருப்பதாலே தேசிக

னுடைய அநந்யபாவிகளும் தேஶிகனைப்பார்த்து மிகவும் ஶோகாக்ராந்தர்களாய் க்ருஶாங்கர்களாயிருப்பர்கள். தேஶிகனுக்கு ஸமாகமம் வந்து ஆநந்திக்கும்போது இவர்களும் ஆநந்திப்பர்களாகையாலே ஸந்தோஷமும் க்ருஶாங்கர்களாயிருந்து ஸஶ்வாஸ ஸஸ்ரோமாஞ்சர்களாய்விட்டார்களென்று தாத்பர்யம். ததாநந்யபாவிகளுக்கு தேஶிகன் ஸமாகமம் பெற்றதாலும் தங்களையும் வரதன் கடாக்ஷித்தாலும் உபயதா ஆநந்த முண்டாயிற்றென்று கருத்து. ||

ஏவரதனே ! ஆநந்தாதிசயத்தினாலே அடிக்கடி மயிர்க்கூச்சல் அடைகிறதும் ஸ்வபாவமாக க்ருசமாயிருக்கிறதுமான சரீரங்களாலே வ்ருத்தியடைகிறவர்களும் கண்களாலே ஆநந்த பாஷ்ப பிந்துக்களை யரிப்பவர்களுமான சில தன்யர்கள் தேவரீருடைய ஸபையைஅலங்கரித்துக்கொண்டுபிறர்களுக்குதேவரீருடையதிருவடியை ருசிக்கும்படிசெய்கிறார்கள்என்பதுதிரண்டபொருள்.||௪௫||

அவ ! ஒருவரும் பார்க்கக்கூடாமல் ஏகாந்தத்தில் அநுசரமும் அவஸ்ரிகளுமில்லாமல் எழுந்தருளியிருக்கும்போது திவ்ய ஸ்த்ரீகாவக்ஷஸ்தமாய் அத்புதம் நீலமான தேவரீருடைய திருமேனியைக் கண்ணாலே பார்த்துக்கொண்டு சிலர் ஸேவிக்கிறார்கள். அவர்கள் மஹாதந்யர்களென்கிறார்.

(உ-ம்) வரத தவ விஜநகதம் தந்யா
மரகத ஸ்த்ரீயாமாத்ரு காயமாணம் ।
ஸ்வபதவாஸிகஸுவாஸவாணம்
த்ருமதே ஸக்ஷவிஶேஷ நீலஸூம் ||௪௬||

பதம்	உரை
ஹே வரத!	ஏ வரதனே!
தந்யா:	மஹாதன்யர்கள்
மரகதஸ்த்ரீயா மாத்ருகாயமாணம்	மரகதமயமான பர்வதத்துக்கு மாத்ருகையாக இருப்பதும்

{ அபஸ்ருமர	போயிருக்கிற
{ பரிஷ்கார	அலங்காரமென்ன
{ வாரபாணம்	கவசமென்ன இவைகளையுடைத்தாயிருப்பதும்
{ ம்ருகமதபங்க	கஸ்தூரிக் குழம்பினாலே
{ விஶேஷநீலம்	விசேஷமாக நீலமாயிருக்கிறதுமான
தவ	தேவரீருடைய
அங்கம்	திருமேனியை
விலோகயந்தி	பார்க்கிறார்கள்.

அர்த்த: । அஸ்மிந் । ராஜாக்கள் ம்ருகயார்த்தமும் யுத்தார்த்தமும் போகும்போது தத்தத்காலங்களுக்கு உசிதமான அலங்காரங்களையும் கவசாதிகளையும் போட்டுக்கொண்டுபோய் வந்து அந்த:புரத்துக்குப் போகும்போது அவைகளை களைந்து வைத்துப் போகுமாப்போலே ஸர்வேஶ்வரன் ம்ருகயார்த்தமும் யுத்தாத்யர்த்தமுமெழுந்தருளும்போது சாற்றிக்கொண்ட அலங்கார கவசாதிகளைக் களைந்துவைத்து அந்த:புரத்தில் ஶயநாஸநத்திலெழுந்தருளியிருக்கும்போது உண்டானஶோபையை யிந்த ஶ்லோகத்திலே சொன்னபடி. மேல்ஶ்லோகத்தில் "அநந்யஸாதாரணம் அங்காரமேதாந: । ஸம்ஸதி ஶயநீயாதுத்தித:" என்கிறத்தாலும் இந்த அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். (ஹேவரத! மரகதஶைலஸ்ய ஶாதகும்பஶோணம்) மரகதகிரிக்கு ஶாதஶோபையாக இருப்பதான, மரகதகிரியை ஸ்ப்ருஷிக்குமானால் திருமேனியைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்ப்ருஷிக்க வேண்டும்படியாக இருக்குமென்றபடி. மாஹேந்த்ர ஸௌந்தர்ய ஶோபாதிகளாலே மரகதகிரியைக் காட்டிலுமழகுள்ளதாயிருக்குமென்று கருத்து (அபஸ்ருமரபரிஷ்காரவாரபாணம்) அபஸ்ருமர= போயிருக்கிற, பரிஷ்கார= அலங்காரமென்ன, வாரபாணம்= கவசமென்ன, இவைகளையுடைத்தானதும், கிரீடகேயூராத்யாபரணமும் கவசமுமில்லாமல் ஏகாந்தத்தில் பிராட்டிமார்களுடைய ஸந்நிதியில் திவ்யகஸ்தூரிகா லேபநத்துடனிருக்கும் போதென்றபடி. (ம்ரு

ம்ருகமதபங்க விசேஷநீலம்) கஸ்தூரிகா பங்கத்தாலே விசேஷணே நீலமான, மரகதகிரிபோலே நீலமான திருமேனியில் கஸ்தூரிபங்கம் சாற்றியிருப்பதாலே திருமேனி விசேஷ நீலமாயிருக்குமென்றபடி. (த்வாம்) தேவரீருடைய திருமேனியை (தந்யா: விலோகயந்தி) பாக்யவான்கள் கண்ணாலே பார்க்கிறார்கள். பிராட்டிமார்களோடே ஸகாசத்தில் ஸஹேன எழுந்தருளி யிருக்கும்போது அஸங்கோசிதமான ஸமுத்ரவரி ஜனங்கள்போலே திருமேனியைக் கண்களாலே ஸேவித்தார்களென்று தாத்பர்யம். திருக்கச்சிநம்பி வரதன் ஶயநாலயத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும்போது ராத்ரிகாலத்தில் திருவாலவட்டம் ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தாரென்று ப்ரஸித்தமாகையாலே "தந்யா:" என்றத்தாலே அவரைக்கணிசித்தபடி. யத்வா, தமக்கு அநிர்வசநீயமான ஸௌவஸ்த்ய ஸாதத்தாலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸேவையைப்பிடிக்க அதை அநுஸந்தித்தாராகவுமாம். ஸர்வஸ்வம் ஶேஷஸாம்யம் கிடைத்ததை "நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே" என்று ஆழ்வார் தந்யதாநுஸந்தானம் பண்ணினாப்போலே "தந்யா:" என்று பஹுவசநத்தாலே தம்மைக் கொண்டாடிக்கொண்டு தந்யதாநுஸந்தானம் பண்ணினாராயிற்று. ॥

வரதனே! மரகதமயமான பர்வதம்போலே யிருப்பதும் கஸ்தூரிக்குழம்பினாலே அதிக நீலமாயிருப்பதும் அலங்காராதிகளில்லாமலிருக்கிறதுமான தேவரீருடைய திருமேனியை சிலபாக்யவான்கள் ஸேவிக்கிறார்களென்பது திரண்டபொருள் ॥௪௯॥

௫௰ । "ஹஸ்தீஶோஸ்ஸ்ரய:" என்கிற ஶ்லோகத்தில் "தந்யா: கேசித் பாதஸக்தம் ஸம்ஸேவ்ய ஸேஷயந்தி" என்று திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் முதலானவர்களாலே ஸர்வ ப்ரத்யக்ஷமான ஸமஸ்தத்திலும் "வரத தவ விலோகயந்தி தந்யா:" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸஹோம ப்ரத்யக்ஷகாலத்திலும் சில தந்யர்கள்: அநுபவித்தார்களென்கிறவிடத்தில் தேசிகன் தான் க

நுஸந்தித்ததை "விஶோகயஷ்டதந்யா:" என்று சொல்லிக்கொண்டாரென்று சொல்லப்பட்டது. மேல், ஸம்ஹோராத்ர கஜ ஸ்ரீகஸேவையை ஸேவித்து, இது ஸதாநுஸந்தேயமாக இருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். இந்தயிரண்டு ஶ்லோகங்களில், "தந்யா" என்று சிலதந்யர்கள்தான் அந்தகாலத்தில் அநுஸந்தித்தார்கள், தேஶிகன் அநுஸந்திக்கவில்லையென்று ஆக்ஷேபமானால்; அப்போது "தந்யா:பஶ்யந்தி தே நாயம் க்ருதஜ்ஞம் ப்ரியவாதிநம்" என்றும், "தந்யா தேவாஸமாநவர்ணாஸ்ஸ்ரியா ப்ரதிஷ்டயம் । தேபஶ்யந்தி தேநாயம் ராஜம்ராஜீவலோசநம்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தத்காலத்தில் தேவரீரை ஸேவித்தவர்கள் மஹாதந்யர்கள், எனக்கு தத்காலத்தில் ஸேவைஸாதிக்கத் திருவுள்ளமில்லையாகில் வரதகலத்துக்கு ஸாதநமாமலிருக்கும்படி ஸஹோதரஸ்ரீநங்களோடே ப்ராதக்காலத்தில் திருவனந்தாழ்வானாகிற ஶயநத்தினின்றும் எழுந்தருளினதை நான் அநுஸந்திக்கும்படி என்னுடைய மனஸ்ஸின் எழுந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்:—

அம்ருதஶிஶிரதோர்பிராஹிதாமிந்திராயா:
கநகவலயமுத்ராம் கண்டதேஶே ததாந: ।
ஃபணிபதிஶயநீயாதுத்திதஸ்த்வம் ப்ரபாதே
வரத ஸததமந்தர்மாநஸம் ஸந்நிதேயா: ॥ ॥௪௭॥

பதம்	உரை
ஹேவரத!	ஏ வரதனே!
இந்திராயா:	பெரிய பிராட்டியினுடைய
அம்ருதஶிஶிரதோர்பி:	ஹஸ்தாலிங்கநங்களாலே
ஆஹிதாம்	வைக்கப்பட்டிருக்கிற
கநகவலயமுத்ராம்	ஸுவர்ணமயமான வளைகளுடைய அடையாளத்தை
ததாந:	தரிப்பவரும்
ஃபணிபதி ஶயநீயாத்	திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையினின்றும்

ப்ராதே — ப்ராத:காலத்தில்
உத்தித: — எழுந்திருந்த வருமான
த்வம் — தேவரீர்
அஸ்மந்மாநஸம் — அடியேனுடைய மனஸ்ஸில்
ஸததம் — எப்பொழுதும்
ஸந்நிதேயா: — எழுந்தருளவேணும்.

அநிஶ்ரேதி ॥ பூர்வஶ்லோகத்தில் தமக்குக்கிடைத்த ஸம்போகபூர்வகாலிகஸேவையை ச்சொன்னபடி. இந்த ஶ்லோகத்தில் உத்தரகாலிகஸேவையைச்சொல்லுகிறார். (ஶேஷ ராஜ ஜநிராயா:) பெரியபிராட்டியாருடைய (அநிஶ்ருதவாஸம் ஶேஷ:) ஹாஸாலிங்கநங்களாலே, ரக்தஶிஶிரஸுந்தரமாயும் திவ்ய கஸ்தூரீசந்தநவாஸிதமாயுமான திவ்ய திருமேனியழகை கண்ணாலேகண்டு காமஸ்ப்ருஹயாலுவாய் ஸ்வயம் ஹாஸாலிங்கநம் பண்ணிக்கொண்டாளென்றபடி. ஸதைவ ஸதா ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறாளென்று பஹுவசநத்துக்குக் கருத்து. (கநகவலயமுத்ரா) ஸ்வர்ணகடகசிஹ்நத்தை (கண்டமே) கழுத்தில் (தயாந:) தரிப்பவரான, பிராட்டியாருடைய ஹாஸாலிங்கநத்தாலே ஸ்வர்ணமான கநகவலயங்கள் இவருடைய கழுத்தில் அழுந்தியிருப்பதாலே அந்த வலயங்கள்போலே யிருக்கிற சிஹ்நங்களை தரிக்கிறாரென்றபடி. பூர்வஶ்லோகத்தின்படியே கவசமும் ஆடையாபரணங்களான அலங்காரங்களுமில்லாமலிருப்பதாலே ஸ்வச்சமான திருமேனியில் வலயங்களழுந்தியிருக்கின்றனஎன்றுகருத்து. (பணிபதிஶயநீயாத்) ஶேஷஶயநத்தினின்றும், (ப்ராதே உத்தித ஸ்த்வம்) ப்ராத:காலத்தில் எழுந்திருந்த தேவரீர் (அஸ்மந்மாநஸம்) மாநஸத்தில், (ஸததம் ஸந்நிதேயா:) ஸர்வதாவ்ருத்தி என் மநஸ்ஸில் வந்து ஸேவைஸாதித்தது போதாது ப்ராத:காலத்தில் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப் பள்ளி மெத்தையினின்றும் ஸம்போகசிஹ்நங்களோடே எழுந்திருந்த ஸேவையோடே என்னுடையஹ்ருதயத்தில் ஸர்வகாலமும் நான் த்யாநிக்கும்படி ஸாந்நித்யம் பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று கருத்து ॥

பெரிய பிராட்டியினுடைய ஆலிங்கநத்தினாலே யுண்டான ஸுவர்ணமயமான வளைகளுடைய அடையாளங்களை கழுத்தில் தரிப்பவரும் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையில்நின்றும் ப்ராதக்காலத்தில் எழுந்திருந்தவருமான தேவரீர் அடியேன் மனஸ்ஸில் எப்பொழுதும் எழுந்தருளி யிருக்கவேணு மென்பதா மிரண்டா பொருள் ॥ ॥ சஎ ॥

அவ । இப்படி ஐச்வர்ய ஸம்மோஹ விலாஸங்களோடே அடியேனுடைய மனஸ்ஸில் எழுந்தருளவேணுமென்று இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே யிவருடைய ஹ்ருதயத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருள, அவரை நேரா அநுபவித்து பிறகு கண்களாலே ஸேவிக்கவேணுமென்கிற அபிநிவேசத்தாலே "ஐஶ்வர்யாத்மகஶோபாதி ஸ்ரீமதஸ்ஸௌகுமார்யம் । மநோஜந்மஸாம்ராஜ்யம் ஸந்ததம் ஸுந்தரம்" என்றும், "பராஸாதி ஸௌந்தர்யம் ஸுகுமாரயாநந்தம் । ஸம்பூர்ணயௌவனம் ஶோபி ஸௌந்தர்யலாவண்யம் । நித்யஸுகுமாரம் ஸர்வதேவமயம் ஸ்ரீ:" என்றும், "அருளாழிப்புட்கடவீர்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஸம்மோஹந ஶ்ருங்காரலீலாநா ப்ரியமாய் ஸகல வாஹநங்களில் விஹாரங்களோடே ஸந்ததம் திருவீதியை ஸஞ்சரிக்கும்போது நான் நேத்ரங்களாலே ஸேவித்து ஸந்தோஷத்தை யடையவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்:—

(சஅ). துரகவிஹகராஜஸ்யந்தநாந்தோலிகாதிஷு
அதிகமதிகரம்யம் ப்ரேக்ஷமாணஸ்ஸமாந: ।
ஜநயஸிஜநவ்ருந்தம் ஸம்ஸதே ஶ்ரேயஸே வா
நித்யம் த்ருஷ்டதத்ரைவ தேஷாம் நேத்ரயோர் நிர்விஶேஷம் ॥

பதம்	உரை
துரக	குதிரையென்ன
விஹகராஜ	கருடனென்ன
ஸ்யந்தந	தேரென்ன
ஆந்தோலிகாதிஷு	பல்லாக்கென்ன, இவைமுதலிய வாஹநங்களில்

ஸாதிஶயிதம்	மிகவும் அதிகமான
விசித்ரம்	வெவ்வேறான
ஸ்ரீகாத்ரஶோபாம்	திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தினுடையசோபையை
ததாநம்	தரிப்பவரும்
அநவதிக	எல்லையில்லாததான
விபூதிம்	வைபவத்தையுடையவருமான
த்வாம்	தேவரீரை
அநிமேஷை:	கண்கொட்டுதலில்லாமலிருக்கிற
நேத்ரை:	கண்களாலே
அநுதிநம்	ப்ரதிதினமும்
நிர்விஶேயம்	அநுபவித்தாஸ்வதிக்கவேணும்.

வ்யா। ஸாதிஶய। (ஸாதிஶயவிஹகராஜ ஸ்கந்த நாகேந்த்ர ஶிபிகாதிஷு) ஸுவர்ண வாஹந ஶிபிகாதிவாஹநங்களில் (ஸாதிஶயிதம்) ஸாதிஶயிதமானதும் (விசித்ரம்) விலக்ஷணமானதுமான (ஸ்ரீகாத்ரஶோபாம்) திருமேனி காந்தியை (ததாநம்) தரிப்பவரும், ஒவ்வொரு வாஹநங்களிலும் வெவ்வெவ் விலக்ஷணமாகவும் ஆநந்தகரமாகவும் இருக்கிறதென்றபடி. (அநவதிகவிபூதிம்) நிரவதிகமான ஸகல சராசர ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதி ரூபவிபூதியை யுடைத்தான (த்வாம்) தேவரீரை (அநுதிநம்) ப்ரதிதிநமும் (அநிமேஷநேத்ரை:) நிமேஷங்களில்லாமலிருக்கிற நேத்ரங்களாலே (நிர்விஶேயம்) ஸேவிக்கவேணும், உத்ஸவாதிகால விஶேஷத்தில் ஒவ்வொரு வாஹநாதிகளில் தேவரீர் எழுந்தருளும்போது நிமேஷயுக்தமான இரண்டு கண்களாலே ஸேவிக்கிறது அமையாது, ப்ரதிதிநமும் ஸகலவாஹநாயிராவதனாய் திவ்யஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய விஶிஷ்டனாய் ஸர்வவிபூதிகனாய் திருவீதிகளில் எழுந்தருளுகிற உன்னை கண்கொட்டாமல் அநேகம் கண்களாலே ஸேவித்து ஸேவிக்கும்படி க்ருபைசெய்ய வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று பாவம். ॥

குதிரை நம்பிரான், பெரியதிருவடி, பல்லாக்கு, திருத்தேர் முதலிய வாஹநங்களில் அதிவிலக்ஷணமான திவ்யமங்கள வி

க்ரஹத்தின் திவ்யசோபையை யுடையவரும் சத்ரசாமரம் முத லிய ஆநவதிகவிபூதிகளுடைய வருமான தேவரீர் ப்ரதிதின மும் கண்கொட்டுதலில்லாமலிருக்கிற கண்களாலே ஸேவித்து ஸுகத்தையடைய வேணுமென் கிறாரென்பது திரண்டபொ ருள் ॥ ௫௰ ॥

௫௧ । இப்படி கீழ்ச்லோகத்தில் ப்ரதிதினம் ஸகலஸேவை யையும் கண்களாலே ஸேவித்து ஸுகிக்கவேணுமென்று இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே வரதன் ஸேவைஸாதிக்க தத்ஸுகத்துக்கு ம் விஷயமான திவ்யரூபத்தைக் கண்களாலே அநுபவி த்து ஸுகித்துக் கொண்டிருக்கிற தமக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத் திலும் ஆசையில்லையென்று சபதம்பண்ணுகிறார்.

நிரந்தரம் நிர்விசதஸ்த்வதீயம்
அஸ்ப்ருஷ்டசிந்தாபதமாபிரூப்யம் ।
ஸத்யம் சபே வாரணசைலநாத
வைகுண்டவாஸேऽபி ந மேऽபிலாஷ: ॥ ௫௧

பதம்	உரை
ஹே வாரணசைலநாத!	ஏ யானைமலைக்கு நாதனாயிருக்கு மவனே
அஸ்ப்ருஷ்ட சிந்தாபதம்	தொடப்படாமலிருக்கிற சிந்தையுடைய ஸ்தாநத்தை யுடையதும்
த்வதீயம்	தேவரீருடையதுமான
ஆபிரூப்யம்	திருமேனியினழகை
நிரந்தரம்	எப்பொழுதும்
நிர்விசத:	கண்டுஸுகிக்கிற
மே	அடியேனுக்கு
வைகுண்டவாஸேऽபி	வைகுண்டவாஸத்திலும்
அபிலாஷ:	இச்சையானது
ந	இல்லை
ஸத்யம் சபே	ஸத்யமாகசபதம் பண்ணுகிறேன்

வ்ருத்தி | நிரங்குஶம்) (வாரணஶைலநாத!) ஹஸ்தி கிரீஶனே (ஸார்வபௌமாதிபத்யம்) தொடப்பட்டாமலிருக்கிற ஸ்தானத்தை யுடையதும், ஸார்வபௌமாதிபத்யம் என்கிற ஶப்தம் விஷயிக்கிறதற்குக்கூட இடமில்லை, விஷ்ணோர்விஷய மென்றபடி. “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று ஆநந்தகுணம் வாங்மநஸாகோசரமா யிருக்குமாப்போலே ஆதிராஜ்யமும் வாங்மநஸாகோசர மாயிருக்கு மென்றபடி. (ஸ்வீயம்) தேவரீருடையதான (ஆதிராஜ்யம்) அழகை (நிரங்குஶம்) விச்சேதமில்லாமல் கண்டு அனுபவிக்கிற அடியேனுக்கு (கைவல்யாதிஷு) கைவல்யத்திலும் (அபிலாஷா) ஆசையில்லை. (ஸத்யம் ஶபே) ஸத்யமாக ஶபதம் பண்ணுகிறேன், “ஸத்யம் ஸத்யம்” என்கிறாப்போலே அத்ருஷ்டவாக்யத்தின் த்ருடதாய “ஸத்யம் ஶபே” இதி ஶபதம். ஸ்ருதிஶ்ச ஶபதம் ஸர்வவ்யாபகம் அநுஷ்டாதாய, ஶௌநகாதீ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா ஸர்வஜ்ஞஸ்ய நாஶ, கேஶிகவாராணே ஶபாத் ப்ரஹ்மக்ஷத்ர ஸ்ருஷ்டிக: ஸர்வ: ஶோகஷணாயாம் நாநாவிதஸர்வயாநி க்ருதவாநிதிகயா. நிர்ப்பயத்தாலே ஶபதம் பண்ணுகிறேனல்லேன், ஆநந்தாதிஶயத்தி லீடுபட்டு ஶபதம் பண்ணுகிறேனென்றபடி. இப்படி ஸ்ரீஶௌநக ஸ்ரீநிவாஸாதி ஶாஸ்த்ரவ்யாக்யாநம். “இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோக மாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்று பெரிய பெருமாளை ஸேவித்து ஆநந்தாதிஶயத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தையாளும்படியான ஐஶ்வர்யத்தைக் கொடுத்தாலும் வேண்டேனென்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தாப்போலேயும். “ஏரார் முயல்விட்டு காக்கைபின் போவதே” என்று ஸ்வஸம்ஶ்லேஷரஸியான முசல்மாம்ஸத்தை விட்டு அகாமஸம்ஶ்லேஷியான காகமாம்ஸத்துக்கு ஆசைப்படுவாரைப்போலே ஸாயுஜ்யாநுபவத்தை விட்டு திருநாட்டுக்கு போவாருண்டோவென்று கலியன் அருளிச்செய்தாப்போலேயும் அருளிச்செய்தபடி. ||

சிந்தைக்குக்கூட விஷயமாக ஆகாமலிருக்கிற தேவரீருடைய திருமேனியின் அழகை கண்களாலே ஸேவித்து மஹாநந்தத்தைப்பெற்ற அடியேனுக்கு வைகுண்ட வாஸத்திலும் ஆசையில்லையென்று ஸத்யமாகவே சபதம்பண்ணுகிறேனென்கிறாரென்பது திரண்டபொருள் ॥ ॥௪௯॥

௫௦ ॥ கீழ்ஶ்லோகத்தில் "வைகுண்டவாஸேऽபி ந மேऽபிலாஷ:" என்று ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுமாசையில்லையென்று சொல்லும்படியான ஆநந்தத்தையடைந்து இதுக்கு என்னகுறைவு வரப்போகிறதோவென்று சங்கித்து என்னுடைய மனஸ்ஸில் பரதேவதையான ப்ரணதார்த்திஹரன் ஸதாஸந்நிதானம்பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.—

௫௦ ॥ ஸ்ராதயாநா தாருண்ய துலஸீதாமபிஸ்ஸ்வாமபிவ்ராம்
ஆத்ருஷ்டாந்த ள ஆதகஸ்வம் ஸ்வண்டீ காநவே ந: ।
மோக்ஷைச்வர்யப்ரியஸஹசரை: ஸ்ரீகடாக்ஷை:
ஸமதிகஶ்யாமம் ஸ்வநகநநீலைவ காஞ்சிஸ்தம் ॥௫௦॥

பதம்	உரை
தாருண்ய	இளையதான
துலஸீ	துளஸீகளுடைய
தாமபி:	மாலைகளினாலேயும்
மோக்ஷைச்வர்ய	மோக்ஷபோகமென்ன, ஐஹிகபோகமென்ன இவைகளுக்கு
ப்ரிய	ப்ரியமாயும்
ஸஹசரை:	ஸஹசரமாயுமிருப்பதுமான
ஸ்ரீ கடாக்ஷை:	பெரியபிராட்டியாருடைய கடாக்ஷங்களாலேயும்
ஸமதிகம்	மிகவும்
ஶ்யாமம்	ச்யாமமாயிருக்கிறதும்
ஸ்வாம்	தன்னுடைய
காந்திம்	காந்தியை

மாதங்காத்ரௌ	ஹஸ்திமலையில்
ப்ரதயந்தீ	வ்யாபரிக்கும்படி பண்ணுகிறதும்
[அதஶ்ச	ஆகையாலே]
மரதகருசிம்	மரதகப் பச்சையின் காந்தியை
புஷ்ணதீ	அபிவ்ருத்தி பண்ணுகிறதும்
ஸர்வஜகதாம்	உலகங்களுக்கு காரணமாயிருக்கிறதுமான
காம்யா	ஆசிர்வசநீயமான
தேவதா	தேவதையானது
ந:	அடியோங்களுடைய
மநஸி	மனஸ்ஸில்
ஸந்நிதத்தாம்	ஸந்நிதானத்தைப் பண்ணவேணும்

ப்ர | ப்ரதயந்தீதி | தாருண்யலாவண்யமயீபி: ஸௌந்தர்ய ப்ரியஸஹசரை ருக்மிணீ கடாக்ஷை: ஸம்ப்ரயுக்தா மாதங்காத்ரௌ ப்ரதயந்தீ, அதஶ்ச மரதகருசிம் புஷ்ணதீ ஸர்வஜகதாம் காம்யா தேவதா ந: மநஸி ஸந்நிதத்தாம். (தாருண்யலாவண்யமயீபி:) திருமேனி ஸம்பந்தத்தாலே ஸ்வக்ஷேத்ரத்தில் காட்டிலும் ஆஶ்ரிதாரண்ய முன்னதான தாருண்ய மார்த்தவங்களாலேயும் (ஸௌந்தர்ய ப்ரிய ஸஹசரை:) ஸௌந்தர்யமென்ன, ஸௌசீல்யமென்ன, ஸௌலப்ய மென்ன, இவைகளுக்கு, ப்ரிய = ப்ரிய ங்களாயும், ஸஹசரை:= ஸஹசரங்களாயு மிருக்கிற, (ருக்மிணீ கடாக்ஷை:) பெரியபிராட்டியாருடைய கடாக்ஷங்களாலே, எம்பெருமான் ஆஶ்ரிதர்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் கொடுக்கும்போது ““ யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தே அகிலம் ” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய முக த்தைக் கடாக்ஷிக்க பிராட்டியும் அதிப்ரியமாக ஸௌந்தர்யாதி ஸ்தாநத்தில் ஸஹகரிக்கிறபடிக்கு ப்ரதீகமான கடாக்ஷங் களாலே கடாக்ஷிக்கிறாள், ஆஶ்ரிதர்களுக்கு ஸர்வான் ஸமர்ப்பண பண்ணும்போது ““ கிமந்யதாசரந்நயாமி ” என்கிறபடியே இ

ளுக்கும் கடாக்ஷமுண்டாகையாலே ஸஹகாரிக்கிறாளென்று சொ ன்னது ஸ்வஸ்ய பாரதந்த்ர்யத்தைக் கொண்டென்று கரு த்து. ப்ரதானமாக ரக்ஷணம் பண்ணும் நாமும் ஸஹகாரியாக இருக்கிறோமென்று ஸந்துஷ்டமாக எம்பெருமானை கடாக்ஷிக் கிறாளென்றபடி. இப்படிப் பண்ணுகிற கடாக்ஷங்களாலும் திருமா ர்பில் சாற்றிக்கொண்ட துளஸீதாமங்களாலும் ஸ்வபாவத: ஸ்யாமளமான திருமேனி ஹரிதோஜ்வலி ஸ்யாமளமாயிருக்கிற தென்கிறார். (ஹரிதஸ்யாமா) "லக்ஷ்மீநேத்ரோத்பலஸ்ரீ ஸததபரிசயாதேஷ ஸம்வர்த்ததே" என்றும் "ஸவிப்ரம தாமலக்ஷ்மீ ஸஞ்ஜாதஹர்ஷோ" என்றுமிறே கதாக்ஷணத்தி லருளிச்செ ய்தார். (ஸ்வாபிவ்ருத்தம்) தன்னுடைய காந்தியை (ரோதோந்த்ர வ்ருதயா ந்ருணாம்) ஹஸ்திகிரியில் பண்ணுகிறதும் அல்லாமல் (ராக காண்வா த்வம் மேஷ தீ) மரதகப்பச்சையின் காந்தியை அபிவ்ருத்தி பண் ணுகிறதும், "செந்தாமரைக்கண் ணனை உண்ட தென ஸுந்தரனை முகில் வண்ணனைத்து" என்று பெருமாள் காந்தியாலே அம்புகா ரண்யமும் பெரியபெருமாள் காந்தியாலே வநவேதியும் வர்ணா மாறுமபோலே வரதனுடைய திருமேனி காந்தியாலே பர்வதம் வர்ணமாய்க்கொண்டிருக்கிறதென்றபடி. ஸ்வபாவ ஸ்யாமமான திரு மேனி துளஸீதாமங்களாலும் பெரியபிராட்டியாருடைய க டாக்ஷங்களாலும் ஹரிதஸ்யாமமாய்க்கொண்டு ஹஸ்திகிரியை வ்யா பித்து அந்த பர்வதத்தைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு இந்த பர்வ தம் மரகதமயமான பர்வதம் என்கிற ப்ராந்தியையுண்டுபண்ணு கிறதென்றபடி. (காமதீ) கமனீயமான (ஸ்வாஜநநீ) லோ காகாவாரன "ஆகாதமாதா தாயாய் தந்தையாய்" இத்யாதிகள் படியே ஜகத்துக்கு ஹிதஞ்செய்யும் தன்மைகளைச் செய்கிறா னென்றபடி, லோகத்திலுள்ள ஜநநீ ஸந்நிதானாதிகளாலே ப ரிபோஷிக்கை இந்த ஜநநீ ஜேஷ்டத்ருஷ்டத்வ ஜ்ஞானாதிகளாலே ஆத்மபரிபோஷிக்கை, காமதீ என்றதாலே லோகத்திலுள்ள ஜநநீயாலே செய்யக்கூடாத காரியங்களெல்லாமிந்த ஜநநீசெய் வள் அதாவது மங்களஸங்கதைவை "விகர்ப்பேஷ்ப்ரதாநஸம்பா த்ரைஹாரிதாதிபோஷவியா | ஸர்வேஷாம் மாத்ருஹாஸ ஸர்வதா

"ஸாயு கேஶவ:" என்கிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியாக இருப்ப னிந்த ஜநநீ. மாதாவு ப்ரஜைகள் அநாயாஸமாக அழும்போது க்ஷாமித்வேக்ஷிக்கவுங்கூடும். இப்படிக்கில்லாமல் ஸதா ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறு னிவன். ஜநநீ என்கிறது தேவதா என்பதற்கு விஶேஷண மாகவுமாம். ஐஶ்வர்யாதிதேவதைகள்போலன்றிக்கே விலக்ஷணதே வதையாக இருக்கிறார். ஐஶ்வர்யாதிகள் தங்களுக்கு தேவாதீநாம ஸர்வ: என்கிறபடியே இங்குமங்குமிவரை உழைக்கும்படி செய் கிறதுமன்றி அதுசெய்தால் குற்றம் இதுசெய்தால் குற்றமென்று ராஜ்யாபேக்ஷிகளாய் குற்றங்கண்டுபிடித்து ஶிக்ஷிக்கிறதுஞ்செய்வர் கள். "ஸர்வஸ்வாமினின் பெற்ற தாயினுமாயினசெய்யும்" என்கிறப டியே மாதாபோலே இவர்களுக்குத் தான் ஸர்வஹிதமான ரக்ஷ ணஞ்செய்கிறதுமன்றிக்கே இவர்கள் அபராதப்பட்டாலும் "என் னடியார் அதுசெய்யார்" என்றிருப்பன். ஆகையாலே விலக்ஷணதே வதையாகச்சொன்னபடி. "ஶ்ரேயம் தேவதேதக்ஷத ஐஶ்வர்யாதிகா ரணவாக்யங்களிலிருக்கிற தேவதையை ஶ்ரீயப்பதியென்று வி ஶேஷித்தபடி. (ந: மாநஸே) அடியேனுடைய மநஸ்ஸிலும் மதீ யகைங்கர்யநிஷ்டர்களுடைய மநஸ்ஸிலும் (ஸந்நிதத்தாம்) ஸந்நிதாநம் பண்ணவேணும். உக்தவிஶேஷணங்களோடே ஒன்றுங்குறையா மலே ஸதாஸந்நிதாநம்பண்ணவேணும் ஸாந்நித்யம்பண்ணினால் ஒருக்காலுமெனக்கு ஆநந்தத்துக்குக் குறைவுவாராதென்றபடி.

துளஸீமாலைகளாலும் பெரிய பிராட்டியாருடைய கடாக்ஷ ங்களாலும் மிகவும் ஶ்யாமமாயிருக்கிற திருமேனியையுடைய தும் தன்னுடைய காந்தியை ஹஸ்திமலையில் பரவசெய்வதினா லே அந்தபர்வதத்தை பார்க்கிறவர்களுக்கு இந்தபர்வதம் மரக தமயமான பர்வதமென்கிற புத்தியையுண்டு பண்ணுகிறதும ஸகல லோகங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறதுமான ஒருதேவ தையானது அடியோங்களுடைய மனஸ்ஸில் எப்பொழுதும் ஸ ந்நிஹிதனாகவே யிருக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்பது திரண்டபொருள் ॥ ॥௫०॥

அவ। இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அங்கீகரிக்கிறவனுக்கு ப்ரணதார்த்திஹரனிடத்தினின்றும் ஸர்வார்த்தமும் ஸாத்யமாகு மென்கிறார்.

இதி விஹிதமுதாரம் வேங்கடேசேந பக்த்யா
ச்ருதிஸுகமிதம் ய꞉ ஸ்தோத்ரமங்கீகரோதி ।
கரிகிரிவிடங்கஸ்தாயிந꞉ கல்பவ்ருக்ஷஸ்ய
பவதி பதமசேஷம் தஸ்ய ஸங்கல்பஸாத்யம் ॥ ௫௧

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸம்பூர்ணா

பதம்	உரை
இதி	இந்தப்ரகாரம்
வேங்கடேசேந	வேங்கடேச னென்று திருநாமமுள்ள வேதாந்ததேசிகனாலே
பக்த்யா	பக்தியினாலே
விஹிதம்	அருளிச்செய்யப் பட்டதும்
உதாரம்	மிகவும் கம்பீரமானதும்
ச்ருதி ஸுகம்	காதுக்கு இன்பமானதுமான
இதம்	இந்த
ஸ்தோத்ரம்	ஸ்தோத்ரத்தை
ய꞉	எந்தபுருஷன்
அங்கீகரோதி	அங்கீகரிக்கிறானோ
தஸ்ய	அந்தப்புருஷனுக்கு
கரிகிரி விடங்க ஸ்தாயிந꞉	ஹஸ்திமலையின் அக்ரபாகத்தில் ஸ்திரமாக எழுந்தருளியிருக்கிற

கல்பவ்ருக்ஷாத்	கல்பவருக்ஷம்போலே ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வபலத்தையும் அபேக்ஷிக்கிறவர்களுக்குக்கொடுக்கிறபேரருளாளனிடத்திலிருந்தும்
அசேஷம்	ஸமஸ்தமான
பலம்	பலமும்
ஹஸ்தாவசேயம்	கையாலே பறிக்கும்படி
பவதி	ஆகிறது.

ஸ்தோ। இதீதி। (இதிவேதாந்தகுருணா ரசித்ரஸ்தவம்) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யனாலே வேதாந்ததேசிகராலே செய்யப்பட்டதும் (உதாரம்) ஸர்வதாஸர்வஸ்ய ஸம்ருத்தமானதும். வேதாந்த தேசிகனாலே பக்தியோடே செய்ததாகையாலே ஸர்வஸ்வமும் ஸர்வஸாரஸ்வமும் ஸம்பன்னமாயிருக்கிறதென்றபடி. பக்தியில்லாமல் ‟காவ்யம் யஶஸேऽர்த்தக்ருதே" என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரமாக காவ்யஞ்செய்தால் ஸர்வாபாஸஸ்ஸ்ய ஸ்ரீராதென்றுகருத்து. (ஸ்ருதிஸுபகம்) இந்த ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்கும்போது ஸ்ரவணஸுகமாயிருக்கிறதும், வேதங்களுக்கு ஸமமாயிருக்கிறதென்னவுமாம். இந்த ஸ்தோத்ரம் முழுவதும் வேதார்த்தஸாரமாக இருக்கிறதென்றபடி. (இமம்ஸ்தோத்ரம்) ஸ்ரீஹஸ்திகிரீசன் விஷயமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தை (யஃபடீகரோதி) எந்தபுருஷன் அங்கீகரிக்கிறனோ, ஸ்வயம்பண்ண சக்தியில்லாமல் போனாலும் நம்முடைய வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்ததென்று அங்கீகரித்தாலும் போருமென்று கருத்து. (தஸ்ய)அவனுக்கு (கரிசிகரி விடங்கஸ்தாயிநஃ கல்பவ்ருக்ஷாத்) ஹஸ்திகிரியின் சிகரத்தில் ஸ்தாயியாயிருக்கிற கல்பவ்ருக்ஷத்திலிருந்தும், கல்பவ்ருக்ஷமென்று வரதனைச்சொன்னபடி. பஞ்சமஶ்லோகத்தில் ‟கலய ஜயதிகிரீந்த்ர கல்பவ்ருக்ஷம்” என்றாரிறே. கரிகிரியில் ஸாமான்ய வ்ருக்ஷங்கள் ஸ்தாயியாகஇராது. இந்தவ்ருக்ஷம் ஸ்தாயியாருக்கிறது (அசேஷம்பலம்) ஸகலபலமும் (ஹஸ்தாவசேயம்

ஸக்ருத் ப்ரபந்நனான ப்ரபந்நஜனத்தின் பலங்களெல்லாம் ஸர்வ ஸாதாரணனுக்கும் கையாலே யெட்டிப் பறிக்கலாம்படி தாழ்ந்திருக்கும். அதிநிஹீனனான ஸாதாரணனும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அங்கீகரித்தால் அபேக்ஷிதமான ஸாதாரணமும் ஸுலபமாகுமென்று தாத்பர்யம் ॥

இந்தப்ரகாரம் தேசிகனாலே பக்தியோடே யருளிச்செய்யப்பட்டதும் காதுக்கின்பமானதுமான வரதன் விஷயமான இந்தஸ்தோத்ரத்தை எவன் அங்கீகரிக்கிறானோ, அவனுக்கு ஹஸ்தி பர்வதத்தில் ஸ்தாயியாக எழுந்தருளி யிருக்கிறவரும் கல்ப வ்ருக்ஷம்போலே யிருக்கிறவருமான வரதனிடத்தினின்றும் ஸர்வபலமும் கையிலிருப்பதாக ஆகுமென்பது திரண்ட பொருள் ॥ ॥ ௫௧ ॥

வ்யாவர்ண்யமானா விதத ஸ்ரீநிவாஸ விபஸ்சிதா ।
விவ்ருதா ரங்கநாதேந ஸ்தோத்ர வ்ருத்தஸ்ய ஸம்ப்ரியம் ॥

இதி ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்ய ஸ்ரீ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸ்ரீ க்ருதிஷு
ஸம்பந்ந ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ஸம்யமீந்த்ர சரணாரவிந்த ஸேவா
ஸமாஸாதித வேதாந்த யாதீந்த்ர ஸ்வாமிநா
ஸ்ரீமதா ஸ்ரீ ரங்கநாதயோகிநா விரசிதம்
ஸ்ரீமத் வரதராஜ வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலினே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥
வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸம்பூர்ணா ॥
